

Giới thiệu Thổ Vương Tiên Lộ

Thể loại: tiên hiệp, xuyên không, tu chân

Trong cuộc sống có rất nhiều người mà lúc nào cũng không thành công khiến mình dễ cảm giác chán nản, bế tắc muốn tìm đường giải thoát bằng cách chết đi. Đáng tiếc cho hần khi không may linh hồn hần xuyên không đến một thế giới khác. Thân phận là một hạ nhân trong Hắc Hồ Bang trong Bạch Thành. Sau một lần chết hần sẽ chọn con đường sống thế nào. Tiếp tục lối sống an phận thủ thường hay dũng cảm bước ra ngoài thế giới, ngao du tứ hải. Tung hoành khắp nơi trong Hỗn Độn Thế Giới.

...Nhân vật chính không có bối cảnh khổng lồ chỉ là một cô nhi được Hắc Hồ Bang nhặt về. Đi được trên con đường tu luyện cũng nhờ chữ duyên mà thôi.

...Ta đánh không lại người nhưng ta chắc chắn chạy nhanh hơn người...

Hệ thống tu luyện gồm ba giai đoạn chính

- luyện thể

- luyện khí

- Hóa thần

còn chi tiết đi đến đâu giải thích đến đấy nhá. tránh bị ngợp.

lưu ý: lần đầu mình viết truyện các bạn thông cảm nhé

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Bi bo bi bo bí bo....

Âm thanh này ta không muốn nghe một chút nào nó mang đến sự đau thương cả thể xác lẫn tinh thần... Ai đó....Làm ơnXin hãy nhấn nút.... Giảm âm lượng đi.

Tiếng còi xe cứu thương nhỏ dần đây có lẽ là âm thanh cuối cùng hần nghe trên thế giới này.

- Tiểu Thất! Tiểu Thất!... Người tỉnh rồi à?

Khung cảnh mờ mịt hiện ra trước mắt, một gã nam tử vóc người hơi mập hiện ra trước mắt hần khuôn mặt này vừa lạ, vừa quen, hần là ai?. Chưa hiểu chuyện gì thì một cảm giác đau buốt từ nửa đầu sau truyền tới làm gã không thể không kêu lên một tiếng.

-Người vẫn còn sống, thật ...may mắn quá!

Nam tử nhìn to béo thờ dài như vừa trút bỏ một gánh nặng.

-Người là ai?.. Đây là chỗ nào?... Sao... ta lại nằm đây?

-Người không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?... quên luôn cả tên của ta nữa chứ

...

Tiểu Thất khẽ gật đầu. Gã nam tử béo nhìn sao chỗ khác về suy tư.

-Cũng khó trách người được, bị trúng một cước của Lăng Thiên vẫn giữ được tính mạng đã là may lắm rồi. Ngay cả thiếu chủ của chúng ta cũng không dám lấy cứng đối cứng với gã nữa. Huống chi là đám hạ nhân bọn mình...

Rồi gã bắt đầu kể lại những chuyện trước đây...Gã tên Tiểu Ngũ hai người vốn là nạn dân từ nơi khác đến được Hắc Hồ Bang thu nhận làm đầy tớ trong bang. Nơi đây là Bạch Thành rộng lớn lắm. Việc buôn bán làm ăn rất khá vì vậy ngoài thành chủ Bách thành ra thì cũng có một số thế lực khác cùng phân chia địa bàn. Hắc Hồ Bang cũng là một trong số đó. Mấy hôm trước do có xích mích về chuyện làm ăn Lăng gia và Hắc Hồ Bang có chút xô xát “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết” trong lúc cao thủ hai bên giao đấu vài tên thuộc hạ xung quanh đã bỏ mạng. May là số mạng người còn lớn chỉ hôn

mê 3 ngày thôi. Mà người có ngốc hay không mà lại lao đầu vào cuộc chiến đó chứ, người cũng biết là tu vi của Lăng Thiên không phải tầm thường. Tu vi hẳn không hạng nhất cũng hạng nhì trong giới thanh niên ở Bạch Thành. Hơn nữa địa vị Lăng gia cũng cao hơn Hắc Hồ Bang chúng ta nữa

Nghe kể lại thì Tiểu Thất không thể nào hiểu nổi nào là Bạch Thành, Lăng gia lại còn Hắc Hồ gì nữa chứ, hẳn vốn là một người bình thường không thành công trong công việc, học hành cũng không đến nơi đến chốn. Sau khi bị đình chỉ học tập hẳn thơ thần lang thang trên đường. Lúc sang đường không để ý bị xe hơi tông phải. Nếu còn sống thì hẳn phải nằm trong bệnh viện chứ. Sao lại nằm ở nơi xa lạ thế này. Cảm giác đau buốt như vậy chắc hẳn hẳn còn sống rồi. Chẳng lẽ là xuyên không như trong mấy cuốn tiểu thuyết. Im lặng một hồi lâu hẳn nghĩ chỉ có khả năng này. Không lẽ thiên mệnh cho hẳn một cơ hội sống một lần nữa chăng?

-Người tỉnh lại là tốt rồi, nghỉ ngơi chút đi, ta đi ra ngoài làm việc đây, lúc khác sẽ lại ghé qua thăm người.

Tiểu Ngũ đi rồi còn lại hẳn một mình trong gian phòng. Ngắm nhìn không gian xung quanh bố trí đơn giản xem ra thân phận không phải cao như trong tiểu thuyết rồi. Nhưng nếu đã cho ta thêm một lần sống. Vậy kiếp này phải làm được điều mình thích không để bị trói buộc bởi các mối quan hệ như trước, không sống vì người khác nữa. Kiếp này phải đi ngao du tứ hải đi khắp nơi trên đại lục này. Kiếp này ta sẽ sống cho một mình ta mà thôi.

Ngắm lại một chút, Tiểu Thất xác định con đường mình sẽ đi trong kiếp này. Lúc lại ký ức của Tiểu Thất về thế giới này. Hẳn không có chút ký ức ấn tượng nào. Chỉ vài ký ức về chữ viết và một vụ hỏa hoạn thôi. Xem ra Tiểu Thất trước đây là người sống khép mình không qua lại với người ngoài nhiều lắm, có chút giống bản thân mình trước đây. Nếu người đã không tiếc mạng sống của mình vì Hắc Hồ Bang như vậy cũng coi như đã đền ơn cưu mang mấy năm vừa qua đi. Từ giờ sẽ không còn những chuyện lao đầu vào những chuyện thị phi đem tính mạng bản thân vào chỗ nguy hiểm như vậy nữa. Nếu đã cho ta mượn thân thể này, chắc hẳn ta sẽ không để nó bị sụt kilogram nào đâu. Đánh không lại thì bỏ chạy chỉ cần còn sống một ngày thì sẽ có cơ hội đi xa một ngày. Ở nơi xa lạ thế này mình không tốt với chính bản thân thì còn ai tốt với mình nữa. Ta sẽ chẳng phải quan tâm người khác nghĩ gì nữa. Nhưng việc này hơi khó phải từ từ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhị thiếu gia tới thăm

Sáng hôm sau mặc dù thi thoảng vẫn thấy nhói ở sau đầu nhưng hẳn đã có thể đi lại bình thường tuy vậy hẳn vẫn nằm đấy suy nghĩ miên man. Nghe tiếng xôn xao bên ngoài, ngửi khí của mọi người có vẻ kính trọng lắm, xem ra là một nhân vật có tiếng trong phủ

-Bẩm, hẳn tỉnh lại rồi nhưng xem ra đầu có chút không bình thường

-Vậy sao! Qua đó xem thử thế nào.

Tiếng bàn luận càng tới gần. Cửa phòng mở ra một thiếu niên anh tuấn vận tử y cầm theo chiếc quạt phe phẩy, tiểu sai bước vào. Tiểu Thất vốn đã khỏe lại nhưng vẫn nằm trên giường. Thấy người vừa đi vào khí độ bất phàm, ngầm đoán thân phận hẳn vội vàng dậy thì lễ tiếp đón.

-Chắc! người vẫn còn bị thương ... tạm bỏ qua mấy cái lễ nghi này, đứng dậy đi.

-Cảm ơn thiếu chủ quan tâm, thuộc hạ đã khỏe nhiều rồi ạ.

Nhị thiếu gia Tiêu Dật Phong cười nhẹ đồng lòng liếc khéo đánh giá một lượt tên hạ nhân này thấy Tiểu Thất vẫn cúi nhẹ đầu, nhìn ánh mắt hẳn không có vẻ gì chờ mong từ chỗ mình như mấy gã thuộc hạ từng vô vọng ngửa mặt nhìn lên cho lắm gã tiếp.

-Nghe nói người bị đánh đến hôn mê bất tỉnh. Nghe đồn đầu óc đã không còn bình thường. Ta xem hình như lời đồn không sai.

-Thiếu chủ có gì dặn dò, thuộc hạ sẽ cố gắng làm hết sức ạ

-Ta là nhị thiếu gia Tiêu Dật Phong. Thiếu chủ là huynh trưởng của ta Tiêu Dật Lô người sẽ kế nghiệp bang chủ. Người nên nhớ kỹ và xưng hô cho đúng. Tránh làm người khác hiểu lầm.

-Vâng thưa nhị thiếu gia!

Xem bộ dạng tên này chắc bị chấn động nên đầu óc có vấn đề thật. Tuy nhiên Tiêu Dật Phong vẫn muốn thử xem tên thuộc hạ từ côi chết trở về là loại người gì? có gì khác với phạm nhân bình thường?

-Người tên Tiểu Thất đúng không? Ừm... để người chịu thiệt thòi rồi, lần này người có công bảo vệ quầy hàng của bang hội mà không tiếc tính mạng, ít có người dám làm như vậy. Nói xem người muốn được thưởng thứ nào. Trong giới hạn cho phép ta sẽ đáp ứng cho người.

Đề nghị này hấp dẫn lắm có thưởng thì ai lại không muốn cơ chứ. Đám hạ nhân phía sau bắt đầu nghị luận:

"Nhị thiếu gia tốt bụng thật không chỉ hạ mình đến ngoại viện thăm thuộc hạ lại còn đích thân ban thưởng.

-Tiểu Thất tốt phúc thật đấy. ước gì ta cũng được ban thưởng ha.

-Người có dám bỏ mạng sống của mình như Tiểu Thất không.. haiz."

Thiếu gia Tiêu Dật Phong nghe vậy khẽ nhếch mép cười thầm, nụ cười rất thâm kín ít người nhận ra. Người lại tỏ vẻ mông lung ngắm xung quanh gian phòng, kéo ghế nhưng lại không ngồi, Hắn liếc nhìn Tiểu Thất tỏ vẻ chờ đợi.

-Thuộc hạ giữ được quầy hàng là làm đúng bổn phận, nào có công lao gì mà Thiếu gia lại ban thưởng.

Nghe vậy Thiếu gia cũng thấy thú vị lắm tên này biết thân biết phận là tốt. Xem ra cũng không phải kẻ thích khoa trương, liếc mình lập công cầu chút danh tiếng. Tuy vậy hắn vẫn sẽ ban thưởng không để người khác nói mình không giữ lời. Nói hắn không ham chức vị thiếu chủ vậy là nói dối. Nhưng tu vi của hắn không bằng Thiếu chủ Tiêu Dật Lôi nên chỉ có thể tỏ ra biết điều và tranh thủ thu phục lòng người mà thôi. Bản thân luôn tỏ ra lễ độ để người khác nhìn vào thấy Bang hội luôn hòa thuận không tranh đấu.

Hắc Hồ Bang được tạo dựng bởi ba huynh đệ kết nghĩa: bang chủ Tiêu Chấn Hùng (Võ quân sơ cấp) phó bang chủ Liễu Trạch(võ sư đỉnh cấp) Trưởng lão Ngô Phàm (võ sư đỉnh cấp) còn các thuộc hạ sẽ có chức vụ tùy theo tu vi nhân thủ cũng hơn ngàn người. Cũng vì là một nhóm người gộp lại nên bang chủ tuyệt đối không cho phép xảy ra tranh đấu nội bộ.Nếu để thế lực khác biết được chắc chắn sẽ khó tranh thủ quấy rối. Nhị thiếu gia vì có đó mà chỉ có thể đóng vai phụ trong vị trí thiếu chủ. Ít nhất phải làm cho mọi người biết rằng mình vẫn tồn tại trong Hắc Hồ Bang này.

-Người nói hay lắm tuy nhiên tâm lòng trung thành với bang hội bất chấp nguy hiểm như vậy rất đáng quý. Như vậy đi, người có thể tới Nội Vụ Đường lĩnh 100 bạch kim, ta sẽ cho người thông báo cho trưởng lão trong Nội Vụ biết chuyện của người. Số đây.... không nhiều cũng không ít?

-Cảm ơn thiếu gia hậu ái.

Lũ thuộc hạ đằng sau lại xì xào bàn luận, 100 bạch kim con số không nhỏ bằng bốn tháng làm công trong bang hội đấy. Thấy sự việc cũng tạm ổn Nhị thiếu gia cũng chuẩn bị ra về thôi

-Dạo này việc buôn bán ở Tây thành không tốt lắm. Trông dáng bộ này của người chắc có thể đi làm lại rồi?

Đây là mục đích chính đến đây. Tiền cũng cho người rồi cũng phải làm việc đi chứ. sao có thể nằm ì mấy ngày mãi được. Ở bang hội không cho phép người làm biếng, nếu không làm được thì sẽ bị đuổi khỏi bang hội.

-Ngày mai thuộc hạ sẽ tới Tây thành xin thiếu gia yên tâm

Gật đầu tỏ vẻ hài lòng Nhị thiếu gia ra về điệu bộ tiêu sái vẫn như vậy. Dáng vẻ bên ngoài có vẻ dễ gần hay quan tâm thuộc hạ nhưng nội tâm lại thâm sâu khó lường. Hôm nay đến nhắc khéo đi làm trở lại, sao ta lại không biết điều chứ. 100 bạch kim cho một mạng sống, xem ra mạng Tiểu Thất cũng không đáng giá lắm

Muốn đi ra ngoài thế giới, cần tìm hiểu một chút kiến thức và trang bị, có lẽ sẽ tốn một khoảng thời gian đây.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nội vụ đường

Khuôn viên của Hắc Hồ bang cũng tương đối lớn đi mãi vẫn chưa đến Nội vụ đường, người sinh hoạt trong này cũng tương đối nhiều từ nha hoàn, thị vệ người qua người đi qua kẻ đi lại trông bận rộn lắm. Cũng phải thôi, gia quyến của các nhân vật lớn trong Bang đều ở đây, mỗi nhân vật lại có hai, ba vị phu nhân lại còn các vị thiếu gia,tiểu thư nữa chứ. Bang hội hình thành từ chém giết, đổ máu để dựng nên cơ nghiệp. Con cháu sẽ theo nghề võ mà lớn lên, cũng chính vì vậy nơi đây có xây một khu võ luyện tràng giành cho việc luyện tập. Tất nhiên là giành các thiếu gia, tiểu thư rồi. Ít khi võ giả sẽ luyện tập ở đây. Trừ một số hộ pháp trong bang thi thoảng mới tới.

Qua khu võ luyện sẽ tới Túy Nguyệt Hồ, tại nơi đây các vị phu nhân,tiểu thư thường ra đây chơi đùa,dạo chơi,hóng mát và cũng là nơi diễn ra các buổi yến tiệc hàng tháng, hay tiệc chiêu đãi khách quý. Túy nguyệt lâu xây giữa hồ kiến trúc cổ kính, vào ban đêm thì đây như là một viên ngọc giữa hồ vậy. Một nơi phong cảnh hữu tình như vậy chỉ thuộc về Hắc Hồ Bang mà thôi.

Cuối cùng cũng tới Nội Vụ Đường tồn tại ngay phía sau Nghị Sự Đường khuôn viên nhỏ hơn một chút. Tại đây sẽ phân phát tiền công, chứa vật phẩm hàng ngày, các tài liệu, binh khí, đan dược ...đều ở đây. Trông coi nơi này có 3 vị trưởng lão và 2 hộ pháp. Tiểu Thất đi vào sảnh, lúc này trong sảnh vẫn còn một số người đang nói chuyện với trưởng lão có vẻ là các thiếu gia, tiểu thư đang bàn về công pháp với trưởng lão có vẻ sôi nổi lắm. Nhưng hắn nhanh chóng vào việc chính của mình. Mặc dù hắn rất hứng thú với chủ đề này, chỉ là vào thời điểm hiện tại hắn nghe những thông tin đầy chắc chắn không hiểu gì rồi.

Tiểu Thất tiến đến khu dành cho hạ nhân. Cát tiếng chào vị trưởng lão, nom dáng và khuôn mặt rất phúc hậu người này được gọi là Mục trưởng lão tuy

tuổi cao nhưng ánh mắt có thần lắm.

-Người đến đây có chuyện gì?

-Bẩm trưởng lão. Ta đến lĩnh 100 bạch kim.

Mục trưởng lão nghi hoặc. Ngó nhìn tên hạ nhân trước mắt.

-Người đã lập công gì cho bang hội sao?

-Dạ! Nhị thiếu gia bảo thuộc hạ có thể đến Nội Vụ lĩnh thưởng.

-À.. Hóa ra người là Tiểu Thất? Thiếu gia có bảo qua việc này rồi. Hạ nhân Tiểu Thất không tiếc tính mạng vì Bang hội Thường 100 bạch kim làm qua khích lệ.

Vừa nói lão vừa quay vào trong mang ra một cái túi chứa bạch kim, đưa cho Tiểu Thất lão vuốt râu tỏ vẻ hài lòng.

-Thường cho sự trung thành của người. Người có muốn đổi bạch kim lấy thứ gì đó không? Cầm một lúc nhiều tiền như vậy đổi với hạ nhân như người có vẻ không an toàn lắm.

-Cảm ơn trưởng lão. Như vậy ta muốn đổi bạch kim lấy một quyền công pháp được không?

Mục Trưởng lão nhăn mặt. tỏ vẻ khó xử, cố ý nói lớn giọng một chút.

-Công pháp trước giờ chỉ giành cho các vị thiếu gia, tiểu thư hoặc những người có tu vi võ giả trở lên. Còn người lại không thuộc hai loại người này cho nên không thể lấy công pháp được. Những thứ khác đều có thể.

Nghe vậy Tiểu Thất có hơi thất vọng. Hiện tại hắn cần tìm hiểu về thế giới này mà công pháp là một phần rất quan trọng xem ra chỉ có thể để sau vậy. Nhìn thấy hắn có chút thất vọng Mục trưởng lão nói tiếp.

-Nếu người muốn học võ đạo có thể hỏi Mục Hộ pháp, hắn là cháu của ta hàng ngày vẫn chỉ điểm cho các vị thiếu gia, tiểu thư đấy. Nếu người kiên trì luyện đến cảnh giới võ giả có thể quay lại đây mua công pháp.

Nghe thấy công pháp đám người thiếu gia và tiểu thư liền di chuyển sang bên này. Nhìn thấy một tên hạ nhân hỏi mua công pháp khiến không ít kẻ phì cười. Thường thì Hắc Hồ Bang chỉ chiêu mộ các nhân vật có tu vi võ giả trở lên mà thôi. Những võ giả này sẽ làm nhiệm vụ áp tiêu bảo vệ người của Hắc Hồ bang. Còn hạ nhân chỉ lo việc chạy vặt, khâu vá hàng hóa. Đây là sự đối đãi khác nhau giữa người luyện võ và người thường. Tu vi của người càng cao sẽ càng được đối đãi tốt. Việc làm cũng nhân hơn.

-Một hạ nhân cũng đòi mua công pháp ư? Nực cười... còn không xem bản thân mình là ai đi.

-Đúng vậy a. Ta thấy người hay ngoan ngoãn tiếp tục làm hạ nhân thì tốt hơn

-Ta thấy tên này tấu hài không tệ... mua công pháp người làm ra rụng răng mất! ha ha ha...

Người vừa lên tiếng tên Ngô Lập kẻ hòa theo tên Ngô Hà. Cả hai người đều là con của Đại Trưởng lão Ngô Phàm một kẻ tu vi võ giả sơ cấp một tên là võ gia trung cấp, tu vi như vậy cũng là thuộc dạng khá trong đám thanh niên rồi.

-Từ khi nào các huynh lại có hứng thú đi trêu đùa hạ nhân vậy.

Giọng nói trong trẻo này phát ra làm im lặng cả không gian đại sảnh nội vụ. Đây chính là Tam tiểu thư của bang chủ Tiêu Dật Hồng. Khuôn mặt khả ái ánh mắt luôn tỏ ra lạnh lùng, dáng người thon gọn vận lam sắc đầu y, không có chỗ nào là khuyết điểm. Trong giới lớp trẻ của Hắc Hồ thì nàng tất nhiên xứng đáng danh xưng đệ nhất mỹ nhân. Tu vi võ giả trung kỳ. So với nam nhân thì thuộc dạng khá, nhưng so với nữ nhân vậy có thể kiêu ngạo rồi. Trước mặt tam tiểu thư huynh đệ họ Ngô đâu dám lớn tiếng.

-Nào có trêu đùa đâu, chúng ta chỉ giúp hắn nhận ra bản thân hắn là ai thôi?

-Đúng vậy. Ngô Lập huynh có ý tốt.

-Tam tiểu thư xem... từ khi nào một hạ nhân lại đến nội phủ mua công pháp chứ? Việc ai người đấy làm, hạ nhân làm việc của hạ nhân, còn những việc như thế này chỉ dành cho võ giả như tui tao mà thôi. Người hiểu chưa?

-Đúng rồi, là vậy đó. Người đã thông nào chưa?

Khoanh tay trước ngực ánh mắt tỏ ra là từ trên cao nhìn xuống. Hai huynh đệ có vẻ thích trí lắm mấy khi được hưởng cảm giác như thế này. Mục trưởng lão thấy vậy định cất tiếng nhưng lại thôi. Không xen vào việc của bọn trẻ chỉ lặng ở đó quan sát.

-Là Võ giả tự hào lắm sao? Vậy sao không ai dám đối chiến với Lăng Thiên? Trong vụ xung đột ở Tây Thành sao các người chỉ đứng làm ngơ không xuất chiến mà chỉ biết chờ trưởng lão cứu viện. Một chút dũng khí cũng không có. Hắn ta chỉ có một mình lại co gan hoành hành bá đạo ngay trên địa bàn

của Bang mà không ai dám ra đánh với hắn một trận.

-Cái tên này.. Người ăn nói với bổn thiếu gia thế hả..

-Hỗn lão.. người chán sống rồi phải không?. Cho nó một trận mới được! Để yên đấy đừng can ta.

Tiêu Dật Hồng khẽ phất tay ra hiệu hai gã im lặng:

-Vậy một hạ nhân như người đã ra ứng chiến sao? Người đánh với Lăng Thiên một trận?

Tiểu thất đáp:

-Ít ra những gì ta làm không thẹn với lòng!

Tiêu Dật Hồng khẽ cười, nàng rất ít khi cười nhất là khi đối mặt với nam nhân trừ người hai vị ca ca và phụ thân của nàng. Nhưng nụ cười này không giống nụ cười âm áp đó. Mà chứa một chút trào phúng thì đúng hơn. Vừa đi xung quanh nàng vừa nói

-Vậy người nghĩ lao ra liều chết đối chiến với Lăng Thiên mới là anh hùng, mới đáng tự hào, mới đáng là nam nhân sao?...Đó là ngu ngốc, Ta cũng không hiểu cái tên hạ nhân đầu óc không bình thường ấy chạy ra làm gì chứ. Bang hội có cách làm của Bang hội.Có ai bắt hắn làm như vậy đâu..

Ngừng một lúc thoáng nhìn sắc mặt Tiểu Thất. Nàng tiếp:

-Bản thân hắn không có tu vi lao ra như vậy chính là tự tìm cái chết...Hắc Hồ bang hoạt động mấy chục năm nay đều hành xử cẩn trọng không bao giờ để đổ máu vô ích..Vậy mà cái tên hạ nhân kia, thân là người của Hắc Hồ, lại tự coi rẻ bản thân mình, chỉ vì một hành động khiêu khích của tên Lăng Thiên đã không chịu được kích. Nếu ai cũng như gã hạ nhân kia thì chẳng phải Bang hội đã sụp từ lâu rồi sao. Thật là làm xấu mặt Bang hội. Nhưng cũng phải, hạ nhân vẫn chỉ là hạ nhân khó trách tầm nhìn hạn hẹp cũng phải thôi.

Mỗi lần nhắc đến hai từ “hạ nhân” Tiêu Dật Hồng lại cố ý nhấn mạnh để quan sát sắc mặt khó coi của Tiểu Thất. Việc này có vẻ rất thích thú.Còn Mục trưởng lão, huynh đệ họ Ngô vùi tên thuộc hạ lại im lặng chăm chú nghe một cách kỳ lạ.

-Ây za..Nghe nói tên hạ nhân đấy vẫn chưa chết, không biết đối với như thế là mừng hay là vui nữa. Nhị ca Tiêu Dật Phong bản tính lương thiện thấy vậy không những đến hỏi thăm lại còn ban thưởng ... cái gì mà lòng trung thành với bang hội cơ chứ. Thật không hiểu nổi. Không biết cái tên đó có mặt dày đến lĩnh thưởng không nữa.

Thờ dãi một hồi ngắm nhìn bộ mặt nhăn nhó của Tiểu Thất. nàng nghĩ trêu hắn như vậy là đủ rồi. nên định kết thúc câu chuyện sớm ở đây. Vì chẳng còn gì thú vị nữa.

-Người nghĩ xem, một kẻ vừa có tầm nhìn hạn hẹp như vậy lại không phải người tu luyện làm sao hiểu biết về võ giả, không hiểu sự luyện tập vất vả của võ giả, mà lại dám lớn tiếng phán xét trong Nội vụ đường.Người nghĩ hắn có tư cách đó sao?

-Ta...

Nói đoạn, Tiêu Dật Hồng mỉm cười rồi ra hiệu mọi người rời khỏi Nội vụ đường. Thường ngày Nàng ít nói vậy mà lúc giáo huấn tên hạ nhân cũng đành thép ghê chứ. Cũng hòng luôn huynh đệ họ Ngô khen hết lời. xem ra hậu nhân của bang chủ không phải tay vừa kẻ đâm người xoa. Muốn thực lực có thực lực. muốn mưu kế có mưu kế. Tương lai Hắc Hồ không có gì phải lo ngại.Mọi người rời đi còn lại Tiểu Thất đứng ngây ra đó, hắn vẫn chưa hoàn hồn sao? Từng câu từng chữ vẫn vang bên tai hắn. Đây là thực tại không phải mơ, Một nữ nhân giáo huấn hắn ngay chón đông người. Như vậy hắn đang mặt dày đi lĩnh thưởng sao, một kẻ không có công lao chỉ gây phiền phức mà cũng đi lĩnh thưởng. Ngó nhìn trưởng lão cũng đang có vẻ mặt chờ đợi. Tiểu thất bước tới quỳ và định trả lại số bạch kim nhưng dừng một chút hắn bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Cảm tạ trưởng lão rồi ra về, có thể mọi người cho la hắn mặt dày, nhưng chỉ hắn mới hiểu 100 Bạch kim này là mạng sống của Tiểu Thất trước đây nên hắn sẽ không trả lại...

Túy nguyệt hồ...

Bóng ảnh một thiếu niên lãng tử tiêu sái phẩy chiếc quạt mát hướng về phía xa xăm hiện ra sau hàng liễu.

-Bẩm thiếu gia có tin từ Mục trưởng lão ở Nội vụ đường.

Dường như đã đợi tin này từ lâu nhưng phong thái người này vẫn ung dung không có vẻ gì quá chờ mong phải chăng người đã biết trước nội dung. Lạnh nhạt nói

-Nói đi?

-Bẩm Mục trưởng lão bảo” Bữa này lại đến phiên Nhị thiếu gia “

- Người về chuyển lời của ta”Tối nay Phụng Lai lâu ta mời”

Nhận được câu trả lời chân mày khẽ nhăn, lại có tiếng có chút không can tâm. Vấn đề nằm ở đâu, lên kế hoạch khá kỹ lưỡng vậy mà kết quả vẫn không như dự đoán. Hay là Tam muội để ra sơ hở gì. Khả năng này hơi thấp, Tam muội thiên tư thông minh ứng biến không có vấn đề còn có đám người họ Ngô thường ngày hay gây loạn phải giống tự nhiên lắm chứ nhỉ? Tính kế trêu đùa một tên hạ nhân mà còn không thực hiện được. Đến khi nào ta mới tính

kể “trêu đùa” được Bạch thành đây?...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lão lục

Trở về từ Nội Vụ Đường, tâm trạng của Tiểu Thất không tốt lắm. Bản thân hắn vốn không giỏi khoản ăn nói. Nữ nhân lúc này-Tam tiểu thư- lại dùng lời lẽ như vậy nói chuyện khiến hắn cứng họng. Thật không biết chui vào lỗ nào đây,khoan đã, mình còn mặt dày mang về 100 bạch kim vậy những lời đó có là gì, đã tự nhủ rằng không quan tâm lời thiên hạ sao phải để bụng những lời nói đó. Mà người ta nói không phải không có lý. Không biết vì cớ nào mà Tiểu Thất trước đây lại có thể liều cả mạng sống như vậy. Kiểu này bảo hắn tự sát cũng không sai. Những ký ức dung nạp được rất là mơ hồ lắm hắn không thể nào hiểu được.

Tạm gác chuyện này qua một bên, ngay mai ta sẽ bắt đầu đưa hàng ra Tây thành từ giờ đến lúc đấy vẫn còn kha khá thời gian. Đi vào nội thành mua sắm chút đồ xem sao. Nếu có thể tìm được tài liệu ghi chép về thế giới này thì còn gì bằng.

Bạch Thành rộng lớn lắm trải dài đến trăm dặm kẻ mua người bán lúc nào cũng nhộn nhịp. lối kiến trúc cổ này có chút giống kiểu của phương Đông ở địa cầu tuy nhiên về kích thước thì to lớn hơn hẳn muốn đi bộ từ thành Đông đến thành tây cũng mất khá nhiều thời gian. Mật hàng buôn bán ở đây phần lớn là đan dược, binh khí. Bởi bên ngoài Bạch Thành chính là sự tồn tại của rất nhiều yêu thú. Các hàng hóa phụ trợ cho việc săn bắn sẽ tiêu thụ rất nhanh. Tuy việc săn yêu thú vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn thu hút rất nhiều võ giả tham gia vì những thành quả thu được rất đáng giá. Một số bộ phận của yêu thú có ảnh hưởng rất tốt cho việc tu luyện. một số khác có thể dùng làm áo giáp. Dây đeo, chưa kể lượng thịt yêu thú có thể mang lại cũng rất đắt giá tại các tông lâu... .

Vừa đi vừa ngắm nhìn không gian ở thế giới này... Cũng không tệ. Dừng chân tại một quán ăn nhỏ ven đường không tin được là ở đây cũng có quán ăn kiểu này. Cứ nghĩ chỉ có tông lâu thôi chứ. Không biết ở đây họ thường ăn thứ gì? Không lẽ cũng là cơm sao?

-Tiểu Thất! lâu quá mới gặp. Thế nào không có chuyện gì chứ?

Tiểu thất ngạc nhiên vì có người nhận ra hắn. mà hắn lại không có chút ấn tượng gì về người này. Tuổi chạc lục tuần chủ quán ăn này nghe cách xưng hô có vẻ có chút quan hệ với Tiểu Thất trước đây

Ông là...?

-Ta là lão Lục, người quen rồi sao.? Hôm đó chỉ vì cứu cái tiệm thuốc mà cậu dính một cước của Lăng Thiên. Lão nghe tin mà lo lắng quá.sau đó đến hỏi thăm nhưng không có gặp. May mắn là cậu không có chết.

Nghe vậy hắn lại càng khó hiểu,

-Theo ta thấy thì sự sống chết của ta đâu có liên quan gì đến lão nhỉ.?

Lão Lục lắc đầu.

-Đừng nói thế, người giúp nhà ta nhiều lắm đấy, nhờ có cậu mà cháu gái ta có đủ bạch kim tham gia khảo thí ở Luyện Võ Các. Giờ nó đang học ở đấy rồi. Nó cứ nhắc đến cậu suốt.

Tiểu Thất trầm ngâm:

-Có chuyện như vậy sao? Mà Luyện Võ Các là nơi nào vậy sao ta chưa từng nghe qua.

Lão Lục ngạc nhiên

-Tiểu Ngũ bảo cậu bị đánh mù đầu quên hết mọi thứ mà ta không có tin. Xem ra tin đồn người bị đánh thành đầu heo trở nên ngày càng là có thật. Sắn Đây ta cũng kể lại cho người một chút vậy.

-

Ngồi nghe Lão Lục kể.Tiểu Thất lại biết thêm về Bạch Thành

Bạch Thành là một thành trì ở phía Tây của Kim Lăng Quốc diện tích rộng lớn.Bạch Thành do Thành chủ Liễu Mặc đại diện cho thế lực của thiên triều ở Bạch Thành. Ngoài thành chủ ra còn có 3 thế lực khác chia nhau cai quản việc mua bán trong thành. Phía Đông thành do Lăng gia cai quản phụ trách về mua bán đan dược đây là mặt hàng chủ đạo của họ nghe nói Lăng gia có người trong Công hội luyện dược sư nên có thể đắt mỗi làm ăn này. Phía Nam thành do Hàn gia nắm giữ, họ tập chung khai khoáng và luyện binh khí.đại đa số các nông cụ và binh khí của Bạch thành đều xuất phát từ Nam thành Hàn gia.

Phía Tây Thành là địa bàn của Hắc Hồ Bang, một thế lực mới nổi gần đây, buôn bán các mặt hàng còn lại nhưng số lượng không nhiều. Cái hay của họ là mang những mặt hàng từ các thành trì khác đến buôn bán ở đây và buôn đồ từ Bạch thành sang các địa phương khác. Chính vì chia rẽ địa bàn như vậy nên cũng ít xảy ra xung đột trong phạm vi lớn cũng không có lý do để loại bỏ một thế lực nào. Có chăng cũng chỉ là xích mích nhỏ giữa một vài cửa tiệm như trường hợp của Tiểu Thất.

Tuy vậy ai lại không muốn nắm trong tay cả Bạch thành này cơ chứ, vậy nên ba thế lực này vẫn luôn bồi dưỡng hậu nhân. Nếu có cơ hội sẵn sàng hất cẳng hai phe còn lại để xứng bá Bạch thành, duy chỉ có Thành chủ là thích hiện trạng này thôi. Ba thế lực đối đầu nhau càng dễ cho việc quản lý.

Cũng đề phòng trước chuyện sau này Bạch Thành không may hỗn loạn. Thành chủ Liễu Mặc cho dựng lên Luyện Võ Các bồi dưỡng cho những người có tố chất mà không phải người trong 3 thế lực, để sau này bổ sung vào quân doanh. Chẳng may loạn còn có lực lượng chần áp.

Vừa ngồi ăn vừa nghe Lão Lục kể Tiểu Thất đã có thể hiểu sơ qua về các thế lực trong Bạch Thành. Thoạt trông có vẻ ôn hòa nhưng bản chất lại không yên bình chút nào. Chỉ cần có mồi lửa mà thôi. Bạch Thành này sẽ hỗn loạn. Vậy ai sẽ là người châm lửa đây?

....

-Lão Lục gia con về rồi đây

Thiếu nữ vận lục y chạy lăng xăng tới ôm choàng lấy cổ Lão Lục điệu bộ có chút tình nghịch. khuôn mặt tươi cười nhìn lão. Rất lâu rất lâu rồi ta mới lại thấy một nụ cười trong sáng thuần khiết đến vậy. không phải nụ cười giả tạo. nụ cười xã giao mà là một nụ cười vô lo vô nghĩ. Ngược mắt sang người đối diện, nàng vô vùng ngạc nhiên vội bỏ Lão lục ra.

- huynh...là Tiểu Thất phải không. Huynh thật sự vẫn còn sống.

Bất giác thiếu nữ nắm lấy tay Tiểu Thất ánh mắt có chút xúc động. Như không tin những gì đang xảy ra trước mắt, nàng muốn biết chắc đây là sự thật. Đối diện với sự tiếp đón nhiệt tình như vậy nhưng Hắc vẫn không biết được nàng là ai. oThấy Tiểu Thất ngáy người ra đấy Lão lúc cất tiếng.

- Tiểu Thất bị trúng một cước vào đầu. hắc không nhớ con là ai đâu.

-

Thiếu nữ liếc nhìn lão Lục rồi lại nhìn Tiểu Thất nghi hoặc.

-Huynh không nhớ muội là ai sao? Muội..Lục Tiểu Hà đây mà.

Lục Tiểu linh Đồng thì hắc còn biết, còn Lục Tiểu Hà thì hắc không có chút ký ức nào về cái cái tên này, vậy nên hắc khẽ lắc đầu.

-Huynh ngốc lắm tự dưng lại lao đầu vào chỗ chết. Lần sau muội không cho phép làm những việc ngu ngốc thế nữa.

Lão lục thấy không khí có vẻ ướt át qua bên đối không khí.

-Tiểu nha đầu. về đúng lúc lắm. ..mau mau vào giúp ta làm vài món. Hôm nay đông khách quá ta chạy tới chạy lui mỏi hết cả chân rồi đây nè...

Nhìn lão lục làm bộ làm tịch trông thật mắc cười. nghe hai người nói chuyện lại rất có duyên. Mà sao cảm giác này nhìn quen vậy

-Xì! người lại gạt con đúng không. Nhìn qua là biết hôm nay người không bán được rồi. Chắc lại mãi nói chuyện để khách đợi lâu, họ bỏ đi chứ gì.

Tuy tỏ vẻ trách móc nhưng cô gái vẫn sửa soạn chân tay bắt đầu nổi lửa đun lại nồi nước..

-Áy a.. Quán còn có người đến là do ...người ta thích nha đầu nhà người... thích mấy món nhà người nấu ... chứ lão già này nấu có ai thèm ăn đâu.

Lão lục tỏ vẻ hờn dỗi.

-Có tuổi rồi còn như mấy tiểu mao đầu vậy.

- Kệ! ta cứ thích như vậy đấy..là sao ... làm sao...?

-Ah. vậy ta không nói chuyện với lão Lục gia nữa. Tiểu Thất. huynh có muốn ăn gì không để muội nấu cho huynh.

Ngắm thấy Lão lục đã cho mình ăn no rồi. thôi đành để khi khác lại đến vậy, với lại hắc cũng muốn tìm mua công pháp để xem thử.

-Cảm ơn ý tốt của muội. khi khác ta lại đến.

-Huynh đi luôn bây giờ sao.?

-

-Ta còn có chút việc. Hẹn hai người khi khác.

Vừa mới xuyên không, gặp người lạ đối đãi nhiệt tình như vậy có chút không tự nhiên. nghe cách nói chuyện xem ra có chút quan hệ với Tiểu Thất trước đây. Dù sao dành chút thời gian nghe ngóng tin tức tại những chỗ thế này cũng không phải chủ ý tồi.

Trời cũng nhá nhem tối rồi. Ta tranh thủ tìm một quyền công pháp rồi trở về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thủy Mặc Tâm Pháp

Xa Xa cuối Tây thành, khu buôn bán tổng hợp, hàng buôn đều được lấy từ địa phương khác về. Muốn tìm công pháp ở đây chắc chắn có bán những mặt hàng như vậy. Rồi quán ăn của Lão Lục hẳn cất bước về phía cuối Tây Thành.

Từ một góc trên cao của Phụng Lai Lầu. Từ lầu lớn và có tiếng nhất Bạch Thành, bóng dáng của thiếu niên anh tuấn, tiêu sái, tay phe phẩy chiếc quạt lại hiện ra. Ánh mắt vẫn luôn có vẻ suy tư nhìn xa về phía cuối Tây Thành. Đứng kế bên là một lão giả nom đáng phúc hậu lắm vừa vuốt râu đáng vẻ cũng suy tư không kém.

-Nhị thiếu gia có vẻ không vui khi mời Lão bữa rượu này?

-Ta đang băn khoăn về việc mất 100 bạch kim. Có phải cách dùng người, và cách chọn đối tượng của ta không thỏa đáng không?

Lão giả thoáng cười một tràng rồi đáp;

-Cũng không hẳn như vậy, sau khi sự việc xảy ra ta thấy chút nữa thì lấy lại được bạch kim. Đang đưa nửa chừng không biết vì có gì hẳn lại đổi ý.

Việc người xấp xỉ như vậy cũng sắp coi như tâm cơ không tệ rồi. Chỉ tiếc Tam tiểu thư không thêm vài câu đã kích nữa, chưa biết chừng sẽ lấy lại được 100 bạch kim. Người bỏ đi hơi sớm, khiến tên hạ nhân có chút thời gian bình ổn, suy nghĩ. Nếu không mọi việc đã đúng theo ý của người.

Nam tử khề gật đầu, Tâm trạng có chút thoải mái hơn dường như đã biết vấn đề nằm ở đâu. Xem ra việc khó đoán nhất là tâm tư của nữ nhân a. nghĩ vậy hẳn quay ra hướng bàn ăn.

-Hôm nay ta mời trường lão. Dù sao lần đánh cược này ta vẫn thua.

Lão giả cũng khề ngồi xuống bàn tỏ vẻ thích thú

-Thiếu gia là người có chí lớn. Trong giới thanh niên ít người lại có tâm cơ như người. Bang hội muốn độc chiếm Bạch Thành rất cần người như thiếu gia.

Thiếu niên vừa cười vừa rót rượu mời vị lão giả. Trong bang hội cũng chỉ có lão giả ủng hộ gã.

-Bước tiếp theo người định làm thế nào?

-Lần trước sai ở nữ nhân, lần này ta thử tính kế nữ nhân xem sao

-Tính kế một nữ nhân?

Lão giả có vẻ không thích việc này lắm.

-Một nữ nhân có thể khiến Bạch Thành này hỗn loạn. Lúc đó cơ hội của Hắc Hồ bang chúng ta sẽ tới.

Lão giả ngạc nhiên;

-Một nữ nhân có thể làm loạn cả Bạch thành sao.?

Gã nam tử khề cười có vẻ tâm đắc với kế hoạch lần này.

-Đúng vậy,rồi ông sẽ biết thôi...Ta vốn không thích chờ cơ hội. Muốn có.. thì chính ta sẽ tạo ra cơ hội

...

Cuối cùng cũng đến một nơi có bán công pháp. Cửa tiệm này vừa bán binh khí vừa bán công pháp. Trường quầy là Vương lão niên kỳ khoảng ngũ tuần. Vừa thấy khách bước vào lão liền niềm nở ra đón. Tuy thấy cách ăn mặc của Tiểu Thất chỉ là hạ nhân nhưng có người ghé cửa hàng lão vào buổi tối thế

này là vui rồi.

- Trường quây, ở đây có bán công pháp phải không?

- Đúng rồi loại gì cũng có. Cậu muốn mua loại nào?

-

Quả thực Lão không biết Tiểu Thất muốn mua quyền nào, bèn hỏi ;

-Ở đây có quyền nào dành cho người mới học không?

Mới học sao. Thường chỉ những võ giả tấn tu mới đến những nơi thế này. Công pháp ngoài chợ thế này tất nhiên không thể so sánh với công pháp tồn tại bên trong các thế lực lớn của Bạch Thành. Ở đây chỉ bán những bộ phổ thông nhất. Nhưng vương lão không phải người tu luyện dĩ nhiên không biết quyền nào dành cho người mới học.

-Cậu phải cho ta cái tên công pháp chứ. Ta không tu luyện không biết nên không rõ người cần cái nào để bắt đầu.

Lúc này một vị đại hán bước vào, dáng người cao lớn, mày rộng trán cao, lưng dẹt đại đao nhìn giống người trong quân doanh. Giọng nói ồm ồm vang lên

-Trường quây, lấy cho ta 50 cây Thiết tinh thương

- Quan nhân đợi một chút, ta sẽ cho chuẩn bị ngay đây.

Vương lão lật lật đi vào sau nhà sai người chuẩn bị, 50 thiết tinh thương số lượng không ít. Lão rất mừng vì cuối ngày vẫn làm ăn được. Ngoài sảnh nhìn đáng về lưng túi tìm đọc công pháp của Tiểu Thất đại hán bèn cất tiếng hỏi.

-Tiểu tử vẫn chưa chọn xong công pháp sao?

Vẫn tiếp tục tìm và dường như không để ý tới đại hán.

-Người tìm như vậy đến bao giờ mới chọn xong.

Đại hán ghé qua chỗ Tiểu Thất Lúc này mới nhận ra đôi phương đang nói chuyện với mình. Tiểu Thất đáp;

-Xin được chỉ dạy?

Đại hán thờ dãi vừa lật qua đóng sách. bắt đầu một tràng về Võ kỹ trong tu luyện.

Võ kỹ có 3 loại Tâm pháp, công pháp và thân pháp. Người xem mình luyện loại tâm pháp nào mà chọn công pháp và thân pháp sao cho có sự bổ trợ cho nhau là tốt nhất ví dụ người tu luyện tâm pháp thuộc tính thổ thì nên chọn công pháp mang tính phòng ngự hiệu quả hơn các công pháp thiên hướng tấn công. Chứ không phải thấy loại này hay, loại kia mạnh mà chọn nó. Tu luyện cần phải biết chọn lọc, kiên trì thì người mới tiến xa được. Chứ mỗi loại học một chút lúc lâm trận chẳng phát huy được chút uy lực nào. Chỉ giống khoa chân múa tay mà thôi.

-Ta mới bắt đầu bước chân vào tu luyện. nên chọn loại nào?

-Đó là do bản thân và kỳ ngộ của người. Ta thấy nếu người mới bắt đầu với tu luyện thì hãy chọn cho mình một cuốn tâm pháp rồi còn công pháp(kỹ xảo công kích) hãy để sau. Nhưng nơi như thế này chắc chắn không có công pháp tốt cho người đâu. Với lại nhìn xuất thân của người ta nghĩ người luyện thể sẽ thích hợp hơn cả. Cơ thể yếu ớt lại không có đan dược phụ trợ sao có thể luyện được công pháp.

Tiểu Thất đối với những kiến thức này có vẻ rất hứng thú. Tranh thủ có người có thể giải đáp nhưng khúc mắc sao ta có thể bỏ qua.

-Luyện thể là như thế nào?

Nhìn ánh mắt đầy vẻ chờ mong đại hán tiếp tục giải thích.

Luyện thể tức là rèn luyện nhục thể, bằng mọi phương pháp làm tăng giới hạn chịu đựng của nhục thể, Trong luyện thể kỳ, tu vi người tu luyện được phân làm các cảnh luyện thể từ thấp đến cao bao gồm: Võ đồ, võ giả, võ sư, võ quân. .sự khác biệt giữa các cách giới chính là lực lượng. võ đồ là những người mới bắt đầu biết đến tu luyện như người, khi họ tu luyện tâm pháp, nội lực tăng lên. nếu có thể nâng 500 cân sẽ lên cấp võ giả. Lên 1000 cân sẽ lên cấp võ sư. Lên 5000 cân sẽ là võ quân. .Nếu người luyện thể mà nâng được 500 cân coi lực chiến đấu ngang một võ giả. phương pháp này tuy khó khăn nhưng lại phù hợp với loại người không có xuất thân như người

Con cháu thế gia có tâm pháp tốt, kết hợp với đan dược có thể gia tăng nội lực năng chóng. Vì vậy tấn cấp võ giả sẽ nhanh hơn người bình thường. Tuy vậy cơ thể họ lại ít được rèn luyện nên muốn đột phá từ võ giả lên võ sư sẽ rất khó. Chỉ những người có ý chí mạnh mẽ không ngại gian khổ mới có thể tấn chức võ sư. Còn muốn lên cao nữa thì còn phải chịu khổ luyện nhiều. Mà cuộc sống đang yên bình, lại đang mặc quần là áo lượt, ai lại chịu đi vào gian khổ cơ chứ...

-Đa tạ tiền bối đã chỉ dạy

-Tiền bối gì chứ, ta chỉ biết sao nói vậy thôi. Ngươi hiểu được bao nhiêu thì hiểu.

Cảm thán một hồi. Trưởng quầy loay hoay mãi cũng đã chuẩn bị xong đồ, đại hán một tay xách liền 50 thiết tinh thương. Thông thả bước ra khỏi Tây thành. Xem ra khí lực thật tốt.

-Người vừa rồi là ai vậy trưởng quầy.

-Ủa người không biết sao. Phó đô úy Liễu Hằng, đóng quân ở Ngoài Tây thành. Thi thoảng vẫn vào đây mua binh khí.

-Chẳng phải Hàn Gia phía nam bán binh khí cho toàn Bạch Thành sao?

Trưởng quầy cảm thán:

-Đúng như vậy nhưng vũ khí bạch ngân đặc tính nhẹ sản xuất số lượng lớn. dùng cho quân trong thành thì được. Còn dùng để đánh với yêu thú, thiết tinh thương có tác dụng hơn có thể đâm thủng lớp phòng ngự của yêu thú, vọi lại gần Tây thành hơn sao phải đến tận Nam thành. . .

Quay qua phía Tiểu Thất lão tiếp.

-Ngươi đã chọn được võ kỹ mình cần chưa.

Lục tìm trên giá sách ánh mắt Tiểu Thất dừng lại trên một cuốn khá cũ. Theo kinh nghiệm đọc truyện của hắn thì đây chắc có chỗ đặc biệt.

-Bán cho ta quyển này.

Tâm pháp Tiểu Thất chọn là “Thủy Mặc Tâm Pháp” tu luyện khả năng tập trung. Hồi phục tinh thần, thuộc tính thủy. Tâm pháp không phụ trợ cho việc tấn công không giống với xu hướng phát triển nội lực của đa số võ giả trong Bạch Thành, nên không có người mua.

Rời khỏi quầy hàng cũng đã khá muộn hắn trở về Hắc hồ phủ. Trong lòng có chút vui sướng. Gặp được hai người Lão Lục, phó đô úy Liễu Hằng cho hắn không ít thông tin. Hơn nữa hắn cũng mua được một quyển tâm pháp. Từ giờ có thể bắt đầu tu luyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bước đầu tu luyện

Về tới ngoại viện, cũng đã hơi muộn đèn nhưng phòng hắn vẫn còn sáng, xem ra Tiểu ngũ vẫn chưa đi ngủ. Gian phòng này trước đây có 4 người ở. Tiểu Tam và Tiểu Tứ, nhưng hiện tại hai người đó đã đi theo tam trưởng lão cùng đoàn áp tiêu ra ngoại thành buôn bán. Thành ra lúc này có chút rộng rãi, phù hợp cho hắn bước đầu tu luyện.

-Tiểu Ngũ ngươi vẫn chưa ngủ sao?.

-Tiểu Thất đấy à?ta đang ngồi dần gần cối một chút rồi đi ngủ. Ngươi đi đâu mà về muộn vậy?

-Ta qua Tây thành có chút việc, xem có gọi lại chút ký ức nào không?

Tiểu ngũ tò mò hỏi.

-Thế ngươi có nhớ lại chút nào không? Mà trên tay ngươi cầm sách gì vậy?

Tiểu Thất lắc đầu cầm quyển sách đưa cho Tiểu ngũ.

-Đây là một quyển tâm pháp lúc nãy ta mua ở tiệm Vương lão phía Tây Thành, Ngươi có hứng thú tìm hiểu không?

Tiểu Ngũ cũng nghe qua về võ kỹ nhưng bản thân lại chưa từng nghĩ rằng mình sẽ tu luyện. vì thời gian chạy việc đã làm hắn đủ mệt rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, lấy đầu ra tâm trí để tu luyện chứ. Lật qua vài trang hắn thấy không hứng thú nữa, đưa lại cho Tiểu Thất.

- Tha cho ta đi, làm việc cả ngày mệt mỏi rồi, tối còn nghỉ ngơi, không có sức để tu luyện đâu.Cái này ta không có hứng thú lắm.. sao ngươi lại có ý định này?

Nghĩ cũng phải, nếu là kiếp trước có lẽ ta cũng sẽ như Tiểu Ngũ, an phận thủ thường. Nhưng ta đã chết một lần. kiếp này ta sẽ làm những gì ta muốn. Nói ra chắc Tiểu Ngũ sẽ không tin việc hắn xuyên không đâu, Nhớ tới Lão lục và cháu gái hắn lái sang chuyện khác.

-Hỏi chiều ta có gặp Lão Lục và cháu của lão. Người biết chuyện cháu gái lão vào học Trong Luyện Võ Các chưa?

- Chuyện Tiểu Hà được vào học trong đây ta có nghe Lão kể rồi. Thấy bảo người bỏ mấy tháng tiền công cho Tiểu Hà tham dự khảo thí...Không ngờ thiên phú muội ấy không tệ lại được chấp sự nhìn trúng. Xem ra tương lai không còn ăn bữa nay lo bữa mai nữa. Lão lục cao hứng còn mời ta ăn một bữa,ây za.. tự nhiên lại nhớ mấy món Tiểu Hà nấu quá.... Tiếc là hôm đấy người vẫn còn bất tỉnh. Lão lục và Tiểu Hà có hỏi thăm ta về người mấy lần. Chỉ là Hắc hồ không cho người ngoài tự tiện đi vào phủ, nên cả hai đành ra về.

- Có chuyện này nữa hả?

- Ta nói dối người làm gì? Mà ta đi ngủ đây. Người cũng nghỉ sớm đi. sớm mai còn đưa hàng ra Tây Thành nữa.

Tiểu Ngũ ngáp dài rồi leo lên giường.Công việc của hạ nhân chắc chắn sẽ rất bận rộn, không có nhiều thời gian nghỉ, nếu muốn hưởng đãi ngộ tốt hơn thì phải tu luyện lên đến võ giả, Thời gian này là tương đối khó khăn đây.Suy nghĩ một lúc Tiểu Thất mở quyển Tâm pháp bắt đầu nghiên cứu.

Khác với đại đa số các tâm pháp phổ biến trong giới tu luyện Bạch Thành, mang lại hiệu quả tăng nội lực giúp cho việc tấn cấp nhanh hơn. Thủy Mặc Tâm pháp lại thiên về tu luyện tinh thần, điều hòa khí huyết Giữ tâm trạng người tu luyện trong trạng thái thanh thoát, bình ổn. tu luyện đến tầng cao hơn sẽ làm tăng khả năng nhạy bén của các giác quan. Luyện đến tầng cao nhất có thể cảm nhận luồng khí của thiên địa di chuyển. Bằng thời gian một nén nhang qua đi, Tiểu Thất đã hiểu được cách vận khí tu luyện lại tâm pháp này. Tầng đầu tiên sẽ chú trọng điều hòa hơi thở, khí huyết,. Tầng hai khai thông giác quan. Tầng thứ ba phải do cảm ngộ mới có thể đạt tới.

...

Mới đó mà đã qua nửa đêm. Tâm pháp hẳn đã hiểu, bây giờ cái cần nhất chính là thời gian. Theo như lời đồ úy Liễu Hằng nói. Luyện nhục thể có cũng có khả năng đạt được lực lượng mấy trăm cân, tương đương với võ giả, thậm chí là võ sư. Giống như yêu thú, lực lượng của nhục thể lớn có thể ngang với võ sư, võ quân, Một vài yêu thú còn có lực lượng khủng khiếp hơn nữa có thể quét ngang cả thành trì.

Vậy hẳn sẽ tu luyện nhục thể. Có sự điều hòa khí huyết từ Thủy Mặc Tâm Pháp, đạt tới võ giả cảnh giới, kết quả này như nhìn thấy trước mắt rồi. Điều này làm hẳn vô cùng hưng phấn và chờ mong.

.....

Hôm nay hẳn dậy sớm hơn hẳn. tuy ngủ muộn hơn, nhưng cơ thể không chút mệt mỏi nào. Có thể do hiệu quả của Tâm pháp., hoặc do hẳn hào hứng qua nên không biết mệt mỏi. Dù sao bắt đầu một ngày mới mà tâm trạng tốt như vậy, cũng đáng mừng lắm chứ.

Vào Buổi sáng, đám hạ nhân ngoại viện sẽ đến Nội Vụ Đường lấy hàng hóa để chuyển tới các cửa tiệm. Hai người một mặt hàng, xong sớm nghỉ sớm. Nói như vậy chứ cũng quá nửa ngày mới giao hết hàng. Trờ về ngoại viện lại đem chuyển thùng phân, thức ăn thừa ra ngoài Bạch Thành. Cứ như vậy mà hết ngày.

Công việc của hẳn và Tiểu Ngũ là chuyển đơn được lên xe kéo. Và kéo xe đến Tây Thành phân phối cho các tiệm thuốc. Bạch Thành rộng lớn nhưng lại không cho phép dùng yêu thú để kéo xe trong thành. Đã từng có yêu thú hóa cuồng phá nát khu buôn bán, nên những việc như vậy sẽ dành cho hạ nhân. Vừa hay đây cũng là dịp cho hẳn rèn luyện nhục thể.

Hiện tại sức của hẳn chỉ nâng được khoảng 80 cân, Tiểu Ngũ vóc người lớn hơn nâng được hơn 100 cân.Sức khỏe như vậy cũng tương đương với một võ đồ sơ cấp rồi.Các võ đồ sơ cấp dung nhập Tâm pháp, thời gian tu luyện càng lâu sẽ sản sinh nội lực càng nhiều, đến một giới hạn chứa đựng của cơ thể sẽ gặp bình cảnh. Lúc này các võ đồ mới tìm cách gia tăng sức chịu đựng của nhục thể. Do thể chất mỗi người khác nhau nên có người dễ dàng vượt qua, ví dụ như các con cháu thế gia thường xuyên dùng đan dược bồi bổ, thể trạng tốt dường như không gặp phải bình cảnh khi tấn cấp võ giả, số khác lại dùng chân một thời gian dài. Với sức lực hiện tại Tiểu Thất vẫn chưa bằng một võ đồ sơ cấp, cảnh giới tới võ giả vẫn còn một khoảng tương đối.

... Từ giờ hẳn đảm nhận việc kéo xe hàng, thay cho Tiểu Ngũ. Vừa làm việc vừa rèn luyện cơ thể. Tiểu Ngũ thấy vậy tất nhiên là vui mừng ra mặt rồi mấy khi được đổi công việc.Trước giờ vì hẳn khỏe hơn nên toàn là người kéo xe đến điểm cố định. Còn việc chuyển hàng xuống cho các cửa tiệm là do Tiểu Thất đảm người nhỏ con hơn một chút. Nhìn Tiểu Thất kéo xe có chút chật vật, Hẳn nghĩ ý để hẳn kéo cho nhanh. Nhưng Tiểu Thất khẳng khái từ chối, hẳn chỉ có thể giúp bằng cách đẩy phía sau thôi.

Quá buổi sáng, hàng đã giao xong, Tiểu Thất rất là mệt, mồ hôi tuôn ra như suối. Vậy Tiểu Ngũ trước giờ đều làm việc này, không trách lúc tối chỉ muốn nghỉ ngơi. Xong việc Tiểu Ngũ rủ Tiểu Thất qua chỗ Lão Lục nghỉ ngơi, ăn uống.

Quán chỉ lác lác một hai người. Nhìn qua một lượt, chỉ thấy Lão Lục bán hàng, Tiểu Hà giờ này chắc đang ở Luyện Võ Các rồi. Tiểu Ngũ thoáng có chút thất vọng. Nhìn thấy hai gã Lão Lục lảng xăng chạy tới. Nói chuyện không ngớt, Ban ngày ít người đến, buổi tối có Tiểu Hà thì đông hơn. Giờ này cháu gái lại không có ở đây, không có người nói chuyện, tâm trạng không tốt lắm. May sao ngày nào Tiểu Ngũ cũng qua đây tâm này. Lão có người trò chuyện cũng thấy vui hơn. Cũng vì đó mà Lão rất quý Tiểu Ngũ. Làm vài món ăn cho hai người lão vẫn không ngừng nói chuyện.

-Tiểu Hà ban ngày không có ở đây. Cũng may thi thoảng có hai người ghé qua chơi. Không thì Lão buồn chết mất.

Ngó thấy Tiểu Thất có vẻ mệt mỏi lạ thường, từ lúc đến ngoài lúc chào hỏi thì không thấy gã nó gì.

-Tiểu Thất! người không khỏe chỗ nào à? Trông khí sắc người không được tốt lắm.

Chưa kịp trả lời Lão thì Tiểu Ngũ đã đáp thay.

-Tiểu Thất thay đổi rồi Lão Lục oi... Hôm qua mua quyển sách võ kỹ, Hôm nay lại kéo xe hàng thay ta.

Lão Lục Ngạc nhiên.

-Tiểu Thất học công pháp nữa sao? Ta nghe Tiểu Hà kể,việc tu luyện không phải đơn giản đâu. Chịu khổ không ít. Nhất là những người không phải con cháu gia thế.

Tiểu Thất biết việc này chứ, nhưng hần đã suy nghĩ kỹ rồi. Khi nghiên cứu qua Thủy Mặc Tâm Pháp hần có chút tự tin hơn với việc lựa chọn của mình.

-Ta biết điều đó chứ. Nhưng một người từng bước một chân vào Quỷ Môn Quan như ta, không muốn bị một kích mà suýt mất mạng nữa.

Lão lục gật gù tỏ vẻ cảm thông..

-Người nói cũng phải. Nhân tiện nói về Công pháp. Thời gian từ giờ đến Bạch Thành Luận Võ Hội 3 năm một lần chỉ còn 4 tháng nữa sẽ diễn ra. Nghe đồn có nhiều tinh anh của các gia tộc trở về tham dự lắm

Tiểu Thất nghe vậy, trong lòng không khỏi rung động. Không ngờ ở đây lại có sự kiện luận võ như vậy. Đây là một cơ hội tốt để học hỏi. Tiểu ngũ thì có nghe qua nhưng vì là hạ nhân hần cũng không để ý lắm. Chỉ biết nó rất được mọi người mong đợi.

-Bạch Thành Luận Võ Hội?

-Trước đây không nói làm gì.. nhưng giờ Tiểu Hà cũng bước chân vào con đường tu luyện. Còn cả người nữa, Tiểu Thất. Người cũng nên biết về sự kiện này.

Ngừng một lúc, Lão Lục bắt đầu giải thích.

-Bạch Thành Võ Hội, ba năm một lần được tổ chức tại Võ trường Luyện Võ Các, là nơi giới tu luyện Bạch Thành sẽ tiến hành luận võ,đàm đạo, cùng nhau tiến về phía trước. Nhìn bề ngoài là vậy nhưng đằng sau đó là cuộc tranh đấu ngầm giữa các thế lực, để phân định lại địa vị của mình. Cách này đều được các thế lực đồng ý, dựa vào kết quả so đấu của các cấp bậc. Ngày thứ nhất sẽ là võ đồ luận đạo, ngày thứ 2 là võ giả luận đạo. Ngày thứ 3 là võ sư luận đạo. Riêng võ đồ và võ giả phải thông qua khảo thí năng lực mới có tư cách lên đài.

Chưa hết, lần này nghe đồn: Thành chủ và Quận chúa cũng đến theo dõi.Hiện giờ mọi người vẫn cho rằng Lăng Thiên là đệ nhất trong giới thanh niên Bạch Thành, nhưng không phải vậy. Các thiên tài thật sự đã đi ra ngoài Thành mà tu luyện từ lâu.Nếu không có việc liên quan đến sự tồn vong gia tộc sẽ không trở về. So sánh với tinh anh của Đại gia tộc Lăng Thiên vẫn còn kém xa. Đối với lần Võ Hội này, đây là lần đầu Quận chúa đến theo dõi, Các thế lực chắc không thể xem thường lần võ hội này. Hứa hẹn sẽ vô cùng căng thẳng và kịch tính. Mấy lần Võ Hội trước đều là Hàn gia và Lăng gia thay nhau đứng đầu. Không biết đối mặt với sự kiện này,. Hắc Hồ Bang liệu sẽ tham gia tranh đấu, hay sẽ tiếp tục để hai gia tộc lên giữ vị trí đệ nhất.

- Vẫn Còn có người mạnh hơn Lăng Thiên nữa sao?

Lục Lão đắc ý kể tiếp;

- Chứ sao nữa. Còn nhiều là đằng khác, Thiếu chủ Hắc Hồ Bang Tiêu Dật Lôi, Ngô Thừa Long, Hàn gia có Hàn Phi, Hàn Phong,Hàn Thương, Hàn Thiên Xích. Lăng gia có Lăng Mộng, Lăng Vũ, Lăng Dực... Năm nay có thêm ai nữa, thì đợi đến võ hội mới biết. Những đệ này tầm nhìn đã ra xa ngoài Bạch Thành. Còn Lăng Thiên vẫn chỉ ở trong Bạch Thành, tiền đồ và lực lượng sao có thể so sánh.

....

Nghe lão lục kể chuyện,lúc nào cũng cảm thấy hứng thú, Dường như sự kiện lớn nào xảy ra trong Bạch Thành lão đều biết cả. Có vấn đề cứ tìm lão hỏi trước xem thế nào. Cảm thấy mình nghỉ ngơi cũng đã được một lúc

Ăn xong, Tiểu Ngũ và Tiểu Thất trở về mặc dù Lão lục cứ níu kéo ở lại trò chuyện. Nhưng bọn hần vẫn có việc phải làm. Mới nghe thôi đã chán rồi. Đó là chờ thức ăn thừa, và mấy thùng phân ra ngoài Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thác nước ngoại thành

Hắc Hồ Phủ nhân khẩu tương đối lớn. Lượng thức ăn thừa và mấy thùng phân khá nhiều, bốn hạ nhân, mỗi người một xe kéo, chia làm 4 lượt mới chuyên đi hết. Làm xong việc này coi như kết thúc một ngày làm việc.

Được một cái hay, tại một hạp cốc cách đó không quá xa có một thác nước,rất thích hợp cho việc tắm rửa. Nước chảy từ trên núi xuống tạo nên những

con thác nhỏ. Khung cảnh khá là tuyệt mỹ. Nước ở đây rất mát ngâm mình trong đó rất thoải mái dễ chịu.

Đắm mình trong làn nước, nghe tiếng thác đổ. Khung cảnh này không tu luyện có vẻ hơi lãng phí, nghĩ vậy hắn ngồi xếp bằng và bắt đầu vận khí tu luyện. Nhưng chỉ được một lúc, tiếng cười đùa của Tiểu Ngũ và những người khác, cộng thêm việc tiếng thác đổ, làn nước liên tiếp đánh vào lưng, làm hắn không thể nào tập chung được. Thiên địa phù hợp nhưng lúc này không thể tu luyện. không gian yên tĩnh sẽ giúp hắn tập trung tốt hơn nhất là trong giai đoạn đầu như thế này.

...

Hàng ngày, công việc đều diễn ra tuần tự như vậy. Ban ngày Hắn làm việc chiều tối vào hạp cốc tắm rửa, Đợi đám người Tiểu Ngũ về trước, hắn mới bắt đầu tu luyện Thủy Mặc Tâm Pháp. Tất nhiên không gian yên tĩnh giúp hắn dễ tập trung hơn. Phương pháp tu luyện này quả nhiên có hiệu quả, các giác quan của hắn như được khai thông, trở nên tinh tường hơn trước rất nhiều. Hắn bắt đầu có cảm nhận được sự chuyển động chậm rãi của không gian xung quanh, không như vẻ ồn ào bên ngoài của nó.

Gần một tháng kiên trì như vậy, cũng coi như có chút thu hoạch. Về phần rèn luyện nhục thể, hắn đã nâng được hơn trăm cân, lực lượng nhục thể đã ngang với Tiểu Ngũ. Giờ đây kéo xe chở hàng đã không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Hắn cần một thứ gì đó nặng hơn để luyện tập tiếp, như vậy mới có thể gia tăng giới hạn bản thân,

Cũng chính vì vậy sau ngày làm việc hôm nay, Hắn sẽ giành thời gian ở trong Hạp cốc nhiều hơn, dự định Tu luyện đến quá nửa đêm mới về. Lối vào hạp cốc có tảng đá khá lớn chắn giữa đường như một người bảo vệ cố ngăn người ngoài tiến vào vậy. Làm lối đi trở nên chật hẹp, Lúc trước Tiểu Thất và mọi người không để ý, giờ đây ở một mình hắn lại có ý nghĩ: Nếu có thể chuyển nó sang nơi khác thì hay biết mấy. Xem kích thước này cũng phải đến mấy trăm cân dựa vào lực lượng nhục thể có chút khó khăn. Nhưng đây chẳng phải là điều hắn muốn sao. Một thứ thật nặng để luyện tập. Nghĩ vậy hắn bắt đầu ra sức đẩy hòn đá, Tuy hắn làm rất nhiều cách, dùng lực chân, vai các gân nổi lên ... đủ kiểu. Hòn đá vẫn cứng đầu đứng im không chịu nhúc nhích. Xem ra cần tốn nhiều thời gian cho hòn đá này đây. Không thể trong thời gian ngắn mà làm được. Nhưng nếu thành công, hắn chắc chắn là người có lực lượng nhục thể lớn nhất Bạch Thành. Tiểu Thất hạ quyết tâm phải đánh bại hòn đá này. Quay lại Thác nước tu luyện Tâm pháp hắn cảm nhận được sự phục hồi của bản thân một cách rõ ràng. Các bộ cơ đau nhức lúc này dùng sức đẩy hòn đá như được tái sinh, làm mất cảm giác đau. Cứ duy trì thêm lúc nữa chắc chắn khôi phục lại hoàn toàn.

Chợt nghe thấy giọng ai đó hát xung quanh đây, Hình như là nữ nhân, lúc này trời đã tối không nom rõ mặt. chỉ thấy bóng người đang tiến về phía thác nước. Tiếng hát nhẹ nhàng, nghe qua ca từ giống như một người nữ nhân đang thổ lộ tình cảm với một ai đó. Nhưng người kia lại từ chối tình cảm, vứt bỏ hồng trần mà bước đi theo con đường tu luyện đại đạo. Nữ nhân này cũng vì vậy mà từ bỏ cuộc sống. Nghe cái kết nhạt nhẽo như vậy Tiểu Thất bất giác cảm thán:

-Sao lại có người ngu ngốc như vậy. Sao lại chết vì một người không quan tâm đến mình chứ!

- Người đó còn quan trọng hơn tính mạng bản thân mình. Sống thiếu người, thế gian này còn gì để lưu luyến.

- Trong mắt nữ nhân người đó là cả thế gian. Trong mắt Nam nhân đại đạo chính là thế gian. Như vậy đã không chung đường. Đến với nhau nào có ý nghĩa?

-Chàng theo đuổi đại đạo, ta nguyện ý theo sau, chúng ta chẳng phải đi cùng một đường sao?

- Con đường đại đạo gian nan trắc trở, Tầm nhìn chỉ hướng về nam nhân, nào nghĩ đến những chướng ngại vật trên đường. rồi khoảng cách người sẽ xa dần mãi mãi không thể nào đuổi kịp.

Nữ nhân thở dài, mặt hướng thiên không, lặp lại lời nói.

-Không chung đường. Là ý như vậy sao?

Hai người đối đáp một hồi, không nhìn thấy nhau nhưng lại có thể trò chuyện như bằng hữu tri âm. Như giải tỏa được khúc mắc trong lòng. Nữ nhân lên tiếng.

-Là ai ở trong bóng tối. Liệu..có thể ra gặp mặt?

-Ta đang tu luyện, xin thứ lỗi. không biết ở đây lại có người lui tới.

Nữ nhân vẫn ngồi chải tóc, dường như không quá quan tâm.

-Thì ra là tu luyện giả, là ta quấy rầy rồi, có điều tối nào ta cũng đến đây vậy mà không biết ở đây có người

Người này hôm nào cũng đến vào giờ này. xem ra mình mới là người làm phiền.

-Ta cũng mới đến, Thấy thiên địa thích hợp cho việc tu luyện. Nên có ý ở lại.

Nữ nhân khẽ nhún mày có chút khó hiểu

-Tu luyện vào thời điểm muộn như thế này ư? Không biết người tu luyện công pháp gì?

Ngắm nữ nhân này cũng là tu luyện giả nói chuyện với người lạ mà vẫn rất tự nhiên. Tiểu Thất thấy cho đối phương biết cũng không sao. Dù sao trời tối cũng không nom thấy mặt.

-Ta chỉ mới bắt đầu bước chân vào tu luyện. Tâm pháp mà ta luyện là Thủy Mặc Tâm Pháp.

Nghe vậy nữ nhân cũng thăm đoán được hẳn không phải con cháu thế gia. Không ai lại luyện Tâm Pháp phổ thông ở một địa phương như thế này.

-Nghe người đàm đạo thì có vẻ hay nhưng hóa ra chỉ là một kẻ mới tu luyện. Ta thấy ngươi không nên đến đây vào giờ này nữa. Tu luyện Tâm pháp nên luyện vào ban ngày, lúc dương khí đang thịnh. Ngươi lại ngâm mình trong nước lạnh tu luyện vào ban đêm. Hân khí rất dễ xâm nhập vào cơ thể làm tổn hại kinh mạch. Cả đời đừng mong luyện tới võ giả.

Nghe thấy vậy có chút đạo lý. Nữ nhân này đang có ý nhắc nhở hẳn.

-Cảm ơn, đã chỉ giáo. Xin hỏi quý tính đại danh?

- Người thân, bằng hữu gọi ta là Mộng Lăng. Người lạ gọi ta là Lăng Mộng? ngươi muốn xưng hô thế nào tùy ngươi.

Thì ra là tinh anh của Lăng gia trở về chuẩn bị cho Bạch Thành Luận Võ Hội. Tranh thủ hỏi về thế giới bên ngoài Bạch Thành mới được.

-Thì ra là Tinh anh đệ tử Lăng gia. Lăng tiêu thư. Sao người lại một mình ra ngoài Bạch Thành tu luyện?

Nghe Tiểu Thất gọi mình bằng tiểu thư. Chẳng khác gì cách gọi của một hạ nhân. vậy mà mới hồi nãy còn đàm đạo với gã như bằng hữu tri âm, giờ nghĩ lại có chút không được thoải mái. Tuy không biết được thân phận nhưng năng vẫn lời hẳn khách khi một chút.

-Bạch Thành không đáp ứng được đệ tử tinh anh như chúng ta tu luyện, hầu hết đệ tử tinh anh đều đi ra ngoại thành chiến đấu với yêu thú, rèn luyện bản lĩnh.

Tiểu thất nghe vậy có chút không đúng.

-Hồi nãy tiểu thư nói ngày nào cũng tới đây?.. Ta nhớ thì 10 dặm xung quanh Bạch Thành làm gì có yêu thú. Tiểu thư không đi tu luyện sao?

Ngừng một chút Mộng Lăng mới trả lời. Như đang nhớ lại đoạn ký ức đó.

-Thực ra bản thân ta cũng không có thích làm tu luyện giả. Chỉ vì người đó.. nên ta mới điên cuồng tu luyện, sau bao lần khổ cực ta cũng vươn lên trở thành một trong những thiên tài phong vân trong Bạch Thành. Ta và hắn cùng nhau ra ngoại thành tu luyện. Quảng thời gian cùng hắn chiến đấu với yêu thú là kỷ niệm đẹp nhất mà chúng ta từng có. Sau lần trở về đó thì chúng ta có thể bàn chuyện kết hôn với nhau. Không ngờ một ngày kia đang chiến đấu với yêu thú, vô tình gặp 2 vị lão giả, Người của Cửu Huyền Môn, chỉ phẩy tay một cái đã hạ đám yêu thú. Hai lão thấy thiên phú của hắn không tệ có ý thu nhận về tông môn làm đệ tử, tương lai có cơ hội tu luyện đến đỉnh cao của giới tu luyện. Còn ta thì thiên phú không bằng, nên không nhận. Đứng giữa hai lựa chọn, hoặc vào tông môn, hoặc cùng ta về Bạch Thành. Hắn đã chọn đi vào tông môn để lại ta một mình trong rừng núi.

Sau ngày hôm đấy, ta không còn hứng thú tu luyện nữa trở về nơi ta và hắn lần đầu gặp nhau. ..Ngươi thấy hòn đá chắn ngang ngoài Cốc chứ. Là ta và hắn hợp sức đặt nó ở đấy, như một minh chứng cho tình cảm chúng ta dành cho nhau.

-Lăng tiểu thư có hận người đó không?

Như đang khơi lại chuyện quá khứ. Một giọt nước mắt vô tình rơi xuống mặt nước.

-Ta hận! ta hận người đó. Nhưng ta hận chính bản thân mình hơn. Nếu lúc sinh ra ta có thiên phú tốt có lẽ đã cùng hắn đi vào tông môn.

-Sao người không tiếp tục tu luyện biết đâu, người đó sẽ trở lại Bạch Thành một ngày nào đó. Khi ấy hai người có thể tái hợp rồi.

Nghe vậy, Mộng Lăng khẽ cười một nụ cười chua xót.

-Có lẽ ngươi chưa biết được khả năng tu luyện khủng bố của Tông môn. Họ tu luyện khí là chính. Không còn tu luyện thể chất như chúng ta nữa. Sức chiến đấu của họ ở một cấp độ hoàn toàn khác. Nếu hắn có một ngày trở về thật, khoảng cách của chúng ta không biết đã chênh lệch bao nhiêu.

- Thiên phú tốt hay không tốt thì vẫn có thể luyện đến đại đạo, Nó chỉ quyết định con người đến đích sớm hay muộn thôi. Quan trọng vẫn là Tâm có vững hay là không? Có thiên phú mà tâm không vững thì cũng bỏ. Không có thiên phú có tâm vững vẫn có thể chạm tới đại đạo.

Như ngộ ra điều gì đó. Mộng Lăng nức nở một hồi rồi bỏ đi.

Sau đó không lâu Tiểu Thất cũng trở về Hắc Hồ Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Âm khí

Qua cuộc trò chuyện với Mộng Lăng, Hắc thu nhận được không ít thông tin về thế giới bên ngoài Bạch Thành, tổ chức gọi là tông môn trong truyền thuyết, nơi con người tu luyện có thể hóa thân. Đồng thời việc tu luyện vào ban đêm có thể gây tổn hại kinh mạch, lần đầu hắc nghe tới. Nếu không biết chuyện này mà kéo dài thêm chắc chắn sau này sẽ để lại di chứng. Hắc thăm cảm ơn đã cho hắc biết sớm, vẫn có thể thay đổi kế hoạch tu luyện.

Hiện tại Thủy Mặc Tâm Pháp coi như đã luyện đến tầng thứ hai, khai thông giác quan. Giờ định lực của hắc rất khá, khả năng tập trung vào tu luyện của hắc đã được nâng cao. đã quen với tiếng thác nước và Không còn chịu ảnh hưởng từ những tiếng cười đùa của đám người Tiểu Ngưu. Từ giờ không phải nán lại đợi mọi người ra khỏi hạp cốc mới bắt đầu tu luyện. Thời gian trước mắt Tiểu Thất vẫn sẽ là rèn luyện nhục thể. Mục tiêu sẽ là “đánh bại” hòn đá chắn giữa hạp cốc.

Để có nhiều thời gian luyện thể hơn, ban ngày hắc sẽ giúp Tiểu Ngưu kéo xe đến Tây Thành, việc phân phối tiếp theo sẽ do Tiểu Ngưu tự làm. Còn hắc trở về đi đồ thức ăn thừa và mấy Thùng phân. Kiên luôn mấy lượt của Tiểu Ngưu. Có cơ hội dùng sức là có thêm một phần rèn luyện. đến cuối ngày hắc lại vào hạp cốc và bắt đầu “khieu chiến” tên cứng đầu đứng chắn giữa hạp cốc. Mọi người nhìn vào cảm thấy hắc như một gã khủng vậy, Chiều nào làm xong việc cũng ra ôm hòn đá. Về đến ngoại viện lại tiếp tục tu luyện tâm pháp hồi phục cơ thể. Cứ như vậy lực lượng nhục thể của hắc càng ngày càng tăng thêm. Chính lúc này hắc nhận ra được rằng sự hồi phục từ Tâm Pháp vẫn chưa đạt hiệu quả tốt nhất. Muốn khôi phục toàn bộ cần phải có đan dược trị thương. Mà đan dược phải có bạch kim mới mua được.

Thân phận hạ nhân, chắc chắn là thiếu tiền cho việc mua đan dược rồi. Muốn có nhiều bạch kim chỉ có một cách. Đó là săn yêu thú!

Các bộ phận của một con yêu thú đều đáng giá. Yêu thú cấp càng cao càng có giá trị. Tuy nhiên việc săn bắt sẽ khó khăn, nguy hiểm hơn. Phải đi tìm người có kinh nghiệm mới được. Hôm nay thử qua hỏi Lão Lục xem sao? Chắc chắn lão biết chút gì đó. Hoặc có thể giới thiệu một tay thợ săn cũng tốt.

Cũng đã lâu không ghé thăm lão. Thời gian trước, phân công công việc với Tiểu Ngưu, để tập trung luyện nhục thể. Hắc đã không tới đây rồi.

-Lão lục! lão vẫn khỏe chứ?

Trông thấy Tiểu Thất, lão vui mừng, đồng thời có chút giận dữ, lâu nay Tiểu Thất không có ghé qua chơi chỉ có Tiểu Ngưu là còn chạy qua chạy lại.

-Ta vẫn còn chưa chết a? dạo gần đây không có thấy người ghé qua? Nghe Tiểu Ngưu nói người đang bận tu luyện? Thế nào? Thấy khó khăn muốn bỏ cuộc chưa?

Lâu không gặp Lão hỏi liên tiếp mấy câu, như bù lại khoảng thời gian trước.

-Đúng là hơi khó một chút nhưng ta vẫn chịu được?

-

Trông dáng vẻ của Tiểu thất cũng có chút da thịt hơn. Đôi mắt có chút thần sắc chứng tỏ cũng có chút thành tựu

-Xem ra cũng có chút khác biệt rồi đây. Người đạt tới cảnh giới nào rồi? Tiểu Hà nhà ta một thời gian ngắn nữa thôi là Tấn cấp võ giả rồi. Không ngờ thiên phú nó tốt thật.

Chưa biết người khác tu luyện thế nào, nhưng tu luyện giả do người trong quân doanh trực tiếp hướng dẫn, chắc chắn là hàng thật giá thật. Cả về tu vi lẫn phương diện nhục thể. Tiểu Hà có thể trong thời gian ngắn như vậy mà lên cấp võ giả. Không chỉ do thiên phú, chắc chắn sự cố gắng bỏ ra cũng không nhỏ. Nghĩ đến bản thân về tu vi vẫn dậm chân tại chỗ, hắc cười khổ

-Tu vi của ta chưa có chút tiến triển nào. Chỉ có lực lượng tăng lên một chút, so với Tiểu Hà, thật không dám nhắc tới.

-Có tiến triển là tốt rồi

-Lần này ta định đi săn yêu thú một chuyến, Lão biết gì về yêu thú ngoài thành không?

-Săn yêu thú ngoài thành sao? ...Trong phạm vi mười dặm thì không có gì đặc biệt. Yêu thú ngoài mười dặm mới có giá trị. Chúng lại đã dạng lắm, nhưng không phải ai cũng săn được. có nhiều người bỏ mạng rồi. không phải bị thương do yêu thú thì là bị người khác hạ thủ, cướp thành quả.

Nhìn Tiểu Thất, lão tỏ vẻ quan ngại

-Theo ta thấy, thực lực của người chắc hơi khó với việc đó. đợi một thời gian người lên được võ giả rồi hãy đi.

-Ta hiểu rồi.

Theo lời lão nói thì khó khăn thập phần. cần cân nhắc kỹ rồi mới thực hiện. Với lực lượng này ta có thể đối mặt với yêu thú không? Mãi suy nghĩ Tiểu Thất lang thang tới tiệm Vương lão ngày trước, nơi hắc mua quyển tâm pháp và tình cờ gặp Đô úy Liễu Hằng.

Cửa hàng Bình khí sao? Vào xem thử biết đâu lại có biện pháp. Hôm nay sắc mặt trưởng quầy không được tốt lắm. Có vẻ không bán được hàng. Thấy tiểu Thất đi vào lão cũng chỉ chào hỏi qua loa. Tiểu Thất đi qua gian bán bình khí. Dù các chủng loại từ loại nhỏ như phi tiêu, tiểu đao, đến loại to như Đại đao, Cự phủ. Tuy nhiên giá cả cũng tương đối lớn so với hắn. Với số bách kim hắn có từ hồi mặt dày đi nhận thưởng trừ đi khoản dùng để mua tâm pháp. Hắn có thể mua một bộ phi tiêu Âm Dạ Ngân Châm. Loại phi tiêu thon dài màu đen đuôi màu bạc. Loại rẻ nhất vẫn còn dư 10 bạch kim. Số dư này hắn dự định Mua mê dược, để tẩm vào ám khí.

Nếu đã không đổi diện được trực tiếp, vậy chọn cách đánh từ trong tối, dần dần làm hao mòn sức yêu thú. Với sự hỗ trợ từ sự tập chung Của Thủy Mặc Tâm Pháp. cùng với lực lượng nhục thể hơn hai trăm cân lực, kết hợp mê dược Chắc chắn có thể săn được yêu thú. Nhưng ta cần luyện tập cách phóng ám khí đã.

Xác định được giải pháp săn yêu thú. Hắn trở về phủ, nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi luyện tập ám khí ngày mai.

Ban ngày hắn vẫn làm việc như thường lệ, nhưng năng suất đã hơn trước rất nhiều. Hôm nay hắn có thể vào hạp cốc sớm hơn thường lệ. Bắt đầu buổi luyện tập với việc. dùng sức đẩy hòn đá ở hạp cốc. tất nhiên lúc này nó vẫn không chịu nhúc nhích dù chỉ một chút. Mấy ngày rồi, vẫn không có chút tiến triển, không khỏi làm cho hắn chút thất vọng. Chỉ ít cũng phải lung lay một chút chứ, Đàng này nó cứ nằm im. Tự nhủ luyện thể không thể nóng vội được. Hắn tiến đến thác nước vận dụng tâm pháp điều hòa lại trạng thái cơ thể. Phần tiếp theo sẽ là luyện ám khí. Hắn sẽ dùng những hòn đá nhỏ hai bên bờ thay cho ám khí, bước đầu phải làm quen với việc dụng lực lượng để ném trúng đích trước, nắm lấy mấy viên đá hướng vào thân cây cạnh đó mà ném. buồn thay tỉ lệ hắn ném trúng đích là không cao, ném 10 viên trúng có 7 viên, Quả nhiên phải có pháp quyết vận dụng chứ tình trạng này không thể đi săn yêu thú được. Hắn chăm chú luyện tập mà không để ý có người đang nhìn mình. Chỉ một lúc thôi người đó lại ngay lập tức rời đi chỗ khác. Tuy luyện Thủy Mặc Tâm Pháp giác quan của hắn đã linh mẫn hơn người thường, nhưng lại không phát hiện ra người này.

- Trong lúc hắn đang suy nghĩ về cách vận dụng lực để phóng ám khí, thì một âm thanh không rõ từ hướng nào vang lên. Nghe thì có vẻ gần nhưng tựa hồ lại ở rất xa.

“Vạn vật tương thông. Hãy dùng tâm để cảm nhận”

Không biết người này là ai mà lại có nội lực ghê gớm vậy. Dù vô tình hay hữu ý, đối với câu nói lúc này, hắn có chút cảm ngộ. “vạn vật tương thông” tất cả mọi vật nhìn bên ngoài không có chút liên hệ nào, nhưng thực chất đều có liên kết với nhau. Kể cả viên đá vô tri này cũng vậy. Nếu mình có thể dùng “tâm để cảm nhận” được sự liên kết. Viên đá cũng sẽ như một phần thân thể, tùy ý cho ta sử dụng.

Thì ra là như vậy. thử sử dụng tâm pháp cảm nhận viên đá xem sao? Nắm viên đá một lúc, vận dụng tâm pháp không gian xung quanh như chuyển động chậm lại, vẫn hướng phía thân cây, lần này trúng hết mười viên. Hắn vui mừng liên tiếp thử đối với những mục tiêu khác, Thực sự không phải do ngẫu nhiên ăn may. Nhớ lại pháp quyết lúc này. Hắn không khỏi cảm kích vị cao nhân thần bí lúc này. Hắn hướng lên thiên không hét thật lớn.

- “Cảm ơn đã chỉ giáo”

Xa xa khỏi hạp cốc, khoe miệng lão giả thần bí khẽ mỉm cười. Tu đạo cũng rất quan trọng chữ “duyên” bên cạnh thiên phú và sự kiên trì. Việc hôm nay cứ cho là một chữ duyên như vậy đi. Đi được bao xa là do bản thân hắn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngô Diêm

Pháp quyết sử dụng ám khí rất hiệu quả. Nó không chỉ phụ trợ cho ám khí, đối với các binh khí đều như vậy. Chỉ cần không coi vũ khí là ngoại vật mà xem như một phần thân thể thì có thể sử dụng một cách linh hoạt đúng ý của mình?

Đối với Tiểu Thất đây thực sự là một bước tiến lớn. Điều quan trọng kế tiếp là cách vận dụng sức để lực phóng ám khí của hắn mạnh hơn. Việc này chỉ có thể đến những nơi như luyện võ trường của Bang hội, hay Luyện Võ các Tham ngộ thôi. Mỗi ngày hắn sẽ đến luyện võ trường của Bang hội xem có học được chút kỹ xảo gì không. Luận Võ hội của Bạch thành sắp tới rồi. các tinh anh trong Bang hội đã trở về khá nhiều. Luyện võ trường cũng như vậy mà đông hơn mọi khi. Một số trưởng lão còn đến xem quá trình luyện tập. chỉ dạy cho các đệ tử. Xem ra lần luận võ này Bang hội không muốn bị thất thế trước hai nhà Lăng, Hàn.

Hôm nay hắn không có ở lại trong hạp cốc tu luyện. mà trở về qua Luyện võ tràng xem. Cuối ngày rồi nên cũng thưa thớt người hơn buổi sáng, tuy vậy vẫn có một vài đệ tử đang luyện tập

Công pháp (hay phương pháp công kích). Có vô số cách để công kích. Có người theo hướng cương mãnh. Dùng lợi thế sức mạnh nhục thể kết hợp tu vi. sức công phá lớn. khả năng phòng thủ cũng tương đối chắc chắn. Có người lại theo hướng bình ôn. chờ thời để phản kích. Thắng thua chỉ phân định trong một chiêu thức mà thôi.

Trên lôi đài đang diễn ra một trận chiến giữa hai người tu theo hai hướng như trên. Thiếu niên cao lớn sử dụng đao. đòn thế uy mãnh liên tiếp bổ nhào hướng đối thủ ra sức chém. Đối mặt với khí thế hung hãn, lam y nam tử dùng kiếm chỉ có cách né tránh chờ đợi cơ hội đối phương sơ hở. mới phản kích. Cũng may thân pháp lam y thiếu niên nhanh nhẹn, thoát khỏi sự truy kích một cách dễ dàng. Thiếu niên cao lớn liên tiếp hụt mấy chiêu. Máu nóng nổi lên,

càng điên cuồng lao tới. Khóe miệng lam y nam tử khẽ cong. Hít một hơi dài nhanh như cắt đâm tới. Mũi kiếm kề sát cổ thiếu niên dùng đao. Lam y thắng.

Quan sát màn đối chiến. Tiểu Thất cảm giác chiêu thức thứ hai bên tốc độ không nhanh lắm, hẳn có thể đoán được hướng công kích của vũ khí. lam y Thiếu niên dựa vào sự nhanh nhẹn và nhẫn nại chờ thời cơ mà chiến thắng, không có gì quá đặc biệt. Thay vào đó hẳn lại hứng thú với cách vận sức vào đao đầy uy mãnh của thiếu niên cao lớn. Lúc này đã lặng lẽ đi xuống lồi đài. Người khắc ngưỡng mộ kẻ trông có vẻ yếu thế hơn chiến thắng. Nhưng Tiểu Thất biết rõ thực sự ai mới có nắm đầm to hơn. Hắn chạy theo nam tử cao lớn, mở lời trước.

-Bái kiến thiếu gia...

Thiếu niên cao lớn không quay mặt lại vẫn đi về phía trước.

-Thuộc hạ thấy đòn thế của người rất uy lực. Liệu thiếu gia có thể dạy ta cách vận dụng lực vào binh khí không?

Thiếu niên bắt đầu khó chịu

-Người đang cười nhạo ta sao?

-Thuộc hạ nói thật lòng. Thực lực của người cao hơn vị thiếu gia kia nhiều.

Nghe vậy Thiếu Niên cao lớn, vốn đang khó chịu trong lòng. Lại nghe một tên thuộc hạ nói đùa mình như vậy. Liên nổi giận dưng dưng. Quay người lại định tung một cước vào tên hạ nhân lắm chuyện này cho hả giận. Nhưng đối phương lại vô tình né được đòn công kích. Như không tin vào mắt mình hắn liền tiếp tung thêm vài quyền nhưng không hề đánh trúng Tiểu Thất. Hắn định rút đao ra chém chết tên này.

-Thiếu gia xin hãy dừng tay, nghe ta giải thích.

Tiểu Thất xua tay hòa hoãn sự căng thẳng.

-Sức của người rất mạnh, nhưng chiêu thức lại quá dễ đoán. để lộ nhiều sơ hở cho đối thủ...

-Từ khi nào mà một tên hạ nhân lại có tư cách phán xét ta có chứ.

Đường đường là một thiếu gia, tốn bao thời gian tu luyện, giờ này lại để một tên hạ nhân đứng trước mặt nói nhăng nói cuội. Ai mà chịu nổi. Hắn rút đao ra tấn công Tiểu Thất.

Không ngờ mọi việc lại diễn biến như vậy. Chẳng còn cách nào khác muốn hắn tin mình chỉ có cách đánh bại hắn. không có thân pháp mau lẹ như lam y, nhưng với Thủy Mặc Tâm Pháp, muốn né tránh chiêu thức tấn công không hề khó. Chưa hết hắn còn có thể ném 3 viên đá vào 3 vị trí mà hắn cho là sơ hở nhất trong đòn thế tấn công của thiếu niên cao lớn. Tức giận vì bị ném trúng hắn bèn tung sát chiêu mạnh nhất. Dồn hết nội lực cho một đao này.

“Nhất Đao Hoành Thiên.”

Sức công phá thật đáng sợ, Đỉnh Đồng trăm cân trong luyện võ trường lập tức vỡ nát. To bụi mù mịt bao trùm cả không gian xung quanh. Toàn trường im lặng một hồi. Thanh niên cao lớn thở dốc. Xem ra đòn này tung ra tiêu hao hết nội lực của hắn rồi. Tin chắc đối phương đã tan xác. Hắn khẽ thở phào. Đột nhiên một viên đá nữa ném vào sau lưng gã ngay vị trí tâm mạch. Cảm nhận được điều gì đó, hắn đứng chết lặng một hồi. Đợi tro bụi tan đi, sau lưng gã tên hạ nhân vẫn đứng đấy, như không chịu một tổn thương nào.

-Giờ người tin lời ta rồi chứ.?

Thiếu niên cao lớn, cười gằn. như không tin vào thực tại. nếu không phải là viên đá mà là vũ khí thật. Mạng của hắn đã xong rồi.

- Người... muốn gì?

Đối phương đã có vẻ tin mình rồi.

-Hãy dạy ta cách truyền lực vào trong vũ khí.

Thiếu niên lúc này đã biết sự lợi hại của Tiểu Thất, Hắn không có nói sai, uy lực của mình khủng bố nhưng lại xuất ra chiêu thức quá đơn giản, dễ bị đối phương đọc vị. Hắn muốn học ư?..

-Người muốn học ư? Hãy tiếp của ta một quyền, rồi người sẽ hiểu

Đắn đo suy nghĩ một chút. Nội lực đối phương đã tiêu hao không ít, nhìn dáng người Tiểu Thất đoán, lực lượng nhục thể con cháu thế gia không quá 200 cân lực. Miễn cưỡng có thể chống đỡ được. Thấy đối phương đắn đo suy nghĩ. Thanh niên cao lớn tiếp lời;

-Yên tâm ta chỉ sử dụng lực lượng nhục thể. Sẽ không dùng đến nội lực

Hừm. Với hiện trạng hiện nay của người có thêm nội lực, ta cũng không ngại. Huống chi chỉ có sức lực của nhục thể. Nghĩ vậy hắn bèn gật đầu. Cả hai đều mỉm cười mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

-Nhìn cho kỹ. Ta sẽ không nương nạy đâu..

-Ta đã sẵn sàng rồi. Ra chiêu đi.

Tiểu Thất hai tay đan chéo thủ thế. Âm thầm vận dụng Tâm pháp quan sát cách vận lực của đối phương,một cổ lực lượng xuất phát từ chân, hông, ngực,vai rồi truyền đến cánh tay.

Một quyền này giáng xuống cả hai đều rất ngạc nhiên. Một người nhìn ra vấn đề, một người lại nhăn nhó không tin. Lực lượng nhục thể của ta không phải dạng vừa trong giới thanh niên Bạch Thành. Vậy mà hắn đỡ được, giáng thêm vài quyền nữa để kiểm chứng. Đây không phải là giấc mơ rồi. Tên này đỡ được quyền của ta.?

-Người đã học được gì chưa? Có cần thêm vài quyền không?

Liên tục hứng chịu mấy quyền. Tiểu Thất đã quan sát mấy lượt đã nắm rõ cách vận lực vào cánh tay. Cũng muốn làm thử.

-Đã học được rồi. Đang muốn thử sức đây.

- Thú vị, Có ta ở đây thử quyền luôn đi.

Bằng một cách tương tự Tiểu Thất giáng một tới thiếu niên. Lúc đầu là một người ra quyền một người đỡ. Lúc sau đã là quyền đối quyền vài lượt đầu tiên Tiểu Thất có chút rơi vào hạ phong. Nhưng cũng rất nhanh thể trận chuyển sang cân bằng.

-Sáng khoái. Tung hết sức của ngươi ra đi tên hạ nhân thấp kém kia!

-Ta sẽ không nể ngươi là thiếu gia mà nương nể đâu!

-Để xem ai hơn ai!

Cả hai quyết một đòn phân định thắng thua, khí thế dâng cao quyết không chịu là kẻ thua cuộc.Song thủ giao chiến chấn động cả một khoảng xung quanh.

Ầm ầm...

Từ lúc đình đồng bị phá vỡ, có nhiều người tụ tập tại võ luyện trường xem chuyện gì xảy ra. Màn giao đấu giữa hai người lọt vào mắt không ít người, họ thì nhau xì xào bàn tán, chỉ trỏ. Không ngờ lại có một cuộc tỷ thí ngang tài ngang sức như vậy, hai bên giằng co ăn miếng trả miếng từng chút một. Không giống tỷ võ bình thường a. Trước giờ toàn thể trận một chiều. Nay mới thấy cuộc so tài hay đến vậy.

Lúc này cả hai đã thấm mệt. Nhưng vẫn chưa phân thắng bại

-Ngươi.. cái tên hỗn đản này.Ngày khác Tái đấu đi. Hôm nay ta mệt rồi!

-Đồng ý. Cảm ơn đã dạy cho ta.

Xách đại đao trên lưng thiếu niên quay mặt rời khỏi võ luyện bỏ lại một câu

-Đánh với ngươi thật thông khoái.Ta là Ngô Diệm, có khó khăn cứ đến nhà đại trưởng lão tìm ta.

Tiểu Thất khẽ cười. con người thành tính cách hào sảng. giao đấu với hắn còn có thể gia tăng sức chịu đựng của bản thân. Thấy cũng không có lý do gì lại hấn trở về ngoại viện. Để lại đám người vẫn đang tiếp tục bàn tán. Vậy là đã học được cách vận lực đến cánh tay. Có thể phát huy tối đa uy lực của nhục thể để phóng âm khí rồi. Ngày đi săn yêu thú đã không còn xa.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Luyện Võ Các

Mấy ngày sau trận tỷ thí ngang sức với Ngô Diệm. Tin đồn về một tên hạ nhân trong Hắc Hồ Bang đang luyện luyện võ kỹ nhanh chóng lan rộng, Giờ đây gặp hẳn mọi người đều chỉ trỏ, bàn tán, Không ít kẻ đến tìm hắn gây sự.Nhưng hắn lấy cớ phải làm việc nên từ chối.Bọn họ vẫn không buông tha, xem ra muốn tiếp tục Luyện thì không thể ở lại Hắc Hồ Bang làm hạ nhân thế này được. Lúc trước là vì miếng ăn và đèn on thu nhận. Giờ muốn rời khỏi đây chắc phải làm một việc lớn mới có thể ra đi được.

Hắn đến Nội Vụ Đường, hỏi trưởng lão về việc làm nhiệm vụ công hiến bang hội. Hôm nay đại sảnh khá vắng vẻ. ngoài trưởng lão và hai hộ pháp bên

ngoài bên trong chỉ có một thiếu niên vận lam y, phe phẩy chiếc quạt, dáng vẻ tiêu sái đang say sưa nói chuyện với Mục trưởng lão. Thấy có tên hạ nhân đi vào

-Một hạ nhân không lo làm việc ra đây làm loạn cái gì. Đi về, đi về đi.

"Ta muốn rời khỏi bang hội. "

Tên này kỳ lạ thật, người ngoài muốn vào còn không được đây này, lại có người muốn đi ra? Trưởng lão nhăn mặt khó chịu.

-Bang phái đối xử không tốt với ngươi sao. Hay có ai làm khó ngươi.?

"Ta... lười không muốn làm việc nữa. "

-Ăn nói hàm hồ, mau về đi. Ta sẽ coi như ngươi chưa nói gì?

Thực ra Tiểu Thất có thể làm việc chênh mảng, hay phá hoại gì đó, để bị đuổi cũng được. Nhưng dù sao đây cũng là nơi có ơn với hắn. Nên mới tới Nội vụ đường, xin làm nhiệm vụ cống hiến để đường đường chính chính rời khỏi đây.

-Ta nói thật lòng thưa trưởng lão.

Mục trưởng lão khẽ liếc nhìn vị thiếu gia như đang hỏi ý kiến. Tiêu Dật Phong Nhìn lại thì nhận ra đây là cái tên mặt dày đến lĩnh thưởng làm hắn thua cuộc. Lần này có ý làm khó dễ;

-Ngươi có hai lựa chọn, đưa ra 2000 bạch kim, hoặc làm một nhiệm vụ cho ta.

Hai nghìn bạch kim, con số không nhỏ với một hạ nhân. vậy chỉ còn cách làm nhiệm vụ.

-Ta chọn nhiệm vụ.

Tiêu Dật Phong phất tay gấp chiếc quạt như vừa mới giao dịch xong, mỉm cười. Ngươi cười thâm sâu kín kẽ.

-Tốt, Tạm thời ngươi cứ về ngoại viện. Việc trong phủ không cần làm nữa, Nhiệm vụ thế nào ta sẽ cho người báo cho ngươi sau.

Phất tay báo hắn đi ra ngoài, phong thái chủ nhân là như vậy, chỉ toàn ra mệnh lệnh thôi. Tiểu Thất muốn tu luyện đại đạo. Không nên bị chi phối bởi các quan hệ như thế này. Cũng sắp thôi hắn sẽ rời khỏi bang hội. Trong đại sảnh Mục trưởng lão tò mò hỏi.

-2000 bạch kim có qua nhiều cho một hạ nhân không? Bình thường chỉ vài trăm bạch kim thôi.

-Vì thế hắn không thể không làm nhiệm vụ này, Ta muốn bắt tay vào thực hiện kế hoạch, cần chuẩn bị một vài thứ, Coi như vận khí của hắn xấu. Cứ để hắn sống thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao.

Vấn đề đã được quyết giờ ta có thể đi săn yêu thú rồi. Cảm thấy tốc độ tu luyện có vẻ chậm đi nhiều lúc này đi săn yêu thú mua đan dược là hợp lý đồng thời cũng thêm cơ hội rèn luyện. Đợi làm xong nhiệm vụ cống hiến, lực chiến của ta cũng sẽ tiếp cận võ giả. Có thể đi ra khỏi Bạch thành ngao du tứ hải. Tâm trạng cực tốt, không phải làm việc. Vậy hôm nay phải qua chỗ Lão lục ăn chực rồi.

Quán của Lão lục vẫn vắng khách như mọi khi. Nom lão có vẻ buồn rầu lắm

-Lão lục sao hôm nay ủ rũ vậy?

Không có gì Tiểu Thất à. Đạo này Tiểu Hà có vẻ khổ luyện ghê lắm. Nó đã tấn cấp võ giả rồi. thời gian này ít khi trở về. Không có nó bán hàng chán chết.

-Chẳng phải Tiểu Ngũ vẫn qua đây sao?

-Buổi trưa có qua một chút rồi lại về. chút nữa là nó tới...

Ngẫm lại có chút không đúng

-Mà sao ngươi không phải làm việc, lại ra đây giờ này?

Tiểu Thất cười cười kể cho lão việc mình rời khỏi Hắc Hổ Bang. Việc làm nhiệm vụ cống hiến. Việc hắn sẽ qua đây ăn chực. Nghe vậy lão cười ha hả.

-Vậy ngươi cứ qua đây phụ ta, ta nuôi ăn ở. Thấy thế nào?

-Cảm ơn ý tốt của lão, lần này ta định ra ngoài săn yêu thú. Kiếm chút tiền. thỉnh thoảng cho ta ngủ nhờ là được rồi.

-Không vấn đề. Không vấn đề.

Lão cười hề hề. Nhà lại có thêm người lão tự nhiên cao hứng, muốn gọi Tiểu Hà tối nay trở về. nấu một bữa thật ngon

-Thế này đi. Ta đi mua ít mê được tiện thể qua luyện võ các thông báo cho Tiểu Hà. Lão cứ ở lại đây bán hàng, chiều ta quay lại.

Lão lục nghe vậy cũng đành ở lại, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều

Tiểu thất đi mua chút mê được rồi ghé qua Luyện Võ Các thăm Tiểu Hà. Nhân tiện bên trong đó huấn luyện những thứ gì?

Tuy nhiên đây không phải ai cũng vào được. không phải người trong quân doanh, hay là học đồ của Luyện Võ Các sẽ không cho vào trừ các sự kiện lớn. người thân muốn vào thăm phải đợi xác nhận của học đồ mới có thể vào thăm. Tiểu Thất có thông báo nhưng có vẻ tin tức không tới được. Võ các rộng lớn dù hần hồ hết thế nào. bên trong cũng không thể nghe thấy.

Đang chán nản định ra về thì một đại hán cùng vài tên lính đi tới trước cửa Luyện Võ Các..Nhìn dáng đi oai vệ, phong thái đậm chất quân doanh Xem ra chức vị không nhỏ, nhìn kỹ thì nhận ra người này chính là phó Đô úy Liễu Hằng, người chỉ hấn cách lựa chọn công pháp.Hai người đã từng gặp nhau ở tiệm Vương lão.

Thấy đối người quen chuẩn bị đi vào hần cất tiếng.

-Phó Đô úy, xin dừng bước.

Thấy người lạ hỏi thăm. Liễu Hằng ngạc nhiên,

-Chúng ta, quen nhau sao?

Xem ra đối phương không nhận ra mình, Tiểu Thất tiếp;

-Tây Thành, 50 Thiết tinh thương.

Ngừng một chút Liễu hằng ngờ vực.

-Người chọn công pháp chỗ vương lão đây hả. Người đến đây làm gì?

Tiểu Thất Gật đầu.

-Hôm nọ thuật cảm ơn người. lần này muốn vào trong thăm người quen nhưng họ không cho vào.

Liễu Hằng cười trừ, nhìn Tiểu Thất “Hừm. không cần khách khỉ” rồi nhanh đi vào trong. Không quên dặn dò hai tên gác cửa.” cho hần vào đi”

Thấy may mắn vì gặp Người quen làm trong quân doanh. Tiểu thất đi sau đám người Liễu Hằng. Lần đầu tiên hần được vào Luyện Võ Các. Nơi đào tạo quan nhân, võ tướng của Bạch Thành. Nơi này rộng không kém Hắc Hồ Phủ. Có nơi ở cho học đồ, nhà bếp, không gian còn lại chỉ dành cho luyện tập chia làm 3 khu; khu luyện trận pháp, khu đối luyện,khu tập kỹ nghệ. Nhìn dáng vẻ oai hùng của Liễu Hằng đang đi trên đường tới Điện Chính Sự, không ít người chạy tới thi hành lễ. thấy Tiểu Thất vẫn theo sau. Hần chỉ tay ra hiệu Tiểu Thất sang phía bên kia, nơi người nhà học đồ đến thăm. Còn hần tiếp tục đi vào sảnh chính Luyện Võ Các.

...

Đi lang thang một chút, nhiều người thấy gã đi vào cùng Đô úy nên cũng không hỏi nhiều.Rất có thể đây là chấp sự đang theo dõi quá trình luyện tập, có ý ăn mặc như vậy. Hần đi đến đâu thì nơi đây tập rất nghiêm túc, rất có khí thế. Thấy vậy Tiểu Thất gật đầu, công nhận,võ các quân doanh có khác, luyện tập thật chăm chỉ.

Hần dừng chân tại khu tập kỹ nghệ vì ở đây có người hần cần tìm, chăm chú nhìn Tiểu Hà luyện tập một lúc hần cất tiếng

-Tiểu Hà

Tiểu Hà nghe tiếng có người gọi mình, ngoảnh lại trông thấy người quen,người từng lạnh nhạt với mình sau khi mất ký ức, hôm nay lại gặp mặt ở chỗ này.

-Tiểu Thất Ca.!

Giọng nói tông treo vang lên. Tiểu Hà tươi cười, vẫn nụ cười ấy, hồn nhiên, trong sáng, chạy lao tới ôm lấy Tiểu Thất,. Mọi người xung quanh ngáy người ” chuyện gì đây, đây là khu luyện tập ai lại làm thế cơ chứ. Đúng vậy a..mà khoan đã. Người đó đi cùng đô úy đây.địa vị chắc không đơn giản. có ý ăn mặc khác thường sẽ không ai nhận ra sao. Ta là đồ ngốc chác.”?

Tiếng xì xào bàn tán vang lên. Tiểu Hà cũng bỏ Tiểu Thất ra. Ngượng ngùng hỏi;

-Sao huynh lại đến đây?

-Lão lục nhớ muội bảo ta tới nhắc muội về nhà.

-Tối nay sao? Tối nay e là không được!

Tiểu Hà nhẹ nhàng đáp. Nhìn về mặt có chút khó xử, xem ra có chút việc gì đó. Hần bèn hỏi;

-Có chuyện gì sao?

"Có chuyện đấy."

"Chuyện lớn nữa là đằng khác"

Một gã thanh niên khác ra mặt đứng kế bên là 2 kẻ khác có vẻ là thuộc hạ. kẻ cười đắc ý,tên đứng giữa khí chất hơn hẳn,tóc búi cao mắt điều hâu.

một tên bên cạnh lên tiếng

-Cô ta đánh cược thua bọn ta. Nên buổi tối không có về được đâu. Ha ha ha..

-Đúng vậy đó, ở lại còn giặt đồ cho bọn này nữa chứ!

Nghe qua là thấy không vui rồi, Tiểu Thất nhìn Tiểu Hà thấy nằng có vẻ lung túng.:

"Các người đã đánh cược cái gì?"

-Ta với cô ta đánh cược xem ai tiền thuật cao mình hơn.

-Ai lại không biết Đông Tử huynh, giỏi nhất là tiền thuật chứ.?

- Đúng là ngu ngốc mà.

Tiền thuật, Tiểu Thất khẽ mỉm cười. có ý khiêu khích

-Đông tử Tiền thuật rất giỏi sao. Nhưng chắc cũng không giỏi bằng ta đâu..

-Cha của Đông Tử huynh là một trong 3 Đô úy của Bạch thành. Sở trường về tiền thuật, Từ nhỏ Đông Tử đã luyện tập tiền pháp. Kỹ nghệ cũng không kém cha mình bao xa. Làm sao người có thể so sánh chứ?

Đối phương có chút kích động, đúng ý ta lắm

-Ta thấy Đô úy Đông... gì đấy cũng chưa chắc đã hơn ta.

Thấy đối phương không nhớ tên cha của mình, cứ như không để cha mình vào mắt. Đông Tử rất tức giận.

-Không làm được thì đừng có ăn nói hàm hồ, Trong Bạch Thành không ai tiền thuật có thể hơn cha ta. Người cũng dám so sánh với người sao.

-Vậy chúng ta cược xem

Nói đến Đánh cược Tiểu Hà hơi giật mình. Nàng biết Đông tử lợi hại thế nào, nhưng Tiểu Thất ra hiệu Nàng không cần lo lắng.

-Chúng ta cược thế nào đây.

-Tiền thuật cao mình hơn người đó thắng. Nếu ta thua người được 2000 bạch kim. Nếu ta thắng người đưa ta 2000 bạch kim, hơn nữa giao ước của Tiểu Hà với các người chấm dứt tại đây.

-Người mà thua Ngoài 2000 bạch kim,hãy khấu đầu với nói 3 tiếng “ xin lỗi Đông tử gia gia” rồi bò ra khỏi đây.

"Được quyết định vậy đi."

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: So tài

Thỏa thuận cuộc đánh cược, không ít kẻ thích thú với màn so tài này. Đông Tử lợi hại ai cũng biết, chỉ là cái gã lạ mặt kia thực lực như thế nào lại dám thách đấu. Thông tin này nhanh chóng lan truyền. Mọi người ở các khu khác cũng bị thu hút lại

“nghe nói vị chấp sự kia thách đấu Tiễn thật với Đông tử”

-Đông tử là Tiễn thù số một trong luyện võ các rồi. chắc chắn hẳn sẽ thắng

-Chưa biết được. các vị chấp sự cũng không phải tay mơ.

-Ai sẽ thắng đây.

Xen lẫn tiếng xì xào bán tán hai tấm bia được di chuyển ra xa 200 bước chân. So với vị trí 2 người thi đấu.Khoảng cách này cũng khá là xa, một thử thách khó khăn cho cả hai đây. Cả hai sẽ bắn 10 mũi tên. Cuối cùng mang bia lại đài đấu xem ai mới có kỹ nghệ tốt hơn.

-Nghe Tiểu Thất đánh cược vì giải vây cho mình. Tiểu Hà rung rung nước mắt. Càng lo lắng hơn cho Tiểu Thất, huynh ấy lấy đâu ra 2000 bạch kim cơ chứ, không lẽ đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn. Nhưng nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin, miệng còn có chút khẽ cười. Nhìn kỹ thì huynh ấy cũng ưa nhìn lắm đấy chứ. Như một cảm giác tự nhiên Tiểu Hà có lòng tin Tiểu Thất có thể chiến thắng.

-Tiểu Thất ca cổ lên.

Nhìn Tiểu Hà cổ vũ,Tiểu Thất Nghe” Thôi xong lần này ta thắng chắc rồi,” mỉm cười đáp lại

Bên này thấy vậy cũng hò hét

-Đông tử huynh tất thắng.

-Đông tử huynh cổ lên.

Không để mọi người chờ lâu hai người bước lên võ đài. Nhắm hướng tấm bia định thần một chút.

-“Lần đầu cầm cung tên cho ta bắn thử trước một lượt.”

Đám đông nghe vậy ngây ngốc một chút, rồi cười phá lên, ai ra trận mới học cầm cung chứ, cứ nghĩ là đùa nhưng Tiểu Thất bắn thử thật. Đay quả thật là lần đầu dùng cung, hẳn muốn thử sức nó đến đâu, âm thầm vận dụng tâm pháp hẳn hướng thiên không, phóng lên một mũi, Lực tốt thật, kết hợp với Thủy Mặc tâm pháp cũng rất có lợi,

Nhìn một cảnh như vậy một số bắt đầu thấy quan ngại thay cho Tiểu Thất. số khác lại hí hửng sắp được xem một người bò ra ngoài Luyện võ Các.

"Được rồi bắt đầu thôi."

Lượt đầu Đông Tử bắn trước,Tiểu Thất âm thầm quan sát sự di chuyển khí lực của đối phương.

Truyền nội lực vào mũi tên sao? Cảm nhận hơi thở tương đối bình ổn. Mắt cũng được truyền khí lực, vậy là dụng nội lực tăng thị giác, nếu tầm nhìn bị che mờ sẽ giảm hiệu quả đáng kể. Tuy lợi hại nhưng...

Sau mỗi lần vận dụng sẽ có hơi mỏi mắt. Đây là bí pháp của hắn sao.

Lần lượt từng mũi tên nhanh chóng lao tới đích.

- Giờ đến lượt Tiểu Thất, Do không truyền được nội lực vào mũi tên như Đông tử. Tiểu Thất phải chú ý nhiều đến hướng gió.. Tâm pháp hắn tu luyện"Thủy Mặc Tâm Pháp" rất có ích cho việc này. Mỗi lần bắn hắn mất một lúc để cảm giác các luồng khí, và tìm đường bay cho mũi tên sao cho trúng đích. Tuy chậm nhưng không có sai lệch. Hắn tự tin về kết quả.

Hai bên đã bắn xong, giờ là lúc kiểm tra kết quả. Hai tấm bia được nhanh chóng chuyển tới võ đài. Một số người trầm trồ khen ngợi.

-Quả là xuất chúng.

-Ta cũng chưa bao giờ thấy cảnh này.

-Có thể luyện đến trình độ như vậy sao?

Mọi người nhanh chóng hướng phía Tiểu Thất tỏ vẻ rất bất phục..Đông tử bắn tất cả trúng đích, 3 mũi trúng hồng tâm. Còn Tiểu Thất một mũi trúng hồng tâm, Tất cả các mũi tên xếp thành một hàng ngang không lệch chút nào.

"Quả đúng là chấp sự, tài năng thật phi phàm..."

-Hình như có chút nhầm lẫn ta đâu phải là chấp sự gì đó

-Người không cần dấu chúng ta. Trước sau đều quen nhau ...

Mọi người vây lấy hắn liên tiếp đặt những câu hỏi?

"Chấp sự ta không hiểu chỗ này,

-Chấp sự làm sao để có bản lĩnh như người.

-Có thật lần đầu người cảm cung không ạ. Sao khó tin quá"

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài quân trường hét lớn.

"Tất cả về khu vực luyện tập. Còn tên kia.hết giờ thăm rồi, ngươi mau ra ngoài đi."

Mọi việc tương đối ổn rồi. Hắn cũng không tiện ở lại lâu. Hướng phía Đông tử nói.:

-Ta nói không sai chứ.. nhớ giữ lời đấy.

-Tiểu Hà buổi tối nhớ về nhà đấy, Lão lục nhớ lắm đó.

Nói đoạn, Tiểu Thất lấy tay vẩy vẩy rồi đi ra về. Tiểu Hà mừng rớt nước mắt. khẽ gật đầu rồi quay về khu luyện tập

Nhưng Tiểu Thất chưa có về thật hắn đợi ở ngoài đến cuối ngày, khi các học đồ ra về. Đang có cơ hội lấy 2000 bạch kim sao có thể bỏ qua chứ. Dù sao hắn cũng đang rảnh mà..

....

Tên Đông tử này coi như giữ đúng lời hứa. cho Tiểu Thất 2000 bạch kim thật, xem ra là tâm phúc kỹ nghệ của hắn rồi. Con cháu nhà quan có khác, nhiều tiền như thế cũng có thể xuất ra.

Trên đường về hắn đi cùng Tiểu Hà trò chuyện. tâm trạng lúc này đã vui vẻ trở lại,

-Oa không ngờ Tiểu Thất ca lợi hại như vậy, Như vậy mà đánh bại được tên Đông Tử.

- Ta lợi hại thế sao? Cũng bình thường thôi.

-Muội thấy không bình thường chút nào, nhìn tên Đông Tử mặt ghệt trông buồn cười chết đi được.

Thở dài một hồi Tiểu Thất đi trước, Tiểu Hà theo sau nói chuyện không ngớt.

-Muội sao phải chịu khổ như vậy. Lão lục mà biết ngươi bị thua cược, phải ở lại giặt quần áo. Chắc lão đâm đầu vào tường chết mất.

- Muội vì học đồngTiểu Cúc, Thường ngày bị đám người đó bắt nạt, nên mới đánh cược với Đông Tử, ai ngờ hắn lợi hại đến thế. Tiểu Thất ca đừng kể cho lão lục gia biết nha.

-Lần sau, đừng vì người khác mà hi sinh bản thân mình. Lo chuyện bao đồng chẳng có lợi lộc gì đâu? cứ làm gì mà bản thân thấy vui là được rồi.

-Muội hiểu rồi. Mà Tiểu Thất ca sao lại đến Luyện Võ Các tìm muội vậy.?

-Hôm nay ta làm biếng không đi làm. Thấy Lão Lục đang buồn vì nhớ muội nên tiện đường đi vào gọi muội một tiếng thôi.

-Là lão lục nhớ muội à?

Nghe vậy Tiểu Hà thẹn thùng len lén nhìn Tiểu Thất tinh nghịch hỏi.

-Thế ... huynh có nhớ ta không?

-Ta không nhớ?

Nghe vậy Tiểu Hà giận dỗi nhảy lên lưng Tiểu Thất choàng tay qua cổ.

-Huynh không nhớ, ta cần cho huynh nhớ ra.

-

Giả bộ làm tiếng ngoàm ngoàm.

-Sau khi ta tỉnh lại đã quên rất nhiều, chỉ thấy hình ảnh nụ cười của muội làm ta thấy thoải mái thôi.

-Thật sự như vậy sao...

Nghe vậy Tiểu Hà khẽ cười khúc khích.

-Mà muối đi xuống đi. nặng quá!

-Dám bảo muối nặng á. Huynh chê muối béo chứ gì? Đã thế, muối không xuống nữa.

...

Nói chuyện với Tiểu Hà thời gian trôi cũng nhanh thật. Cuối cùng cũng về đến chỗ của Lão Lục gia. Lâu ngày không gặp lại nhau hai ông cháu có vẻ thương tâm ghê. Ngồi nhâm nhi cốc nước nhìn cảnh 2 người vừa mới nói chuyện vô cùng thấm thiết, lúc sau đã lại chỉ chóc với nhau rồi. Tiểu Thất khẽ cười. Đây mới là bình thường đối với hai người.

Một lúc sau đồ ăn đã làm xong. Hôm nay tâm trạng hai ông cháu rất vui nên làm rất nhiều món. Khẽ hít một hơi,

-Nghe nói, Tiểu Hà nấu ăn ngon lắm, hôm nay ta có thể được thưởng thức rồi.

Lão Lục thấy vậy nhăn mặt. tỏ ý trách móc.

-Vậy ngươi cho rằng lão nấu ăn không ngon. Vậy ta đồ ngươi món nào là ta làm, món nào là tiểu nha đầu làm.

Nhìn Tiểu Hà đang chỉ trỏ mấy món mà lão Lục làm. Lão Lục trừng mắt Tiểu Hà rồi giận dỗi quay mặt sang chỗ khác.

-Không chơi với hai người các ngươi?

-Nếu Tiểu Thất Ca muốn, ngày nào muối cũng có thể nấu cho huynh.

Lão lục lại quay sang

-Hay lắm xú nha đầu, Ngươi bỏ mặc ta mấy ngày nay đi đâu?

-....

-Tiểu Thất, ngươi đến Luyện Võ Các có biết chuyện gì không?

Nhìn Tiểu Hà xua tay, hần vu vơ đáp;

-Ta thấy là Tiểu Hà lớn rồi, tại võ các, mê mẩn một vị thiếu gia anh tuấn nào đó, nên quên đường về đây thôi.

-Tiểu Thất, Huynh dám bêu xấu ta...

Nhìn cảnh này lão Lục không khỏi cảm thán. Tiểu Thất thay đổi rồi, có gan rồi bỏ Hắc Hồ Bang, lại còn có ý định ra ngoài săn yêu thú, hôm nay còn biết bông đùa với Tiểu Hà, Một người từ cõi chết trở về có thể thay đổi đến mức này ư...? Dẫu sao mấy đứa như vậy cũng tốt.

Cuộc sống sau này sẽ thay đổi nhiều lắm đây.!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Săn yêu thú

Võ luyện Các hôm nay xôn xao bàn tán khác thường. nhìn kỹ nghệ Bản cung hôm qua ai cũng khiếp sợ, Các vị chấp sự, thậm chí là đô úy Liễu Hằng nhìn qua cũng không khỏi xúc động một hồi.

"Bạch Thành từ khi nào lại có một tiền thủ như vậy?"

Nghe nói người đó là người quen của Tiểu Hà.

Thế không phải là chấp sự mới à?

Cái người hôm qua đi sau đô úy. Chắc chắn người phải biết chứ.

Là cái người đó sao, Mới đây còn long ngóng chọn công pháp, vậy mà giờ đã có chút thành tựu bậc này, xem ra gặp không ít kỳ ngộ rồi.

Nếu hần không phải người trong ba đại thế lực có thể vào quân doanh không phải quá tốt sao?

Mau tìm Tiểu Hà hỏi về tung tích người đó..."

Hôm nay trời đẹp, thích hợp ra ngoài săn yêu thú, Mỗi lần đi sẽ tốn hai hoặc ba ngày tùy vào lượng yêu thú săn được. Lần đầu tiên hần cũng không quá chờ mong. Tuy nhiên đi thăm thú không gian bên ngoài không phải là một chủ ý quá tệ. sắm sửa một chút đồ đạc, Hần từ biệt lão Lục rồi hướng phía Tây thành đi tới.

Tuy nói có nhiều yêu thú quanh bách thành nhưng cũng phải ra ngoài mười dặm mới có chút bóng dáng yêu thú sơ cấp, loại này võ giả có thể xử lý dễ dàng, tuy nhiên không mấy giá trị, những tay săn chuyên nghiệp thường bỏ qua khu vực này, Tiến ra xa hơn phạm vi hai mươi dặm nữa. Đây mới chính là nơi phù hợp cho họ, yêu thú bậc trung, hai,ba võ giả cùng liên thủ chắc chắn không có vấn đề gì. Một nhóm thợ săn đồng hơn còn mạnh dạn đi ra xa hơn chút nữa, thì thoàng sẽ có những yêu thú quý hiếm, bốn năm người cùng lên thì vẫn có thể không chế được. Chỉ cần bắt được hai ba con dạng hiếm là kiếm món hời to rồi. vì vậy ít kẻ đi săn một mình lắm, nguy hiểm tăng lên rất nhiều. Kết hợp thành nhóm là một cách không thể hợp lý hơn.

...

Hiện tại Tiểu Thất đã ra ngoài phạm vi 8 dặm. sắp đến địa phận có yêu thú, hần tranh thủ nghỉ ngơi, ngắm cảnh vật. cảm nhận tiếng gió thổi xung quanh, ăn chút thịt khô, ngắm những hàng cây đang đung đưa cứ như đang chào mừng hần vậy, phải tận hưởng những khoảng thời gian thoải mái thế này. Hít một hơi thật sâu. Thật sáng khoái quá đi mà.

Xa xa trong phạm vi săn bắn yêu thú sơ cấp, Một nam tử dùng đại đao đang điên cuồng đánh nhau với yêu thú, sức lực thì bá đạo rồi nhưng yêu thú lại có khả năng di chuyển nhanh, liên tiếp thoát khỏi những đòn công kích. Con yêu thú này là Hắc linh khuyển, yêu thú sơ cấp thường tấn công theo bầy đàn nhưng giờ đây chỉ thấy có một con, thấy mình bị dồn vào đường cùng, nó cũng nhe răng gầm gừ, nhắm nhe tấn công lại. Đột nhiên nam tử bỏ đao sang một bên, tay không lao tới, nhắm đầu yêu thú mà giáng xuống. bị trúng một đòn, yêu thú thấy đối phương qua nguy hiểm cầm đầu lách vào bụi rậm bỏ chạy, nam tử xách đao cố gắng đuổi theo,

Đuổi đến một ngọn núi đá mới theo kịp con Hắc linh khuyển, Có điều lần này nó tru lên một hồi dài, sau đó là một tiếng tru đáp lại. Không lâu sau, một bầy hắc linh khuyển từ trong núi đá chạy ra, đi đầu là một con có bộ lông màu đỏ.”Huyết linh khuyển” yêu thú trung cấp. Rất nhanh chóng. đám hắc linh khuyển vây nam tử lại, lắm hần toát mồ hôi lạnh. Khi vào đến khu vực yêu thú sơ cấp. Tiểu Thất vận dụng tâm pháp nghe ngóng tình hình. Phát hiện ra vụ cuộc chiến từ trong khu rừng. lần theo dấu vết hần cũng tìm được đến đây. Tình hình diễn ra trước mắt hần không có vội ra mặt. tìm một chỗ lén xem tình hình. Người kia chẳng phải Ngô Diệm sao? Hần ta làm gì ở đây? Mình có nên giúp hần không? Nhận ra nam tử dùng đại đao, người đã bắt phần thắng khi đối chiến lực lượng nhọc thể tại võ đài Hắc Hồ Bang, Ngô Diệm. Thấy hần đang ở trong hiểm cảnh, tiểu thất suy nghĩ có nên ra tay giúp hần,? khả năng cứu thoát là 50/50, hần có thể dùng Âm dạ ngân châm, hạ đám yêu thú chốc lát, nhưng số lượng ngân châm có hạn. cũng chưa biết còn bao nhiêu yêu thú còn chưa ra mặt, nếu không cứu được, trong phạm vi này hần không chạy thoát khỏi đàn linh khuyển.

Đang tính kế rút lui thì bất giác hần đập phải cành cây gây ra tiếng động. Đám yêu thú và Ngô Diệm đều hướng về phía hần. “Thôi chết. bị phát hiện rồi” hần thầm kêu khổ.

Nhận ra người đó, Ngô Diệm bèn hét lên:

"Tên hạ nhân kia, mau nghĩ cách cứu ta"

Xem ra vẫn phải chạy, nhưng thấy Ngô Diệm đã hướng mình kêu cứu. đến nước này đành giúp hần một tay vậy, thoát được hay không là việc của hần

Tiểu Thất hét to:

"Ta sẽ phóng ám khí 3 con yêu thú phía sau, ngươi tranh thủ cơ hội mà chạy cho nhanh đi. "

Tiểu Thất truyền lực vào ám khí, Ngay khi phóng ám khí vừa rời tay. Hần quay lưng lập tức dùng hết sức bỏ chạy. Thấy phía sau có biến. Ngô Diệm dùng một chiêu xuống đất tung hỏa mù rồi cũng hướng phía sau vận dụng hết sức lực lao theo hướng Tiểu Thất. một tiếng tru vang lên. Đàn hắc linh khuyển cũng kéo nhau đuổi theo hai người

"Chờ ta với... tên hạ nhân."

Tốc độ của Ngô Diệm nhanh hơn nên thoáng chốc đã gần đuổi kịp. Còn đàn yêu thú vẫn hùng hục phía sau. Xem tình hình này có vẻ không ổn. Trong khu rừng này chạy càng lúc càng chậm. sớm muộn yêu thú cũng sẽ đuổi kịp. Tiểu Thất bèn leo lên cây cố gắng chọn một cây cao mà leo lên. Thấy vậy Ngô Diệm cũng leo lên. Đám yêu thú này chạy nhanh nhưng xem ra khó leo trèo rồi. Chúng dừng lại dưới gốc cây, không cho hai người đi xuống. Vừa thoát khỏi hiểm cảnh trước mắt, Tiểu Thất khẽ thở phào, nhưng thấy chúng vẫn chưa có ý buông tha, tta trạng lại xấu đi. Không ít

- Sao ngươi không chạy hướng khác, như vậy thì bọn chúng cũng đâu có đuổi theo ta. Tự nhiên cứu ngươi lại làm khổ bản thân ta.

Lúc đấy ta đang lo chạy hơi đâu mà nghĩ nhiều. Nếu ta còn sống mà trở về chắc chắn sẽ trọng thưởng. ngươi không bị thiệt đâu.

-Sao tự dung ngươi lại trêu vào cái bọn này, giờ không xuống được biết tính làm sao?

-Hi vọng khi đối bọn chúng sẽ bỏ qua thôi... chắc khoảng 2, 3 ngày...

Tình huống này, muốn thoát ra có chút khó khăn rồi. nhưng nếu chúng bỏ đi bớt thì vẫn có cơ hội.

Đêm đã xuống mà đám yêu thú vẫn chưa chịu từ bỏ. hai người đành leo lên trên cao hơn, nơi có nhiều cành cây hơn, mặc dù không thoải mái nhưng miễn cưỡng chợp mắt một lúc. Dù sao đêm bên ngoài vẫn còn dài. Mối hôm đầu tiên mà đã chật vật thế này. Tiểu Thất ngán ngẩm không thôi.

- Ta nghe nói người xin ra khỏi Bang Hội, vì sao vậy?

Ngô Diệm hỏi vậy vì lâu nay bang hội không có làm khó hạ nhân, đối đãi cũng không quá tệ.

- Đạo này ta hơi lười làm việc, Muốn làm một nhiệm vụ cống hiến rồi ra ngoài

Do là lười sao. lý do nghe thật không thể chấp nhận được. Nhưng nếu quả thật hăng theo đường tu luyện thì không thể tiếp tục làm hạ nhân.

-Nhiệm vụ đó là gì?

Cái này nhị thiếu gia vẫn chưa nói rõ, một thời gian nữa mới cho người đến tìm ta.

-Tiêu Dật sư huynh sẽ không làm khó người đâu. Chắc người đang cho người thời gian suy nghĩ lại.

Việc này ta đã quyết rồi, Từ giờ ta sẽ đi săn yêu thú, nghe nói việc này kiếm được không ít.

Ngô Diệm khá tò mò về cảnh giới tu luyện của Tiểu Thất. một người đánh ngang sức với mình

- Ta đang tự hỏi Cảnh giới tu luyện của người đạt cấp mấy rồi?

- Ta chưa có tu luyện nội công. Nên chưa tính vào cảnh giới nào. Thực lực của ta hoàn toàn là do nhục thể mà ra.

-Chỉ dựa vào nhục thể. Rèn luyện đến mức đấy làm ta kinh ngạc đấy. Ta tu luyện đến võ giả trung kỳ. nhưng nhờ có thể trạng tốt, nhục thể của ta đạt gần 200 cân lực. Trong cảnh giới võ giả sức chiến đấu của ta mạnh nhất. Tuy nhiên thân pháp lại hơi kém, lần này vào đây cũng là để tu luyện. Hi vọng trước kỳ luận Võ Hội có thể vào hàng ngũ đệ tử tinh anh.

- xem ra lần này không ít đệ tử tinh anh xuất hiện nhỉ? Mà nhân tiện người đang tu luyện vậy sẵn đây giúp ta săn yêu thú luôn. Coi như trả ơn ta. Thấy thế nào?

-

-Được lắm hai chúng ta kết hợp có thể vào sâu hơn chưa biết chừng.

....

Đám yêu thú đã có vài con bỏ đi, số còn lại dưới gốc cây chỉ còn lại 5 con. Nhận thấy cơ hội đã tới, Hai người Tiểu Thất, Ngô Diệm gật đầu, Kê phóng ám khí, người bỏ Dao xuống, ra đòn bất ngờ nhanh chóng hạ được yêu thú, chỉ có hai còn hai con thoát đi được. Lúc này Tiểu Thất nhận ra có một yếu điểm, khi ở trên không Lực phóng ám khí của hắn yếu hơn khi tiếp đất, chỉ khi chân chạm đất hắn mới có thể vận dụng lực từ dưới lên trên. Còn Ngô Diệm uy lực của dao thể vẫn không khác biệt.

“Chẳng lẽ còn có cách khác vận dụng lực”

Nguyên do là, sự khác biệt của người tu luyện, cảnh giới đã luyện đến võ giả. Ngoài lực lượng nhục thể, nội lực tích tụ trong quá trình tu luyện có thể chuyển hóa nội khí, lực lượng này có thể sử dụng vào nhiều tình huống. truyền vào vũ khí để tấn công, nếu nội khí được vận dụng linh hoạt có thể “lãng không đáp hư” bước đi trong không trung vậy. Tất nhiên việc này sẽ tốn không ít nội khí. Thường sẽ chỉ thấy ở cấp võ sư trở lên đặc biệt là các cấp bậc cao hơn trong truyền thuyết, chỉ toàn bay qua bay lại.

Mà hiện nay, Tiểu thất tu luyện Mặc Thủy tâm pháp, không có tác dụng giúp sản sinh nội lực. Nên biết, nội khí do nội lực phát ra khác biệt với lực lượng nhục thể. Nếu một người có lượng nhục thể nâng được 200 cân, và một người tu luyện nội khí cũng nâng được 200 cân. Thì hai người có chiến lực tương đương, nhưng chỉ có người dùng nội khí mới được gọi là tu luyện giả. Còn người kia thì không. Như vậy có thể nói Tiểu Thất chưa đạt cấp độ nào trong tu luyện. Chỉ là một người luyện nhục thể có sự kết hợp với tâm pháp mà thôi. Bản thân của hắn chưa có sản sinh ra nội khí.

Âm thầm đánh giá một chút, xem ra hắn phải sớm tìm phương pháp tu luyện nội lực mới có khả năng tại hư không phóng ra uy lực cực hạn của ám khí.

Nhìn lại xác 3 con yêu thú nằm lại, chắc chắn không thể bỏ qua rồi, tuy là yêu thú sơ cấp, nhưng đã là yêu thú chắc chắn không phải đồ bỏ đi. Hai người bắt đầu mang yêu thú ra ngoài nơi có nguồn nước bắt đầu phân tách, lông và răng có thể đem bán, thịt yêu thú cũng có thể làm thức ăn. Phải nhanh chóng nướng thịt trước khi thịt yêu thú có mùi. Hơn nữa việc mùi máu sẽ dẫn dụ các yêu thú khác. Không thể ở lại đó quá lâu.

Vừa đi vừa ăn thịt a. Cả mảng thịt to tướng trông thật là thích, có điều không có gia vị nên hơi nhạt. Nhìn thấy Tiểu Thất ăn như vậy Ngô Diệm trông cũng thèm lắm. trước giờ trong Thành đi đứng ăn nói đều phải giữ ý chủ tớ, nay ra ngoại thành lại có thể sống vô lo vô nghĩ như vậy cũng khá thú vị.

... cũng đến giữa trưa rồi. ngồi nghỉ một lát, tranh thủ tu luyện Tâm pháp, kiểm tra lại đồ đạc, tắm lại mê được trên ám khí. Ngô Diệm cũng tranh thủ hỏi

phục lại sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hắc Tinh Báo

Yêu thú Ngoài Thành rất nhiều chủng loại. Khu vực yêu thú sơ cấp thường không có chiến lực mạnh, nhưng đồng thời chúng cũng là Thức ăn của các yêu thú trung cấp. Có loài ăn cỏ cũng sẽ có loài ăn thịt. Cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Vì vậy những con có chiến lực thấp thường rất nhanh nhẹn chỉ có thể dựa vào yếu tố bất ngờ mới có thể bắt được. Nhưng ai lại tốn công sức cho một con yêu thú sơ cấp cơ chứ. Có những con to lớn còn đang lù lù trước mặt, đáng giá hơn bao nhiêu lần. Chỉ là nó “khó nhai” hơn, Chiến lực mạnh, khả năng phòng ngự cũng rất tốt. Có điều đó chưa phải là điều đáng sợ nhất. Việc chiến đấu giằng co, sẽ dẫn dụ những loài ăn thịt khác đến mới là điều đáng lo ngại.

Đi săn yêu thú không phải đơn giản, phải biết nắm bắt cơ hội và tận dụng tối đa thời gian trước khi chính mình biến thành con mồi.

Ngồi nghỉ một chút, Hai người Tiểu Thất, Ngô Diệm tiếp tục đi sâu vào trong, với thực lực này không thể tiến vào tiền khu vực trung cấp, đi sâu vào thêm chỉ muốn kiểm tra xem giới hạn mình có thể tới đâu, hai người đi tới đâu cũng không thấy bóng dáng yêu thú, cảm thấy có gì không đúng. Có thể do hai người di chuyển, nó chuyển gây tiếng động quá lớn, mà yêu thú khu vực này tương đối linh mẫn, nghe thấy tiếng động đã sớm li khai nơi này rồi.

Vận dụng Mặc thủy tâm pháp, khai thông ngũ quan, cảm nhận thiên địa linh khí, xem xung quanh có phát hiện con yêu thú nào không. Kỳ lạ thay, không có một chút động tĩnh nào. Mọi thứ yên lặng một cách khác thường. thậm chí xung quanh cũng không có một chút gió nào.

Thường thì trước khi có một điều gì đó khủng khiếp, thì không gian có chút tĩnh lặng. Nơi này rừng rậm khó nhận biết, có lẽ lên chỗ cao hơn không gian thoáng đãng sẽ biết được điều gì đó. Cách đó không xa có một ngọn núi. Hai người di chuyển dần về phía đó. Đi cùng nhau một thời gian hai người đều biết năng lực của đối phương. Ngô Diệm chiến lực lớn, sẽ đứng trước chiến đấu yêu thú. Còn Tiểu Thất có tâm pháp hữu dụng cho việc dò đường và tìm mục tiêu. Đồng thời ở sau dùng ám khí hỗ trợ.

Gần đến ngọn núi, gió bắt đầu nổi lên, gió mang theo chút hơi lạnh làm người ta có cảm giác lạnh gáy, ở phía xa những đám mây đen bắt đầu kéo đến, theo đó sấm cũng âm âm nổi lên, Chắc sắp có mưa hai người đẩy nhanh tốc độ, tìm chỗ trú mưa, Hi vọng trên núi có một nơi có thể trú tạm.

May mắn ở sườn núi có một cái hang, rất thích hợp. Hai người thở phào vì tìm được nơi như vậy. Lần đi săn này không thuận lợi lắm, vừa thoát khỏi bầy hắc khuyển chưa bao lâu trời lại nổi dông. Chưa dừng lại ở đó trong cái hang này cũng không phải là an toàn,

Cảm giác được trong hang này có một luồng khí tức, uy áp làm mình có chút không được thoải mái. Tiểu Thất đang định dùng tâm pháp để dò xét cái hang, xem khí tức đó là gì. Nhưng chưa kịp thực hiện thì từ trong hang, một bóng đen đã lao tới chỗ hai người. Tiểu Thất hô lên:

“Mau chạy đi”

Bóng đen vỗ tới vị trí hai người đứng trước đó. Cũng may phản xạ nhanh, nghe thấy tiếng hét Ngô Diệm nhanh chóng nhảy sang chỗ khác, vừa chạy ra khỏi cửa hang. Xoay người nhìn lại, hần toát mồ hôi lạnh.

“Đừng chạy nữa, chúng ta không thoát được đâu”

Tiểu Thất sửng sốt. Bóng đen vừa này chính là một con báo đen lớn, thân dài độ 7 thước (hơn 2 mét) miệng của nó có thể ngoạm nguyên một cái đầu của nhân loại. Ánh mắt phát ra một tia tử sắc làm con mồi phải run sợ. Đây là Hắc Tinh Báo thuộc yêu thú trung cấp, dựa vào khí tức này, chẳng bao lâu nó có thể biến hóa biến thành yêu thú cao cấp, chiến lực ngang với một vị võ sư. Tốc độ của nó thì không phải bàn đến rồi, Hai người căn bản không thể chạy thoát.

“Chẳng lẽ phải bỏ mạng chỗ này” Tiểu Thất nghĩ.

-Không còn cách nào sao,?

-Không chạy được, chỉ còn cách liều một phen với nó thôi

“Tên này điên rồi sao có thể ... đánh lại chứ... hay trong lúc hần giao chiến, mình nhân cơ hội bỏ chạy”

-Người phóng ám khí, như mọi khi để thu hút sự chú ý của nó nhé. Nhân lúc nó bị phân tâm ta sẽ giáng một đòn mạnh nhất. Chắc vẫn có một cơ hội.

“Lại bảo ta đi làm mồi như sao... Ta đang định bỏ chạy bảo tồn mạng sống đây. Nhưng nếu hần không trụ được lâu, sớm muộn cũng sẽ đến lượt mình bị Hắc tinh báo ăn thịt. Hay là liều một phen giống hần, hi vọng tìm ra một con đường sống. Chưa biết chừng Cách của Ngô Diệm có thể có tác dụng thật, Một đòn khi ở võ luyện trường phá nát đỉnh đồng,” Tiểu Thất nhớ lại uy lực đòn sát chiêu, Nuốt nước bọt. thò ra một ngụm khí, lựa chọn sẽ kết hợp tác chiến với Ngô Diệm.

-Ta sẽ cố gắng câu dẫn nó, Người sang một bên chờ đợi cơ hội ra đòn quyết định.

-Được rồi, nhớ cẩn thận.

Dứt lời Ngô Diệm lùi lại, Còn Tiểu Thất dùng ám khí hướng Hắc Tinh Báo mà phóng tới, quả nhiên nó bị đòn công kích của Tiểu Thất câu dẫn, lập tức gầm lên, Lao đến chỗ Tiểu Thất, tốc độ rất nhanh, Dù có tâm pháp hỗ trợ, nhưng trong mắt hắn, tốc độ của Hắc Tinh Báo không chậm lại là bao nhiêu. Có thể tránh được đòn thế là kinh ngạc rồi. Mê dược của Âm Dạ ngân châm không có tác dụng làm Hắc tinh Báo mê ngủ, chỉ làm nó tăng thêm nộ khí.

Hắc Tinh Báo vừa vồ tới. Tiểu Thất liền né người nhảy lùi lại, Thấy con mồi cứ liên tiếp né tránh được thế công, Hắc Tinh Báo rướn lên, Chân trước cào mạnh về phía Tiểu Thất lúc này vẫn đang ở trên không, Thấy trảo này của yêu thú sắp cào trúng mình, hắn xoay người né tránh, Tuy thoát được đòn công kích nhưng hắn tiếp đất không thuận lợi lắm. Thế công này vừa dứt, thế công tiếp theo lại tới. Hắc Tinh Báo đã vồ tới trước mắt. Không kịp nhảy nữa, hắn lăn người trên mặt đất. Tuy thoát được tạm thời nhưng tình hình càng trở nên xấu đi. Hắn đã bị dồn đến chân tường. Cái kết đã cận kề.

“Nghệt xúc! Mau nạp mạng”

Một luồng khí lực màu đỏ vọt tới. Đâm trúng Hắc Tinh Báo. Sức công phá này đúng là của chiêu thức “Nhất Dao Hoành Thiên” phá nát đỉnh đồng trăm cân của Ngô Diệm. Hắc Tinh Báo bị đánh bay vào vách đá cửa hang. Đất đá phía trên lụp xụp đổ xuống

-Để người chịu khổ một phen rồi.

Không ngờ chiêu thức của Ngô Diệm lợi hại đến thế, uy lực này có chút mạnh hơn lần trước thi triển nữa. Xem ra hắn đã khổ luyện không ít.

-Người ra tay chậm thế. Ta cứ tưởng chết đến nơi rồi.

Ngô Diệm có chút đắc ý.

-Cơ hội chỉ có một lần, đòn vừa rồi làm ta tiêu hao không ít nội lực, nên không thể nóng vội.

Tên hạ nhân như người lại có thể giữ chân được nó lâu đến thế, cũng không phải tầm thường a.

“Không thể tin là chúng ta lại có thể hạ được nó”

Hai người đang rất cao hứng, tăng bốc nhau thì, phía cửa hang lại có động tĩnh, Hắc Tinh Báo lồm cồm bò dậy. Đòn lúc nãy làm nó bị bay văng đi, đập vào vách đá. Va chạm làm nó choáng váng lịm đi một lúc. Đồng thời bị thương không nhẹ. Nhưng nó vẫn chưa chết, Một yêu thú trung cấp lâu năm sắp tiến lên yêu thú cao cấp, sao có thể bị một phạm nhân tu vi võ giả đánh chết dễ thế cơ chứ. Đòn thế vừa rồi tuy mạnh thật nhưng chỉ có thể làm cho nó bị thương thôi.

Lúc này nộ khí Hắc tinh báo đã nổi lên hùng hục. Nhắm đến Ngô Diệm, kẻ tung đòn làm nó bị thương vô tội, há miệng định một lượt nhai đầu Ngô Diệm.

Thấy Hắc Tinh Báo vẫn chưa chết. Hai người có chút thất vọng kế tiếp là hoảng sợ. Nhưng vẫn chưa mất đi thần trí. Ngô Diệm nay nắm đao vận lực chém nhắm thẳng vào đầu yêu thú. Không có ý né tránh.

“Đã trúng một đao của ta chắc bị thương không nhẹ không còn bao nhiêu lực, hắn có thể giết được đầu yêu thú này” Ngô Diệm nghĩ như vậy.

Nhưng thực tế lại khác. Hắc Tinh Báo lại có thể dùng hàm răng của mình chặn được đao thế, hơn nữa còn ghi chặt thanh đao hất sang một bên, Ngô Diệm cũng theo đó mà bị văng đi, đụng vào một thân cây. Thấy Hắc Tinh báo vẫn tiếp tục lao lên, Tiểu Thất dùng ám khí phóng đến để giải nguy, nhưng con yêu thú không còn để ý đến nhưng vết thương trên người ấy, vẫn tiếp tục lao tới Ngô Diệm.

May thay Ngô Diệm vẫn còn tỉnh táo, vội nhảy sang chỗ khác. Nhưng hắn không còn dám tấn công nữa, mà chỉ tập chung né tránh. Một kích vừa rồi hắn đã biết thực lực yêu thú này mạnh đến mức nào. Thương tích không làm nó yếu đi, mà chỉ làm nó bạo phát nộ khí. Đang chưa biết xoay sở thế nào,

Thì lúc này, Tiểu Thất Phóng ám khí trúng vào một bên mắt con yêu thú, Sự chú ý của yêu thú lên giờ đã chuyển lên Tiểu Thất, Nộ khí đã bạo phát đến cực điểm, Luồng khí từ sắc xuất hiện từ yêu thú bao trùm lấy khung gian xung quanh. Chiến lực Hắc Tinh Báo hiện tại chỉ có võ sư mới có thể miễn cưỡng chống lại. Giờ là lúc nguy hiểm nhất.

...

Nhìn Tiểu Thất đang chặt vật trống đờ với Hắc Tinh Báo, Ngô Diệm muốn vào cứu nhưng nghĩ lại. Lúc hắn ở trạng thái mạnh nhất, tung ra sát chiêu cũng chỉ làm nó bị thương, huống chi hiện tại, lực lượng hao hụt đã nhiều. muốn cứu nhưng lực bất tòng tâm. Dù gì cũng có thân phận ở trong Bạch Thành, không thể để chết bởi yêu thú được. Nếu sống, hắn vẫn còn cơ hội vẫn còn có thể tu luyện thêm lên đến võ sư. Lúc đó những yêu thú thế này không thể gây khó dễ cho hắn

Đối mặt với hiện trạng này hắn đành cắn răng, có lỗi với Tiểu Thất.

“Xin Lỗi, sau này ta sẽ báo thù giúp người”

Ngô Diệm hét lên rồi xoay người, dùng hết sức bỏ chạy về hướng Bạch Thành.

Tiểu Thất thấy vậy, có chút suy sụp tinh thần. Không thể tin một người như hắn lại có thể bỏ chạy. Nhưng Hắc Tinh Báo này không để cho hắn suy nghĩ thêm, vẫn không ngừng tấn công hắn, những chỗ mà nó nhảy tới xung quanh đều chấn động. Những vật mà nó cào qua, đều lập tức vỡ vụn. Nếu không phải là Thủy Mặc Tâm Pháp, mà là một công pháp khác, hắn đã chết không biết bao lần rồi. Nhưng chết thế này hắn không can tâm. Hắn chỉ mới ra khỏi Bạch Thành vẫn chưa muốn chết sớm như thế

Trong tay chỉ còn lại một Âm Dạ ngân châm, tiếp tục né, hắn sẽ kiệt sức mất. phải liều thôi.

Hắc Tinh Báo lao tới, Nắm chặt cây ngân châm hét lên một tiếng:

“Ta vẫn chưa muốn chết”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giải Nguy

Tiếng hét thật to vang vọng cả một vùng. Ngô Diêm nghe thấy nhưng hắn không thể, quay lại đó chỉ có con đường chết mà thôi. Tuy day dứt trong lòng, nhưng hắn, chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy mà thôi.

...

Tiểu Thất đối mặt với cái chết cận kề, mỗi khi Hắc tinh báo vồ tới hắn đều vận dụng tới đa tác dụng tâm pháp mang lại, dựa vào cảm nhận mà tìm ra một kẽ hở mà luồn lách. Cuối cùng hắn leo lên lưng của con yêu thú, tai nắm ngân châm đâm liên tục vào thân thể của nó. Ngân châm quá nhỏ không thể gây thương thế nghiêm trọng cho nó. Chỉ như ong đốt mà thôi. Thấy Con mồi lại đang bám trên lưng mình, nó vùng vẫy cố hất Tiểu Thất xuống, nhưng không thể nào vì hắn đã túm lấy cổ con yêu thú bám rất chắc. Hết cách, con yêu thú lao về phía tảng đá rồi bất ngờ đồ người hướng tấm lưng về trước. Chấn động làm Tiểu Thất phải bỏ tay khỏi con yêu thú, hắn phun ra một ngụm máu, còn con yêu thú cũng lao đảo bỏ dậy rung mình một cái rồi chậm rãi đi đến chỗ Tiểu Thất.

Mây đen bao phủ khắp bầu trời, đang là ban ngày mà cứ ngỡ như ban đêm, xem ra sẽ mưa không hề nhỏ, Tiếng sấm vang lên không ngừng giống như đang nổi giận.

“Cái này có phải là trời phạt không? Sao ta có cảm giác bầu trời đang sụp xuống đè lên ta vậy”

Nhìn Hắc Tinh Báo đang gầm gừ trước mặt, Tiểu thất bất giác bật cười, nụ cười có chút đau khổ, không can tâm.

Ầm... ầm

Một tia sét đánh xuống. ánh sáng chói lóa lên. Theo đó một đầu yêu thú vút qua ngay tên đầu hắn, Ngay sau một bóng người đang lao tới bám đuôi rất sát, Thân hình này có chút quen mắt.

“Thương thiên nhất lôi”

Người này lẳng không tung một chiêu thức về phía yêu thú kia.

Là giọng nữ nhân sao. Xem uy lực này còn lớn hơn cả Ngô Phàm nhưng không phải là đánh về phía hắn, mà hướng về một nơi ngay phía trên hang động.

Có một nhân vật như vậy, xem ra lần này hắn có thể thoát kiếp nạn này.

“Nữ hiệp! xin cứu mạng”

Hắn dùng hơi sức tàn, hô một tiếng kêu cứu trước khi bị mất dần đi ý thức.

Nữ nhân hình như đang dao đầu với một con yêu thú khác. Lúc này tung chiêu thức đã hạ được yêu thú. Nghe tiếng người kêu cứu, nữ nhân quay người lại, vừa trông thấy hiện trạng liền hiểu ra vấn đề

- Là một con yêu thú khác ;Hắc Tinh Báo đang bị thương lần này đi tu luyện lại gặp may như vậy.

Nữ nhân xoay người lao xuống dưới, một chiêu “thương thiên nhất lôi” nữa được xuất ra, đánh lui được Hắc Tinh Báo.

“Trúng chiêu mà vẫn không hề hấn gì, qua là lợi hại, Có điều đang bị thương, Mi không chống được ta đâu”

Cơ thể của Hắc Tinh Báo rất dẻo dai, muốn hạ nó trước hết phải dùng ngoại công làm nó chịu chút thương tổn da thịt, sau đó mới dùng nội lực thi triển

sát chiêu.

Nữ nhân chuyển sang tấn công trực diện, dùng kiếm pháp tinh diệu, không những nhìn có vẻ hoa mỹ mà sát lực cũng không hề tầm thường, cùng với thân pháp vô cùng biến ảo lúc trước lúc sau, thoát ẩn thoát hiện, Nếu tiểu Thất còn tỉnh táo mà nhìn thấy cảnh này không biết sẽ có cảm nghĩ gì?

Dưới thế công liên hoàn của nữ nhân, Hắc Tinh Báo không có cơ hội phản kích vì.. không theo kịp được tốc độ.

Sau khi gây đủ thương tích, Thể trạng Yêu thú này suy yếu nhanh chóng, đã đến lúc sử dụng sát chiêu

...

Hắc Tinh Báo đã bị hạ. Nữ nhân bắt đầu dò xét hai con yêu thú mình đã hạ thủ.

“Không ngờ con Hắc tinh Báo này lại tích tụ ra Tử linh thạch, xem ra hôm nay vận khí của ta thật tốt a. Vừa có được Phong linh thạch từ Tử Phong Điều, lại có Tử linh thạch của Hắc Tinh Báo. Lần này Ngũ lôi Kiếm thức và Xuyên Vân Bộ sẽ tiến lên một cấp bậc đây”

Ngó sang người nam nhân, hời hợt kêu cứu.

“Mạch vẫn đập, vẫn còn sống”

“Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, nên sẽ cứu ngươi một mạng vậy. Với lại sắc trời này cũng sắp trời cũng sắp mưa to rồi, vào hang trú tạm đã. “

...

Bạch Thành

Mấy hôm nay có chút việc trọng đại. Đô úy Liễu Hằng vâng lệnh thành chủ, đến Luyện Võ Các chọn ra các học viên có tu vị võ giả trở lên. Đồng thời hai đô úy của Nam Thành (Triệu Thiên) và Đông thành(Đông Tiễn) cũng được triệu tập về.

Nguyên nhân là do mấy ngày trước. một vị cao nhân và vài đệ tử có đến Bạch Thành, những người này là người của Cửu Huyền Tông. Không lâu trước đó lão có thông qua quan sát thiên tượng kết hợp với văn tự cổ để lại, suy tính ra mấy ngày này, sẽ có Thiên biến. Có thể là Thần Binh xuất thế, hay yêu thú độ kiếp hóa Thần. Thậm chí Ma Thú vương cấp thời Viễn Cổ sẽ tái sinh gần Bạch Thành. Dù chưa biết thiên biến lần này, sự việc nào sẽ xảy ra nhưng, dù là cái nào cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Bạch Thành. Được Biết trong Cửu huyền Môn vừa thu nhận một đệ tử có thiên phú dị bẩm, có duyên với tiên đạo, mà phụ thân của người này là Thành chủ Bạch thành, Nhân cơ hội này Cửu huyền môn có phái Đại Trưởng lão đến Bạch Thành một chuyến, vừa thông báo lại cho Thành chủ về việc thu nhận con trai hấn làm đệ tử, đồng thời nhờ lực lượng của Bạch Thành giúp tìm kiếm vị trí sẽ xảy ra thiên tượng. Sau việc này Cửu Huyền Môn sẽ bảo hộ Bạch Thành, Con cháu Bạch Thành, người nào có năng lực, có thể đến Cửu huyền Môn làm đệ tử. Học tập cách Thấu hiểu thiên địa, kéo dài thọ mệnh.

Vì vậy mà mấy ngày nay Bạch Thành liên tục điều động quan nhân. Thiên Biến sẽ xảy ra trong ba ngày, ba ngày đó bầu trời sẽ có biến hóa. Chỉ cần có biến hóa, Lực lượng này sẽ lập tức đi ra ngoài dò tìm vị trí. Cao tầng trong 3 đại thế lực cũng không làm ngơ trước tin tức này, Có cơ hội tiếp cận với Tông Môn trong truyền thuyết. Hơn nữa có thể tạo bản tượng tốt đối với Thanh chủ, sau này có không ít chỗ tốt.

...

Trở lại hang động.

Tiểu thất đã lơ mơ tỉnh lại, thân thể vẫn còn đau, cảm giác rất giống lần trước, cái lần mà hấn xuyên không qua thế giới này, nhưng lần này không phải khuôn mặt của Tiểu Ngũ. Mà là một nữ nhân, thân vận lam y, tóc búi cao cương mặt thanh tú, đang ngồi bên đống lửa chăm chú nhìn hai viên linh thạch lấp lóe bên ánh lửa.

“đà tạ nữ hiệp ... đã ra tay cứu mạng...”

Thấy đối phương đã tỉnh, nhưng nữ nhân vẫn không có chút thay đổi, có vẻ không quá để tâm đến hấn.

“Tiện tay thôi. không cần phải cảm ơn ”

Giọng nói này có chút quen thuộc, tai của hấn rất kinh mẫn không thể nhầm. Nữ nhân hấn từng nói chuyện qua chỉ có 3 người, Tiểu Hà, Tam tiểu Thư Hắc Hồ Bang, và nữ nhân trong hạp cốc Lăng tiểu Thư, Lăng Mộng.

Tiểu Hà thì không phải, Tam tiểu thư Tiểu Dật Hồng, tính tình cao ngạo sẽ không đến nơi này, và ra tay cứu mình. Vậy người này có thể là Lăng Mộng. không ngờ lại xinh đẹp như vậy

-Lăng tiểu thư?

Nghe tiếng gọi nữ nhân cảm thấy khá ngạc nhiên. Người này biết mình sao, nàng quay sang hỏi

-Ngươi là ai? Sao ta không nhớ là đã từng gặp ngươi?

Đúng là Lăng tiểu thư thật. đã quen biết trước vậy thì dễ nói chuyện rồi.

-Xem ra người đã tìm thấy đại đạo của mình rồi.

Người này là ai? Sao nói chuyện có vẻ khó hiểu vậy. Suy nghĩ một chút rồi nàng cũng hiểu. Xem ra chính là người lạ mặt trong hạp cốc, hôm đó trời tối không thấy mặt hẳn. Trò chuyện như vậy chỉ có thể là gã đấy.

-Ta nhớ ra ngươi rồi, cái tên điên khùng, tu luyện dưới thác vào ban đêm. Không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

-Ta với ngươi! chúng ta cũng xem như là có duyên chứ

Đối phương thay đổi cách xưng hô. Người thân gọi là Mộng Lăng, người khác thì gọi là Lăng Mộng. Hạ nhân thì gọi là Lăng tiểu thư. Hẳn đổi cách xưng hô như vậy coi như ngang hàng, nghĩ trước đây hẳn là một hạ nhân có chút không tự nhiên a. Nhưng nghĩ lại cũng có duyên thật.

-Cũng có thể coi là như vậy a. lần trước gặp ngươi đi sai hướng tu luyện, lần này thì ngươi đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Lần sau không biết chừng gặp nhau lần sau sợ là ngươi đã sắp chết.

-Ha ha ha.. ta còn muốn sống nhiều lắm.

Ngừng một lúc

-...Nhưng nếu trước khi chết mà vẫn nhìn thấy khuôn mặt của ngươi...ta cũng sẽ ra đi thanh thản a.

Câu đùa nhưng vẫn có ý tứ.

-Ngươi nói cũng hay lắm, ngươi không sợ là lần tới ta sẽ giết ngươi sao? Lúc đó chắc ngươi không thanh thản mà đi đâu...

-Thế hôm nay còn ngươi còn cứu ta làm gì?

-Ta đã nói rồi là ta tiện tay giết yêu thú. Ta nói cứu ngươi bao giờ, hơn nữa lúc đấy ta còn không nhận ra ngươi. Biết vậy ta để ngươi nằm ngoài đó rồi

-Vậy bây giờ ra tay vẫn còn kịp đó?

-Lỡ cứu người rồi,Tổn mấy viên đan dược. Bây giờ ta chưa muốn giết ngươi.

Lần trước thấy người này thất tình tưởng thuộc dạng người thanh cao, nho nhã. Không ngờ là dạng thích trêu ghẹo người khác. Những người này thường có thiên tư rất tốt,sao lại không thu nhận. Tiêu chuẩn của Cửu huyền môn lớn như vậy sao? Đánh giá đối phương một lượt

-Sao ngươi cứ nhìn ta hoài vậy?

-Ta chỉ lo sợ lần tới gặp nhau ngươi không đủ sức giết ta đâu?

Nghe vậy Mộng Lăng phì cười

-Ngươi nói chuyện hay lắm.....

Cố gắng lắm mới dừng được

-Lúc này chữa thương cho ngươi ta có xem qua. Ngươi còn chưa luyện tới võ đồ sơ cấp.

Ta đã bút phá, giờ đã là võ sư sơ cấp rồi. Ngươi định lấy gì chống lại đây?

Còn trẻ vậy mà đã là võ sư. Tiểu Thất thầm cảm thán

-Ta có nói sẽ đánh lại ngươi đâu. Ta tất nhiên đánh không lại ngươi nhưng ta sẽ chạy nhanh hơn ngươi..

Mộng Lăng lại phì cười. “tên này quả là biết pha trò a. dên nội lực còn chưa tu luyện đđuojc làm sao có thể học thân pháp đây, không thi triển thân pháp thì ngươi chạy thế nào hơn người khác chứ, đầu óc có chút vấn đề”

-Thôi, ta cũng chịu thua ngươi a.

Không cần tranh cãi với hắn nữa;

-Nói cho ta biết vì sao, một người không có tu vi như ngươi lại đi đến chỗ này làm gì?

Thấy đối phương có vẻ thoải mái hơn rồi, có thể học hỏi chút về tu luyện a.

Ta đến săn yêu thú kiếm chút đồ về bán.

Mộng Lăng đã quen với những câu tra lời kiểu này rồi. không còn cười phá lên nữa

-Ngươi kiếm được gì chưa? săn được nhiều con yêu thú?

- Ta chỉ thu được ít da. lông của Hắc Linh khuyển. đang tìm chỗ trú mưa thì không may gặp phải Hắc Tinh Báo? Suýt thì mất mạng.

-Vậy ngươi là người đã gây ra thương tích trên con yêu thú đó sao?

Rồi hắn kể lại việc đối đầu với Hắc Linh Báo.Mộng Lăng thấy câu chuyện này không phải giả. Hai người, một người đặt cảnh giới võ gia, người kia thì chỉ dùng sức của nhục thể vậy mà có thể làm, Yêu thú bạo phát nộ khí, bị thương không nhẹ...

-Cái gã Ngô Diệm này bỏ đi người có hận hắn không?

-Ta không có hận hắn,...chính ta trước khi giao chiến còn có ý định nhân lúc Hắn đánh nhau,ta sẽ bỏ chạy trước. Hắn đã làm hết sức rồi. Ở lại chỉ có chết. Cũng may gặp được ngươi.

Nghe vậy, Tên này cũng khá khó đoán a, lúc hắn lại sợ chết bỏ qua thế sự, Lúc lại đứng ra đầy khí pháchchịu nhận phần khó về mình. Có nên tiếp tục giao du với người này không?

- Hai con yêu thú bên ngoài có không ít đồ đáng giá. Nếu đã săn yêu thú vậy ngươi cứ lấy cả đi.

-Vậy ngươi không lấy chút lợi ích sao.

-Tiền với ta không thiếu, với lại ta đã có thứ mình cần rồi.

Có được xác hai con yêu thú trung cấp, Đúng là đại nạn không chết sẽ có cái gì đó tốt đẹp mà, Hiện tại hắn vẫn còn bị thương, nhờ mấy viên đan dược mà hắn khôi phục tương đối, sáng mai là có thể phân tách và đem chiến lợi phẩm về rồi.

Lần này săn bắt yêu thú, hắn thực sự vẫn còn quá nhiều thiếu sót, thứ nhất trong trạng thái lãng không hắn không thể phát ra công kích lớn nhất. Thứ hai hắn không có thân pháp, lúc gặp nguy hiểm không thể chạy thoát được. Nếu lần này không gặp Mộng Lăng, hắn chết là cái chắc. Lần này phải học thêm về nội lực và nội khí rồi. Nhân lúc đang có người ở đây,thử học hỏi một đệ tử tinh anh ở trước mặt xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Yên bình trước cơn bão

Mây đen vẫn kéo đến giăng kín bầu trời, ngày cũng như đêm. Nhưng trời vẫn chưa đổ mưa. Cũng vì vậy mà Mộng Lăng không có li khai mà vẫn ở lại đây chờ qua cơn giông rồi mới rời khỏi.

...

Xẻ một miếng thịt con yêu thú lên và nướng.Nhìn thủ pháp của nữ nhân nướng thịt thành thực như vậy, Tiểu Thất bắt giác ngây người, trong khung cảnh mập mờ ánh lửa, khuôn mặt nữ nhân càng thêm kỳ ảo, chỗ hiện chỗ khuất, Trong đôi mắt không có nhiều khoanh khắc như vậy a, phải tranh thủ thưởng thức nếu không, thật có lỗi với tạo hóa. Mộng Lăng là tiểu thư Lăng gia, có thân phận cao quý như vậy,không nghĩ được nàng còn biết một chút về trù nghệ nữa chứ.

Vô tình liếc nhìn qua phía Tiểu Thất. Thấy đối phương có vẻ si ngốc, đang nhìn mình.

-Ngươi lại nhìn ta chằm chằm như vậy, đang toan tính gì sao?

-Thơm quá... Không ngờ một tiểu thư cao quý như ngươi lại có tài này nữa

Hắn áp ứng, đánh trống lảng sang việc khác. Thấy đối phương áp ứng, Mộng Lăng khẽ cười,. Hình như đã lâu nàng không có cười, nhất là từ khi người đó rời bỏ nàng, gia nhập Tông môn truyền thuyết.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc, đầu óc có chút kỳ quái của Tiểu Thất, Một người như vậy mà cũng đi vào con đường tu luyện giả ư? ... Cảm hai xiên thịt nướng đã nướng xong, Mộng Lăng đưa một xiên cho hắn

-Cái này ...cho ngươi...

Cầm lấy xiên thịt ngậm ngửa một lúc, trong lòng cảm kích sống mũi có chút cay cay, bản thân lo nghĩ không chu toàn hôm nay lại phải dựa vào một nữ

nhân, hần cười khò rồi bắt đầu ăn. Mùi dầu mỡ chảy có chút khét mà cũng có chút thơm, Thật kích thích quá đi mà, Không giống với thịt Hắc Linh khuyển, Thịt yêu thú này dai và có vị ngọt. Yêu thú trung cấp quả có chút khác biệt

- Ngon lắm! không ngờ người nướng thịt lại ngon đến thế.

Nhìn hần nhai ngồm ngoàm, có vẻ hần nói thật.

- Cũng không có gì, mấy cái này là... người đó đã dạy cho ta, khi bọn ta cùng đi săn yêu thú.

Ngữ khí không còn xúc động khi nhắc đến “người đó” như lần trước, hồi mới gặp ở hạp cốc. Xem ra đã nghĩ thông suốt rồi.

- Người đó? quả thực là có tài ha?

- Người đó chính là truyền kỳ trong bạch thành, y là Liễu Tương Sinh là con của Thành chủ Liễu Mặc. Tu vi của phụ Thân là võ quân hậu kỳ, cao nhất bạch Thành. Còn bản thân Liễu Tương Sinh, lần cuối gặp mặt, tu vi là võ sư trung kỳ khi đó ta cũng mới là võ giả hậu kỳ. Chắc người nên biết Đứng đầu 3 đại thế lực như cha ta cũng chỉ là võ sư hậu kỳ mà thôi. Hơn nữa Liễu Tương sinh với ta là đồng niên còn rất trẻ, cơ hội tu luyện đến tiên đạo là rất lớn. không chỉ giỏi về tu luyện, về mặt đan dược, luyện binh khí cũng có chút thiên phú.

Không ngờ lại có người toàn diện như vậy a. Lẽ ra người như Liễu Tương Sinh phải là nam chính trong truyện mới đúng, không lẽ mình chính là một nhân vật phụ?

- Quả là thiên tài trong thiên tài,

Thấy đối phương cảm thán như vậy, xem ra hần cũng đang nhìn lại chính bản thân mình đánh giá, Mộng lảng hời;

- Mà không nói về chuyện của ta nữa. Nói về người đi, nói chuyện lâu như vậy ta vẫn chưa biết tên người a?. Sao người lại muốn trở thành một tu luyện giả.?

Tiểu thất sẽ không nói chuyện hần xuyên không đến đây. Hần kể lại câu chuyện từ lúc, bị Lăng Thiên đá trúng đầu ngất đi, đến lúc hần mua được công pháp và bắt đầu luyện nhục thể... Tất nhiên chỉ kể tóm tắt chuyện tu luyện thôi. Mộng Lăng nghe qua cũng hiểu được phần nào. Tên nafycuxng không có gì đặc biệt ngoài tinh thần lực mạnh mẽ. Trong tình thế hiểm nghèo vẫn còn tỉnh táo, không mất đi lý trí

- Lăng thiên vẫn còn trẻ có chút nông nổi, Lần này ta cứu người coi như xí xóa vụ đấy đi nha.

Tiểu Thất cười trừ, thực ra hần không để bụng truyện này, vì hần có phải người bị đánh đầu, người kia đã chết, nên linh hồn hần mới dung hợp vào cơ thể này.

- Người chỉ tu luyện nhục thể mà có thể đạt được lực lượng này cũng đáng kinh ngạc rồi. Nhưng không tu luyện nội công sẽ rất hạn chế sự phát triển bản thân. Thậm chí không thể coi người là một tu luyện giả được.

Nhìn Tiểu Thất, Tự nhiên Mộng lảng có chút muốn giúp hần;

- Ta...có thể cho người mượn pháp quyết tu luyện nội công.

Không ngờ nữ nhân này lại có thể xuất ra pháp quyết nội công cho người ngoài như hần. Nhưng hần không thể nhận, Lăng Tiểu thư này chắc hần sẽ luyện pháp quyết cao cấp gia tộc. pháp quyết gia tộc này sẽ có đặc điểm riêng so với các pháp quyết khác, Nếu hần công khai sử dụng. Người Lăng gia có thể nhận ra, lúc đấy sẽ tìm đến hần tra khảo. Mặc dù sẽ tiến bộ rất nhanh nhưng hần không muốn dính dáng đến những truyện phiền toái không đâu như vậy.

- Cảm ơn người đã có ý giúp ta, nhưng ta sẽ tự tìm pháp quyết cho chính mình.

Nữ nhân đưa ra đề nghị không lâu thì chợt dạ, Công pháp tu luyện của gia tộc không được truyền ra ngoài. Cũng may hần không có nhận, nàng khẽ thở phào.

- Cũng phải, Công pháp tốt chưa chắc đã phù hợp, người miễn cưỡng tu luyện được thì cũng rất khó để tăng cảnh giới.

Nghĩ đến những yếu điểm của hần hiện giờ, là lăng không phát lực, và kỹ thuật” chạy trốn” bèn hỏi

- Ta có vấn đề này người có thể lý giải được không?

- Không cần phải khách khí như vậy, ta sẽ nói những gì mà ta biết.

Tiểu thất gật đầu

- Làm thế nào để lăng không phát lực?

Câu hỏi này chẳng phải đơn giản với tu luyện giả sao. Nhưng nghĩ lại hần không có nội lực bèn giải thích.

-Tu luyện giả dẫn động nội khí từ đan điền theo các kinh mạch, đến nơi cần phát lực, dù là lãng không hay không thì đều dùng nguyên tắc như vậy. Nếu người là võ đồ thì đã không hỏi ta những câu hỏi vớ vẩn thế này? Chung quy lại thì người vẫn cần tu luyện nội khí và cách di chuyển nội khí trước a.

-Vậy làm thế nào mới sản sinh ra nội khí trong đan điền?

-Câu này lại có vẻ hơi khó

Ngừng một chút Mộng Lăng suy nghĩ đành giải thích

-Thường thì chúng ta tu luyện công pháp, sẽ tự sinh ra nội khí trong cơ thể, còn nguyên nhân do đâu lại có thì ta chưa nghĩ ra. Chắc cái này phụ thân ta biết.

Cảnh giới càng cao thì sẽ có những lý giải sâu sắc hơn về tu luyện.Đó là khi họ gặp phải bình cảnh, gặp khó khăn mới tìm hiểu nguyên nhân, bản thân sẽ tự ngộ ra đạo lý để tìm cách khắc phục, nếu có tiền nhân hướng dẫn, vậy chỉ cần đi theo những con đường mà họ tạo ra, giành nhiều thời gian cho tu luyện, là có thể tăng cấp đều đều rồi. Người suy nghĩ sáng tạo thì ít còn kẻ điên cuồng tu luyện theo thì nhiều.

Ngẫm thấy, Mộng Lăng mới tăng cấp lên võ sư không lâu, hỏi về kỹ xảo chiến đấu thì được chứ, bảo nàng giải thích về sở học trong tu đạo có lẽ hơi miễn cưỡng một chút. Vài năm nữa thì may ra

...

“không sao, lần này trở về sẽ lại tìm một cuốn về sở học tu luyện nội lực vậy. Hi vọng có thể có được chút cảm ngộ, tự tìm ra pháp quyết cho chính mình. Kể đến là luyện thêm một cuốn về thân pháp, có nội khí rồi thì có thể học thân pháp.Lúc gặp nguy hiểm có thể bỏ chạy, bảo toàn tính mạng.

...

Hôm nay mây đen ngùn ngụt kéo đến, Nhưng trời không có mưa

...Xem ra đây chính là thiên biến mà vị đạo nhân của Cửu Huyền Môn nói đến. Việc tìm kiếm được bắt đầu,Các Đô úy dẫn đầu một nhóm ra khỏi thành đi về phía có dị tượng.

Những nơi, sẽ xảy ra thiên kiếp, sẽ có chút khác thường, mọi vật xung quanh chỗ đó đều khô héo, lạ thường, mặt đất sẽ chuyển sang màu tím, vì trời khá là tối nên việc nhận ra hơi khó, cần phải nhìn thật kỹ. Trong khu vực có thiên kiếp, ngoại trừ “thần binh xuất thế” hai loại còn lại, đều dễ phát hiện hơn, trong khu vực đó sẽ xuất hiện một đầu yêu thú, đang đợi thiên kiếp giáng xuống. Sau khi chịu thiên kiếp, một khoảng thời gian ngắn sau đó, yêu thú sẽ trở nên rất yếu, trước khi nó đột phá. Tận dụng khoảng thời gian đấy, vị đạo nhân và các đệ tử sẽ thi triển khổng thuật, khổng chế yêu thú, Các võ của Bạch thành sẽ cần phải dùng nội lực để duy trì không trận này. Trong khi người của Cửu huyền môn sử dụng sát chiêu thu phục đầu yêu thú.

Việc này cần thực hiện nhanh gọn trước khi, yêu thú đột phá thành công, khi ấy thực lực yêu thú tăng mạnh. Không thể đánh lại nó dễ dàng mà không chút thương tổn.

Trường hợp xấu nhất đó là Ma thú viễn cổ tái sinh, vậy nguy hiểm sẽ càng thêm phần nghiêm trọng.Đối với tông môn là một mối họa càng để lâu sẽ càng xuất hiện nhiều ma thú như vậy. Bạch thành chẳng mấy chốc sẽ bị nó phá hủy, Vì vậy sự kiện này không chỉ là giúp Cửu huyền môn, mà còn tự giải nguy cho Bạch Thành, Cao Tăng trong Bạch Thành không thể nhắm mắt làm ngơ. Người của Hắc Hồ Bang, Lăng gia, Hàn gia đều cho người đến hỗ trợ, nhưng lực lượng chính vẫn là Người trong quân doanh và Luyện Võ Các, họ có kỹ thuật hơn.

Thiên kiếp thường sẽ diễn ra vào ngày thứ hai sau khi xảy ra dị tượng, cho nên họ phải tìm được vị trí thật nhanh. Họ chỉ cần xác định vị trí xảy ra thiên kiếp, Việc còn lại cứ để cho các vị võ sư và người của Cửu Huyền môn lo liệu. với tu vi của võ giả không đủ sức tham dự

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thiên kiếp

Sáng hôm sau,

Tiểu Thất phân tách xác hai con yêu thú thu thập chút tài liệu rồi trở về bạch thành. Tuy trời vẫn không có sáng hơn chút nào những vẫn có thể xác định phương hướng. hơn nữa hán còn tâm pháp không dễ bị lạc, đi đường quá nửa ngày là có thể tới rồi.

Còn về phần Mộng Lăng vẫn ở lại, khi nào mây tan sẽ tiếp tục tìm yêu thú, kiếm thêm linh thạch.

Trên đường về, càng đi xa khỏi cái hang, không gian có vẻ sáng hơn rồi, không lâu sau hán đã gặp người của Luyện võ Các, đang đi tới. Đoàn người này tìm kiếm xung quanh thật đấy chứ. Thấy một người từ từ trong khu săn yêu thú đi tới, Trên lưng mang theo một túi lớn. Một tên trưởng quan râu quai nón, dáng người to con hỏi lớn.

-Người là thợ săn đang trở về Bạch Thành đây à?

-Bầm quan nhân, ta chỉ đi hái chút thảo dược với ít rau rừng thôi?

Sớm đã nghe Lão lục kể chuyện, đi săn yêu thú trên đường trở về lại bị cướp. Tuy là quan nhân nhưng hắn không thể không đề phòng. Hiện Tại hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, lại vác thêm đồng đồ trên lưng chắc chắn không thoát kịp.

Thấy tên này không có phát ra khí lực, xem ra không phải là võ giả vào săn yêu thú. Nhưng mà không phải tu luyện giả mà cũng dám vào đây hái thuốc, Gan không nhỏ a. Tên quan nhân có bộ râu quai nón đánh giá một lượt.

-Trên lưng nhiều thảo dược như vậy xem ra người đi tìm kiếm không ít nơi a. Có thấy nơi nào có dị tượng đặc biệt không?

- Ta vừa từ chỗ hang núi trở về. không gian xung quanh rất tối. Không có nhìn rõ như ở đây, nên ta không có để ý.

Thấy đối phương ra vẻ khúm núm như vậy, chắc chắn là phạm nhân bình thường thôi. Quan nhân có chút khinh thường đang định bảo hắn tránh sang một bên. Thì một quan nhân khác lên tiếng.

-Chỗ đó rất tối sao.? Xem ra cũng có chút khác biệt. Chúng ta tìm lâu như vậy mà không có phát hiện, hay qua đó tìm thử xem.

Quan nhân râu quai nón, gật gù, hướng tới Tiểu Thất

-Người vừa từ đâu tới.?

-Ta vừa từ chân núi bên kia tới,

Vừa nói hắn vừa chỉ tay ra phía mình vừa rời khỏi, Kỳ lạ thay không có thấy bóng dáng ngọn núi nào ở bên đó cả. Quan nhân râu quai nón hừ lạnh. Có chút không vừa ý.

-Dẫn đường đi.

Đang định về thành thì lại gặp bọn này. Hóa ra vẫn chưa hết xui xẻo, vừa mới rời khỏi đó không lâu đã phải trở về. Dù không nhìn thấy ngọn núi nhưng hắn dựa vào trí nhớ vẫn có thể trở lại vị trí hang động.

Ba quan nhân cũng đi theo sự chỉ dẫn của hắn, một kẻ không có tu vi không có gì phải lo ngại, tuy có chút nghi ngờ nhưng chưa biết chừng có thể tìm được vị trí xảy ra thiên kiếp. Lúc đây sẽ được thưởng lớn a. Bọn họ không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

“Chính là chỗ này.”

Dừng chân lại trước cửa hang động, Lúc này mọi người mới để ý, là từ khi đi theo tên này không gian xung quanh càng ngày càng tối, dần đến trước cửa hang đã không còn nhìn rõ đường đi. Vậy mà tên này vẫn có thể nhớ đường.

-Ngu đầu! chỗ này có chút khác biệt.

Ngồi xuống nắm một nắm đất lên. Trời này không thể nhận ra được màu sắc. Một quan nhân khác châm lửa xem xét.

-Ngu đầu! đất này có chút giống màu tím như Đô úy từng nói. Chắc Chính là nơi này rồi

Quan nhân râu quai nói tên gọi là Ngu đầu, vội vã đến xem nắm đất. Trong lòng vô cùng sung sướng, hắn cười lớn

-Ha ha ha ...

- Mau... mau phát tín hiệu cho Đô úy.... Ha ha ha

Một đạo hỏa diễm ngay sau đó, phóng lên thiên không rồi phát nổ. ánh sáng phát ra rọi sang cả một vùng.

Xa Xa ở trong Bạch Thành, Các nhân vật cao tầng của Bạch Thành vẫn đang tập trung trong đại điện, đàm đạo, và chờ đợi tin tức. Đang nhắm mắt dưỡng thần thì Vị Trưởng Lão Cửu Huyền Môn khẽ mỉm cười, Vậy là đã tìm được vị trí, không ngờ nhanh như vậy. Người của thành chủ làm việc quả thật hiệu quả. Quay sang phía vị trí của Thành chủ Liễu Mặc, Có ý tán thưởng.

Liễu Mặc Thành chủ gật đầu đáp lại. lập tức đứng đứng dậy

“Đã tìm thấy vị trí xảy ra thiên kiếp. Kế tiếp phải làm phiền các vị rồi”

“Được Liễu Thành chủ coi trọng, Dù vào biển lửa cũng không chối từ”

“Rất tốt! thời gian đã tới, chúng ta lên đường thôi”

....

Tại hang đá.

Trong lúc Đám quan nhân vẫn đang sung sướng chờ đợi người khác tới Thì một đạo hỏa diễm khác lại phóng lên vị trí khá xa so với nơi này

Đây chính là chỗ xảy ra thiên kiếp, Nhưng sao hỏa diễm lại phát ra ở hướng khác. Không lẽ bên đó cũng xảy ra thiên kiếp, Có tới hai vị trí xảy ra thiên kiếp sao? Theo lời đồ úy thì chỉ có một thôi mà.

Đang suy nghĩ, tranh luận với nhau, thì 3 đạo hỏa diễm lại được phát lên, vẫn là ở vị trí đó. Đây chính là dấu hiệu mọi người sẽ tập trung tại đó.

-Chúng ta đến đó thôi. Cao tăng Bạch Thành đã đến đây rồi. Vậy nơi này không phải nơi cần tìm

-Trời tối chúng ta không nhận rõ đất ở đây.

-Chắc là nhầm lẫn rồi. Mau đi thôi.!

Ba quan nhân lập tức hướng phía vừa phóng hỏa diễm, mà rời đi.

Nghe câu chuyện của họ kể, xem ra đây không phải nơi cần tìm. Không ngờ lại bắt mình dẫn đường, đến đây rồi lại bỏ đi. Đúng là rồi hoi, biết vậy mình bảo không có ngay từ đầu thì giờ có phải giờ đã tới Bạch thành không.

Mà không biết Mộng Lăng còn lưu lại nơi này không?

Tiến vào hang động xem xét. Thì người vẫn thấy, nhưng Mộng Lăng đang luyện hóa linh thạch. Xem ra mình không nên quấy rầy a. Hắn đành đi ra ngoài vậy. Ngồi nghỉ một chút đã rồi trở về.

Cuồng phong nổi lên dữ dội sấm chớp đã bắt đầu nổi liên hồi, Xem ra sắp mưa to a. Kiếp trước Tiểu Thất thích nhất kiểu thời tiết thế này. Cứ như là tận thế vậy.

...

Là chỗ này sao.

Đồ úy Liễu Hằng cúi sát người quan sát. Đây chính là một đầm nước a. Nước trong đầm đều là màu tím, cả ven bờ, đất bùn đều có màu như vậy. Quay lại phía trưởng lão Cửu Huyền Môn

- Trưởng Lão! người xem...

Lão già khẽ vuốt chòm râu dài, gật gù. Theo điển tịch ghi chép lại thì đây có thể chính là nơi xảy ra Thiên Kiếp lần này. Xem xét địa phương, khả năng sẽ là Ma thú Viễn Cổ tái sinh. Lão Già khẽ thở dài, lần rồi tông môn này xem ra không có thu hoạch quý giá rồi. Tiêu diệt Ma Thú coi như là vì chúng sinh Bạch Thành vậy. Khẽ thở dài, phát tay ra hiệu cho nhưng người có tu vi võ giả trở xuống, lui vào trong rừng.

- Các đệ tử vào vị trí, Tam Diệt Trận

Giọng nói tuy nhỏ nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe thấy. Là Tam Diệt Trận sao, đây là sát trận, xem ra lần này sẽ là Ma Thú tái sinh rồi. Các đệ tử nghe thấy vậy liền tập tức nhảy sang các phía tạo thành hình tam giác. Trưởng Lão sẽ là chủ trận

-Liễu Thành chủ, cho người của Bạch Thành ra sau các đệ tử hỗ trợ. Mỗi góc 3 người. Nhớ là theo sự chỉ dẫn của các đệ tử giữ trận. Còn ông và những người còn lại Hãy giúp ta Tự lực, triển khai sát chiêu.

-Là Ma thú Viễn Cổ sẽ tái sinh sao?

Trưởng lão khẽ gật đầu, với Thực lực này có thể giết được ma thú Vương cấp. Nghe thấy vậy, Liễu mặc lập tức triển khai theo lời trưởng lão, không thể chậm trễ, nếu là ma thú vậy thì bạch thành sẽ gặp nguy.

Sấm chớp, đã nổi liên hồi. Gió đã nổi rất mạnh, tạo thành một vòng xoáy xoang quanh đầm nước. Thổi bay cả đất đá, bụi cây, một số võ giả thể lực yếu đã phải lui vào trong rừng cây, Ở gốc cây họ sẽ an toàn hơn, thực lực của họ không thể chống lại, Đây chính là cảnh tượng khủng khiếp nhất mà họ từng thấy.

Đột nhiên, mặt đất quanh đầm nước bắt đầu rung chuyển, Một Loạt tia sét không ngừng giáng xuống đầm. khói trắng bốc lên nghi nút.

Lăn trong mớ hỗn độn, Một thứ to lớn từ dưới đất bắt đầu chui lên. Với đầy đủ hai tay, hai chân, Không khác với nhân loại, có điều kích cỡ lại lớn hơn một chút, và trên đầu có một cái sừng. Sét vẫn tiếp tục giáng xuống con mà thú dùng hai tay, ôm lấy đầu

-Vừa trông thấy đáng yêu thú. Hiện ra. Trưởng Lão hốt hoảng,

_ Khai trận!

Thiên kiếp chưa dùng sao đã vội khai trận, tuy thấy kỳ lạ so với những gì đã bàn bạc, là kết thúc thiên kiếp mới khai trận. nhưng nghe thấy hiệu lệnh vậy thì khai trận thôi. Chắc Trường lão có lý do nào đó.

Các đệ tử 3 góc bắt đầu thi triển trận pháp. Một đạo kim sắc hướng về phía con yêu thú mà khống chế sự di chuyển của nó. Trong khi đó Trường lão và các võ sư khác sẽ công kích từ các bên, kiểm khi không ngừng được phóng ra hướng về phí con Ma thú.

Cứ mỗi lần công kích, huyết nhục nhanh chóng bị hao mòn đi, Ma Thú Không ngừng la hét. Âm thanh của nó gây chấn động tới thính giác của không ít võ giả. Họ nhanh chóng bị tai lại, có người chậm tay còn bị xuất huyết, mất đi thính giác.

Các Võ sư Bạch thành cũng phải gồng mình đối chọi với nó. Không ai dám coi thường. Đối mặt với Ma thú viêm cô dù đang trong trạng thái yếu nhất, chỉ cần sơ xảy là mất đi tính mạng.

...

Lúc này phía trên hang động, Sấm chớp cũng giáng xuống liên hồi, cách vị trí ngồi của Tiểu Thất không xa. Hẳn nhớ lại bên trong hang còn có người, vội vàng chạy đến Cửa Hang đã sập, hẳn không thể đi vào. Sét vẫn liên tục giáng xuống

-Mộng Lăng!

Thời gian sét đánh xuống liên tục kéo dài một khắc. Lúc này cũng đã ngừng, Mây cũng bắt đầu tan ra. Tiểu Thất ra khỏi chỗ nấp, từ từ tiến tới vị trí xảy ra hiện tượng kỳ lạ lúc này.

Sức phá hủy thật khủng khiếp một vùng không xung quanh đều vỡ vụn. Ngay chính giữa đồng đồ nát, một hào quang từ sắc lấp lóe. Tiểu Thất bị thu hút bởi ánh sáng, chậm chậm tiến tới. Ánh sáng này là một khối tinh thiết, bị sét đánh như vậy mà không có chút hư hại, còn tỏa ra hào quang rực rỡ. Chắc chắn có lai lịch không bình thường. Hắn đưa tay khẽ chạm vào, Hòn đá như có ma lực hút lấy tay của hắn tiếng xèo xèo của da thịt bị cháy, làm hắn đau đớn, Trong thoáng chốc, rồi ánh sáng kia biến mất, khối tinh thiết lại biến thành màu đen, và lập tức nguội lạnh.

Hắn vội cất khối tinh thiết. Sau này có cơ hội sẽ tìm hiểu, Hắn ngó nghiêng tìm xem còn lại gì đó khác thường không, thì lại thấy một mũi kiếm nhô lên, Đào bới một lúc hắn một bàn tay hiện ra.

Người ở trong hang? Là Mộng Lăng, vậy là nàng không có ra khỏi, có lẽ vì ở trong hang đang mài mê tu luyện, không nắm rõ hiện trạng bên ngoài, khi xảy ra thiên kiếp không kịp chạy ra ngoài.

Nhanh chóng bỏ đi đồng đồ đá đè phía trên. Thân thể Mộng Lăng hiện ra. Trông không ổn lắm, vẫn còn sống nhưng chân, tay và đầu bị va đập tổn thương không nhẹ. Phải nhanh chóng đưa về Bạch Thành chữa trị, Xem ra ông trời có ý cho mình quay lại để cứu người này a. Không thể lãng phí thời gian hắn lập tức trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trở về

Thiên kiếp kết thúc, Ma thú hồi sinh, Thần binh xuất thế.

Ma thú đã ở đây rồi, Lúc này chịu công kích của thiên kiếp và Tam Diệt Trận, nó chỉ biết ôm đầu chịu đựng. Tuy giờ không còn chịu công kích của sấm sét, nó đã bị thương không nhẹ nhưng vẫn có sức vùng vẫy.

-Trường lão, Con Ma thú này

-.....Nó là Ma thú Đế cấp...

Trường lão thở ra một ngụm trọc khí. Tôn không biết bao nhiêu sức lực, mà vẫn không diệt được. chỉ có thể là ma thú Cấp Đế. Nếu không giết được nó, nhân gian sẽ gặp tai họa.

Thời viễn cổ Ma thú chính là những yêu thú bị nhiễm ma lực, ma lực này từ một vùng không gian kỳ bí khác tới. Khi ấy, nhân loại, yêu thú đều biến thành con mồi, Trong lúc hiểm nghèo, có một vị tiên nhân, Hóa Thần Cảnh, dẫn đầu Tiên môn diệt trừ ma thú. Rất nhanh đã đẩy lùi tất cả. Nhưng ma lực của Ma Tôn bị đánh tan ra, không biến mất mà vẫn lẫn trốn đâu đó. Ma thú Cấp đế chỉ dưới Ma tôn, khi nó khôi phục ma lực hoàn toàn, Các tông môn phải hợp sức mới có thể miễn cưỡng trấn áp. Không ngờ lần này lại là một Ma thú cấp đế.

Phải hạ gục nó gang nhanh càng tốt, càng để lâu, sau thiên kiếp, ma thú khôi phục lại càng nhanh. Trường lão cắn răng, vận toàn bộ chân khí gần từng chữ:

“Các vị, Đây là sát chiêu cuối. hãy dồn hết tu vi ”

Đám võ sư đằng sau bắt đầu nhao nhao, vận chân khí đến cực điểm, tiếp lực cho trưởng lão

Chân khí của lão hình thành một cự kiếp bạch sắc khổng lồ xung quanh còn có tiến xẹt xẹt của lôi điện

Mặt mày ai ai cũng đều, căng như dây đàn, Thấy lực lượng đã đạt đến cực hạn, Trưởng lão khẽ xuất động cánh tay.

“Lôi đình Chi Kiếm” Diệt!

Cự kiếp lao tới thân mình con Ma Thú cất đôi. Ma Thú hú lên thảm thiết, vừa mới tái sinh đã bị diệt.

Trưởng lão thấy vậy, miệng phun ra một ngụm máu, nhưng khẽ mỉm cười. Minh vừa làm một việc hết sức kinh thiên. Diệt một Ma thú cấp Đế, việc này cũng đủ để lão trở thành một nhân vật truyền kỳ rồi

“Trưởng lão, người bị thương rồi”

Đám Võ Sư nhanh chóng tiến đến đỡ lấy Trưởng Lão

- Vừa nãy có chút quá sức, Những việc còn lại xin nhờ Liễu Thanh Chủ

Mọi việc đã xong, Thương vong cũng không ít nhưng cuối cùng, mây đã tan, mọi người lại nhìn thấy ánh mặt trời, Cao tăng Bạch Thành nhanh chóng rời khỏi chỗ này, Ma thú xuất hiện căn bản không có lợi ích gì có thể thu hoạch. Thành chủ hạ lệnh mang xác Ma thú về, Đám nước bỗng chốc lại trở về dáng vẻ im lặng vốn có.

...

Một lúc sau. Một nhóm người vận hắc y, đeo mặt nạ xuất hiện ngay đó. một chiếc mặt nạ màu đỏ khác biệt với những cái còn lại,

“Đường chủ, chúng ta chậm chân rồi.”

Giọng nói của một tên đeo mặt nạ trắng, hướng tới mặt nạ đỏ cung kính.

“Gần đây có Thành trì nào không?”

“ Gần đây là địa bàn của Bạch Thành có thể là do họ làm”

Nữ nhân đeo mặt nạ đỏ nghe thấy Bạch Thành, khẽ nhướn miệng cười,

“Đi Bạch Thành, có lẽ bọn chúng chưa đi lâu”

Vừa nói xong nhóm người như những bóng ma lập tức biến mất.

...

Hỗn độn thế giới không chỉ có một tông môn Cửu Huyền Môn, mà còn nhiều tông môn khác nữa, Chính có, tà cũng có. Thiên tượng lần này cũng không chỉ Cửu Huyền Môn mới biết được, Các Thế lực lớn từ nơi khác cũng không có bỏ qua cho Thiên kiếp lần này, do khoảng cách từ Cửu Huyền Môn tới Bạch thành gần hơn nên họ có mặt sớm hơn. Cho nên mấy ngày sau đó các thế lực các cũng đã xuất hiện tới Bạch thành, ít nhất cũng muốn biết thiên kiếp lần này là gì, nếu có bảo vật họ cũng không ngại cướp đoạt một cách trắng trợn

Bạch Thành trước giờ không có sự bảo hộ của tông môn nào, lại cách xa Thiên Triều, hàng năm đều bị yêu thú tấn công, quấy nhiễu, Thành chủ cho Đô úy đóng quân mười dặm ngoài thành đảm bảo an nguy cho toàn bộ bách tính. Số người chết trận cũng không phải ít. Nếu có sự bảo hộ của một Tông môn vậy sẽ càng an toàn hơn. Nhưng có thêm một tông môn, khác nữa cũng đến. Vậy sẽ khó xử lý rồi.

Cao tăng Bạch Thành đều có cảm tình tốt với người của Cửu Huyền Môn, Chính họ mới là người đã bỏ không biết bao nhiêu tâm tư, sức lực trong lần Thiên Kiếp này. Nhất là một trưởng lão vì dùng sức quá độ mà thổ huyết. Vậy mà sau khi làm xong lại có mấy thế lực khác đến dòm ngó đòi chia lợi quả là mặt dày đến mức không mọc được râu. Có điều thế lực của họ không phải một Bạch Thành có thể đối chọi được. Đến Tông môn như Cửu Huyền Môn cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Thân là Thành chủ, Biểu hiện của Liễu Mặc sẽ quyết định thái độ của những người khác, nên ông không thể không thận trọng. Luôn giữ thế hòa hoãn. Cũng may lần này là Ma Thú viễn cổ tái sinh, mọi người cũng đã xác nhận, lại thêm thương thế của trưởng lão Cửu Huyền Môn. Bọn họ cũng đã lần lượt rời khỏi Bạch Thành.

...

Có lẽ mọi chuyện đã qua đi một cách nhẹ nhàng như thế, nếu như buổi lễ luận công ban thường không trùng hợp với ngày Cửu Huyền Môn rời thành.

Hôm ban thường, Thành chủ xuất ra không ít Bạch Kim, đan dược cho các võ sư tham gia. Đồng thời, Trưởng lão Cửu huyền môn cũng xác nhận việc

sẽ làm bảo hộ cho Bạch Thành. Sự Tồn vong của Bạch Thành từ nay sẽ là trách nhiệm của Cửu Huyền Môn.

-Đến lượt ban thưởng cho người tìm ra vị trí xảy ra thiên kiếp...thường 5000 bạch kim, một lọ Tội Thử Đan

“Thường như vậy cũng là có hậu a, chỉ cần tìm ra là đã có 5000 bạch kim rồi, rất nhiều tiền đó nha.

Lại còn một bình Tội Thử Đan, tu luyện nhục thể rất có tác dụng.

Sao ta lại không có vận khí như vậy chứ...”

Tiếng bàn tán xôn xao, tất nhiên Cao tăng trong Bạch Thành không để vào tai. Ấy vậy mà tình cờ Trương lão lại nghe được câu chuyện, làm lão biến sắc.

“Ấy za, nếu cái hang mà tên tiểu tử đó dẫn chúng ta đến cũng là nơi họ cần tìm thì giờ ta cũng có thưởng rồi.

Đất hình như cũng màu tím

Nhưng không gian xung quanh quả dị thường, càng đi vào càng tối...”

Trương lão hướng về, nơi phát ra câu chuyện thoát cái đã tới trước mặt 3 người.

-Các ngươi nói tìm thấy một nơi cũng xảy ra thiên kiếp à? Kể cho ta nghe...

Đám người này chính là Ngưu đầu và những người bạn. Thấy một vị cao nhân ngay trước mặt, Ngưu đầu run rẩy, khúm núm kể lại...

-Hôm đó trời hơi tối chúng tôi cũng không rõ, soi qua lừa thì có màu hơi tím tím, Chúng tôi có phóng tín hiệu, nhưng mãi không thấy ai tới, Lúc sau Lại thấy tín hiệu từ chỗ đầm nước bắn lên liên tục. Chúng tôi vội vàng qua bên đó

Trương lão ngẫm nghĩ một lúc, Rõ ràng lão chỉ thấy một tín hiệu phát ra từ đầm nước, Tên này nói hán cũng phóng tín hiệu. Vậy xem ra không hợp lý rồi, Nhưng lão cũng gượng hỏi

-Các Ngươi còn nhớ chỗ đó không?

Một tên đứng cạnh Ngưu đầu tiếp lời

-Bẩm, chuyện này quả là kỳ lạ, Trên đường tìm kiếm chúng tôi có gặp một tên tiểu tử đi hái thảo dược và rau rừng, hán có chỉ đến nơi hang núi hán từng tới, chúng tôi nhìn theo hướng hán chỉ thì không thấy ngọn núi nào. Báo hán dẫn đường thì đi một lúc sau quả thật đến một ngọn núi thật

Tiếng bàn tán lại vang lên

-Thôi đi, mấy ngươi bịa chuyện thì cũng phải bịa hợp lý một chút mơ hồ thế ai tin được

-Đúng vậy a, Ai lại vào khu săn bắn hái thảo dược cơ chứ.

-Lại còn nhìn không thấy, đi lại thấy.? max ảo.

-Muốn thưởng tiền đến mức phải kể một câu chuyện hoang đường lừa người ta. Nực cười quá đi

Trương lão cũng nghĩ vậy a. Nhưng nếu lời nói của họ là thật thì sao. Chuyến đi này đã là vô ích rồi, đi thêm một chút nữa cũng không có gì

-Các ngươi dẫn ta đến khu vực đó!

Đám Ngưu đầu lập tức dẫn đường. Thành chủ Liễu Mặc và Người của Cửu Huyền Môn đều đi theo. Còn buổi lễ vẫn tiếp tục...

Theo sự chỉ dẫn, Họ đã đến nơi mà theo lời Ngưu đầu kể là vị trí khi họ Gặp tiểu tử hái thuốc. Hướng tay theo phía hán từng chỉ quả thật là có một ngọn núi.

-Trương lão, người xem... vết tích tàn phá vẫn còn mới.

-Nơi này có thể đã xảy ra thiên kiếp.

Trương lão suy nghĩ một hồi lâu

“ Các ngươi tìm xem có vật gì bằng kim loại đáng nghi quanh đây không”

Đám đệ tử và Ngưu đầu bắt đầu lùng sục tìm kiếm, Liễu Mặc đứng bên cạnh có chút khó hiểu;

-Bẩm trương lão, không lẽ có tận hai vật xuất hiện trong một lần thiên kiếp sao.?

-Lần này Ma Thú viễn cổ cấp để xuất hiện, nếu có sinh ra thêm một vật cũng không có gì lạ.

-Nhưng tại sao bọn quan nhân nói đã phóng tín hiệu mà chúng ta không nhận được.?

Ngừng một lúc vị trưởng lão như đã hiểu ra.

-Ta nghĩ tại đây đã xảy ra việc thần binh đã xuất thế. Trước khi xảy ra Thiên kiếp một canh giờ Linh lực của thần binh tích tụ trong ngàn năm trong núi đá sẽ được dồn nén lại. Nó mạnh đến mức có thể sinh ra ảo cảnh khiến người ngoài không thể nhận thấy, điều gì đã diễn ra trong này

Các đệ tử tìm một hồi lâu không thấy vật gì khả nghi, Trưởng lão lại thở dài.

“Xem ra chúng ta lại là người đến sau “

“Có cao nhân nào đó đã đi trước chúng ta một bước”

Đúng lúc này Ngưu đầu trong từ trong đồng đất đá tìm được thứ gì đó, liền hớn hờ chạy lại.

“Trưởng lão, thành chủ...Ta tìm được cái này”

Vội vàng kính cẩn đưa cho trưởng lão,

-Cái này là ...lệnh bài, Thành chủ người ở Bạch Thành có biết cái này của người nào không?

Thành chủ Liễu Mặc nhìn tấm lệnh bài đầm chiêu, dấu hiệu này là...

-...Lăng Gia Chi Lệnh... là lệnh bài của Lăng gia.

Trưởng lão khẽ gật đầu, nếu là người Lăng gia trong Bạch Thành có thể thương lượng rồi. Ít ra cũng phải mang cái gì về cho tông môn chứ, không lẽ tay trắng trở về? Nghĩ tới Thần binh, Tâm trạng trưởng lão có chút thoải mái hơn rồi.

-Làm phiền Liễu Thành chủ, sắp xếp cho ta đến Lăng gia một chuyến

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phiền toái

Tiểu Thất về đến Bạch thành, liền tìm ngay một y quán, tìm người chữa cho Mộng Lăng. Dù nàng là võ sư lại là tiểu thư của lăng gia, vậy mà hôm nay gặp đại nạn thành ra bộ dạng thế này, mới hôm qua người này còn trị thương,nấu cho hân, Nghĩ lại không khỏi làm người ta thương xót,

Hang núi sập xuống như vậy, mà vẫn còn sống, ông trời vẫn chưa tuyệt đường người a, có điều thương thế này không dễ hồi phục ngày một ngày hai.

Đề tạm người ở đây vậy, mai ta sẽ tới Lăng gia thông báo là người đang ở đây. Họ sẽ sớm đến đón người thôi.

Sắp xếp xong việc ở y quán, hân muốn đi bán vật phẩm yêu thú ngay bây giờ, tuy đã thấm mệt vì vừa cõng người vừa phải mang theo một đồng bộ tài liệu yêu thú kiếm được

Cửa hàng mua những tài liệu yêu thú rất nhiều trong Bạch Thành, tùy tiện liền tìm được một cái

Tên trưởng quầy là một người còn trung niên, xem bộ dạng có vẻ là người làm việc này đã lâu, thấy Tiểu Thất vào cửa, hân liền hồ hồ ra chào đón, mang theo túi to thế này chắc không ít hàng, Phải gây thiện cảm sau này họ mới ghé lại chứ

-Ta muốn bán tài liệu yêu thú, ông xem chỗ này bán được bao nhiêu.

Nhắc thấy mấy tài liệu toàn là của Hắc Linh khuyến, trưởng quầy có chút thất vọng., Nhưng khi mang ra tài liệu của Hắc Tinh Báo và, Từ Phong Điều, Sắc thái của lão quay ngoắt 180 độ., Cái lão cần chính là những đồ hiếm thế này, Vệ sinh một chút là có thể bán giá cao rồi, Đối với người thiếu niên trước mặt không ít phần coi trọng.

“3440 bạch kim, tất cả”

Ồ, nhiều tiền phết, tưởng một nghìn bạch kim thôi, ai ngờ...

“Đa của hắc tinh báo hơi rách nát nột chút, nếu không có thể có giá cao hơn”

Đối mặt với hắc tinh báo không chết là may lắm rồi, không ngờ còn có thể sống sót trở về lại còn kiếm được không ít, Còn miếng huyền thiết hắc không bán, linh cảm cho hắc biết vật này không tầm thường a.

Nhận tiền từ trưởng quỳ, hắc sẽ định ghé thăm lão lục, ăn uống và nghỉ ngơi, mấy ngày vừa rồi quả thực mệt mỏi rồi, bữa chỉ ăn thịt yêu thú, tự nhiên lại nhớ mấy món của Tiểu Hà...

Quán vẫn vắng khách như mọi khi, Lão lục đang tán phét với mấy bà lão

-Lão lục.Ta về rồi đây!

Nghe tiếng gọi,Lão quay lại thì thấy Tiểu Thất bèn giả bộ thương tâm

-Ây a. Tiểu Thất nguoi về rồi đấy à, Nguoi đi mấy ngày mà ta cứ ngỡ đi cả năm rồi ấy chứ.!

- Vậy sao?

Tiểu Thất làm vẻ mặt nhăn nhó. Lão lục hỏi nhỏ

-Lần này nguoi đi có kiếm được gì không?

-Lần đầu đi săn cũng có nhiều thứ cần phải học hỏi. Để tối Tiểu Hà về ta kể cho. Giờ ta xin phép lão, đi ngủ chút nhá.

Tên này mệt đến vậy sao, Lão đang chờ nghe kể truyện vậy mà...Thật là biết cách lam người khác cạn hứng,

...

Cuối buổi chiều, tiếng trêu chọc của Lão Lục và Tiểu Hà làm hắc thứ giấc. Ngủ sướng thật.

-Tiểu Thất ca, ra ăn tối thôi.

Tiếng này là của Tiểu Hà rồi, không biết mấy ngày nay Bạch Thành có chuyện gì không ta,? Tiểu Thất uể oải bước ra ngoài, mùi thức ăn thật là thơm

-Cuối cùng lại được ăn món của Tiểu Hà nấu rồi, mấy hôm vừa rồi toàn ăn thịt yêu thú cũng hơi chán rồi, mời mọi người a.

Thấy Tiểu Thất cứ cặm cụi ăn. Lão Lục tò mò,

-Tiểu Thất, đi săn khổ sở vậy sao, nhìn nguoi ăn như ma đói vậy... Kể ta nghe chút chuyện xem nào.

-Phải đấy, Huynh kể đi, muội cũng muốn nghe.

Thấy hai người có vẻ nghiêm túc vậy, hắc bắt đầu kể, chuyện leo cây chạy trốn khỏi Lũ ác khuyến một cách nhục nhĩ,Chuyện đối đầu với Hắc Tinh Báo bảo lần thoát chết. Còn có chuyện hắc được Tiểu thư Lăng gia cứu như nào. Còn vụ hắc nhặt được mảnh thiết tinh kỳ bí, thì không có kể tới.

-Xem ra nguoi cũng kiếm được kha khá nha.

-Ta thấy huynh nên tu luyện cho tốt đi, sau này đánh không lại còn chạy được. Đi săn yêu thú thập phần nguy hiểm, đấy là huynh còn chưa vào đến khu yêu thú cao cấp.....

Tiểu Thất gật gù hoàn toàn đồng ý

-Đạo này Bạch Thành có gì xảy ra không Lão Lục

Lão lục khẽ thở dài;

-Ngay cái ngày nguoi đi, thì Trong thành có một vị trưởng lão của Cửu Huyền Môn có tới nhờ Thành chủ vài việc. Nghe đầu đó là tìm vị trí xảy ra thiên kiếp. vì vậy mà rất nhiều võ giả và võ sư được triệu tập lại... Nguoi ở ngoài thành chắc cũng thấy thiên biến ha. Mây đen kéo đến nhưng không có mưa. Theo ta, mấy ngày tới Bạch Thành vẫn còn chưa yên ổn đâu?

Các thế lực ngoài Bạch Thành rất phức tạp, vì thiên kiếp sẽ gây không ít khó dễ. Kẻ tiểu nhân còn tranh thủ nước đục thả câu, Nên chờ qua mấy ngày này rồi tính sau ha. Nguoi vừa mới có một số tiền lớn tranh thủ hưởng thụ.

Lão lục hôm nay ăn nói có vẻ kỳ lạ

-Ý Của Lão ta không có hiểu.

Tiểu Hà Thấy vậy bèn giải thích

-Người trong quân doanh thấy tài bắn cung của huynh kinh người, nên có ý muốn mời huynh vào quân doanh.? Gia gia lo sợ huynh sẽ đi vào quân doanh ra ngoài đối chiến yêu thú, ít có mặt ở trong thành

Tiểu Thất ngờ vực chắc không nghiêm trọng đến vậy chứ

-Mời sao? Để ta xem xét đã.

Tham gia quân doanh căn bản không có lợi gì với hắn,

Hiện tại bạch kim không còn là vấn đề để hắn bận tâm nữa. Trước mắt hắn sẽ đến Đông Thành mua ít thảo dược luyện thể, sau đó luyện thêm một pháp quyết tu nội lực, chỉ đến khi hắn có thể thi triển thân pháp, mới có thể rời khỏi đây.

Sau một màn săn bắn yêu thú, đối diện sinh tử Thực lực của hắn có chút tiến bộ, Tâm pháp có thể vận dụng dễ dàng, phạm vi hắn có thể nắm bắt được luồng khí di chuyển đã tăng lên một phạm vi lớn, Ngũ quan đã linh mẫn hơn nhiều, có thể nhìn thấy con ruồi đang vỗ cánh, tốc độ của nó ta có thể nắm bắt được hướng di chuyển. Nhưng vẫn chưa có thêm một khả năng gì mới. Không biết lực lượng nhục thể thế nào a. Có thời gian ta phải đi hạp cốc thử sức với hòn đá kia mới được.

...

Hôm sau hắn dậy khá muộn, Tiểu Hà đã đi Luyện Võ Các từ sớm, tối mới về.

Theo như kế hoạch hôm nay hắn sẽ đến Đông Thành Lăng gia mua đan dược, đồng thời thông báo cho họ qua đón Mộng Lăng. Tuy hắn không thích đến Lăng gia chút nào, dù sao Lăng Thiên cũng đã từng giáng một cuốc vào cơ thể này. Nhưng hắn vẫn phải đến. Chỉ vì không ư một người mà từ bỏ cơ hội phát triển, vậy không đáng chút nào. Hơn nữa hắn không muốn để Mộng Lăng ở tại y quán, Nếu nàng về Lăng Phủ gia tộc sẽ chăm sóc nàng tốt hơn.

Đây là lần đầu hắn đến Đông Thành, kiến trúc không có gì khác biệt lắm, chỉ là các hiệu thuốc nhiều hơn nơi khác mà thôi, lớn có, nhỏ có,

Khó nổi hắn đi qua mấy quầy hàng chỉ có thuốc bổ trợ nội khí, và thuốc trị ngoại thương

Thuốc luyện nhục thể quả là hơi ít. Cũng may đan dược không có,nhưng hắn lại được chủ quán bán thảo dược, chỉ cho cách phối dược, ngâm mình trong nước nóng có chứa Tỏi Cốt Thảo có thể phục hồi thương thể, làm săn chắc cơ thể, có điều nó hơi tốn thời gian chuẩn bị, với lại ít người luyện nhục thể đến mức đó, phương pháp này vị chủ quán cũng may mắn từng đọc qua sách cổ mới biết mà thôi, Không biết nó có hiệu quả hay không nhưng, Tiểu thất mua một lượng lớn Tỏi Cốt Thảo.

Vác theo bao thảo dược, Hắn đi đến Lăng gia, Nhìn bộ dạng này tất nhiên, mấy người canh cửa không cho hắn vào rồi, Hắn cố gắng giả thích nhưng không ai tin rồi, Nghe tiếng ồn ào liền có người đi ra, Đây là một thiếu niên trẻ tuổi, đôi mắt sáng rực cũng có thể gọi là mỹ nam đi, có điều ngạo khí hơi nặng a, vận Lục y, theo sau là một tên người hầu luôn miệng pha trò, xem ra có chút bối cảnh trong lăng gia.

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy,

Nam tử lục y hỏi tên gác cổng.

-Lăng Thiên thiếu gia, người này nói Lăng tiểu thư bị thương đang ở y quán phía Tây thành, bảo Lăng gia đưa người đến đón.

-Tỷ tỷ của ta, đã ra ngoài cùng sư huynh Liễu Tương Sinh tu luyện mấy tháng nay rồi, sao có thể lại xuất hiện ở tây thành chứ. Hai người đó tu vi cao, nếu có bị thương cũng là do Người của thành chủ đến báo...

Đây là Lăng Thiên sao? Không ngờ là người này

Thấy đối phương đang đứng ngây ra đó. Lăng thiên ngạo nghễ ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

-Người có gì chứng minh người bị thương người nói là tỷ tỷ của ta.

Thấy có mấy vị lão giả đang đến gần về phía này,Cảm thấy khí tức những người này tỏa ra quá sức dọa người,Nghe lời Lão Lục kể thì trong thành sẽ có những dị nhân thể lực bên ngoài tới đây, hắn cũng không muốn kéo dài thêm

-Ta chỉ nói có vậy, tin hay không thì tùy người.

Nói xong hắn lập tức rời đi. Không ngoảnh lại chút nào.

“Đồ điên”

Vừa chửi thầm xong hắn lại ngoảnh sang, cung kính chào hỏi mấy vị lão giả.

“Lăng Thiên khẩu kiến các vị tiền bối. ”

“Tốt lắm, Chúng ta cần tìm Lăng gia chủ có chút việc“

“Mời các vị tiền bối vào trong nói chuyện, Lãng thiên sẽ đi gọi phụ thân tới ngay”

Mấy người này gật đầu tỏ vẻ hài lòng với biểu hiện của tiểu tử này.

...

Xa xa đã nghe tiếng vọng lại.

“Liễu thành chủ, Các vị cao nhân, đến tề phủ, Ta đón tiếp chậm trễ, Thát lễ, thát lễ rồi.”

Lãng gia chủ cũng có thân hình hộ pháp ghê chứ, bước chân có chút khó khăn a. Nhìn vẻ mặt có chút tếu, nhưng cũng là một thân võ sư cao cấp chứ không đùa

“Lãng huynh, Đây là trưởng lão Cửu Huyền Môn, lần này ghé qua đây quả thật có việc nhờ Lãng huynh”

“Chỉ cần trong khả năng, ta sẽ cố gắng hết sức”

Trưởng lão khẽ gật đầu với Liễu Thành chủ, lập tức trên tay Liễu Mặc, xuất hiện một tấm lệnh bài.

“Lãng huynh có nhận ra tấm lệnh bài này của ai chứ?”

Vị Lãng gia chủ này, cầm tấm lệnh bài ngắm nhìn một lúc

“Lệnh bài này đích thật là của lãng gia, xét theo ký hiệu thì đây là lệnh bài của Mộng Lãng con gái ta. Sao thành chủ lại có nó”

“Chúng ta tại vị trí xảy ra thiên kiếp tìm được vật này”

Lãng gia chủ nhăn mặt

“Chẳng phải mấy tháng nay nó đang đi tu luyện cùng Trương Sinh sao, Vì có gì lại lại hiện ở nơi xảy ra thiên kiếp được”

Liễu thành chủ có chút khó xử

“Thật có lỗi với huynh, hai tháng trước trong khi tu luyện con trai đã gia nhập Cửu Huyền Tông, nó không có ở cùng với Mộng Lãng.”

Nghe vậy Lãng gia chủ bắt đầu có chút xúc động

“Một mình nó ở ngoài kia, sống chết không rõ, kẻ làm phụ thân như ta...”

“Lãng huynh đừng vội xúc động, Mộng Lãng tư chất thông minh, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành”

Trưởng lão tất nhiên không vui khi nghe tin người đang cần tìm lại không rõ sống chết, chỉ cần tìm được người này nhất định sẽ có tung tích thanh thần binh đã xuất thế

Lãng thiên đứng gần đấy, nghe vậy liền nhớ đến tên nói chuyện sáng nay, nếu quả đúng như vậy thì Tỷ tỷ đang bị thương a. để vài hôm nữa ta mới qua đón vậy, Ha ha để tỷ tỷ chịu khổ một chút ha.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tử nguyệt phi hoàn

Thảo dược đã có rồi Tiểu Thất trở về y quán Tây thành, Thăm bệnh tình của Mộng Lãng, Hoi thờ đã trầm ổn, tuy nhiên vẫn chưa có tỉnh. Nhìn cơ thể nữ nhân nằm đây, thương tích vô số, Một mình thoát khỏi hiểm cảnh, lúc mở mắt ra không thấy một ai thân thích. Không khỏi có chút thương cảm. Ta đã tìm đến Lãng gia nhưng người nhà không chịu tin thì ta cũng hết cách. Với lại nhìn bộ dạng của người lúc này ta không dám chắc là họ có nhận người về không nữa.?

Hắn ra ngoài dặn dò y sư chuẩn bị cho hắn một bồn tắm với thảo dược. Tối về hắn sẽ dùng để luyện thể, còn lúc này hắn sẽ đến hấp cốc tu luyện

Đã lâu hắn không có đến đây a. Bước đầu tiên là leo lên hấp cốc, lực lượng hắn có thể rất lớn nhưng lại thiếu độ dẻo dai, rất nhanh sẽ bị xuống sức, không thể chạy trốn, hơn nữa tốc độ của hắn quá chậm, vẫn chưa thắng được yêu thú sơ cấp, nếu gặp loài nguy hiểm hơn sẽ không còn giữ được mạng. Hắn cứ leo lên rồi lại đi xuống đến khi không nhấc nổi chân, tay không bám được, mới chịu dừng lại.

Tu luyện kiểu này sẽ tàn phá cơ thể, nhưng tối nay hấn dùng thêm thảo dược, kết hợp tâm pháp sẽ có hiệu quả cao hơn nhiều.

Tinh tâm, nghỉ ngơi một lát, hấn xuống đẩy hòn đá, hấn xuống tấn gồng mình đẩy hòn đá. Lần này có chút di động rồi nhưng sao mình lại có cảm giác vẫn còn một cỗ lực lượng chưa phát ra được. Hấn dùng tâm pháp dò xét bản thể, quả nhiên có một cỗ lực lượng trong người hấn. Đây có phải là nội khí mà võ giả vẫn thường nói đến không. Từ từ cảm nhận sự vận chuyển của nội khí, hấn thử dẫn động một một đạo khí theo đường kinh mạch từ bụng qua vai, cánh tay rồi đến huyết lao cung ở lòng bàn tay.

Một khối khí nóng màu tím xoay tròn trên tay hấn. Hấn thử đẩy lại hòn đá, nhưng tay vừa chạm vào, lập tức hòn đá vỡ nát. Hòn đá mà hấn coi là kẻ thù dưới tu vi võ giả, nhưng hôm nay lực lượng khủng bố từ tay hấn phát ra đã lập tức bị ỡ vụn.

Nguồn khí lực này từ đâu mà có. Nhìn bàn tay có tiếng xèo xèo hấn nhớ ra. Từ lúc hấn chạm vào khối Thiết tinh màu tím, trong thân thể hấn có chút khác biệt. tuy nhục thể mới một nhưng hấn có cảm giác mình vẫn còn sức.

Có điều nguồn khí lực này không phải là vô hạn, mỗi lần mình sử dụng đều bị tiêu hao đi, không có phương pháp bổ sung sớm muộn cũng sẽ dùng hết. Quả nhiên không phải bản thân tự tạo ra khó mà giữ được a.

Hấn sẽ thử lại lần nữa với khối tinh thiết kia, nếu có thể chuyển nội khí sang người hấn một lần nữa, chẳng phải sẽ rất tuyệt vời sao. Nghĩ vậy hấn liền trở về y quán. Nước nóng có chứa thảo dược đã chuẩn bị xong, nhìn khó vẫn đang bốc lên nghi ngút, hấn khẽ cắn răng. Từ từ bước chân vào bồn nước, một cảm giác nóng rất truyền khắp cơ thể của hấn, vừa mới luyện nhục thể xong giờ là lúc thích hợp để khôi phục. Tâm pháp kết hợp với thảo dược, điều này hấn đã chờ đợi từ lâu, xếp bằng trong bồn nước, hấn bắt đầu thi triển tâm pháp quá trình khôi phục bắt đầu, không gian bỗng chốc chuyển động, hấn có thể cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể. Quả nhiên các cơ bị phá hủy phá hủy đã được hồi phục, lại có phần nhiều hơn, cả người gã bỗng chốc như bị thổi căng lên vậy, tựa hồ như sắp phát nổ.

Một màn này khiến trong phòng bị ngập trong làn khói trắng, bằng một thời gian qua đi Tiểu Thất từ từ mờ mắt, cơ thể đã trở lại như cũ. Theo đó là một cảm giác khoan khoái lạ thường, cứ như vừa được lột xác vậy, khả năng hấp thu được lực thật mạnh a.

Điều này làm hấn vô cùng vui sướng. Tuy nhiên lúc này đã khuya rồi, mai hấn sẽ đi kiểm chứng lại lực lượng nhục thể. Giờ qua xem Mộng Lăng có tiến triển gì không, đôi mắt vẫn nhắm nhật chưa có dấu hiệu gì khác biệt. Nhìn vết thương ở đầu hấn bất giác có suy nghĩ. Lúc trước mình hôn mê 3 ngày, trong 3 ngày đó lại có một linh hồn khác du nhập vào cơ thể. Mộng Lăng cũng hôn mê từng đấy thời gian, không biết liệu có ai khác cũng xuyên không giống mình không a.

Hấn lắc đầu, ra bồn nước ngồi, mở túi đồ lấy viên tinh thiết ra xem xét, lần đầu tiên hấn thấy nó, màu sắc là màu tím, sau khi tay hấn chạm vào lại biến thành màu đen như lúc này trông không khác gì những tinh thiết bình thường là mấy. Hấn đưa tay chạm vào thì không có phản ứng gì lạ. Lần trước nó chuyển nội khí cho mình, hay ta thử truyền nội khí sang bên đó xem sao.

Dứt lời hấn vận chuyển nội khí vào viên tinh thiết. Như có ma lực cánh tay của hấn bị hút lấy trong thoáng chốc, Tinh thiết lại chuyển từ màu đen sang màu tím, vậy là nó có thể hấp thu nội khí ư? Hiệu quả thật thú vị. Hấn thử đi thử lại mấy lần đều như vậy, muốn hấp thu nội lực từ nó, thì bàn tay phải chịu chút thương tổn, và căn cơ nhục thể phải thật vững chắc nếu không muốn phát nổ mà chết. vậy chẳng phải ta sẽ tránh được các đòn công kích bằng nội khí sao? Lợi hại thật!

Nếu người khác mà biết ta cất dấu một kỳ vật thế này chắc chắn không có bỏ qua đâu, Phải tranh thủ mang nó đi rèn mới được, mang theo cả khối như thế có chút hơi bất tiện. Nghĩ vậy hấn bắt đầu xem xét một loại binh khí

Hấn đi theo hướng bỏ chạy là chính, chỉ tấn công từ xa hạn chế đối chiến không cần thiết, nhưng nếu dùng cung tên hay phi tiêu thì sẽ phải tiêu hao mỗi khi sử dụng, mất công tìm lại, Hấn cần một thứ có thể tấn công từ xa, lại có thể quay trở lại. không bị tiêu hao, suy tính hồi lâu

Hấn ngồi vẽ ra một bức vẽ chế tạo phi hoàn, chỗ nào cần cong, chỗ nào cần phẳng...hấn đều ghi lại, để chắc chắn khi phóng đi nó có thể trở về... Gật đầu nhìn lại, hấn thấy rất vừa ý. Ta gọi nó là

“Từ Nguyệt phi hoàn”

Vô tình liếc qua chỗ Mộng Lăng, hấn tự nhủ

“Hồi thờ đã đều đặn, nhưng vẫn không tỉnh lại, không lẽ có chỗ nào bị tắc nghẽn không lưu thông được sao, Thủy mặc tâm pháp có thể khiến mình có khả năng cảm nhận được sự vận chuyển nội khí. Không biết có thể tìm ra chỗ tắc nghẽn kia không.”

Đến bên giường, hấn chăm chú quan sát một lượt, không thấy có gì lạ.

Mộng Lăng đang tu luyện thì gặp phải sự cố, vậy chắc chắn là kinh mạch đang bị tắc rồi. Nhưng hiện tại đang hôn mê sao có thể vận nội khí, nên ta không thể thấy được chỗ bất ổn.

Đắn đo suy nghĩ, nếu không tự vận được nội khí, vậy ta thử vận nội khí truyền vào xem có tìm được không. Hấn khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại kia, tập trung tinh thần từ từ vận khí lần theo các tuyến kinh mạch

“Là ở sau gáy sao?”

Hấn nhẹ nhàng đỡ Mộng Lăng ngồi dậy, ở phía sau hấn từ từ kéo y phục lệch sang một bên, làn da trắng từ từ hiện ra, đây là lần đầu hấn thấy cảnh này

a. Có chút động tâm, nhưng mảng thịt màu tím ngay bên cạnh làm hấn bình ổn trở lại. Dùng nội khí vận chuyển vào ngón tay, nhanh chóng điếm tới nơi bị tắc nghẽn. Truyền nội khí sang cơ thể nàng, lúc sau Mộng Lăng thổ huyết, xem ra đã kinh mạch đã khai thông rồi. Chắc sẽ tỉnh lại sớm thôi.

Hấn lại ra bàn ngồi tu luyện, điều hòa lại khí huyết.

...

Trưởng lão và người của Cửu huyền môn vẫn còn ở đây, manh mối về Thần binh đã có, họ không muốn trở về tông môn lúc này. Chỉ cần tìm được con gái Lăng Mộng của Lăng gia chủ, ít nhất cũng sẽ hỏi được tung tích về thần binh kia.

- Trưởng lão hãy xin yên tâm, hơn một tháng nữa thôi là đến Bạch Thành Luân Vô Hội, chắc chắn các đệ tử tình anh, sẽ tập trung đông đủ thôi

- Một tháng nữa cũng hơi lâu a? dù sao ở lại xem Bạch Thành có vị thiên tài nào như Liễu Tương Sinh nữa không? Nếu có cho nó gia nhập tông môn cũng tốt, sau này sẽ dễ bảo hộ bạch Thành hơn.

- Vậy thật vinh hạnh cho Bạch Thành.

Lão giả gật đầu hướng về phía xa xăm. Phiên thành chủ cho người để ý giúp ta. Chỉ cần có thông tin mới, ta muốn đến đó thật sớm.

- Ta sẽ để ý giúp trưởng lão..

“Thần binh, a thần binh người đang ở chỗ nào chứ?”

...

Đang miên man suy nghĩ thì có một tên thuộc hạ, hối hả chạy tới cấp báo

“Bầm thành chủ,.. không hay rồi... Xác Ma thú bị một đám người áo đen cướp đi rồi”

Thành chủ và trưởng lão biến sắc

“Cái gì? Bị cướp đi?”

Tên thuộc hạ lắp lắp

“vả... vắng hôm nay trên đường từ Tây Doanh trở về, đoàn người hộ tống đã bị tấn công, bởi một đám người áo đen, đeo mặt nạ trắng, và một kẻ cầm đầu đeo mặt nạ đỏ ạ!”

“Đó lại là thế lực nào? sao lại cướp đi xác Ma thú?”

Trưởng lão nghe thấy đeo mặt nạ màu đỏ vô cùng chấn động

“Huyết Diện Hắc Y đường, người của tà giáo”

Liễu Mặc cũng biến sắc. tuy chưa gặp mặt nhưng đã nghe đến hung danh này

Huyết Diện Hắc Y đường nghe nói cổ thuật của họ có thể làm sống lại một người, chỉ cần mạch vẫn đập là vẫn cứu được, họ sẽ dùng huyết nhục của con người hoặc yêu thú để tái sinh thành một ma nhân, Thiêu hồn thuật của chúng còn có thể thu tóm linh hồn người khác tùy ý sai khiến.

“Ta quá sơ suất rồi. Không ngờ bọn chúng lại xuất hiện ở đây, nếu chúng lấy được tâm mạch Ma thú, vậy vài năm tới sẽ có một con Ma thú khác xuất hiện. Chuyện này ta cần phải thông báo cho trưởng môn gấp, “

“Người đi luôn bây giờ sao”

Trưởng lão gật đầu lắp tức gọi các đệ tử cùng trở về.

“Đợi khi Vô hội diễn ra ta sẽ lại tới”

Thoát cái, người của Cửu huyền môn đã rời đi. Biến mất khỏi Bạch Thành...Chuyện Thần binh tạm gác sang một bên, Chuyện Huyết Diện Hắc Y đường có được tâm mạch Ma Thú, ý đồ luyện hóa ma nhân mới thực sự quan trọng

Nếu quả như trưởng lão tiên đoán, Vậy tai họa vẫn chưa được diệt trừ hoàn toàn, mà còn có thể xảy ra trong thời gian tới, Bạch Thành liệu có còn đứng vững khi đối mặt với nó, Cửu Huyền Môn liệu có tới, dự Vô Hội như đã từng hứa.

Thân là Thành chủ, Liễu Mặc quả là có nhiều lo âu. Liễu Tương sinh đã bá nhập Tông môn cũng không còn quá lo ngại, lúc này chỉ còn con gái của ông, quận chúa Liễu Như Ý, vẫn là một mối bận tâm. Tư chất không tồi, nhưng lại ham chơi không chịu khó tu luyện, đến giờ cũng mới là võ giả. Lại suốt ngày ý lại thân phận làm khó dễ hạ nhân. Nay cũng đã đến tuổi có thể gả đi a, Nếu Vô Hội không ai vừa ý thì chỉ còn cách về thiên triều. Tạm tránh tai

họa vậy

Cũng lâu rồi ta cũng chưa được triệu kiến về đây.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thợ rèn Nam thành

Y quán Tây Thành

“sao người đó tỉnh rồi hả”

Nghe tin báo Tiểu Thất vội vàng chạy tới, Mộng Lăng đã tỉnh lại rồi, bước chân vào cửa đang thấy y sư ngồi cạnh giường, bắt mạch.

“Vị cô nương đây đã không còn lo ngại nữa chịu khó tĩnh dưỡng vài ngày là có thể đi lại bình thường rồi”

“y sư vất vả rồi”

Vị y sư đi bước ra khẽ nói nhỏ với Tiểu Thất

“Thương thể bên ngoài, bị tổn thương lâu như vậy, e rằng sẽ có để lại di chứng”

“Không có cách chữa sao?”

Vị y sư trầm ngâm

“Dùng đan dược hiện có cũng không thể trị hết được, sau này vẫn sẽ có khuyết điểm”

“Làm phiền ông rồi, cứ dùng thứ tốt nhất cho nàng dùng”

Y sư khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài

“Cuối cùng người cũng tỉnh lại”

Mộng Lăng mệt mỏi đáp.

“Là người cứu ta đến đây sao”.

Thấy nàng còn có vẻ mệt mỏi Tiểu Thất hạn chế nói chuyện, nàng tỉnh lại là tốt rồi, hẳn cũng bớt lo lắng hơn

“Ta đã đến Lăng gia thông báo rồi, sớm muộn gì họ cũng phái người tới đón người thôi, mấy ngày này người phải chịu khổ rồi, cứ chịu khó nghỉ ngơi đi ha”

“Cảm ơn người”

Hắn cũng không có trả lời, chỉ gật đầu một cái rồi lại đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng lúc này của nàng, hắn tự hỏi mình lần cứu người là đúng hay sai a. Nếu Mộng Lăng nhận ra khuôn mặt nàng đã bị tổn thương, không biết sẽ còn xảy ra cơ sự gì?

Cái tên Lăng thiên ngoài mặt có vẻ nghi ngờ lời nói của mình, nhưng chắc chắn hắn sẽ cho người đến kiểm chứng, dù sao họ cũng là người cùng một gia tộc.

Việc cần làm hiện nay là đến Nam Thành Hàn gia, tìm người luyện binh khí

Để tránh sự chú ý của mọi người, Tiểu Thất hấp thu lực lượng của Khôi tử sắc tinh thiết, làm nó biến thành màu đen, không khác với tinh thiết thông thường. Nếu để người khác biết hắn có dị bảo, chắc chắn sẽ không để hắn yên

...

Nam Thành quả nhiên là khu vực sản xuất binh khí và nông cụ cho toàn bạch thành, rất nhiều cửa hàng bán binh khí ở đây, đi vào sâu hơn nữa chính là khu chế tác của Hàn gia. Xưởng rèn của họ rất lớn, Người ra kẻ vào rất tấp nập, Bên trong không ngừng vang lên tiếng hò nhau, tiếng búa đập liên hồi, Bên ngoài một đoàn người vận chuyển khoáng thạch nhanh chóng đi vào trong.

Không thể vào đây luyện được, họ quá bận rộn có thể sẽ không nhận chế tác riêng cho mình a. Tiểu Thất ngấm nhìn một chút rồi đi tìm những lò rèn nhỏ khác. Đạo qua một số lò rèn binh khí khác tuy có nhận chế tác theo yêu cầu nhưng xem qua cách làm việc, hẳn có chút không vừa ý. Muốn tìm một thợ rèn có tính cách tỷ mỉ một chút có thể tốn không ít thời gian, nhưng hẳn có thể chịu khó tìm được. Dừng chân tại một lò rèn nông cụ nhỏ, cách khá xa địa phận Hàn Phủ, Nhìn cách ông lão độ lực tuần đôi mắt sâu hoắm, râu có chút cháy xém, Tay nắm cây búa đang ra sức đập vào mẩu kim loại nóng đỏ, Hẳn có chút suy tính, Ở tuổi này còn có thể làm ở lò rèn, chắc chắn có tâm huyết với nghề này lắm. Một người như vậy chính là người mình cần tìm rồi.

Hắn cất bước đi tới lò rèn của lão. Cất tiếng chào hỏi nhưng lão già không có đáp lại mà vẫn tiếp tục làm việc, như không nhìn thấy hắn vậy.” Ông này không phải tai có vấn đề rồi chứ?” Hẳn cất tiếng hỏi thêm hai ba lần, nhưng không có hồi đáp. Nhìn cách làm việc cẩn thận như vậy hẳn chắc chắn chỉ có Người này mới có thể rèn giúp hắn, Nhưng đôi phương cứ làm ngơ mình như vậy phải làm sao..

...

Ngồi đợi một lúc lâu, lão già cũng rèn xong. Nhưng Lão vẫn không có ngó ngang nói Tiểu Thất, vội vàng chuyển chỗ nông cụ vừa rèn được lên xe kéo, Thấy vậy Tiểu Thất liền chạy tới phụ một tay. Thấy Tiểu Thất có vẻ nhanh tay nhanh chân, Lão già chỉ tay sang một hướng khác, ra hiệu chuyển hết các nông cụ lên xe kéo.

Đùa chứ, từng này nông cụ sao người thường có thể kéo được, dù có là võ giả cũng không có kéo được cũng rất nhanh bị tiêu hao nội khí a.

Thấy Tiểu Thất chuyển xong lại đứng ngơ ngác. Lão ra hiệu hắn kéo xe đi theo lão, đường này chính là đi ra chỗ mấy cửa hàng a. Không lẽ là đang đi giao hàng đến từng cửa tiệm sao, Lại kéo theo một đồng nông cụ, nếu không phải hẳn có lực lượng nhục thể lớn, sớm đã phải phải bỏ lại xe này rồi, Hẳn tin chắc nếu là võ giả thông thường cũng không có kéo được quãng đường dài như thế.

Không lẽ lão già này đang chơi xấu mình sao? Mình đâu có thù hận gì với lão chứ.

Thấy Tiểu Thất kéo đi được suốt quãng đường giao hàng, lão già bắt đầu mở lời

“Người cũng dai sức ghê đấy, Nhưng ta không có đòi ý về giúp Hàn gia các người đâu”

Nghe vậy Tiểu Thất lại nhăn mặt khó hiểu

“Hàn gia?”

“Không phải là Hàn gia phái người đến tìm ta sao”

Thôi chết, hóa ra là ông này hiểu nhầm mình là người Hàn gia, Hình như ông lão này không ưa người Hàn gia lắm. Mà mâu thuẫn cửa họ ta cũng không có quan tâm a.

“Lão nhầm rồi, ta là người từ Tây Thành, tới đây tìm người luyện binh khí giúp ta”

Chợt nhận ra có hiểu lầm lão già bèn đáp

“Người từ Tây thành, muốn luyện binh khí thì tìm người của Hàn gia mà nhờ họ, tìm đến ta làm gì”

“Ta thấy lão làm việc rất tỷ mỉ, rất thích hợp “

Lão già hừ lạnh

“Ta bây giờ có tuổi rồi chỉ luyện nông cụ không luyện binh khí nữa, Người vẫn nên tìm

Người khác đi ha”

Lão già phát tay, thông dong đi về tiệm rèn, Tiểu Thất cũng không có ý bỏ cuộc

“Thú thật với lão, nguyên liệu mà ta dùng là một khối tinh thiết nguyên chất rất khác biệt với những thứ trước đây ta từng thấy, Giao cho người khác ta không có yên tâm”

Nghe vậy lão già mắt sáng rực, Trước đây toàn là tinh thiết lấy từ khoáng thạch mà ra, tuy đã qua tôi luyện nhưng vẫn còn tạp chất, nếu là một khối tinh thiết nguyên chất lão cũng rất khi được dùng đến.

“Nếu người đã nói vậy? cho ta xem thử khối tinh thiết có gì khác biệt, nếu như lời người nói ta sẽ suy nghĩ lại”

Bỏ ra khỏi túi, Tiểu Thất đưa khối tinh thiết và bản vẽ cho lão xem thử. Lão trầm ngâm, xoay khối tinh thiết một lúc

“Đây là Huyền Tinh ở Bạch Thành cũng coi như là hiếm thấy đi”

Nhìn qua bản vẽ

“Tứ Nguyệt Phi Hoàn, cái tên cũng hay lắm”

Đưa lại hai kiện đồ vật cho Tiểu Thất, ngừng một lúc lão nói:

"Luyện ra phi hoàn từ khối huyền tinh này, tốn không ít tâm lực. Một mình ta sẽ tốn nhiều thời gian và sức lực. Trông người khỏe như vậy chi bằng ở lại giúp ta, Nếu có thất bại ta cũng bớt áy náy a. Người chấp nhận thì chúng ta có thể bắt tay vào làm."

Chuyện này cũng có chút ngoài ý muốn a, vốn dĩ tìm người để ủy thác vậy mà... Nhưng mấy ngày này cũng không có gì quan trọng lắm, Giao Huyền thiết cho người khác thì hẳn không yên tâm a. Chi bằng ở lại giúp lão vậy

Suy nghĩ hồi lâu, Tiểu thất đồng ý cùng lão làm việc.

...

Khối tinh thiết và phi hoàn có hình dạng qua khác biệt, nên không thể rèn trực tiếp ra hình dạng phi hoàn, hơn nữa huyền tinh rất là cứng rất khó để rèn, Như vậy chỉ có cách nung chảy huyền tinh trong lò luyện rồi đổ ra khuôn có hình dạng phi hoàn, Việc khó nhất chính là, huyền tinh nung chảy khi ra khỏi lò sẽ rất nhanh bị cứng lại, nhất là đúc vật mỏng như phi hoàn lại càng dễ bị cứng lại trước khi có thể ra hình dạng phi hoàn. vì vậy phải đổ nhanh ra khuôn, mà đổ nhanh quá thì sẽ huyền tin sẽ chảy không đồng đều dẫn chết phi hoàn sẽ bị rỗ đôi chút.

Cũng may lão giả này có kinh nghiệm nên những quá trình này không quá khó khăn. Sau khi đúc ra đại khái hình dạng phi hoàn, tiếp theo chính là rèn, dùng ngoại lực tác dụng lên phi hoàn đang nóng đỏ, nắn lại hình dáng của phi hoàn. Việc này tốn nhiều sức nhất a, Huyền thiết rất cứng mà.

Đến đây phần việc của lão giả coi như đã xong. Lão lập tức đi ngủ. Lò rèn nhỏ bé có mỗi chỗ nằm nhỏ xíu, mà sao lão ở có một mình ta, con cháu cũng không có thấy mặt

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đệ tử Hàn gia

Mất ba ngày, ba đêm làm việc với sự chỉ dẫn của ông lão thợ rèn, hẳn có thể cầm trên tay phi hoàn mà hẳn mong muốn. Nhưng còn thiếu gì đó

Lão giả cũng đã dậy từ sớm, thấy Tiểu Thất vẫn đang ngắm nhìn thành phẩm mấy hôm vừa rồi, lão có chút khen thưởng.

“Không tệ đấy chứ hả?”

Tiểu Thất khẽ gật đầu,

“Cũng may nhờ có lão giúp đỡ, nhưng sao ta thấy vẫn thiếu gì đó.”

Lão giả tiến tới chỗ phi hoàn,

“Cái này còn thiếu mình vẫn dẫn động nội khí truyền vào”

Nói xong Lão cầm lấy một cây búa và mẩu kim loại màu đen từ trong Hộp đồ ra, Bắt đầu khắc một hình thù kỳ quái lên phi hoàn, Thao tác của lão giả rất thành thục, dứt khoát, tuổi tác không có ảnh hưởng đến tay nghề. Trong lúc lão làm việc thì, ngoài cửa có 4 thanh niên đi tới, khuôn mặt na na giống nhau, đều là trán rộng mày cao, mắt sắc phi thường, khí độ có chút ẩn tuợng, Tên vận lục y lên tiếng:

“Lưu thúc thúc, chẳng phải người nói sẽ không bao giờ khắc mình văn nữa sao? Không ngờ hôm nay lại...”

“Từ lúc thúc đi, Gia gia vẫn luôn rất khổ tâm, ngày nào cũng mong người trở về”

“Lưu thúc tài nghệ phi phàm, lại ra đây rèn nông cụ, thực sự rất là lãng phí tài năng”

“Người hãy cùng chúng ta đi về đi”

Cả bốn người này đều mở lời, kẻ đám người xoa, nghe có chút không thoải mái. Xem ra lão giả này có thân phận không đơn giản. Tiểu Thất khẽ nhìn sang ông lão, đằng sau đôi mắt sâu hoắm này lại là người thế nào đây, thái độ với 4 người này cũng lơ đãng như trước đây Lão lo Tiểu Thất vậy.

“Cái này xong rồi đấy, vừa ý người rồi chứ”

Nhận lấy phi hoàn từ tay lão, Một luồng khí tức từ phi hoàn truyền sang người hắn,

“Cảm ơn lắm lắm, Cảm ơn lão rất nhiều”

Lão già mỉm cười

“Không cần cảm ơn, ta đâu có làm không công, tất cả chi phí 3000 bạch kim”

Tiểu Thất nghe vậy biến sắc, dù sao hắn cũng góp sức vào làm việc, chắc không đất vậy chứ

-Ta cũng có bỏ sức ra mà, sao lại đất vậy chứ.

Lão già lau tay, sang bàn ngồi uống nước, Bốn thanh niên thấy Lão già làm ngơ sự tồn tại của mình, thì âm ức lắm. Dù sao họ cũng là đệ tử tinh anh của Hàn gia, ra đường không ít kẻ phải ngước nhìn, vậy mà lại có người không để vào mắt. Nếu không phải lão già này là người Hàn gia chủ khổ tâm, ba lần bảy lượt sai người đến mời, thì họ đã chẳng phải hạ thấp đi đến những nơi thế này. Nghe hai kẻ tầm thường nói chuyện

“Đây là do ngươi không có thương lượng trước với ta,”

Lão già này... thật không biết lão là người thế nào, người khác nhờ rèn nông cụ, lão cũng không có lấy nhiều như vậy a, lần này chỉ luyện một phi hoàn, thời gian có lâu một chút không đến 3000 bạch kim mới phải.

“3000 bạch kim là lấy rẻ ngươi rồi, còn lần nữa gì nữa... Hay ngươi định không trả công cho ta”

Lão đập bàn, làm đám thanh niên giật thót

3000 bạch kim đâu phải nhỏ với một kẻ ăn mặc bản hàn như vậy, rõ ràng là lão già có ý làm khó Tiểu Thất, 5 gã thanh niên trông thấy vậy, cơ hội gây thiện cảm cho vị Lưu thúc đây rồi,

“Tiểu tử, được một người như Lưu thúc tự tay khắc mình văn, 3000 bạch kim là quá rẻ rồi”

“Đúng vậy a, Đến người Hàn gia cũng không có phúc khí như ngươi đâu”

“Ngươi mà không trả đừng mong rời khỏi đây”

Lão già thấy bốn gã nói như vậy không có ý kiến gì? Lão chỉ khế liếc qua một lượt, xem ra có chút tác dụng.

“Không trả cũng được, nhưng có bốn con ruồi cứ vo ve quanh đây, làm ta rất khó chịu, Ngươi đuổi được chúng đi thì ta bỏ qua”

Nghe vậy chẳng phải quá rõ ràng rồi sao, Lão muốn mượn sức Tiểu Thất muốn cho 4 gã đệ tử Hàn gia một trận, Còn về phần bốn thanh niên nghe mình bị ví như ruồi thì máu nóng nổi lên, sao có thể coi bọn họ không ra gì chứ? Nhưng vẫn còn một người giữ được bình tĩnh

“Lưu thúc người như vậy là có ý gì? Hàn gia có chỗ nào không tốt. Người cứ né tránh mãi mà không chịu về”

Thấy nam thanh niên áo trắng tự nhiên khẩu đầu, Lần này Hàn gia phái bốn đệ tử tinh anh, tài giỏi ngạo khí vốn cao hơn người nay lại chịu hạ thấp bản thân như vậy, chắc cũng là lần cuối Hàn gia cho người tới. Nếu không mời được thì sau này cũng không miễn cưỡng nữa.

“Người của Hàn gia không phải ai cũng hiểu cách làm của ta, luôn tỏ ra cao cao tại thượng, phủ nhận sự đóng góp của ta, đã thế còn tự ý thay đổi người trong xưởng rèn mà không báo ta một câu, đã coi ta là người dưng như vậy, ta nào dám ở lại”

“Gia phụ quả thật có nỗi khổ tâm, Không ngờ nhị phu nhân lại tự ý quyết định sau lưng người như vậy, sau đó đã trừng phạt thật nặng rồi a”

Lão già lắc lắc đầu, quay phắt sang chỗ khác bỏ lại một câu cho Tiểu Thất

“Tiểu tử, ta không muốn nghe những người này nữa, đuổi chúng đi giùm ta “

Tiểu Thất tỏ vẻ bất đắc dĩ:

“Các vị, thật khó xử quá, phiền các vị rời khỏi rồi”

Tên thanh niên lục y giận dữ quát.

“Tiểu tử này ở đâu đi ra vậy, biết chúng ta là ai không? Mau cút nhanh khỏi đây”

Tưởng là đệ tử tinh anh Hàn gia sẽ lễ độ nho nhã, đã ăn nói như vậy, hắn không cần để ý thân phận đối phương nữa, Hắn có hấp thu nội khí của huyền thiết, không cần lo lắng mấy tên này

Hắn vừa nói vừa chỉ tay vào 3 gã thanh niên còn lại

“Mau cút ra khỏi đây? Nói ta hay là 3 người bên cạnh ngươi?”

“Ta nói sức sinh nhà ngươi, mau rút khỏi mắt ta”

Hắn chỉ thẳng vào mặt Tiểu Thất, Thấy vậy Tiểu Thất dùng tay túm lấy cổ tay gã thanh niên lục y, dùng lực lượng nhục thể khẽ bóp chặt lại. Một màn này làm tên thanh niên lục y mặt mày nhăn nhó. Mấy gã còn lại cũng biến sắc, bọn họ là đệ tử tinh anh a, cường đại hơn người thường rất nhiều. sao lại có một kẻ dùng sức chiếm thể thượng phong của họ được chứ. Tiểu Thất chỉ muốn đối phương biết chút thực lực của mình, nên nhanh chóng bỏ ra

“Ta còn nợ lão già đây, không đi được. Hay các ngươi lần ra khỏi đây, không nhìn thấy ta cũng coi như ta đã “rút” khỏi mắt các ngươi rồi”

Tên lục y liền quay sang Thanh niên bạch y, thì thầm gì đó. Họ từ lúc vào đây không có quá để ý tên tiểu tử này. Ăn mặc bần hàn chẳng có khí chất của võ giả. Không ngờ lại có chút thú vị

“Ta là Hàn Thiên Xích, Ngươi là ai, từ đâu đến đây?”

Thanh niên từ y lên tiếng, Tên này là Hàn Thiên Xích, đệ tử tinh anh của hàn gia, cũng tốt, hắn muốn xem đệ tử tinh anh hàn gia có mạnh hơn Mộng Lăng, Ngô Diễm không?

“Ta là ai không quan trọng, Ta từ đâu đến cũng không quan trọng, quan trọng là các ngươi nên lần khỏi đây nhanh nhanh thì hơn”

Thấy đối phương khiêu khích như vậy, Hàn thiên Xích liền lao đến. Tên này dùng đoản đao, khí thế lao đến cũng uy mãnh nhưng có vẻ không dùng hết lực, Tinh tình có thể xác nổi nhưng vẫn biết điều chế lực tấn công, Tiểu Thất né tránh là chính, Thủy Mặc tâm pháp được hắn sử dụng như bản năng vậy, nhanh chóng lách qua

“Không tệ đấy chứ”

Trao đổi qua vài chiêu, xem ra tên Hàn Thiên Xích này cũng chỉ là thăm dò thực lực không có dùng sát chiêu, có điều nếu hết người này đến người khác cứ đánh với hắn như vậy hắn sẽ tiêu hao nhiều sức a, lúc này hắn có ý nghĩ hơi bá đạo

“Đệ tử tinh anh Hàn gia cũng chỉ có như vậy thôi sao? Không cần phải thăm dò nữa đâu, Cả bốn người cùng lên đi, xa luân chiến như vậy có vẻ ta sẽ gặp bất lợi a”

Nghe thấy vậy bốn người có chút giật mình, họ là đệ tử tinh anh, Hồi nãy xem Hàn thiên xích giao phong qua vài chiêu, họ biết tiểu tử này rất giỏi né tránh, nhưng định đối đầu với cả bốn người một lúc thực sự là cuồng vọng, nhưng cứ luân phiên thì có chút hèn hạ.

Thanh niên áo trắng có thực lực cao hơn cả, liếc nhìn xung quanh vu vơ nói;

“Ngươi sẽ phải hối hận đấy, có điều sẽ chỉ là so đấu đơn thuần không dùng sát chiêu, nếu dùng nội khí thì nơi này không còn nguyên vẹn đâu?”

Cũng đúng thôi, Ngô Diễm chưa phải là đệ tử tinh anh, mà lực sát chiêu đã phá được đỉnh đồng, Mộng Lăng là đệ tử tinh anh có thể kích sát được yêu thú trung cấp Hắc Tinh Báo. Nếu cả 4 người này cùng dùng nội khí thì xung quanh sẽ nát bấy mất.

“Đúng là xung quanh sẽ thành mớ đồ nát nát, nhưng nếu là ngoại công so đấu, mấy người không có cửa đâu”

Thấy đối phương không coi mình vào mắt, trong thoáng chốc lần lượt từng người lao đến giao chiến

“Tiểu tử cuồng vọng. Ta đánh chết ngươi”

Đúng là đệ tử tinh anh, hình như bốn người này chơi với nhau từ bé, hai người công kích hai người phòng thủ, Tuyệt nhiên rất ít sơ hở, Chỉ là ngoại công mà phối hợp đã như vậy nếu là nội khí không biết còn như thế nào.

“Vừa nãy còn mạnh miệng thể cơ mà sao chỉ biết né tránh vậy”

Tiểu Thất nào có cơ hội phản kích, kẻ công người thủ sao mà hắn có cơ hội phản kích đánh lại được. Vì vậy hắn chỉ còn cách né tránh

Một màn như vậy kéo dài, vậy mà hắn không có bị trúng đòn, Lão già thợ rèn cũng chăm chú theo diễn biến. Vốn chỉ bảo Tiểu Thất mời họ ra ngoài thôi ai ngờ lại xảy ra đánh nhau, Biết Tiểu Thất nhục thể hơn người, nhưng duy trì được như vậy xem ra hắn cũng khéo léo lắm, nếu hắn không chịu được thì mình ra mặt vậy.

Bốn người kia cũng không phải tâm thường

Bạch y là Hàn Phong, Lục y là Hàn Phi, Tử y là Hàn Thiên Xích và lam y Hàn Thương, đều là con của Lăng gia chủ, từ nhỏ đã luyện công cùng nhau, ganh đua từng chút một nhưng không có mâu thuẫn nhau, Đã sớm trở thành đệ tử tinh anh, biết bao tài nữ ngưỡng mộ, là mục tiêu phấn đấu của nhiều thiếu niên ở Nam Thành, Họ tồn tại ở đỉnh cao của dư luận lâu như vậy

Thế mà tên Tiểu tử vô danh này lại là người thế nào, không ai biết, chỉ thấy hắn trong vòng vây công vẫn tìm ra hướng, thoát khỏi công kích

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tâm ý

Không ngờ lại có thể giao phong lâu như vậy. Lúc này bốn đệ tử Hàn gia đã có chút thấm mệt, trước giờ chỉ dùng nội khí chiến đấu, hao hụt nội khí có thể dùng đan dược phục hồi, lúc này chiến đấu bằng nhục thể lực lượng thì họ có thể hơn võ giả thông thường một chút nhưng tựu chung không thể kéo dài được

Thấy Tiểu Thất vẫn nhẹ nhàng ung dung, Từ này tới giờ hắn chỉ thủ không công, có ý né tránh, giữ sức. Bốn người liền toàn lực công kích không giữ trận hình hai công hai thủ nữa, Thêm một hướng công kích, thì khả năng chấn áp được tên này sẽ thêm một phần. Đường đường là tinh anh đệ tử sao lại để người ta dắt mũi như thế. Sao chấp nhận được

Thấy đối pháp đã thay đổi, nếu chỉ là toàn công kích vậy ta sẽ có cơ hội tìm ra sơ hở, trúng một đòn thôi cũng khiến bọn họ thốn đến tận rốn rồi. Tiểu Thất rất tự tin với nhục thể của mình Giờ có thể đỡ đòn chờ thời phản kích.

Có điều, Thể công quá sức khó chịu đi, nắm được sơ hở nhưng không có kịp phản kích, Hàn Phong cước pháp vô cùng lợi hại mỗi khi hắn có ý định dùng quyền đôi quyền đều bị chịu sự uy hiếp không thể ra đòn. Hàn Thương lực lượng tốt nhất trong số đó tung quyền tấn công trực diện, Hàn Phi và Hàn Thiên Xích dùng thảo tấn công phía sau, Vậy hắn ở giữa. Muốn phá thể công phải chịu đau ăn một kích, làm rối loạn thể công, trong sát na ngăn ngừa có thể tung chiêu phản kích.

Nhưng sao phải chịu đau cơ chứ, Thể trận tuy có chút khó khăn hơn nhưng hắn vẫn miễn cưỡng né tránh và đỡ được, Chỉ cần duy trì thêm một khoảng thời gian, sự khác biệt về lực lượng nhục thể sẽ hiện rõ thôi, Khi thể trận đã không giữ được vậy hắn có thể phản đòn rồi thắng là cái chắc.

...

Đã gần đến trưa mà vẫn chưa phân rõ thắng thua, Lão Thọ rên bèn lên tiếng

“Tất cả dừng tay được rồi, Bốn đệ tử tinh anh của Hàn gia mà không đánh lại một tiểu tử từ Tây thành đến đây, quả thực kém cỏi. Chuyện này đồn ra chắc nhục chết mất”

Hai bên ngừng giao thủ, nhìn nhau trừng trừng, Tuy bốn người đã thấm mệt nhưng trong lòng vẫn không có chút không thoải mái. Tiểu Thất tâm trạng có tốt hơn một chút, bị vây công liên tiếp như vậy hắn lại có thể duy trì né tránh không có bị thương. Điều này cho thấy hắn đã tiến bộ không ít,

“Đừng có vội mừng. Chúng ta thừa nhận ngươi né đòn rất giỏi, nhưng đối với thực lực chân chính, ngươi cũng không thể né tránh a.”

“Đúng vậy so đấu nội khí mới à sở trường của chúng ta”

Hàn Phong thấy mấy người ca thán, tỏ ý không phục, Nhưng hắn cũng biết lấy 4 đánh một mà hắn không có bị thương, tên này đúng là quái nhân. Lấy một thân đối chọi với bốn người mà không bại, Giờ còn đòi so đấu nội khí, hắn không có mặt mũi đó, bèn cúi người nhận thua.

“Chúng ta nhận thua”

Thấy vậy Hàn Phi Lại nhao nhao lên, nhưng bị Hàn Thương ngăn lại. Tên Hàn Thương này cũng biết, người trước mặt nhục thể còn hơn hắn một bậc, nếu là một với một, hắn không thể thắng được. Chưa biết nội khí tên kia thế nào nhưng màn vừa rồi hắn chấp nhận thua tâm phục

“Luu Thúc, xin người hãy suy nghĩ về việc trở về”

Hàn Phong hướng về Lão giả khẽ cúi đầu. Lão giả cũng thở dài từ từ tiến lại gần, khẽ đặt tay lên vai Hàn Phong vỗ nhẹ

“Ngươi là Hàn Phong?... Các ngươi đi về đi”

“Hàn Phong xin cáo lui”

Nói xong hắn quay người đi ra khỏi tiệm rèn, mấy người lại thấy vậy liếc khéo Tiểu Thất một cái rồi cúi đầu chào lão giả, lập tức đi theo Hàn Phong.

Bóng người đã đi khuất lão giả quay lại nhìn Tiểu Thất, mặt không chút biểu cảm, chếp miệng một cái lão nói

“Giao thủ với bốn người đệ tử tinh anh Hàn gia, vậy mà không có bại. Ngươi cũng tài giỏi lắm”

Câu này nghe là khen nhưng sao ta lại có cảm giác đang trách mắng mình vậy

“Ah...Bốn người đó giả bộ là tức giận, nhưng khi giao thủ lại không có dùng hết sức, Nếu quả thực họ động sát tâm, ta cũng không có sống nổi”

Lão giả nghe vậy vuốt chòm râu của mình khẽ mỉm cười, Đang suy tư gì đó, Tiểu Thất lại tiếp

“Uhm...Đường như họ không dám làm quá trước mặt Lão, Lão có thân phận Không thấp ở Hàn gia nhỉ? Sao phải ra đây rèn nông cụ?”

Lão già chấp tay sau lưng ngược lên trời hít một hơi dài lắc đầu ngao ngán

“Ta già đầu mà còn làm những chuyện như vậy, quả thật dễ dãi hậu bối chê cười”

Ngoảnh mặt về phía Tiểu Thất ngưng một lúc Lão tiếp

“Ta thấy người giao đầu chỉ né tránh là chính, vũ khí mà người chế tác lại là phi hoàn. Xem ra con người của người thích né tránh, chỉ khi đến đường cùng mới chịu ra mặt...”

“Ý của lão là...”

“Cũng không có gì, chỉ cần người nhớ là không phải chuyện gì cũng nên né tránh, mà phải đối mặt với nó. Mới giải quyết được vấn đề, ”

Nghe có chút thâm ý, nhưng xem ra là lão đang nói với chính bản thân lão thì đúng hơn”

“Lão nói ta hay là bản thân lão vậy?”

Lão già bỗng phá lên cười rồi đi vào.

“Có lẽ chúng ta có chút giống nhau... nhưng ta không thể né tránh nữa rồi”

Không ngờ ông lão này cũng nhiều tâm sự ghê...

“Vậy là người sẽ trở về Hàn gia sao..?”

Lão xách ra một túi đồ và đi ra ngoài

“Ta là Lưu Vân, người khắc minh văn của Hàn gia, chỉ vì chút xích mích với họ mà, suýt nữa hủy hoại cơ đồ mấy chục năm của Hàn gia. Việc không khắc minh văn làm chất lượng vũ khí của Hàn gia suy giảm, ít người mua. Họ tìm đến những vũ khí bằng thiết tinh, chất lượng hơn. Điều này khiến việc làm ăn mấy tháng nay của Hàn gia có chút đi xuống. Giờ phải trở về thỉnh tội với Hàn gia chủ rồi...”

Tiểu Thất thấy lão sắp đi bèn lấy ra 3000 bạch kim đưa cho lão

“Lão cầm lấy đi, coi như là học phí ta học nghề chỗ ông mấy hôm vừa rồi”

Lão không suy nghĩ cũng chẳng đếm lại, cất luôn vào trong người

“Người có thể có huyền tinh chắc không thiếu tiền... Chỗ này ta nhận ha ha ha...”

Lão cười dài rồi hướng phía Hàn Phủ mà đi. Sao nhìn ông này ta lại nhớ đến Lão Lục nhỉ? Người già tính khí luôn như vậy sao?

Xem ra tiệm rèn này sắp không dùng đến, nhân lúc còn có chút tinh thiết, và bạch ngân còn sót lại, Tiểu Thất pha hoại loại đó lại với nhau, đúc thành một cái đoản đao, biết đâu lúc cấp bách còn có thể sử dụng. Ví như hồi ác chiến với Hắc Tinh Báo, nếu hắn có một đoản đao thì tình hình đã không đến nỗi tệ hại như vậy

Vốn được Lưu Vân chỉ dạy qua đôi chút, lần này hắn đã làm dễ dàng hơn, đến cuối ngày cũng xong phần vỏ cho phi hoàn và tiểu đao

Tiểu Thất, hắn đã xong việc ở đây. Phi hoàn đã có, tuy mất vài ngày để chế tác nhưng hắn cũng đã học được nhiều thứ ở đây, Ngắm nhìn lại tiệm rèn nhỏ một lát, hắn lặng lẽ rời khỏi, trở về Tây Thành

...

Người của Hàn Phủ thấy Lưu Vân cuối cùng cũng trở về, cũng phải thôi Gia chủ đã năm lần bảy lượt, đến nơi như vậy mà. Lần này còn cử cả bốn đệ tử tinh anh của Hàn gia đi, Những người này chính là tâm điểm của Hàn gia Nam thành a,

Khác với dự đoán lần này Lần này lão không tỏ vẻ ta đây, mà có chút hối hận, mặt xỉ xuống. Xem ra mẫu thuẫn cũng đã bỏ qua rồi, Giờ lão trở về gia nghiệp họ Hàn sẽ lại hồi phục thôi, ai chẳng vui mừng cơ chứ, đặc biệt là Hàn gia chủ. Xem ra các con trai của Lão cũng đã thuyết phục được Lưu Vân. Trong bữa cơm không ngại khen ngợi

“Các con làm tốt lắm, không biết đã dùng cách gì để thuyết phục vậy”

Hàn phu nhân phụ họa

“Đúng vậy, Lưu Thúc thời gian qua có chút mâu thuẫn, ta và phụ thân đến mấy lượt mà ông ấy không có tiếp chuyện”

Hàn phong trả lời thẳng không có thêm bớt

“Con cũng không biết vì sao người lại đồng ý trở về, mới đầu còn cho một gã tiểu tử lạ mặt ra đuổi bọn con về, Hàn phi thấy ảm ức nên có to tiếng qua lại mấy câu, rồi hai bên có qua lại vài chiêu...”

Hàn thương bổ sung

“Nhục thể tên đó còn lớn hơn con một bậc... một tay của hắn phát lực đã làm Hàn phi nhăn mặt rồi”

“Nói ra thật xấu hổ cả bốn người cùng lên so ngoại công với hắn mà nửa buổi mà không chế ngự được”

Hàn gia chủ và phu nhân thoáng có chút kinh ngạc, Hàn Thương có lực lượng nhục thể đầu phải nhỏ, trong Hàn Gia trừ các bậc võ sư, cũng là số một rồi.

Hàn phi lẩm lệp

“Nếu không phải lo sợ lò rèn của lưu thúc bị phá thì chúng con đã so đấu nội khí rồi, nếu so nội khí hắn sao có thể đấu lại”

Hàn phi vốn là đứa nhỏ nhất, cũng được Hàn phu nhân chiều chuộng nhất, thấy con nói vậy cũng có câu an ủi

“Hàn Phi nói cũng đúng, Tu luyện giả chủ tu nội khí, nếu so đấu nội khí Hàn Phi chắc chắn là trấn áp được rồi”

Hàn gia chủ nghe vậy có chút không vừa ý

“Dù là nội tu hay ngoại tu, trong chiến đấu đều giống nhau, nội khí tốt hơn chưa chắc đã thắng được, quan trọng là kỹ xảo chiến đấu ai tốt hơn.”

Nhìn mấy đứa con của mình vẫn giữ được sự ỏ định như vậy trong lúc chiến đấu vẫn có thể rút ra được điểm mạnh, điểm yếu của đối phương từ đó đưa ra đối pháp hợp lý. Hàn Gia chủ tất nhiên vui mừng

“À lần Võ hội này có quận chúa tham dự, nhớ thể hiện cho tốt. Nghe nói trước võ hội Quận chúa muốn thiết yến, mời một số đệ tử tinh anh đến gặp mặt, các con hãy chuẩn bị tâm lý một chút”

“Vâng chúng con hiểu rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nữ Nhân khổ Tâm

Vừa về đến y quán đã nghe tiếng ồn ào từ trong vọng ra, xen kẽ tiếng người la hét là tiếng đồ vỡ. Thấy Tiểu Thất vừa về tới học đồ trong y quán lập tức chạy lại chỗ hắn

“Đại nhân, vị cô nương người nhờ chăm sóc đã phát điên rồi, thuốc không chịu uống, không chịu gặp ai cả, lại còn đập phá đồ đạc y quán nữa”

“Được rồi, để ta vào xem”

Nghe tin dữ, Tiểu Thất vội vàng đi tới phòng bệnh, Vừa mở cửa ra, đập vào mắt hắn là khung cảnh bàn ghế ngổn ngang, bình hoa, cốc nước bị đập vỡ, Hắn liếc qua giường thì bóng lưng một người đầu tóc rối bời đang cố gắng kéo tấm che lấy khuôn mặt, cứ như bị sợ ánh sáng chiếu vào, sợ bị người ngoài nhìn thấy

“Người đi ra đi, ta không muốn gặp ai hết”

Giọng nói có chút khàn khàn, nhưng Tiểu Thất vẫn nghe ra được người đó là ai

“Mộng Lăng! là ta “

“Ta không quen người, người... đi ra đi”

Tiếng nói pha chút ngẹn ngào, Tiểu Thất khép cửa phòng lại, từ từ tiến tới kéo một ghế đã bị đập đổ, kê sát lại ngồi xuống bên giường

“Không sao đâu, Ta đã về rồi, Người... Sao lại... không chịu chữa thương?”

Nữ nhân lại kéo chặt tấm chăn, như lo sợ sẽ bị cướp đi vậy. Giọng nói có chút oán hận

“Sao ngày đó ngươi không để ta chết ở trong hang đi cho rồi...Ngươi quay lại đó làm gì...Sao lại cứu ta làm gì...Để bây giờ ta....”

Tiểu Thất thờ dài, Những tướng Lãng gia sẽ cho người tới, vậy mà mấy ngày rồi cũng không có ghé qua, tên Lãng Thiên không tuyệt tình thế chứ. Trông bộ dạng này chắc nàng ta rất khổ tâm a. Đối với nữ nhân xấu bầm sinh thì không sao? Nhưng đang từ có chút nhan sắc bỗng chốc trở thành mặt quỷ, cứ như bị rơi xuống địa ngục vậy. Sao không hoảng loạn cho được

“Ta cũng không có muốn a, nhưng xem ra là ông trời bảo ta quay lại cứu ngươi, Ngươi không nên làm trái thiên ý, kéo người lại dẫn lối đình trệ phạt ta, ngươi không thương bản thân ngươi cũng đừng liên lụy ta chứ?”

Nghe tiểu Thất vẫn tự nhiên trên đầu, Mộng Lăng đã bớt chút căng thẳng, tâm trạng ổn định hơn một chút

“Nhưng bây giờ... mặt của ta...?”

“Ta mang ngươi đến đây còn không rõ hiện trạng của ngươi, còn phải ngại cái gì chứ”

Thấy đối phương cứ rụt rè, len lén đưa mắt nhìn hắn, Tiểu Thất trong bộ dạng này có chút kỳ lạ, một tiểu thư cao quý của Lãng gia, một võ sư sơ cấp vậy mà cũng có phút giây bẽn lẽn như vậy. Vậy mà ta lại có điểm phúc thấy cảnh này chứ.

“Đừng có sợ... ở đây có mỗi ta thôi... Hồi xưa ta còn xấu hơn, có dám nhìn nữ nhân đâu, Gặp ta cứ như gặp quỷ, toàn cố chạy thật nhanh...Mà ta thấy mình cũng đâu đến nỗi nào...”

Thấy Tiểu Thất có vẻ chân thành như vậy, Mộng Lăng cũng từ từ bỏ tâm cảnh ra, nhưng vẫn cúi mặt xuống làn tóc bù xù, che mất khuôn mặt, Tiểu Thất chậm rãi khẽ đưa tay vén tóc mai xem xét. Khuôn mặt có ba phần thì bị tổn thương hai có một vết bầm lớn ở bên trái, ba vết sẹo dài một đốt ngón tay từ khóe mắt kéo xuống, xung quanh cũng có những vết xước nhỏ chưa lành hẳn.

“Có phải ta ...rất xấu không”

Đối diện với đôi mắt có phần ướt át, Tiểu Thất trong lòng có chút thương xót, hắn nhìn mặt

“Đúng là xấu hơn cả ta nữa”

Mộng Lăng tức giận, tên này nói thật làm nàng không vừa ý, ít ra cũng phải nói tránh đi chứ, chẳng biết lấy lòng chút nào sao?

“Ta không có nói dối làm ngươi vui đâu. Có điều da thịt vẫn đầy đủ, không có bị mất mảng thịt nào. Nếu chữa khỏi thì sẽ lại đẹp như xưa thôi. Chỉ có điều...”

Ngừng một lúc hắn tiếp

“Ngươi hơi gầy đi rồi, lại còn có mùi nữa chứ... Mấy ngày này không có tắm qua sao”

Hắn giả bộ bịt mũi, Dám chê một nữ nhân có mùi, Xác định đời này đừng mong có vợ đi.

“Ngươi...?”

Tiểu Thất chọc nàng giận rồi, vội vã bỏ ra ngoài trước khi bị ném trứng

“Ngươi dám khi dễ ta..”

Bước ra ngoài như chưa có chuyện gì, khe đóng của phòng lại,ung dung hắn trở lại quầy thuốc, nhấn học đồ y quán nấu cho hắn chút nước ấm đưa qua phòng Mộng Lăng.

Tâm trạng có thể ổn định nhất thời, nhưng về lâu dài vẫn cần tìm người của Lãng gia, chỉ có trở về gia tộc Mộng Lăng mới có điều kiện trị liệu tốt nhất, cơ hội hồi phục sẽ cao hơn. Cái tên Lãng Thiên lại làm ta tổn công đến Đông thành thêm một chuyện.

...

Đang trên đường tới Đông Thành thì Tiểu Thất gặp người quen, Nam tử anh tuấn, phe phẩy chiếc quạt đang đi dạo phố. Nhị Thiếu gia Tiêu Dật Phong, người này quả thật cũng biết hưởng thụ ghê chứ. Gặp ai hắn cũng có thể cười, nói chuyện như đã quen rất lâu.

“Nhị thiếu gia”

Nhìn một kẻ ăn mặc bình dân,lại xưng hô như vậy, Tiêu Dật Phong cố lật lại ký ức

“Ra là ngươi à, Cuộc sống xa bang hội không vất vả chứ?”

“Cũng sống được qua ngày,”

Tiêu Dật Phong phe phẩy cái quạt làm điệu bộ suy tư

“Người đang bận gì sao? Nếu có khó khăn gì ta có thể giúp người”

Thiếu gia trông có vẻ phóng khoáng, lại có thân phận không nhỏ, lời nói của Người chắt Lãng gia sẽ tin

“Quả là có chút việc, vài hôm trước thuộc hạ có ra ngoài thành vô tình gặp Lãng tiểu Thụ đang bị thương, Người đang ở y quán Tây thành trị thương có nhờ thuộc hạ đi nhắn tin cho Lãng gia, Nhưng họ không có tin lời của thuộc hạ”

Tiêu Dật Phong nhú mày

“Hắc Hồ Bang với Lãng gia không có quan hệ tốt đẹp lắm, Vậy mà người lại đi cứu người của Lãng gia, Thật là hết nói nổi

Khẽ đảo mắt một vòng Hần nói tiếp

“Thôi được, dù quan hệ không tốt đẹp nhưng cũng không phải kẻ thù, lời của hạ nhân khó lòng làm người ta tin tưởng, Sáng mai tiện đi Đông Thành có chút việc để ta báo cho họ một tiếng, chắc không vấn đề gì”

“Cảm ơn thiếu gia”

“Cảm ơn gì chứ, tiện đường, tiện đường mà. Thời gian Võ Hội Sắp diễn ra, Bang hội cần chuẩn bị một chút, Người cũng về giúp ta làm việc. coi như nhiệm vụ công hiến bang?”

Lời đề nghị này cũng không ảnh hưởng gì, với lại xem qua Võ Hội lần này mình cũng sẽ rời khỏi đây, đi ra ngoài Bạch Thành.

“Thuộc hạ sẽ ghé qua”

Hần cúi đầu chào Tiêu Dật Phong rồi quay người đi về y quán.

Bóng hần đi khuất Tiêu Dật Phong khẽ phát tay, bai bóng người lập tức tiến lại gần hần

“Hai người đi thám thính về vụ Lãng tiểu thụ, rồi báo lại cho ta”

“Vâng! thưa chủ nhân”

Hai bóng người lập tức biến mất, Tiêu Dật Phong lại phe phẩy chiếc quạt khẽ mỉm cười, Lại là nụ cười đó sao, nhìn có vẻ âm hiểm vậy...

...

Hắc Hồ Bang, không phải là con “hồ đen” như người ta vẫn nghĩ, Tên của Bang được gộp lại từ Hắc Ưng, Bạch Hồ. người ngoài nhìn vào chỉ thấy Bạch Hồ thôi, Phần này do Bang chủ Tiêu Chấn Hùng (võ quân sơ cấp) ra mặt, bên ngoài là buôn hàng hóa lẻ tẻ, áp tiêu. Còn Hắc Ưng do Liễu Trạch phó bang chủ chỉ đạo, chuyên làm các nhiệm vụ “ngầm”. Bạch Hồ ngoài sáng ra tay đao nghĩa, cứ vót người khác bao nhiêu, thì Thủ đoạn của Hắc Ưng tàn độc bấy nhiêu, nơi đây tập chung các thành phần “cặn bã” nhất của Bạch Thành, và chỉ hoạt động về đêm thôi. Đừng nhìn vẻ ngoài hào nhoáng của Bạch Thành mà nghĩ nơi đây yên bình. Chỉ là chưa đến lúc thôi. Những tay sát thủ của Hắc Ưng đối phó với võ sư không quá khó, họ luôn có những chiêu trò mà người ta gọi là “tà thuật” hay hành động vô si, chỉ cần lấy được đầu người khác là được. Ngay giữa vết nơ này của Bạch Thành, có một nhân vật, một đệ tử của Hắc Hồ tu luyện ở đây, Cái mà hần tu luyện chính là sát đạo. Người được coi là đối trọng của Liễu Tương Sinh, Tiêu Dật Thiên, Mái tóc đỏ lòm như nhuộm máu che khuất đôi mắt, Dáng người cao lớn, mình đầy những vết sẹo do sinh tử chiến đấu, Đối mặt với cái chết để tìm ra đường sống, mỗi một trận qua đi, người càng mạnh hơn. Giờ đây giới Hắc Ưng đã không ai có thể đánh lại hần.

Thế giới ngầm đã qua, đã đến lúc lên trên kia, tìm cái tên Liễu Tương Sinh so đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nội khí

Không ngờ lại tình cờ gặp Nhị thiếu gia của Hắc Hồ bang, tuy nhìn cách nói chuyện có vẻ cao ngạo một chút nhưng là người rất giữ lời a. Lần này Lãng gia sẽ cho người đến thôi, Tranh thủ thời gian rảnh ta lại qua chỗ Vương Lão Tây thành xem có quyền tu Nội khí và thân pháp hay không, Tuy chỉ là “hàng” phổ thông nhưng phổ thông cũng có cái hay của phổ thông, nó là cái chung nhất, những công pháp cải tiến sau này đều dựa vào đây làm cơ sở. Càng là cơ bản càng là chính xác, Hơn nữa Tây thành là nơi hàng hóa tổng hợp, nên rất nhiều chủng loại a

Cửa hàng vương lão hôm nay cũng có vài người đến xem hàng a nhìn bộ dáng đều là người alfm ăn buôn bán cả, Thấy Tiểu Thất đi vào lão cũng chào hỏi

qua loa, rồi để hẳn tự xem mà lựa chọn công pháp.

Lần này đã có chút kiến thức nên hẳn có thể biết mình nên chọn cái gì, pháp quyết tu luyện nội khí có rất nhiều loại, nhưng nhìn chung không có gì nổi bật, làm hẳn ấn tượng cả kể cả loại đắt nhất cũng vậy. pháp quyết ghi trong đó mỗi loại một kiểu riêng, khác ở chỗ dẫn khí và cách luyện hóa nội khí, dẫn đến chất lượng, thuộc tính của nội khí khác nhau. Có loại cương mãnh nhất thời, nhất kích tất sát. Có loại ôn nhu, mềm dẻo phù hợp chiến đấu kéo dài. . . Vô giả tùy theo tính cách mỗi người mà lựa chọn cho phù hợp

Về phần Thân pháp, có thể hình dung là cách vận nội khí từ đan điền đến nửa thân dưới, tùy cách vận hành mà có loại phát lực nhanh, khiến cho người đó nhảy xa hơn, nhanh hơn, kết hợp với sự sắp xếp phương vị trong không gian làm vị trí phát lực, Tạo cho người khác cảm giác kỳ ảo khó đoán, thoát ần thoát hiện. Nhưng người lựa chọn cách này thường sẽ có lực công kích mạnh, kết liễu đối phương trước khi nội khí hao hụt. Còn loại phát lực chậm làm người ngoài cảm giác nhẹ nhàng thanh thoát, cứ như hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi) loại này thì yêu cầu nội khí phải dồi dào mới duy trì được

Nhưng thông tin này đều có ghi trong quyển “Luận Bàn về Nội khí” thể loại này phù hợp với các võ sư đang gặp bình cảnh cần có một số lý giải về nội khí từ đó có chút cảm ngộ, cơ hội tấn cấp võ quân sẽ lớn hơn. Nhưng võ sư thường là tồn tại trong gia tộc, thế lực lớn, ai lại đi mua pháp quyết phổ thông, hơn nữa đây không phải pháp quyết, mà chỉ là tài liệu luận bàn mà thôi, tính chính xác chưa chắc là là tuyệt đối.

Mua quyển này cũng ổn ha. Ít nhất Tiểu Thất đọc qua có chút cảm ngộ, về nội khí và những phương hướng sử dụng nội khí

“Vương lão cuốn này do ai bán vậy?”

Tiểu thất cũng chỉ là hỏi vô tình thôi, cũng xem ai lại bán cuốn sách như vậy. Mang chủ đề nội khí ra bàn luận chắc tu vi không nhỏ hơn võ sư a.

“Là một lão già kỳ lạ, râu tóc trắng xóa hình như cũng là người tu đạo, vậy mà lại đem bán cuốn sách không phải công pháp tu luyện, mới đầu ta định không mua nhưng lão lại để đấy rồi bỏ đi. Để lại một câu”

“Ta có duyên qua Bạch Thành ông cứ giữ lấy, Kẻ dùng tâm để tu đạo sẽ tự tìm đến mua”

Nghe có vẻ thần bí a. Chắc cuốn sách cũng không phải là đồ bỏ chứ. Có duyên với bạch Thành sao. Là dùng tâm để tu đạo. Sao câu này có chút quen thuộc

Tiểu thất lại mở cuốn sách ra đọc thật kỹ, và ghi nhớ lại

“Thì ra là vậy, vị cao nhân này đến bạch Thành có lẽ chỉ là tình cờ dạo chơi, vậy mà có thể lưu lại một cuốn sách giải đáp thắc mắc cho giới tu luyện giả, Nếu ai cũng đọc và hiểu cuốn này, thì tấn cấp không có gì là khó khăn cả. Chỉ cần người đó có quyết tâm tu luyện là có thể đạt tới võ quân. Người này lợi hại vậy sao?”

Vương lão thấy Tiểu Thất đang đắm chìm suy nghĩ

“Cậu định mua cuốn sách này sao?”

“Không, ta không có mua, Ông giữ lại mà in thêm nhiều bản đi, sắp tới không ít người sẽ mua nó”

Trả cho Vương Lão 50 bạch kim, làm lão nghi ngờ nhưng không có lên tiếng. Nếu vị cao nhân đó để lại cho bạch thành vậy ta sao có thể giữ làm của riêng chứ... không sớm thì muộn Võ giả bạch thành sẽ biết về sự tồn tại của cuốn sách đó thôi.

Không ngờ mới đi ra khỏi tiệm mà trời đã xế chiều. thời gian cũng nhanh quá đi. Không biết Mộng Lăng thế nào rồi.

Trông thấy Tiểu Thất học đồ của y quán liều lạng xăng chạy tới thông báo, nguyên do là Tiểu Thất tuy ăn mặc có chút bình dân nhưng ra tay rất thoáng vị tiền bạc nên, mấy học đồ nơi đây đối xử rất chu đáo a. Chắc đây là một vị có gia thế không nhỏ, có sở thích ăn mặc như vậy thôi

“Đại nhân lúc này có người đến hỏi thăm vị cô nương trong kia”

“Người đó còn ở đây không?”

“Họ có đến một chút, vừa mới rời đi không lâu”

Tiểu Thất gật đầu, không ngờ Nhị Tiểu gia Tiêu Dật Phong lại làm việc nhanh như vậy, chẳng phải mai mới đi Lăng gia thông báo sao, Nhanh như vậy đã có người đến xác minh thân phận rồi

Mai là họ đến đón người thôi.? Qua chỗ Mộng Lăng xem sao, chắc tâm trạng đã tốt lên nhiều a

Bước vào phòng, khung cảnh đã ngăn nắp không ít, Nữ tử ngồi trên giường đầu tóc đã gọn gàng trở lại, nhưng vẫn quay mặt vào trong, Cũng phải ai có thể chấp nhận thực tại nhanh như vậy chứ,

Phá vỡ bầu không gian yên tĩnh Tiểu Thất cất tiếng trước

“Lúc này có người đến tìm người rồi chứ”

“...”

Thấy đối phương im lặng, xem ra là có người đã tìm đến thật, vậy là

“Sáng mai ngươi có thể về đến Lăng gia rồi, Ở đó sẽ có người chăm sóc ngươi chu đáo hơn, Ngươi... sẽ sớm bình phục thôi”

“Thời gian qua... cảm ơn ngươi đã chiếu cố”

Tiểu Thất nghe vậy liền cười khẩy

“Ngươi cũng từng cứu ta, ta cứu lại ngươi cũng phải đạo thôi mà...”

Thấy Mộng Lăng có vẻ sứt sùi, Hắc nghĩ mình cũng nên ra ngoài thì tốt hơn, dù sao cũng cần ngộ vài kiến thức trong cuốn Nội khí Luận Bàn,

“Vậy ta về phòng đây... Ngươi đừng suy nghĩ nhiều nữa...”

Cánh cửa phòng khép lại. Chuyện này có vẻ tạm ổn rồi, Tiểu Thất mở túi đồ xem phi hoàn mà Hắc cũng Lưu Vân làm ra, hình dáng không tồi rồi, trông rất vừa ý, cảm giác khi cầm vào thoải mái không có chút gượng ép nào, hắc truyền nội khí vào, lần này hắc có thể điều khiển được nội đi đi vào, không bị hút hết như trước nữa

“Không lẽ là nhờ mình văn của Lưu Vân khắc lên Phi hoàn sao?”

Phi hoàn chỉ có mình văn mới có màu tím còn những chỗ khác đều màu đen a, nhìn có chút ma mị, huyền bí. Tiểu Thất cao hứng phóng thử phi hoàn, một đạo quang tử sắc vụt biến mất, không lâu sau liền quay trở lại chỗ của hắc. Túm lấy phi hoàn, trong lòng hắc quả thật sung sướng, ngắm nghía phi hoàn không kim được thốt lên:

“Tuyệt lắm”

Vũ khí đã xong, giờ còn tu luyện ra nội khí nữa là hắc có thể sử dụng thân pháp, hơn nữa nội khí Hắc đang dùng là mượn nội khí tích tụ trong Huyền Thiết. Vẫn nên truyền toàn bộ vào Tử Nguyệt Phi Hoàn. Tu luyện ra nội khí của bản thân mới là kế sách lâu dài.

“Vạn vật tương thông, dùng tâm cảm nhận”

Khí thì ta có thể cảm nhận nhưng liệu có thể hấp thu, dẫn khí vào chứa đựng trong đan điền không. Chỉ cần câu thông với kinh khí thiên địa, hòa nhập khí của bản thân vào trong đó, đến lúc đó có thể tự do dẫn khí từ trong ra và cũng có thể dẫn từ ngoài vào, dẫn nó đến bất cứ đâu trong cơ thể, Nếu dẫn vào đan điền nên giữ nó ở lại trong đó, lâu dần chẳng phải ta cũng có nội khí sao..

Không ngờ pháp quyết vị cao nhân chỉ cho hắc ở Hạp cốc ngoài thành, kết hợp với kiến thức Nội khí Luận Bàn lại có thể ngộ ra cách tu nội khí, xem ra pháp quyết này còn cao minh hơn mấy pháp quyết trong Bạch Thành a. Thời gian sắp tới lại có thể tu luyện nội khí rồi. Sử dụng Thân Pháp sẽ rất nhanh... Thật là cao hứng quá đi

Nhưng Tiểu Thất không hề biết hắc đang dùng pháp quyết của tông môn để luyện nội khí. Pháp quyết này chỉ hấp thu khí tinh thuần, như vậy khí vào trong cơ thể mới thực sự có lợi. Khác với luyện thể kỳ như đại đa số võ giả Bạch Thành là hấp thu khí qua một số huyết vị rồi giữ khí luân chuyển trong cơ thể cuối cùng tích trữ tại đan điền. Phương pháp của luyện khí kỳ sẽ dùng toàn bộ cơ thể để hấp thu khí ngoài vào, và bỏ khí ở trong ra, chỉ những linh khí mới được giữ lại trong đan điền, Độ tinh thuần cao hơn rất nhiều

Tiểu thất vui mừng lao vào tu luyện qua đêm hôm đấy, nhưng hắc chỉ dừng lại ở mức câu thông với linh khí thiên địa mà thôi, chưa vội dẫn khí nhập thể, thời gian hấp thu vào ban đêm không quá tốt, Buổi sáng sớm mới thích hợp hơn

....

Ven Túy Nguyệt Hồ lãnh địa của Hắc Hồ Bang

Đêm đã khuya mà ven hồ vẫn có người đứng đó sau hàng cây, Mái tóc dài khẽ đung đưa theo gió, trông giống như một thi gia đang ngắm hoa thưởng nguyệt vậy, Hai tay chấp sau lưng nhìn về phía mặt hồ,

Thình lình hai nhân ảnh tựa như ma quỷ, xuất hiện ngay sau lưng gã nam tử

“Bẩm chủ nhân, Chuyện Lăng Tiểu Thư trị thương ở y quán Tây Thành là có thật”

“Bên Phía Lăng gia cũng có tin đồn, con gái gia chủ sau Thiên Kiếp xảy ra chưa rõ sống chết, nhưng Gia chủ có vẻ khá thương tâm...”

Nam tử khẽ phát tay ra hiệu hai người lui xuống, Ngắm một hồi lâu lại cười một cách âm hiểm

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tiểu nhân

Sáng hôm sau, sau khi tu luyện nội khí, dẫn khí chạy vòng quanh trong cơ thể vài lượt hắn thấy sáng khoái hơn chút rồi. Tu luyện giả chính là tu nội khí, giờ hắn đã ngộ ra phương pháp vậy sao không vui mừng chứ

Đang đi ra khỏi viện thì hắn thấy phòng của Mộng Lăng đã mở cửa. Thường ngày chỉ đóng cửa, không lẽ người của Lăng Gia đã đến đón rồi sao? Đi tới gần vẫn nghe tiếng cuộc trò chuyện, Hắn nhắc thấy Lăng Thiên và một tên hầu, vội né sang một bên, Hắn không muốn gặp tên này lắm, nên ra đứng ngoài nghe họ nói chuyện

“Tỷ Tỷ là ta đến trễ... mấy ngày này tỷ phải chịu khổ rồi”

Mộng Lăng quay lại, khuôn mặt làm Lăng Thiên và tên hầu có chút hoảng loạn nhất thời, Điều này khiến Mộng Lăng có chút xấu hổ, vội ngoảnh sang chỗ khác. Lăng thiên lấy lại bình tĩnh ngay sau đó

“Ta nghe tin tỷ gặp nạn, nên vội vã đến đây...”

“Cha vẫn khỏe chứ,? chuyện trong Lăng gia có ổn không?”

Lăng Thiên cũng quay sang chỗ khác, ánh mắt đảo qua vài lượt như đang toan tính gì đó

“Mọi chuyện không ổn lắm đạo này cha đang bế quan,các vị sư thúc cũng ra ngoài làm việc, đạo này đan dược bán hơi ít...nên ... haiz”

Lăng thiên khẽ thở dài cứ như là mọi chuyện đang khó khăn lắm vậy

“Đệ có mang một lọ đan dược trị nội thương Phục Tâm đan, và Phục Nhan hoàn đến đây...”

Khẽ vung tay ra hiệu cho tên hầu cận, đưa thuốc qua cho nàng, Tay tên hầu cận có vẻ run run, không biết hắn run vì dung mạo của Mộng Lăng hay vì lý do khác...

“Tạm thời để tỷ chịu khổ một vài ngày nữa, đợi mọi chuyện ổn thỏa rồi đệ sẽ đưa tỷ về. Tỷ dùng đan dược này trị thương, đảm bảo mấy ngày thôi sẽ lại như xưa. Về Nhà lúc này mọi người sẽ có chút lo lắng a..”

Lăng Thiên lăm lẹp nhìn Thấy Mộng Lăng chỉ cảm lọ đan dược chưa có uống

“Đan dược này uống sớm ngày nào hay ngày đấy, Võ Hội Ba Năm sắp tới rồi, nghe cha nói Cửu Huyền Môn còn đến Tham dự, chọn đệ tử nữa. Tỷ mau bình phục còn tham gia Võ Hội, giành lấy vinh quang cho gia tộc nữa chứ..”

Nghe Thấy Cửu Huyền Môn, Trong lòng Mộng Lăng không khỏi xúc động, vội cầm lấy một viên đan dược nuốt xuống, Lăng Thiên Thấy vậy liền mỉm cười, nụ cười hắn sao vẫn có thể hồn nhiên đến vậy

“Tỷ nghỉ ngơi cho khỏe, mai đệ lại đến, Giờ Phải đệ phải về Lăng Phủ làm việc rồi”

Thấy Hắn đã đứng lên, Mộng Lăng ghen ngào

“Cảm ơn đệ! Lăng Thiên... Đệ phải vất vả rồi”

Hắn cúi đầu đáp lại rồi ra về, Tiểu Thất lúc này mới đi vào, Nghe cuộc nói chuyện có vẻ cái Tên

Lăng Thiên cũng quan tâm đến vị tỷ tỷ của hắn lắm chứ, không có giống cách đối đãi với hạ nhân a

“Vậy là người không có trở về Lăng gia sao?”

Tiểu Thất cảm thán, rồi quay lại chỗ Mộng Lăng, nàng không có đáp lại, Thay vào đó là bộ mặt có chút nhăn nhó, dường như đang rất khó chịu. Thấy nàng có chút vô lực không ngồi vững vậy hắn lập tức tới gần đỡ lấy người Mộng Lăng.

“Người... người bị làm sao vậy...Này”

Mộng Lăng thở dốc, khỏe miệng có một dòng máu đỏ chậm rãi chảy xuống

“Tiểu Thất ta... đau quá... Ta...”

Chuyện này là sao, rõ ràng thương thế đã khỏi rồi mà. Có sao lại phát tác cơ chứ, Đang hoang mang thì một bàn tay nhỏ nắm lấy tay của hắn, đôi mắt nàng rung nước mắt nhìn hắn. Miệng mấp máy không nên lời, máu trào ra càng nhiều hơn.

“Người chịu khó một lát, ta đi gọi y sư”

Hắn đỡ nàng dựa vào góc giường rồi lao vút ra ngoài, rất nhanh trở lại với một y sư trên vai

“Nàng bị làm sao vậy y sư”

Y sư vội kiểm tra ngoại quan, kết hợp với chẩn mạch, Lắc đầu nói

" Là bị nội thương, xuất huyết bên trong..."

Vội vàng cầm lọ đan dược trên giường y sư khẽ đưa lên mũi ngửi

“Đan dược này là của người mang đến sao”

“Không phải ta”

Y sư trầm tư suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng.

“Nếu dùng thuốc này thì hỏng rồi, Phục Tâm đan này được tính quá mạnh, Bình thường thì võ giả dùng sẽ tăng nội khí rất nhiều. Nhưng thể trạng vị cô nương này vẫn còn quá yếu, không chịu được được lực. Giờ nội khí bạo phát không thoát được ra ngoài, lực phủ ngũ tạng sẽ dần bị tổn thương nặng, đan điền bị hỏng khó mà tiếp tục tu luyện”

“Vậy có cách nào cứu được không?”

“Phải nghĩ cách giải phóng nội khí ra ngoài may ra giữ được tính mạng a”

Hút nội khí sao, không có công pháp đó a, nhưng hắn cảm đến Từ Nguyên Phi Hoàn, hi vọng nó vẫn có tác dụng hút nội khí, Một tay hắn nắm lấy tay Mộng Lăng, còn Từ nguyên phi hoàn để vào tay còn lại của Mộng Lăng, Tập chung tinh thần dẫn động nội khí qua vào cơ thể nàng rồi sẽ truyền qua tay bên kia tới Phi Hoàn. Một màn trị liệu này đến y sư cũng không hiểu được truyện gì đang diễn ra, Chỉ biết đứng ngây ngốc nhìn Hắn làm

Có “lỗ hổng” giải phóng nội khí, Cơ thể Mộng Lăng đã ổn định trở lại. Y sư kiểm tra xong cũng gật đầu, không ngờ cách này của Tiểu Thất lại có hiệu quả

“Không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Tĩnh dưỡng một lát sẽ ổn thôi, có điều... đan điền bị tổn thương sau này cũng không thể tu luyện lên cảnh giới cao hơn”

Tiểu Thất gật đầu. Giữ được mạng là tốt rồi. Y sư nhìn sang gói thuốc bên cạnh tò mò mở ra ngửi thử.

“Đây là thuốc gì, là cậu mang đến sao”

“Cái này không phải ta, mà là người nhà nàng ấy mang tới thấy bảo là Phục Nhan hoàn”

Y sư chợt nhớ ra, nhưng cũng nhanh chóng thay đổi sắc mặt

“Thì ra là người của Lăng gia, có điều dùng thuốc kiểu này không giống y đức của người chuyên bán đan dược a, Nếu không muốn nói có chút nhẫn tâm”

Tiểu Thất nghe vậy có chút hoài nghi

“Ý của Y sư là?”

“Bị Nội thương mà vẫn cho dùng Phục Tâm đan, cho là nhằm lẫn cũng được nhưng lấy mấy thứ bột linh tinh pha lẫn vào nhau rồi gọi đó là Phục nhan đan có vẻ hơi quá. Thuốc này mà bôi lên chỉ gây ngứa, nhiễm trùng mà thôi, Uống vào làm cơ thể nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy khó chịu như bị ngàn coi kiến đốt vậy”

Lắc đầu ngao ngán, Y sư nói vài câu với Tiểu Thất rồi đi ra khỏi phòng. Hóa ra Lăng thiên lại âm độc thế ư, hạ độc ngay với người thân của mình...Phen này không đi Lăng gia làm rõ không được.

...

“Lăng thiếu gia, như vậy có chút tàn nhẫn a”

“Người sợ gì chứ, qua ngày hôm nay không còn Lăng Mộng đại danh鼎鼎 nữa.

Từ giờ ta mới chính là đệ nhất thiên tài ở Lăng gia”

Hai người đang ở trên đường nhưng không có chút giữ miệng a, cũng phải thôi Tây thành mất mớ gì đến Lăng gia chứ.

“Ngộ nhờ người đó không chết thì sao? Việc này gia chủ mà biết thì...”

Lăng Thiên lắc đầu

“Người sợ cái gì chứ... Cô ta không dám về Lăng gia nữa đâu, Tu vi bị phế, cả người nhìn có chỗ nào giống người đâu. Cha ta muốn nhận cũng khó lắm...Nếu cô ta chết thật thì đây là Tây Thành địa bàn Hắc Hồ Bang, Họ mới là người mà người khác nên nghi ngờ”

“Thiếu gia quả là độc thật”

Lăng thiên đắc ý

“Vô độc bất trượng phu, người cứ trung thành với ta là được, ta không có bạc đãi đâu”

Nghे được câu truyện này, Nam từ cảm quát ngồi quán nước gần đó mỉm cười, Dường như đã biết trước Hai người Lăng thiên và tên hầu cận sẽ qua đây. Nên có ý ngồi chờ

“Vô độc bất trượng phu! cái tên Lăng Thiên cũng hơi độc thật, chỉ bảo hắn đến “ghé thăm” một chút vậy mà lại có gan hại cả tỷ tỷ của mình, hừm...vậy càng tốt cho ta”

Giờ chỉ cần tên hạ nhân kia ra khỏi y quán là ta có thể ra mặt đổ thêm dầu vào lửa rồi...Lăng gia sẽ có chút loạn nhưng chưa đủ để táng gia bại sản. Muốn kế hoạch của ta có thêm phần đặc sắc thì vụ này nên làm a.

Chốc chốc lại ve phẩy quạt ngược lên trời đang đắc ý thì một bóng ảnh đến gần hắn nói một câu làm hắn biến sắc, có chút bất ngờ.

“Đại ca ta đã trở về rồi sao”

“Cũng phải a đã lâu lắm rồi kể từ lúc hắn rời đi. Tốt nhất người đừng xen vào chuyện của ta”

...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trùng phạt

Đúng như y sư đã dự đoán, Mộng Lăng không lâu sau cũng tỉnh lại, nhớ lại chuyện hồi sáng sau khi uống xong viên đan dược, một lúc thì đột nhiên đau nhói ở vùng bụng, giờ tỉnh lại đã đỡ đi nhiều. Vội vàng hỏi Tiểu Thất

-Hồi sáng... Ta bị làm sao vậy,?

Tiểu Thất trả lời bằng quơ

-Y sư bảo dược lực quá mạnh, thể trạng ngươi còn quá yếu nên có chút tác dụng phụ thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe mà.

Mộng Lăng loay hoay tìm xung quanh giừòng

-Ngươi có thấy bọc thuốc nào quanh đây không. Trong đây có chứa đan dược có thể chữa được khuôn mặt của ta

Có lẽ không nên nói ra việc nàng bị đệ đệ chơi xấu a. Nếu biết bị người thân hạ độc thủ với mình có lẽ lại uất ức, khó trấn an lắm. Mai mình đưa nàng đến Lăng gia như vậy chắc bọn họ không có từ chối được nữa ha.

-Không có gì đâu? Chắc đệ đệ ngươi lo lắng cho ngươi quá mang nhầm thuốc cho ngươi. May Y sư phát hiện kịp

Mộng Lăng hoài nghi lời nói của Tiểu Thất

-Mang nhầm thuốc? chắc không phải chứ, Lăng Thiên...

Thấy nàng đã tỉnh lại hắn cũng không có muốn nói về chuyện này nữa, bèn cắt lời

-Mai ta sẽ đưa ngươi về Lăng gia. Nhà ngươi ở ngay trong thành mà cũng không chịu đưa người về.

-Ta không về đâu, nhìn ta ra nông nổi này mọi người sẽ khổ tâm thêm thôi, ta không muốn họ vì ta mà vương bận

-Sẽ không đâu. Lãng gia đông người như vậy, chẳng lẽ không một ai chăm sóc người sao.? Ta không có tin chuyện đó đâu

Thấy Tiểu Thất khăng khăng đưa mình đi. Mộng Lăng có chút khó chịu, tên này không hiểu tâm tư của mình. Hay hẳn mệt mỏi vì lo cho ta.

-Người đang chê ta phiền toái cho người sao? Người không cần lo cho ta nữa, đệ đệ ta mỗi ngày sẽ ghé qua thăm ta.

Tiểu Thất thờ dài, xem ra vị tỷ tỷ này xem trọng đệ đệ của mình quá rồi. Nhưng hẳn cũng không thể ở đây chăm sóc mãi được, không phải lúc nào cũng may mắn như hôm nay

-Cũng được. Sắp tới ta còn có việc, không thể lo lắng cho người cả ngày được. Nếu mai đệ đệ người tới thì không nói, nhưng nếu hẳn không tới thì ... người nhất định phải theo ta đi về Lăng gia.

Hắn nói xong bèn ra ngoài. Trước mắt cứ lo cho Mộng Lăng về Lăng gia đã, sau đó hẳn mới yên tâm mà trở về Hắc Hồ Bang làm nốt nhiệm vụ. Hi vọng đến lúc đấy cũng kịp xem Võ Hội a. Náo nhiệt kết thúc cũng là lúc ta tự do, thoải mái đi đâu thì đi rồi.

Bây giờ về phòng tiếp tục tu luyện nội khí thôi.

...

Ngày hôm sau

Hắn tu luyện từ sáng sớm đến gần trưa, nội khí thu được cũng không ít, Việc vận chuyển khí đi trong cơ thể đã thành thục hơn rồi. Có thể vận nội khí đi nhanh hơn, nhẹ nhàng mà thanh thoát, Giờ hẳn chỉ hấp thu khí chưa có chọn lọc nên nội khí có vẻ dồi dào nhưng chất lượng hơi thấp, dùng để học thi triển thân pháp thì được chứ chiến đấu thì còn lâu

Đi sang phòng Mộng Lăng, thấy nàng vẫn đang mong ngóng, một thứ gì đó xuất hiện ngoài kia, nhưng Hình bóng của Tiểu Thất lại khiến nàng có chút thất vọng

“Đệ đệ của người không có đến đâu, người có chờ bao lâu cũng vậy kết quả vẫn là không có đến...”

Mộng Lăng có chút cổ chấp

“Lãng gia đang khó khăn, đệ ấy không đến cũng không có gì lạ”

Tiểu Thất gạt đầu

“Đúng rồi, đệ đệ người rất bận, chỉ bằng ta đưa người đi thăm Lăng gia... thế nào?”

Ngừng một lúc

“Người đi lâu như vậy cũng không muốn xem Lăng gia hiện nay đang thế thảm thế đến mức nào sao?”

Nghe tin gia tộc làm ăn sa sút, Mộng Lăng sao không lo lắng cơ chứ, nhưng cũng do ngại ra đường a, hơn nữa chân vẫn còn đau, chưa đi xa được

“Đi xem một lúc cũng được, nhưng chân của ta..mặt của ta nữa..”

Tiểu thất vội lấy một cái áo cũ của hắn, khoác lên người của của nàng, đồng thời dùng một tấm khăn che mặt nàng lại chỉ hở ra con mắt với cái miệng nhỏ

“Không muốn bị người khác chú ý thì chịu khó một chút vậy”

Hắn ra ngoài quỳ công theo Mộng Lăng thanh toán tiền cho Y quán, Lần này hẳn không có ý định công nàng quay lại nơi này. Hướng về phía Đông Thành Lăng gia mà đi

Dùng xe kéo to lớn, trở một người trên đó, sẽ làm người khác để ý, Mộng Lăng dung nhan tạm thời bị hủy, nàng chắc sợ nhất việc bị người lạ nhìn thấy. Mặc quần áo như vậy nhìn hai người trông giống nạn dân hơn, Người khác ít để mắt tới hai người. Mộng Lăng đi được một đoạn thì đau chân không đi nổi, Tiểu Thất bèn công nàng trong cả đoạn đường còn lại. Đây cũng là lần đầu một tiểu thư có tu vi võ giả, trước giờ người khác đều nhìn bằng cặp mắt ngưỡng mộ, giờ đây ánh mắt nhìn hai người bọn họ, chính là loại từ trên cao nhìn xuống a.

“Người trả tiền Y quán rồi thế ta sẽ ở đâu đây”

“Người sẽ ở Lăng gia, đi ra ngoài làm gì cho tốn kém, Ta cũng không có phải đại gia a”

“Mau thả ta xuống, ta không về đây đâu...”

“Người không về đây chữa trị, sau này gặp lại người có dám nhìn mặt “người đó” nữa không? Vết thương trên mặt không chữa trị sớm, di chứng để lại càng rõ ràng, Người cứ ngoan ngoãn mà ở lại đi”

Cổng Mộng Lăng rất là nhẹ, hắn còn có thể dẫn đi ăn một vòng rồi mới tới Lăng gia, Hai người đi như vậy hiển nhiên không để ý nam tử đi theo hai người suốt dọc đường. Ngắm nhìn hai người đang cồng nhau, nam tử không khỏi cười nhẹ, phe phẩy cái quạt có chút thưởng thức.

...

Cửa chính Lăng phủ, Đông Thành Lăng gia

Cuối cùng cũng đến nơi a, từ khi biết vận dụng nội khí, Tiểu Thất đi nhanh hơn hẳn. Nhìn hai gã gác cửa, vẫn là hai tên hôm nọ, không lâu trước đây, hắn đã tới đây một lượt, không nghĩ phải tới lần hai.

“Hai vị, ta là người Lăng tiểu thư nhờ đến báo tin, phiền hai vị thông báo cho gia chủ một tiếng.”

Hai gã nhìn hai người ăn mặc có chút bản hàn, đánh giá một lượt, xì xầm với nhau một lúc rồi một tên chạy vào trong. Mộng Lăng đã rời khỏi lưng gã, lặng lẽ đứng phía sau Tiểu Thất đảo mắt nhìn xung quanh, như sợ người ta phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Không lâu sau có một hai người đi ra, một là người hầu người còn lại Chính là Lăng Thiên. Vừa nhìn thấy Tiểu Thất, Lăng thiên đã hàm hàm tiến đến

“Lại là nhà ngươi, hết việc hay sao mà cứ tới đây gây rối vậy”

“Thiếu gia nhà ta đâu có rảnh rỗi mà tiếp chuyện các ngươi chứ, Ăn mày thì cũng nên ra chỗ khác a. Đừng có ở trước Lăng phủ sủa bậy lung tung”

Tiểu Thất vẫn bình thản, đối với hai người này không cần giữ lễ làm gì? Chỉ là nô tài gần chủ có chút huênh hoang mà thôi.

“Lăng Thiên, mấy ngày trước ta có tới đây, nói với ngươi Lăng tiểu thư đang ở y quán Tây thành trị thương, nhờ người đến đón sao mấy ngày rồi ta không có thấy Lăng gia cử người đến vậy”

“Lăng Thiên là tên mà một kẻ như ngươi có thể gọi à?”

Khẽ ra hiệu cho tên hầu không cần nói nữa. Lăng Thiên cuồng ngạo cười dài

“Nực cười. cho ngươi đi hay không là việc của ta, liên quan gì đến nhà ngươi chứ”

Tên này đang đắc ý a, xem ra có thể khai thác chút sơ hở,

“Đó là tỷ tỷ của ngươi, đệ nhất thiên tài Lăng gia, ngươi không có chút lo lắng nào sao?”

“Lo gì chứ, trước đây là vậy nhưng giờ thì sao, có khác gì phế vật đâu, dung nhan bị hủy, đan điền bị phá không tu luyện. Ai nói người đó là tỷ tỷ của ta chứ”

Tiểu thất nhoen miệng cười, pha chút đau khổ, có người thân như vậy cũng khổ a. Nhưng hắn đành giả vờ như chưa biết gì

“Sao ngươi biết những chuyện đó, Người đã từng đến Y quán rồi sao?”

“Hừ.. hạ nhân như ngươi đừng lo chuyện thiên hạ làm gì... Cần thận cái đầu của mình đi, không biết sẽ rơi lúc nào đâu”

Tiểu Thất giả bộ kinh hãi

“Thì ra ngươi chính là kẻ hạ độc Lăng tiểu thư, Thật quá nhẫn tâm đi”

“Ngươi nói sai rồi... là tự cô ta uống, ta không có ép...”

Lúc này đứng bên cạnh Tiểu Thất, nghe cuộc nói chuyện Nàng cũng đã hiểu ra, không thể ngờ được lại nàng lại có một đệ đệ tàn nhẫn đến vậy, trong phút hoảng loạn đột nhiên khuy xuống. Việc này làm Lăng Thiên có chút kinh ngạc, nhưng nhìn người đó quần khăn che khuôn mặt, hắn đã đoán ra thân phận...

Tên hầu cận cũng nhận ra cái gì đó, liên tiến lại gần Lăng Thiên run rẩy

“Thiếu gia...”

Lăng thiên chỉ kinh ngạc thoáng chốc thôi, hắn lại nhếch miệng cười khẩy có ý nói lớn cho mọi người xung quanh nghe thấy.

“Tên hạ nhân vô liêm sỉ, lại dám tìm người đóng giả Lăng tiểu thư mạo nhận thân phận... người đâu đánh bọn chúng một trận cho ta”

Tên này làm như vậy coi như thừa nhận rồi, Nhìn đám người hạ nhân đang lao đến, Tiểu Thất rất nhanh dùng lực lượng nhục thể trấn áp được, Rất nhanh hắn lao đến phía Lăng Thiên tung một quyền vào mặt, Tuy hắn đỡ được nhưng cũng thoái lui liên tiếp mấy bước, còn đám hạ nhân đã nằm lăn lóc kêu trời kêu đất...

Thấy có người vào báo ngoài Lăng Phủ có kẻ gây náo loạn, Lăng gia chủ và phu nhân dẫn theo vài võ giả rào bước đi ra ngoài, Trông thấy hiện trạng,

mấy hạ nhân bị đánh ngã lăn ra. Lãng gia chủ tức giận quát lớn:

“Kẻ nào to gan dám đến Lãng phủ làm loạn”

Tiếng hét thật lớn, thật khiến người khác có chút đứng không vững, rất nhanh đám võ giả lập tức vây hai người lại. Lãng Thiên vội kể lại sự việc

“Phụ Thân, hai tên kia nghe tin đồn tỷ tỷ bị nạn mất tích, nên cố ý ra đây lừa gạt thân phận. Hai nhi biết được nên cho người dạy chúng một bài học, Không ngờ bọn họ còn ra tay đánh người của Lãng gia”

Lãng gia chủ nổi giận, Lông mày có chút dựng ngược lên

“Hay lắm đúng là chán sống rồi, không coi Lãng gia ra cái gì. Mau bắt hai đứa nó lại”

Tình Hình có vẻ căng thẳng, Tiểu Thất xua tay hòa hoãn.

“Lãng gia chủ, ta quả thật mang Lãng tiểu thư đến, xin người hãy xem qua rồi trách phạt cũng được”

Lãng thiên nghe vậy bèn chen vào

“Người này vừa xấu như quỷ, lại không có tu vi, sao có thể là tỷ tỷ được...”

Nhớ đến việc mấy hôm trước mấy vị tiền bối đã nhận được lệnh bài của Mộng Lãng, hần bèn thêm

“.....Nếu các người đưa ra lệnh bài Lãng gia, mới chứng minh được thân phận tỷ tỷ, lúc đó ta sẽ khấu đầu ba cái tạ lỗi với người”

Tiểu Thất hai tay đỡ lấy Mộng Lãng, có ý dò hỏi nàng xem có lệnh bài không? Nhưng nàng lắc đầu, xem ra bị mất rồi.

Lãng gia chủ tất nhiên biết con gái bị mất lệnh bài, ông cũng lo lắng cho an nguy tính mạng của con gái mình, Ông bèn hỏi

“Các người có nhớ bị mất ở đâu không?”

Mộng Lãng lắc đầu không nói gì, Lãng Thiên vội thêm lời

“Phụ Thân, hai nhi cho rằng bọn họ vốn không có lệnh bài chứ không có bị mất đâu ạ! Mấy kẻ hám lợi, không biết liêm sỉ còn cả gan đến Lãng gia mạo danh Tiểu thư”

Lãng gia chủ nghe vậy có chút suy nghĩ, cái này cũng có khả năng, nhưng trực giác cho ông biết người đối diện cũng phải loại người đó a.

“Được, ta hỏi người một câu, nếu trả lời được ta có thể xác nhận không cần lệnh bài”

Không gian có chút im lặng, không ai dám xen ngang cắt lời. Lãng gia chủ tiến lại gần phía hai người

“Ta và Mộng nhi rất hiểu nhau, Nếu người nói nói cho ta biết món mà ta thích nhất là món gì? Ta sẽ biết ngay thôi”

Lão gia thích ăn món gì, điều này không ai biết, thậm chí là phụ nhân và mấy đứa con trai của lão cũng không ai biết, chỉ thấy người ăn rất nhiều, không ít kẻ đứng quanh đoán mò xem đó là món gì, nhìn lão gia béo tốt như vậy chắc là ăn thịt cá a, Thịt yêu thú, hay là đồ tráng miệng, điểm tâm, đồ ngọt cũng làm người ta dễ béo lắm

Ai cũng chờ đợi câu trả lời từ phía người che mặt. Mộng Lãng nhìn mọi người xung quanh, những người, trước đây đều thập phần tôn kính, vậy mà hôm nay nhìn nàng như kẻ xa lạ, Lãng thiên, người đã hạ độc mình, nếu nàng vẫn đi vào Lãng phủ liệu có sống được không? Nhìn sang Tiểu Thất thấy hần khe gật đầu,

Quay sang Lãng gia chủ, ẩn sâu trong ánh mắt có chút chờ mong bằng một ngữ điệu chậm rãi nàng trả lời

“ Ta... không biết”

Mọi người đều ngạc nhiên

“Hóa ra là kẻ mạo danh, đúng là to gan thật”

Tiếng bàn luận xôn xao của hạ nhân, Tiếng thở phào của Lãng Thiên, dù hần không rõ về món ăn của phụ thân nhưng thấy người kia không trả lời được hần cũng an tâm. Tiểu Thất càng kinh ngạc hơn, không lẽ Mộng Lãng không biết món ăn của Lãng gia chủ thật, Hay nàng không muốn về Lãng gia...

Về phần Lãng gia chủ câu trả lời cũng có chút ngoài mong đợi, người này không biết thật hay biết nhưng không trả lời. Nhìn đôi mắt có chút ướt đẫm, và nụ cười của người này sao mà quen vậy, Hai người nhìn vào mắt nhau một hồi lâu, như có thể hiểu được nhau vậy. Tuy che mặt nhưng Lãng gia chủ như đoán được người này rồi

“Xem ra vị cô nương này là bằng hữu tốt của Mộng Nhi a, Bị thương nặng như vậy chi bằng ở lại Lãng phủ chữa thương rồi hãy đi”

Mọi người lại Ồ lên “Bằng hữu của Lăng tiểu thư sao” không ngờ gia chủ lại mời cô ta ở lại chữa thương,

“Người đó không phải là tỷ tỷ sao”

“Ồ lại với thân phận là khách sao?” Vị Lăng gia chủ này có ý gì. Mà không sao, có thể được Lăng gia chăm sóc cũng tốt hơn y quán rồi.

Quay lại phía Lăng Thiên, Lăng gia chủ quát lớn

“Tên nghịch tử nhà ngươi, có người đến báo tin về Tỷ tỷ mà ngươi lại không báo cho ta một câu, Ngươi có coi phụ Thân này còn tồn tại không”

Thăng tay tát một cái vào đầu con trai, xem ra ông này rất giận rồi, nhưng Lăng thiên vẫn cố gắng bào chữa

“Lời của một hạ nhân làm sao con biết được là thật hay giả?”

Lúc này phu nhân cũng lao đến khuyên can

“Lão gia đừng giận, Thiên Nhi còn nhỏ, gặp một tên hạ nhân xa lạ đâu thể tin tưởng được lời của hắn”

Lúc này một âm Thanh khác lại vang lên, không biết từ khi nào một nam tử anh tuấn, tay cầm chiếc quạt phe phẩy xuất hiện ở đây

“Lời hạ nhân không đáng tin, nhưng chắc lời nói của một thiếu gia như ta chắc Ngươi cũng phải cho người đến xác thực chứ”

Trông thấy bóng người này, Tiểu Thất liền cất tiếng

“Nhị Thiếu gia”

Tiêu Dật Phong dơ tay ra đầu không cần đa lễ.

“Thuộc hạ đây của ta, mấy ngày trước ra ngoài thành vô tình gặp “ Bằng hữu của Lăng tiểu Thư bị nạn” ra tay hiệp nghĩa đưa về y quán. Ngay sau đó liền tìm đến Lăng gia thông báo nhưng vị Lăng Tiên thiếu gia không có tin lời của hắn, hết Cách Phải nhờ ta ra mặt, vậy mà Lăng gia vẫn không có cho người đến đón, Lâm khố tên này phải công người lặn lội từ Tây Thành đến đây a. Không được tiếng cảm ơn lại còn ra lệnh đánh người”

Tiểu Thất có chút ngạc nhiên, Sao Nhị thiếu gia biết rõ như vậy, thấy hắn công nữ nhân tới đây, và cả việc gây sự đánh nhau ở đây nữa, Thấy vậy nhưng không có ra mặt, chỉ đứng xa quan sát.

Nghe thấy vậy Lăng Thiên vội phản kháng

“Không phải thế phụ thân, Bọn họ là người Tây Thành bọn chúng muốn hãm hại nhi tử, muốn gây mâu thuẫn giữa ta và người”

Tiêu Dật Phong cũng nhanh miệng

“Đừng vu oan cho người tốt chứ, Y sư ở y quán cho ta biết Lăng gia có người mang “đơn dược” muốn phế tu vì người ta kia, còn muốn hủy dung vị cô nương này nữa chứ”

Lăng gia chủ nổi giận thật rồi

“Người đâu đem nốt Lăng Thiên Lại cho ta”

Phu nhân thấy vậy nhanh chóng cầu xin, nhưng xem ra không có tác dụng

“Phụ thân, ta sai rồi, làm ơn tha cho ta lần này....Phụ thân”

Lăng thiên bị kéo vào trong không ngừng hét lớn. Lăng gia chủ quay sang phía Tiểu Thất nắm lấy tay của nữ nhân che mặt,

“Thật xấu hổ khi có nhi tử như vậy, Cảm ơn hai người đã ra tay hiệp nghĩa “

Lăng gia chủ dẫn người vào trong, hai người không quên nhìn lại Tiểu Thất, hắn cũng mỉm cười đáp lại, như vậy coi như là ổn rồi, Lăng thiên sau bài học này cũng không dám manh động nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trở lại Hắc Hồ Bang

Nhìn Tiểu Thất vẫn ngây người trước Lăng phủ, Tiêu Dật Phong dùng quạt khẽ đập lên vai hắn.

“Người còn đứng đây làm gì, mau về thôi”

Đối với vị nhị thiếu gia này có chút bí ẩn a, chỉ chọn ra mặt đúng thời điểm, lúc có rắc rối sẽ không thấy đâu.

“Cảm ơn Nhị thiếu gia đã ra mặt”

Tiêu dật Phong cười khẩy

“Người cũng có chút bản lĩnh a, Ta định ra mặt nhưng xem ra không cần thiết, Thấy người công vị cô nương tình tứ như vậy ta cũng không tiện xem vào”

Hắn nói những lời này để giải tỏa nghi ngờ của Tiểu Thất a, cứ thành thật một chút mới lấy được lòng tin của tên này,

“Người cũng không còn gì phải lo nữa, Về Hắc Hồ Phủ làm nhiệm vụ luôn chứ?”

“Vâng, thưa thiếu gia”

Thu xếp xong việc cho nữ nhân rồi, hắn cũng không còn vướng bận gì quá nhiều a. Về Hắc Hồ một thời gian cũng được, không có vấn đề gì lớn cả

...

Lăng gia

Sau khi chuyện ồn ào qua đi, Lăng hiên tạm thời bị giam lỏng trong phòng, dù phu nhân có cầu xin thế nào đi chăng nữa, ngay lúc này cũng không thể làm gia chủ người giận. Lăng gia chủ dẫn nữ nhân che mặt vào nội viện gặp riêng dường như vẫn còn vài lời cần tâm sự a, Vì không muốn mọi người biết quá nhiều nên chỉ có thể làm như vậy

“Tại sao lúc này lại trả lời là không biết món ăn mà ta thích nhất”

Nữ nhân nở nụ cười buồn trả lời

“Đối với người món ăn nào cũng giống nhau, người không có cảm nhận được vị của thức ăn, Người đã cố ăn thật nhiều chỉ vì muốn tìm một thứ gì có thể đem lại chút mùi vị.

Đây đúng là bí mật chỉ có con gái của Lăng gia chủ mới biết, người khác chỉ nghĩ ông thích ăn uống, mấy ai biết ông bị mất vị giác cơ chứ, Nhìn lại nữ nhân trước mặt, Lăng gia chủ biết đây chính xác là con gái Mộng Lăng của mình, không kìm được xúc động, ông ôm lấy con gái

“Mộng Nhi....Ta thật có lỗi... Để con phải chịu khổ rồi”

“Phụ thân”

“Để ta xem, thương thế của con như thế nào”

Bỏ khăn choàng ra, khuôn mặt của Mộng Lăng làm Gia chủ không khỏi thương xót, Đứa con gái ông dành tình cảm lâu nay, giờ đây phải chịu đau đớn như vậy, sao ông có thể chịu được

“Yên tâm đi, phụ thân sẽ có cách trả lại khuôn mặt cho con, không ai có thể cười nhạo con gái ta hết”

Mộng Lăng chỉ cười buồn, kể lại những chuyện xảy ra từ lúc nàng đi săn yêu thú, đến khi bị hang đá đổ sập xuống người. Được một tên hạ nhân cứu, mang nàng về Bạch thành tìm y quán chữa trị

Nghe vậy Lăng gia chủ cũng cảm thán không ngớt

“Cái tên tiểu tử đó, sau này gặp lại ta phải đổi đãi thật tốt mới được”

Lăng gia chủ trấn an

“Tạm thời con cứ giữ thân phận là bằng hữu của Mộng nhi ở lại đây chữa thương, ta sẽ cử người chăm sóc con chu đáo, Còn về tên nghịch tử, ta không có bỏ qua nó dễ dàng vậy đâu

....

Đã lâu rồi không có trở lại đây a, Hắc Hồ phủ vẫn lộng lẫy và xa hoa như vậy, Hắn hôm nay vậy mà lại trở về đây lần nữa, duyên nợ với nơi này chưa có

hết a. Đi theo nhị thiếu gia, không ít người hỏi thăm thiếu gia, làm hấn có cảm giác người này quả thật được lòng người a, thiện cảm cũng thêm vài phần.

Dừng trước cửa Nội vụ đường Tiêu Dật Phong quay lại bảo hấn

“Người cứ đi dạo một vòng đi, xem chỗ nào cần giúp thì giúp, tối nay sẽ có nhiệm vụ cho người”

Hấn chào nhị thiếu gia rồi, rào bước đi loanh quanh ngắm nghía bang hội, xa xa tiếng hò hét của các đệ tử vang lên làm hấn tò mò đi sang Luyện võ tràng của Bang hội. Xem các đệ tử giao đấu, Với thực lực của Tiểu Thất hiện nay, bảo hấn đánh với võ giả cao cấp cũng không có rơi vào thế hạ phong a, miễn cưỡng giao thủ ngoại công với võ sư cũng không có dính chiêu. Đối với những gì diễn ra trước mắt hấn cũng chỉ là thưởng thức mà thôi.

Hôm này có chút khác lạ, Một nam tử từ từ phía xa đi đến thu hút bao ánh nhìn của mọi người, những đệ tử đang luyện tập bất giác dừng lại, không gian tĩnh lặng một hồi. Nam tử tóc hung đỏ, gió buổi chiều thổi qua làm tóc hấn phảng phất theo từng đợt gió, người ta mới nhìn thấy khuôn mặt có chút sắc lạnh, một chút phong trần, Thân hình cao lớn bờ vai rộng, quần áo có hơi xộc xệch làm lộ ra một thân hình rắn chắc.

“Thiếu chủ”

“Đại thiếu gia”

Một đám người xúm lại chào hỏi, nhưng đáp lại là ánh mắt sắc lạnh không chút cảm xúc, người đối diện cảm giác một tia sát khí, khó thở nhanh chóng tản ra, tránh đường cho hấn đi tới võ đài

“Tiếp tục đi, lười nhác như vậy sao mà tiến bộ được”

Nghe Nam tử nói vậy mọi người lại tiếp tục luyện tập. Người này gặp trưởng bối cũng không co thì lễ a. Ngược lại mấy lão già gần đó mới là người thi lễ trước. Hấn vẫn chỉ đứng quan sát võ tràng

“Đệ tử bang hội lại kém cỏi thế này sao?”

“Bẩm thiếu chủ, các đệ tử tinh anh, chỉ luyện tập vào buổi sang thôi a, giờ này chắc đang nghỉ ngơi rồi”

Vẫn sắc mặt đó, không chút thay đổi, đôi mắt nhìn xa xăm

“Luyện tập như vậy mà đã nghỉ ngơi, sống ở những nơi thế này sao có thể trở thành cường giả, làm vang danh bang hội chứ”

Lão già trông coi võ tràng lắc đầu,

“Thiếu chủ, các đệ tử cũng luyện tập không ít rồi, tấn cấp võ giả trong thời gian rất ngắn, ta thấy tiền đồ cũng tươi sáng lắm chứ”

Nam tử chấp tay sau lưng nhìn xuống võ đài

“Tấn cấp võ giả bằng đan dược có gì đáng khoe khoang. Ta muốn ông tập chung tất cả các đệ tử lại, ta muốn kiểm chứng một lượt, cứ như thế này Bang hội sẽ sớm không còn chỗ Trong Bạch Thành nữa”

Một hồi chuông vang lên sau đó. tiếng chuông mỗi khi có việc thông báo. Các đệ tử của Hắc Hồ sẽ tập trung lại tại Luyện võ Trường, một số người nhanh chóng chạy đến, một số khác thì ừ ừ oải mặc quần áo, chậm rãi mới tới nơi.

Một khắc sau, nhưng người cuối cùng cũng đã tới nơi, họ vừa đến đã nghe một tiếng “Àm âm”

“Lũ phế vật này là đệ tử Hắc Hồ sao?”

Đám người ngơ ngác

“Ai trong số các người tự cho mình là mạnh nhất, bước lên võ đài đi”

Nhìn nam tử tóc đỏ này ai cũng không dám nhìn thẳng, chỉ biết nhìn vào nhau xì xào, nhưng tuyệt nhiên chưa có ai bước lên a

“Ngay cả dũng khí cũng không có, Vậy các người tu luyện làm cái gì?”

Ai cũng biết là Thiếu chủ Tiêu Dật Lôi là người mạnh nhất, Người tiếp theo là Ngô Thừa Long, người này đi ra ngoài tu luyện chưa có trở về. Còn người tiếp theo là ai, cũng chưa có ai so đấu a. Tam tiểu thư đang ở đây rồi, nhưng nàng không có bước lên, thì ai dám bước lên chứ.

Nhị thiếu gia thì suốt ngày đi chơi, không có thích luyện tập lắm. Người nghe tiếng chuông cũng không có đến a.

Mọi người đều đổ ánh mắt lên vị Tam tiểu thư, nữ nhân này mặc hồng y võ phục, tóc buộc hai bím, tay cầm ngọc kiếm sắc mặt có chút không thoải mái

“Nam nhân không có dũng khí sao. Phải nhìn mặt nữ nhân mới dám hành sự, Thật Thảm hại”

Máu nóng nổi lên, một số người có chút do dự,

“Có ta đây”

Người này chính là Ngô Diệm a, hắn định chờ người ta lên, sau đó hắn lên khiêu chiến, nhưng không có ai nên hắn đành đi trước vậy, lần này không ít kẻ khác cũng sẽ lên theo a

“Người nào không phục có thể lên khiêu chiến, ta sẵn sàng đón tiếp”

Có người châm ngòi, sao không có kẻ lên ứng chiến chứ, một thân ảnh lam y lại nhảy lên võ đài, tay cầm trường kiếm, người này đã từng một kích đánh bại Ngô Diệm a, lần này tập trung đông người như vậy lại có cơ hội để hắn ra oai rồi

“Một đệ tử mà, ngay cả một tên hạ nhân cũng không trấn áp nổi, lấy tư cách gì xưng đệ nhất”

Ngô Diệm nghe lời khiêu khích, nhớ lại tên hạ nhân đó, cái người hắn đã bỏ mặc lại trong khu sân bắn. Một chút lắng đọng, hắn khôi phục lại tâm trạng. Từ ngày đó hắn đã khổ luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

“Người đó còn mạnh hơn cả ta nữa, đáng tiếc...”

Ngô Diệm không nói hết câu liền vận khí vào đại đao, lao tới lam y nam tử, giống hệt với lần trước hắn cũng bắt đầu tấn công như vậy. Đao thế vẫn như cũ lam y nam tử khẽ nhếch miệng cười, xem Ngô Diệm chẳng có chút tiến bộ hơn, rất nhanh chóng, như diễn lại lần tái đấu trước, Lam y nam tử co người tụ khí, một kiếm tốc độ cực nhanh đâm tới, kiếm này xuất ra sẽ phân định thắng thua chẳng có gì mới mẻ

Nhưng không may cho hắn, Ngô Diệm lại dùng tay không đỡ được, hai ngón tay kẻo lấy thân kiếm, Toàn trường vô cùng kinh hãi, tốc độ xuất chiêu đầu phải chậm, trong thời gian như vậy lại bắt được kiếm đối thủ, Tên Ngô Diệm này lợi hại vậy sao

“Quá chậm chạp”

Một tiếng vừa phát ra, lam y nam tử liền dính một cước ngã lăn ra ngoài võ đài. Tỉnh lại hắn vẫn không thể tin được mình đã thua, một kiếm vừa rồi hắn vận lực định kể thục ván đấu, vậy mà đối phương lại dễ dàng phá chiêu, phản kích vô cùng lợi hại

“Ai tiếp theo đây”

Hai huynh đệ họ Ngô con trai của trưởng lão, trước giờ luôn đi cùng Tam tiểu thư, tỏ ý không phục, tu vi hai người cũng cao chỉ sau Tam tiểu thư Tiêu Dật Hồng mà thôi. Thấy cả hai cùng lên tiếng, Ngô Diệm có chút hứng thú

“Cả hai người, lên một lượt đi”

Mọi người nghe vậy liền xì xào

“Thật cuồng vọng, mới chỉ thắng một trận giờ đã mạnh miệng đấu với hai người”

“Có hơi thái quá nha.”

Hai huynh đệ họ Ngô đều nhảy lên, cả ba đều họ Ngô có chút quan hệ nhưng do không cùng sở thích nên không có qua lại với nhau nhiều lắm. Đối phương có tiến bộ vượt bậc như vậy có chút ghen tị a.

“Ngô Diệm huynh, xin chỉ giáo”

Dứt lời hai người tuốt kiếm lao về phía Ngô Diệm, một trái một phải liên tục công kích, Đối phó với tình huống này Ngô Diệm vẫn bình thản, né tránh được thế công, hắn cũng chưa có trả đòn a. Trước đây hắn không được nhanh nhẹn, đây chính là điểm yếu của hắn, Nhưng giờ đã khác rồi, phản xạ của hắn, và tư duy trong chiến đấu đều khác biệt, Hắn chỉ né tránh để tìm hiểu yếu điểm đối phương, chờ thời phản kích

Huynh đệ họ Ngô Vây công như vậy mà không làm khó được hắn, Tên Ngô Diệm này quả thực có tư cách để kiêu ngạo. Thế trận bỗng thay đổi, Ngô Diệm phóng mình lên cao, xoay người tung ra đao khí chém xuống, khí lực quá mạnh làm gãy thanh kiếm, một người bị văng ra lúi lúi, Người còn lại chưa kịp hoàn hồn, thì cảm giác buốt lạnh chạm vào cổ hắn. Sóng đao của Ngô diệm đã kề trên cổ hắn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Nhiệm vụ bang hội

Lúc này toàn trường đã có người tâm phục khẩu phục, Họ bắt đầu xì xào, Ngô diệm biểu hiện ra thực lực này quả là có thể được xếp vào dạng đệ tử tinh anh rồi. Thường ngày vẫn cho rằng bản bình thường, không có gì đặc biệt, Vậy mà trong thời gian ngắn, Thực lực của hắn đã tiến bộ vượt bậc

“Ta không phục”

Một nữ tử hồng y nhảy vọt lên lôi đài, dáng bộ thật tiếp đất thật nhẹ nhàng nha. Nội khí của người này không yếu như vẻ bề ngoài của nàng a. Đúng là đệ nhất mỹ nữ của Hắc Hồ Phủ, chưa nói đến dung mạo, chỉ riêng thân pháp của nàng cũng làm lòng ta xao xuyến rồi

Vô số lời ái mộ của đám người phía dưới, họ không cần biết nàng có tu vi thế nào nhưng mặc định nàng đã là số một rồi, so đấu với nàng không cần bàn cãi, Tên Ngô Diệm phải xuống đài thôi, Tam tiểu thư ra tay rồi...

Ngô Diệm và Tam Tiểu Thư trước nay chưa từng giao thủ với nhau, nàng là con gái bang chủ nếu có giao chiến, cũng không có tung hết sức a, hấn đang nghĩ cách làm sao để thua một cách tự nhiên nhất.

“Người không được nhường ta đâu đấy!”

Tiêu Dật Hồng, mặt lạnh như thường ngày, làm hấn có chút khó chịu, đã nghiêm túc vậy thì hấn cũng không có giữ sức a, cùng lắm câu giờ một lúc rồi ra tay vậy

“Được thôi, Tam tiểu thư... mời”

Bên dưới tiếng hò reo phát lên, cổ vũ cho Tiêu Dật Hồng, không biết nếu thua thì sẽ có biểu cảm gì đây

Tiêu Dật Hồng thủ thế, xoay kiếm, động tác nhẹ nhàng uyển chuyển làm đối thủ sinh ra ảo giác, Cứ như có muôn ngàn bông hoa đang rơi vậy

“Là Mạn Hoa Kiếm Vũ”

Trong đám đông có người hô lên, bộ công pháp này rất ít người đủ tiêu chuẩn để học, chỉ có những người thân phận cao quý mới học loại này, khi phát động sẽ sinh ra ảo cảnh làm rối loạn địch nhân, từ đó chiếm được tiên cơ

Đây cũng là lần đầu Ngô Diệm đối mặt với loại kiếm pháp có thể sinh ảo cảnh, chỉ thấy toàn hoa rơi không thấy địch nhân. Như vậy sao có thể phản kích. Lúc này xung quanh hấn, da thịt bắt đầu có chút đau rát, Bốn phía xung quanh đều bị công kích. Hấn phải thoát ra hiểm cảnh này. Tung người lên cao, rồi bất ngờ xoay thân mình xử ra một đao khí đỏ rực xuống dưới lôi đài

“Liệt Hỏa Phi Vân Trảm”

Đao khí chém xuống, cánh hoa xung quanh dần dần biến mất, bóng dáng nữ nhân lại hiện ra, dáng vẻ có chút tức giận, Ngay khi Ngô Diệm tiếp đất, kiếm chiêu của nàng đã tấn công tới trước mặt hấn, Đồ người ra sau né khỏi công kích, Kiếm đang từ thế đâm, lại rất nhanh bỏ xuống người hấn, ra đòn có chút hiểm độc a. Hấn vội xoay người sang hướng khác, rồi rất nhanh thối lui vài bước, ra hiệu không đánh nữa

“Tiểu thư, ta đánh không có lại”

Rất nhanh hấn khẩu đầu lui xuống võ đài, thử qua vài chiêu là được rồi, hấn bị trúng vài chiêu kiếm, lại khá chật vật, người ngoài cũng không có nghi ngờ gì a.

Mà chỉ còn tiểu thư trên lôi đài ai, có thể lên tỷ thí cơ chứ, nhờ đâu lại mất lòng người đẹp. Tiêu Dật Lôi thấy không ai lên nữa bèn đi ra lôi đài

“Nhiều đệ tử như vậy mà chỉ có 6 người dám lên đài, chỉ như vậy thôi đã biết các người bạc nhược như thế nào”

Toàn trường đang xôn xao bỗng nhiên im bật

“Lần này bỏ qua, lần sau không chịu khó tu luyện thì tự giác cút khỏi bang hội”

“Sáu người hôm nay lên lôi đài từ này đi theo ta, khổ tu!”

Mọi người lại giải tán, không ngờ tập trung chỉ có vậy thôi à, mà cũng nhờ đó mới thấy thực lực mình kém a, cũng không biết Tiểu thư và Ngô Diệm lại lợi hại như vậy. Nhưng thiếu chủ hung dữ quá làm người ta có cảm giác ớn lạnh, Mà không biết khổ tu sẽ như thế nào, chẳng biết là họa hay phúc nữa, may quá hôm nay ta không có lên lôi đài, không thì cũng bị đi khổ tu a...

...

Tiểu Thất nhìn màn so đấu cũng khá thú vị đấy chứ, Ngô Diệm tiến bộ không ít kể từ lần cuối ta gặp hấn, chưa hết lúc này Hấn vẫn chưa có tung sát chiêu lợi hại nhất. Dù sao cũng là người trong Phủ, chẳng có lý do để dùng sát chiêu với một nữ tử xinh đẹp như tam tiểu thư cả. Kiếm pháp cũng có thể tạo ra ảo cảnh nữa sao, đây là lần đầu hấn biết đến công pháp như vậy. Nếu vị tam tiểu thư kia dùng sát chiêu từ đầu, Ngô Diệm cũng thua từ lâu a.

Còn vị Thiếu chủ tóc hung đỏ nữa chứ, đây là lần đầu hấn thấy người này, mỗi khi nhìn vào đều có cảm giác ớn lạnh, không biết cái đó có phải là sát khí không nữa, nếu là như vậy người này đã giết người không ít.

Trời cũng tối rồi ha, đến Nội vụ đường gặp Nhị Thiếu gia thôi

Nội vụ buổi tối vắng vẻ hơn, chỉ có 2 hộ pháp bên trong là Mục Trường Lão và Nhị thiếu gia đang bàn luận gì đó. Mà kể cũng lạ lần nào vào cũng thấy hai người nói chuyện như vậy, không phải bị gay chứ, có thể nói chuyện thân mật cả ngày như vậy. Nghĩ có chút sồn gai ớn

“Bái kiến nhị thiếu gia, bái kiến trưởng lão”

Hai người gật đầu với nhau cái gì đó rồi nhìn sang Tiểu Thất,

“Người tới rồi à..

“... sắp tới Đại trưởng lão có đi Thiên Phủ Thành, là đi áp tiêu với cả mua chút đồ chuẩn bị cho Võ Hội, Ta thấy người có thể lực rất tốt, người đi theo giúp Đại trưởng lão, đến Thiên Phủ thành. Đồng thời lấy cho ta một thứ đồ, đó mới chính là nhiệm vụ của người”

Tiểu Thất có chút khó hiểu

“Giúp đại trưởng lão thì không có vấn đề gì, nhưng sao người không nhờ trưởng lão lấy luôn đồ mà phải nhờ thuộc hạ”

Nhị Thiếu gia liếc qua Mục Trường Lão rồi quay sang nhìn Tiểu Thất cười cười

“Cái này là một vị bằng hữu của ta có người quen ở Thiên Phủ Thành, nhờ chuyển đồ từ đó về thôi mà. Đại trưởng lão còn nhiều việc nên ta không muốn quấy rầy, đành nhờ người vậy”

“Đó là đồ gì, có to hay nặng gì không?”

Nhị thiếu gia lại phe phẩy chiếc quạt, đứng dậy tiến lại gần Tiểu Thất, ghé sát mặt vào hắn, hơi thở có chút mát lạnh phả vào người hắn, nói nhỏ

“Thật ngại quá, đó là một nữ nhân ở Như Ý Lâu nhờ ta việc này, ta cũng chưa biết đó là đồ gì..

Như vậy đi, người tới Như Ý Lâu tìm gặp vị cô nương tên” Phụng Nhi”, nàng ta sẽ nói cho người cần lấy.”

Như ý Lâu sao? Đó chính là khách làng chơi ghé đến a, không tin vị Thiếu gia này cũng đến những nơi phong nguyệt như vậy, Thấy Tiểu Thất có vẻ ngại ra đó, Tiểu Dật Phong đưa cho hắn một miếng ngọc

“Người cầm lấy miếng ngọc này, thấy nó sẽ không ai ngăn cản người”

Hắn cầm lấy miếng ngọc có chút suy tư, Tiểu Dật Phong lại thêm

“Ta và mục trưởng lão có việc phải bàn... người đến đó luôn đi... Nghe nói Đại Trưởng lão ngày mai sẽ khởi hành rồi”

“thuộc hạ cáo lui”

Nhìn bộ dạng của hắn rồi đi, Mục Trường Lão và Tiểu Dật Phong đồng thời cười lớn, cứ như họ vừa thành công việc gì đó vậy

“Sao Thiếu gia lại có vẻ tin tưởng hắn vậy?”

Tiểu Dật Phong vẻ mặt có chút đắc ý

“Ta không có tin hắn, một khi hắn gặp Phụng Nghi thì coi như đã là một tế phẩm ta dành cho Huyết Diện Hắc Y đường rồi, kết quả chuyến đi này ta không có gì quá chờ mong, về được thì tốt, mà không về cũng chẳng sao”

“Liệu Đường chủ có hài lòng với tế phẩm không? Ta sợ... xảy ra bất trắc sẽ bại lộ kế hoạch mất”

“Mục trưởng lão đừng quá lo, nhục thể tên này rất tốt tôi luyện qua vài lần là có thể cấy tâm mạch mà thú vào người hắn, nhưng bọn họ chưa dùng đến hắn ngay lúc này đâu, cho nên mọi việc ta vẫn kiểm soát được”

Lão giả vẫn có cảm giác bất an

“Chúng ta bắt tay với Huyết Diện Hắc Y đường, không biết việc tái sinh ma thú mà thành công, liệu họ có gây khó dễ cho Bạch thành không, nếu như vậy có được Bạch Thành cũng đâu có được làm chủ hoàn toàn. Những lời ma đạo nói không có đáng tin đâu thiếu gia”

“ta cũng không tin chắc nữa, chỉ đánh cược với số mệnh thôi”

“Không ngờ thiếu gia cũng có lúc đánh cược với số mệnh”

Tiểu Dật Phong cầm cốc nước nhìn một hồi lâu rồi uống cạn

“Nếu quả thật bội ước, ta cũng không để cho chúng yên ở đâu”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Như Ý Lâu

Như ý Lâu nằm ở địa phận Tây Thành, cách Hắc Hồ phủ không gần cũng không có xa. Nơi xây dựng 4 lầu, xung quanh trang trí cờ hoa đủ màu sắc, cả ban ngày hay ban đêm đều ngập màu sắc sắc sỡ, Vào ban đêm cũng coi như là náo nhiệt a, Tiếng mời gọi của nữ nhân trên nghe cũng thật thú vị. Nhị thiếu gia có lòng giúp người, đi qua chắc không thể làm ngơ những nơi thế này

Người vào tỉnh táo, người ra say mềm. Đang nhìn đánh giá nơi này một chút thì một giọng nói cất lên

“Ê Tiểu Thất ca, huynh cũng đến những nơi thế này sao?”

Giọng nói này quen quá, hần quay sang thì Thấy Tiểu Hà đang đi tới. Thôi chết sao lại gặp tiểu Hà ở đây cơ chứ, giờ này muội ấy phải ở cùng Lão Lục mới phải, Vội vàng kéo Tiểu Hà ra xa chỗ này

“Muội không ở cùng Lão lục sao lại ra đây?”

Tiểu Hà nhanh nhẩu đáp

“Muội định ra ngoài mua chút đồ, còn huynh sao lại đến chỗ này”

Tiểu Thất áp ứng

“Ta ta có chút việc..”

Tiểu Hà nhìn Tiểu Thất có vẻ tếu

“Có việc gì mà lại đến Như ý Lâu cơ chứ? Có phải trong đây có vị cô nương nào làm huynh nhưng nhớ hả...”

“Làm gì có cô nương nào”

Tiểu Hà giả bộ giận dỗi

“Không có cô nương nào? vậy mà chẳng chịu đến thăm muội và lão lục”

Thấy Tiểu Thất có vẻ khó xử, lại cứ nhìn vào trong đó, Tiểu Hà có chút tinh nghịch, Vội vàng chạy vào trong Như Ý Lâu

“Muội phải tìm xem người đó là ai mới được”

"không được vào đây"

Thấy Vậy Tiểu Thất cũng vội lao theo. Nhưng vừa vào cửa đã thấy Tiểu Hà nhắm mắt quay lại ôm lấy gã

“Tiểu Thất ca sao huynh lại đến những nơi như thế này?”

Thấy cảnh nam nữ đang ba chắm, Tiểu Hà ngượng ngùng là phải, Còn Tiểu thất Thì tinh thần hần rất vững không có dễ bị dao động. Hần đưa Tiểu Hà ra ngoài bằng vẻ mặt nghiêm túc hần nói

“Mọi Việc không có như muội nghĩ đâu? Ta đến đây có chuyện khác. Muội mau về với Lão Lục đi”

Hần xoa đầu Tiểu Hà cười cười

“Ta không vào đây làm những chuyện như vậy đâu”

Tiểu Hà nói một câu rồi vụt chạy đi

“Huynh không được làm chuyện gì đâu đấy, nếu không muội cả đời không có tha thứ cho huynh đâu”

Con nhỏ ngọc này, Tiểu Thất thở dài rồi quay vào trong Như Ý Lâu, đây quả là chốn ăn chơi a, vừa ăn vừa ôm nữ nhân, vừa xem kịch..., Một nữ nhân có vẻ hơi nhiều tuổi nhưng dáng vóc vẫn còn giữ được khúc nào ra khúc đấy, Thấy khách lạ đi vào lại ăn mặc không phải kiểu người có tiền nên mụ vội đi xuống, xem ra là tú bà đây mà.

Không để bà cất lời hần đưa luôn miếng ngọc cho mụ rồi nói

“Đưa ta đến chỗ Phụng Nghi, “

Xem xong miếng ngọc lệnh bài biết ngay thân phận của nam nhân này a. vội vàng leo mép kể hết chuyện này đến chuyện khác

“Im lặng và dẫn đường, những chuyện khác ta không có hứng thú”

Tú bà cũng im lặng và chán nản tên này chẳng biết nói chuyện gì hết, Đi theo tú bà, Tiểu thất lên lầu ba, góc trái phòng cuối, nơi đây có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài a, góc nhìn cũng được.

Đến nơi, Tú bà trả lại miếng ngọc cho Tiểu Thất và đi ra ngoài, Hấn cũng tiêng vào trong phòng, ngắm nhìn một chút, thăm đánh giá một lượt. Chỗ này... chẳng có gì đặc biệt cả. Sau miếng rèm che là một nữ nhân a, Tóc có màu đen pha lẫn màu xanh rêu, có vẻ độc đáo đấy chứ, nữ nhân vận tử y, hờ vai nhưng được che lấp bằng một dải lụa mỏng cũng màu tím, khuôn mặt rất khả ái, không có sắc xảo như những nữ nhân dưới lầu,

“Ngươi nhìn lâu như vậy ta có chút không thoải mái”

Đùa chứ, làm ở đây mà khách nhìn lại nói không thoải mái, quả thật rất biết pha trò. Nhưng hấn cũng nhanh chóng nhìn sang chỗ khác hắng giọng nói

“Nhị Thiếu Gia Tiêu Dật Phong nói ta đến đây gặp cô nương”

Nghe thấy Tiêu Dật Phong, nữ nhân này mới nở nụ cười, không có căng thẳng như lúc nãy, xem ra là người quen thật

“Thì ra là người của Nhị thiếu gia, mau ngồi đi”

Giọng nói nghe có vẻ ấm tai đấy, rất dễ nghe, thấy hấn vừa ngồi xuống nữ nhân vội vàng rót trà, hai tay nhỏ nhắn cầm chén trà mời hấn

“Tiểu Nữ tên Phụng Nghi, không biết nên xưng hô với vị ca ca đây thế nào?”

“Chỉ là một hạ nhân trong Hắc Hồ Bang, Cô nương không cần bận tâm đâu”

Phụng Nghi nhẹ nhàng đưa hai bàn tay nắm lấy tay của Tiểu Thất, nhìn thẳng vào mắt hấn ánh mắt đầy vẻ mê hoặc

“Chỉ là một hạ nhân thôi sao?”

Bệnh nghề nghiệp chăng? đôi tay quả thực mềm mại, nhưng tiến độ tiếp xúc kiểu này hơi bị nhanh a, lần đầu được nữ nhân chủ động nắm tay, Tiểu Thất có chút bối rối, hấn vội thu tay mình lại làm đối phương có chút ngạc nhiên

“Chỉ là một hạ nhân”

Thấy Nam nhân này thu tay như vậy, Phụng Nghi có chút bất ngờ không có tin là tồn tại một kẻ lại rút tay khi bị nắm như vậy, Định lực tên này khá vậy sao?. Nhưng nhìn kỹ lại khuôn mặt có chút ngượng của Tiểu Thất, Nàng thấy có chút buồn cười, từ từ tiến lại gần từ phía sau ôm lấy cổ của Tiểu Thất thì thảo vào tai gã

“Ngươi chưa gần gũi với nữ nhân bao giờ sao?”

Cảm giác được nữ nhân ôm từ phía sau thật khó tả, mùi hương tỏa ra cũng dễ chịu lắm chứ, khuôn mặt nàng đang ghé sát vào người hấn a, Nhưng đây là người quen của nhị thiếu gia, bình tĩnh bình tĩnh

“Cô nương cần mang đồ gì từ Thiên Phủ Thành về đây?”

Định lực tên này cũng khá thật dễ xem ngươi chịu được bao lâu. Phụng nghi cố gắng tỳ sát thêm chút nữa, chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng khẽ chạm vào cổ của Tiểu thất làm hấn giật mình, Nhị thiếu gia dạo du với loại người này sao, thật khác xa với lúc hấn vừa vào đây. Xem khả năng câu dẫn nam nhân cũng thật ghê gớm

“Tiểu nữ không vội người vội gì chứ, đã đến đây sao không hưởng thụ một chút”

Thôi chết câu dẫn một cách trắng trợn rồi, loại người này ta có nên nhận lời làm giúp không hay từ chối nhiệm vụ lần này

Thấy nam nhân càng lúc càng lạnh nhạt xem ra, cách câu dẫn này không phù hợp với hấn a, phải thay đổi phương pháp mới được, Tên này tỏ vẻ trung thành, người cứ như khúc đá vậy, loại nam nhân này thích kiểu dịu dàng, lương thiện, yếu đuối a, khõe miệng Phụng Nghi mỉm cười, bỏ đôi tay ra khỏi người Tiểu Thất vội vàng trở lại ghé đối diện, giả vờ sụt sùi nói

"Tiểu nữ có chút thất lễ xin người bỏ qua cho, chỉ là ..."

Ngừng một lúc nữ nhân cố gắng nặn ra giọt nước mắt cúi gục đầu xuống chẳng biết vô tình hay hữu ý để lộ ra vài chỗ có tác dụng bỏ mắt

“Đường đi Thiên Phủ Thành xa xôi, rất nhiều nguy hiểm, vị ca ca đây ra tay giúp đỡ, tiểu nữ không có gì báo đáp nên...”

Thái độ thay đổi nhanh vậy sao? Nhưng cũng không phải không có khả năng... Nữ tử thanh lâu làm gì có cách trả ơn ngoài việc đó.

“Thuộc hạ chỉ làm theo chỉ thị của nhị thiếu gia, cô nương nên cảm ơn thiếu gia thì đúng hơn”

“Nhị thiếu gia bản tính muốn giúp người khác, chỉ nhận lời chứ không có biết những nguy hiểm trên đường, chỉ khổ vị ca ca đây”

Ồ, hơi lằng nhằng quá, Tiểu Thất hỏi lại

“Đó là thứ đồ gì, ta có thể lấy ở đâu?”

Phụng Nghi uống một hớp trà rồi nói

“Có một cái hộp ngọc bên trong có chứa Thủy Linh Châu, và một cái Miếng Huyền Thiết có khắc văn tự, còn ở đâu thì ta cũng không nhớ rõ”

Chắc không phải thế chứ, Tiểu Thất nghi hoặc

“Không nhớ vị trí làm sao ta biết ở đâu mà lấy, cô nương làm khó cho ta quá”

Phụng Nghi giả bộ lăm lẹp, nhìn xung quanh rồi tiến về phía giường, vẫy tay ra hiệu Cho tiểu Thất qua chỗ của nàng. Hình như có gì bí mật muốn cho hắn biết. Không chút nghi ngờ hắn đi lại chỗ đấy

“Ngồi đi”

Ánh mắt nhìn hắn có vẻ long lanh, chờ đợi, lần thứ hai mời ngồi, lại ngồi trên giường a. Tiểu Thất đắn đo suy nghĩ. Phụng Nghi giả vờ thẹn thùng cúi người cười khúc khích, Hắn bèn ngồi xuống

Nữ nhân quay lưng từ từ từng mảng y phục được cắt sang một bên, trên lưng nữ nhân hiện ra một hình xăm mặt quỷ màu đỏ cỡ lòng bàn tay

“Ngươi nhìn cho rõ hình xăm này, Ở Thiên Phủ Thành nếu thất dấu hiệu này, nơi đó chính là nơi cần tìm”

Mặc lại nội y, nữ nhân quay ngược lại chỗ Tiểu Thất một tay cầm phấn mê phóng lên người hắn. bột phấn chỉ làm hắn vô lực chứ không có bị hôn mê ngay lập tức. Phụng Nghi ngồi lên người hắn, bàn tay của nàng cời y phục của Tiểu Thất ra làm lộ rõ phần ngực lực lưỡng

“Nhục thể Thật sấn chắc,tiểu nữ rất thích a”

Không biết từ đâu tay của nữ nhân đã có một mẩu kim loại sắc nhọn

“Xin lỗi vì phải dùng hạ sách này, xin ngươi chịu đau một chút”

Mẩu kim loại nhanh chóng đâm vào da thịt của hắn ở vị trí tâm mạch, Cảm giác này chính là bị róc thịt a, Tay của Nữ nhân đã nhuộm máu đỏ lôm. Cảm giác đau đớn khi bị đâm cũng không còn nữa hình như đã chấm dứt, Lúc này nữ nhân lại dùng một thứ bột màu đen rắc lên vị trí nàng vừa đâm lúc nãy, một tiếng xèo xèo nghe rõ mồn một, theo đó là một lớp khói đen bốc lên Tiểu thất hai mắt lơ mơ chìm vào giấc ngủ

...

Sáng hôm sau hắn tỉnh dậy, xung quanh có chút khác lạ không vết máu, mọi thứ đều sạch sẽ. Nữ nhân vẫn đang ngủ, thấy Tiểu Thất thức giấc nàng cũng lồm cồm bò dậy, trên người không có mảnh vải che thân

“Sao chàng dậy sớm vậy... Tội qua chàng thật là hư quá đi rồi”

Tội qua hắn có làm cái gì đâu cơ chứ, bị người ta hạ độc,lại bị xèo thịt như vậy đã sớm vô lực rồi. Hắn mơ hồ nhớ lại, vợ cúi xuống xem tâm mạch, thì một hình xăm mặt quỷ lực sắc trông khác dữ tợn đã nằm ở đấy, hắn thở dài

“Ra tay thật tàn độc qua rồi”

Phụng Nghi từ phía sau ôm lấy cổ khuôn mặt ghé sát với mặt của hắn

“Tiểu nữ bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy, Chàng đừng giận? Khi tìm được nơi đó, chỉ cần cho họ thấy hình sấm này của chàng thì họ sẽ tự giao ra đồ vật”

Tiểu Thất gạt tay của nữ nhân ra

“Ta không thích cách làm này của ngươi.”

Hắn mặc lại quần áo rồi đi ra ngoài, Hôm nay hình như là đại trưởng lão lên đường đi áp tiêu a. Trông bộ dạng của Tiểu Thất bỏ chạy cứ như sợ nàng sẽ làm thịt hắn vậy, Phụng Nghi nở nụ cười mà mị pha chút nham hiểm, mặc lại y phục, hướng ra phía cửa sổ

“Ngươi không có chạy thoát khỏi bọn ta đâu, Tiểu tử ngốc à. Đã có Lục Sắc Quỷ Diện ấn ký, Từ hôm nay ngươi chính là kẻ bị hiến tế của Huyết Diện

Hắc Y đường.

Cho đến khi tâm mạch ma thú được cấy lên người của người.

Nhị thiếu gia quả thật tìm được một cơ thể phù hợp a, nhục thể như vậy chỉ cần qua hai lần huyết luyện là có thể sử dụng rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Khởi hành áp tiêu

Trở về Hắc Hồ Phủ, vừa kịp lúc mọi người đang chuẩn bị sắp xếp hàng hóa, binh khí của Hàn gia, Đan dược của Lăng gia, và một số tài liệu yêu thú quý hiếm, Hắc cũng đi vào phụ một tay, ra khỏi ngoại thành là có thể dùng yêu thú chuyên dụng để kéo rồi, giờ phải đem lên xe kéo ra ngoài cổng Tây Thành trước, việc này là của hạ nhân, Tiêu Thất cũng không có ngoại lệ.

Lần xuất thành này chuyển hai xe đi thôi, buôn bán sớm rồi còn về dự Võ hội. Riêng Tiêu Thất hán một mình một xe kéo vẫn còn dư sức Nhị thiếu gia đứng gần đó thấy vậy, liền đi tới chỗ hán nói nhỏ

“ Xem tinh thần người như vậy, hôm qua Phụng Nghi phục phụ tốt chứ hả?”

“Thiếu gia sao lại có bằng hữu như vậy chứ”

Tiêu Dật Phong phe phẩy cái quạt giả bộ thản nhiên

“Phụng Nghi có gì không tốt,này nhé vừa có nhan sắc vừa am hiểu nam nhân ...Ta thích nhất là loại nữ nhân đó a hê hê ”

Nghĩ lại chuyện đêm qua bị xẻo thịt, nếu qua lại với nữ nhân này hán bị cắt ba chấm cũng không biết.

“Mà Phụng Nghi có nói chuyện với người rồi chứ?”

Tiêu Thất chỉ gật đầu

“Lần này có làm cho tốt, Quà ta muốn tặng cho quận chúa đều ở chuyến này đây”

“Thuộc hạ hiểu rồi”

"ừm"

Tiêu Dật Phong nói chuyện vài câu rồi rời đi. Còn Tiêu Thất tiếp tục kéo xe về Tây Thành

Xem ra trưởng lão và đội áp tiêu đã tập chung ở đây rồi a, còn có một đầu Họa giác Mãn Ngưu, yêu thú này có vẻ đã được thuần phục, Vóc dáng của khá đồ sộ có thể mang hết chỗ hàng hóa trên lưng cũng không vấn đề,

“Các Người chuyển hết hàng hóa lên con yêu thú đi, đợi các đệ tử trong bang đến nữa, là chúng ta khởi hành”

Hán tử này Thân hình to lớn, mặt vuông, lưng dất trường kiếm. Xem ra là đội trưởng đội áp tiêu, người này tên Mục Thanh, mọi người nghe hiệu lệnh cũng không có chênh mảng hay làm biến, xem ra rất tôn trọng người này

Việc đưa hàng hóa lên cũng quá quen thuộc với họ rồi, Các hạ nhân cũng trở về phủ, trừ Tiêu Thất. Việc của hán chỉ là đi cùng và lấy đồ về cho Nhị thiếu gia, chẳng qua là tiện đường đi theo đoàn áp tiêu thôi, ngoại trừ giúp đưa hàng lên, xuống, cũng hkoong khác người đi dừng là mấy. Cũng có nhiều người nạn dân, thương nhân đi cùng chuyến này, vì tránh yêu thú hay sơn tặc nên bỏ tiền ra thuê người bảo vệ, nên Hắc Hồ Bang nhận luôn việc này. Tiêu thất không muốn ai nhận ra, hán cố ý lấy khăn che khuôn mặt lại, cứ như một người bình thường hòa vào đám người này, đi đến Thiên Phủ Thành là được.

Đội hồi lâu, Một số đệ tử Hắc hồ cũng đi theo chuyến này a, không ai xa lạ chính là đám Ngô Diễm, Tam tiểu Thư, huynh đệ họ Ngô, lam y nam tử tên Triệu Huy và Người đi đầu thiếu chủ Tiêu Dật Lôi, nhóm này nghe nói là đi rèn luyện a. Từ đây đến Thiên Phủ đi về cũng gần một tháng, trở về cũng gần đến Võ Hội. Quá đẹp

Đại trưởng lão ra lệnh cho Mục Thanh Thối tù và, báo hiệu mọi người lên đường.

Đoàn người chậm rãi đi, bóng ảnh mờ dần mờ dần...Thảm thoát đã rời khỏi Bạch Thành không thấy nhân dạng

...

Tiêu Dật phong không có trở về phủ mà đến một nơi trước, ban ngày có vẻ vắng khách đến chơi a, chỉ lác đác vài người ngồi ở lầu một ăn uống. Cũng phải, hầu hết mọi người nhất là các mỹ nữ ở đây chỉ làm việc ban đêm. Nơi đây chính là Như Ý Lâu

Nhìn Thấy nhị thiếu gia đi vào, bộ dạng vẫn tiêu sái, anh tuấn như vậy, sắc mặt có chút vui vẻ, tú bà vội vàng đến chào hỏi

“Ay yô. Nhị thiếu gia, hôm nay lại có hứng đến Như Ý Lâu vào sáng sớm thế này... Các cô nương vẫn còn chưa có thức giấc a...”

Tiêu Dật Phong một tay nâng cằm nhỏ nhắn của vị tú bà này làm vẻ mặt thương thức, chậm rãi nói

“Ta đến tìm người đã thức giấc a...”

Tú bà già bộ bèn lên, quay sang chỗ khác. Nhìn điệu bộ thật mắc cười quá đi

“Là tìm ta hay sao...”

Đột nhiên vẻ mặt của Tiêu Dật Phong đanh lại, làm tú bà có chút giật mình, không đùa giỡn nữa

“Bà đoán xem?”

“Mời ... mời thiếu gia”

Tiêu Dật Phong phất tay, ra hiệu cho tú bà không cần đi theo nữa, Tiêu Dật Phong ung dung đi tới lầu thứ ba, phòng cuối...

Nghe tiếng mở cửa, nữ nhân trong phòng liền cất tiếng chào

“Nhị thiếu gia lại có nhã hứng đến tìm tiểu nữ giờ này sao?”

Tiêu Dật Phong đi vào, một cách tự nhiên ngồi xuống ghế, đối diện nữ nhân. Cười cười

“Món quà của ta người vừa ý chứ?”

Nữ nhân rót trà mời vị Thiếu gia trước mặt mình, nhìn đối phương bằng ánh mắt mê hoặc, âu yếm nhẹ nhàng nói

“Thuộc hạ của thiếu gia cứ như khúc gỗ vậy, chẳng có chút dũng khí của nam nhân... buộc ta phải dùng đến mê dược...”

Ngừng một chút hai tay nàng từ từ ôm lấy cổ gã

“Có điều... Nhục thể quả thật rất thích hợp, “

Tiêu Dật Phong cười nhẹ có chút khinh thường tên hạ nhân, lại quay người lại bế xốc người nữ nhân lên giường.

“Không có dũng khí của nam nhân sao? Thật thảm hại”

“Nhị Thiếu gia ~”

Giọng nói thật là ngọt Ánh mắt nữ đang có ý mê hoặc, nhìn vị công tử bằng ánh mắt đắm

đuối, như muốn khấn cự, như muốn mời gọi, nữ nhân này quả thực biết câu dẫn nam nhân a, Tiêu Dật Phong không làm chủ được bắt giắc đưa tay từ từ cời bỏ y phục nữ nhân ra chấm chấm chầm.

// Oke. Cắt... Diễn tốt lắm,

Giờ chuyển cảnh nhé. Chuẩn bị máy quay hướng về phía Đoàn áp Tiêu đi, Bạch Thành tạm thời hết diễn biến rồi //

...

Đoàn áp tiêu của Hồ Bang đã đi xa ngoài phạm vi mười dặm, bắt đầu từ đây sẽ có yêu thú xuất hiện, Vì con đường mòn này là đi vòng qua Vân Vụ sơn lâm nên tránh được một số yêu thú, lâu nay vẫn thi thoảng có người qua lại, Lâu lâu mới có một đàn Hắc Linh Khuyển chạy qua nhưng không có gì phiền toái. Ban đêm có vẻ sẽ nguy hiểm hơn một chút, Những con linh khuyển này sẽ tập chung xung quanh nơi có ánh lửa, chỉ cần một người đi lẻ ra ngoài vùng dưng lều, rất có khả năng trở thành con mồi của chúng

Một hai con yêu thú thì võ giả còn chống lại được, chứ cả bầy linh khuyển tấn công cùng lúc thì hơi khó. Nhớ khi trước Tiểu Thất cũng chỉ là tận dụng sự bất ngờ, phóng ra ám khí mới may mắn hạ được. Nhưng không sao có một trưởng Lão ở đây tu vi cũng là võ sư, lại thêm một vị Thiếu chủ, tu vi cũng thâm bất khả trắc. Người trong đoàn cũng có chút yên tâm..

Sẽ mất khoảng 7 ngày đi đường mới có thể đến Thiên Phủ Thành, Võ giả của Hắc Hồ đã quen đường nên trông họ khá nhàn rỗi, vừa đi vừa cười đùa tán gẫu được. Còn mấy đệ tử đi tu luyện thì trò chuyện với vị trưởng Lão và thiếu chủ về cách tu luyện a

Ngô Diệm là kẻ mở lời trước, thái độ tích cực nhất a

“Đại trưởng lão, ta muốn thăng cấp lên võ sư thì phải làm thế nào? Ta dừng ở cảnh võ giả cao cấp cũng khá lâu rồi?”

Lão giả này chậm rãi vuốt cằm râu

“Đó là do nhục thể của ngươi đã tới giới hạn, không thể chứa thêm nội khí? Người bình thường nhục thể nâng được trăm cân được coi là khỏe mạnh, với nhục thể như vậy có thể luyện đến võ giả không có vấn đề gì, ví có đan dược trợ giúp nên căn cơ của các ngươi tốt Từ võ đồ lên võ giả tất nhiên là dễ dàng. Nhưng muốn từ võ giả lên võ sư, nhục thể của các ngươi phải nâng được 200 cân lực trở lên, nên nhớ là nhục thể không phải là dùng nội khí. Điều này có chút khó khăn với đại đa số tu luyện giả, luyện nhục thể rất khó khăn, và khó sở”

Tiêu Dật Hồng khẽ nhủ mày hỏi trưởng lão

“Có thể tấn cấp võ sư mà không cần luyện nhục thể không?”

Đại trưởng lão ôn tồn đáp

“Cũng có một số người, đan điền có chút đặc biệt, có thể chứa vô hạn nội khí không cần phải luyện nhục thể, những người này có thể gọi là nhân tài cũng được. Chỉ cần tu luyện nội khí sẽ tăng cấp đều đặn. Thiên phú chính là như vậy, có thể nói đến như Thiếu chủ Tiêu Dật Lôi đây là một ví dụ, còn các đệ tử tinh anh của các gia tộc cũng là diện này. Chỉ cần họ không bỏ cuộc thì vẫn có thể tăng cấp”

“Như vậy những người đó tương lai có thể trở thành Võ quân, giống Thành chủ?”

Trưởng lão cười dài

“Không dễ như vậy, thiên phú chỉ là một phần, nên nhớ càng về sau tu luyện càng lâu mới có thể tấn cấp. Tiểu thư mất bao lâu để tu luyện đến cảnh giới như bây giờ”

Tiêu Dật Hồng tỏ vẻ đắm chiêu suy nghĩ

“Đệ tử Hắc Hồ mười tuổi tu luyện, ta năm nay 16 tuổi, cảnh giới võ giả trung kỳ..”

Đại trưởng Lão hít sâu, rồi thở ra một hơi dài,giải thích

“Giả sử Tiểu thư có thiên phú tốt, mất sáu năm tu nội khí đạt được 700 đến 800 cân lực muốn lên 1000 cân lực, vậy thì một, hai năm nữa sẽ đạt võ sư. Từ 1000 lên 5000 tức là võ sư lên võ quân cũng phải bốn mươi năm nữa, khi đó người đã 58 tuổi rồi”

Như vậy chẳng phải đã già lắm rồi sao, đám đệ tử có chút thất vọng. Thì ra là như vậy, tu luyện khó như vậy, lên được võ quân còn rất xa vời, dừng ở mức võ sư cũng coi như không phải phở vật a

“Lâu như vậy mới lên được Võ Quân, chưa kể nếu không có thiên phú, chỉ còn giữ ở cảnh giới võ giả thôi, lên võ sư còn khó khăn hơn nữa. Không có cách nào giúp tiến cấp nhanh sao?”

“Có chứ, linh thạch có chứa linh khí, luyện hóa được nó, có thể giúp tiến cấp nhanh hơn. Công pháp tu luyện cũng quan trọng, nó quyết định nội khí người tu luyện có được nhiều hay ít dẫn đến tiến độ nhanh hay chậm. Còn có trường hợp, cướp đoạt nội khí người khác, tu vi tăng mạnh vượt bậc”

Đám đệ tử ngạc nhiên

“Nội khí còn có thể cướp đoạt sao”

Trưởng lão sắc mặt khá trầm trọng khi nhắc đến việc này

“Có công pháp hấp thu nội khí người khác, Có điều hơi thái quá Nội khí người ta tu luyện mấy chục năm có thể bị người khác cướp mất trong một ngày, Điều này chỉ xảy ra ở Ma đạo, chính đạo thì không cho phép tu luyện loại công pháp này. Cũng may là nội khí cũng có thuộc tính, không phải loại nào cũng có thể dung hợp, luyện hóa được. nếu xung khắc còn có thể bị nổ chết”

Nam tử tóc đỏ vốn im lặng giờ này cũng lên tiếng hòa vào câu chuyện

“Khi tính mạng bị nguy hiểm, sẽ kích phát tiềm lực, đó cũng là một cách để tăng thực lực và giới hạn bản thân, Tu vi các ngươi cũng có thể tăng cấp”

Trưởng lão gật gù

“Sinh tử tôi luyện quả thật có hiệu quả, nhưng cũng thập phần nguy hiểm, Sống sót trở ra chắc chắn mạnh hơn không ít, nhưng không vượt qua được thì...”

Nam tử tóc đỏ lạnh lùng nói

“Chỉ có những kẻ muốn được sống, muốn mạnh mẽ hơn mới có thể sống sót trở ra, Lần này ta muốn các ngươi đi theo chính là như vậy”

Hóa ra đây là khổ luyện mà người từng nói đến sao, Đám người kia có chút biến sắc, Vậy là bọn họ đang đi vào chỗ chết sao

Đại trưởng lão thấy một số người có vẻ lo lắng, run sợ có chút không hài lòng lắm, nhưng dù gì cũng là con cháu của gia tộc, không dám đối mặt thì sau này bang hội gặp nguy hiểm sẽ ứng phó thế nào đây, Nhưng đây cũng coi như là đám hậu bối có dũng khí nhất rồi, nếu không qua nổi tôi luyện. Bang hội sẽ tồn thất một thế hệ a. Thật khó nghĩ

“Các ngươi ai đi theo thiếu chủ thì nói ra, còn không thì im lặng theo ta đến Thiên Phủ Thành buôn bán vậy.”

Tiêu Dật Lôi vẫn lạnh lùng

“Cho các ngươi một ngày suy nghĩ”

Câu chuyện tạm dừng ở đây, mỗi người một vẻ, Họ vốn quần là áo lượt, tu luyện nhẹ nhàng quen rồi, dù sao cũng vẫn lên được võ sư chỉ là hơi lâu một chút thôi. Đa số các đệ tử gia tộc khác cũng vậy, bọn họ còn không có cơ hội lên võ sư nữa, như vậy mình cũng coi như là khá rồi

Chỉ khi gặp khó khăn con người mới có động lực phấn đấu. Đang ăn sung mặc sướng, tương lai cũng không phải kẻ bỏ đi. ai sẽ đi đặt mình vào hiểm cảnh đây

...

Đoàn áp tiêu nghỉ ngơi dưới một gốc đại thụ, ăn uống, hay làm gì đó tùy ý.

Các thương nhân thì ăn uống, nằm nghỉ, võ giả thì từng nhóm đi ra nguồn nước tắm, Các đệ tử thì mỗi người một góc suy nghĩ, riêng hai huynh đệ họ Ngô vẫn theo đuổi tam tiểu thư a, chỉ cần nâng tham gia, thì họ cũng tham gia. Lam y nam tử, Triệu Huy có chút bối rối, chưa quyết định được. Ngô Diễm thì ngồi quay lưng suy tư, nhìn phía cuối con đường mòn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ngoài ý muốn

Tiểu Thất nhìn quanh một lượt, không có gì bất thường cả, hần bèn tìm một góc, Tu luyện luyện tâm pháp, hòa nhập với khung gian nơi đây, cảm nhận từng luồng khí xung quanh, tiếng nói chuyện nhỏ dần, hần không còn bận tâm nữa. Những lúc như thế này hần cảm giác được mình như đã thoát ra khỏi cơ thể, tự do bay lượn trên cao hần có thể bay đến mọi ngõ ngách nhìn thấy yêu thú, nhưng bọn chúng không có bỏ chạy, cứ như không nhìn thấy hần vậy. Cảm giác này thật thoải mái. Lượn một vòng quanh đoàn áp tiêu, không có ai phát hiện ra, kiểu này mà nhìn lên người khác chắc vui lắm đây, hần quay lại vị trí đang ngồi nhập vào cơ thể, khác với những lần trước, hần có chút mệt mỏi

Mở mắt ra hần thấy có chút gì đó không đúng. Cảm giác khoan khoái sau khi tu luyện mới đúng, sao lần này lại có chút mệt mỏi như vậy, hần bối rối nhìn lại thì thấy Một lão giả đang cười với hần. Ăn mặc thì bình thường thôi, không giống thương nhân, cũng không giống hạ nhân

“Cảm giác bay lượn tự do thế nào?”

Tiểu Thất ngơ ngác, Lão giả này là ai, sao lại biết việc mình vừa “bay một vòng”

“Xin Lỗi. ta với lão không có quen nhau thì phải”

Lão giả mỉm cười quay sang chỗ khác, mắt nhìn lên trời trầm ngâm

“Đúng là không quen những, ít ra và và ngươi có vài điểm chung a.”

Tiểu thất quần khăn che người như vậy, lão không nhìn thấy mặt, cũng không biết mình là ai sao có thể có điểm chung cơ chứ

“Chúng ta đều luyện một loại tâm pháp, và chúng ta đều thích tiêu điều tự tại”

“Tu luyện cùng một loại tâm pháp?”

Lão giả gật đầu

“Thầy mặc Tâm pháp của ngươi đã luyện đến mức độ “Hồn lìa khỏi xác” cũng coi như là đại thành rồi a.. ha ha ha”

Biết được cả công pháp tu luyện, vị lão giả này không có đơn giản a, vội cúi đầu thi lễ

“Tiểu bối thất lễ rồi, không biết tiền bối xưng hô thế nào”

Lão già có chút không vừa ý

“Không cần như vậy, vạn vật đều như nhau ta cũng là người, mà người cũng là ta, những tiểu tiết này không cần phải để tâm”

Nghe thật là cao siêu, có huyền cơ trong đó chẳng, thôi kệ cứ hỏi thăm vài câu đã, vị này cũng khiến Tiểu Thất tò mò không ít

“Vậy ra lão cũng tu luyện Thủy Mặc Tâm Pháp? Có thể lý giải một chút về tâm pháp này không?”

Lão già cũng không co úp mở a

“Công Pháp này do Thủy Mặc Lão Tổ do cảm ngộ bản thân mà ghi lại. Công pháp này được lưu truyền trong Tiên Môn, giúp con người hòa nhập với vạn vật, sống an nhàn tự tại a, Không hiểu một kẻ phạm nhân nơi này lại có được nó”

Nghe nói đến tiên môn, Tiểu Thất vô hừng hứng thú a

“Lưu truyền trong tiên môn sao, đó là nơi nào?”

Lão già này suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn chưa có câu trả lời xác đáng a

“Ta cũng không biết nên nói nó như thế nào. Tiên Môn ... nơi đó con người luôn tìm đến đại đạo, dù có người đã thấy nó, nhưng không phải ai cũng sẵn sàng chạm đến nó. Chạm tới đại đạo là khi người nhận ra mình có tất cả cũng là lúc người mất tất cả”

Nghe thật là khó hiểu

“Vậy theo lão ta có nên đi tiếp không?”

Lão già cười dài. Nhìn về con đường mòn để lại một câu rồi biến mất

“Đại đạo ở ngay trước mắt,... chúng ta cùng tuy đi cùng nhau trên một đường, nhưng ta đã sắp tới đích, còn người mới chỉ bắt đầu mà thôi”

Tiểu Thất cảm khái, Xem ra vị này là một cao nhân a. Ta luyện Thủy Mặc Tâm pháp, lại là một pháp quyết của tiên môn sao. Nghe có vẻ lợi hại đấy, nhưng sao nó lại lưu lạc tới Bạch Thành, thôi không quan tâm đến việc này, Dù sao cũng lướt đến cánh giới “Hồn lìa khỏi xác” cũng coi như là thành công, Ngồi một chỗ cũng có thể đi “du lịch” rồi có điều đầu óc có hơi choáng váng một lúc

Tiếng tù và lại cất lên, đoàn người đứng dậy chuẩn bị tiếp tục lên đường

Đây cũng là lần đầu đi xa đến vậy a, xung quanh chỉ toàn là rừng cây và núi cao, không có thấy bóng dáng ngôi nhà nào, cả dịch quán cũng vậy, suốt dọc đường, Hôm đầu tiên còn nói chuyện rôm rả với nhau, nhưng mấy hôm sau, đã chẳng ai nói câu nào, chỉ toàn là mệnh lệnh dừng lại, đi tiếp...

Các đệ tử chỉ có Ngô Diệm là có gan đi cùng Tiêu Dật Lôi, không đi theo đoàn mà tách riêng ra đi xuyên qua Vân Vụ Sơn Lâm thẳng tới Thiên Phủ Thành. Gần hơn nhưng cũng nguy hiểm hơn ít nhất họ cũng sẽ đi vào Khu Yêu Thú Cao Cấp, những nơi chỉ dành cho võ sư trở lên, chưa biết Thiếu Chủ thế nào nhưng Ngô Diệm phen này lành ít dữ nhiều a. Xem ra hắn đã quyết tâm trở thành cường giả

Còn những người còn lại không có đi làm cái chuyện Sinh Tử Tu Luyện a, chỉ lạng lẹ đi theo đoàn, tâm trạng cũng không có tốt chút nào, nhất là tam tiểu thư a, người được mọi người cho là tu vi đệ nhất, vậy mà không có gan lớn như Ngô Phàm, điều này tất nhiên làm nàng có chút phiền lòng

... Cũng may là sau ba ngày đường, có một thôn nhỏ hiện ra không có cách xa đường là mấy, nơi này có chút đặc thù. Núi đá dốc đứng mấy trăm trượng. Vậy mà nhà cửa được xây trên vách núi, cũng chưa biết vì sao lại có người chọn nơi này làm địa điểm sinh sống a.

Thấy có người đi qua, một số người dân trong thôn vội hô lớn, rồi chạy lại phía đoàn áp tiêu, Bộ dạng của họ có chút ồm ỷ a

Trưởng lão ra lệnh mọi người dừng lại, xem xét tình hình.

“Đại nhân, làm ơn giúp chúng tôi với...”

Nhóm người này có 5 người, một già hai trung niên, một thiếu niên và hai đứa nhỏ, quần áo có chút rách nát, đang ở dưới đất quỳ lạy vị trưởng lão

“Các người có chuyện gì? mau đứng lên nói chuyện”

Đám người đứng lên hết hoảng nói

“Thôn chúng tôi đang bị bệnh dịch, làm ơn hãy giúp chúng tôi”

Một đám người xa lạ, chạy ồa ra kêu cứu, thật khó giải quyết a, dù sao họ cũng đang trên đường làm ăn mà, như vậy có vẻ sẽ không may mắn lắm. Bị cái gì đó dừng sức còn được, chứ bị bệnh thì võ giả bọn họ bó tay, nhưng mà đi làm ăn cũng nên tích đức một chút a.

“Trưởng lão, chuyện này...”

Lão già tuy có tuổi nhưng cũng hơi khó xử vụ này

“Mọi người nghỉ chân một lát. Trong đoàn có ai biết chút y thuật cảm phiền đi theo ta một lát”

Đến nước này giúp được đến đâu hay đến đấy vậy, nếu quá sức thì cũng không có làm gì được a. Mỗi tội không có ai biết y thuật, lại nghe tin là bệnh dịch, Chờ đợi hồi lâu không có ai đi ra, nên chỉ có Trưởng lão đi theo ông lão đi vào trong. Còn lại đều đứng ở ngoài đường, chờ đợi

Thiếu niên trong thôn lúc này tự nhiên quỳ xuống vội vàng nói với giọng cầu khẩn

“Các vị ca ca làm ơn hãy giúp ta tìm tiểu muội... ta cầu xin”

Mấy võ giả và đệ tử hơi ngạc nhiên một chút

“Muội muội ta bị rơi xuống vách núi, chưa rõ sống chết, cầu xin các vị, hãy tìm giúp ta”

Đám võ giả đi tới nhìn xuống vách đá, rồi nhìn nhau với vẻ e ngại, lắc đầu, Vách này sâu không thấy đáy a... Thiếu niên vội vàng lết tới phía tiểu thư và huynh đệ họ Ngô, hay tay ôm lấy chân bọn họ cầu khẩn

“tỷ tỷ, hai vị đại ca làm ơn hãy giúp ta, muội ấy là người thân duy nhất của ta... cầu xin các người”

Ba người bọn họ cũng đi tới vách đá nhìn xuống, sắc mặt có chút ớn lạnh, dù họ có là võ giả có thể thi triển thân pháp, nhưng ở độ cao này cũng không dám chắc, hơn nữa xuống đây chưa chắc đã thấy xác người

Một số võ giả lên tiếng

“Tiểu thư... vách đá này...”

Tiêu Dật Hồng cũng rất e ngại, nàng có thể xuống được nhưng chưa biết vực này sâu bao nhiêu, xuống được chưa chắc đã lên được, nhìn bộ dạng cầu khẩn của thiếu niên làm nàng thêm phần day dứt, nhưng đi xuống chẳng phải sẽ chết sao, nàng không có muốn chết như vậy, nếu không đã đi cùng sư huynh Tiêu Dật Lôi rồi, còn, huynh đệ họ Ngô thì không nói, dù là tam tiểu sư rơi xuống vực cũng chưa chắc chắn bọn họ sẽ xuống tìm kiếm,

“Ta xin lỗi,... ta... không thể giúp được người”

Một số hòa theo, tỏ vẻ thông cảm

“Đúng đó, rơi xuống vực như thế này không giữ được mạng đâu”

"Chúng ta có xuống cũng vô ích, còn chưa biết nó sâu bao nhiêu nữa, xuống được nhưng lên được hay không còn hơi khó nói a"

Hai người trung niên trong thôn nhìn thiếu niên với vẻ mặt thương cảm, họ biết người này và em gái rất thương nhau, người cùng thôn không giúp được gì, họ cũng không có lên tiếng, thêm lời làm nó thêm đau lòng bèn quay sang chỗ khác.

Lúc này một số người tò mò liên hỏi

“Sao mấy người lại sống ở đây vậy, nhìn địa thế đã nguy hiểm rồi, lại còn có yêu thú nữa”

Nam tử trung niên sống trong thôn liền trả lời

“Tuy nơi đây hiểm trở nhưng có rất nhiều loại thảo dược quý, chúng tôi quen sống ở đây rồi, cứ mỗi khi có đoàn người đi qua đều cho người đi theo vào thành bán, đổi lấy đồ dùng hàng ngày”

“Kỳ lạ, tôi tưởng anh biết thảo dược thì cũng phải biết chút ít về y thuật chứ?”

Nữ tử trung niên đang bế con nhỏ, thấy vậy bèn đáp

“Quả thật trong thôn cũng có một danh y, chúng tôi cũng nghe lời y mà đến đây sống. nhưng mấy hôm gần đây đột nhiên mất tích, lại đúng lúc trong thôn có vài người nhiễm bệnh dịch, chúng tôi cũng không biết phải làm thế nào? Đi khỏi đây thì nhiều yêu thú dọc đường quá, nên chỉ biết chờ đợi có đoàn người đi tới sẽ xin đi cùng. “

Đến đây sống chỉ vì kiếm thảo dược sao, nghe có chút khó tin a nhưng sao lại có cả trẻ con thế kia, xem ra cũng không phải nói dối a, Những người này có thể đã ở đây từ rất lâu rồi. Mọi người tiếp tục hỏi về cuộc sống thôn này, càng nhiều người tỏ ra hứng thú, tự nhiên tập trung lại nghe kể chuyện.

Thiếu niên thấy mọi người nói chuyện có chút chán nản, tạm tránh sang chỗ khác rất gần chỗ Tiểu Thất đang ngồi tu luyện. Tiểu Thất tuy nhắm mắt dưỡng thần nhưng động tĩnh xung quanh vẫn nắm được, Thiếu niên kia đang khóc sao?

“Nam nhi sao có thể dễ dàng rơi lệ như vậy?”

Thiếu niên đôi mắt có chút ướt át, quay lại thì nhìn thấy người nói chuyện với mình lại là một nam nhân che kín mặt, có chút chột dạ nhưng không quá để tâm, bèn kể;

“Muội muội ta chết rồi... ta... đã không còn người thân nào nữa...”

Ra là mất người thân, xem hấn xúc động như vậy chắc mới qua đời không có lâu a. Có lẽ là do chết vì bệnh dịch

“Việc đấy cũng không phải do người a,”

Thiếu niên lau nước mắt, giọng nói vẫn còn chút xúc động

“Là do ta, nếu hôm qua ta không về trễ... thì An Mộc đã không đi tìm ta... do trời quá tối.. muội ấy đã rơi rơi xuống vách đá... ngay trước mặt ta..”

Người thân chết ngay trước mặt, quả thật chịu đủ kích rất lớn, khiến cho người khác có cảm giác bất lực, Thiếu niên đã ngừng khóc, đôi mắt vẫn đỏ ngầu

“Vách đá quá cao, ta đã thử mấy lần nhưng xuống không được”

Tiểu Thất mở mắt, nhìn bàn tay thiếu niên được băng bó sơ sài, xem ra cũng chịu đau không ít

“Sao người không nhờ mấy vị võ giả ngoài kia, xem ra có thể giúp được người đấy”

Thiếu niên nghe thấy nam nhân nhắc đến võ giả lại thêm phần chán nản, nhìn đám người đang ú ớ ngoài kia, hấn càng thêm đau lòng a, võ giả cũng ngao ngán lắc đầu ko giúp hấn, cũng phải thôi. Có thể muội muội hấn chết thật rồi

“Là võ giả cũng vậy thôi. Bọn họ cũng không giúp được... ta cũng hết cách, muội muội ta... An Mộc lúc cười thật là đẹp a. Chỉ tại ca ca...”

Thiếu niên này nhỏ tuổi hơn hấn, Xem ra cũng là người giàu tình cảm lắm chứ, ít ra còn có người thân, còn tốt hơn Tiểu Thất a, cô độc một mình. Lúc hấn gặp nạn có ai giúp hấn chứ. À là Mộng Lăng, giờ nàng ta chắc đang dưỡng thương a. Khẽ thở dài, Hấn nhìn sang thiếu niên này, Người này ít ra cũng từng có người thân,

Xem ra không biết em gái sống chết ra sao, hấn không có an lòng a, Thử tìm giúp hấn vậy.

“Để ta tìm giúp người”

Thiếu niên đứng hình, là thật hay đùa đấy, nhìn Tiểu Thất đánh giá một lượt nghi hoặc

“Người sẽ giúp ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đáy vực cứu người

Không trả lời thiếu niên, Hấn tiến về phía vách đá nhìn một lúc đánh giá qua một chút, nhìn bộ dạng trầm ngâm của Tiểu Thất trông không có oai vệ như những người kia a, thiếu niên cười khẩy, cho rằng Tiểu Thất cũng sẽ như mấy vị võ giả kia, e ngại độ sâu của vách đá, cũng sẽ quay lại từ chối hấn

Quả nhiên Tiểu thất suy nghĩ hồi lâu rồi cũng quay lại phía thiếu niên,

“Muội muội người ngã ở chỗ nào, dẫn ta đến đó”

Người này thực sự muốn giúp hấn, vẻ mặt rất nghiêm túc, tuy vẫn che mặt nhưng khi nhìn kỹ đôi mắt thật khiến người ta có cảm giác tin tưởng, không có nói suông a. thiếu niên bất giác thấy xấu hổ khi nãy coi thường nam tử này, vội vàng nói

“Ồ ở... bên này”

Thiếu niên dẫn Tiểu Thất đi vào trong thôn, men theo vách đá, phải qua một chiếc cầu gỗ mới đi vào được thôn, cầu này sẽ được kéo lên để tránh yêu thú tấn công. Thôn này chỉ có 7 căn nhà gỗ, nhỏ nhắn không có gì quá bắt mắt, nhưng đem lại một cảm giác ấm cúng, bình an

Thấy hai người đi vào, bên ngoài đường không ít người để ý, họ lên tiếng bàn luận

“Không phải người kia định xuống vách đá giúp tiểu tử đó chứ”

“Hình như là vậy rồi, thật không biết sống chết. hai za”

Một số người chê bai, một số kẻ tự ái, đặc biệt là một số võ giả, Họ Tham gia đoàn áp tiêu có thể nói là can đảm, vì áp tiêu cũng không phải là không gặp nguy hiểm, thậm chí cũng mất mạng, nhưng đi xuống vực, mang lại cho họ cảm giác là chết chắc. đi xuống được nhưng không lên được.

Mọi người, bên ngoài đã bị thu hút sang sự việc đang diễn ra ở bên trong kia, nam tử kia là ai, sao lại nhận lời...

...

“Là chỗ này sao?”

Tiểu Thất lại trầm ngâm, vực này không biết sâu bao nhiêu a, xung quanh có dây leo, nếu may mắn người đó bị mắc vào, có thể vẫn còn hi vọng

“Người xem có dây nào dài nhất, rồi thả xuống.”

Thiếu niên có chút khó hiểu, người này không lẽ dùng dây đi xuống?

“Dây dài nhất cũng không có tới được đáy vực đâu”

“Ta chỉ nói người để ở đây, tỷ nữa ta có đuôi sức không leo lên được, người cũng phải kéo ta lên chứ”

Nghe Tiểu Thất nửa đùa nửa thật nói như vậy, thiếu niên thấy mình vẫn nên tin tưởng người này hoàn toàn a. Đã chịu giúp mình thì nên tin tưởng người ta

“Ta hiểu rồi.. người... Ca ca định xuống như thế nào?”

Tiểu thất vội ngồi xuống, vận dụng tâm pháp, di chuyển linh hồn của mình bay xuống dưới vực xò xét một lượt a, nhưng cảnh giới của hắn chưa đủ để linh hồn hắn đi tới đáy, vậy xuống một đoạn rồi sử dụng lại chiêu này vậy

“Ta có cách của ta, người không cần lo lắng, để ý kéo dây lên là được”

Hít một hơi thật sâu Tiểu thất nhắm đến sợi dây leo dưới đáy nhảy xuống. Một màn này làm thiếu niên kinh hãi, mọi người đoàn áp tiêu cũng vậy, tất cả cho rằng hắn đã điên rồi, nhảy xuống như vậy khác nào tự sát, gieo mình xuống vách đá, Một số người cảm thán. Cứ tưởng hắn có cách gì hóa ra là nhảy xuống vực. Thật là ngu ngốc a. Không tên điên mới đúng!

Riêng Tiêu Dật Hồng lại có chút nghi ngờ, người này tuy che mặt nhưng, sao đôi mắt đỏ, làm nàng thấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi. Nếu biết đây là tên hạ nhân từng bị mình giáo huấn cho một trận đến mức cứng họng, không biết nàng sẽ có suy nghĩ gì? Là tên điên, tên mặt dày hay là... không biết có phải đầu óc có vấn đề hay không, nếu hắn chủ động đi đi xuống, thì cũng có dũng khí hơn nàng rồi.

Vừa nhảy xuống vực, Tiểu Thất rất nhanh rút đoản đao, hắn rên ở Nam thành a, được đức từ huyền tinh và bạch ngân còn thừa lại, chất lượng cũng không tệ, lần này có dịp sử dụng rồi, Một tay túm dây leo một tay cầm đoản đao cắm vào vách đá, hắn vận dụng Thủy Mặc tâm pháp di hồn đi xác định vị trí xung quanh, vẫn chưa đến đáy vực, mà dây đeo cũng chỉ kéo dài đến đây a. Hóa ra vực này sâu hơn hắn nghĩ nhiều, dây leo đã hết, vậy người tên An Mộc Roi xuống đây khả năng sống sót không cao lắm, Đã nhận lời rồi vậy thì cũng phải tìm câu trả lời chính xác ho người đó a, hi vọng, An Mộc có thể mắc ở đâu đó dưới này. Vẫn có thể nhảy thêm lần nữa, Hắn dấn chân vào vách đá, rút đoản đao ra, nhảy xuống một hơi nữa,

...

“xoạt xoạt xoạt...”

Tiếng kim loại cắm vào vách đá phát ra. Tiểu Thất đã bám được vào vách. Không gian xung quanh tối om, nhãn lực của hắn lĩnh mẫn vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ. nhìn lên trên, mép vực chỉ còn là một vệt sáng cỡ ngón tay. Còn một khoảng nữa mới tới đáy a, nhưng xung quanh chỗ hắn bám được có không ít cây mọc ra từ vách đá. Sâu như vậy mà cây cũng mọc ra được sao? Vận dụng tâm pháp hắn tiếp tục dò tìm quanh đây, Linh hồn hắn dừng lại chỗ bóng người, một thiếu nữ a, xem ra là An Mộc, người hắn cần tìm đây mà.

Xung quanh người có quần dây leo, lại bị mắc vào cành cây kỳ bí thân người treo lủng lẳng xuống dưới. Mạng vẫn chưa có hết a. Tiểu Thất rút đao ra, nhảy lại gần chỗ đó

“Ai ...đó, làm ơn cứu với”

Nghe tiếng đất đá rơi xuống, kèm tiếng va chạm của kim loại, một âm thanh yếu ớt vang lên

“Người là... An Mộc?... Ta xuống cứu người đây”

Đang treo lủng lẳng giữa không trung như vậy thật khó để cứu a, cành cây không chịu được sức nặng hai người không thể leo lên đẩy kéo người lên được. Chỉ có cách nữ nhân lắt người đứng đưa qua bên này thôi,

“Hey, đu người qua bên này ta sẽ đón lấy “

Nghe vậy nữ nhân vùng vẫy một hồi, một lát sau đứng đưa lại sát vách đá, Nhân cơ hội đó Tiểu Thất phóng phi hoàn cắt dây leo, rồi nhanh tay chộp lấy người nữ nhân kéo lên, Lướt phi hoàn bay trở lại hắn chỉ có cách né người tránh đi, để phi hoàn rơi xuống vực.

..Nhảy thêm hai lần nữa hắn cũng đi tới đáy vực, Dưới này thật là ẩm ướt a, vội cắt dây leo ra khỏi người nữ nhân, Bị dây leo quấn quanh người hơn một ngày quả thật khó chịu a, vậy mà lúc này vẫn có sức lảng người qua chỗ hắn, Nữ nhân này nghị lực cũng mãnh liệt lắm đấy chứ. Ít ra còn muốn tiếp tục sống

“An Mộc..Cảm ơn ân nhân đã cứu mạng...”

Nghe giọng nói thều thào, pha chút mệt mỏi, Tiểu Thất đáp

“Đừng vội cảm ơn, chúng ta lên được trên đây đã..”

Ngừng một lúc hắn tiếp

“Ồ ... ngươi còn đi lại được chứ”

Bị rơi như vậy không biết người này có bị thương chỗ nào trầm trọng không, nếu có thì cũng hơi căng, vì hắn không có biết gì về y thuật a. Không gian khá tối nhưng hắn vẫn thấy được nữ nhân đang gật đầu, (Ồ may quá,) hắn đưa tay diu người đó đứng lên

“Ta phải tìm đồ đã, rồi mới nghĩ cách lên trên đây”

Hắn phải tìm Tử Nguyệt Phi Hoàn trước rồi mới phục hồi sức lực leo lên trên. Phi hoàn là một vũ khí hắn bỏ sức lực làm ra, tác dụng của nó rất lớn, không dễ bỏ qua được.

Cùng may Tử Nguyệt Phi hoàn có ánh sáng màu tím nên trong bóng tối rất nhanh được tìm thấy. Nhưng xung quanh của nó lại có một xác chết, Hắn có chút hoảng hốt Nữ nhân bắt giắc núp vào lưng hắn, đôi tay vô thức cầm lấy tay hắn

“Ngươi nhận ra người này không? xem xác chết cũng mới gần đây thôi”

Dưới ánh sáng màu tím của phi hoàn, nữ nhân xem xét một chút, tuy da thịt có bị nát không ít, nhưng nhìn y phục nàng có thể nhận ra

“Là sư phụ của ta, người là một danh y có tiếng, trong thôn gọi là Mạc tiên sinh”

Một danh y mà rơi xuống vực ư, xem hiện trạng hình như là đi hái thảo dược mới bị rơi như vậy a

“Sao các người lại tìm đan dược ở những nơi như thế này?”

“Sư phụ bảo, cách núi này có linh khí, thảo dược ở đây có chất lượng rất tốt, và một số thảo dược chỉ ở đây mới trồng được, vì vậy Sư Phụ mới tìm một số nạn dân tình nguyện theo ông đi đến đây, dựng nên thôn này”

Xem ra là người cũng có khí độ đấy chứ, Ông không may gặp nạn vậy ta xin chôn cất vậy, Nằm dưới vực có lạnh lẽo một chút nhưng Hắn không có rảnh rỗi mang thi thể ông này lên a, xuyến cái xác ra một chỗ bằng phẳng hơn, thì một cuốn sách cũ rơi ra

“Hình như là sách y thuật”

Còn có quả gì đó rơi ra từ giỏ thuốc của người này, Tiểu Thất đưa tay cầm lấy, ngửi thử, chẳng có mùi gì cả

"Quả gì đây? có ăn được không?"

An Mộc đưa tay nhận lấy, mân mê một hồi, khề cắn một miếng, rồi vội về mặt hí hửng

"Là quả phục linh, không ngờ lại có quả phục linh ở đây"

Tiểu Thất nghi hoặc, quả này ăn được sao

"Quả Phục linh này ăn được sao?"

An Mộc vội vàng đáp

"Ân nhân... Quả Phục Linh tất nhiên là ăn được, nó còn có công dụng bổ khí huyết, Thanh lọc cơ thể, Nữ Nhân ăn vào còn có tác dụng làm đẹp nữa... Vô cùng chân quý, Chỉ tiếc cây Phục linh chỉ mọc ở những nơi mà người thường khó tới, không ngờ lại mọc ở đáy vực này"

Tiểu Thất cũng hiểu ra

"Chắc là sư phụ của ngươi, xuống tìm quả Phục linh nên mới xảy ra cơ sự này"

", Loại quả này Sư phụ từng cho An Mộc ăn một lần...Người xuống tận đây tìm kiếm sao"

Chợt nhớ tới một việc hần bèn hỏi

"Người bị tổn thương ở mặt Ăn quả Phục linh có thể phục hồi không?"

Nếu Phục Linh Quả có tác dụng đó thì có thể mang về cho Mộng Lăng a, lúc đó có thể khôi phục được khuôn mặt

"Quả Phục Linh có tác dụng thanh lọc cơ thể, da có thể trắng hơn, nhưng chưa nghe nói có thể phục hồi dung nhan..."

Ngừng một lúc, như nhớ lại kiến thức...An mộc nói tiếp

"....Nhưng có một loại quả khác có thể làm được"

Có một loại quả khác có công dụng phục nhan sao? Tiểu Thất vội hỏi thêm

"Đó là quả gì vậy...? lấy quả đó ở đâu"

"Trên Vách núi của thôn có một loại cây có tên là Kim Tiêu, quả của nó có tác dụng này... nhưng..

Chưa nói hết câu nhưng Tiểu thất đã rất vui mừng, Chỉ cần có loại điều quả này thì hần sẽ có cách lấy về cho Mộng Lăng a... Nàng sẽ không phải chịu khổ sở nữa...

Sách này chỉ có An Mộc là đọc được thôi, về y thuật hần không có hứng thú lắm, Đưa quyền sách cho nữ nhân hần vội xếp mấy viên đá lên cái xác

Chôn cất qua loa xong,Hần ngó nghiêng lên trên tìm Cây phục Linh

"Chúng ta hái vài quả phục linh rồi đi lên thôi"

Hằng dùng phi hoàn phóng lên, hồi lâu, cũng có vài quả rơi xuống, Rất nhanh hần đã nhặt được vài chục quả, công dụng phục hồi khí huyết sẽ giúp việc hần đi lên dễ dàng hơn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bỏ rơi

Cũng đã một khoảng thời gian kể từ khi Tiểu Thất nhảy xuống vực, Trưởng lão và vị lão giả trong thôn đi ra phía đoàn áp tiêu, nhìn sắc mặt không khả quan lắm, Xem ra bệnh dịch này trưởng lão cũng không đưa ra cách giải quyết, nào phù hợp, Rất nhanh trưởng lão đã đi tới nhắn với đội trưởng Mục Thanh

"Mấy người này sẽ đi cùng chúng ta, mọi người sắp xếp đi"

"Hai người vào trong chuyển hết thảo dược, mang đi Thiên Phở Thành"

Mọi người vội thu dọn,lúc này trông thấy thiếu niên vẫn đang chờ người ở bên mép vực thiếu phụ hô lớn

"A Tam, mau đi thôi, nếu không sẽ không kịp đó"

"Ta phải đợi An Mộc"

Nghe tiếng hô như vậy trưởng lão có chút khó hiểu, Lão mới đi một lúc mà hình như có chuyện gì rồi

"Có chuyện gì vậy?"

Mục Thanh đáp:

"Muội muội của thiếu niên bị rơi xuống vực, lúc nãy có một nam tử nhảy xuống xem xét tình hình rồi"

"Là nhảy xuống sao? Tu vi người đó thế nào?"

Mục thanh hồ nghi, có chút không chắc chắn

“Nội khí kẻ đồ hình như chưa đạt mức võ giả?”

Trưởng lão đi đến bên vực nhìn xuống, khẽ lắc đầu thờ dài, rất nhanh quay trở lại bảo Mục Thanh

“Võ giả thì cũng chỉ có xuống chứ không có lên, Người ra bảo tiểu tử đó, đừng chờ vô ích nữa. nếu hắn không đi chúng ta cũng chỉ có cách bỏ hắn ở lại”

“Vâng thưa trưởng lão”

Mục thanh đi về phía thôn chỗ thiếu niên, nói với hắn vài câu nhưng thiếu niên dầy dựa một hồi, xem ra không thuyết phục được rồi

Rất nhanh đội trưởng trở lại, lắc đầu với trưởng lão,

“Tất cả lên đường “

Tiếng tù và lại cất lên, đoàn áp tiêu chậm rãi rời đi. Một số người vẫn ngoảnh lại nhìn người thiếu niên vẫn đang nhìn xuống vực. Không khỏi chua xót, nhưng họ cũng chỉ dừng ở mức độ là cảm thấy mà thôi. Chưa đủ để họ phải hành động. Một thiếu niên xa lạ thôi mà, thậm trí một số người còn chưa biết việc gì đang xảy ra nữa, chỉ thấy một nam tử, tự nhiên lại nhảy xuống vực,

"Mục Thanh người đưa thiếu niên theo đoàn đi, nếu bỏ rơi hắn cũng chết ở đây thôi, Về Bang Hội tìm việc cho hắn làm cũng được"

Mục Thanh rất nhanh trở lại, lần này hắn chỉ nói vài câu, rồi bế xốc thiếu niên đi về phía đoàn áp tiêu, mặc cho hắn có gãy dựa thế nào.

"Người còn trẻ đừng vội nghĩ quẩn, đi theo chúng ta, ít nhất không có bị đói bữa nào đâu"

Trưởng lão sắc mặt lạnh lùng nhìn thiếu niên, đang giàn dựa nước mắt.

"Ta biết người lo lắng cho muội muội, nhưng vực sâu như vậy ta là võ sư còn e ngại, huống chi, người xuống cứu chỉ là một người còn chưa đạt võ giả, tên kia căn bản là nhảy xuống vực, là tự sát, người hiểu không..."

Trưởng lão đưa tay đặt lên vai thiếu niên nhìn vào mắt hắn ôn tồn nói

...Đi theo chúng ta đi"

...

Trời sẽ rất nhanh nữa sẽ tối a, không nghĩ ra cách sẽ phải đợi đến mai mắt, cũng chỉ có cách dùng sức leo lên a, nhưng còn có nữ nhân này nữa. không biết có được không nhỉ? Hắn đưa tay sờ vào Tử Nguyệt Phi Hoàn,

“An Mộc... người có thể bám lên người ta, chúng ta sẽ leo lên”

An Mộc có chút do dự

“Hai ... người cùng lên sao? Có được không?”

“Ta thì không vấn đề, ca ca của người chắc vẫn đang đợi người ở trên đó, hắn ta thương người lắm đấy, đừng để hắn thất vọng a”

Nghe thấy vậy nữ nhân cũng bỏ qua lễ tiết ôm lấy cổ Tiểu Thất, hai chân ôm lấy eo hắn, Khuôn mặt có chút ngại ngùng

“Đừng có buông tay đấy. Ta không muốn phí công sức đâu”

Nói đoạn, Tiểu Thất cảm đao vận khí nhảy lên, mỗi lần nhảy lên đều tốn không ít sức, lại thêm phần cảm đao vào vách đá, khiến hắn thể lực hao hụt rất nhanh a, may mắn là hắn không có bị rơi tuột xuống lần nào, nhưng sau lưng hắn là nữ nhân a, hai tay đang ghì chặt hắn có chút khó thở, mồ hôi tuôn ra như suối a

“Hay là để ta xuống, ân nhân cứ đi lên đi, đừng vì ta mà bỏ mạng, An Mộc... Không xứng đáng đâu”

Tiểu Thất thờ dốc

“Chúng ta cố gắng được nửa đường rồi, Ngay phía trên đại ca cô có thả dây xuống, một chút nữa thôi ... Cố thêm chút nữa thôi”

“Sao ân nhân lại nhận lời A Tam, làm một việc như nguy hiểm như vậy chứ”

“Người thấy ta là ngu, hay là ngốc đây?”

An Mộc cười nhẹ, hắn cảm nhận hơi thở, nụ cười này có chút thoải mái

“Không có đâu... Ân nhân cứu mạng nhỏ này, từ nay An Mộc là người của ân nhân”

"Tính mạng là thứ đáng quý, người không được đem mạng của mình giao cho người khác"

Tiểu Thất thờ dài, hắn không muốn nói chuyện về thể loại này a, nghiêm túc quá, hắn không có thoải mái. Vì Vậy ắn im lặng và tiếp tục bò lên, trời đã bắt đầu tối, mò đường sẽ khó khăn hơn, hắn đưa tay ra sau cầm lấy Tử Nguyệt Phi Hoàn đưa cho An Mộc

“Người cầm lấy cái này soi đường giúp ta”

Ánh sáng màu tím le lói trong đêm, hai người tiếp tục tiến dần lên, gần lên đến mép vực rồi, Tiểu Thất hô lên, xem bên trên có phản hồi lại không, hắn cũng hơi lo sợ nếu mọi người rời đi.

Không ai ngờ hắn đến tới lại bò lên chứ

Tiểu Thất là không ai nghe thấy, đáp lại hắn chỉ là màn đêm tĩnh mịch. Mọi người đã bỏ đi rồi sao, Trong thâm tâm hắn có chút hụt hẫng, hắn đã leo trên vách nửa ngày, có lẽ không ai tin hắn còn sống mà leo lên. từ vách đá cả trăm trượng thể này.

Rất nhanh, đã thấy sợi dây, đừng đưa phía trước. xem ra vẫn còn sợi dây a, Tiểu Thất thờ dài một hơi, rồi dùng sức bò lên trên, có sợi dây hắn cũng đỡ mất công dò đường, không lâu sau hai người cũng bò lên tới mép vực.

Hắn thì thờ phỉ phò, xem ra rất là mệt rồi, vội ngồi phịch xuống, An Mộc cũng đã sang chỗ khác, hai tay ôm lấy người hắn cũng rất mỏi a, phải một lúc mới khôi phục lại

“Cảm ơn ân nhân đã ra tay tương cứu, An Mộc cả đời không quên”

Tiểu thất ngồi tĩnh tọa một lúc khôi phục lại một chút, nhìn xung quanh vắng lặng thờ dài nói

"Xem ra mọi người đã rời khỏi đây rồi"

An Mộc có chút áy náy

"Chỉ vì thương cảm cho ca ca của ta mà ân nhân lại bị bỏ lại chốn này, An Mộc cảm thấy rất có lỗi"

Lại cảm ơn, sao Hắn không có hứng thú với kiểu này nhỉ, Nghi ngại cũng được một lúc rồi, chắc hắn người này cũng đã khôi phục lại rồi ha. xem tâm trạng này không giúp được ta xem ra còn áy náy dài dài

“Ở chỗ này có Tỏi Cốt Thảo không, ta có chút hơi mệt mỏi, muốn tắm thảo được một chút, ”

An Mộc suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu

“Tôi cốt Thảo thì không có, nhưng nếu cơ thể mệt mỏi có thể dùng Bách Hoa Diệp, loại lá này cũng có tác dụng tương tự”

Tiểu thất thấy vậy cũng chấp nhận, dù sao có còn hơn không

"Người chuẩn bị giúp ta bồn nước nóng có ngâm thảo được, chút ta dùng tới, còn giờ ta đi săn một chút, chắc người cũng đói rồi ha”

Hắn cầm theo phi hoàn và đoản đao đi vào bìa rừng, kiếm chút đồ ăn, tuy thể lực hắn khá mệt mỏi, nhưng để săn yêu thú cho bữa tối thì không có vấn đề, rất nhanh thôi, một con heo rừng đã bị hắn tóm được

Ở trong thôn thì An Mộc dọn dẹp lại một chút, mọi người đã bỏ đi hết, không gian tự nhiên có chút thoáng đãng, yên lặng một cách lạ thường. An Mộc Thì tìm vài thảo dược mà theo nàng biết nó có lợi cho việc khôi phục của Tiểu Thất. Bếp lửa thì đun bồn nước tắm theo lời dặn dò.

Không lâu sau Tiểu Thất đã trở về trên vai là một con heo nhỏ đã được xử lý a, giờ chỉ việc nấu lên thôi, Mà Việc này An Mộc rất khéo léo, chỗ này là thôn dân nên có gia vị nhà, không có giống như Thịt yêu thú mà hắn vẫn ăn,khi tu luyện.

Trong thời gian An Mộc nấu ăn, Tiểu Thất liền đi tắm, bồn tắm này có chứa thảo dược,nhưng cảm giác thoải mái hơn khi hắn dùng Tỏi Cốt Thảo, mà hiệu quả cũng không tồi chút nào, đặc tính ôn hòa hơn nhiều. Xem ra An Mộc cũng là một hảo thủ trong giới y thuật a.

Hắn tranh thủ vận dụng tâm pháp,kết hợp với thảo dược phục hồi lại cơ thể, chiều nay hắn cũng dùng hết sức a, Cứ mỗi lần như vậy, nhục thể hắn lại tiến thêm một bậc

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hắc Mộc Xà

Chỉ khi nhục thể bị đè nén đến cực hạn, thì việc hấp thu được lực mới có tác dụng tốt nhất, nếu bình thường mà dùng phương pháp này, chưa chắc đã có tác dụng. Làn khói trắng bốc lên từ bồn nước, tốc độ hồi phục của cơ thể cũng dần chậm lại xem ra đã đạt mức độ cao nhất rồi.

Rời khỏi bồn tắm, hắn đi ra ngoài ăn tối a. An Mộc đang dọn đồ ăn ra, có một loại củ gì đấy xem ra là thức ăn chính ở đây a, ngồi xuống tắm phản gỗ, hắn xem qua một lượt, những món này tuy đơn giản nhưng xem ra cũng có mùi đặc trưng đấy chứ

“An Mộc mời ân nhân dùng bữa”

“Mau ngồi xuống đi, ăn cùng ta không có vấn đề gì đâu”

Hồi dưới vực hơi tối, hắn không có nhìn rõ khuôn mặt, nữ nhân có nét son nữ, ăn mặc cũng khá gọn gang, tuy lấm lem một chút nhưng chắc cũng không phải là xấu a. Chắc cũng chạc tuổi Tiểu Hà. Hắn nhìn đánh giá qua, làm An Mộc có chút ngượng

“Không cần phải gọi ta là ân nhân, nhìn ngơoi như vậy làm ta nhớ đến một tiểu muội của ta. Cứ gọi ta là Tiểu Thất ca là được rồi”

An Mộc gật đầu ngồi xuống, đáng bộ chín phần là nhu mì a, kiểu khá mong manh dễ vỡ, nhưng nàng ta có nghị lực muốn được sống cũng mạnh mẽ lắm, không phải nữ tử nào cũng can đảm đến mức bám theo một nam nhân đi từ dưới vực bỏ lên tận trên này mà không kêu la một lời

“Người trong thôn có lẽ đã đi Thiên Phủ Thành rồi, An Mộc, ngơoi có đi đến đấy không?”

“Ca Ca cho... An Mộc đi cùng được không?”

“Tất nhiên là được, nhưng sẽ gặp không ít nguy hiểm đâu, ngơoi chịu được chứ”

An Mộc khẽ gật đầu, ở lại đây chỉ còn một mình, sẽ rất buồn chán a, nàng cũng muốn đi tìm A Tam, ca ca của mình nữa.

“Ngơoi ăn uống xong thì nghỉ ngơi đi, mai dẫn ta đi đến chỗ có Cây Kim Tiêu gì đó, ta muốn lấy quả của nó”

An Mộc có chút e ngại... nhìn Tiểu Thất

“Quả đó quan trọng với ca ca vậy ư?... trên cây đó có một con độc xà, không cho người tiến lại gần đâu, người trong làng bị nhiễm khí độc nên mới chết đó”

“Không phải là do bệnh dịch sao”

“Không phải bệnh đâu, nhìn qua thì giống vậy, nhưng ta đã xem qua 8 phần là họ bị trúng độc xà”

Không ngờ lại nguy hiểm như vậy sao, lại phải suy nghĩ rồi, nên lấy hay không đây, nếu lấy thì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không lấy sẽ bỏ lỡ cơ Hội cứu chữa cho Mộng Lăng, nàng ấy muốn khôi phục như cũ, nếu không có tiền đan, diệu dược sẽ rất lâu mới chữa khỏi a

Tiểu Thất nhìn An Mộc dò hỏi

“Có một vị nữ bằng hữu của ta, gặp nạn dung nhan bị tổn thương nặng, theo ngơoi ta có nên liều mạng lấy quả trên cây Kim Tiêu không?”

An Mộc nhẹ nhàng đáp

“Người đó chắc hẳn rất quan trọng với ca ca.”

Tiểu Thất trầm ngâm

“Chúng ta cũng có duyên gặp mặt, nàng ấy còn cứu ta một mạng. Ta cũng đã cứu mạng nàng ấy một lần, nhưng lần đó dung nhan nàng lại bị hủy, Sống không có thoải mái a.

“An Mộc thấy ca ca dùng phi hoàn có thể lấy được đấy, Tuy nguy hiểm, nhưng chỉ cần Hắc mộc xà không phát hiện thì cũng không lo lắm”

Từ Nguyệt Phi Hoàn sao? Phải rồi ha, dùng cái này có thể làm quả kia rụng xuống, không cần phải đối mặt với độc xà, Nhìn An Mộc hắn gật gù, xem ra tâm trạng ta có chút bất ổn a, như vậy mà cũng không nghĩ ra, có phải ta quá lo xa rồi chẳng

...

Ánh sáng bình minh đã ló dạng,

“Ca ca là ở bên đó”

Theo hướng chỉ tay, một cành cây mọc ra từ vách đá dần dần hiện ra trước mắt hắn, Cây này ở phía trên cao, cách thôn khoảng mười hai, mười ba trượng, Trên cành cây có vài quả tròn tròn màu xanh, chỉ có một quả màu hơi vàng một chút,

Quả nhiên thân cây có một con Độc xà màu đen khá là to đang quấn lấy thân cây, cứ như đang trong nom cái cây vậy, nhìn nó không có động tĩnh xem

ra đang ngon giấc a

Ra hiệu cho An Mộc lui vào trong, hần vận tâm pháp, phóng ra phi hoàn hướng lên cây kim tiêu, Rung động một hồi quả màu vàng rơi xuống, Tiểu Thất vội nhảy qua đón lấy cất ngay vào trong người

Kim Tiêu Quả đã tới tay nhưng không may cho hần, phi hoàn đã làm con độc xà thức giấc, nhìn thấy vật tròn tròn màu vàng rơi xuống, Con độc xà liền rời bỏ thân cây, lao vút theo, Tiểu Thất nhận ra, nhưng hần vẫn phải đón nhận phi hoàn a, Lộn người xoay một vòng ra sau, tay hần bắt được phi hoàn, Con Độc xà cũng tiếp đất ngay trước mặt hần, Hai mắt nhìn nhau, mắt của độc xà thật khiến người ta kinh hãi, đang khò khè ra một làn hơi màu xanh

“Cẩn thận... Nó phóng khí độc”

An Mộc hô lên báo cho Tiểu Thất phải cẩn thận, Hần không dám quay mặt sang chỗ khác, vận dụng tâm pháp đoán hướng tấn công của độc xà, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, lại di chuyển lắt léo rất khó tấn công nó.

“Vù vù”

Tiếng độc xà lao trong không trung như muốn cắt không gian ra làm đôi, rất nhanh quán lấy chân của hần bò lên trên, cắn vào cổ gã, Một luồng khí nóng như kim loại nóng chảy chạy vào trong người gã, Cổ nén cơn đau Tiểu Thất đưa tay túm lấy đầu độc xà, kéo người nó ra khỏi người mình, dùng đoản đao cắt đầu nó, phần thân nó uốn éo một hồi rồi dừng hẳn

Thấy tiểu Thất đổ gục xuống, An Mộc vội chạy tới. Thân hình Tiểu Thất co giật liên hồi, đôi mắt hần long sòng sọc, miệng sùi bọt mép ra chất dịch màu xanh, làn da dần chuyển sang tím ngắt. Rất nhanh hần bị mất đi chỉ giác. Hắc độc xà là loại kịch độc ở vùng núi đá, độc tính của nó phá hoại cơ thể rất nhanh

An Mộc kéo thân hình của Tiểu Thất vào nhà cho hần vào bồn tắm, đổ nước vào và đun lên, cách này có thể dần dần cơ thể, độc xà sẽ có thể thoát ra phần nào, Khi trắng bốc lên nước trong bồn rất nhanh dần chuyển sang màu xanh, da thịt của Tiểu Thất dần bình thường trở lại

Duy chỉ có một điều kỳ lạ, Hình xăm mặt quỷ của hần từ màu xanh đã chuyển sang màu vàng cam, một người nhanh như vậy độc tố bị tiêu trừ, làm An Mộc có chút kinh ngạc, nhưng ngay vào đó là vui mừng, như vậy tính mạng của vị ân nhân này không còn nguy hiểm nữa.

...

Nửa ngày sau đó, Tiểu Thất đã tỉnh lại, cảm giác nóng lực trong người đã tiêu tan, không thấy cơ thể có chút bất thường, ngược lại còn khỏe ra không ít. làm hần có chút ngạc nhiên pha lẫn sự khó hiểu

“Ca ca người tỉnh rồi a?”

Giọng nói từ ngoài cửa phòng vang lên, nhìn qua đó hần thấy An Mộc đang đi vào mang theo một bát thuốc, khẽ đưa cho hần

“Không ngờ ca ca khôi phục nhanh như vậy, có thấy trong người không khỏe chỗ nào không?”

Tiểu Thất có chút ngờ vực, hần tưởng chừng như sắp chết, vậy mà mở mắt ra lại không có hề hấn gì, lại còn có cảm giác trong người khỏe

“Ta rất khỏe, rất khỏe là đằng khác, lúc này có chuyện gì xảy ra vậy, ta tưởng ta đã cận kề cái chết rồi chứ”

An Mộc Tiến lại gần bên lên chỉ tay vào hình xăm trên ngực Tiểu Thất

“Hình như hình xăm của huynh, có gì đó đặc biệt”

Mặt quỷ từ xanh sang vàng, xem ra có chút quan hệ với độc xà, không biết có phải nhờ nó mà ta thoát nạn không, Sao bằng hữu của Nhị Thiếu Gia lại xăm nó cho mình, trong đầu hần lại có vô số câu hỏi

“Ta không có vấn đề gì, chúng ta có thể đi Thiên Phủ Thành,”

Hần vội vàng mặc lại y phục,

“Ca ca không sao thật chứ?”

Hần buộc lại phi hoàn kiểm tra qua một chút đồ, và dắt theo đoàn đao đi ra ngoài

“Ta ổn, tự nhiên thấy trong người rất khỏe. Chúng ta đi thôi, ta còn có việc ở Thiên Phủ phải làm”

Thôn dân lúc này hiển nhiên vắng ngắt, Một nơi cách xa thành trì đông đúc, xung quanh lại là rừng thiêng nước độc, cũng nhờ ít người qua lại nên cũng có một số địa điểm có linh khí kỳ lạ, thôn dân này cũng vậy. vách đá ở đây lại có thể phù hợp với một số loại thảo dược phát triển. Vị danh y trong một lần lặn lội đi hái thuốc lại tìm ra nơi này. Độ trân quý khiến ông có thể đem người đến đây để sinh sống bất chấp nguy hiểm, Xem ra cũng không đơn giản.

Có điều tìm được địa bảo thì dễ nhưng không có sử dụng được lâu a, mới đó mà đã bị rơi xuống vực, người trong thôn bị trúng độc xà... Những người may mắn thì có thể thoát được một kiếp này.

Chương 35: Thiên Phở Thành

Thiên Phở thành cách Bạch Thành bảy ngày đi đường, nằm ở phía Tây Bắc, nơi này so với Thiên triều cơ hồ còn xa hơn từ Bạch Thành đến Thiên Triều. Đây là một thành trì ở ranh giới Kim Lăng Quốc với Tây Du Đế Quốc, Hiển nhiên sẽ không có yên bình như Bạch Thành, Diện tích của Thành trì này còn lớn hơn Bạch Thành nữa, rất nhiều thế lực làm ăn ở đây, đến mức trong thành bất cứ mâu thuẫn nào cũng có thể dẫn đến đánh nhau, thăm sát. Nhưng cũng có một cái hay, Có nhiều mặt hàng độc và lạ ở đây, việc buôn bán có thể chỉ một hai ngày là xong nếu trong điều kiện thuận lợi

Nếu vận khí xấu bị người khác quấy phá còn có thể mất sạch hàng hóa, tính mạng khó giữ, Tuy nhiên trong Thiên Phở thành này cũng có một số thế lực lớn tồn tại đã lâu, nếu có thể móc nối tạo mối quan hệ sẽ có thể an toàn hơn ít nhất là ở trong thành, tất nhiên sau mỗi chuyến làm ăn phải trả cho họ một khoản phí, số lượng tùy thuộc vào quy mô của thế lực bảo hộ.

Thiên Phở thành cũng có Thành chủ, nhưng người này có chút nhu nhược lời nói có chút không có trọng lượng, Thế lực có sức ảnh hưởng lớn nhất là Thiên Phở Các, kể đến là Vũ gia. Hai thế lực này đều có Võ Quân làm chỗ dựa, Ai làm việc gì cũng phải nhìn mặt cửa hai phe này mà làm việc, Nhưng họ không lo mấy chuyện thị phi trong thành, chỉ cần không đụng đến việc làm ăn của hai thế lực này là được.

Hắc Hồ Bang là một trong ba thế lực ở Bạch Thành, nhưng khi họ dẫn đoàn sang đây cũng không có gì phải làm người khác bận tâm. Chỉ là một võ sư thôi, mà võ sư ở Thiên Phở không thiếu a. Trường Lão Ngô Phàm có tu vi võ sư cao cấp, Ông chính là chỗ dựa của cả đoàn, đã qua đây vài lần, và tạo quan hệ tốt với Thiên Phở Các nên có chút an tâm.

Trên đường đến đây ngoài việc ở thôn dân có biến, thì quãng đường còn lại đến Thiên Phở của Đoàn áp tiêu không có xảy ra sự việc gì.

Các thương nhân đi theo bắt đầu tách ra, còn người Hắc Hồ đỡ hàng hóa xuống và kéo xe vào trong thành đi đến biệt viện của Thiên Phở Các, Tiếp đón đoàn người là một lão giả ngũ tuần, vẻ mặt không có chút cảm xúc nào, đơn giản chỉ vì làm ăn mà thôi, đối phương cũng chỉ là võ sư, trong thành cũng là bình thường chưa đến mức khiến lão giả phải kinh nể

Các đệ tử thấy người này lạnh nhạt như vậy tựa hồ có chút khó chịu trong người, dù gì cũng là tam tiểu thư, con cháu của Hắc Hồ Bang, thường ngày nhìn người ta chào mình kính cẩn quen rồi, lần đầu thấy vậy có chút khó chịu là phải

Đại trưởng lão cúi đầu liên tục cảm ơn vị lão giả kia, càng làm mọi người thêm nghi hoặc, đứng ngây ra đó, trưởng lão quay sang nhắc nhở

“Đây là Thiên Phở, không phải Bạch Thành, ở đây chúng ta có thân phận bình thường. Tiểu thư và mấy người phải hành sự cẩn thận, không được gây chuyện thị phi,”

“Vâng thưa trưởng lão”

Quay sang phía Mục Thanh, lão dặn dò

“Mục đội trưởng, người dẫn tiểu thư và mọi người vào trong nghỉ ngơi đi, số còn lại chuyển hàng vào kho”

“Vâng thưa trưởng lão”

Đám võ giả khiêng hàng hóa sang một gian nhà khác gần đấy, còn đám người Tiêu Dật Hồng, Triệu Huy và huynh đệ họ Ngô đi theo sau Mục Thanh đến phòng nghỉ, Nơi này có chút cũ kỹ và ẩm mốc, trong phòng bài trí đơn sơ một chút, chỉ có một bàn uống nước và một tấm phản dài dduojc ghép vào nhau làm chỗ ngủ. Nhìn cảnh này làm cho họ cảm thấy khó chịu

“Chỗ này là cho người ở sao...? Kinh quá đi mất”

Khẽ quệt tay kiểm tay lên bàn kiểm tra,

“Còn không bằng chỗ cho hạ nhân trong Hắc Hồ Phủ nữa?”

Mục Thanh không quá ngạc nhiên, hẳn đã đến đây mấy lần trước rồi, mới đầu cũng vậy nhưng vài lần là quen, chỉ khổ cho đám đệ tử này, thường ngày ăn mặc sạch sẽ

“Xin tiểu thư và các vị công tử chịu thiệt một chút vậy, Ở Thiên Phở thành như thế này đã là ổn lắm rồi, ít nhất ở đây không bị người khác quấy nhiễu”

Tiêu dật hồng bĩu môi, nhìn xung quanh phòng

“Chúng Ta phải ở lại đây bao lâu đây? Tự nhiên ta muốn về Bạch Thành quá”

“Chắc cũng khoảng 5 đến 10 ngày, khi nào bán hàng xong, còn phải mua ít đồ về Bạch Thành nữa, Tiểu thư có thể đi cùng trưởng lão mua bán, việc đó cũng vui lắm đấy ạ”

Nghe đến việc đưa mặt ra ngoài, đi làm công việc đấy. Chỉ nghĩ thôi đã khiến họ có chút không tự nhiên a, dù gì cũng là võ giả sao có thể ngồi bán hàng như những kẻ phàm nhân chứ, mất hết thể diện mất.

Thấy Không ai trả lời, Mục Thanh cũng biết việc đó, đành ra ngoài vậy, vừa bước đi không lâu thì hắn thấy tên thiếu niên, người ở thôn dân vẫn đang ngồi chờ đợi ở một góc, Xem ra lúc mình mang đi có hơi miễn cưỡng a, nhưng bỏ lại nó ở đấy chắc cũng chết thôi. Hai người trung niên bế theo con nhỏ cùng với ông lão đã li khai rồi, vậy mà nó không có đi theo

Nạn dân ở Thiên Phủ có thể sống bằng gì đây, không tiền, không có thực lực chắc chắn cuộc sống không dễ dàng, luôn bị người ta chèn ép a. Nếu nó không đi vậy cho ở lại Hắc Hồ làm việc vậy, ít ra cũng có cái ăn, Mục thanh tiến lại gần ngồi xuống từ từ khuyên bảo

“Người tên là gì.?”

Thấy nó vẫn im lặng, chắc vẫn chưa hết buồn việc em gái ơi xuống vực

“Cái vực đó, sâu không thấy đáy, rơi xuống chỉ có chết người thôi... người hãy chấp nhận đi”

Thiếu niên xúc động mếu máo, giọng điệu có chút trách móc

“Ta đã hứa kéo người đó lên... sao ông lại đem ta đi...”

Thấy bản thân có ý tốt mà người ta còn chút giận lên mình, Mục Thanh có chút tức giận

“Cái tên điên ấy chưa đến võ giả mà cũng lao xuống, rõ ràng là tìm chết. Người ở lại chờ hắn thì có ích gì, Trưởng lão thương hại người mới bảo ta đưa người đi cùng...”

Nghe tiếng ồn ào, Trưởng lão đang ở trong phòng liền từ từ đi ra, Nhìn cảnh này khuôn mặt trưởng lão có chút không vừa ý, hắng giọng nói

“Mục Thanh. Không nên to tiếng...”

Thấy Mục thanh đang định nói gì đó, trưởng lão liền giơ tay, Gật gật đầu như đã hiểu vấn đề, từ từ tiến lại chỗ thiếu niên, an ủi

“Haiz... Mục thanh nói đúng, cái vực đó sâu không thấy đáy, rơi xuống đó tính mạng khó giữ,.. Người...”

Lão đột nhiên thở dài

“Người cũng nên chấp nhận đi thôi... từ giờ người ở lại Hắc Hồ làm việc cho chúng ta hoặc đi đâu chúng ta cũng không quản”

Thấy Thiếu niên vẫn chưa có bình ổn, nhưng lão cũng để vậy thôi, nhưng gì giúp được lão cũng giúp rồi, ở hay không cũng không miễn cưỡng.

Xong rồi lão gật đầu với Mục Thanh không cần đề ý nữa, đi về phòng nghỉ ngơi...

...

Sâu trong Vân Vụ sơn lâm,

Cũng đã vài ngày từ khi tách khỏi đoàn, Tiêu Dật Lôi và Ngô Diệm cũng đi tới Thiên Phủ nhưng họ đi đường ngắn hơn, xông qua khu rừng, nơi có rất nhiều yêu thú với nhiều cấp bậc từ thấp đến cao. Yêu thú sơ cấp thì không nói đến làm gì, vì nó quá dễ cho bọn họ, đi sâu hơn nữa, chính là vùng của yêu thú trung cấp

Tuy là đi cùng nhau nhưng Tiêu Dật Lôi không có giúp Ngô Diệm, luôn để hắn chiến đấu một mình, kiểu như hắn không có hứng thú với yêu thú cấp độ này. Nhưng Ngô Phàm với tu vi của võ Giả cao cấp, muốn tăng thực lực thì những yêu thú này rất phù hợp, Thông thường chỉ có nhóm thợ săn thì hai ba người mới đi vào thu phụ yêu thú cấp này, nhưng Theo lời của Tiêu Dật Lôi thì hắn phải làm việc này một mình, trong khi Hắn đánh nhau với yêu thú thì, Thiếu chủ sẽ ở ngoài chỉ cho hắn cách đánh bại yêu thú. Diệt qua vài đầu yêu Thú phản xạ của Ngô Diệm đã tăng lên đáng kể, Giờ mà gác lại Hắc Tinh Báo hắn có tự tin đánh chết được yêu thú. Xem ra vốn hiểu biết và phương pháp của Tiêu Dật Lôi rất có tác dụng, sự kính trọng đối với vị thiếu chủ này tăng thêm vài phần.

“Chúng ta đi vào khu yêu thú cao cấp thôi, chỗ này với người đã không còn tác dụng”

Đi đối chiến yêu thú cao cấp, Ngô Diệm có chút chần chừ, vốn chỉ nghĩ bản thân đánh được Yêu thú trung cấp là đến giới hạn, không ngờ thiếu chủ lại có chủ ý đánh với yêu thú cao cấp. Từ lúc vào đây người chưa động thủ lần nào, không lẽ là yêu thú này quá yếu với người. Nghi hoặc và có chút tò mò Ngô diệm cũng muốn biết, Thiếu chủ Hắc Hồ mạnh đến mức nào

Hai người đi sâu hơn chút nữa. Nơi đây mới chính là sinh tử tu luyện. Lần này Tiêu Dật Lôi sẽ không ngồi xem nữa, bản thân cũng sẽ tìm yêu thú mà kiểm tra lại sức của mình. Hắn đã xưng bá được ở dưới địa phận của Hắc Ưng, dưới đây đã không còn người có thể ngăn hắn. Sức chiến đấu của hắn đến

mức nào, bản thân hắn cũng chưa biết, nhưng hắn biết một điều, võ sư có thể làm khó hắn, chưa có xuất hiện a. Không vì vậy mà hắn dừng việc tu luyện vì còn một người mà hắn luôn muốn đánh bại, Lần Vô Hội này chính là một cơ hội.

Ngô diêm thì cảm thấy bản thân hơi qua sức một chút, nhưng nhìn thấy một người niên kỷ không hơn mình bao nhiêu, mà có dũng khí đi vào như vậy, trong lòng hắn cũng nổi lên một loại ý chí, hắn muốn trở nên mạnh hơn nữa, không muốn thua người khác. Chỉ cần đối mặt với Yêu thú cao cấp mà sông sót trở ra ngoài, nhất định, nhất định phải như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Vũ Gia

Tiểu Thất và An Mộc cũng đã đi tới Thiên Phủ Thành. Hai người đi nhưng cũng không có gặp gì gọi là nguy hiểm, chỉ là vài yêu thú sơ cấp mà thôi, cũng không có gặp toán cướp nào, mà họ thì có gì để cướp cơ chứ, Tài thì không có gì nhiều, hắn vốn có hơn 5000 bạch kim trừ đi các khoản mua đan dược, trả tiền y quán ở Tây Thành, rèn binh khí ở Nam thành giờ hắn chẳng còn bao nhiêu.

Ở Thiên Phủ thành, Tiểu Thất có việc cần làm, nhưng vừa đến nơi này, còn có chút xa lạ muốn tìm đến địa phương có ký hiệu mặt quỷ thì cần có vài ngày để tìm kiếm a. Nhưng phải tìm được chỗ nào ở tạm đã. Không biết là đoàn áp tiêu đang ở đâu, nếu tìm được thì có thể để An Mộc lại đây, mang theo người như vậy không được thuận tiện cho lắm, hơn nữa vị ca ca của nàng rất có thể ở cùng đoàn a.

Khó nỗi là họ đã lạc khỏi đoàn rồi. Thôi đành vậy, tìm một chỗ nghỉ chân đã rồi từ từ tìm kiếm. Thiên Phủ cỡ chút nào nhiệt hơn cả Bạch thành, Hai người ghé lại một quán ăn nhỏ trong một cái ngõ nhỏ, nghỉ ngơi và hỏi thăm một chút

Chủ quán này là một người trung niên, thấy có khách đi vào lại ăn mặc có chút “bụi bặm” thoáng nghỉ ngơi nhưng lão vẫn qua chào một tiếng

“Hai vị khách quan muốn ăn gì ạ”

Bản thân cũng chưa biết ăn gì a. Mới tới mà, ngó qua An Mộc xem ra cũng chưa biết gì a, cũng phải, sống ở một nơi xa xôi thế kia chắc cũng không có ăn qua mấy món ở đây. Tiểu Thất trả lời

“Có cái gì đó ăn tạm là được rồi?”

Câu trả lời này làm cho chủ quán có chút đắn đo, ăn mặc như vậy chắc không phải nạn dân đến đây ăn quýt chứ. Lão chần chừ đáp

“A ta hỏi chút có tý không phải, hai ... người có tiền chứ?”

Tiểu thất nhìn lại xung quanh, quán này cũng là quán nhỏ thôi, thức ăn chắc không đắt tiền, vậy là ông này nghĩ mình không có tiền sao. Nhìn lại y phục của An Mộc và hắn đang mặc, có chút rách rưới. Cũng phải

Tiểu thất đưa cho chủ quán mười bạch kim, ở Bạch Thành một tháng làm được 25 bạch kim, ăn ở chỗ lão lục thì toàn là ăn chực không trả tiền hắn cũng không rõ

“Tùng này có thể ăn được chứ”

Thấy Tiểu Thất lôi ra được tiền, lão rất vui mừng a. nhưng cũng không dám nhận hết mà chỉ lấy 2 bạch kim, quán của lão nhỏ thật nên không dám đắc tội người khác a.

“Được chứ được chứ... thông cảm quán của ta nhỏ làm ăn sống qua ngày thôi kiếm chẳng bao nhiêu... nên không dám cho ăn chịu”

Về mặt chủ quán đã tươi cười trở lại, vội rót nước cho hai người

“Hai vị từ nơi khác đến đây phải không? hai người dùng bánh canh nhé, quán của ta có món đấy là ngon nhất”

Tiểu Thất gật đầu đồng ý, lão chủ quán lập tức lăn bột làm bánh a, nhìn thủ pháp rất điêu luyện. từng viên bột rất nhanh được cho vào nồi, luộc sơ rồi vớt sang nồi bên cạnh hấp lên một lúc

“Chúng tôi vừa đến đây, ông có biết chỗ nào có thể trọ lại không, trú nắng trú mưa là được rồi”

Chủ quán vừa làm vừa đáp

“Ở đây có rất nhiều khách điểm, hai người ra ngoài ngõ đi theo con đường tùy tiện chọn một cái là được”

“Ồ đó giá cả thế nào?”

“Cái này ta cũng không rõ, mỗi nơi một giá...”

Chủ quán đưa món ăn lên, món bánh canh này nhìn khá giống với bánh trôi, ăn miếng bánh rất mềm, dễ nuốt canh hình như là xương của loài yêu thú nào đó. thêm chút rau rừng mùi vị rất là ngon a

“Ca ca cái này ngon quá”

Nhìn vẻ mặt hí hửng của An Mộc, xem ra chưa có ăn món nào như thế này a, ăn xong vẫn còn thòm thèm

“Ông chủ cho tiểu muội đây một tô nữa”

An Mộc vội nói

“ca ca... Không cần đâu, muội no rồi”

Tiểu thất dơ tay ra hiệu không cần làm nữa, hiện hắn muốn tìm phòng trước, nếu An Mộc đã nói vậy thì thôi, trông khuôn mặt của An Mộc lúc này hắn thấy có chút không ổn. Nhưng biết làm sao được

“Xong việc ta sẽ cho người ăn một bữa thật thoải mái, còn nhiều món còn ngon hơn thế này nữa”

Ánh mắt tràn ngập sự chờ mong

“Còn nhiều món ngon hơn nữa sao, thật chứ?”

Nhớ đến mấy món của Tiểu Hà, gấu gật gật đầu, Nếu không tìm được ca ca của người này, đưa An Mộc về chỗ Lão lục cũng không phải chủ ý, dù sao Tiểu Hà cũng không còn thường xuyên ở nhà, có thêm người chắc lão lục cũng vui vẻ hơn a.

Dao một vòng qua Thiên Phủ, theo lời chủ quán quả nhiên có nhiều khách điểm ở đây thật, Thiên Phủ nhiều người từ nơi khác qua lại, buôn bán cũng có người đến đây chỉ là vui chơi thôi. hai người ghé vào một khách điểm, hỏi thăm một chút

“Ông chủ, ở đây còn phòng trống không?”

Thấy người đến ăn mặc rách rưới, ông chủ nhìn đánh giá một lượt, trông không giống kẻ có tiền

“Phòng thì có nhưng phòng rẻ nhất cũng 50 bạch kim một ngày đó”

Quả thật là hắn đã hết tiền a, không nghĩ tới lại như vậy, tài liệu yêu thú hắn kiếm được trên đường đem bán cũng không được nhiều a. Hai người còn ở lại đây khá dài ít nhất cho tới khi hắn tìm được cái địa điểm kia

Trông thấy thái độ này ông chủ chắc chắn là hai người này không có tiền rồi

“Không có tiền phải không? hai người mau ra ngoài đi, đừng làm ảnh hưởng việc làm ăn của ta”

Rồi lão chuyển ngay bộ mặt hớn hờ sang một người nam nhân khác đang đi tới. Hai người đành đi ra ngoài vậy. vào khách điểm có vẻ hơi tốn kém a, phải nghĩ phương pháp khác mới được

Thấy cách đây không xa đang tập trung rất nhiều người, Tiểu Thất và An Mộc tò mò tiến lại đó xem thử, nhưng các hán tử tập chung đông quá không cách nào chen vào trong. Thấy một nam tử từ trong cổ găng lăm lăm mới đi được ra ngoài, mọi người xung quanh đều hỏi

“Vị ca ca này cho hỏi trong kia có việc gì mà mọi người tụ tập vậy”

Người nam tử này vừa cao vừa gầy mặt có nốt ruồi ở mép, xem cách ăn mặc là người bán hàng ra đây xem náo nhiệt thôi

“Vũ gia đang tìm người có sức khỏe xây dựng đài thi đấu đó mà, trả công cũng khá 20 bạch kim cho một ngày, nuôi ăn ở cho đến khi hoàn thành,”

“Nhưng họ chỉ chọn người nâng được 100 cân lực trở lên, ít người làm được a”

“Chúng ta không có làm được việc này rồi, ta nâng được có 90 cân cũng không có được a, ”

Một số bắt đầu tản ra, xem ra họ không có làm được a, cũng phải hầu hết những người này đều là người thường không phải tu luyện giả. mà những người tu luyện giả sao lại đi làm cái việc này chứ, ít ra họ cũng có chút lòng tự trọng chứ.

“Ây, cũng có người vượt qua được kìa, xem ra chúng ta không đủ sức thôi”

Đang thế bí, xem ra cách này có thể kiếm một chút a, ít ra cũng có chỗ ăn ở tạm thời. Tiểu Thất nghe loáng thoáng qua, đã hiểu được phần nào. Mọi người dần tản ra lúc này hắn đã có thể đi vào rồi. Một mẫu giấy đăng tuyển người dựng lõi đài yêu cầu một trăm cân lực trở lên. Hắn đi vào chỗ người quản sự đang ngồi cách đó không xa, xung quanh là vài nam tử to cao khác, xem cách ăn mặc chắc là người được chọn rồi

“Xin hỏi ở đây còn tuyển người dựng lòi đài không?”

Nghe tiếng nói, quân sự đang cầm cây viết chột ngẩng đầu, xem đối phương là ai, chỉ thấy một gã ăn mặc rách rưới xem ra là nạn dân rồi, bên cạnh cũng chỉ là một nha đầu lấm lem khiến quân sự không có vừa ý a

“Còn thì vẫn còn nhưng ta chỉ cần người nâng được trên 100 cân lực, người làm được không?”

Quân sự khá là nghi hoặc về hai người này, nếu hần nâng được thì rất có khả năng là một tên võ đồ a. nhưng ăn mặc như vậy ta thấy không có giống lắm

“Ta nâng được, “

Tiểu Thất chứng minh bằng cách một tay đẩy nghiêng hòn đá gần đấy, hòn đá dùng để kiểm tra, người khác phải hai tay nâng hòn đá lên mới được, nhưng nhìn bộ dạng của Tiểu Thất đẩy hòn đá này rất nhẹ nhàng, không phải ai cũng làm được a. Nhưng nam tử xung quanh cũng há hốc mồm, bảo họ một tay đẩy như vậy cũng không thể a. Người này là tu luyện giả sao? Nếu hần dùng nội khí để làm việc thì rất nhanh xuống sức a.

“Được rồi, ta nhận người”

Không quan tâm hần là võ đồ hay võ giả nữa, có người làm là tốt rồi. còn vì sao một võ giả lại chịu làm việc này quân sự cũng không quan tâm, ai cũng có lý do riêng. Miễn sao bản thân hần tìm được người làm công là được rồi.

“Tất cả đi theo ta, đến chỗ xây lòi đài”

Quân sự đứng lên chấp tay sau mông rồi khỏi bàn uống nước, Thấy vậy Tiểu Thất bèn hỏi

“Quân sự, ta và muội muội mới đến đây, không biết ông có việc gì có thể sắp xếp cho muội muội ta được không, khi nào xong việc chúng ta sẽ rời đi”

Quân sự quay sang phía hai người trầm ngâm đánh giá lại phía của An Mộc

“Tiểu muội người tên là gì? Có thể làm những việc gì”

Tiểu Thất quay sang phía An Mộc, nằng bèn áp ứng trả lời quân sự

“Ta tên An Mộc, có biết một chút về y thuật, hoặc cho ta làm việc vặt cũng được”

Quân sự hít một hơi dài, tỏ vẻ suy tư rồi ra quyết định

“Mấy ngày này Vũ gia có nhiều khách ghé thăm, người qua nhà bếp giúp đỡ đi, chắc có chỗ ở, cứ đến giờ thì đưa cơm qua Công trường “

Hai người cảm ơn Quân sự rồi lặng lẽ đi theo sau đám người này

Vũ gia là một trong hai thế lực lớn ở Thiên Phủ. Cơ ngơi đồ sộ không cần phải bàn rồi, lớn hơn cả Hắc Hồ bang, Không gian có chút thoáng đãng, nhưng không phải do thiếu thốn. Tài lực của thế lực này không tẻ, còn có khu chế tác binh khí, khu luyện được, Vũ Kinh lâu, nơi có chứa nhưng tài liệu quý giá nhất, về võ học, đan dược của Thiên Phủ Thành. Đệ tử ai nấy đều vận võ y, trông rất gọn gàng, có kỷ luật hơn so với Hắc Hồ thì... quả thật không dám so sánh nữa

Lý do dựng lại lòi đài nghe cũng hơi khó tin, là do lòi đài cũ trong thí luyện bị hư hỏng nặng, lần này sửa lại lòi đài cũ và xây thêm một lòi đài dùng sàn bằng hắc thạch, thay cho loại đá thông thường. Hắc thạch vô cùng chắc chắn, và nó cũng rất nặng. Không phải võ quân đôi chiến thì không có bị hư hại gì

Quân sự dẫn đám người làm công đến gặp Vũ Lão đầu, người này sẽ chỉ đạo việc xây dựng. Người này đã có tuổi rồi a, tu vi chỉ là võ giả thôi, bản thân thích làm những chuyện lật vật như dựng lòi đài chẳng hạn. Kế đó là dẫn họ đến chỗ ở mà họ sẽ ở lại. Cuối cùng là dẫn An Mộc qua gian bếp của Vũ gia, cũng không xa chỗ của Tiểu Thất lắm. Tạm thời An Mộc sẽ qua đó ở.

Đám người làm công ngay sau đó được nghỉ ngơi một lúc sáng mai họ sẽ phải ra ngoài thành, kéo xe trở đá vào trong thành. Xem xét diện tích lòi đài cũng phải tốn một lượng đá tương đối lớn, từng này người khi nào mới làm xong đây, Tiểu Thất còn phải đi tìm cái địa điểm kia, nhận đồ vật mang về cho nhị thiếu gia nữa

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiên Phủ Lưu manh

Một buổi sáng đầu tiên tại Thiên Phở. Âm thanh hồ hào của Mục Thanh từ bên ngoài sớm đã làm đắm người Tiêu Dật Hồng, hai huynh đệ Ngô Lập, Ngô Hà và Triệu Huy thức giấc. Đã mấy hôm nay, bọn họ đều ngủ ngoài trời, đối với thân phận là con cháu trong Bang Hội đây cũng chỉ là lần đầu có chút không thoải mái, Phòng ở hiện tại tuy hơi cũ một chút nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều. Song về mặt của họ không đâu được những cảm xúc bức bối lúc này.

Miền cường chào hỏi Trưởng lão và Mục Thanh đội trưởng. Sáng nay đoàn người sẽ đi giao hàng tại một số điểm chỉ định, như đã thỏa thuận trong lần làm ăn trước đây. Số hàng còn lại sẽ mang đi bán trên phố, nơi đây có rất nhiều thành phần tốt có, xấu có, việc mua bán nếu thuận lợi thì chỉ hai ba ngày là xong, sau đó sẽ đi mua một số mặt hàng đem về Bạch Thành.

Rất nhanh sau đó, từng chiếc xe kéo lần lượt đi ra khỏi nhà kho, chia làm hai hướng đi vào trong Thành. Đám người Tiêu Dật Hồng cũng đi theo trưởng lão tham thú nơi này, đồng thời tìm hiểu về cách làm ăn của bang hội, mặc dù họ không thích việc này lắm nhưng xét về tu luyện, với suy nghĩ của họ như hiện nay xem ra khó có thể tiến thêm, nên chỉ còn cách cố gắng hoàn thành tốt ở phương diện này

Ở đây việc kinh doanh vô cùng thuận lợi kẻ bán người mua ra vào liên tục. Vừa đi qua từng khu phố trưởng lão không ngừng giảng dạy cho bọn họ, đồng thời giới thiệu cho họ gặp mặt với các chủ quán ở đây. Sớm muộn gì thì lớp trẻ cũng sẽ tiếp quản vị trí của những người như trưởng lão bây giờ. Biết sớm một chút để làm quen dần cũng là điều tốt

Nhưng Trưởng lão cũng không có vui vẻ được lâu, Qua vài con phố đám đệ tử này lại không có tập trung nghe lão nói nữa, đáp lại những câu chuyện của Lão chỉ là những câu nói có chút thờ ơ, kèm đó là đưa mắt ra nhìn xung quanh đường như đang có bị thu hút bởi những sự việc mới lại nơi đây. Trưởng lão bèn thở dài...

“Lần đầu đến Thiên Phở, các ngươi đi tham quan một chút đi”

Bọn trẻ lủi lo một hồi rồi nhanh chóng tách khỏi đoàn

“Nhớ hành sự cẩn thận... nên về sớm một chút”

Mới đó mà đã mất dạng, xem ra tự này còn ham vui lắm, chưa thể làm được việc như thế này ngay được, Quả Thật không trông mong được gì quá nhiều ở đám này, Thôi thì cứ cho chúng cuộc sống thoải mái đi, không gây họa là được rồi...

...

Hôm nay Tiêu Dật Hồng mặc một bộ hồng y bó sát làm nổi bật lên thân hình “mon morn” của thiếu nữ mới lớn, hàng mi cong vút cùng với mắt long lanh đang hứng thú cầm nắm, chạy qua chạy lại giữ các gian hàng. Hai huynh đệ họ Ngô và Triệu Huy chạy theo thôi chứ không có kịp nhìn ngắm gì? Còn gì đẹp hơn nữ thần trước mặt này cơ chứ

Nhìn dáng vẻ này của nàng, không ít nam tử bị vẻ đẹp của nàng thu hút, vẻ đẹp của nàng ai lại không muốn làm chuyện ấy cùng người này cơ chứ. Nhưng trong khu vực này không phải ai cũng có thể qua mặt được a.

Một đám người cao lớn đi lại gần về phía này, mọi người bất giác tản ra tạo thành một lối đi nhỏ, xem ra người đến không phải hạng tầm thường. Đi đầu là một hán tử mặc áo lông thú, râu ria rậm rạp, mắt rộng mày rậm, nhưng tóc lại không có mọc a, đi sau là vài tên mặt mày hung dữ không phải dạng tốt đẹp gì

“Mỹ nhân a, Trương đại ca có nhã ý mời người qua nói chuyện vài câu”

Kẻ lên tiếng là một hán tử gầy nhắt trong đám đó, nhưng cũng gọi là cao lớn hơn vài người xung quanh a. Đôi mắt hán tử tròn như muốn lồi ra ngoài, nốt ruồi to xung quanh mép làm nụ cười của hán tử thêm phần đậm đặc.

Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đám người này đã quay thành vòng chặn đứng lối đi của Tiêu Dật Hồng.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Tiêu Dật Hồng hốt hoảng kêu lên, khi một bàn tay to lớn chạm vào người của nàng. Huynh đệ họ Ngô vội lao tới nhưng rất nhanh bị gạt sang một bên, nằm dưới gót chân của chúng.

Nam nhân cao gầy hừ nhẹ

"Ranh con ra chỗ khác chơi"

Nhìn hai huynh đệ họ Ngô chịu đau như vậy, Triệu Huy cũng không muốn đứng ngoài, vội rút kiếm vận nội khí

“Lưu manh. Không được động đến tiểu thư”

Triệu Huy từ bên phải nhảy tới tung một cước vào hạ bộ tên nam tử cao gầy, nhưng chưa kịp chạm vào người hán tử thì một lực lượng khổng lồ đã đánh trúng vào chân gã. Nam tử râu rậm tung một quyền ngay sau đó vào mặt Triệu Huy. Quyền này làm hán tử bị văng đi, lăn vài vòng dưới đất rồi gục luôn tại đây. Nam tử râu rậm thấy thế ánh mắt liên phát ra một tia kinh thường.

"Khạc"

Nhỏ một bãi cho sường mồm, hán ra về.

“Chỉ là một tên võ giả mà cũng dám đương oai, thật là ngứa mắt”

Thấy ba người đi cùng mình đều bị đánh cho thê thảm như vậy, Tiêu Dật Hồng vội xoay người rút ngọc kiếm, đâm tới gã nam tử râu rậm, đòn này tuy dứt khoát và có chút bất ngờ chắc chắn kẻ địch sẽ trúng chiêu. Đúng là như vậy nhưng tên này lại dùng tay không để đỡ lấy và giữ chặt lại, nhìn thấy bàn tay đầy máu, nàng có chút hoảng sợ nhìn lại tên hán tử râu rậm đang mỉm cười một cách hung tợn với nàng

"Ui cha"

“Đầu đây, Lão Trương ta rất thích ha ha ha”

Nam tử cười dài rồi một tay ôm lấy eo Tiêu Dật Hồng nhấc lên vác trên vai và đi đám thuộc hạ cũng cười ha ha đi theo

Nhìn nữ nhân đang dây dưa như vậy nhưng xung quanh không có ai dám lên a. ai có thể vì một người lạ mà đắc tội với Trương Lão từ khu này chứ

“Con bé đó mới lớn như vậy chắc hầu hạ thêm chục năm nữa vẫn được “

“Gặp phải Trương Phóng và thuộc hạ, nó sẽ bị làm nhục chết mất”

“Làm chuyện đó cả ngày sao? Nhìn mặt con bé cũng có thể lắm, tiếc quá tiếc quá”

Nghe đám người bàn tán, huynh đệ họ Ngô biết tiểu thư đang gặp nguy hiểm, Chỉ có quay về gặp trưởng lão mới có biện pháp giải quyết, Hai người vội nén đau bỏ chạy, kéo Triệu Huy đang bất tỉnh quay về tìm trưởng lão

...

Sáng nay ngoài Thành Đông của Thiên Phủ Thành cách Vũ gia không xa, Đám người làm công đã đến đây từ sớm ra ngoài thành kéo về bốn xe trở Hắc Thạch, nhìn đồng đá màu đen này chắc cũng mấy nghìn cân một xe. Xem ra phải tốn không ít sức a. Mỗi xe mười người có lẽ là mang về được.

“Tất cả nhanh nhanh cái tay lên. Trong hôm này phải chuyển chỗ này về Vũ gia.”

Tiếng quát tháo, kèm theo tiếng roi quát xuống mặt đất như tỏ rõ sự thị uy. Vũ lão đầu này xem ra không phải là người có nhân tính a. Không cho người ta thở hay sao, từ Đông thành về vũ gia cũng 5 dặm đường. Nhưng đoàn làm công lần này chỉ có 15 người bảo trong một ngày làm sao có thể chuyển cả bốn xe này về chứ. Nếu là võ giả thì tiêu hao hết nội khí cũng may ra mới xong được hưởng chi chi là phạm nhân thông thường, đã thế còn tuyển ít người nữa chứ

Nhưng mọi người cũng không than thở quá lâu, thân phận này chỉ có tư cách im lặng thôi, tu luyện giả còn khó khăn khi ở đây, hưởng hờ chi là dân đen như bọn họ. muốn kiếm chút tiền thì không nên ca thán nhiều

Tiểu Thất đối với xe chở đầy Hắc Thạch này có chút khó xử a. một mình hán sau khi dung luyện được độc tố của Hắc Mộc Xà. Nhục thể đã đạt được lực lượng 700 cân lực chỉ cần hán lên được 1000 cân lực, lúc đẩy cơ thể hán được xếp vào loại Man Nhân. Một tộc nhân đã biến mất từ lâu. Dùng xe kéo thì một mình hán cũng có thể kéo về được, nhưng nhìn xe trước có 10 người mới kéo được, nếu hán làm vậy có chút không ổn a. Dù sao 5 người còn lại kéo đi một xe cũng coi như là khỏe hơn người rồi.

Từ từ mà kéo đi, tiện thể nhìn xung quanh có nơi nào có ký hiệu mà hán cần tìm không, nhiều cửa hàng, từ lâu... có rất nhiều ký hiệu, hình vẽ khác nhau nhưng cái dấu hiệu mặt quỷ mà hán muốn đến, tuyệt nhiên không có mặt tại khu này

Thấy hán dọc đường luôn liếc nhìn xung quanh, một hán tử chặc tứ tuần cũng kéo xe với hán thấy Tiểu Thất lại có vẻ ung dung như vậy. Không lẽ chưa dùng sức chỉ là ra về đang làm việc thôi sao, Y bèn hỏi

“Cậu thiếu niên này đang tìm gì sao?, tập trung kéo xe đi chứ?”

Tiểu Thất liếc nhìn qua người này, Tên ông này là Bát Đa cũng là phạm nhân làm công thôi, không có chút gì ấn tượng lắm. Ngắm thấy bản thân mình cũng mới đến đây, hỏi qua những người này biết đâu có chút manh mối

“Ta đang tìm một nơi có ký hiệu mặt quỷ. Bát Đa thúc có biết nơi nào trong Thiên Phủ có ký hiệu như vậy không?”

Nói đoạn hán buông tay khỏi xe hàng. Vạch hình xăm trên ngực của mình ra, hình xăm mặt quỷ khi mới xăm có màu xanh, nhưng khi hán dung nhập xong độc dược của Hắc Mộc Xà giờ đã chuyển sang màu vàng. Theo lời An Mộc kể lại thì hình xăm này có tác động không nhỏ trong việc chung hòa độc dược trong cơ thể hán

Mọi người kéo xe cũng dừng lại, không phải họ không muốn đi, mà không đi nổi. Lập tức nhìn Tiểu Thất bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Thì ra từ lúc này là do Tên này dùng sức mới kéo đi được sao?

“Chúng ta chưa nhìn thấy hình xăm như thế bao giờ. Có điều. Thiên Phủ Thành tồn tại nhiều thế lực, mỗi phe lại có ký hiệu riêng. Đầu đá liên miên mấy năm như vậy cũng không ít thế lực đã biến mất mãi mãi”

“Có thể nơi cậu cần tìm đã không còn tồn tại”

Tiểu Thất nghi hoặc, bèn hỏi lại

“Thiên Phủ rộng lớn như vậy, nơi này không tìm được chưa chắc chỗ khác đã tìm không ra”

Bát Đa gật đầu, không muốn làm thiếu niên này suy giảm niềm tin, hơn nữa có hấn mới kéo được xe này a, làm xong việc sớm càng nhận được tiền sớm

“Danh Sách các thế lực thì cậu có thể đến Thiên Phủ Các, Các chủ quan hệ rộng có thể biết chút ít thông tin có ích cho cậu”

Là Thiên Phủ Các sao? Xem ra phải đến đấy một chuyến rồi. Tiểu Thất đã có chút kế hoạch rồi, Tâm trạng đang lên một chút thì hấn lại thấy mọi người đang nhìn hấn có chút không bình thường

“Các vị có chuyện gì sao?”

Mọi người nhận ra có chút thất thố bèn cười trừ

“Có gì đâu.. có gì đâu.. chúng ta kéo xe về thôi”

Khi hấn vừa dùng sức kéo xe, mọi người đều âm thầm chắc chắn là tên này sức khỏe hơn người, Hắc Thạch nặng như vậy, xe này chỉ có 5 người, không lẽ một mình hấn có thể kéo ngang 5 người hay sao? Nếu họ biết được Tiểu Thất có thể kéo được cả một xe không nghĩ được sẽ có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Có chút nguy hiểm

Về đến Vũ gia, hôm nay có chút yên tĩnh, không ồn ào như mọi khi. Các đệ tử hôm nay đều chia nhau đi ra ngoài thành săn yêu thú. Nên khu võ luyện chỉ còn vài người lưu lại, dường như không hứng thú với việc săn yêu thú cho lắm. Đang ngồi vắt vẻo chân trò chuyện nhìn về phía đám người làm công mà bàn luận

Tiểu Thất cũng lơ đãng. Hấn cố gắng làm thật nhanh công việc dựng lều đài là được. Nhìn hấn một mình nhấc từng khối Hắc Thạch to lớn, mấy người làm công thoáng giật mình có chút thần phục.

“Cậu là tu luyện giả phải không? sao lại đi làm việc này?”

“Đúng vậy a. Ta nghe nói tu luyện giả dùng nội khí có thể nâng được vật nặng hơn mấy lần người bình thường”

Tiểu Thất có chút chột dạ, xem ra hấn biểu hiện thực lực ra hơi quá so với phạm nhân. Nhưng thực ra hấn chưa dùng đến nội khí chỉ đơn thuần chỉ là nhục thể

“Ta cũng chỉ vì kiếm miếng cơm thôi, vừa mới đến đây, trong người lại không có chút tiền nào”

Nghe hấn nói vậy mọi người cũng tin chắc rằng người này là một tu luyện giả, làm công việc thấp kém này cũng có chút khó hiểu a

“Sao người không tìm việc khác. Ít ra cũng có thể kiếm nhiều hơn công việc này nhiều chứ?”

Vừa nâng khối Hắc Thạch, vừa trả lời

“Ta vẫn còn một tiểu muội đi cùng, bỏ lại một nàng mình ta không có yên tâm a. với lại ta cũng hứa với một người đem muội muội này về gặp hấn rồi”

“Không phải là muội muội của người sao?”

Đối với câu hỏi của Bát Đa, Tiểu Thất chỉ có lắc lắc cái đầu

“Chỉ là tiện đường ghé vào giúp một tay thôi, nhưng không ngờ sau đó chúng ta lại bị lạc nhau. Ta tới đây cũng hi vọng tìm thấy người đó”

“Không ngờ người lại coi trọng lời hứa như vậy. Có điều lại vương phải chuyện đi làm công thế này a. Tốn thời gian của người không ít đâu”

Tiểu Thất cũng biết việc này, nhưng tạm thời có chỗ nghỉ chân cho An Mộc ở tạm đã, buổi tối hấn có thể đi ra ngoài tranh thủ tìm cũng được. Còn nữa hấn muốn đến Thiên Phủ Các dò hỏi một lượt, về địa điểm có hình xăm mặt quỷ, và tung tích đoàn áp tiêu của Hắc Hồ. Ít nhất thì hấn đã có phương hướng trong mấy ngày tới.

Buổi trưa, sau khi người trong phủ dùng bữa xong. Mới đến người làm công được ăn uống nghỉ ngơi, Từ xa xa phía nhà bếp, bóng người nhỏ nhắn đang xách theo hai thùng lớn đi về phía chỗ Tiểu Thất đang nghỉ ngơi. Trời hôm nay nắng hơi gắt, bọn họ chạy lại chỗ gốc cây gần đấy ngồi bóng mát chờ cơm.

Người đến là An Mộc, hôm nay đã ăn mặc gọn gàng hơn, đầu đội thêm một tấm khăn của nhà bếp, vài lọn tóc mai đang ướt đầm bết lại với nhau do trời nóng, khuôn mặt lấm tấm những giọt mồ hôi nhưng miệng vẫn nở nụ cười chào hỏi mấy người cũng làm

“Thức thức, bá bá... mời mọi người lại đây dùng bữa “

Giọng nói không có chút nào là mệt mỏi cả. Trạng thái tốt làm người khác cũng vui lây, Rất nhanh mọi người đều bu lại lấy phần của mình rồi tản ra mỗi người một góc. An Mộc vội lên lút đưa thêm cho Tiểu Thất một miếng bánh, nói nhỏ

“Tiểu Thất... huynh ăn thêm cái này đi”

Nhìn bộ dáng lén lút này, xem ra đây là nàng lấy trộm rồi, không biết là nên mừng hay nên vui, lơ ngơ nhìn xung quanh hẩn bẻ đôi miếng bánh đưa lại cho An Mộc

“Muội ăn đi... ta có một nửa rồi”

Hắn nuốt vội miếng bánh. An Mộc cũng nhìn xung quanh rồi ăn vội

“Muội làm trong đây có bị ai làm khó không?”

An Mộc lắc đầu

“Không có đâu... nhà bếp nhiều việc, nhưng không có nặng nhọc như ngoài này “

Tiểu Thất quay sang ăn nốt vài miếng thức ăn, thông báo một chút tình hình

“Buổi tối ta sẽ đến Thiên Phủ Các hỏi thăm tin tức đoàn áp tiêu, hi vọng sẽ biết được tin tức ca ca của muội... hai người sẽ sớm gặp nhau thôi. Muội chịu khó thêm vài hôm nữa thôi.”

“Cảm ơn huynh... Tiểu Thất”

Nhìn tiểu Thất, An Mộc muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi. Mọi người cũng đã ăn xong dọn dẹp một lúc rồi nàng xin phép mọi người, quay lưng về phía nhà bếp

“Muội muội mà nguoi nói đấy à?”

“Khả ái, dễ nhìn lại lễ phép như vậy, lớn thêm chút nữa là rất đẹp đó nha”

“Tự nhiên lão tử muốn trẻ lại vài chục năm quá...”

“Người có trẻ thêm thì cũng không có xứng đâu ha... Phải để ta mới đúng... khả khả”

Tiểu thất cũng chẳng buồn để ý mấy câu trêu đùa này nữa lặng lẽ ra ngoài gốc cây cạnh đó, ngồi luyện lại tâm pháp. Theo như lời vị cao nhân nói, thì hắn đã đạt tới đại thành trong việc tu luyện Thủy Mặc tâm pháp, Di Hồn thuật của hắn có thể đi xa vị trí hiện tại hơn một dặm, muốn tăng thêm khoảng cách thì cần tu luyện đều đặn hơn nữa. Đồng thời hiệu quả khôi phục tinh thần và thể lực vẫn luôn ổn định, đối với hắn thì việc này đã như một thói quen hàng ngày rồi

Có điều dạo này hắn không có luyện ám khí a. Phi hoàn cũng ít khi phải dùng đến, nếu hắn không luyện tập thường xuyên thì sẽ có khả năng lực chiến bị thụt lùi. Sức mạnh nhục thể thì có thừa, nhưng thân pháp sẽ không theo kịp, giống như Ngô Diệm thời gian trước đây. Hiện tại hắn chưa có thời gian cho thực chiến, nhưng không thể vì thế mà lười nhác được. Đến lúc lâm trận không đánh được cũng phải chạy được. Cước lực sẽ là thứ mà hắn phải cải thiện

Hắn chưa muốn học kỹ thuật phi hành, bay lượn sớm, bởi nội khí trong người hắn vẫn còn hơi ít, dùng để phi thân bay nhảy cũng chỉ được một phạm vi nhỏ, Hắn muốn mình có thể chạy thật xa và thật nhanh, Nghe đồn rằng khi dùng vật nặng đè nén thân thể sinh hoạt trong một thời gian dài, khi tháo ra cả người sẽ trở nên nhẹ nhõm vô cùng. Phương pháp này thường thấy trong quân doanh, cho những người muốn nâng cao thể lực. Vừa hay vũ gia có vật nặng ngay đấy rồi, còn hai xe hắc Thạch ngoài Thành hắn có thể tranh thủ rèn luyện một chút

Chiều hôm đấy hắn không có ở trong Vũ gia dựng võ đài, mà xin đi ra ngoài kéo xe về, Vũ lão đầu có chút kinh ngạc nhưng cũng không có quan tâm gì lắm, miễn hắn làm việc là được rồi.

...

Đại trưởng lão nghe tin, tiểu thư Tiêu Dật Hồng bị một đám người lạ mặt trong thành bắt đi ngay giữa ban ngày ban mặt, khí sắc bỗng trở nên xấu tệ độ. Hàng hóa mới giao chưa được phân nửa không thể tiếp tục giao hết thì sẽ mất một số mối làm ăn a. Mà sự an nguy của tiểu thư cũng vô cùng quan trọng, nàng có mệnh hệ gì thì làm sao có thể đối mặt với Bang chủ Tiêu Chấn Hùng đây

Vội vàng dừng việc trao đổi, Trưởng lão cho mọi người trở về nhà kho của Thiên Phở Các trước, để trị thương cho mấy đệ tử này. Nhìn qua vết thương, tuy chỉ là ngoại thương nhưng cũng nên chữa trị sớm a. Trưởng lão nhanh chóng chạy qua Thiên Phở Các tìm Các chủ hi vọng người có thể ra mặt giúp một chút.

Khi lão chạy tới nơi, không ít người cũng đang xếp hàng chờ gặp các chủ, Nhân vật có tiếng là “vạn sự thông” ở Thiên Phở hỏi gì cũng có thể trả lời được, chỉ cần người đưa ra đủ tiền. Nguyên tắc là vậy. Có điều người ta cũng chưa gặp qua mặt của vị Các chủ Thần bí này. Khi nói chuyện cũng chỉ ở phía sau màn che, nghe giọng thì vừa giống nam mà cũng giống là nữ. Rất khó nhận biết được tùy theo người gặp mà sẽ nghe ra một loại. Nam gặp thì sẽ là giọng nam, nữ gặp thì là giọng nữ.

Hàng người còn quá dài mà trưởng lão lại đang rất sốt ruột. sự an nguy của tiểu thư không cho phép ông nán lại để tìm ra tin tức từ chỗ vị các chủ này. Ông lão vội lật đật chạy tới khu phố đã xảy ra vụ cướp người giữa ban ngày, hỏi thăm tung tích của đám lưu manh kia

Đám người đó là lưu manh có tiếng ở khu phố này nghe nói cũng có chỗ qua lại với Thiên Phở Các. Về địa bàn của chúng thì không rõ được, lúc chỗ này mai chỗ khác. Thủ lĩnh đám người này là Trương Phóng, tu vi võ sư sơ cấp, nhục thể cường đại. Không quan tâm đến tu luyện nhiều sau khi tấn chức võ sư, thay vào đó hắn đi làm lưu manh, hoành hành ở chỗ này, kẻ ra sở thích của hắn cũng lạ ghê. Chịu làm tay sai cho Thiên Phở Các, với một võ sư thì đó là một sự sỉ nhục, còn đối với hắn thì đây lại là thiên đường, khắp khu phố này hắn cũng coi như một vị hoàng đế vậy, muốn gì có đó, lại có Thiên Phở làm chỗ dựa, Ai dám động vào hắn.

Sắc mặt vị trưởng lão tối sầm lại. Nếu là người của Thiên Phở Các vậy thì khó rồi, Giờ quay về cầu xin các chủ thì mọi chuyện cũng đã muộn rồi. Đây không phải là Bạch Thành. Tiểu thư khó mà thoát, chỉ mong vận khí của người tốt gặp được quý nhân a.

...

Một góc tối trong Thiên Phở

“Bịch!”

Trương phóng vội vàng quảng Tiêu Dật Hồng vào trong phòng, Về mặt sợ hãi của nàng làm bọn họ thêm phần kích thích, mấy tên thuộc hạ lăm lẹp nhìn vị đại ca của mình

“Trương ca, con bé này là cục phẩm đấy”

Trương Phóng vội giật phăng cái áo trên người gã để lộ ra hình xăm mặt quỷ màu đen to tướng sau lưng, từ từ tiến lại chỗ Tiêu Dật Hồng, dùng bàn tay dính đầy máu của mình khẽ nâng khuôn mặt của nàng lên nhìn ngắm thưởng thức

“Mỹ nhân! Đừng có sợ hãi như vậy...”

Ghé sát khuôn mặt râu ria của mình lại gần

“Ta sẽ nhẹ nhàng thôi...”

Đám thuộc hạ nuốt nước bọt nhìn từng lớp y phục dần được trút bỏ trên người nữ nhân, làn da trắng hồng từ từ hiện ra trước mặt bọn chúng. Nghe tiếng hét trong vô vọng của Tiêu Dật Hồng

“Thật là giả tạo quá đi..”

“Bốp Bốp”

Trương phóng tát hai cái thật mạnh làm hai khuôn mặt bỗng chóng trở nên sưng vù, khóe miệng khẽ rỉ máu, Bàn tay thô bạo của hắn nắm lấy mái tóc dật mạnh một cái làm nàng kêu lên một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hoa Tặc đoạt xá nữ nhân

Thấy Thủ lĩnh vẫn đang đùa bỡn vẫn chưa có lâm trận. Đám thuộc hạ có chút sốt ruột, nhanh nhanh để còn tới phiên bọn họ chứ. Huynh đệ có phúc cùng hưởng có họa cùng chia nhưng vị đại ca này có vẻ hưởng hơi lâu a.

Ngon lửa đang rạo rực trong người thì một bàn tay lạnh buốt chạm lên cổ, kẻ đó là một hơi thở lạnh lẽo phả vào tai, Một tên lưu manh bất giác quay lại thì yết hầu truyền đến cảm giác đau buốt, cái cổ của hắn đột nhiên rơi xuống mà không kịp kêu một tiếng, hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn vào bóng ảnh.

Nghe tiếng động lạ, cả đám vội quay lại thì bàng hoàng sợ hãi, thú vui bên trong không có làm họ lên được tinh thần nữa, Sắc mặt có chút méo mó khó coi

“Bách... Bách Diện người... sao lại ở đây”

“Ồ đây... có trò vui sao ta không thể đến chứ”

Giọng nói the thé pha chút lạnh lẽo, Người này nam không ran am, nữ không ra nữ, trang điểm đậm người vận một bộ hắc y pha chút đỏ chói thêm phần ma mị, lập tức phóng ra 3 đạo tử sắc lập tức hạ thủ nhưng kẻ còn lại, khỏe miệng đỏ chót kẻ cong lên từ từ tiến vào trong phòng.

Trương phóng có sở thích hành hạ nữ nhân, trước khi hắn làm chuyện ấy, hắn muốn những người luôn tỏ ra tôn nghiêm, đoan trang thùy mị hay kiêu xa, khó gần. Ở trước mặt hắn phải thật thảm hại, chà đạp một người như vậy thật khiến hắn sáng khoái a. Cũng chẳng mấy ai chịu được dây vò như vậy a. Vị Tiểu thư này có vẻ cứng cỏi ha, nhưng cũng sắp thôi, vì Trương Phóng, hắn sắp sửa dùng đến tuyệt chiêu.

“Mỹ nhân, ta tới đây... khả khả”

Hắn coi bỏ nốt y phục của mình và chuẩn bị nhào tới thì cánh cửa mở toang làm hắn giật mình quay lại. Nhìn thấy đối phương hắn cũng lập tức mặc lại chiếc quần cho lịch sự. Tạm thời kiềm chế

“Tên bán nam bán nữ nhà ngươi đến đây làm gì”

Nam nhân vận hắc y là lướt đi tới dựa vào người Trương Phóng nhìn xuống hạ bộ của hắn, rồi tròn mắt lên nhìn Trương Phóng

“Không ngờ Trương đại ca lại có vũ khí lợi hại như vậy, Ta... rất muốn thử a”

Bàn tay trắng bệch lập tức chộp xuống túm lấy. Làm trương phóng có chút hoảng sợ. Tên quái đản này không có nói chuyện được với hắn lâu được

“Tên Bệnh hoạn, ta đánh chết ngươi”

Hắn vội vận khí thì phía dưới hắn cánh tay càng siết chặt, Hắn thôi không dám mạnh động nữa, không thì tiêu mất. Cảm nhận được Trương phóng đã thả lỏng. Nam nhân vận hắc y cũng cười cười, nụ cười ma quái làm Trương Phóng Cảm thấy khó thở

“Ngươi phải làm chuyện ấy với ta”

Nam nhân nháy mắt một cái rồi dùng tay điểm huyệt Trương Phóng làm hắn khụy ngay tại đó. Từ từ tiến lại chỗ Tiêu Dật Hồng, nhìn thăm cảnh này hắn có chút không vừa ý. Hắn ngồi xuống đưa tay nắm lấy tay của nàng từ từ nói

“Muội muội, ngươi tên là gì?”

Thấy mấy gã cao lớn đã bị gục xuống trong lòng nàng tuy còn hoảng sợ nhưng vẫn run rẩy trả lời được

“Tiêu.. Tiêu Dật Hồng”

Nam tử Hắc y khẽ đưa tay vén lọn tóc cảm thán.

“Tiêu Dật Hồng, cái tên nghe đẹp đấy... Nhưng người ngoài kia không có làm hại ngươi nữa đâu...”

Tiêu Dật Hồng đầu tóc có chút rối bời, quần áo xộc xệch vội cúi người cảm ơn

“Cảm ơn Ân nhân cứu mạng,,,”

Nam tử vội cười nhẹ bàn tay trắng toát cầm lấy cổ tay Tiêu Dật Hồng nhìn thẳng vào mắt nàng cười nói

“Họ thì không... nhưng ta thì có đấy”

Tiêu Dật Hồng lại ngơ ngác, ngây dại nhìn nam nhân trước mặt

...

Trời cũng đã tối, Chiều nay Tiểu Thất đã kéo nốt hai xe chở Hắc Thạch về Vũ Gia, làm Lão đầu và mấy người khác vô cùng kinh ngạc. Thực ra hắn chỉ đang luyện cước lực mà thôi. Nhưng luyện đến như vậy thì mấy người làm trong Vũ Gia đến xin hắn chữ ký cũng không có gì lạ. Buổi tối hắn có chút mệt nhưng vẫn có thể đến Thiên Phủ Các một chuyến

Đang trên đường đi thì hắn nghe có tiếng động lạ phát ra từ một ngôi nhà bỏ hoang cách đường lớn không xa lắm, âm thanh nhỏ thôi nhưng hắn có thính lực hơn người, nên cũng tò mò lại gần xem sao. Cái loại âm thanh này vào đêm tối hắn nghe khá nhiều ở kiếp trước nhất là sau giờ mọi người đi ngủ.

Càng vào gần âm thanh lại có chút nhỏ đi, thay vào đó là tiếng than khóc của nữ nhân... Mùi tanh của máu làm hắn có chút do dự khi tiến vào trong. Không gian khá tối ánh sáng lơ mơ làm cho hắn nhận thấy mấy cái xác người đang nằm vắt vương ở cửa vào, Chậm rãi tiến vào trong hắn nghe tiếng

khóc càng rõ rệt hơn.

Bên trong vẫn còn một chút than hồng, xem ra chỗ này vẫn còn người a. Tiểu Thất vội lấy mấy cột gỗ xung quanh thấp lại ngọn lửa vừa xem xét động tĩnh trong phòng. Ánh sáng vừa lóe lên thân hình nam tử râu ria đang trần truồng ngay trước mặt, nằm đó, mặt trắng bệch miệng mấp máy nói không ra hơi, kế bên là một bóng người đầu tóc bù xù đang co ro khóc nức nở. Bên cạnh là một nam nhân vận hắc y, Ngũ quan xuất huyết, mặt trắng bệch đang nằm bất động

“Ồ đây có chuyện gì vậy? người không sao chứ?”

Tiểu Thất thấy nữ nhân đầu tóc rối bời này không có mặc quần áo, vội tung sang bên đó, bộ hồng y bên cạnh chỗ hắc y đang đứng

Nữ nhân khoác vội y phục, rồi ôm lấy cái đầu tỏ vẻ đau đớn

“Ta có thể giúp gì được không?”

Nữ nhân vẫn quay mặt vào trong, nhoeo miệng cười. Rồi trả lời bằng giọng yếu ớt, pha chút mê hoặc

“Hãy qua đây... giúp ta cái này...”

Tiểu thất không chút nghi ngờ, từ từ tiến lại gần và ngồi xuống. Nữ nhân xoay người lại đang định ôm lấy gã thì khuôn mặt nam nhân trước mặt lâm nàng dừng ngay ý nghĩ đó. Tiểu Thất cũng ngây ngốc một lúc, khuôn mặt này chẳng phải là người quen, Nhị tiểu Thụ Tiêu Dật Hồng của Hắc Hồ Bang sao? Không ngờ ngày hôm không gặp lại thành ra bộ dạng này.

“Tam Tiểu Thụ phải không?”

Nữ nhân này, thân thể đúng là của Tiêu Dật Hồng, nhưng đã bị nam nhân Bách Diện dùng Thiêu Hồn Thuật, trong lúc nàng đang hoảng loạn tiến hành đoạt xá. Linh Hồn của Tiêu Dật Hồng đã phần lớn bị thiêu rụi còn một phần ký ức mà thôi. Thấy nam nhân này nhận nhầm như vậy, Hắc biết mình đã đoạt xá thành công

“Người là...”

Xem ra tâm lý có chút hoảng loạn bị một đám nam nhân làm ra thế này ai lại có thể giữ bình tĩnh mà hưởng thụ chứ, Tiểu Thất nghĩ vậy,

“Thuộc hạ cũ của Hắc Hồ... Tiểu Thất”

Tiêu Dật Hồng lơ mơ nhớ lại

“Tên.. hạ nhân ở nội vụ đường?”

Tiểu Thất gật đầu, Nhìn xung quanh một lúc hắc biết nơi này không nên ở lại lâu a.

“Tiểu Thụ còn nhớ đoàn áp tiêu ở chỗ nào không, để ta đưa người về”

Thân phận con bé này ở Bạch Thành có chút địa vị, về đó có thể tránh được truy sát, còn có thể tu luyện hợp hoan công pháp thuận lợi hơn không ít “Nam nhân câu nữ nhân thì dễ câu nam nhân lại khó, nhưng nữ nhân thì câu dẫn nam nhân dễ mà câu nữ nhân cũng không khó”, Gờ hắc đã chiếm đoạt được thân thể nữ nhân này, tu luyện sẽ trở nên hé hé hê hê....Khóe miệng nhếch lên vô thức mà không để ý đang có người nhìn mình

“Ta đang bị thương người công ta về đi...Mọi người chắc đang lo lắng lắm”

Biểu hiện có chút dị thường nhưng Tiểu Thất không có để ý quá nhiều, tìm được đoàn áp tiêu hắc có thể cho An Mộc qua đó rồi, chắc ca ca của muội ấy vẫn còn đi theo đoàn. Hai người sẽ được đoàn tụ

...

Tiểu Thất đưa cho Tiêu Dật Hồng tấm khăn choàng cổ của mình, để nàng buộc lại đầu tóc cho bớt đi sự “hoang dã” trong Thành lớn như vậy khiến người ta không có vui a. Nhưng xem ra nữ nhân này không có nhận ra thành ý, nên hắc tự ý trùm lên. Rồi cũng nữ nhân ra khỏi nhà hoang,

Đi ra con đường lớn tiến về phía nhà kho Thiên Phô Các nơi mà đoàn áp tiêu đang ở đó, Đường đi khá dài, Tiêu Dật Hồng đang trên lưng Tiểu Thất mà vẫn có thể cười nói như chưa hề có cuộc vũ nhục xảy ra, tâm trạng thay đổi chóng mặt, mới lúc này còn khóc lóc trong nhà hoang, mới đi vài bước đã cười hi hi

“Tên hạ nhân... sao người không có nói chuyện gì vậy”

Tiểu thất có chút khó hiểu

“Chúng ta có chuyện gì để nói sao...?”

“Người đang cồng trên lưng một mỹ nhân, mà không chút động tâm sao?”

Ôi, có lẽ tiểu thư bị hoảng loạn đến mức tự luyến rồi, bộ dạng này thì không thể là mỹ nhân mà là dã nhân mới đúng a... Tiểu Thất chỉ im lặng lắc đầu

“Hay là người khinh rẻ ta, vì ta đã bị người khác vũ nhục... Nói cho người biết ta vẫn còn nguyên đấy nhé”

Không những bị tự luyến mà còn hoang tưởng nặng, không chấp nhận được sự thật sau sự việc đã xảy ra thôi thì đành thờ dãi cho qua chuyện, hần lặng lẽ đi tiếp

“Không tin phải không? để ta vạch cho người xem”

Tiểu thất vội ho khan

“Khụ khụ... Không cần đâu, như vậy không giống người chút nào?”

Nhận thấy có chút hơi quá trong lời nói của mình, Bách Diện(Bây giờ là Tiêu Dật Hồng) vội hạ thấp lại ngữ điệu để gỡ lại chút “nữ tính”

“Vậy ta là người thế nào?”

Tiểu thất cũng trả lời thẳng dù sao hần cũng sẽ không còn quan hệ gì với nhưng người này quá lâu nữa.

“Tiểu thư là người thông minh, rất nghiêm khắc, thêm phần cao ngạo thích giáo huấn người khác, nhưng lại ham sống sợ chết... chỉ dám nghĩ chứ không có dám làm những việc lớn”

Tiêu Dật Hồng tỏ vẻ thương thức

“Không ngờ hạ nhân như người cũng để ý nhiều cái như vậy

Tiểu Thất hừ nhẹ

“Là hạ nhân thì nên nhìn sắc mặt chủ mà hành sự, ai cũng vậy chứ không phải mình ta”

Tiêu Dật Hồng chép miệng tỏ ý không vui

“Chep, dường như người có chút bất mãn với ta thì phải. Dù sao giờ ta cũng là nữ nhân rồi, có gì không thể bỏ qua sao?”

Tiểu Thất nhăn mặt

“Trước giờ người không phải nữ nhân sao?”

“Tất nhiên là phải nhưng bây giờ ta khác xưa nhiều rồi. Bây giờ ta chính là Tiêu Dật Hồng”

Nói chuyện một hồi xem ra tâm lý vẫn chưa có ổn định. Suốt quãng đường còn lại hần cũng chẳng buồn nói chuyện nữa, mặc kệ nữ nhân kỳ quái này luôn lải nhải dọc đường làm hần vô cùng khó chịu, cứ như một người khác chứ không phải là tiểu thư của Hắc Hồ Bang ngày nào

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Khó đoán

Nghe tin Tam tiểu thư trở về, Đại trưởng lão vội chạy ủa ra đón, Việc Tiêu Dật Hồng bị bắt đi làm ông không còn tâm trí đi giao hàng nữa, Cứ lo lắng đi đi lại lại trong phòng, với thế lực của Thiên Phổ các không phải một mình lão có thể đối chọi được, thêm nữa nhưng người khác trong đoàn cũng vì thế mà nguy hiểm theo. Thật may mắn là người đã trở về

Huynh đệ họ Ngô cũng chạy ra, nhìn bộ dạng của Tiểu thư làm bọn họ mặc cảm không thôi, thực lực bọn họ quá yếu không bảo vệ được nữ thân. nhưng dáng vẻ của nàng lại không có chút đau khổ nào, lại còn cười nói với người nam nhân kia. Gã đó là ai sao ta thấy quen quen. Hồi đi chung đoàn áp tiêu Tiểu Thất luôn che mặt, bọn họ tất nhiên không nhận ra, cả trưởng lão cũng vậy

“Tam tiểu thư người làm ta lo lắng quá”

Trưởng lão vội chạy tới, nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn như không tin vào mắt của mình, Tiểu thư lại có thể thoát ra khỏi đám lưu manh đó

“Trưởng lão ta không có sao, làm ngài phải lo lắng rồi”

Nhìn đầu tóc rối bời như vậy làm ông không khỏi phiền lòng

“Tiểu thư vào tắm rửa nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật Hồng giả vờ tập tễnh, lách nhìn Tiểu Thất đầy tình tứ rồi đi vào, điều này làm đại trưởng lão và huynh đệ Họ Ngô có chút hiếu kỳ với tên nam nhân này

“thiếu hiệp, chuyện xảy ra như thế nào vậy, tiểu thư nhà chúng ta có bị làm sao không?”

“À cũng không rõ nữa, khi vào nhà hoang thì thấy xác người nằm la liệt ở đấy rồi, chỉ còn tiểu thư đang ngồi trong góc, vò đầu bứt tai gì đó, thấy vậy ta liền đưa về đây thôi”

Đám lưu manh đó cứ như vậy mà bị giết hại, tên cầm đầu cũng là một võ sư a, Tiểu Thư chắc không có bản lĩnh đó rồi, còn gã nam tử này thì tu vi không đến vũ giả chắc cũng không thể. Vậy còn có cao nhân khác đã ra tay sao?

“Dù sao cũng cảm ơn Thiếu hiệp đã mang tiểu thư về đây, lão đây không có gì, chỉ có chút bạch kim mong người nhận lấy”

Trưởng lão đưa một cái túi nhỏ cho hắn, nhưng Tiểu Thất từ chối a. Hắn chỉ là tình cờ thôi không có chủ ý mang người về để lấy tiền, với lại hắn cũng đang muốn hỏi tung tích vị ca ca của An Mộc.

“Trưởng lão không cần làm vậy, ta có chút chuyện muốn hỏi chút?”

“Thiếu Hiệp cứ hỏi?”

“Chẳng là trên đường không biết đoàn áp tiêu có cho một thiếu niên thôn dã đi cùng không?”

Trưởng lão và bọn huynh đệ họ Ngô trầm ngâm một lúc, chuyện này không phải một người ngoài có thể biết a, tên này cũng đi cùng đoàn sao?

“Đúng là có một người đi theo, đứa trẻ đó tội nghiệp lắm, muối muối rơi xuống vực, làm nó đau khổ ngồi chờ đẫn mấy ngày hôm nay.... ờ mà sao cậu biết việc này”

Tiểu Thất nghĩ cũng chẳng có gì phải giấu nữa, bèn trả lời

“Thú thật ta đã nhận lời người đó xuống vực tìm muối muối cho hắn, lúc đi lên thì chẳng thấy ai ở trên cả?”

Như ngộ ra điều gì đó hai huynh đệ họ Ngô thốt lên:

“Thì ra người chính là tên điên nhảy xuống vực cứu người đó hả”

Trưởng lão cũng ngờ ngợ ra vấn đề

“Thật không ngờ cậu lại có bản lĩnh đó, võ sư như ta cũng phải e ngại khi xuống vách đá đó”

Ngừng một lúc ba người lại hỏi tiếp,

“Thế có tìm được xác muối muối của hắn không?”

Tiểu Thất ngẫm lại một chút

“Có thấy người, là người còn sống chưa có chết. dưới vực còn có xác của một vị danh y nữa”

Nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa, lảng máng nghe qua được câu truyện, thiếu niên từ nhà sau vội vàng chạy tới, nhìn bốn người, một lúc lâu như muốn xác nhận lại sự việc. mình vừa nghe được. Ánh mắt thiếu niên dừng lại ở nam tử ở chính diện. khuôn mặt ngơ ngác nhìn Tiểu Thất, khóe mắt giật giật. Người này chính là người đã nhận lời hắn đi xuống tìm muối muối

“Ca ca, An Mộc... còn sống không?”

Tiểu Thất cười gật đầu đáp lại. Thiếu niên vội gục xuống mặt mếu máo khóc,

“đệ xin lỗi vì... đã không giữ lời hứa...bỏ hai người tại đó”

Trưởng lão thấy vậy chen vào

“Là do ta bảo Mục Thanh kéo nó đi, ta không nghĩ là người còn sống, nó ở lại chờ cũng vô ích... haiz... là do ta... do ta”

Trưởng lão nói không sai. Hắn cũng không có trách gì thiếu niên này, tình cảm dành cho muối muối như vậy thật là đáng quý rồi, nếu hắn không lên được chẳng lẽ để nó lại một mình ở đó sao được

“Mọi người không cần phải như vậy. An Mộc đang ở Vũ Gia, mai ta sẽ đưa ngươi đi gặp muội ấy”

Tiểu Thất đỡ thiếu niên lên, nhìn mặt mếu máo hắn cười cười

“Nam nhân không nên dễ dàng roi lệ. Sau này ngươi còn phải bảo vệ An Mộc nữa”

“Cảm tạ ân nhân”

Tiểu Thất ra hiệu cho hắn về phòng nghỉ ngơi, Hai huynh đệ họ Ngô cũng xin phép cáo lui, về phòng xem tam tiểu thư như thế nào. Công vào đã bớt đi náo nhiệt, Tiểu Thất cũng có chuyện muốn hỏi qua vị trưởng lão này. Và có vài chuyện cần thương lượng

“Trưởng lão đã đi nhiều nơi không biết có từng thấy qua ký hiệu này chưa?”

Tiểu Thất vạch áo để lộ ra hình xăm mặt quỷ màu vàng. Trưởng lão nhìn qua một lúc rồi trầm ngâm

“Ký hiệu cổ này, may ra chỉ có Các Chủ Thiên Phủ Các mới biết được lai lịch. “

“Vậy chỉ có người đó mới biết được sao?”

Trưởng lão vuốt chòm râu, nghĩ lại việc bản thân từng đi cầu xin gặp mặt nhưng không có được như ý

“Vị các chủ này ban ngày mới gặp người ngoài, người đến gặp rất đông, xếp một hàng dài từ lầu một đến lầu 5. Cả ngày cũng chưa có gặp được a”

“Khó gặp đến vậy sao? Ta cũng sẽ thử một lần xem sao”

Thấy người này có chút thần bí, trưởng lão nổi lòng hiếu kỳ hỏi hắn

“Ta thấy thiếu hiệp luyện nội khí chưa đến võ giả, nhưng lại có thể vượt lên được vực sau như vậy, kẻ cũng có chút lạ lùng?”

Tiểu Thất phì cười, bản thân hắn nghĩ lại mới thấy lúc đấy hắn liều thật

“Thực ra cũng do vận khí thôi, không có gì đáng nói cả”

Nếu đã không muốn trả lời vậy thì trưởng lão cũng không có ép. Ai cũng có bí mật của riêng mình, Người này mang tam tiểu thư trở về chắc không hẳn là có ý xấu.

Nói chuyện với lão thêm một chút, Trời đã khuya nên hắn không có trở về Vũ gia, mà đi loanh quanh một chút. Một đêm không nghỉ với hắn không có ảnh hưởng gì lắm. Một tu luyện giả có thể thức liên tục mấy ngày mà vẫn giữ được sự tỉnh táo. Lang thang một hồi hắn lại dừng chân ở ngôi nhà hoang lúc trước, ngoái đầu nhìn vào hắn lại có chút suy nghĩ ...

...

Trong lúc người này ngủ thì người kia không có nghỉ a. Vừa tắm rửa sửa soạn lại một chút, ngắm mình trước gương đồng, đưa tay chải mái tóc dài, nữ nhân không khỏi nở nụ cười thỏa mãn. Hắn cũng cảm thấy thân thể này rất là tuyệt, vài năm nữa chắc chắn sẽ là một vũ vật khiến nam nhân điên đảo. Chỉ có điều hắn vẫn hơi tiếc, nếu lúc này không bị Tiểu Thất phá rối hắn có thể hấp thu dương khí của Trương Phóng thêm chút nữa. Trương Phóng nhục thể cường đại như vậy, lại có tu vi võ sư hấp thu hết, nội khí trong người hắn nhất định tăng mạnh.

Công pháp hắn tu luyện có chút quái dị. Bách Diện vốn là một tên hoa tặc, chuyên đi câu dẫn nữ nhân, Trong một lần đột nhập vào Thiên Phủ Các hắn trộm được quyền bí pháp này. Hợp hoan công dung nội khí âm dương, vừa cương vừa nhu, loại công kích này rất khó phòng bị. Hôn nữa cân bằng được hai luồng khí này sẽ giúp hắn kéo dài thọ mệnh. Nữ nhân tu luyện hiệu quả hấp thụ càng lợi hại hơn, trẻ mãi không già. Tu luyện rất đơn giản Mỗi khi dương khí trong người tăng cao chỉ cần hấp thu âm khí của nữ nhân, và ngược lại âm khí tăng thì cần tìm nam nhân để hấp thu dương khí.

Loại tu luyện này làm hắn nam không ra nam, nữ không ra nữ. Câu dẫn người khác có chút khó khăn, giờ đây có thân xác nữ nhân việc này có thể dễ dàng hơn rồi, nhất là thân xác của một nữ nhân xinh đẹp bậc này, cho hắn vài năm nữa luyện tới đại thành là được...Nhất là ở một nơi yên bình như bạch thành a. Ngắm lại nữ nhân không khỏi cảm thấy hứng khởi. Sắp tìm được thiên hạ của riêng mình rồi

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Huynh muội tương phùng

Đêm đến người ta thường có những suy nghĩ sâu sắc hơn. Đang bơ vơ đi dưới trăng đêm ánh mắt hắn dừng lại ở mọi nơi, ngắm lại cũng có chút khó hiểu. Tiểu Thất lại đi vào ngôi nhà hoang, nơi tam tiểu thư bị nạn. Ánh sáng của ngọn lửa từ từ lan tỏa khắp ngôi nhà hoang, không gian xung quanh vẫn như

vậy, những thi thể vẫn nằm đây, lúc này hẳn mới để ý kỹ những người bên ngoài trừ một người bị rơi mất đầu, tất cả đều mang khuôn mặt sợ hãi tột độ như có một thứ gì đó thật khủng khiếp đã xảy ra ở đây.

Thi thể hán tử râu rậm nằm trần truồng bên trong có chút khác lạ, mặt mũi tái nhợt như bị rút hết sinh khí, phía trước không có gì đặc biệt, Tiểu Thất lật thi thể lại, trên lưng hán tử hiện ra hình xăm mặt quỷ to lớn màu đen, hình dạng giống hệt với hình xăm trước ngực hắn

“Người này là ai?”

Hắn ngồi nhìn hình xăm trên lưng hán tử, không ngừng đặt ra nghi vấn, người này không có bị thương gì nặng, vết thương ở tay cũng thể làm hán tử mất mạng được. Âm thầm vận khí dò xét

“Nội khí cũng có thể đi ra bằng chỗ đó nữa sao? Tên này không phải làm chuyện đó quá độ đến mức đột tử chứ?”

Hắn đưa bàn tay sờ lên khuôn mặt, dáng vẻ đang rất suy tư, lúc đó chỉ có tam tiểu thư ở đây, hay còn có thêm người khác. Tiểu Thất liếc sang nam nhân mặt trắng ngừ quan xuất huyết trông thật ghê rợn. Loại nội thương này hẳn chưa gặp bao giờ. Vội vàng tháo bỏ vài lớp y phục xem thương thế, nhưng trên thân thể người này tuyệt nhiên không có gì bất thường, vận nội khí dò xét hắn nhận ra đôi mắt người này bị hủy hoại nặng, là tổn thương từ bên trong đi ra, không phải ngoại vật tác động

Đặc biệt đáng chú ý hơn là sau lưng nười này cũng có một hình xăm mặt quỷ màu đỏ, giống với Phụng Nghi ở Như Ý Lâu, người đã xăm lên người Tiểu Thất hình xăm này. Không lẽ là hai nam nhân này có xích mích gì đó, tự giải quyết với nhau sao. Nhìn hai người này tu vi chắc cũng không dưới võ giả, vậy mà cũng có lúc lại bỏ mạng ở một nơi thế này a. Lục tìm chút đồ đạc trên những cỗ thi thể hắn tìm được một túi đồ của nam tử mặt trắng,

“Thượng Thủy Phi Vân hành”

Công pháp nghe thật là hay a, có thể đạp mây, lướt trên mặt hồ sao. Tuy chưa phải là phi hành nhưng tốc độ của Phi vân có thể coi như không tồi, hơn nữa có thể tạo ra nhiều biến thể, tùy địa hình. Hắn đọc qua cũng có chút thú vị. Công pháp này của một tên hoa tặc tên là Bách Diện sáng tạo ra, do bản thân hắn luôn đi tìm nữ nhân để giải quyết nỗi buồn, và nghề nghiệp chính là một tên trộm bảo nên lúc nào cũng bị người ta truy đuổi. Loại người này lại có thể tự nghĩ ra công pháp lợi hại như vậy. Rảnh rỗi luyện môn này cũng được, Phương pháp vận nội khí sử dụng ghi trong cuốn này không khó để tham ngộ, loại công pháp này dẫn nội khí vào đôi chân tăng tốc độ di chuyển, luyện đến cực hạn có thể chạy trên mặt nước chỉ cần có điểm tựa thì vẫn có thể chạy. Đúng là loại hắn đang muốn học.

Trong túi đồ còn một ít ngân châm nhỏ li ti. Dùng tạm của tên này cũng được. Hắn xem xét một hồi không còn gì nữa rồi li khai. Nhưng thi thể này người ta sẽ sớm phát hiện ra thôi, hắn không cần phải thiếu hụt. Tam tiểu thư ở đây lâu như vậy có lẽ biết một chút tình hình a. Nhưng dường như người đó không muốn kể lại chuyện xảy ra lúc đấy. Có thể vì sợ hãi hay vì lý do nào khác. Đối với nữ nhân này hẳn có cảm giác không tự nhiên khi đối mặt a.

Ngược lên thiên không. Khẽ thở dài Tiểu Thất đi một vòng nữa rồi mới trở về nhà kho của Thiên Phủ Các. Hôm nay hắn gặp người có cùng hình xăm, nhưng xem ra thế lực này làm nhưng chuyện không phải tốt đẹp gì, hà hiếp nữ nhân, giết người cướp của... Không ngờ bản thân mình lại đang vướng vào đám người này

...

Sáng sớm hắn đã cùng với thiếu niên tên Ứng Mộc rời đến Vũ gia. Dù sao hắn vẫn còn công việc dựng lời đài, nếu hai huynh đệ họ gặp nhau hẳn cũng đỡ một mối lo. Từ giờ có thể tự do đi tìm cái địa phương kỳ bí đó rồi

Vũ gia sáng sớm không ít đệ tử đã dậy tu luyện, tập buổi sáng rất có lợi a, linh khí tốt hơn so với các thời điểm khác trong ngày. Người lạ như Ứng Mộc hiển nhiên không có được vào dễ dàng a. Cũng May hai tên gác cổng nhận ra Tiểu thất nên mới cho hắn đi theo. Nhưng Vũ lão đầu có vẻ hơi khó tính một chút, nếu đã nhận là vào đây làm việc thì không thể ngồi chơi a

Dù sao cũng chỉ là hình thức mà thôi, công việc Tiểu Thất có thể làm ngang với hai người được. Nhìn hắn một mình kéo xe, hay những lúc hắn nâng hai khối Hắc Thạch làm người ta há hốc mồm, không chỉ là mấy người làm công mà mấy tên đệ tử đang luyện công cũng phải dừng lại, nhìn hắn. Cảnh hắn mình trần, vung búa đập tan mảng Hắc Thạch, giữa trời nắng sao mà mê người vậy. Những cơ bắp cuộn cuộn nổi lên làm mấy đệ tử không khỏi nuốt nước bọt

“Kẻ đó là ai mà khí lực mạnh vậy?”

“Người làm công thôi sao? Có phô trương quá không?”

“Khí chất nam nhân, thực sự quyến rũ a”

Cứ như vậy họ bàn tán về một kẻ làm công trong giờ ăn trưa, tin đồn này khiến người ta tò mò không ít, nhất là mấy nữ đệ tử a. Một số kẻ khác lại có chút ghen tị muốn tìm đến hắn gây sự.

...

An Mộc vẫn như hôm qua, lại mang đồ ăn đến sau giờ ăn chính của Vũ Gia. Nhìn thấy Tiểu Thất đang vẫy tay, bước chân có chút khàn trương hơn, càng đi lại gần ánh mắt nàng lại bị dẫn dụ đến người đứng bên cạnh Tiểu Thất, Người này từ lúc mất đi phụ, mẫu vẫn là do người này luôn chăm sóc, bảo vệ cho nàng

Khuôn mặt thiếu niên có chút hốc hác, người dong dỏng cao gầy quần áo có chút đơn giản, nhưng houri rộng so với cơ thể. Ánh mắt có chút xúc động khẽ mỉm cười,

“ An Mộc!”

Thiếu niên vội cất tiếng chạy đến bên người An Mộc, nước mắt có chút rung rung. Hai tay ôm lấy người nữ nhân vào lòng, nữ nhân im lặng khó mắt có chút ướt áp ứng

“Ứng Mộc..., là huynh thật sao?”

Bằng giọng sù sùi thiếu niên trả lời

“là Ứng Mộc..., ca ca của muội đây”

“ Muội tưởng... sẽ không còn gặp lại huynh nữa”

Thiếu niên ngước mặt lên, hít một hơi dài

“Không sao... ta vẫn ở đây. Từ giờ ta sẽ không xa An Mộc nữa”

Hai người ôm nhau một lúc, Chợt nhớ ra chỗ này vẫn có người, khẽ lau nước mắt, vội quay sang chỗ Tiểu Thất,

“Ca Ca,... xin hãy nhận một lạy của huynh muội Ứng Mộc, không có ca ca, hai huynh muội chắc chắn không có cơ hội tương phùng như thế này”

Tiểu Thất vốn không thích kiểu này. Vội bảo hai người đứng lên. Hai người đã gặp nhau vậy Nhìn cảnh này hẳn cũng có một chút vui vẻ trong lòng a. Dù sao cũng làm một việc tốt. Hơn nữa hẳn cũng có cảm tình với hai người này

“Đã gọi ta là ca ca, sao phải thi lễ như vậy...”

Hắn hít một hơi dài, cười với hai huynh muội

“Hai người chắc... có nhiều chuyện phải nói với nhau.. Cứ tự nhiên đi”

Tiểu Thất xách hai thùng thức ăn lại chỗ đám người làm, để cho hai huynh muội An Mộc một góc tâm sự a. Dù sao hẳn cũng chưa có ăn gì từ sáng rồi, tu luyện giả không ăn cũng không sao, nhưng có thức ăn mà không ăn vậy có chút không hợp lý.

Mọi chuyện đang êm đẹp thì, từ xa có một nhóm 6 người đang rào bước đi lại phía này. Cách ăn mặc là của đệ tử Vũ gia rồi, nhưng xem vẻ mặt không có giống có ý tốt a. Không biết có chuyện gì, đi qua chỗ hai huynh muội đang trò chuyện, một gã to béo, mặt phúng phính dung đưa theo từng bước chân chợt dừng ánh mắt lên người An Mộc

“Ay yoo.. Ở đây mà cũng có một tiểu mỹ nhân a”

Đám người cũng lập tức dừng lại đảo mắt qua. Nam tử to béo tiến lại gần đưa tay sờ lên đầu An Mộc thích thú cười nói

“Khà khà, theo ta về làm vợ bé đi, ta không có để người chịu thiệt đâu”

Cái miệng hắn cười to quá, răng lại thưa nên không giữ được ý tứ, nước miếng chảy ra. An Mộc giật mình túm chặt lấy tay vị ca ca của mình, ánh mắt như muốn nhấn nhủ Ứng Mộc không nên gây chuyện.

Nhưng vừa mới gặp lại muội mới, lại nhìn nàng bị người khác khi dễ như vậy, phận làm ca ca sao có thể để yên. Hắn nuốt chút nữa mắt đi người thân duy nhất may mắn mới gặp lại, giờ đây sao có thể bỏ mặc người khác gây khó dễ chứ. Ứng Mộc bất giác nổi giận, siết chặt nắm đấm, giáng cho cái tên dám trêu ghẹo muội muội của hắn,

“ Tên hỗn”

Nhưng đệ tử vũ gia đâu phải tay vừa, một quyền này của một tên phạm nhân sao có thể làm hắn lo lắng chứ. Tai phải kề nắm lấy tay Ứng Mộc kéo hắn ngã về phía trước rồi tung một quyền vào chân thủy làm Ứng Mộc choáng váng khụy xuống

Tên đệ tử thấy vậy nhếch mép khinh thường,

“Hừ...Chỉ là một tên phế vật”

An Mộc vội ôm lấy Ứng Mộc lúc này đang nhăn nhó ôm lấy bụng dường như đang phải chịu đau ghê lắm, nói không nên lời. An Mộc nhìn sang thiếu niên to béo, ánh mắt cầu khẩn

“ Xin ... xin công tử bỏ qua cho chúng tôi”

Thiếu niên to béo khoanh tay trước ngực lại cười lớn có chút đắc ý, mấy gã xung quanh cũng nhếch mép lười biếng ra mặt, lạng lẹ xem trò vui

“Bỏ qua ư, cũng được thôi... Nàng theo ta làm vợ bé nhỏ... ta sẽ bỏ qua cho anh rể”

Ứng Mộc nén đau nhìn An Mộc lắc lắc cái đầu. Rồi nhìn tên to béo trước mặt đầy oán hận. Thiếu niên to béo thấy vậy lên hung hăng đạp thêm một cái lên người Ứng mộc làm hắn ngã ra sau.

“Không đồng ý thì ta sẽ đánh tên này thành đầu heo đấy”

An Mộc bất đắc dĩ đáp ứng

“Ta... ta có ý trung nhân rồi”

Tên nam tử to béo ngạc nhiên có chút suy nghĩ, nhưng nghe tiếng cười khẩy của mấy người đằng sau hắn lại có chủ ý khác, tiếp tục nhìn đời bằng nửa con mắt hung hăng quát lớn

“Người đó là ai, gọi hắn ra đây. Ta muốn xem gã đó có tài cán gì”

An Mộc nhìn ca ca đang nhăn nhó nằm trên mặt đất vội lồm lẹo nhìn sang phía đám người làm công tìm kiếm một hình bóng. Nam tử to béo thấy An Mộc 10 phần thì 9 phần đang nói dối lừa gã. Dù gã có đẹp trai như vậy cũng không nên nói lời phũ phàng thế chứ

“Nàng không lừa được ta đâu...ta sẽ đánh tên này thành đầu heo”

Chưa kịp nghe lời giải thích thì hắn đã nhảy tới chỗ Ứng Mộc tung quyền tới tấp vào mặt. Nhưng Ông tác giả đã ngăn cản sự việc này bằng cách cho Tiểu Thất xuất hiện kịp thời

Quyền chưa vung tới nơi thì cổ tay gã nam tử to béo truyền tới một cảm giác đau đớn, một vết thâm ngay sau đó xuất hiện. Hắn Hốt hoảng nhìn quanh trước sự bàng hoàng của mọi người vật hết lớn

“Là tên nào đánh lên ta?”

Ánh mắt hắn đảo quanh rồi dừng lại chỗ người làm công. Mọi gã nam tử có chút phong trần tóc mai bay phất phơ trong gió đang tiếng lại chỗ của hắn, tay vẫn đang tung hứng vài viên đá nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: An bài

Thiếu niên to béo nổi giận, khuôn mặt phúng phính chuyển sang màu hồng như kẻ say rượu. Lúc này hắn đã đứng dậy, tay trái bị ném trúng vẫn có chút run rẩy, ánh mắt nam tử trước mặt hắn không thoái mái, băng giọng run run hắn cổ hống giọng hô lớn

“Ngươi là kẻ nào? Sao dám đánh lên ta?”

Mọi người xung quanh cơ hồ không nhận ra là tên béo này bị đánh lên a. Tự nhiên thấy thái độ đột nhiên thay đổi làm họ có chút khó hiểu, vội nhìn sang Tiểu thất.

“Chỉ là ngứa tay một chút thôi, không ngờ lại làm thiếu gia bị thương, thật xin lỗi”

Bị thương sao, mấy tên đứng sau không ai biết, giờ đề ý kỹ thì mới thấy tay nam tử béo mập này đang run run đôi tay. Người này ra tay lúc nào không để ý. Từ khoảng cách xa như vậy mà vẫn ném trúng sao. Sắc mặt tên nam tử to béo có chút trầm trọng gằn giọng

“Ngươi...”

Đúng lúc này lại có thêm vài người đi tới, cách ăn mặc có chút giống đệ tử, nhưng màu sắc có chút “sang chảnh” hơn. Không phải là lam sắc đầu y mà là kim sắc đầu y, xem ra có chức vụ đặc biệt. Người đi đầu là một nam tử vóc người cân đối, mặt vuông, tóc buông tự nhiên ra sau, để lộ ra cái trán cao và rộng, mặt mũi có chút khí độ

“Đại ca mau cứu ta, “

Nam tử to béo hô lớn, khuôn mặt có chút dần ra một chút.

So với ánh mắt của nam tử to béo, ánh mắt nam tử này có chút chán ghét. Dương như rất không hài lòng, mặt không cảm xúc lạnh lùng nói

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Nam tử to béo vội đáp

“Đại ca, ta chỉ đang dạy dỗ hạ nhân, vậy mà cái tên làm công này lại cả gan đánh lên ta”

Nam tử mặt vuông vội liếc sang Tiểu Thất như đang chờ câu trả lời

“Chúng tôi không phải hạ nhân, Vũ gia các người không có quyền tự ý đánh người của ta”

Nam nhân mặt vuông chỉ đợi có vậy

“Các người đang ở Địa Phận Vũ gia, ăn của vũ gia, tiền vũ gia trả cho các người, Chúng ta làm gì cũng là quyền của chúng ta. Đừng tưởng có chút khí lực mà lên giọng ở đây”

Tiểu Thất ngờ vực. Xem ra tên béo này chỉ là kẻ gây rối, người thực sự muốn gây chuyện chính là người đằng sau. Nam tử mặt vuông này. Không biết hẳn đã làm gì đã động đến tên này, lại có thể khiến hắn ra tận đây gây sự.

“Chỉ là một hạ nhân ta muốn dùng thế nào là quyền của ta, người có tư cách gì ngăn cản”

Hướng tới nam tử mặt vuông vẻ mặt không cảm xúc, Tiểu Thất lạnh lùng nói

“Chúng ta không có bán mình cho Vũ gia, chúng ta làm việc các người trả tiền, ai làm việc người đó, đừng kiếm chuyện rắc rối”

Nam tử mặt vuông nóng mặt vội vận nội khí. Không gian xung quanh có chút ba động. Tên này là Vũ Bằng a, một trong 10 đệ tử hạch tâm của Vũ gia, nhục thể kinh hồn. Hôm nay nghe tin có tên làm công có chút khí lực hơn người đang làm náo loạn tâm hồn trong sáng các “fan nữ” của hắn, Làm sao một công tử hào hoa phong nhã, lại giỏi võ như hắn có thể chấp nhận được. Nên mới có ý ra đây gây sự

“Chỉ là một kẻ làm công mà cũng lớn lối, Để ta cho người một bài học”

Nam tử mặt vuông vận nội khí lẳng không tung một cước tới mặt của Tiểu Thất. nhưng đòn này hắn không có ý né tránh, ăn một cước vào mặt. Diễn biến này quá bất ngờ. An Mộc lo lắng nhìn Tiểu Thất đôi tay nhỏ khề nắm lấy tay hắn. Tiểu Thất đánh mất ra hiệu cho nàng ra chỗ của Ung Mộc giúp đỡ vị ca ca của mình.

“Như vậy chắc là đủ rồi chứ”

Giọng nói chớ chút lạnh lẽo làm cho mọi người có cảm giác lạnh gáy. Nam tử mặt vuông có chút kinh ngạc, ăn một cước như vậy mà vẫn đứng im. Một cảnh này làm mấy gã đệ tử im lặng một hồi rồi cười lớn.

“Tưởng thế nào”

“Đối mặt với Vũ Bằng sư huynh, quá sợ hãi quên cả né tránh”

"Ta thấy là do Vũ Bằng suy hinh ra đòn quá nhanh, hắn không tránh kịp ấy chứ"

“Vậy mà tưởng hắn có bản lĩnh gì cơ”

“Không nên tin vào lời đồn a, phạm nhân vẫn là phạm nhân a”

"Vũ Bằng sư huynh thật mạnh a"

Những kẻ không có hiểu chuyện sẽ bàn luận như vậy, nhưng Nam tử Mặt vuông tên Vũ Bằng này sao lại không nhận ra sự thật đằng sau cơ chứ, sự thật mà hắn cũng không dám tin tưởng

Tu vi Vũ Bằng cũng là một võ sư a, sao một cước của võ sư lại không thể thu thập hắn cơ chứ. Nhìn ánh mắt hắn sao ta có cảm giác mình đang đối đầu với một tảng đá vô cùng to lớn. Thực lực tên này mạnh như vậy mà lại cho hắn đá một cước, Hắn có khác nào một gã ngốc đang múa rìu qua mắt thợ cơ chứ. Vậy mà hắn cứ nghĩ bản thân mình đã ghê gớm lắm rồi. Trong lúc nhất thời hắn không có nói gì với quái nhân này, Xấu hổ vội vã quay người bỏ đi.

Đám đệ tử thấy vậy cũng xoay người đuổi theo nam tử mặt vuông. Dù không hiểu chuyện gì, rõ ràng đang thắng thế vậy mà lại bỏ đi thật khó hiểu

Tiểu Thất thở dài, một cước này cũng không nhẹ a. Nhưng nhục thể hắn cường đại cước lực 800 cân của võ sư cũng khiến hắn bàng hoàng một một lúc, Nếu gã đó động sát tâm chắc cũng thổ huyết tại chỗ mất. Nhưng gã mặt vuông đã bỏ đi, vậy hắn cũng không có lý do giao thủ a. Dù sao đây cũng là đất của vũ Gia, vẫn nên để lại một đường lui mới được.

Nhìn Ung Mộc đang nhăn nhó, hắn tiến lại gần hỏi nhỏ

“Không vấn đề gì chứ?”

An Mộc vội đáp thay

“Ca ca không sao, Chấn động mạnh quá, nghỉ một chút là khỏe lại thôi...”

Ánh mắt lại chuyển sang Tiểu Thất, lời nói có chút lo lắng

“Tiểu Thất...Sao... lúc này huynh lại chịu một cước mà không né đi, Bản lĩnh huynh lớn như vậy tránh đi là được mà”

Tiểu Thất cười nhẹ, như chưa có gì xảy ra cả

“Ừm, Nếu không như vậy chắc mấy người đó cũng không có bỏ qua chuyện này cho chúng ta. Với lại một cước như vậy cũng không có tổn thương gì”

An Mộc suy tư ngắm nhìn Tiểu Thất, thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng nhìn kỹ cũng không có đến nỗi nào. Tâm tư lại tốt như vậy, dù là mới gặp nhau không lâu nhưng lại đối với nàng rất tốt. Làm tâm hồn thiếu nữ mới lớn có chút rung rung, khuôn mặt có chút hồng hồng bên lên

“Mặt huynh có nhọ kia”

Thấy nữ nhân nhìn lâu như vậy hóa ra là có nhọ, Hắc vội vàng lấy tay lau qua một lượt, Chắc là vết dầy của tên mặt vuông lúc này. Hắc vội lái sang chuyện khác cho đỡ quê

“Chiều này chúng ta rời khỏi đây thôi. Hai người cũng gặp nhau rồi, Ta sẽ đưa hai người qua chỗ đoán áp tiêu, ở đây sẽ có trưởng lão chăm lo cho hai người. Ta còn chút việc phải làm nữa”

An Mộc khẽ gật đầu. Tiểu Thất cũng an tâm. Đã tìm được đoàn áp tiêu vậy không cần phải ở đây nữa, đám người làm công có thể tự làm nốt việc dựng lều đài. Đã đến lúc hắc đi làm việc chính, lý do hắc có mặt tại Thiên Phủ. Dù không mấy thích thú với cái địa điểm đó lắm nhưng đây là nhiệm vụ cuối cùng hắc làm cho bang hội a. Sau vụ này hắc sẽ thực sự được tự do.

Cuối ngày hôm đấy hắc đi gặp chấp sự để báo qua một tiếng, dù sao nhìn tiến độ công việc mà Tiểu Thất đã làm, Người này không thể phủ nhận a, võ đài cũng sắp dựng xong, không cần đến nhiều người đã như vậy thì cho hắc nghỉ thôi. Hơn hai ngày làm công được có 50 bạch kim, chẳng bằng một góc của việc đi săn yêu thú. Hắc cảm thán một hồi, Tu luyện giả quả thật dễ kiếm tiền hơn thế này nhiều.

Rời khỏi Vũ gia ba người tiến về phía đoàn áp tiêu của Hắc Hồ Bang. Nhưng xem tâm trạng của hai huynh muội đi cùng có chút không thoải mái a. Hình như có vấn đề gì đó chưa có giải tỏa được a. Nhất là Ứng mộc sau việc bị đánh trúa nay lúc hắc khó lại vẫn tỏ ra cau có khó chịu, nói chuyện có chút không được tự nhiên. An Mộc thì không có như vậy chỉ là ít nói hơn thôi, cũng không có ngo ngoe xung quanh mà lặng lẽ đi theo.

Từ từ rồi giải quyết, làm việc chính trước đã. Tiểu Thất dẫn hai người vào nhà kho, để gặp trưởng lão, nhưng không có gặp được, chỉ thấy Mục Thanh đang ngồi suy tính gì đó. Trưởng lão đã đi ra ngoài lo công việc rồi. Còn mấy đệ tử thì vẫn ở trong phòng suốt, sau vụ Tam Tiểu thư thì hiển nhiên không có dám hó hé ra ngoài, nhưng nạn nhân trong vụ việc đó, thì lại duy trì trạng thái hí hửng. Lúc nào cũng tung tăng cười nói, nom rất yêu đời, điều này làm huynh đệ họ Ngô và Triệu huy khó xử a, không phải tiểu thư đang hóa rồ đấy chứ

Thấy Tiểu Thất đi vào, Tiểu dật Hồng vội chạy tới quán lấy hắc, Mọi người cũng cảm thấy kỳ quái, trước giờ có thấy Tiểu Thư năng nổ như vậy đâu, lại còn chủ động nói chuyện với nam nhân cơ chứ. Tên này bỏ bùa tiểu Thư sao? chắc không phải vậy đâu, Tiểu thư trong lúc khó khăn được người này cứu giúp nên ra tự nhiên có cảm tình đặc biệt thôi, vài hôm nữa sẽ lại như cũ... Khó khăn lắm mới xin Mục đội trưởng sắp xếp thêm chỗ ở cho hai huynh muội An Mộc. Nhưng hắc lại có thêm một cái đuôi, cái đuôi này khó mà dứt ra ngay lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Thân Phận Thân bí

Thiên Phủ thành không thiếu những kỳ nhân dị sỹ, một người dù có ăn mặc khác người như thế nào đi chăng nữa thì cũng không có gì làm người khác ngạc nhiên. Ngay cả một người tóc hung đỏ cũng là quá đời bình thường.

Tiêu Dật Lôi đã tới Thiên Phủ, nhưng hắc chỉ đi có một mình. Quần áo cổ chút tả tơi, nhưng thường ngày hắc cũng không phải là dạng ăn mặc tươm tất, quần là áo lượt nên cũng gọi là bình thường đi. Sắc mặt vẫn lạnh lùng chậm rãi bước trên đường tòa ra một loại khí tức rất khác lạ. khiến mọi người xung quanh bất giác tránh sang một bên.

“Tên này là ai vậy”

“Ta không dám nhìn vào mặt hắc a sao mà biết được”

“Chắc là một quái nhân đây mà,”

“Hương này chẳng phải là đi đến Thiên Phủ Các sao?”

“Những người muốn gặp Các chủ cũng không có phải bình thường a.”

Người đã đi qua, nhưng đám người vẫn tiếp tục bàn luận. Những sự kiện như vậy luôn gọi cho họ tính hiếu kỳ. Việc xung đột giữa các võ giả là vô cùng bình thường. Thậm chí còn có nhưng vụ thảm sát diệt cả một thế lực. Làm nên mọi hồi máu tanh khắp thành. Đi ra ngoài đường sợ ý một lúc là không còn toàn thây. Cũng may từ đó đến giờ không còn vụ nào như vậy nữa. Nhưng sự xuất hiện của nam nhân tóc đỏ này làm mọi người có chút lạnh gáy. Loại cảm giác hơn chục năm về trước

Thiên Phủ được xây dựng mấy năm gần đây do một người thần bí từ xa tới, lúc hành sự luôn đeo mặt nạ chỉ biết tu vi người này ngang tầm với Võ Quân. Một hơi quét sạch hầu hết các thế lực chống đối, Ngay cả thành chủ cũng phải kiêng nể vài phần. Lập ra Thiên Phủ Các nhằm mục đích gì, ai cũng tò mò nhưng không ai tìm hiểu, Các chủ là một người “vạn sự thông” vấn đề trong thành này cái gì cũng biết, Chỉ cần người có đủ tiền thì ta sẽ trả lời

Tiêu Dật Lôi biết việc đoàn áp tiêu sẽ tập trung tại Thiên Phủ Các nên sau khi rời khu tu luyện liền đi tới đây. Có một việc hắn cũng muốn hỏi qua vị Các Chủ thần bí này. Đoàn người xếp hàng khá là dài, Thiếu chủ này có chút không vừa ý. Lập tức gây náo loạn ngoài đại sảnh, đánh ngã mấy tên gác cửa, chạy lên trên lầu.

Nhưng chưa lên đến lầu hai, thì bốn thân ảnh cao lớn, da đen đen lao tới đồng loạt giáng một quyền tới Tiêu Dật Lôi

“Đạo hữu, nơi này không phải nơi có thể làm loạn. mau đi xuống đi”

Uy lực bốn quyền này làm Tiêu Dật Lôi phải lui xuống mấy bước, nhưng hắn không có can tâm bỏ cuộc. gặp kẻ càng mạnh hắn càng hưng phấn. Yêu Thú ngoại Thành hắn cũng đã hạ được một vài đầu yêu thú cao cấp rồi, cần gì phải giữ lễ

“ Các chủ đâu?”

Hắn từ to lớn mặt mày không chút cảm xúc, khoanh tay trước ngực chắn giữa cầu thang

“Các chủ đang tiếp khách trên lầu. Muốn gặp, xin hãy ra ngoài xếp hàng, Còn gây loạn một lần nữa Chúng ta không khách khí ”

Bằng một giọng không cảm xúc, Tiêu Dật Lôi hừ nhẹ;

“ Hừ... tránh ra”

Bốn gã nam tử mặt cũng có chút thay đổi, Nam nhân tóc đỏ này rõ ràng là đến đây làm loạn. Thiên Phủ Các đâu phải là nơi người muốn thế nào cũng được. Nếu không cho hắn bài học làm sao giữ được uy nghiêm đây. Mọi người xung quanh lập tức lùi lại không khí có chút căng thẳng dường như sắp có xung đột a.

“ Gã này là ai? Lại có gan đến đây làm loạn,”

“Xem ra là người từ ngoài đến, khí tức có chút đáng sợ”

“Đó là sát khí, khí tức tỏa ra mạnh như vậy chứng tỏ hắn đã giết không ít người”

“Xem ra sắp có đánh nhau to rồi, mọi người mau lùi lại đi”

Nhưng người đến đây gặp Các Chủ toàn là tầng lớp có nhiều tiền a, chủ yếu là thương nhân, và một số nhân vật trong đại gia tộc. Đến đây để bàn chuyện làm ăn, thấy có nguy hiểm lập tức lui lại bảo hộ cái mạng nhỏ của mình trước

Hắn từ da đen cao lớn cũng cảm nhận thấy người này không phải là người giữ đạo nghĩa, cũng như quy tắc. Xem ra trận này không thể không đánh

“ Nếu không tuân thủ, vậy thì xem người có bản lĩnh lên trên hay không”

Nam tử gần giọng, ba người khác cũng vận nội khí thủ thế, chỉ cần có tín hiệu sẽ lao lên ngay lập tức.

Tiêu Dật Lôi cảm thấy có chút phấn khích, khoe miệng thoáng cong lên. Bất chợt tung người lên vận nội khí vào đôi chân, xem ra món khai vị khá là khó nuốt, mới là đợt công kích đầu tiên mà đã vận nhiều khí như vậy, chiêu thức tuy chậm rãi nhưng uy áp vô cùng lớn

“Nhất cước phá sơn”

Cước lực mạnh như vậy không lẽ định phá hoại Thiên Phủ Các sao, Nam tử da đen song thủ co lại nghiêng răng chống đỡ,

...

Đang tu luyện lại nghe tiếng náo nhiệt, Tiêu Thất từ chỗ nhà kho cách đó vài căn nhà, đi tới phía Thiên Phủ Các, Hắn định đến tối mới đi gặp các chủ, nhưng luồng khí ba động lại làm hắn tò mò sang đây.

Trước cửa Thiên Phở Các lại tập chung đông người như vậy, Nghe nói có kẻ dám đến đây làm loạn, mọi người kéo lại xem người đó là thần thánh phương nào? Thiên Phở Các là một thế lực lớn nhưng nhìn qua lại không có nhiều người. Vì sao lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy. Nghe tiếng có người đang giao đấu, Tiểu Thất vội bỏ chén xem chút tình hình bên trong

Một người đối chiến với bốn người xem ra bản lĩnh cũng thật lớn, cước pháp tuy không hoa mỹ nhưng lại có uy lực rất lớn, Điều kỳ lạ là bốn tên nam tử chỉ có đỡ đòn chưa có phản kích a. Thậm chí có thể nói là cố ý đỡ đòn công kích mới đúng, dường như đang sợ chỗ này sẽ bị nam tử tóc đỏ phá nát. Họ đang chờ tới lúc đối phương hao hụt nội khí mới ra tay trấn áp, xem ra tính kiên nhẫn cũng rất đáng nể không như vẻ ngoài thô kệch của họ a

Nam tử tóc đỏ thì không có kiêng kỵ gì, liên tục vận nội khí tấn công càng ngày càng mạnh, như muốn ép bốn gã hộ pháp kia phải giao chiến làm họ có chút khó đỡ. Tiểu Thất càng nhìn càng thấy nam tử đó quen mắt, tóc đỏ thì hẳn có gặp qua một người...

“Là Dật Lôi ca ca ... không nghĩ tới huynh ấy lại ra đây làm loạn Thiên Phở Các”

Tiểu Thất cũng vừa nhớ ra vội gật gù đáp

“Là Thiếu chủ của Hắc Hồ Bang thảo nào lại quen như vậy. Thực lực cũng ghê gớm lắm chứ”

Nghe thấy giọng nói Tiểu Thất chợt dạ, quay người lại thì thấy một nữ nhân vận lam y đang hí mắt cười hi hi với gã. Thoáng ngạc nhiên nhưng hần vội quay mặt đi, không ngờ nữ nhân này vẫn còn bám theo hần như vậy,

Thấy Tiểu Thất có vẻ lạnh nhạt, nữ nhân tỏ vẻ giận dữ

“Tiểu Thất... Tên hạ nhân như ngươi sao lại lơ ta đi như vậy...”

“Ít ra cũng phải nói chuyện vài câu chứ... Thật chán muốn chết...”

Thấy nam nhân không có để ý đến mình mà đang chăm chú quan sát diễn biến trong Thiên Phở Các, nữ nhân cũng thôi nhõng nhẽo nhìn đám người đang giao chiến suy nghĩ một chút rồi lắc lắc cái đầu xem ra không hứng thú lắm, Trêu tên hạ nhân vẫn vui hơn

“Tên hạ nhân... ngươi nhìn đám nam nhân làm gì có gì hay ho chứ, nhìn mỹ nhân như ta đây này”

“...”

“Hay là... Ngươi sợ không kim được lòng khi nhìn ta,”

Thấy Tiểu Thất vẫn lơ mình, nữ nhân vội ghé sát vào tai hần thì thầm

“Có phải ngươi thích ta... nhưng ngại không dám nhìn ta đúng không?”

Hần đang quan sát bên trong lại có người cứ suốt ngày bám theo làm phiền, đầu óc lại có chút không bình thường. Khiến hần có chút không thoải mái, Hần không quay lại mà bỏ lại một câu

“Tiểu Thư... ta đang có chút việc, người hãy đi về đi”

Thấy nam nhân cuối cùng cũng chịu nói chuyện nữ nhân có chút đắc ý, xem ra đối phương đúng là còn nghe mình nói chuyện. Nhưng không thể nói tiếp mấy cái chủ đề đó a, không thì hần sẽ im bất luận

“Ngươi thì bận gì chứ... Nhìn mấy người đánh nhau có gì hay ho chứ. Không vừa mắt thì hạ thủ đi, sao phải tốn công sức trêu đùa với nhau như vậy”

“Thực lực hai bên có vẻ ngang nhau, sao có thể gọi là trêu đùa chứ”

Nữ nhân vội khoanh tay, bình thản đáp

“Một người ra đòn một người đỡ, chẳng có gì thú vị cả, ngươi xem cái đó có ích gì chứ”

Tiểu Thất cũng thấy như vậy a, bên ngoài có vẻ ác liệt nhưng thế trận lại là một chiều. So với hồi hần so đấu ngoại công với bốn huynh đệ Hàn gia còn nhàm chán hơn. Vị Tiểu thư này có được cảm ngộ như vậy xem ra thực lực không tệ chứ,

“Vậy theo tiểu thư thì bên nào thắng...”

“Bên nào chịu không được thì bên đó thắng”

Câu trả lời này có chút ý tứ, Tiểu Thất ngờ vực hỏi lại

“Bên nào chịu không được thì bên đó phải thua mới đúng chứ”

Nữ nhân lắc đầu chép miệng

“Chắc... Ý của ta là, Nếu bốn tên hộ pháp kia không chịu nhẫn nại được nữa thì chắc chắn Phản kích với nhục thể cường đại của họ chắc chắn giữ được Dật Lôi ca ca đang dần hao hụt nội khí, vì vậy họ thắng. Nếu ca ca của ta không giữ được sự bình ổn, dẫn động sát tâm chắc chắn sẽ thi triển sát chiêu, giết đi bốn gã này. Hiện tại đang ru ngủ lẫn nhau nhưng chỉ cần một khoảnh khắc sẽ phản định ngay thôi”

Có Thật người này vừa mới bị vũ nhục cách đây không lâu? Nay lại có thể bình tĩnh mà đưa ra những lý giải như vậy. Tâm lý không có giống như hoảng loạn chút nào. Nói nữ nhân này có thân phận chỉ là võ giả có chút khó tin. Hắn vội quay lại nhìn nữ nhân đánh giá lại một lượt. Tiểu Thất Đâu có biết ẩn sâu trong cơ thể nữ nhân lại là một thân phận khác cơ chứ, có thách kẹo hắn cũng không nghĩ tới như vậy.

“Dù là bên nào thắng cũng đều không có gì tốt đẹp cả. Ca Ca Dật Lôi có bản lĩnh lớn thật nhưng trên lầu hai và lầu ba đều có nhân vật vô cùng lợi hại thực lực lại tăng dần, huynh ấy khó mà vượt qua được. Còn nữa, thế lực sau Thiên Phủ Các không phải là thứ mà Hắc Hồ Bang có thể động vào. Dùng vũ lực xông lên gặp các chủ quả thực là thất sách...”

Nữ nhân đang mê mê giải thích, quay sang thấy Tiểu Thất đang nhìn mình chăm chăm có chút giật mình, hình như bản thân vừa làm gì đó không đúng

“Ngươi... nhìn ta làm gì”

Tiểu Thất ngờ vực

“Ngươi không phải là Tam Tiểu Thư... Ngươi... là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Các Chủ Thiên Phủ Các

Nhận ra vấn đề, Tiêu Dật Hồng có chút bối rối nhưng rất nhanh khôi phục lại tâm trạng bình ổn, ghé sát vào tai Tiểu Thất thì thào

“Bí mật”

Rồi lại chuyển sang bộ mặt tươi cười có chút đắc ý vu vơ nói

“Ta còn biết nhiều thứ lắm, ngươi có hứng thú tìm hiểu không?”

Nhìn nữ nhân nháy mắt với hắn, lại nhấn mạnh hai chữ “tìm hiểu”. Tiểu Thất thấy người này có chút lảng lơ, nếu là tam tiểu thư thì thay đổi như vậy có vẻ nhanh quá. Không lẽ sau vụ đó nữ nhân sẽ thay đổi như vậy sao.

...

Thế công của Tiêu Dật Lôi càng lúc càng mạnh, quấn nhau một hồi với bốn gã hộ pháp da đen mà chưa có dấu hiệu suy giảm nội khí, ngược lại cước lực càng lúc càng nhanh và mạnh hơn, Bốn gã nam tử này cũng là võ sư, lại có nhục thể hơn người không phải một mà là bốn người bọn họ cùng liên thủ, nhưng tu luyện giả cũng có lòng tự tôn của riêng mình, không ai lại đi tu luyện đến võ sư mà chỉ để chịu đòn người khác

Bọn họ đã ngăn cản tên nam tử tóc đỏ hồi lâu như vậy mà thế công vẫn không có giảm. Nếu bọn họ mà ra tay giữ gìn uy nghiêm cho Thiên Phủ Các thì chỗ này sẽ bị phá hư mất, chắc chắn làm kinh động đến Các chủ. Thật là khó xử mà

Nhưng tiếng ồn ào ở dưới làm sao có thể lọt khỏi sự chú ý của Các chủ chứ.

“Tất cả dừng tay”

Giọng nói trầm, nhưng ai ai cũng nghe rõ một một. Từ trên lầu ba một hán tử tóc trắng mắt xanh, nét mày có chút sắc xảo, ngũ quan tuyệt mỹ đang ôm một bảo kiếm lam sắc. Nhìn dáng người mảnh khảnh, đang bước xuống. Bốn gã hán tử da đen vội quay sang hành lễ

“Mạc phó sứ”

Bằng một giọng âm hàn, hán tử ra hiệu cho bốn người tranh sang một bên

“Các ngươi lui ra đi”

Khi đám người này rời đi, hán tử tóc trắng mới đi lại gần đối diện với Tiêu Dật Lôi, hai người nhìn nhau hồi lâu, đối với sát khí tỏa ra từ nam tử tóc đỏ, nam tử tóc trắng không có vẻ gì là sợ hãi lạnh lùng nói

“Các chủ mời ngươi lên nói chuyện”

Đám người hóng hớt ở dưới lúc này lại nhao nhao lên, họ đã đợi lâu như vậy còn chưa được gặp, vậy mà cái tên này vừa đến chưa bao lâu lại được lên gặp Các chủ, Không cho lời giải thích khó mà làm bọn họ ra về

“Từ giờ Các Chủ không gặp người ngoài nữa xin các vị hãy về đi”

Vậy là công sức đợi từ sáng bỏ biển rồi, Nhưng người ta không chịu gặp thì cũng không có cách nào khác họ chỉ chờ thầm rồi ra về thôi. Không nên đắc tội với thiên Phủ Các. Mọi người lắc đầu ngao ngán rồi nhanh chóng tản đi, Mới hồi nãy còn đông như vậy, thoáng chốc đã chẳng còn mấy người

Tiểu Thất thấy vậy vội chạy vào bên trong, Tiêu Dật Hồng lại có chút ung dung từ từ tiến vào đại sảnh, Thấy hai người Tiêu Dật Lôi và Mạc phó sứ đang đi lên Tiểu Thất vội hô lớn

“Đợi đã..”

Hắn vội thi triển “Thượng Thủy Phi Vân Hành” tung người qua cầu thang nhảy tới chỗ hai người nam tử đang đứng. Mới luyện môn này thôi mà có thể dùng như vậy hắn cũng có chút kinh hi, đối diện với hai người, hắn vội cười nói

“Có Thể cho ta cơ hội gặp Các Chủ không. . ta quả thật có việc quan trọng”

Tiêu Dật Lôi thì không có ý kiến, lười nhác nhìn tên nam tử trước mặt không chút biểu tình. Còn Mạc Phó sứ thấy người này cũng là người tu luyện, nhưng chưa biết bản lĩnh người này thế nào? Có đáng để cho hắn dẫn lên không. Chỗ này tu luyện giả thì nhiều nhưng dễ tìm ra người đặc biệt thì rất khó.

“Xin lỗi Các chủ chỉ nhận lời gặp người này nữa thôi, đạo hữu hay về đi”

Tiểu Thất vội vạch áo để lộ ra hình xăm mặt quý

“Không gặp cũng được nhưng hai người có thể hỏi giúp ta về hình xăm này được không”

Mạc phó sứ khuôn mặt có chút đanh lại như muốn ghi nhớ lại hình ảnh này, Ngó nhìn xung quanh rồi quay người đi về phía trên lầu

“Hai người đi theo ta”

Nhìn ba người đi lên lầu Tiêu Dật Hồng khẽ đảo con mắt vài vòng, Không biết vì sao tên hạ nhân lại đi lên, không biết hắn cho Mạc phó sứ xem cái gì. Còn nữa bộ pháp hắn sử dụng chẳng phải do Bách Diện (nay là Tiêu Dật Hồng) tạo ra sao. Người khác sử dụng bộ pháp của mình mà mình lại không hay biết,

Nhớ lại hôm hắn đoạt xá thân thể nữ nhân, chưa có dịp thu dọn hiện trường thì cái tên hạ nhân này đi vào suýt nữa thì bị hắn phát hiện mình đang giao hoan, hút sinh khí tên Trương Phong, sự việc sau đó ta vẫn nắm rõ. Không lẽ hắn quay lại nhà hoang đó sau khi đưa mình về nhà kho Thiên Phủ Các, nếu thế hắn nhất định được công pháp đó cũng không có gì lạ. Hiện giờ ta đã có thân phận mới không lo người khác truy ra tung tích. Nhưng Tiểu Thất, cái tên hạ nhân này không nên giữ lại lâu. Tốt nhất nên tìm cơ hội giết hắn để trừ hậu họa

....

Mạc phó sứ dẫn hai người lên lầu bốn, trên này không gian thoáng đãng, có góc nhìn ngắm được không gian bên ngoài Thiên Phủ thành, bài trí rất đầy đủ từ bình hoa, bích họa, Bảo khí... Ngay giữa căn phòng lại có một tấm màn lớn ngăn cách, phía sau tấm màn mỏng là bóng của một người đeo mặt nạ chưa biết là nam hay nữ nhưng người đứng bên cạnh chắc chắn là nữ, mái tóc dài đen óng ngời quan tính xảo, Ăn mặc gọn gàng rất là dễ nhìn

“Các chủ, người đã dẫn đến rồi “

Mạc phó sứ thông báo một tiếng rồi lặng lẽ lui xuống lầu dưới. Thị nữ vội mời hai người nội xuống tiếp đãi khá là chu đáo đối với người xa lạ ăn mặc có chút “nát” như bọn họ

Được một lúc một giọng ồm ồm vang lên, nghe giọng là của nam nhân, không có chút gì đặc biệt

“Ai trong hai người muốn hỏi trước đây?”

Tiêu Dật Lôi đến trước nên mở đầu câu hỏi

“Cửu huyền môn nằm ở đâu,?”

Giọng nói ồm ồm lại vang lên

“Không ngờ lại có người hỏi về địa phương này... Cửu Huyền Môn là một phái nhỏ trong Tiên Môn nằm ở Cửu Đình Sơn, người sát khí quá nặng, chấp niệm quá nhiều cho dù có khiêu chiến cũng không có nắm chắc phần thắng. Sát khí nặng như vậy khó mà buông bỏ, không bỏ được thì không vào Tiên Môn. Nhưng người lại có thể vào Ma Môn, đạo cao một thước, ma cao một trượng, chính tà bất dung nhưng chung quy vẫn là đạo, là đạo thì không cần phân biệt đúng sai, tốt xấu”

Nhìn Thấy Nam tử tóc đỏ đang suy tư, Các chủ vội hướng tới Tiểu Thất

“Còn người, muốn hỏi cái gì?”

Tiểu Thất lại vạch áo, để hở ra hình xăm mặt quỷ màu vàng trên ngực của mình

“Các chủ có biết ở Thiên Phủ có nơi nào tồn tại hình xăm như thế này không?”

Các chủ đưa mắt nhìn xuyên qua lớp màn tuy lờ mờ nhưng vẫn nhận diện được, có chút nghi hoặc

“Người có hình xăm mà không biết địa phương đó sao?”

Tiểu Thất thật thà trả lời

“Là người khác xăm lên người ta trong lúc đang mê man? Nên ta không có biết đó là ở nơi nào”

Các chủ gật đầu kể lại sự việc

“Ra là như vậy, Hình xăm này là Quỷ Diện Ấn Ký, dấu hiệu một phân đà của Ma Môn có tên là Huyết Diện Hắc Y Đường, tồn tại từ rất lâu rồi, Năm ấy thiên triều cũng với Tiên Môn vây công Tổng Đàn Ma Môn làm cho suy yếu nặng nề. Tín đồ phải bỏ chạy khắp nơi, hậu nhân phải luôn dấu đi hình xăm, sống lẫn lộn trong nhân gian. Người không phải tự nguyện gia nhập ma môn, Mà lại có người tự ý xăm cho người. Ta cũng cảm thấy rất lạ khó mà giải thích được lúc này. Có điều người có thể đến Nam Thành, nơi đó là vắng vẻ nhất, có thể tìm được chút thông tin.”

“Đa tạ các chủ”

Các chủ ra hiệu cho tỷ nữ đưa khách đi xuống lầu dưới, Nhưng Tiêu Dật Lôi dường như còn có chuyện muốn hỏi nên Tiểu Thất đi xuống trước. Khi bóng hai người đi xuống, trong phòng chỉ còn hắc và Các chủ

“Ta muốn gia nhập Ma Môn”

Các chủ nghe vậy cười dài nụ cười khan khan có chút ghê rợn như sắp tắc thở vậy, loại người như Tiêu Dật Lôi nói là làm. Các chủ này cũng rất thích kiểu người như vậy, cảm thấy dduoic sát khí của người này nên cho người mời hắc lên đây

“Ta rất thích những người như người... Muốn gia nhập Ma Môn... vậy hãy gia nhập Thiên Phủ Các đi”.

...

Vừa Thấy Tiểu Thất đi xuống, Tiêu Dật Hồng vội chạy tới quần lấy hắc giả bộ hỏi tới hỏi lui, từ này giờ nàng vẫn luôn chờ ở lầu một, tò mò về hình xăm của Tiểu Thất nên chưa có đi về. Đối với Thái độ niềm nở hơi thái quá của nữ nhân hắc có chút rung mình

Hiện giờ hắc đã có chút manh mối, theo lời vị các chủ thì đi về nam thành có thể tìm thấy chút manh mối của Huyết Diện Hắc Y đường, sẽ không phải đi lòng vòng tìm kiếm nữa, nhưng nữ nhân này lại bám dai như đĩa vậy, cứ lòn vờn xung quanh hắc

“Sao Tiểu Thư không về nghỉ lại đi theo ta làm gì?”

“Về đây gặp hai huynh đệ họ Ngô, cứ quần lấy ta, nói chuyện chẳng vui chút nào”

Tiểu Thất gật đầu vu vơ đáp

“Bây giờ Tiểu Thư cũng đang quần lấy ta đây và nói chuyện cũng không vui chút nào”

Tiêu Dật Hồng Bĩu môi chưa ngoa đáp

“Xì... ai thèm bám theo tên hạ nhân như người... Thật không biết xấu hổ. Mà có một nữ nhân xinh đẹp như ta đi cùng người vui lên mới phải”

Dung nhập vào cơ thể nữ nhân mà nói chuyện cũng không có khác biệt với nữ nhân chút nào, rất tự nhiên, Tên Bách Diện này trước đây bị bệnh hơi nặng, cư chi và lời nói rất giống..

“Người có hình xăm gì đó trên người phải không?”

Tiểu Thất không chút nghi ngờ vội vạch hình xăm trước ngực của hắc ra

“Đúng vậy,?Tiểu thư thấy chỗ nào có hình như vậy chưa? “

Thấy Tiểu Thất vạch áo, Tiêu Dật Hồng giả bộ che mặt làm bộ dạng xấu hổ, nhưng thực tế không có chút cảm xúc gì, nhìn đăm đăm vào hình xăm. Khẽ nhăn mặt dần do suy nghĩ một hồi lâu. Thân Thể của hắc trước đây cũng có hình xăm như vậy, Bản thân hắc cũng là người trong Huyết Diện Hắc Y đường. Nhưng nay đã thoát khỏi Ma Môn làm sao hắc có thể thừa nhận chứ. Nhưng nàng cũng muốn biết vì sao hắc lại có hình xăm này a”

“ Ai xăm cho người vậy?”

“ Là một nữ nhân ở Bạch Thành nhân lúc ta đang mê man liền xăm lên người ta. Bảo ta đến Thiên Phủ tìm nơi có dấu hiệu này”

Tiêu Dật Hồng ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định chỉ điểm cho tên này

“Ta có biết một nơi? Nhưng ngươi phải làm cho ta một việc ta mới nói”

Có Thật hay không? Sao nhìn mặt có chút gian ý. Nhưng nếu tìm được vậy thì ngon lành rồi. tuy hí hửng trong lòng, nhưng Tiểu Thất vẫn làm ra bộ mặt không cảm xúc

“Chắc chẳng phải việc gì tốt lành. Để ta tự tìm cũng được “

Tiêu Dật Hồng cũng đã lường trước được việc này

“Vậy thì thôi, Tiểu Thư đây có ý tốt muốn giúp ngươi nhưng là do ngươi không nhận đây nhé. Sau này ngươi muốn hỏi thì sẽ phải làm thêm hai việc cho ta...Ngươi suy nghĩ cho kỹ”

Nói đoạn, nàng tung tăng đi trước vài bước, nhưng chốc chốc lại nhìn Tiểu Thất xem hắn đã đầu hàng chưa. . .Dương như tin chắc Tiểu Thất sẽ không tìm ra địa điểm đó vậy, Thái độ tự tin làm cho Tiểu Thất có chút nghi ngờ, nữ nhân này muốn giúp hắn thật hay chỉ giả vờ thể hiện ra như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Huyết Diện Hắc Y Phân Đà

Nam Thành là khu phố tồi tàn và vắng vẻ nhất trong Thiên Phủ Thành, Sau một vụ thanh trừng của Thiên Phủ Các và Vũ Gia đối với các phe lối lập, nơi này chìm ngập trong bể máu, cuộc thảm sát làm cho Thành chủ phải ra mặt và thỏa hiệp với hai thế lực kia, phân chia lại địa bàn thì mới chịu dừng. Chuyện xảy ra đã lâu nhưng người ta vẫn cảm giác được oán khí của những người chết oan vẫn quanh quẩn trên từng con phố ở đây, Nhất là ban đêm đặc biệt vắng người. Không có ai đi lại, ánh sáng leo lắt trong từng căn nhà làm không khí có chút quỷ dị hơn.

Trời đã tối mà vẫn chưa tìm thấy, Tiểu Thất cũng đã đi được vài vòng rồi hỏi qua một số người nhưng ai ai cũng lắc đầu không biết, một số khác lại sợ hãi mà bỏ chạy ngay khi thấy hình xăm cảm làm Tiểu Thất thêm nghi hoặc. Nơi hắn cần tìm thuộc vào thế lực Ma Môn xem ra khó mà hỏi được thông tin của một ai đó

Tiêu Dật Hồng vẫn chưa có về, vẫn đang đi cùng nhưng không có dấu hiệu sẽ tiết lộ cho hắn biết, chỉ im lặng cười vào mặt gã. Đã sắp đi hết nam thành nhưng kết quả không khả quan lắm. Hắn đành phải mở lời vậy

“ Tiểu Thư...Chỗ đó ở nơi nào vậy?”

Thấy Tiểu Thất chịu mở lời xin sự giúp đỡ, nữ nhân cười đắc ý, Nãy giờ đã đi qua nhưng nàng không có nói, vẫn để hắn tìm kiếm. Những tưởng đi hết nam thành thì tên này mới mở lời, nhưng hắn lại đầu hàng sớm hơn dự tính

“Vậy là ngươi phải làm cho ta thêm ba việc... ta mới nói cho ngươi”

Kiên nhẫn như vậy lại có chuyện nhờ vả hắn. Xem ra hắn không thể chấp nhận sự ràng buộc a, Cố gắng lắm mới có cơ hội rời khỏi Hắc Hồ Bang, giờ bảo hắn làm việc theo sự sai khiến của nữ nhân xem ra không hợp lẽ cho lắm, Đang làm việc cho nhị thiếu gia, gần lắm xong nếu nhận thêm sự giúp đỡ thì hắn phải làm thêm ba việc. Nghi Nghĩ không làm được.

“Không có chuyện đó đâu, không sớm thì muộn ta cũng hỏi được về nơi đó, người đi theo ta lâu như vậy xem ra cũng rất rành rồi. Sao không dành thời gian này mà tu luyện”

Thấy nam nhân này cứng đầu như vậy, nữ nhân cũng hết cách vốn định trêu hắn một hồi, nhưng tên này cứ làm lý như vậy chẳng còn chút vị gì

“Vậy sao? Thế ngươi cứ tự tìm đi, chơi với ngươi chán rồi, ta đi về đây”

Giọng nói lạnh nhạt, bỏ lại một câu rồi xoay người bỏ đi. Nữ nhân này cũng thay đổi nhanh thật, Cũng tốt không có người làm phiền hắn càng thoải mái. Tiếp tục đi về phía cuối nam thành. Không gian đen tối có chút khó nhìn, nhưng hắn vẫn có thể lờ mờ nhận ra được hình dạng. Các ký hiệu trên các cửa tiệm tuy khác lạ nhưng hắn vẫn không có thấy thứ mình cần. Huyết Diện Hắc y đường là người của Ma Môn như vậy chắc chắn không thể công khai đưa ra ngoài được, nếu vậy sẽ phải ẩn nó đi, nhưng người trong phân đà vẫn có thể nhận ra được mới phải. Người trong phân đà thì chắc chắn biết vị trí rồi, nhưng nếu là người từ nơi khác đến thì sao?

Tiểu Thất suy nghĩ hồi lâu cũng xác định đại khái vị trí có thể có dấu hiệu mặt quỷ. Nam Thành quả là nơi thích hợp để ẩn trốn, muốn người cùng phe biết mà tới nơi thì dấu hiệu phải đặt ở nơi mọi người dễ thấy nhưng lại không dễ nhận ra. Hắn đi tới Công nam thành xem xét một hồi, mọi thứ vẫn chưa có gì

khác lạ, nhưng ánh mắt của hắn sau một hồi quét qua liền dừng lại tại một tủ lâu nhỏ nhỏ, lúc này đã đóng cửa, Hình vẽ Một đĩa thức ăn đang bốc khói nghi ngút làm hắn chú ý, nét thừa nét thiếu nhìn gần nhận không ra nhìn xa có chút giống.

Ngoài đường gió thổi nhẹ, pha chút hơi sương ẩm ướt có chút lạnh lạnh. Tiểu thất ngược nhìn tấm bảng đang lung lay trước gió. Tủ lâu đã đóng cửa không biết có nên đi vào không hay là đợi sáng mai quay lại. Nhưng nếu không phải là nơi cần tìm thì hắn còn biết phải đi tìm nơi khác.

Đắn đo hồi lâu Tiểu Thất quyết định đi lên gõ cửa. Chi gõ chứ không gọi

“Cộc, cộc, cộc..”

Phải hai lượt sau hắn mới nghe bên trong có động tĩnh, bên trong đã có người thấp đèn,

“Khách quan đợi một chút”

Giọng nói có chút mệt mỏi vang lên, lúc sau một gã nam tử nhỏ con có chút hốc hác lật đật đi ra, lườm nhác nhìn nam nhân trước mặt

“Sao ngài đến thuê phòng vào giờ này, chúng tôi vừa mới đóng cửa “

Không trả lời tên người làm nam nhân vội vạch áo mình ra để lộ hình xăm. Tên tiểu nhị dụi dụi mắt nhìn cho kỹ, rồi đảo mắt nhìn xung quanh không thấy ai mới quay sang chỗ Tiểu Thất

“Vào trong đi”

Hai người vội đi vào, tên tiểu nhị lập tức đóng chặt cửa, Khôi phục vẻ tỉnh táo như ban ngày. Tiến lại gần Tiểu Thất nhưng không còn dám vẽ khúm núm nữa. Nhìn người lạ mặt không chớp mắt

“Lần đầu ta thấy người, người là người của ai? từ đâu tới”

Thái độ nghiêm túc này của tiểu nhị làm Tiểu Thất có chút tin tưởng rằng mình đến đúng chỗ rồi

“ Có một nữ nhân ủy thác cho ta đến đây lấy đồ”

Tiểu Nhị nghi hoặc

“Người đó thân phận như thế nào? Muốn lấy đồ vật gì”

“Ta cũng không rõ, nữ nhân có hình xăm mặt quý màu đỏ ở lưng hiện đang ở Bạch Thành”

Tiền Tiểu nhị trầm tư một lúc rồi ra hiệu cho Tiểu Thất theo hắn đi vào bên trong một căn phòng nhỏ. Tên tiểu nhị đứng ở giữ phòng dậm chân 3 lượt hai dài một nhanh. Lúc sau ở phía góc phòng mở ra một mật đạo đi xuống phía dưới.

Đối diện với tình huống thần thần bí bí như vậy, Tiểu Thất có chút căng thẳng, nhưng người này là của Ma Môn không có dễ mà nói chuyện. Dù cảm thấy nguy hiểm nhưng hắn vẫn đi theo tên tiểu nhị đi xuống mật đạo...

Cửa vào có vẻ hơi hẹp nhưng càng đi xuống phía dưới, không gian càng rộng rãi hơn, trên bức tường lại có một loại đá có thể phát sáng được, chỉ cần thấp lên một ngọn đuốc, thì ánh sáng có thể được truyền tới phía cuối đường hầm. Không ngờ lại có thể xây dựng nên một không gian như vậy dưới lòng đất, khu này là khu trung tâm, ở giữa có một cái bể, xung quanh là một cái rạch chứa đầy chất dịch màu đỏ như là máu đang chảy xuống bể chứa.

Tên tiểu nhị nhanh chân chạy sang phía của một lão già râu đen dài, đôi mắt như bị đục vào bên trong chỉ có một màu đen đầu trọc lóc hình như là tóc đã di cư xuống mọc dưới cằm của lão vậy. Lão khoác một tấm áo màu tím dài dáng người hơi cong một chút chứng tỏ đã rất cao tuổi, thì thầm to nhỏ gì đó. Khuôn mặt lão già khề khề biến sắc, tuy làn da đã có chút nhăn nhoe nhưng vẫn nhận ra được. Lão già nhìn sang phía Tiểu Thất đang đứng tiến tới gần tới, nhìn lại hắn một lượt rồi gật gù.

“Người thanh niên, liệu có thể cho lão xem Quỷ Diện Ấn Ký trên người không? ”

Người này theo ma đạo, tuổi đã cao lại có thể nói chuyện với Tiểu thất khách khí như vậy. Làm hắn có chút suy nghĩ lại. Rồi vạch áo ra, đôi mắt sâu hoắm, như có như không làm Tiểu Thất có chút hoài nghi, nhưng lão lại nhìn chăm chú như vậy chứng tỏ là vẫn nhìn được. Lão xem một lúc lại gật gù

“Là đường chủ ủy thác cho người đến đây sao

“Là một nữ nhân ở Bạch Thành ủy thác ta đến nhận đồ vật”

Lão già ngừng một lúc rồi tiếp tục

“ Là một nữ nhân? Lão hiểu rồi, không biết cần lấy thứ đồ gì?”

“Là một hộp có chứa Thủy Tinh Châu và một miếng có khắc văn tự gì đó”

Lão già nghe vậy liền dẫn Tiểu Thất đi vào trong một con đường khác, đường này dẫn đến kho chứa đồ của phân đà, cách xây dựng cũng giống nhau nên Tiểu Thất cũng không còn bị thu hút bởi những vậy xung quanh. Phân đà xây dựng ở dưới lòng đất cũng không có gì lạ. Thấy Tiểu Thất cứ ung dung như vậy lão già bèn trò chuyện với hắn một lúc.

“Ngươi có vẻ rất bình thản, Người ủy thác không nói gì với ngươi sao?”

“Chỉ là tìm ra nơi này có chút khó khăn thôi, Nhưng giờ thì ổn rồi”

Lão già nhận ra người này không có biết mục đích thật sự đến đây à. Xem ra là vận khí hắn xui xẻo thôi, Nhưng chuyện này có liên quan tới việc Phục Hưng lại Ma Môn vẫn nên cẩn thận thì hơn

“Một người từ bên ngoài mà lại tìm ra nơi này, không biết là ngươi thông minh hay là chúng ta ngu ngốc nữa?”

“Thực ra ta cũng không có biết đâu, chỉ là theo sự chỉ điểm của Các Chủ Thiên Phủ Các đến nam thành dò hỏi. Tìm khắp nơi rồi mới đến được đây đây chứ. “

“Ngươi không tò mò vì sao lại có người như ngươi đến đây sao?”

Vấn đề này Tiểu Thất cũng đã nghĩ qua, nhưng không có bận tâm

“Không phải việc của ta, ta chỉ đến lấy đồ về Bạch Thành như vậy là xong nhiệm vụ. Sau đó ta sẽ được tự do”

Thì ra là như vậy, ngươi này không có biết từ lúc hắn có hình xăm này, vận mệnh đã không còn do bản thân hắn làm chủ nữa. Thấy hắn có vẻ hồn nhiên như vậy lão già có chút cười khò, tội nghiệp cho Tiểu Thất chưa biết đại nạn sắp đến.

Lão già mở ra cánh cửa đá, bên trong chưa rất nhiều đồ vật, Tất nhiên là đồ vật không bình thường. Loay hoay một lúc lão già trở lại với một miếng huyền thiết hình tròn vô số hình vẽ, văn tự và một hộp nhỏ đưa cho Tiểu Thất

“Đây là U Linh Bảo giám và một viên Thủy Tinh Châu, hai đồ này ngươi hãy mang về Bạch Thành giao cho người đó”

Tiếp nhận hai đồ vật, Tiểu Thất không muốn lưu lại chỗ này nữa, trở về sớm thì tốt hơn..Nhưng Lão già đã ngăn lại

“Ngươi đừng đi vội. . . “

Bằng một bộ pháp quỷ dị, lão già đã chặn trước lối đi. Tiểu Thất có chút giật mình nghi hoặc hỏi lại

“Lão làm như vậy là có ý gì? Ta còn phải về trả đồ”

Lão già chậm chậm nói

“Chỉ là một món quà cho ngươi thôi, không cần căng thẳng như vậy”

Lão nói xong chỉ tay về phía cái bể chứa đầy chất dịch màu đỏ, Bảo Tiểu Thất sang bên đó, Nhìn Thái độ Cảnh giác của Tiểu Thất lão già bèn giải thích

“Nhìn ngươi nhục thể cường đại như vậy, chắc hẳn khổ luyện không ít. Vừa hay bản chỗ của ta có một phương pháp luyện thể, có thể tăng nhục thể của con người thêm mấy phần”

Thấy Tiểu Thất nhìn bể chứa có chút e ngại lão bèn tiếp

“Không cần phải sợ, Đây là Huyết Thạch chi thủy, ngươi ngâm mình trong đó một ngày là được. Thân thể ngươi sẽ vô cùng chắc chắn. Chỉ là quà thôi, ta không có hại ngươi”

Lời nói của Ma Môn có tin được hay không đây? Nhưng bản thân mình còn có nhiệm vụ chắc họ sẽ không hại người đi chuyển đồ như mình chứ. Nếu quả thật tôi luyện được nhục thể vậy thì chẳng phải tốt sao? Lão già cười cười một lúc. Tiểu Thất trút bỏ y phục cất đồ đạc sang một bên đi xuống bể chứa

Vừa xuống ngập cơ thể thì cảm giác đau nhói xuất hiện khắp người. Cứ như bị vô số con sâu nhỏ cắn nát, Cảm nhận da thịt đang nứt ra. Tiểu Thất có chút hối hận vì đã đi xuống. Đang định nhảy lên thì lão già đã chặn ở trên

“Trong bể có Lưu Huyết thi Cỗ, ngươi hãy chịu thống khổ một chút”

Tiểu Thất nghiêng răng, nhìn lão già kèm chút oán hận, Lão này có gian ý, mình lại quá cả tin, Thân thể đang bị cắn xé không có lực leo lên, cứ thế này hắn sẽ bị ăn sạch, thân thể sẽ biến mất hòa vào dòng nước. Tứ chi bắt đầu mất đi chi giác, ý thức của hắn trở nên mơ hồ

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Rời Thiên Phố Thành

Qua đêm rời mà vẫn chưa có thấy Tiểu Thất về Tiêu Dật Hồng có chút khó chịu trong lòng, vội đi sang chỗ của huynh đệ họ Ngô và Triệu Huy. Nhưng không có thấy đám người đó, trong phòng chỉ có hai huynh muội, An Mộc và Ung Mộc. Mới đầu gặp mặt nàng có chút chán ghét, nhưng hôm nay đang buồn chán, lại không có ai nói chuyện. Ung mộc từng cầu xin nàng tìm tung tích muội muội, nhưng nàng từ chối, giờ không có lý do để trò chuyện, Còn An Mộc thì lại khác, dù sao cũng đang trong thân thể nữ nhân Tiêu Dật Hồng cũng dễ nói chuyện a

“An Mộc, huynh muội hai người đã gặp nhau có dự định gì chưa?”

Vấn đề này hai người đã có suy nghĩ nhưng chưa có quyết định. Ung Mộc một mình thì sẽ đi theo Bang Hội, nhưng giờ đây có muội muội hẳn phải suy nghĩ lại, đi theo đoàn cũng chỉ làm hạ nhân khó mà chăm lo cho muội muội được Hơn nữa nếu hẳn ở trong thanh trì như vậy nếu An Mộc bị kẻ khác quấy nhiễu hẳn cũng không chắc sẽ bảo vệ được, như việc ở Vũ gia là một minh chứng, kẻ yếu sẽ luôn bị người ta ức hiếp. Nếu vậy chỉ còn cách về lại thôn cũ. Còn An Mộc thân là nữ nhi, nếu ca ca đi đâu thì sẽ đi theo đó mà thôi, chưa có suy nghĩ sẽ đi đâu cụ thể

“An Mộc cũng chưa biết, ca ca đi đâu thì An Mộc sẽ đi theo đó”

Nghe vậy Tiêu dật không khẽ cau mày

“Sau này ngươi không định tìm một đáng lang quân sao. Ca ca ngươi cũng sẽ cưới một nương tử, không có thời gian chăm sóc ngươi đâu”

An Mộc ấp úng

“Ung mộc ca ca ...sẽ không có bỏ mặc An Mộc đâu”

Tiêu Dật Hồng lại thở dài uống ngụm nước

“Nam nhân có ai là tốt đâu? Hẳn cũng bỏ mặc ngươi ở vực đáy thôi? Một lần có thì chắc chắn lần hai, lần ba cũng có...”

Nghe vậy Ung Mộc hậm hực đi ra ngoài, hẳn không phải không muốn mà chỉ là thực lực không đủ, giờ người khác lại khơi lại chuyện này làm hẳn phải suy nghĩ một hồi, liệu có nên về lại Thôn cũ hay không? nếu có việc tương tự xảy ra thì thật không biết phải làm sao

“Ung Mộc đâu có bỏ mặc, nếu không đã không tìm người xuống tìm kiếm. Huynh ấy đã cố gắng hết sức rồi”

“May cho ngươi là có một tên gốc như Tiểu Thất nhận lời, chứ là võ giả khác thì cũng chưa chắc đã giúp hai người”

An Mộc nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt có vẻ rất dăm chiêu nhẹ nhàng nói

“Tiêu Thất, huynh ấy là người tốt, Ở hiền chắc chắn gặp dữ hóa lành”

Nghe vậy Tiêu Dật Hồng phụt nước, giọng điệu có vẻ châm biếm

“Tên đấy thật cổ chấp, nhưng không phải gặp dữ lúc nào cũng hóa lành đâu”

Thầm nghĩ, Người này có Quý Diện ẩn ký, mọi người trong Huyết Diện Hắc Y đường đề chỉ có ký hiệu ở sau lưng, màu sắc hình xăm quyết định thân phận, Mầu đỏ là cao tầng người có chức vụ quan trọng, màu lam là hộ pháp, trưởng lão, màu đen là thuộc hạ, địa vị thấp nhất. Tiên Tiểu Thất lại có hình xăm màu vàng, lại ở trước ngực xem ra có thân phận đặc biệt đối với Ma Môn đây, mà hẳn lại không phải tự nguyện xăm mình, mà là bị cưỡng ép. Điều này trái với môn quy, thật là khó hiểu người đó đang làm gì?” Dù sao thì đã mang hình xăm thì cả đời là người của Ma Môn, muốn trốn cũng không được.

Không nói chuyện nữa, Tam tiểu thư đi ra ngoài dạo phố, làm mọi người có chút kinh ngạc, lần trước bị người ta bắt đi ngay giữa ban ngày, vậy mà vẫn chưa biết sợ là gì. Nhưng cũng may là đoàn áp tiêu đã bán hàng hóa sắp xong, một số đã đi mua sắm đồ, chuẩn bị về Bạch Thành. Có người đi cùng cảm giác cũng an toàn hơn không ít.

Tiêu Dật Lô, sau khi tới Thiên Phố các từ đó không thấy đi ra ngoài. Người của Hắc Hổ bang trừ Tiêu Dật Hồng ra thì không ai biết thiếu chủ của họ cũng đã tới Thiên Phố. Giờ lại biến mất như vậy cũng không ai để ý. Thiên Phố Các từ hôm đó cũng không còn tiếp người bên ngoài nữa, mọi việc sinh hoạt đều do người tỷ nữ bên cạnh Các chủ đứng ra chủ đạo. Không khí bên trong có chút vắng lặng.

...

Ngâm mình trong bể chứa nửa ngày, Cảm giác đau rát đã biến mất, Tinh thần hẳn đã tỉnh táo trở lại. Trong khoảnh khắc hẳn dường như thấy mình đã chết. Trong lúc mê man hẳn thấy Cảnh tượng bản thân đang bị hút vào một hố sâu vạn trượng giống hệt như khi hẳn bị xe đâm. Nhưng hình ảnh kiếp trước hiện ra một cách lộn xộn, xếp mớ, bạn bè không óc, căn phòng tối đen, màn hình máy vi tính, sáng rực...một thanh niên đang ngồi co ro trên chiếc ghế lún chuột kéo xuống từng bức hình. Thân thể đang chao đảo giữa vùng không gian kỳ lạ nhưng lần này hẳn lại nắm được một vật lạ, một sợi dây huyền bí từ trên vực dang xuống, phía trên đầu dây là một nhân ảnh mờ nhạt với nụ cười tươi thuần khiết. Nên Tiểu Thất không có bị hút vào, lần theo sợi dây hẳn bò ngược lên trên. Ánh sáng màu trắng có chút lóa mắt làm hẳn phải nhắm mắt lại. Từ từ mở mắt mọi thứ lại nguyên vẹn như chưa hề có gì

xảy ra.

Bản Thân hắn có chút cảm ngộ, ai là người đã kéo hắn lên? tuy chưa thấu hiểu nhưng bản thân hắn cảm nhận được cơ thể mình có chút khác lạ, Ngược lên trên lão già vẫn ngồi đó nhưng lần này lại mỉm cười giờ bàn tay gầy ruộc ra như muốn kéo hắn lên

“Lần đầu xuống bể Huyết Thạch chi thủy mà lại có thể tỉnh nhanh như vậy... Thật đáng khen”

Tiểu Thất không có nắm lấy tay lão mà tự mình leo lên. Thái độ này lão làm già có chút thờ dãi, nếu nói cho hắn biết trước chưa chắc hắn đã chịu xuống thôi thì vì tương lai của Ma Môn cũng chẳng chấp nhặt gì

“Bể này mới được xây dựng, ngươi là người đầu tiên được dùng đấy”

“Lần trước cũng không nói trước, tự ý xầm lên người, lần này cũng không nói trước dụ ta xuống rồi mới nói”

Chất lỏng màu đỏ chảy đi, hình xăm mặt quỷ giờ đã chuyển sang màu đỏ, Huyết Thạch chi thủy gom góp mấy năm nay cuối cùng chỉ dùng trong nửa ngày. Nhưng kết quả cũng coi như là thỏa mãn đi. Lão già gắt gù ngắm nhìn một lúc thẫm nhủ “Huyết nhục đạt đến mức này có lẽ đã đủ yêu cầu, chỉ cần chỗ của đường chủ khôi phục được tâm mạch ma thú vậy là xong, Ngày Ma Môn tái khởi không còn xa nữa rồi.

“Nói gì thì nói, nhục thể ngươi giờ đã là cường đại nhất rồi, ta sống từng này năm cũng chưa có ai đạt đến bậc này khả khả ”

Thấy nam nhân mặc quần áo, và mang theo đồ đạc rồi đi không có một chút ngoảnh lại. Xem ra bất mãn với cách làm của lão

Lão già lắc đầu thờ dãi chấp tay sau lưng trở vào bên trong kho đồ, lôi ra một chiếc hòm nhỏ chứa đầy các dụng cụ kim loại nhỏ li ti. “Vận mệnh của ngươi đã gắn với Ma Môn thì nên chấp nhận đi, Hình xăm của ngươi từ màu xanh đen, qua độc luyện sẽ chuyển sang màu vàng, qua huyết luyện sẽ chuyển sang màu đỏ, không ngờ Phụng Nghi lại tìm ra một thân thể nhanh như vậy. Việc thay thế tâm mạch ma thú vào thân thể hắn, cứ để ta lo...

Bạch Thành sao. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.

... Lần này cũng rất giống từ cõi chết trở về. Tâm trạng hắn những tưởng sẽ vui vẻ mới đúng, vì hắn sắp trả nhiệm vụ cho người ta. Nhưng hiện tại lại có chút suy tư, như tự kỷ. Nhục Thể hắn cường đại, công pháp, hắn cũng dễ tu luyện, tự do hắn cũng sắp tự do rồi... Nhưng sao lúc này trong lòng hắn lại cảm thấy trống vắng thiếu đi cái gì đó

“ Là đang đói sao”

Không hẳn không có đói, ăn hay không đói với hắn lúc này cũng không có để tâm. Lần này tuy là nhục thể có tăng lên thật nhưng nếu muốn tăng thực lực mà tính mạng cũng không cần vậy tăng nữa để làm gì, nếu ta tiếp tục làm cái việc sinh tử tu luyện sớm muộn cũng không còn mạng. Nếu không đánh, vậy thì chạy đi thật nhanh là được

Hắn đã xong việc ở Thiên Phủ vậy thì nhanh li khai khỏi nơi này thôi, kết thúc nhiệm vụ thì trở lại đây lúc nào cũng được. Hơn nữa ở Bạch Thành sắp có luận võ hội về đó xem náo nhiệt trước đã. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định về địa điểm của đoàn áp tiêu trước. Dù sao cũng phải nói vài câu với hai huynh muội Ứng Mộc

...

Nhà kho hôm nay tập trung có vẻ đông hơn, nguyên do là hàng hóa đã bán hết, chỉ còn vài người đang đi mua một ít loại hàng quý về bán lại ở Bạch Thành thôi, thu xếp xong mọi việc chắc hai ngày sau sẽ trở về, những võ giả cũng tranh thủ thời gian này đi dạo quanh Thiên Phủ hắn đến vào tầm quá trưa nên lúc này mọi người đang nghỉ ngơi.

Hai người huynh muội Ứng mộc đang ngồi ở gốc cây bên ngoài bàn luận gì đó, thấy Tiểu Thất đi tới, vội chạy lại chào hỏi vài câu

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu, chỉ là vài chuyện nhỏ thôi”

Nghe Ứng mộc đáp vậy, hắn cũng thấy ổn, nhưng hắn sắp rời khỏi nên cũng muốn thông báo một chút

“Ta sắp rời khỏi đây trở về Bạch Thành, các ngươi có dự định gì chưa”

Ứng Mộc vẫn đang khó xử, vẫn chưa quyết định được, trong lúc nhất thời bèn trả lời

“Đệ và An Mộc định trở về thôn ngoài thành nhưng...”

Hai người vẫn còn trẻ về lại chỗ đó có chút nguy hiểm nhưng cuộc sống ở đó lại thoải mái hơn. Lão lục ở Bạch Thành đang buồn chán có thêm người chắc cũng rất vui. Tiểu Thất suy nghĩ hồi lâu rồi thờ dãi

“Ồ đó cũng được, tuy có vất vả nhưng cuộc sống lại có chút tiêu điều tự tại. Không có khó khăn như ở trong này. Nếu không thì cùng ta về Bạch Thành, ta có chỗ cho hai người ở”

“Cảm ơn ý tốt của ca ca, hai huynh muội đã quen núi rừng, chốn đông người có chút không vui”

Nếu đã quyết định như vậy, thì hẳn cũng không có ý kiến gì.

“Ta định khởi hành bây giờ, huynh muội đây có đi cùng, hay là đợi đến ngày mốt?”

“Nếu đại ca không việc vương bận, xin hãy dẫn theo kẻ hèn này”

Tiểu Thất cười đáp

“Văn thơ như vậy đủ rồi. hai người thu xếp đi, ta ra ngoài đợi trước”

Với thực lực hiện tại. Tiểu Thất một mình đi về Bạch Thành cũng không có vấn đề. Dẫn theo hai người cũng không sao, nhân tiện hẳn cũng muốn dạy cho Ứng Mộc chút bản lĩnh, ít ra cũng có thể bảo vệ được An Mộc khi cần.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gặp cướp giữa ban ngày

Đội một lúc lâu, cũng có người chạy ra nhưng không phải chỉ là hai huynh muội mà là cả đám người Triệu Huy, huynh đệ Ngô Lập, Ngô Hà và không thể thiếu được nữ nhân, động cơ mà đám người bọn họ đi theo- Tam thiếu thư Tiêu Dật Hồng- mặt mày hớn hở, đang tung tăng chạy tới phía Tiểu Thất.

“Nghe nói người về Bạch Thành bây giờ? hay lắm... cùng đi nhá?”

Tiểu Thất nhìn đám người Triệu Huy có chút không thoải mái cho lắm, với lại hẳn cũng không muốn đi cùng với đám người này a, bèn hỏi lại

“Đường đi có nhiều nguy hiểm ta không có lo cho các người được”

Tiêu Dật Hồng Quay chưa ngoa nói

“Ai chiếu cố ai còn chưa biết? “

Sau khi vị vũ nhục trên phố đám người Triệu Huy và hai huynh đệ họ Ngô có chút quyết tâm muốn, tăng thêm thực lực không có muốn bị mất mặt, bắt lực nhìn nữ thần bị người khác bêu xấu mà không làm gì được. Dừng khí đã tăng lên không ít, Lúc trước không dám đi thí luyện sinh tử, nhưng tự trở về Bạch Thành cũng không phải là không dám

“Chúng ta cùng đi”

Trưởng lão thấy mấy người quyết định như vậy, mừng còn không kịp tuy có chút lo lắng nhưng còn hơn để mấy đệ tử cứ như con rùa co ro trong phòng. Có dũng khí tự đi về vậy là đáng quý rồi. Đoàn áp tiêu hai ngày sau sẽ trở về, nếu trên đường gặp bất trắc cứ tìm chỗ nghỉ lại, đợi bọn họ đến rồi cùng trở về cũng không sao. Trên đường cũng chỉ có yêu thú sơ cấp mà thôi, cẩn thận một chút là được

...

Quá buổi chiều mới rời khỏi thành, chỉ đi được một đoạn ngắn trời bắt đầu tối dần. Đi mất hai ngày đường sẽ tới được thôn cũ của Ứng Mộc, Không gian xung quanh nơi này không có nhiều cây cối, chỉ là những đồng cỏ rộng và dài, nhóm người dừng chân tại bãi đá nhỏ gần đấy đốt lên đồng lửa, Ban ngày nơi này có chút oi bức nhưng đêm xuống lại khác hẳn, không khí xung quanh nơi này khá lạnh, nếu không có mấy hòn đá chắn bớt gió thì rất dễ bị cảm lạnh. Khu này hơi khó để kiếm thức ăn, nên mang đồ ăn từ Thiên Phủ Thành cho việc đi đường là một quyết định khá sáng suốt.

Trong nhóm người bọn họ thì chỉ có hai huynh muội Ứng Mộc là phạm nhân, không phải là tu luyện giả, nên cuộc sống sắp tới sẽ có chút khó khăn. Nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi bên đồng lửa Tiểu Thất muốn trò chuyện với hai người thêm một lúc

“Lần này chỉ có hai người nương tựa nhau mà sống sẽ có chút nguy hiểm. Hai người quyết định vậy thật chứ?”

Ứng Mộc vội đáp

“Tuy có khó khăn nhưng đệ sẽ chăm sóc cho An Mộc thật tốt?”

Nhìn An Mộc đang suy tư gì đó, từ lúc gặp lại Ứng Mộc lại có chút ít nói, dường như vẫn còn tâm sự gì đó, Ứng Mộc thì thái độ cũng có chút lạnh nhạt, từ khi đưa An Mộc ra khỏi Vũ gia người này đã có chút thay đổi.

“Ứng Mộc, ra chỗ này với ta một lát, ta có chuyện muốn nói riêng với người”

Theo lời của Tiểu Thất hai người đi ra ngoài chỗ nghỉ một quãng, Ngồi trên một Mỏ đất ngắm nhìn khoảng không rộng lớn phía trước, Thấy Tiểu Thất đang nhìn xa xăm, không biết vì sao lại bảo hắn qua đây, Ứng Mộc liền hỏi

“ca ca gọi đệ ra đây không biết có việc gì chỉ bảo?”

Đối với thái độ cung kính này, Tiểu Thất không có thích lắm, như thế này khác nào coi hắn là người ngoài

“Người có vẻ không vui ghi gấp lại muối muối... Vì sao vậy Ứng Mộc?”

Thấy đối phương không có mở lòng hắn bèn tiếp

“Ta cũng xuất phát là một hạ nhân, Có gì cứ nói thật cho ta... không phải giữ ý”

Đối nam nhân trước mặt, Ứng Mộc không có dám nhìn đối diện nuốt nước bọt, giọng nói có vẻ run run

“Đệ mở miệng là nói bảo vệ An Mộc, nhưng khi muối ấy gặp nguy hiểm đệ lại chẳng thể cứu được, Muối ấy bị người ta khi dễ, đệ lại không đủ sức che trở... Hết lần này đến lần khác đều là huynh ra tay tương cứu. Có phải đệ rất vô dụng phải không?”

Tiểu Thất nghe vậy cũng nhận ra là người này đang tự ái. Nhưng nếu đã có suy nghĩ như vậy thì sau này chắc chắn sẽ không có bạc đãi người khác a. Hắn bèn đặt tay lên vai Ứng mộc vỗ nhẹ mấy cái, rồi giải thích bằng giọng điệu ôn tồn.

“Đề ta dạy ngươi chút bản lĩnh, tuy ta chỉ là một người bước chân vào con đường tu luyện, dạy về nội khí thì không dám, nhưng về tu luyện ngoại công cũng coi như biết chút ít. Người Chăm chỉ rèn luyện rồi cũng sẽ như ta thôi, ít nhất cũng không sợ yêu thú, không sợ bị người khác khinh rẻ, và có thể từ đây vực cứu người như ta đã từng.”

“Thật là huynh sẽ dạy cho đệ? Vậy thì tốt quá, khi nào chúng ta sẽ bắt đầu”

Thấy mặt của ứng mộc đã phần chấn trở lại, hắn cũng khẽ mỉm cười, nếu vấn đề của Ứng Mộc chỉ là như vậy, cũng dễ giải quyết

“Ta sẽ chỉ dạy cho ngươi một công pháp ta đang học, giúp tâm tính ngươi ổn định từ đó khai thông ngũ quan, sẽ tinh táo hơn, dù trong hiểm cảnh cũng có thể tìm ra lối thoát, Về rèn nhục thể thì mỗi ngày chỉ cần đập đá thôi, một thì bảo An Mộc đun cho một bồn nước chứa thảo dược, ngâm mình trong đó cũng với tâm pháp mà ta chỉ bảo là được”

Hắn ngồi xếp bằng và bắt đầu nói về cách tu luyện Thủy Mặc Tâm pháp cho Ứng Mộc tất cả nhưng gì hắn cảm ngộ ra đều truyền đạt hết, còn hiểu được vấn đề hay không cũng phải do tư chất của Ứng Mộc

“Thủy Mặc Tâm Pháp chỉ là công pháp phụ trợ, không làm tăng thực lực người luyện về nội khí, mới đầu hãy rèn luyện sự tập trung lắng nghe mọi vật xung quanh chuyển động, khi nào ngươi có cảm giác bản thân mình hòa một phần vào trong đó, ngũ quan của ngươi sẽ được khai thông, trở nên linh mẫn hơn. Hiệu quả khôi phục cơ thể cùng với điều hòa khí huyết sẽ rất có ích khi người làm việc nặng”

Loại Công pháp này theo bản Thân Tiểu Thất thấy vô cùng có lợi, dù không tăng công kích nhưng hiệu quả nó mang lại không có đơn giản. Nhưng không phải người nào cũng thích loại công pháp này, nhất là người dễ xúc động như Ứng Mộc đây. Hầu hết thanh thiếu niên đều lựa chọn công pháp làm tăng sức mạnh chiến đấu, giờ bảo Ứng Mộc tu luyện theo cách này, dù là muốn hắn tâm tư bình ổn là có ý tốt nhưng hình như không được rồi.

Trong lòng Ứng Mộc đang không yên ổn, tâm không tịnh sao có thể luyện đây, Xem ra phải tìm một loại công pháp chiến đấu cho người này rồi, đúng như người khác đã từng nói với hắn Công pháp không phải ai cũng luyện được, quan trọng là phải tìm được công pháp phù hợp. Công pháp chiến đấu có lẽ phải nhờ mấy đệ tử của Hắc Hồ Bang rồi, nhưng nghĩ lại thì ba người này không dễ dàng mà dạy người khác. Nhớ lại vụ việc ở Nội Vụ Đường, khi lần đầu gặp gỡ họ đã nói nhưng gì?

Tiểu Thất lắc đầu thở dài, xem ra chỉ có thể dạy Ứng Mộc cách tu luyện nhục thể, Chăm chỉ luyện tập cũng sẽ có sức mạnh hơn người a

“Ta đã quá sơ ý, loại công pháp này không có phù hợp với ngươi”

Ứng Mộc buồn rầu đáp

“Có phải tư chất đệ kém hay không?”

“Không phải như vậy, chỉ là ta không có công pháp phù hợp với ý nguyện của ngươi. Trước mắt ngươi cứ luyện nhục thể trước đi. Chỉ cần ngươi nâng được vài trăm cân thì cũng đủ sức ở lại thôn cũ rồi. Nội khí thì phải tùy duyên a. Ta cũng là tu luyện nhục thể mà nên”

Ứng Mộc chán nản một lúc, Nhưng nhìn lại Tiểu Thất, nam nhân trước mặt cũng là tu luyện nhục thể mà thành sao? Tâm tính cũng hắn cũng tốt lên đôi chút. Nếu thật sự như vậy thì tu luyện nhục thể không quá tệ. Có một ngày hắn cũng sẽ có bản lĩnh như người trước mặt hắn vậy

Thấy tâm tư Ứng Mộc đã có chút biến hóa, buồn phiền trong lòng bấy lâu cũng coi như là được gỡ bỏ đi phần nào. Nhục thể là khổ luyện mà thành nhưng sống nơi thôn dã thì rất phù hợp. Hai người cũng trở về chỗ nghỉ ngơi, mai còn phải đi cả ngày dài

...

Đồng cỏ rộng lớn cũng phải nửa ngày đường mới đi hết, tiếp theo chúng là vùng rừng núi kéo dài đến tận Bạch Thành, Con đường mòn duy nhất nối giữa hai thành cũng không phải bằng phẳng, khi đi qua rừng sâu ngút không thấy ánh mặt trời, khi lại đi qua vách đá cao vút phía dưới lại là vực sâu. Người ta đã cố gắng né tránh nhưng nơi có yêu thú nên mới di chuyển theo lộ tuyến như vậy

Nhưng đi vào đường núi chưa bao lâu, Liền có một thân cây nằm vắt ngang giữa đường đi. Nom Thất phần gốc là bị chặt bỏ, xem ra là có người cố ý làm như vậy. Thoắt cái Một đám người lớn lao ra sau mỏm đá, sắc mặt hung tợn, thân hình cao thấp khác nhau, khuôn mặt tên cầm đầu có vết sẹo chạy ngang trông khá kỳ quái.

“Nam nhân giết hết để lại hai nữ nhân cho ta”

Đám này là cướp sao. Dùng thủ đoạn tâm thương như vậy không biết thực lực như thế nào. Nhưng hung tính của bọn này thì là ghê gớm rồi, mới gặp mà đã ra tay định giết người, Tay đang lăm lăm binh khí hùng hổ lao tới phía bọn họ, thủ pháp không có chút nào gọi là cao minh.

Tiểu Thất lùi lại che chắn cho huynh muội Ứng Mộc. Hẳn biết sẽ có người đứng ra giải quyết đám lâu la này. Huynh đệ họ Ngô và Triệu huy sẽ không có ngại yên đâu, nhất là trước mặt nữ thần sao có thể chùn bước, một lần nhục nhã trong Thành là đủ rồi. Tiểu Dật hồng có thực lực cao hơn bọn họ nhưng lúc này lại bỏ mặc ba người bọn họ, chạy ra sau tới chỗ Tiểu Thất giả bộ sợ hãi, thật khiến bọn họ sôi máu, phải tìm ai đó trút giận mới được

Thật không may cho đám người kia, đang không biết bản thân đối đầu với ai. Thấy đám người đã tấn công tới trước mắt, ba người vội vận nội khí, kẻ tung quyền người giáng cước rất nhanh đám cướp đã gục xuống lần quay ra đó, Thấy vậy tên thủ lĩnh lúc này đang đứng ngoài có chút hốt hoảng

Nhưng một diễn biến lại phát sinh, Trong khi ba người đang đắc ý thì từ trong không khí không biết từ đâu bay tới một loại mùi hương rất lạ, nhanh đến là cũng nhanh đi theo cơn gió. Tên thủ lĩnh nở nụ cười lớn, đám thuộc hạ lần lượt đứng dậy trở lại. Còn đám người còn lại trừ Tiểu Thất và hai người Ứng Mộc, An Mộc ra, thì còn lại đều chân tay bủn rủn, tự nhiên khụy xuống

“Hê hê ... đã trúng mê dược rồi, giờ đến lượt bọn ta”

“Loại mê dược này chỉ cần là kẻ có nội khí trong người, cơ thể sẽ tự nhiên mất đi sức lực a, mà không bị trúng mê dược thì chỉ có phạm nhân mà thôi”

“Đại ca nên xử trí mấy tên này thế nào đây?”

Nam tử mặt sẹo hô lớn

“Còn phải hỏi, như mọi khi, lấy hết đồ đạc, nữ lưu lại, nam giết đi”

“hí hí... hai tiểu cô nương này thật là xinh đẹp đó đại ca, “

“Mau ra tay đi mê dược chỉ có tác dụng hai khắc thôi, chúng nó khôi phục là nguy to”

Nhìn vẻ mặt mấy tên đệ tử này có vẻ không can tâm, thân là tu luyện giả vậy mà lại bị hạ gục bằng thủ đoạn như vậy. Lần này khó sống rồi vừa nãy ra tay nặng như vậy, giờ mấy tên này chắc không có dễ yên đâu.

“Mấy tên các ngươi lúc nãy oai phong lắm mà, giờ nên làm thế nào đây ta? Hí hí”

Khuôn mặt ba người có chút run rẩy

“Ngươi nói vậy là không phải rồi... dù sao họ cũng không có đánh chết người a? ngươi giết bọn họ có quá nhẫn tâm không”

“Thế ngươi định là thế nào...ta vẫn còn đau lắm”

Tên sơn tặc nở nụ cười nham hiểm, ánh mắt ty hí có phần âm độc.

“Ta đếm đến 3, trong số các ngươi ai tự cắt bỏ cái ấy của mình sẽ được sống hí hí”

“Vậy mà còn nói là ta nhẫn tâm, người còn âm độc hơn cả ta”

“Vậy thì sao chứ, ít ra vẫn còn mạng sống, còn ăn uống được, còn đi lại được chỉ là không ... được thôi”

Ba người Triệu Huy và hai huynh đệ họ Ngô cũng toát mồ hôi lạnh, bảo bọn họ tự cắt đi, vậy suốt đời không có người nối dõi, bị người khác chê cười, không thể làm thế được. Nhưng không làm thế như vậy thì sẽ chết. Tất cả chằm chằm ngay tại đây, một nơi hoang vu thế này thật không can tâm. Giá như bọn họ không ham hố đi theo Tam tiểu thư như vậy đã không xảy ra cơ sự này. Nhìn nữ nhân lại đang quần lấy tên nam nhân kia, không có đoái hoài gì, bọn họ cảm thấy bản thân thật ngu ngốc khi suốt ngày quần lấy người này... Sống tiếp cũng không thể tu luyện, tâm ma sẽ không bao giờ bỏ được, làm phạm nhân cũng không còn là nam nhân nữa, vậy thì chết ở đây vậy.

“Một... Hai... Baaaa”

Tên cướp gần từng chữ, có chút không vừa ý vì không ai chịu tự phế bỏ thân thể nhỏ. Hẳn tỏ vẻ nguy hiểm vậy mà mấy tên này không có sợ, hẳn đếm mà không có ai đáp lại, cảm thấy bản thân què một cục. Vậy giờ đành giết đi vậy, dù sao cũng chẳng còn gì vui

“Coi như là nam nhân có khí phách,.. Được!.. để ta cho các ngươi chết một cách nhẹ nhàng nhất”

...

“Tiểu Thất... huynh mau làm gì đó đi, không thì ba người bọn họ nguy mất”

Người mở miệng trước lại là An Mộc, Nàng là người dễ mềm lòng a. Ở lại Thiên Phủ các chưa bao lâu, chắc cũng chur có nói chuyện qua với ba người này vậy mà lại mở lời cầu xin giúp họ.

“Đúng vậy ca ca. Tuy bọn họ có ăn nói khó nghe một chút nhưng không phải là người xấu a”

Ứng Mộc cũng thêm lời, làm Tiểu Thất có chút suy nghĩ, những người này trước đây từng xi nhục hắn ở Nội vụ đường cũng bỏ đi, nhưng vị tam tiểu tư đang ngồi khụy bên cạnh hắn lại không có nói câu nào, dù gì bốn người bọn họ cũng chơi với nhau từ nhỏ, ba người kia lại quan tâm nữ nhân này như vậy. Thế mà lúc họ gặp nguy hiểm, một câu nói giúp cũng không có. Lại bằng quang nhìn việc xảy ra như không hề liên quan đến mình vậy, hắn sẽ ra tay dù hai người không có ý nhắc hắn. Nhưng hắn lại muốn xem vị tam tiểu tư sẽ phản ứng thế nào.

Thoáng thấy tên cướp đã vung đao, ba người kia đã nhắm mắt chờ chết. Tiểu Thất bèn hô lớn:

“Dừng tay!”

Đồng thời hắn phóng ra ám khí, thứ mà hắn nhặt được ở ngôi nhà hoang khi gặp Tiểu Dật hồng, loại phi tiêu nhỏ này hắn tìm được trên người nam tử mặt trắng, nam không giống nam, nữ không giống nữ. Nhưng ám khí vừa lóe lên, Tiểu Dật Hồng nhìn thấy, đảo mắt qua nhìn Tiểu Thất trừng trừng

“Loại Ngân Hồ phi châm này đúng là của ta. Vậy là tên này đã quay trở lại nhà hoang một chuyến sau khi đưa ta về Thiên Phủ Các. Nhìn hắn hành xử, tưởng hắn chỉ là đầu đất, nhưng xem ra không phải đơn giản như hắn biểu lộ ra bên ngoài. Một người như vậy Huyết Diện Hắc Y đường định dùng làm gì”

Nữ nhân có chút suy tư hồi lâu như muốn tìm lời giải đáp nhưng khúc mắc cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nam nhân gục ngã trước thôn

Tên cướp đang vung đao định chém xuống thì cánh tay chợt đau nhói, và sâu đó là lập tức tê dại, thanh đao rơi xuống tạo nên một thứ âm thanh khô khốc. ngay sau đó thân thể hắn cũng gục xuống đất, da người chuyển sang màu thâm tím chết ngay tại chỗ

Một người vừa đứng sờ ra đây, vậy mà thoáng chốc liền bỏ mạng ngay tại chỗ. Đám sơn tặc hoảng hốt vội nhìn về phía Tiểu Thất về mặt lo ngại, bắt giác lùi lại sau mấy bước, Tên thủ lĩnh hô lớn

“Ngươi không bị trúng mê dược sao?”

Có thể phóng ra ám khí có uy lực như vậy chắc phải luyện công pháp nào đó, mà tu luyện sẽ có nội khí. Như vậy phải chịu ảnh hưởng của mê dược mới đúng. Không chỉ có đám cướp mà Tiểu Thất cũng thấy kỳ lạ không kém hẳn cxung có nội khí, theo lý cũng sẽ cảm thấy vô lực mới phải. Nguyên do là hắn đã qua một lần độc luyện, từ giờ độc tính hay thảo dược cơ thể hắn không thể hấp thu nữa. Trừ khi có một loại độc khác mạnh hơn độc của Hắc Mộc xà thì mới gây tổn thương cho gã. Để tìm ra cũng hơi khó vì độc xà này rất là mạnh rồi, chỉ là chương khí thôi cũng có độc tính rất mạnh, hơn nữa hắn lại bị độc xà cắn, độc tính càng ghe gớm hơn vài lần. Nếu không phải hình xăm mặt quý có tác dụng kỳ lạ thì hắn cũng đã chết rồi.

“Ám khí này lại có tẩm độc”

Tiểu Thất có chút chột dạ, đây cũng là lần đầu hắn lấy đi sinh mạng kẻ khác. Nhưng không có cảm giác gì quá nặng nề trong lòng. Mọi thứ vẫn bình thường nhưng hai huynh muội bên cạnh hắn lại có chút hoảng sợ, nhìn Tiểu thất với một ánh mắt khác

“Đám dùng thủ đoạn bí ỏi để giết người của ta, ngươi phải chết...”

Là do Tiểu Thất sơ ý thôi, không nghĩ ám khí có tẩm độc mạnh như vậy, vốn chỉ muốn gây chút thương tổn ai ngờ lại cướp đi sinh mạng kẻ khác, hắn bèn cất túi ám khí đi, bàn tay nắm chặt lao lên phía trước, đối chiến

“So với ngươi dùng mê dược ám toán cũng giống nhau thôi”

Tên thủ lĩnh cầm song chùy to lớn lao tới, bỏ liên tiếp lên người Tiểu Thất như muốn đánh đập đối phương. Mấy tên thủ hạ cũng vây quanh hắn, không cho Tiểu Thất cơ hội lùi bước, Nhưng những người này chỉ dùng mê dược mà hành xử, thân thủ không tốt lắm. đòn thế không có chút nguy hiểm nào đối

với gã.

“Uỳnh uỳnh”

Tiểu Thất dùng quyền đánh bay song chùy tên thủ lĩnh, Trong lúc đối phương hoảng loạn bởi thêm một cước lên ngực, tên thủ lĩnh lập tức bị văng ra sau, chặt vật lăm mới đứng lên được. Nhưng hấn đau dăm ở lại nữa, lập tức bỏ chạy

“Chạy thôi!”

Thấy thủ lĩnh bỏ chạy, đám thuộc hạ cũng chạy theo chẳng dám quay đầu lại, thủ lĩnh mà còn bị đánh ra như vậy, nhân lúc đối phương chưa động sát tâm chạy càng nhanh càng tốt. Thoáng cái đã lặn mất tăm. Tiểu Thất cũng chẳng đuổi theo làm gì, từ từ đi lại chỗ các xác tên cướp bị trúng ám khí, đang nằm đấy. Trạng thái giống với mấy thi thể nằm bên ngoài nhà hoang ở Thiên Phủ xem ra đúng là người nam tử mặt trắng hạ thủ giết mấy người đó rồi rồi. Không biết vì sao hắn có bản lĩnh như vậy lại có thể chết ở trong đấy.

Tiêu Dật Hồng thấy Tiểu Thất xem xét cái giác lại có vẻ dăm chiêu như vậy thì trong lòng có chút lo lắng đồng thời đánh giá cao tên này một chút, nhưng ngừng lại mình đã chuyển sang thân xác mới thì dù hắn có tìm ra được gì cũng không thể ngờ được việc này đâu.

Sự việc xoay chuyển khá nhanh, Mê được cũng vừa hết tác dụng, Ba người Triệu Huy vừa sắp bị người khác hạ sát, thì nay lại là an toàn vô sự, An Mộc thấy đám cướp đã bỏ đi cũng lạy lại xem xét tình trạng của ba người, Thấy nàng thờ nhẹ xem ra không có bị trúng độc nặng. Nhưng sắc mặt ba người này tuy là thoát chết nhưng có vẻ cũng không có tâm trạng tốt hơn là mấy

“Vừa rồi chỉ là không đề phòng, nên bị người khác ám toán, lần sau cẩn thận hơn là được đừng để việc này ở trong lòng, sau này khó mà tu luyện tiếp”

Hai lần chịu thiệt thòi trước người khác chắc chắn sinh ra chấp niệm khó bỏ, nếu giữ lại chắc chắn không có lợi cho việc tu luyện. Đúng là ra ngoài thành họ mới biết bên ngoài đáng sợ thế nào a, Cứ nghĩ bản thân đã là cái thứ gì đó cao xa lắm, nhưng ở trước mặt kẻ khác họ cũng chỉ là cỏ rác mà thôi. Lần này ra đi tuy không tham gia sinh tử tu luyện nhưng ít ra cũng hiểu được nhiều điều

“Cảm ơn người đã ra tay giúp đỡ,”

Tiểu Thất cũng chỉ nói sách vở vậy thôi, chứ bản thân chưa có vào hoàn cảnh đó, vội xua tay

“Cũng không có gì to tát, ta vốn không định ra tay, nhưng hai huynh muội Ứng Mộc mở lời ta cũng miễn cưỡng thôi, không cần phải cảm ơn ta”

Nghe vậy ba người lên quay sang gật đầu tỏ ý cảm ơn hai người. Tuy là không qua lại nhiều nhưng hai người lại có ý tốt nói giúp họ như vậy, thật không biết phải làm thế nào cho phải đạo

“Chúng ta tuy không quen biết nhau nhiều, vậy mà hai người lại có ý tốt như vậy, chúng ta thật không biết cảm ơn thế nào”

Trong khi hai huynh muội đang từ chối thì Tiểu Thất sinh ra chủ ý

“Hai người bỏ họ sẽ về lại thôn cũ, Ứng Mộc muốn học chút bản lĩnh, ba người hãy dạy cho cậu ta một chút đi, coi như là bảo vệ bản thân trong khu hẻo lánh này”

Đúng là khi mới thoát chết con người thay đổi không ít, cách ăn nói của ba người có chút khách sáo, không có coi thường hạ nhân như trước.

“Bản lĩnh chúng ta không cao, nhưng cũng đủ đối phó một số yêu thú trung cấp. Nếu đã có ý vậy thì chúng tôi sẽ chỉ dạy nhưng thứ chúng tôi hiểu biết”

Hai huynh muội mừng ra mặt, mọi người đều vui vẻ chỉ một người không vui, dấu biết rằng Tiểu Thất sẽ đứng ra bảo hộ cho mấy người, Tiêu Dật Hồng cũng đã biết trước nên không có ra mặt. Hiện giờ nhìn đám người đó đang vui vẻ cười nói, còn mình thì cứ như bị cho ra rìa vậy, trong lòng có chút hối hận.

Nhất là ba người Triệu Huy và huynh đệ họ Ngô giờ đây cũng không còn nhiệt tình như trước nữa, Suốt dọc đường chỉ lo giảng giải về võ đạo cho Ứng Mộc, “Học thầy không tày học bạn” có thể Tiểu Thất tu luyện khác lạ nên lý giải có chút cao siêu. Còn ba người kia nói thì Ứng Mộc lại rất dễ nghe, dễ hiểu. Bốn người này đi trước vừa đi vừa nói chuyện, còn An Mộc thì đi chậm hơn một chút cố ý đi cùng Tiểu Thất

“An Mộc thay mặt ca ca cảm ơn huynh rất nhiều “

Nhìn vóc dáng nhỏ nhắn của An Mộc, tuy nhỏ nhưng cũng hiểu chuyện tốt lắm chứ, Tiểu Thất chỉ cười

“Sau này hai người chỉ nương tựa vào nhau mà sống, chôn núi rừng có chút nguy hiểm. Sau này phải cẩn thận một chút”

An Mộc có nhiều tâm sự nhưng không có nói ra. Chỉ cần đi cạnh người nam nhân này nàng có cảm giác rất thoải mái và an toàn. Tuy không thể đồng hành cùng người này cả đời, nhưng một vài khoảnh khắc ngắn ngủi được như vậy cũng làm trái tim nhỏ bé cảm thấy hạnh phúc lắm, chỉ hôm ngày mai nữa thôi, có lẽ sau này cũng khó mà gặp

“Sau này huynh có quay lại đây nữa không?”

Tiểu Thất nhìn ra không gian xa xăm phía trước, thờ dài

“Cũng khó nói, có thể có mà cũng có thể là không? Sau này ta có thể sẽ đi xa khỏi nơi này, còn quay trở về hay không cũng chưa biết được”

An Mộc tò mò

“Sao huynh phải đi xa như vậy, Cuộc sống ở đây không tốt sao? Bản lĩnh huynh lại lớn như vậy chắc chắn sẽ rất thoải mái chẳng phải lo nghĩ nhiều”

Đúng vậy giờ thì bản lĩnh hần cũng không tệ rồi. Nhưng bảo hần ở lại đây thì có chút chưa vừa ý, Đánh rằng muốn gì có nấy nhưng như vậy chẳng có chút thú vị nào cả, ít nhất hần cũng muốn đi xa hơn nữa, Muốn thấy nhiều hơn nữa. Phân đà của Ma Môn đã thấy qua, Ít nhất cũng muốn biết được địa phương Tiên môn là nơi nào, hình thù ra sao

“Ta chỉ muốn đi ra ngoài xa, đến nơi nào chưa từng đến”

“Đi xa như vậy, chắc là sẽ có nhiều điều thú vị lắm”

Tiểu Thất không nói chỉ cười, việc hần làm cũng chỉ là độc lai độc vãng, thú vị cũng có, nguy hiểm cũng có, Lúc dừng chân tại thành trì tấp nập, lúc lại nằm phơi sương chốn rừng hoang, cuộc sống nay đây mai đó hẳn khác gì nhưng nạn dân, nhưng chỉ khác biệt là hần lúc nào cũng làm chủ được tình hình, không phụ thuộc vào người khác.

Trước mắt cứ trở về Bạch Thành một chuyến làm việc cần phải làm, sau Võ hội rồi đi là vừa đẹp

...

Thời gian đi về thôn cũng mất hai ngày đường nhưng trong suy nghĩ của Ứng Mộc và An Mộc lại trôi thật nhanh. Cứ như vậy bóng dáng nhưng ngôi nhà quen thuộc dần hiện ra, Thời gian hai ngày ba đêm những lý giải về cách tu luyện nội khí cũng đã nói hết, Ứng Mộc dù có ngây ngốc thế nào cũng có thể hiểu ra vấn đề, nhưng công pháp mỗi người tu một kiểu làm hần khó lựa chọn.

Đang tranh luận phương pháp nào là tốt hơn, thì phía bên đường trong bụi cây truyền tới một giọng yếu ớt, đi lại gần hơn một chút thì mộ thân hình bị thương nặng đang cố gắng bò từ bên trong đi ra, quần áo đã rách nát, đầu tóc rối loạn trên lưng còn có một vết cào lớn kéo dài từ vai cho đến hông, tuy bị thương nặng như vậy, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt một thanh đao quen thuộc với bọn họ

“Là cây đao của Ngô Diệm huynh”

“Mau cứu người”

Hai huynh đệ họ Ngô vội thất thanh kêu lên rồi mỗi người một đầu mang thân thể này đi nhanh lại về phía thôn, những người còn lại cũng vội đi theo sau. Việc chữa trị chỉ có An Mộc là am hiểu. Xem xét qua thương thế Ngô Diệm này là bị mất máu quá nhiều thân thể suy yếu nghiêm trọng, nhưng cũng may chi là ngoại thương, có thể chữa trị lại được. Mặt mũi xanh xao, vết thương tuy đã ngừng chảy xem ra gặp nạn cũng đã một vài ngày. Nếu nhục thể hần không tốt hơn người thường, đổi lại là người khác có lẽ không có sức mà bò ra tận ngoài đường đâu.

“Mọi người rửa lại vết thương cho người này, để An Mộc ra ngoài tìm chút thảo dược”

“Đề ta đi cùng muội”

Ứng Mộc cũng nhanh chóng đi theo ra ngoài. Dù sao hai người tìm cũng nhanh hơn một người. Trong phòng trong khi hai huynh đệ Họ Ngô và Triệu Huy đang đi lấy nước rửa qua vết thương thì Tiểu Thất đi ra ngoài kiểm chút đồ ăn, Đồng thời đi xung quanh thăm dò một lượt, nếu xung quanh còn có yêu thú, cấp độ có thể gây ra thương thế như vậy cho Ngô Diệm nếu còn quanh quẩn đầu đây thì thật là nguy hiểm.

Nhưng may cho hần là không có phát hiện gì khả nghi cả. Yêu thú chỉ là sơ cấp yêu thú không có nhiều khả năng gây hại, có lẽ ngoại trừ con Hắc Mộc xà mà hần Tiểu diệt thì đã không còn nguy cơ gì lớn. Vội bắt một con dã trư làm thức ăn cho mấy người, hần cũng trở về thôn, vì đêm đã xuống rồi.

Hai huynh muội vốn ở đây lâu ngày nên tìm ra thảo dược cũng không có gì khó, mới đó mà đã đắp thuốc lên lưng của Ngô Diệm rồi, bên trong bếp cũng đang đun một nồi thuốc gì đó, Một bát thuốc màu xanh đen có chút mùi hơi nồng được mang ra

“Đây là Thanh tâm đẳng và Ngưng huyết thảo, hai huynh cho người này uống đi, lục phủ ngũ tạng có chút chấn động uống vào sẽ bình ổn trở lại.”

“Đề ta làm cho”

Tiểu Dật Hồng này giờ luôn im lặng ngồi không xem mọi người làm việc. Giờ cũng chịu hòa nhập với bọn họ a. Cũng phải thôi ít ra cũng phải hòa hảo với mấy người này, sau này về Hắc Hồ còn có chỗ nhờ vả bọn này được. Lúc trước không ra mặt làm mất không ít hảo cảm, giờ này mà tiếp tục ngồi lý chắc không ổn chút nào

Cầm lấy bát thuốc Tiểu Dật Hồng từ từ múc từng muỗng nhẹ nhàng đút vào miệng Ngô Diệm, từng chút từng chút một bát thuốc đã vơi đi hết. Ít ra việc làm này cũng làm mấy người kia biết mình cũng đã thay đổi a, Một tiểu thư chi biết nhận nay cũng biết cho đi, làm đám người Ngô Lập, Triệu Huy cũng vui trong lòng, thay đổi như vậy thì sau này vẫn còn qua lại được, nếu vẫn chanh chua như trước thì bọn họ cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

“Người này sẽ tỉnh lại sớm thôi, mọi người hãy nghỉ ngơi chút đi”

Mọi người đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối, Hôm nay là ăn thịt heo rừng, bữa đầu tiên về thôn phải ăn như vậy mới vui, Riêng khoản chế biến thì Ứng Mộc rất khéo léo, sống nơi thôn dã lâu lâu bấy được một con yêu thú sơ cấp, cả thôn cùng ăn, chia sẻ từng chút chữ không ham của riêng làm gì. Mọi người trong thôn không phải tu luyện giả nên lâu lâu mới được ăn thịt, nên chuẩn bị rất kỹ mỗi dịp như vậy, thật May là Ứng Mộc lại học được một chút kỹ thuật để chế biến

Bên ngoài heo quay bên trong là nấu canh rau rừng với mấy loại củ gì đó, dường như là thức ăn chính ở thế giới này, rất dễ làm bánh hay là sợi mì giống thời nay, ăn thì ngọt nhưng không có ngán. Là một nồi lớn đỏ nha, mùi thơm thanh đậm nhẹ nhàng lan tỏa theo làn khói trắng, giữa một vùng núi hoang vu, ánh lửa lập lòe trong màn đêm rộng lớn tiếng cười đùa nghe thật ấm cúng, giá mà có một chiếc máy ảnh ở đây, có thể lưu lại những hình ảnh này thì thật hay biết mấy.

Mùi thơm của con heo bị quay tròn báo hiệu cho một người có kinh nghiệm như Ứng mộc biết lúc này ăn là ngon nhất để chín quá thì không ngon, vừa vừa như vậy sẽ ăn rất ngọt thịt. Con lợn được chia làm nhiều khúc a, có một ưu điểm của tu luyện giả đó là dùng nội khí có thể dụng đao kiếm cắt thịt rất nhanh, Thật là tiện lợi quá đi mà, kiếm pháp của Triệu Huy cuối cùng cũng có một chỗ để dùng làm một việc vô cùng quan trọng. Đó là cắt thịt heo

Mùi thơm như vậy phải kiểm chết lắm mới không ăn vụng. Nồi rau và bánh canh cũng được dọn ra giờ là lúc ăn rồi

Ngô Hà cười lớn

“Khà khà... không ngờ thịt yêu thú lại có thể làm ra thế này, Ứng Mộc người nấu khá lắm”

Ngô Lập cũng hòa theo

“Kiếm pháp của Triệu huynh cũng thật tinh diệu, lại có lúc dùng đến. Ta cứ nghĩ chỉ có dùng để đánh nhau không ngờ đem ra cắt thịt heo cũng khéo quá chứ bộ”

Nghe vậy sắc mặt Triệu Huy có chút đánh lại có chút vừa ý nhưng không nói gì. Không khí đang vui, không thịt và canh vẫn còn nóng Tiểu Thất không cần giữ lễ dùng tay bốc một tảng thịt lớn lên nhai ngấu nghiến, cách ăn này làm mọi người có chút đơ. Dù gì cũng là thân phận con ông cháu cha, có chút gia giáo sao có thể ăn bằng tay được chứ

“Không nhanh tay là ta ăn hết đó”

Tiểu Thất chẳng buồn để ý, vội đưa tay cầm lấy một mảng thịt khác đưa cho Ứng Mộc và An Mộc, gật đầu có ý mời hai người

Ứng Mộc thấy vậy liền cười cười

“Ăn như vậy mới sáng khoái, mời ca ca”

An Mộc nhìn hai người ăn bên cạnh ăn một cách” hoang dã” như vậy. Có chút ngại ngùng, bèn lên cần miếng thịt, tuy vậy cũng không thể ngòm ngòam như nam nhân được, Ngô Hà thấy vậy bèn nói

“Mấy người như vậy sẽ ăn hết mất, ta không có chịu a, dùng tay thì dùng tay..”

Lần này hẳn dùng hai tay như sợ bị cướp mất vậy, Dù sao chỉ có bảy người, ăn hết con heo này chắc cũng là lần đi mất chứ đừng nói là bước đi. Thấy vậy nhưng người còn lại cũng dùng tay mà ăn cảm giác nhom nhóp của dầu mỡ có chút... nhưng đã lỡ rồi thì thôi vậy. Cứ xõa một lần đi

Cũng nên như vậy, bên ngoài nhiều lễ nghi, người ta cần phải giữ, lâu dần thành quen... Nhưng nơi này không có người ngoài, lại là đồng niên sao phải thủ lễ. Hết thịt lại đến rau rừng và bánh canh. Mấy vị công tử này chưa có ăn nhưng món thôn dã kiểu này nên có chút lạ miệng nhưng tâm tắc khen hết lời. Còn Huỳnh muội Ứng Mộc cũng chưa có được ăn một bữa có thịt nhiều như vậy. Khi ăn no mọi thứ đều dễ nói chuyện

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Dưỡng thương

Trời lờ mờ sáng, Ngô Diễm đã tỉnh lại, sau lưng truyền tới cảm giác đau đớn nhưng chỉ nhăn mặt chứ không có kêu la dù chỉ một tiếng. Cả người đã được băng bó qua hẳn mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn tình trạng như vậy xem ra lần khổ luyện này hẳn chịu không ít thống khổ, đám người Triệu Huy cũng cảm thấy lạnh gáy, nếu là bọn họ liệu có thể toàn mạng mà trở về không.

“Ngô Diễm huynh, tỉnh là tốt rồi, mạng người thật lớn, đúng lúc chúng ta đi qua, nếu để mấy ngày sau xem ra đã trễ thật rồi”

Cùng là họ Ngô nhưng lần này hai người Ngô Lập, Ngô Hà cũng phải thừa nhận bản thân mình không có bằng người này, lúc trước là ghen tỵ nhưng lần này lại là nể phục. Chợt nghĩ ra còn một người nữa cũng tham gia sinh tử tu luyện

“Huynh không phải đi cùng thiếu chủ sao. Người đâu rồi sao huynh lại thành ra như này”

Nghe thấy Thiếu chủ, Ngô Diệm khuôn mặt có chút co giật, nhớ lại việc của mấy ngày trước chậm rãi kể lại cho mọi người, lúc này đang ngồi quanh hán

Khi tiến vào khu có yêu thú, tuyệt nhiên Thiếu chủ cũng là tu luyện tìm yêu thú mà khiêu chiến. không có thời gian mà để ý, chỉ bảo cho Ngô Diệm nữa chỉ để lại một câu rồi tách ra

“bản thân nếu muốn cường đại thì đừng nhờ vào sự giúp đỡ của người khác, nhận sự giúp đỡ là lúc ngươi đã yếu đi”

Chiến lực của người đứng là kinh hãi, chắc cũng phải là võ sư trở lên mới có được thực lực như vậy, một thân đấu liên tiếp với mấy con yêu thú mà không có nghỉ ngơi, cảm giác càng ngày càng mạnh hơn, mới đầu còn lộn vờn trên đầu yêu thú, đối chiến kéo dài hơn giờ đồng hồ. nhưng càng về sau thời gian đối chiến càng ngắn, nhất là khi người rút ra binh khí, một thanh kiếm màu đen hoa văn kỳ quái màu đỏ. Khí đó dường như đã mất đi nhân tính, chỉ như một con mãnh thú, điên cuồng chém giết, một mạch đi sâu vào trong rừng.

Đám yêu thú bị dẫn dụ càng nhiều Bản thân ta tu vì không đủ miễn cưỡng cầm cự mới hạ được một yêu thú đã bị thương, nhưng huyết khí của yêu thú lại dẫn động thêm nhiều con khác đến. Lúc này đã dùng gần hết sức, ta chỉ có cách bỏ chạy mà thôi. Vết thương này là do một con Kim Mao Hùng, một loại yêu thú cao cấp gây ra. Cũng may mắn là lúc đây có một con Hắc Tinh Báo gần đó, hai bên tranh chấp nên ta mới tranh thủ thời cơ, một hơi bỏ chạy khỏi nơi đó,

Cũng hơn một ngày một đêm mới đến được con đường chính, lúc này thất sự ta không còn sức nữa, cả người bắt đầu mê man. Ta chờ mãi cuối cùng không rõ đã nằm đây bao lâu nữa, nhưng tưởng vận số đã định thì ta nghe tiếng của con người, dồn sức hơi tàn cố gọi lên một tiếng.

“Vây là thiếu chủ tính mạng còn nguy hiểm hơn”

“Nếu có việc gì thì Hắc Hồ Bang sẽ chịu thiệt thòi lớn, người so với Liễu Tương sinh cũng là ” kẻ tám lạng người nửa cân “ hai yêu nghiệt của Bạch Thành lúc nào cũng so đấu. Tượng đài của giới thiếu niên tu luyện hướng tới”

Tiêu Dật hồng nghe vậy bèn nói

“Dật lời ca ca vẫn ổn, Ta có gặp người ở Thiên Phủ Các”

Mọi người ngạc nhiên

“Thật vậy sao?”

Tiêu Dật Hồng ngó ra ngoài nhìn Tiểu Thất đang giúp hai huynh muội phơi thảo dược, thu dọn lại thôn xóm

“Còn có Tiểu Thất... hán cũng nhìn thấy, thậm chí còn gặp mặt Dật Lời ca ca nữa cơ”

Mọi người liền ồ một tiếng, mấy ngày trước trong thiên phủ cũng nghe tin đồn có người nam tử tóc hung đỏ, vào làm loạn Thiên Phủ Các, từ đó không nhận gặp mặt thêm bất cứ ai, xem ra mọi người nói đến chính là thiếu chủ. Nghe thấy Tiểu Thất, Ngô Diệm có chút biến sắc bèn hỏi lại

“Tiểu Thụ người mà người nói đến, có phải là Tiểu Thất tên hạ nhân của Bang Hội chúng ta?”

“Đúng là hán tên hạ nhân của Bang hội, có chuyện gì sao?”

Vây là tên đó vẫn còn sống. Nhớ lại ngày đó mình bỏ lại hán đối mặt với Hắc Tinh Báo, giờ ta không còn mặt mũi nào đối mặt với hán,

“Người đó, giờ đang ở đâu?”

Ngô hà nhanh miệng đáp

“Huynh nói Tiểu Thất á, giờ đang ở ngoài kia, để ta đi gọi một tiếng”

Ngô Diệm có chút hoảng hốt, người đó lại đang ở đây sao. Xem ra tránh cũng không tránh được, đành xin lỗi với hán một tiếng vậy. Không biết hán có tha thứ cho hành động của ta không nữa.

Mấy người đang có chút không hiểu, mối quan hệ giữa Tiêu Thất và Ngô Diệm là gì, sao về mặt người này lại có biến hóa như vậy. Đúng lúc đó thì Tiểu Thất đi vào, nghe tiếng bên trong hán biết Ngô Diệm đã tỉnh rồi, nhưng gặp mặt sẽ làm tên này khó xử. Nhưng nếu cứ để như vậy thì tên này chắc chắn có chấp niệm bất rứt không thôi

“Mạng người cũng không phải nhỏ ha”

Nhìn bóng dáng nam tử trước mặt có chút quen thuộc, từng là kẻ vai chiến đấu vậy mà lúc nguy khốn hán chỉ biết bỏ chạy. Không dám đối diện với Tiểu Thất thật nếu như nam tử này không phải đang cười với hán

“Mạng của người cũng lớn lắm, tên hạ nhân”

Xem ra không có để bụng chuyện Ngô Diệm đã làm. Hai người bèn cười lớn một hồi làm mấy người xung quanh càng thêm ngớ ngẩn khó hiểu.

“Hai người quen nhau từ trước sao, không phải bị khủng chứ?”

“Nhìn hai người cười với nhau thật làm ta đau lòng quá”

“Chúng ta ra ngoài đi, lạnh gáy quá”

Tuy là không để ý nhưng Ngô Diệm vẫn mở lời trước.

“Ngày đó, ta thật có lỗi với ngươi vì đã bỏ mặc lại ngươi một mình chỗ đó.”

Biết nói thế nào cho hẳn hiểu đây.

“không cần xin lỗi, thực ra ta đã có ý định bỏ chạy trước cả ngươi nữa”

Câu trả lời như thật như đùa, làm sao biết được đây, dù sao đối phương đã không có để ý chuyện cũ vậy thì trong lòng Ngô Diệm như gỡ được cục đá nhề nhồm đi mấy lạng.

“Có điều ngươi từng hứa, là trở về Bang Hội sẽ cho ta rất nhiều tiền, nhìn mặt của ngươi chắc không phải quên rồi chứ?”

Tương tên này trọng nghĩa khí vậy mà cũng thích tiền đến vậy, đang định kết nghĩa huynh đệ vậy mà lại làm cụt hứng thật đúng lúc. Phải suy nghĩ lại rồi. Nhưng đưa ra đề nghị vậy thì cũng làm Ngô Diệm bót áy náy. Một người hào sảng thì nên để mọi thứ nó sông phẳng, không phải người ta không để ý mà mình lại chiếm tiện nghi.

“Được rồi. ngươi nghỉ ngơi đi, lo về số tiền dần đi là vừa, ta không có lấy ít đâu”

Hay lắm ngươi đùa một cách nghiêm túc như vậy, làm ta thật khó nghĩ, nhưng bản tính ta thế nào thì ta làm như vậy. Muốn chiếm chỗ tốt từ ta cũng hơi khó đó nha.

....

Tiểu Thất đi ra ngoài phụ giúp dọn dẹp một chút, ít ra cũng dựng một rào chắn bằng đá bên mép vực cho an toàn. Thêm nữa, lối vào thôn cũng nên tu sửa lại cho chắc chắn, yếu thủ sơ cấp không thể xông vào quấy nhiễu.

Nhìn cách Tiểu Thất đập đá, cơ bắp cuộn cuộn vận chuyển theo mỗi lần vung búa, hay là Gồng mình bẩy hòn đá để lộ ra bờ vai rộng đầy chắc chắn, thật khiến đám người Triệu Huy nở con mắt mà. Bọn họ dùng nội khí cũng làm được nhưng thân thể không “ngon” bằng Tiểu Thất một người luyện nhục thể lâu ngày được. Ưng Mộc cũng phụ giúp một chút nhìn thấy luyện nhục thể lại có thể có được sức mạnh như vậy. Tiểu Thất từ hôm nay chính là mục tiêu để Ưng Mộc phấn đấu.

Tiêu Dật Hồng cũng có chút thương thức, nhưng nàng bị thu hút bởi hình xăm mặt quý trên ngực Tiểu Thất hơn. Lúc này đã chuyển sang màu đỏ, thân phận người này cũng đã thuộc vào dạng cao tầng trong Huyết Diện Hắc Y đường. Nhưng vì sao lại xăm ở trước ngực cái này cũng chưa rõ, thân phận Bách Diện cũng là một cao tầng cũng có hình xăm màu đỏ nhưng không phải chuyện cơ mật nào hẳn cũng biết. Sự thật về thân phận Tiểu Thất cũng làm nàng tò mò không ít.

Nguyên ngày hôm nay Tiểu Thất đã rào xong xung quanh thôn, hơn nữa còn trên vách đá đục ra một cái hố lớn khoét sâu vào, trong lúc nguy khốn hay gặp nguy hiểm gì đó có thể vào trong trú tạm, xung quanh nhiều dây leo mọc quanh, cũng coi như một chỗ bí mật. Chỉ cần không nhảy xuống vực thì cơ bản đã an toàn rồi.

Ngắm lại cũng đến lúc mà hẳn phải rời đi a.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Biệt ly

Bữa tối có phần thịnh soạn hơn vì hôm nay mọi người làm việc có chút mệt mỏi. lại thêm việc Ngô Diệm đã tỉnh lại chẳng biết nên buồn hay vui, mừng vì hẳn đã qua khỏi nguy hiểm, nghỉ ngơi một hai ngày đỡ hơn nhiều. Nhưng buồn cho hẳn là phải chứng kiến cảnh mọi người mở “party” ngay lúc hẳn bị thương không thể thoải mái mà ăn uống được. khác nào đang trên tức hấn cơ chứ.

Nhưng hôm nay không có dùng tay ăn bốc mà ăn uống một cách tử tế hơn. Tiệc tan Tiểu Thất mới mở lời.

“Ngô Diệm đang bị thương, mà trường lão ngày mai chậm nhất là ngày kia cũng sẽ đi qua đây, mọi người hãy ở lại chờ đoàn đến rồi cùng đi sẽ an toàn.”

hon”

“Người không ở lại sao, cùng đi cũng vui hơn mà”

Đùa chứ, hấn ở lại cũng chỉ vì giúp huynh muội Ung Mộc, giờ đã xong việc cũng nên về thôi. Đi cùng đoàn áp tiêu đâu có cần thiết nữa, thực lực hiện tại một mình Tiêu Thất đi về cũng không vấn đề gì, hơn nữa hấn cũng không muốn bị tam tiểu thư quán lấy, đối với sự thay đổi chóng mặt của Tiêu Dật Hồng, hấn từ đầu đã không mấy thiện cảm, giờ tình hình càng tệ đi. Người này không phải hoảng loạn thậm chí còn tỉnh quái hơn rất nhiều, như là một lão quái trong hình hài thiếu nữ vậy

“Ta có việc phải về trước, hơn nữa là đi đường tắt qua khu rừng sẽ về nhanh hơn hai ngày đường”

“Người quyết định như vậy cũng được, chúng ta sẽ đưa Ngô Diễm về sau, đi cùng trưởng lão sẽ không có mệnh hệ gì”

Việc gấp sòng tặc cũng là một bài học nho nhỏ, Với thực lực này của Tiêu Thất không phải đáng lo ngại, nếu họ đi cũng chắc cũng chỉ là gánh nặng mà thôi. Lại thêm đi đường tắt thì vô cùng nguy hiểm, dù hấn có muốn giúp nhưng không phải lúc nào cũng để mất tới bọn họ được, chỉ bằng ở lại thêm hai ngày, vừa giúp đỡ được huynh muội Ung Mộc vừa đợi trưởng lão, không xấu mặt nào cả

Mọi chuyện đã êm xuôi, vậy thì đi nghỉ thôi, ánh sáng trong thôn đã tắt bớt đi chỉ còn phòng Ngô Diễm đang dưỡng thương là để lại ngọn đèn nhỏ.

...

Trời chưa sáng Tiêu Thất đã dậy chuẩn bị một chút đồ đạc, kiểm lại một lượt hiện tại hấn đang có, hai quyển công pháp, một bộ áo khí tẩm độc, Từ Nguyệt phi hoàn, Thủy Tinh Châu và U Linh Bảo Giám, thêm vài quả Phục linh màu trắng và quả kim tiêu màu vàng tuy hái ra lâu ngày nhưng vẫn còn tươi a, không có dấu hiệu bị hư hại. Gối lại mấy kiện đồ vật quan trọng, tay cầm đoản đao, hấn dự định li khai nơi này trước khi mọi người dậy, cũng lười nói mấy lời chia tay mặn mà gì đó, đi trong im lặng là hay nhất

Bước ra khỏi phòng hấn đi tới phía lối ra, nhưng lại thấy An Mộc đang ngồi trước cửa phòng Ngô Diễm dáng bộ có vẻ suy tư gì đó. Thấy Tiêu Thất đi ra khỏi cửa bên gọi nhỏ, như không muốn làm kinh động mọi người

“Huynh đi luôn bây giờ sao?”

Khá là bất ngờ, khi cứ nghĩ mình là người dậy đầu tiên, định không từ mà biệt vậy mà lại gặp một người. Kế hoạch của hấn thất bại rồi, người tính không bằng trời tính a

“An Mộc cũng dậy sớm quá, sao không nghỉ thêm chút”

“Muội qua xem thương thế người này một chút”

Người bên trong còn đang ngủ khò khò ra đây, hơn nữa ai lại thăm người bệnh vào giờ này. Xem ra là nói dối rồi, nhìn bộ dạng này không phải có ý ra tiền mình đây chứ. Tâm ý như vậy cũng hơi quá đi

“Ta định đi bây giờ, không phải có ý ra tiền ta đây chứ”

An Mộc cũng tiến lại gần

“huynh tâm tư trầm trầm như vậy, An Mộc nghĩ người sẽ không từ mà biệt...”

Ngừng một lúc nàng nói tiếp

“... Lần này huynh đi chắc cũng khó lòng gặp lại, nên đúng là muội có ý ra đây nói vài lời”

Quen biết không lâu, Tuy cũng chỉ là tiện đường giúp đỡ nhưng cũng không cần phải biết ơn như vậy chứ. Đồng ý là hấn cũng quý hai người nhưng tình cảm cũng không đến mức này chứ

“Muội biết huynh chỉ tại bốn phương, gặp gỡ nhiều người, rất nhanh thôi cũng sẽ quên đi huynh muội chốn rừng sâu này, muội cũng không có oán trách gì. Huynh giúp đỡ nhiều việc như vậy quả thật muội không biết báo đáp như thế nào”

KHông nghĩ là một nữ nhân còn nhỏ hơn gã vài niên kỷ lại có suy nghĩ sâu xa như vậy. Dù sao cũng là người trọng tình nghĩa, Tiêu thất thấy cảm tình tăng lên không ít

“Không cần phải như vậy... ta biết hai người quý ta, và ta cũng rất quý hai người. Ở đây ta có một quyển tâm pháp, muội tâm tư trầm ổn chắc cũng thích hợp để tu luyện nó... Ta cũng là luyện môn này đầu tiên thấy hiệu quả không tệ. Cảm thêm đoản đao này của ta, coi như quà ta dành cho muội làm kỷ niệm cái này do chính ta làm ra, cũng là nó mà ta mới leo xuống vách núi cứu được muội, cho nên giữ cẩn thận đấy”

An Mộc cầm lấy hai kiện đồ vật có chút ghen ngào, bất giác ôm lấy Tiêu Thất

“Huynh... đi đường cẩn thận”

Được nữ nhân ôm cũng có chút hoảng loạn nhất thời, nhưng cũng thích lắm chứ, Kiếp trước toàn là các bậc phụ huynh hoặc con nít mới ôm hân, còn thiếu nữ thì tránh hân còn không kịp huống chi nói đến chuyện...

“Ứng Mộc có chút nóng này, sau này hai người phải để ý lẫn nhau mới được...Thế gian rộng lớn nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại thôi”

Khẽ đẩy An Mộc ra hân vỗ nhẹ lên vai vài cái nói nhỏ

“Tu luyện cho tốt... Ta... phải đi đây”

Tiểu Thất rất dễ mềm lòng nếu nán lại thêm chút có lẽ hân sẽ lộ rõ bản chất thật, mềm lòng là tốt nhưng nó cũng là yếu điểm a. Đối với hai huynh muội An Mộc hân chỉ có thể làm đến thế, hân quay đầu lại thấy nữ nhân vẫn đứng đó, dáng người nhỏ nhắn giữa không gian mờ mịt buổi sáng, như đang cố gắng lưu lại chút hình ảnh cuối cùng...

Trong ánh sáng mờ mờ, Tiểu Thất vẫy vẫy cánh tay chào từ biệt, rồi dần biến mất phía cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đệ tử Cửu Huyền Môn

Lần này về qua đường tắt, tất nhiên sẽ nhanh về đến bạch Thành, nhưng lý do hân muốn đi một mình là vào Vân Vụ Sơn Lâm, mang thêm chút tài liệu yêu thú về bán, lần này không dự trừ trước sự việc nên hân bị thiếu tiền, phải đi làm công cho Vũ Gia để có chỗ ăn và ngủ. Lần này hi vọng kiếm khá, vào Thành tiêu cho nó sướng. Thích gì mua nấy, muốn gì ăn đó

Tuy rằng nhục thể hân cường đại nhưng khả năng chiến đấu vẫn còn kém a. Đối mặt với yêu thú vẫn có nguy hiểm nhất định. Sở dĩ hân có gan đi một mình là nhờ có bộ áo khí tẩm độc mà hân nhặt được. Độc tính mạnh mẽ có thể giết người chỉ sau cái chớp mắt, chỉ cần hung thú không có dị biến miễn nhiễm độc được thì cũng bó tay.

Cũng là một dịp để hân rèn luyện Thương Thủy Phiêu Vân hành cho thành thực, lần trước sử dụng trong Thiên Phủ Các một lần, đó lại là lần đầu nên có chút chưa quen, nhưng có thể nhanh chóng nhảy lên lầu hai trong thời gian hai cái nháy mắt vậy, làm hân có chút kinh hỉ, và đặt kỳ vọng rất nhiều ở môn này. Không cần ảo diệu chỉ cần chạy thật nhanh là được rồi

Còn một điều nữa khiến hân nóng vội đi vào trong. Nghe Ngô Diễm nói là thiếu chủ hóa cuồng câu dẫn một loại yêu thú cao cấp. Mấy hôm rồi thấy người đó bình an xuất hiện ở Thiên Phủ, khả năng cao là đám yêu thú đã bị tiêu diệt. Dù huyết khí sẽ câu dẫn những yêu thú khác đến nhưng chắc còn sót lại vài thứ đồ chứ. Không sẽ liếm sạch sao, Mà tài liệu yêu thú cao cấp đâu phải dễ kiếm. Thường thì bậc võ sư mới tin khi vào chỗ này a. Nhưng tu vi võ sư ở Bạch Thành ai lại vào săn yêu thú cơ chứ. Không ở trong thành tu luyện thì cũng là đi ăn chơi ngắm hoa thưởng nguyệt

Trời đã sáng rõ thấy đường. Tiểu Thất thi triển bộ pháp lao nhanh trong khu rừng tuy nhiều cây cối và vô số chướng ngại vật nhưng không cần để tâm, chỉ cần có chỗ để đôi chân hân chạm tới vậy là có thể phát lực tiến về phía trước. Đối với hân mà nói trong rừng hay ngoài đường lúc này đều như nhau cả. Nhưng cũng không vì thế mà tiêu hao hết nội khí. Chạy một quãng dài như vậy cũng phải nghỉ ngơi điều hòa lại một chút. Đồng thời quan sát động tĩnh xung quanh

Tại khu yêu thú trung cấp, tạm thời không chú ý đến, Hân trực tiếp đi sâu vào khu yêu thú cao cấp hòng tìm kiếm chút tài liệu yêu thú càng sớm càng tốt. Nhưng lần này không đi dưới đất mà hành sự trên các tán cây, Dù sao cũng nên hạn chế chạm mặt yêu thú cao cấp thì tốt hơn, đồng thời cũng dễ quan sát, theo dõi vết tích giao chiến để lại, chắc chắn sẽ thấy được xác yêu thú thôi

Nhưng chuyến này cũng không phải là vô vị. Xác yêu thú chết đã lâu, thân thể bị cấu xé đã không còn nhận ra là loại nào, có điều là không phải chỗ nào cũng vậy, càng đi vào sâu theo dấu tích để lại, xác yêu thú cũng còn lại một số tài liệu, thậm chí còn chưa bị yêu thú khác động tới. Một con Hắc Tinh báo còn to hơn con mà hân đã gặp, lúc này lại nằm dài ra đó, vết cắt gọn gàng qua cổ họng, chứng tỏ là do một người võ cũng võ cùng lợi hại ra tay. Riêng một cỗ thi thể này đem phân tách lấy tài liệu quý cũng là một món không nhỏ, sao người ta lại bỏ qua chứ.

Tiểu Thất cũng không có lãng phí thời gian, định rút đoản đao ra thì rõ mãi không thấy, chợt nhớ là đã đem tặng An Mộc rồi, trên người chỉ còn phi hoàn là khá dễ thích hợp cho việc này thôi. Từ lúc hân rèn ra binh khí này chưa có có hội dùng tới nhiều. Không ngờ lại mang đi cắt và mổ, Hân Mừng thầm vì kiếm được món hời to, Nhưng dấu vết cũng còn chưa có hết càng làm hân cười ra mặt

Nhưng đi mãi vẫn chưa có thấy xác yêu thú a. Thay vào đó là một cuộc giao chiến giữa người và yêu, Ba nam một nữ đang vây công một con yêu thú, Một con gấu to lớn lông đen tuyền chi và ngũ quan thì lại có màu trắng bạc, trên mặt nó có ba vết sẹo, dường như là bị cào xước đó bởi một loại yêu thú khác. Nhìn qua con gấu mười phần thì 8 phần hung dữ còn hai phần kia giống tám phần còn lại. Đôi mắt màu đỏ làm nó giống quái thú từ địa ngục thì đúng hơn

“Là Kim Man Hùng, loại gấu già và sống lâu nhất”

“Sống lâu như vậy chắc là có Tinh Thạch”

“Lần này để muội đi”

Ba nam một nữ này cách ăn mặc có chút giống nhau xem ra là cùng một thể lực rồi. Nam Thanh nữ tú, khí chất bất phàm, khiến người ta cảm giác được sự cao quý ở trong đấy, đặc biệt là đôi nam nữ khác biệt hẳn so với hai người còn lại. Nam tử mặt mày thon gọn mày sắc mũi cao, không có chút nhược điểm ánh xanh có chút khác thường làm tăng thêm sức hút của y. Nữ tử thì dáng người thon thả, đầu tóc gọn gàng, tóc mai phất phơ làm nổi bật lên đôi mắt to tròn, kết hợp với ngũ quan cũng gọi là một giai nhân tuyệt sắc. Ở Bạch Thành trừ Mộng Lăng ra cũng chưa có thấy ai vừa đẹp lại có khí chất như vậy.

Đối diện với Kim Man Hùng, ba người không có cảm giác gì gọi là lo lắng cả, nên nhớ đây là yêu thú cao cấp, nhìn qua vết tích trên người yêu thú cho thấy nó cũng là một “tay giang hồ” trong khu vực này a. Đầu phải là gấu nhồi bông cơ chứ. Tiểu Thất cũng chỉ dám núp từ xa mà theo dõi thôi.

Gấu lớn bị người khác chặn đường vậy công, thật là động vào lòng tự trọng của nó mà, hung tính nổi lên, gấu lớn hùng hục lao tới hung hăng vồ lấy nữ nhân trước mặt. Dù không có nội khí, nhưng yêu thú lại có nhục thể cường đại, công kích phương diện ngoại công, cũng ngang nũa với công kích của một võ sư, cũng đủ làm vỡ nát một tảng đá, hay vồ gãy một thân cây. Đối với cơ thể phàm nhân sao có thể chịu được

Nữ nhân thấy con gấu vồ tới vội tung người né tránh. Đôi chân nhỏ nhắn khẽ đạp lên đầu Kim Man Hùng, nhảy bật lên một lần nữa, Trên không trung nữ nhân xoay người tung trường kiếm hướng xuống phía dưới

“Mộc ảnh chi kiếm”

“Sát”

Một cỗ kiếm khí màu xanh nhanh chóng lao xuống phía dưới một kích xuyên qua đầu con gấu. Động tác không màu mè hoa mỹ, thân pháp phiêu dật như hành vân lưu thủy, một kích giết chết Kim Man Hùng, đùa tửu đoạn cũng thật là ghê gớm. Mọi chiêu giết chết yêu thú cao cấp, đây thực sự là cấp bậc gì. Võ quân cũng hơi khó để làm như vậy. Những người này chắc chắn còn cao hơn Võ Quân một bậc là điều không thể bàn cãi

“Minh Hiền, Mộc ảnh kiếm khí của muội lại tiến thêm một bậc rồi chắc cũng tiếp cận Liễu sư ca rồi”

Nữ nhân cười nhẹ

“Hi hi, nhị sư huynh quá khen rồi, Mộc Ảnh kiếm khí của muội sao có thể so sánh với Liễu Sư ca chứ”

Vừa nói nữ nhân vừa tiến lại xác con gấu dùng trường kiếm vạch một đường lên đầu Kim Man Hùng rồi từ đó một viên đá màu trắng to cỡ hai ngón tay từ từ bay lên không rơi vào bàn tay nhỏ nhắn của nữ nhân. Khỏe miệng có chút cười tươi hơn

“Không ngờ chốn hoang vu này lại có Tinh thạch, lại là tam phẩm”

“Muội có được tinh thạch là tốt rồi, chúng ta về Bạch Thành thôi”

Nam nhân anh tuấn mắt xanh lạnh lùng nói vậy. Sắc mặt nữ nhân có chút xụ lại, khiến hai nam nhân vì muốn lấy lòng phải thêm vào

“Liễu Sư ca mấy khi Cửu Huyền Môn lại cho đệ tử xuất thế, lần này huynh trở về quê chúng ta phải năn nỉ mãi Trưởng lão mới đồng ý cho đi cùng, nên để chúng ta đi du ngoạn một chút chứ”

Vẫn sắc mặt lạnh lùng, nam nhân vội quay mặt đi

“Lần này trở về ngoài mặt là dựa vào Võ hội, tuyển chọn đệ tử nhưng thực chất còn là tra xét dư đảng của Huyết Diện Hắc Y đường, là người của Ma Môn. Mọi người vẫn nên về Bạch Thành thì an toàn hơn, nếu có chuyện gì bất chắc ta cũng khó ăn nói với Tông Môn”

“Huynh thật là...”

Nữ nhân mặt mày bí xị nhưng vẫn dôi gót đi theo, dường như không muốn làm phật ý người này. Trong thoáng chốc đám người nhảy lên thiên không rồi biến mất. Đây là ngự khí phi hành sao, nghe họ nói chuyện chắc là người của tông môn nào đó.

Tiểu Thất thấy đám người rời khỏi thì rời khỏi chỗ núp. Nhanh chóng thu thập tài liệu yêu thú, Kim Man Hùng lần này hấn phát tài rồi, thủ đoạn ra tay nhanh gọn dường như không phải là nội khí bình thường. Nhưng có thể một chiêu hạ sát yêu thú chắc chắn là cao minh hơn. Nghe nói họ đến võ hội vậy thì còn có cơ hội gặp lại.

Tiểu Thất thu hồi tài liệu, lúc này hắn đã thu được một khối lớn rồi, mang thêm nữa chắc chắn không dễ đi lại, Từ từ mà về Bạch Thành thôi, khu yêu thú cao cấp lại mang nhiều đồ, gặp nguy hiểm khó mà thoát nạn, Lại có một món lợi lớn mà không phải bỏ nhiều sức không thể bỏ phí được.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bạch Thành Chi Biến

Bạch Thành Võ hội chỉ còn hơn mười ngày nữa là bắt đầu, nhưng đệ tử tinh anh cũng lần lượt trở về, Những người này trước kia chưa nổi danh, lần này có cơ hội thể hiện bản lĩnh. Hơn nữa lần này Thành chủ cũng có ý muốn tìm hiền tế(Con rể) cho mình, quận chúa cũng đã đến tuổi cập kê, vì nàng không thích tu luyện nên đành gả chồng sớm vậy. Chỉ cần là võ giả tuổi chưa tới ba mươi trong kỳ Võ hội lần này, biểu hiện tốt làm Quận chúa vừa lòng là được

Chưa kể Cửu Huyền Môn cũng nhân dịp này tuyển chọn một số người có tiềm năng gia để thu nhận làm đệ tử. Cơ hội được gia nhập vào tông môn bước chân lên tiên đạo ai lại không muốn cơ chứ. Cũng chính vì thế mà Việc chuẩn bị có phần long trọng hơn.

Luyện Võ các được xây dựng ngoài huấn luyện lực lượng cho quân doanh, quy mô rộng lớn cũng vô cùng thuận lợi cho việc tổ chức võ hội. chỉ cần xếp thêm vào vài hàng ghế làm khán đài vậy là xong rồi, Ít nhất cũng diễn ra ba ngày từ sáng đến tối. Mấy này này, học viên đều được đi ra ngoại thành tại chỗ của các vị đô úy mà rèn luyện thực chiến. Luyện Võ Các lúc này chỉ toàn là các thợ thủ công, trang trí lồi đài, xây dựng thêm một số khu dành cho việc nghỉ ngơi, cũng như là đài quan sát cho các nhân vật cao tầng.

Không chỉ bên trong mà bên ngoài, đâu đâu trong Bạch Thành người ta đều bắt đầu bàn luận về kỳ Võ Hội lần này. Nhất là tin đồn về những đệ tử tinh anh trở về, thực lực tăng mạnh, ai hơn ai cũng khó đoán trước được

...

Từ khi Mộng Lăng trở về dù là Lăng gia chủ chỉ nói nàng là bằng hữu con gái mình nên có người tin cũng có người không tin. Hằng ngày cũng chỉ ở trong phòng ít khi ra ngoài vào ban ngày, Người ta chỉ thấy có người vào khám, và nhan hoàn chăm sóc nhưng lại không có chút thông tin nào được truyền ra. Vì vậy Bạch Thành không có ai biết Mộng Lăng đã trở về. Thậm chí có người còn đồn rằng nàng đã chết khi đi thí luyện

Đại nạn không chết ắt có phúc báo, Sau khi trở lại Lăng gia được chăm sóc chu đáo, thương thế đã khỏi, tuy nhiên khuôn mặt vẫn còn ba vết sẹo khó mà lành lặn ngay được. Chưa hết Phục Tâm Đan mà Lăng Thiên đem tới lại làm tổn hại đan điền của nàng, tuy đã lành lặn nhưng khó mà tu luyện lên tầng tiếp theo, Dù Lăng gia chủ có tìm cách nào cũng không có tác dụng

Kinh mạch Tắc nghẽn đã được khai thông, lúc trước đang luyện hóa Tinh thạch thì bị Thiên Kiếp đánh xuống, Khí vận bị gián đoạn sinh ra tắc nghẽn trong người khó chịu di chuyển khó khăn. Mấy ngày này được gia chủ dùng nội khí khai thông, giờ đã đi lại bình thường, hơn nữa cơ thể đã luyện hóa hoàn toàn Từ Linh Thạch và Phong Linh Thạch. Thân pháp và kiếm pháp đã tăng lên một bậc cũng có thể bù lại nhưng yếu kém của đan điền

Lăng Thiên con người người âm độc như vậy ngay cả người thân trong tộc cũng có thể hạ độc thủ. Nếu ngày đó Tiểu Thất không có mặt có lẽ mạng cũng khó mà giữ được, mạng giữ được thì cũng là thân tàn ma dại, là một phế nhân không có người nhìn người khác được. Tuy chưa đến mức đó nhưng nhìn ánh mắt khinh miệt của người khác, Mộng Lăng cũng hiểu phần nào về nhân thế. Suy nghĩ thông suốt tự nhiên những lý giải về võ đạo cũng dễ dàng hơn.

Nhưng Võ hội đã ở ngay trước mắt, vị thế Lăng gia cũng phụ thuộc vào Lăng Thiên rất nhiều, hơn nữa Thành chủ muốn tìm hiền tế mà Mộng Lăng thì lại là nữ nhân, dù có tài giỏi cũng không thể làm gì. Lăng gia tinh anh đệ tử còn có Lăng Dạ và Lăng Vũ nhưng cũng chỉ là khổ luyện mà thành. Xét về thiên phú duy chỉ có Lăng Thiên được coi là ưu việt trong Lăng gia. Dù có tức giận thế nào nhưng gia chủ cũng không thể trừng phạt lúc này. Ngược lại còn phải hỗ trợ, cung cấp tài liệu tu luyện nhanh chóng giúp Lăng Thiên gia tăng thực lực. Vì đó cũng là hi vọng của Lăng gia, hi vọng là do còn trẻ tuổi suy nghĩ chưa kỹ, hành sự lỗ mãng. Nếu bản tính thật là như vậy thì không thể lưu lại Lăng gia.

Không giống với Lăng Gia và Hàn Gia đang bận rộn thu xếp, ráo riết tu luyện chuẩn bị cho võ hội thì Hắc Hồ Bang lại có chút thoải mái, đệ tử tinh anh thì tu luyện ngoài thành vẫn chưa có về. Tiêu Dật Phong thì chẳng có về già là lo lắng cả, bên ngoài luôn biểu hiện là mọi người không thích luyện võ. Chỉ thích văn chương, lo làm ăn buôn bán. Vì vậy thay vì tu luyện thì thời gian gần đây lại thường xuyên đi qua chỗ thành chủ, gặp quận chúa trao đổi thi ca, cùng nhau đàn hát, trau dồi tình cảm. việc này rất có tác dụng. Vì Quận chúa Liễu Thuần lại là người ham vui. Tiêu Dật Phong lại có tài ăn nói giỏi lấy lòng nữ nhân.

Ban ngày đi chơi chỗ quận chúa, buổi tối lại tới Như ý lâu vui vẻ cùng Phụng Nghi, quả thật là nhân nhả phong lưu. Muốn Nữ nhân có nữ nhân, Tiền bạc không bao giờ thiếu, Sao phải chịu khổ đi tu luyện cơ chứ. Cuộc sống như vậy chẳng phải là sung sướng lắm sao. Dù là mang tiếng theo đuổi quận chúa nhưng vẫn công khai đi đến Như Ý Lâu, người khác chắc chắn sẽ tung tin đồn bắt lợi, nhưng nào có để tâm. Đường như đang muốn người khác biết vậy,

Còn một việc vô cùng trọng đại, Liễu Tương Sinh đã trở về bạch Thành, hơn nữa còn dẫn thêm ba đệ tử khác của Cửu Huyền Môn lần đầu xuất thế. Đi đến một nơi xa xôi như vậy. Liễu Thành chủ đương nhiên là vô cùng cao hứng, như vậy là Bạch Thành coi như đã được bảo hộ, Trưởng lão Cửu Huyền Môn đứng là giữ lời hứa. Thêm nữa Liễu Tương Sinh thực lực đã vượt cả Liễu Thành chủ lại làm ông vui mừng ra mặt. Đón tiếp vô cùng Cẩn Thận

Đại Sảnh Liễu Phủ. Đang ngồi trầm tư suy tính thế thức thi đấu trong luận võ hội, thì đệ tử Cửu Huyền Môn từ thiên không đã tiếp đất từ lúc nào, chấp tay thủ lễ với Liễu Mặc

“Cha”

Rất lâu rồi nam tử anh tuấn mắt xanh, Liễu Tương Sinh khuôn mặt mới biểu lộ cảm xúc. Từ từ tiến tới quỳ gối hành lễ trước mặt Liễu Thành Chủ

“Sinh Nhi, ngươi đã về đó sao mau ... mau đứng dậy”

Nhìn Thấy con trai, lâu ngày không gặp nay lại lộ ra khí chất khác người như vậy, Liễu Mặc có chút xúc động run run nói

“Lần này con có được về lâu không...Mấy người này là...”

Liễu Tương Sinh từ từ giới thiệu và giải thích cho Liễu Mặc

“Đây và các đệ tử của Cửu Huyền Môn lần đầu đến Bạch Thành, người bên trái là Dương Tùng, bên phải là Khúc Hồi và người ở giữa là Minh Hiên. Họ đều là con cháu của các vị trưởng Lão ở Tông môn”

Nghe giới thiệu, ba người cũng chỉ cúi đầu chào, không có hành lễ gì. Dù sao cũng là người của Tông Môn, thân phận cao quý hơn Liễu Thành Chủ nhiều, lại không có quen biết gì với Thành chủ. Lần đầu gặp mặt mà có ý chào hỏi hồi đáp coi như đã cho mặt mũi rồi. Nếu là người khác có khi Thành chủ mới là người phải thi lễ.

“Thì ra là đệ tử Cửu Huyền Môn ghé thăm, hân hạnh, hân hạnh được đón tiếp”

Dương Lâm, Khúc Hồi cũng có ý mừng trong lòng, được người khác coi trọng sao lại không vui. Nhưng chưa kịp đáp lại thì Minh Hiên đã nhanh chân tiến lên chào hỏi trước

“Minh Hiên ra mắt Liễu Thành chủ”

Không ngờ cũng là quý gói giống Liễu Tương Sinh, Người ta là nhi tử mới làm như vậy, sao như nhân này cũng lại thi lễ kiểu đấy. Là vô ý hay cố tình thì cũng không thể nhận lễ này. Còn đám người hầu thì lại nghĩ đây có ý giống là con dâu ra mắt nhà chồng hơn, Một nữ nhân xinh đẹp như vậy ở cạnh Liễu Tương SinhTrông hai người rất xứng đôi. Nhận ra có chút không ổn

“Mau mau đứng dậy, không cần phải quý gói hành lễ. Người khác không hiểu là cho rằng người là Tân nương đang, ta mắt ta khó mà ăn nói”

Thấy có chút thất thố, Minh Hiên Thoảng có chút thẹn thùng, bẽn lễn đứng dậy. lăm lét nhìn Liễu Thành chủ rồi đảo qua Liễu Tương sinh. Thấy sắc mặt cũng biến đổi vài phần. Trước này đều là lạnh lùng vậy mà ta cứ tưởng là khúc gỗ không có cảm xúc chỉ biết cầm đầu tu luyện

“Liễu sư ca thường ngày vẫn luôn nhớ đến Thành chủ, lấy người làm động lực để tu hành. Người có ảnh hưởng như vậy Minh Hiên hành lễ là lẽ tự nhiên. Hơn nữa...”

Về mặt có chút tình nghịch thẹn thùng nói

“Người coi là trưởng tức (dâu lớn) cũng được...”

Vậy là người này có ý khác rồi. Liễu Mặc cười lớn, có con dâu xinh đẹp như vậy, lại là người của Tông Môn vậy thì còn gì bằng có chứ. Dương Lâm và Khúc Hồi có chút ngạc nhiên, như vậy là Tiểu sư muội đang công khai tự nhận mình là người Liễu gia sao. Không biết Liễu sư ca có tâm trạng thế nào đây

Liễu Tương Sinh nhìn Minh Hiên không nói gì, ánh mắt có chút không vui. Dù là nữ nhân này hay trêu đùa nhưng trước mặt Gia chủ lại nói năng như vậy. Dù là người của Tông Môn địa vị cao quý cũng không nên đem chuyện đại sư là trêu đùa như vậy.

“Minh Hiên sư muội vẫn còn trẻ, Lần đầu xuất thế không có hiểu rõ lễ nghi. Thường ngày hay trêu đùa xin cha đừng để tâm”

Sắc Mặt thiếu chủ có chút đánh lại, nếu thật sự là như vậy thì đang là bốn cột chính mình sao. Thôi coi như là người trẻ tuổi Thành chủ cũng không nên chấp nhất mới phải.

“Ta không có trêu đùa. Ta là Dạ Minh Hiên thực sự thích Liễu Tương Sinh, xin Liễu Gia chủ tác thành”

Ánh mắt nữ nhân thì đầy tình ý xem ra không phải nói dối. Kinh nghiệm lâu năm, Liễu Mặc biết điều đó, nhưng con trai Ông Liễu Tương Sinh mới là người có vấn đề, xem ra còn có chuyện khúc mắc. Tạm thời hòa hoãn chuyện này vậy

“Mọi người đi đường xa chắc đã mệt. Hãy nghỉ ngơi trước đã, chuyện này là chuyện trọng đại từ từ hãy nói đến”

Nói đoạn theo sự chỉ dẫn của mấy người hầu bọn họ được dẫn đến những phòng tốt nhất, Minh Hiên có chút không vừa ý, chưa kịp nói hết nhưng Liễu Gia chủ đã có ý mời mọi người đi nghỉ ngơi, vậy cũng không nên ở lại làm chi. Thời gian còn dài có thể bàn sau cũng được, trước hết về phòng luyện hóa linh thạch vẫn hơn.

Còn Lại Liễu Tương Sinh, Thành chủ có ý mời ra hậu viện nói chuyện. Nhìn con trai có bản lĩnh lớn như vậy trong lòng có chút tán thưởng. Từ nhỏ đã biểu hiện ra tư chất hơn người, sớm đã nổi danh là thiên tài đệ nhất bạch Thành, nay lại có cơ duyên gia nhập tông môn, lại được các trưởng lão coi trọng. Lại có nữ nhân là con cháu trưởng lão ái mộ, thật đáng vui

“Sinh nhi, ta biết con thiên phú hơn người, Tu luyện chắc không có trở ngại gì tương lai chắc còn tiến xa hơn nữa”

“Sinh nhi có ngày hôm nay cũng là nhờ hơn Cha đã hết lòng giúp đỡ mới có ngày hôm nay”

Liễu Mặc gật đầu rất vừa ý với nhân phẩm của Tương Sinh, có thành tựu cũng không có cao ngạo mà quên đi nguồn gốc.

“Ừm, Còn chuyện Minh Hiền có ý với con. Xét thân phận không phải nhỏ, dung mạo lại xuất chúng, tuy có hơi tình nghịch trẻ con, nhưng tình cảm chắc không phải giả dối.”

Khẽ thờ dài một hơi

“Ta biết... trước đây con và Lăng Mộng con gái của Lăng gia tình cảm có chút sâu đậm...Nhưng Lăng tiểu Thư lâu nay vẫn không rõ tung tích chưa biết còn sống hay đã chết. Nếu còn sống thì Vô Hội lần này sẽ trở về tham dự. Nếu không đến thì ta nghĩ con cũng nên trút bỏ gánh nặng...Mở Lòng của mình với người khác. Đừng để người ta chờ đợi quá lâu”

“Sinh nhi hiểu rồi.”

Hai người vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã qua lại với nhau. Lớn lên lại nảy sinh tình cảm, mối tình đầu khó lòng dứt bỏ. Ngày đó nhìn thấy bản lĩnh cao cường của rai vị trưởng lão Cửu huyền Môn nhất thời hứng thú đi theo hai người gia nhập tông môn mà bỏ lại Mộng Lăng nơi rừng thiêng nước độc. Đến Tông Môn tu luyện hoàn toàn khác xa so với tu luyện thông thường ở Bạch Thành. Thực lực quả nhiên tăng mạnh yếu thú trong Vân Vụ Sơn Lâm cũng không có đang để vào mắt nữa rồi. Nhưng khi có thực lực lại nhớ về nữ nhân, người từng kề vai sát cánh một thời. Nếu giờ gặp lại có thể truyền lại ít công pháp, Nói lại chuyện xưa, hi vọng nàng ấy có thể tha thứ

“Lần này chỉ có các con đến đây thôi sao?”

Nghe Liễu Mặc hỏi vậy, đề dò hỏi qua việc chiêu mộ đệ tử của Cửu Huyền Môn

“Các trưởng lão sẽ đến sau, lần này cho con đến trước thông báo để người chuẩn bị trước. Lần này có ba vị trưởng lão cùng đến, Ngoài việc chiêu mộ còn cần phải tìm ra tung tích của dư đảng Ma Môn. Muốn nhờ người âm thầm tra xét tìm hiềm tất cả nhưng người có hình xăm mặt quỷ”

Liễu Tương Sinh từ trong người đưa ra một bức vẽ, ký hiệu mặt quỷ màu đen rồi nói tiếp

“Họ nhờ người âm thầm điều tra trước, không muốn làm kinh động mọi người, đợi trưởng lão đến sẽ dễ hành sự hơn.”

...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Trở về Bạch Thành

Mấy ngày sau, đoàn áp tiêu cũng đã trở về. Ngô Thừa Phong là đệ tử tinh anh duy nhất của Hắc hổ ngoại trừ Thiếu chủ ra thì đây là người mạnh mẽ nhất, cũng ít khi xuất hiện. Giờ đây đã thấy mặt, Lâu lăm rồi mới có dịp tập hợp đồng đủ thế này. Ra đường thành từng nhóm gặp mặt hai nhà còn lại cũng không có yếu thế.

Đám người Triệu Huy, Ngô Lập và Ngô Hà tuy nói là ra ngoài tu luyện nhưng thực sự thì chẳng có tham gia thí luyện nào cả. Thực lực cường không có hơn lúc chưa đi là bao nhiêu. Có điều tâm tư thông suốt sau này vẫn có thể tu luyện được. Duy chỉ có Ngô Diêm là thí luyện thực sự, tuy bị thương không nhẹ song có An Mộc và mọi người chăm sóc nên cũng đã đỡ rất nhiều. Có thể tham dự được võ hội.

Người thay đổi lớn nhất có lẽ là Tiêu Dật Hồng, không biết tu vi thế nào nhưng tính cách đã thay đổi nhiều, cười nói và đi lại trên phố, mua sắm quần áo và mấy vận dụng của nữ nhân suốt ngày không có thấy tu luyện điều này trái ngược hoàn toàn so với trước. Không lẽ nàng có hứng thú với tu luyện a. Mỗi ngày đều ăn vận lộng lẫy, hôm thì thủy mị nét na, hôm thì quyến rũ khiêu gợi. Ai Thấy cũng xiêu lòng, nhưng là một tiểu thư lại la cà quán xá cao tầng trong bang mà biết chắc thất vọng lắm.

...

Tiểu Thất thì về sau một hôm, dù đi đường tắt nhưng hắn không có vội vàng, dự tính là về đúng lúc với đoàn nhưng lại lại muộn mất một ngày, từ nhanh lại hóa chậm. Vừa vào thành hắn đã đi tìm một nơi để bán tài liệu yêu thú, Trở lại quán cũ nơi này hắn đã từng bán một lần,

Tên trưởng quầy thấy hắn thì cũng chỉ ngơ ngơ thôi, Người bán tài liệu yêu thú nhiều như vậy sao có thể nhớ hết được cơ chứ. Nhưng bóng dáng tên này có chút quái lạ, lại mang theo một túi đồ lớn, cảnh này có chút quen thuộc. Trưởng quầy vội vã chạy tới chào hỏi

“Ta muốn bán tài liệu yêu thú, Ông xem chỗ này bán được bao nhiêu”

Tiểu Thất lần lượt mang ra các tài liệu, Làm Trưởng quầy ngoác mồm trầm trồ

“Toàn là tài liệu yêu thú cao cấp da Hắc Tinh báo còn nguyên vẹn

“Ồ đây là... Tài liệu của Kim Man Hùng.. loại này mà cậu cũng có ... chà chà”

Trưởng quầy suốt xoa. Loại này mấy năm mới có người mang đến, chỉ cần bán ra là sẽ có người dùng giá cao mà mua, đồ quý như vậy lão nhìn Tiểu Thất đánh giá một hồi, ăn mặc rách rưới vậy mà lại mang đến một núi tiền

“Chỗ này rất đáng giá, tài liệu lại không có bị hư hại...”

Trưởng quầy nhăn nhó tính toán hồi lâu rồi đưa ra cái giá

“Giá ưu đãi... 2 vạn bạch kim”

Thật nhiều tiền a là 20000 bạch kim, gấp 6 lần so với lúc trước, Dù biết là lão sẽ kiếm được hơn khoản này, nhưng đó là nguyên tắc của người làm ăn, cũng không nên so đo làm gì. Thiệt hơn một chút cũng chẳng sao cả.

Gật đầu đồng ý, hắn nhận lại một túi tiền lớn rồi ra về. Trưởng quầy mừng ra mặt luôn mồm cảm ơn vì Tiểu Thất ghé thăm, lại mang thêm một khoản lợi nhuận lớn cho lão. Đúng là quý nhân mà, sinh khí câu hàng sẽ lại tốt lên rồi.

...

Giờ đã nhẹ nhõm, hắn đi tới Thăm Lão lục hỏi thăm một chút, Cửa hàng lão lục hôm nay lại đông khách lạ thường, lại có bóng người to béo đang phụ giúp, người này chính là Tiểu Ngũ a, giờ đang tầm trưa nên rảnh rỗi qua giúp Lão Lục, công việc hạ nhân quanh năm đều như vậy, Tiểu Thất cũng đã đến thế giới này một thời gian, cũng đã đi vài nơi, làm vài việc. Thế giới này rộng lớn nếu cả đời chỉ quanh quẩn trong Bạch Thành cũng là lãng phí. Nhưng đó là quyết định mỗi người hắn không thể áp đặt.

Lặng ngòi xuống một góc ngoài rìa hắn háng giọng nói lớn

“Chủ quán cho ta bát mỳ”

Tiểu Ngũ lật đật chạy ra bùng theo tô mỳ, ánh mắt thì lại cúi xuống không muốn nhìn mặt người khác nên không có nhận ra Tiểu Thất. Nhưng như vậy chỉ làm Tiểu Thất có chút thất vọng bèn háng giọng lớn hơn, lúc này tiểu Ngũ mới lên lút nhìn

“Hóa ra là Tiểu Thất, làm ta hết hồn... ngươi về từ lúc nào vậy”

“Ta cũng mới về thôi, ngươi đang giúp Lão Lục đấy à?”

Tiểu Ngũ cười cười, nụ cười này là nụ cười an phận

“Sắp đến võ hội nên nhiều lũ khách có đến xem, ta tranh thủ giúp lão lục một chút”

Đúng là trong thành không khí của võ hội đang ảnh hưởng rất nhiều, nó khá giống với Tết âm lịch mọi người trong thành cũng nhân dịp này mà trang hoàng nhà cửa, chuẩn bị ăn uống cho mấy ngày trọng đại. Lão Lục thấy Tiểu Ngũ lại lè mề như vậy liền đi tới

“Ô là tiểu Thất à! lâu lắm mới thấy ngươi... khà khà”

Tiểu Thất cũng cười đáp lại

“Ta đi làm nhiệm vụ bang hội, Ở Tận Thiên Phổ Thành cũng vừa mới về thôi”

Lão Lục lại thở dài

“Đến tận Thiên Phổ Thành? đường đi cũng gian nan lắm. Ngươi trở về vậy là tốt rồi”

“Về chứ. Ta cũng muốn xem võ hội lần này”

Lão lục gật gù,

“Ngươi về là đúng, Lần Võ Hội này rất đặc biệt, Thành chủ muốn kén rể cho quân chúa. Cửu Huyền Môn cũng nhân dịp này mà tuyển chọn đệ tử. Hai sự kiện lớn như vậy tất nhiên các Thế lực không thể xem thường. Các tinh anh đã trở về gần hết, hiện vẫn đang điên cuồng tu luyện a.”

Tiểu Thất nghe vậy cũng thích thú, ít nhất cũng phải như vậy thì mới có việc mà bàn tán chứ. Nhân tiện hắn đang có một khoản lớn, cho lão lục và Tiểu Ngũ một khoản cũng không có gì.

“Ta cũng mới kiếm được một chút, cho Lão và Tiểu Ngũ một chút, không nhiều nhưng lão cũng làm ăn nhẹ nhàng hơn, Tiểu Ngũ cũng có thể rời bang hội ra phụ giúp lão có người nói chuyện vẫn vui hơn”

Hai người cảm lấy bọc tiền rồi há hốc mồm

“5000 bạch kim, ngươi thật là hào phóng nha”

Tiểu Thất cười cười, sắp tới hần tự do, ra ngoài sân yêu thú cũng không có thiếu tiền.

“Hai người mỗi người một nửa, chỉ ít cũng đủ mở một tủ lâu nhỏ, đỡ phải ở ngoài đường lo chuyện nắng mưa, thuê thêm người làm vậy là được rồi”

Nếu được như vậy thật thì cuộc sống hai người sau này cũng không phải lo lắng nữa. Ăn Vội Bát mỳ rồi hần xin phép hai người ra về. Trước mắt không biết nên về Hắc Hồ Bang Hay là đến Như Ý Lâu giao hai đồ vật. Hần suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định đến Hắc Hồ Bang, dù sao qua đó thông báo một tiếng, coi như là xong.

Ngoại đường vắng vẻ, Hôm nay nội cụ đường không có thấy nhị thiếu gia, Nghe Mục Trường lão nói thì, chắc là đang đi chỗ của Quận chúa rồi. Khu luyện võ lại náo nhiệt vô cùng. Mọi người đang thi đấu để tuyển chọn ra mười người để tham dự võ hội, dưới 15 tuổi lấy ba người, từ 15 đến 30 lấy bốn người, trên 30 lấy ba người. Hiện tại cũng chỉ là các võ giả và võ đồ dưới ba mươi tuổi tỷ thí với nhau thôi. Trên ba mươi là do bang hội chỉ định.

Tiểu Thất cũng chỉ ghé qua chứ không có ý nán lại lâu, dù sao cũng không có gì quá hứng thú, đối với thực lực mà những người này biểu hiện ra không có gì đáng nói cả. Hàng ngày vẫn như vậy mà thôi. Còn Ngô Thừa Phong tuy chưa gặp qua, nhưng xếp sau Tiểu Dật Lôi thì cũng không quá kỳ vọng. Đặc biệt khi nhìn những người thần bí một chiêu kích sát yêu thú, thì những thứ đang xảy ra trước mắt chẳng thấm vào đâu.

Hần đang định rời đi thì lại có người nhận ra hần vội kêu lại

“Ê, Tiểu Thất ngươi về lúc nào vậy?”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên. Một người không có quan tâm đến Võ hội chỉ có thể là Tiểu Dật Hồng, Hôm nay ăn mặc màu hồng kiểu thực nữ. Nhưng tính cách vẫn vậy hoàn toàn khác biệt từ khi xảy ra sự cố.

“Ngươi đi đâu đây?”

“Ta đi tìm Nhị Thiếu Gia, có chút việc, nhưng người không có ở đây, Nghe Mục Trường lão nói có lẽ đến chỗ của Quận chúa”

Nữ nhân bắt đầu quần lấy hần

“Nhị ca của ta cũng thật nhanh tay, Tranh thủ chiếm lấy tình cảm quận chúa. Cũng hơn mấy tên đầu đất ngoài kia suốt ngày điên cuồng tu luyện, Nữ nhân khó mà có cảm tình được”

Thấy Tiểu Thất không hứng thú, quay người bỏ đi, Tiểu Dật Hồng cũng lèo đèo theo sau

“Ngươi không ở lại trong phủ mà đi ra ngoài làm gì...”

...Đội ta với”

...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trả nhiệm vụ

Đã không gặp Tiểu Dật Phong vậy thì Hần đi Như Ý Lâu trả đồ cho người ta rồi nói lại sau cũng được. Tien thể vào đó cũng cắt được cái đuôi phiền phức này. Như ý Lâu mấy ngày nay đông khách lạ thường. Lữ Khách từ nơi khác đến cũng ham chút của lạ. Dị nhân kỳ sỹ cũng không ít người khoái loại hưởng thụ này. Trời cũng đã xế chiều chút nữa thôi là người đi vào nườm nượp, bên trong bận rộn khó nói chuyện.

“Vậy mà ta cứ nghĩ ngươi nhàm chán, không ngờ cũng là một nam nhân, thích đến những nơi phong nguyệt thế này a.”

“Nơi ta đến không có sạch sẽ gì, Tiểu Thư xin hãy về đi”

Tiểu Dật Hồng khanh tay cố gắng ưỡn ngực ra, chua ngoa nói

“Không sạch sẽ sao? Vậy ta càng muốn xem”

Ngắm lại chác cũng chỉ mạnh miệng thế thôi, chắc đi vào rồi cũng sẽ chạy lao ra ngoài như Tiểu Hà thôi. Tiểu Thất khẽ mỉm cười rồi đi vào trong, chỉ có lác đác vài người thôi, vì vẫn chưa tới hần người ta chỉ thích đến nơi này vào ban đêm thôi.

Tú bà nhìn thấy người vào liền chạy tới cười nói một hồi

“Đại nhân sao người đến sớm vậy, Các cô nương vẫn còn đang chuẩn bị...Ngài đợi một lát “

“Ta không có đến uống rượu”

Tú bà nhìn sang nữ nhân đằng sau, đánh giá một lượt

“Nữ nhân không có vào đây để vui đùa a. Không lẽ muốn gia nhập vào Như Ý lâu sao?”

Tiểu Thất vội cười đáp một cách gian xảo

“Đúng vậy ta muốn bán người này, Bà xem có đáng giá không?”

Tú bà lượn một vòng quanh nữ nhân, sờ nắn một chút rồi kết luận

“Tuy chưa phát dục hoàn toàn, nhưng vài năm nữa là khiến nam nhân Bạch Thành phải điên đảo...3000 bạch kim là một giá hời rồi đấy”

Tiểu Thất thầm cười, bán một người còn không bằng một tài liệu yêu thú. Nhưng chưa vui mừng được lâu thì một bàn tay nắm lấy tay hắn néo một cái. Làm hắn đau nhói

“Ai cho phép ngươi mang ta đi bán..

Hướng lại phía tú bà ưỡn ngực nói

“...Hắn ta đùa đấy, chúng ta đang muốn tìm một chỗ, kín đáo và tâm tình một chút...Bà đi thu xếp đi”

Quay sang Tiểu Thất, nữ nhân nở nụ cười tỏ vẻ khiêu khích” Muốn chơi xỏ ta, ngươi còn non lắm”. Không ngờ Tiểu Thư còn mặt dày đến mức đó. Tiểu Thất chỉ lắc đầu cười khổ đưa cho Tú bà một túi tiền

“Đừng để ý những lời vừa rồi... ta đến gặp Phụng Nghi có chút chuyện”

“Hay là chờ thêm chút đi, chắc giờ này sơn phấn cũng sắp xong rồi”

Tiểu Thất xua Tay

“Ta không có để ý, ta gấp một lát rồi về thôi, không có nán lại đâu”

Vẫn như lần trước, là lần ba phòng cuối tú bà đưa đưa đến cửa rồi lại đi xuống. Tiểu Thất ngo nghiêng xung quanh, rồi ngoảnh lại. Thái độ của Tiểu Dật Hồng không có chút không bình thường, cứ nhón nhơ như đã từng đến những nơi như thế này.

“Tiểu thư, Ta có chuyện riêng phiền người ở ngoài chút?”

“Ngươi thật là, dẫn nữ nhân tới chỗ này rồi bỏ người ta lại bên ngoài là có ý gì”

Nữ nhân này thật sự nghiêm túc?

“Ta đi vào cũng được, đứng ở ngoài ngại chết”

Ngại sao? Đi vào trong này mà vẫn nói là ngại sao?

“Ta chỉ nhìn thôi, không có làm gì đâu..”

Vậy là làm khó hắn rồi, cũng may là hắn không phải đến đây vui chơi. Nếu không thì rất dễ cụt hứng. Mở cửa phòng hai người chậm rãi đi vào, Bày trí vẫn như vậy không có gì thay đổi, Nữ nhân đang ngồi bên bàn kê lại lông mày chải lại mái tóc, Thấy người đi vào không chút ngạc nhiên, bình thản chào hỏi

“Công tử đợi một lát Phụng Nghi sửa soạn một lúc rồi sẽ ra ngay”

Tiểu Thất quay sang ra hiệu Tiểu Dật Hồng ra hiệu cho nàng ngồi xuống. Về Mặt của hắn rất nghiêm túc khiến nữ nhân có cảm giác không nên làm trái lời hắn. Trong lúc nhất thời tự nhiên thấy tên hạ nhân này có vẻ thần bí, pha chút nam tính.

Phụng nghi cũng không để đợi lâu, là lướt đi tới. Về mặt có chút vui mừng khi nhận ra Tiểu Thất.

“Là Huynh sao lâu lắm mới thấy đó nha. Còn vị này là...”

Tiểu Thất cũng chẳng buồn trả lời, đối với những người này không nên qua lại nhiều

“Ta có mang hai kiện đồ vật tới. Cô xem qua rồi báo với Nhị Thiếu gia một tiếng”

Tiểu Thất xoay người lấy ra U Linh Bảo Giám và Thủy Tinh Châu, đặt lên bàn. Về Mặt Phụng Nghi có chút tươi, trong lòng mừng thầm. Không chỉ vậy

Tiêu Dật Hồng cũng có chút biến sắc, đối với hai đồ vật này hiển nhiên cũng có chút hiểu biết. Nhưng không thể biểu lộ ra quá nhiều, nên nhớ giờ đang mang thân thể người khác không thể để lộ thân phận thật

“Đúng là hai đồ vật này... Huynh vất vả rồi”

“VẬY là ta xong việc rồi, Cáo từ”

Thấy Tiểu Thất đã đứng lên Phụng nghi cũng chẳng buồn để ý đến Tiêu Dật Hồng, vội chạy lớn ôm lấy gã nỉ non

“Huynh giúp ta việc lớn như vậy, Phụng nghi không biết lấy gì báo đáp, Tội nay để Phụng nghi hầu hạ người”

“Đây chỉ là nhiệm vụ, không cần đền đáp”

Bàn tay khẽ sờ lên khuôn ngực nam nhân, cả người gáp sát vào lưng Tiểu Thất, giả bộ nức nở

“Chắc huynh cũng đã biết ta có thân phận gì. Người như chúng ta chỉ biết chồn chui chồn lủi, bị người khác truy sát. Bất đắc dĩ ta mới phải chạy đến đây. Huynh có thể lưu lại, kể tình hình bên đó một chút được không”

Tiểu Thất trả lời luôn

“Tất nhiên là không. Ta không muốn dính dáng gì đến người của Ma Môn”

Phụng Nghi bỏ tay ra khỏi Tiểu Thất, Thái độ thay đổi ngay lập tức. Vốn Muốn trêu đùa nhưng mất hứng rồi, đồ vật đã có còn người thì sớm muộn cũng gặp lại thôi

“Nếu người đã nói vậy ta cũng không giữ”

Tiểu Thất đi rồi nhưng Tiêu Dật Hồng chưa có đi. Phụng Nghi quay lại nhìn thấy bộ dạng chăm chú có chút hoài nghi, lạnh nhạt nói

“Người cũng biết hai đồ vật này sao?”

Tiêu Dật Hồng ấp úng

“Không, không có chỉ là hiếu kỳ một chút thôi”

Phụng Nghi thấy người này chắc chắn đang dấu gì đó, dù chưa gặp qua nhưng khí tức phát ra có chút quen thuộc. Đây là bảo vật của ma môn nếu nhận ra được thì thân phận không có đơn giản

“Là nữ nhân mà cũng vào chốn này xem ra có chút không bình thường?”

Tiêu Dật Hồng thôi ngắm nhìn đồ vật quay lại phía nữ nhân. Người này tất nhiên nàng biết, là một cao tăng trong Huyết Diện Hắc Y đường. Vậy mà lại ở chốn này gặp gỡ nam nhân, có chút không hợp đạo, nhất định là có việc gì đó. Lại thu hai kiện đồ vật này ... hừ

“Phụng Nghi, ngươi cũng là nữ nhân mà, ngươi ở được sao ta không ở được”

Phụng nghi thoáng kinh ngạc, cách xưng hô này ...

“Hình xăm của tên lúc này cũng là do ngươi làm?”

Nhìn nữ nhân lại đang đi lòng vòng xung quanh. Phụng Nghi có chút suy nghĩ về con người này...

“Ngươi tính kế một nam nhân lận lộn từ Bạch Thành đến Thiên Phủ, bảo hắn mang về hai kiện đồ vật U Linh Bảo Giám và Thủy Tinh Châu, ngươi cũng có chút mạo hiểm quá đi”

Phụng Nghi suy tính một hồi rồi nói

“Ngươi là ai? Sao lại biết nhiều như vậy”

Tiêu Dật Hồng khẽ vận một luồng khí, Một làn khói trắng bốc ra từ bàn tay. Như muốn biểu lộ thân phận của mình

“Loại khí công này... Ngươi là Bạch Diện”

Nhìn lại một hồi, khí tức người này phát ra đúng là người đó rồi

“Không ngờ ngươi lại có ngày thoát xa được thân thể nữ nhân, Thiêu Hồn thuật cũng lợi hại quá nhỉ?”

Tiêu Dật Hồng đi lại gần Phụng Nghi đôi tay sờ soạng nữ nhân trước mắt, Ghé sát lại gần nói

“Cũng có chút cơ duyên mới đoạt được... Giờ nói cho ta nghe, Ngươi đang suy tính điều gì...”

Đã biết được thân phận đối phương, Phụng Nghi cười một cách gian trá

“Ngươi... không cần phải biết...”

“Ta cũng là một người trong Huyết Diện Hắc Y đường, cũng nên biết mới phải”

Phụng Nghi cũng ngoái lại nghi ngờ nói

“Ngươi làm gì còn hình xăm, Lần này đoạt xá thành công, ta cũng nghĩ ngươi hãy nhân cơ hội này mà rời khỏi ma môn đi. Người khác có muốn cũng không được”

“Người nói cũng phải, Ta chỉ tò mò về số phận tên nam nhân xấu số, bị ngươi gài bẫy”

Phụng Nghi cười dài đầy mỉa mai

“Tên bán nam bán nữ nhà ngươi lại có lúc quan tâm đến người khác sao... hừ.. Ngươi sẽ sớm biết thôi”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thân phận của Bách Diện

Hai nữ nhân đang đấu mắt căng thẳng với nhau, dường như quan hệ của hai người cũng không phải tốt đẹp gì. Dù hai người đều là người trong Huyết Diện Hắc Y đường, đều có quý diện ấn ký màu đỏ, dấu hiệu của việc đã trải qua huyết luyện, cũng là nhân vật trọng yếu trong phân đà. Huyết Diện Hắc Y có 6 người có hình xăm mặt quý màu đỏ có biệt hiệu là Huyết Diện Lục Tú, mỗi người tu luyện một loại pháp công riêng biệt,

Bách Diện tính cách kỳ quái chuyên đi ám sát hành động một mình mỗi khi có nhiệm vụ thì mới gọi về. Quan hệ không có tốt với những người khác. Phụng Nghi có địa vị thấp nhất trong Lục Tú là người duy nhất lộ mặt thường xuyên. Chuyên đi thu thập thông tin trước khi Huyết Diện Đường làm một việc gì đó quan trọng. Bốn người còn lại chưa có lộ diện nhưng thực lực tất nhiên là cao hơn Phụng Nghi nhiều. Thủ đoạn ra tay rất tàn độc. Nhưng bản thân họ cũng chỉ nhận chỉ thị của đường chủ. Kế hoạch cụ thể như thế nào chỉ có đường chủ, một số vị trưởng lão và Phụng Nghi biết.

Trong khi hai người đang liếc mắt nhìn nhau không nói gì, thì một nha hoàn chạy tới, vẻ mặt lấm lét nhìn Tiêu Dật Hồng tỏ vẻ nhĩ ngại

“Cứ nói đi, đây... người của mình”

“Dạ, Phụng Nghi tỷ U Minh Trưởng lão và Lục tú đã đến Bạch Thành, đường chủ muốn gọi người về”

Phụng Nghi gật đầu ra hiệu cho người này rút lui, liếc nhìn Tiêu Dật Hồng bỏ lại một câu úp mở rồi đi ra ngoài

“Ngươi... đi hay ở?”

Nếu đi thì chắc chắn sẽ hiểu rõ mọi chuyện, nhưng câu hỏi thắc mắc về những chuyện gần đây sẽ hoàn toàn hiểu rõ về thân phận của cái tên khờ khạo Tiêu Thất, hay việc sử dụng đến hai kiện bảo vật này để làm gì. Bản thân Bách Diện cũng chưa biết công dụng hai món này. Nhưng đi theo thì đồng nghĩa với việc sẽ bại lộ thân phận, không thể yên ổn tu luyện Hợp hoan công, theo đuổi trường sinh, trẻ mãi không già

Bằng đi một thời gian, Tiêu Dật Hồng trở về Hắc Hồ Bang không có đi theo Phụng Nghi.

...

Một góc tối dưới Bạch Thành. Nơi đây được gọi là Hắc Ứng thế lực ngầm của Hắc Hồ, Thường ngày là sinh tử chi chiến, lúc nào cũng là đánh nhau trên võ đài đến sống chết, tiếng hò reo vang vọng khắp không gian dưới này, nhưng hôm nay lại im lặng khác thường. Đám võ sĩ quái dị đang quỳ dưới đất đầu gục xuống không có nhúc nhích, dường như đã không còn dấu hiệu của sự sống

Ngay giữa võ đài là một bể huyết dịch đang sôi sục, ngay phía trên là một khối linh thạch màu đỏ bao quanh nó là một đạo quang huyết sắc đang bị hút lên từ bể chứa, luồng khí không ngừng xoay quanh và bị hút vào khối linh thạch. Bên trong có chứa tâm mạch ma thú vẫn đang còn hoạt động.

“Đường chủ, tâm mạch ma thú đã được khôi phục thật là đáng mừng...”

Một lão giả cúi đầu cung kính Người này không ai khác chính là lão giả ở Huyết Diện Hắc Y Phân đà. Đôi mắt sâu hoắm. Mới đó mà lão cũng đã đến Bạch Thành, dường như có việc quan trọng phải làm

“Hạc Tử, Lão đã đến rồi sao?”

Người này đeo mặt nạ quý màu đỏ, dáng người hơi gầy mặc áo choàng kín mít, nghe giọng là một nữ nhân trung niên, nhưng quyền uy không nhỏ, người này chính là đường chủ của Huyết điện Hắc Y đường. Nghe tiếng bước vào chỉ ngoái đầu lại gật đầu

“Bái kiến đường chủ!”

Đứng sau Hạc Tử, Đám người mới đến cũng đồng thời hành lễ. Mỗi người một vẻ thân hình có chút quý dị, Một tên Cao lớn khác thường bàn trên cánh tay có gắn những miếng kim loại kỳ quái, Bàn tay to lớn có thể nắm trọn được thủ cấp của người khác. Minh trần để lộ ra nhục thể đồ sộ có xăm những hình thù kỳ quái nhưng vẫn lộ rõ hình xăm màu đỏ trên lưng. Ngồi trên vai gã là một người trái ngược hoàn toàn, thân hình gầy gò lại lưng còng, đôi mắt tí hí mũi cong cong có một miếng kim loại xuyên ngang qua trên tay cầm một cái gậy màu xanh đang không ngưng bốc lên những làn khói màu xanh

Hai người bên cạnh thì lại có phần giống người hơn, Một người tóc cắt ngắn theo kiểu hiện đại mắt sắc mảy cao, khuôn mặt có chút giống trẻ con, Trên lưng dắt song đao, loại dị đao. Tên còn lại thì là một nam nhân râu rậm, đầu tóc bù xù không nhìn thấy mắt hai tay đang đặt lên chuỗi của một Thanh cự Kiếm màu đen cắm chặt xuống nền đất.

“Xem ra vẫn là Thiếu một người...”

Hạc Tử vốn một tay đào tạo ra nên Lục Tú, đối với thái độ của các đệ tử lão cũng có chút trách nhiệm, nghe thấy đường chủ có vẻ không vừa ý vội bào chữa

“Bách Điện hành tung bất định, thuốc hạ đã để lại lời nhắn, nhưng hình như Hắc đã rời Thiên Phủ không có thấy...”

Đường chủ hừ nhẹ một tiếng, rồi quay người lại hướng phía Phụng Nghi và Hạc Tử

“Vật hiến tế thế nào rồi?”

Hạc Tử vội lên tiếng

“Phụng Nghi tìm được một người rất khá, Nhục thể quả thực cường đại. Lúc ta gặp hắn, thân thể người đó đã qua Một lần Độc luyện, nên ta chỉ tiến hành huyết luyện. hiện giờ nhục thể kẻ đó cũng hơn 1000 cân lực, thân thể lại không có bị biến dạng. Căn cơ quả thực thích hợp vô cùng. Nếu tiến hành thay thế Tâm Mạch Ma thú vào người hắn, Ma tính phản phệ có thể chịu đựng được”

Nghe vậy Đường chủ cười dài tán thưởng

“Phụng Nghi... Người làm tốt lắm...”

Bớt chột nộ cười tắt đi, thay vào đó là sự nghi hoặc

“Một kẻ luyện nhục thể đến được 1000 cân lực thì ý chí chứa hắn không phải tầm thường không dễ gia nhập Ma Môn. Người có chắc dùng Thiêu Hồn Thuật có thể khống chế, thao túng được hắn chứ?”

Phụng Nghi cũng không hoàn toàn chắc chắn về việc này. Mấy lần cố gắng mê hoặc hắn nhưng không có câu dẫn được tên này, nghe hỏi vậy có chút bất an

“Lần này thuộc hạ có nhờ trưởng lão mang thêm U Linh Bảo Giám, và Thủy Tinh Châu, có hai kiện đồ vật này hi vọng có thể thao túng được hắn”

Đường chủ có chút không vui. Lạnh nhạt nói

“Hi Vọng sao. Ma Môn không có hai từ này, nếu không thao tác được thì phải đoạt xá bằng mọi cách”

Đoạt xá là cách chiếm đoạt thân thể người khác, cách này vô cùng nguy hiểm, Thiêu Hồn thuật sẽ dẫn động linh hồn thoát khỏi cơ thể, nhưng một khi thoát ra thì không thể quay lại cơ thể cũ. Trường hợp đoạt xá chỉ thành công khi ý chí của người đoạt xá mạnh hơn nạn nhân. Nếu gặp phải kẻ có linh hồn lực mạnh hơn không đoạt được thân thể thì linh hồn kẻ đoạt xá bị tổn thương nặng nhanh chóng tan biến.

Bách Điện đoạt xá được thân thể Tiêu Dật Hồng là vì khi đó người này đã bị vũ nhục, tra tấn qua thể xác, tinh thần bị điên loạn nên mới có thể dễ dàng đoạt xá. Nhưng một kẻ luyện thể đến 1000 cân lực, tinh thần có thể bị điên loạn sao?. Ai trong số bọn họ có gan đoạt xá tên này chứ. Tên này chỉ là hạ nhân, không có người thân, lấy ai có thể làm hắn rồi trị đấy

“Đoạt xá tên này quả thực rất khó, Khi Trải qua huyết luyện hắn ta không kêu lấy một lời. Lão nghĩ phải tìm cách làm hắn tự nguyện gia nhập Ma Môn”

Đường chủ đi lại một hồi, suy nghĩ một thoáng rồi cười cười

“Muốn hắn gia nhập Ma Môn vậy thì phải nhờ đến Tiên Môn rồi”

Mọi người có chút nghi hoặc, chưa hiểu ý của vị đường chủ đang suy đoán hồi lâu thì đường chủ lại thêm

“Hạc Tử, Lão có mang theo Theo Thâu Tâm thi cổ chứ?”

Hạc Tử gạt đầu, Thâu Tâm thi cổ, loại cổ độc khi đi vào cơ thể sẽ ăn mòn từ từ chủ thể lúc đầu là không chế hành động ăn mòn một cách từ từ, loại cổ độc này sinh sản rất nhanh sau mười ngày ký sinh thì sẽ phá nát nhục thể chủ thể mà bò ra ngoài. Đi tìm chủ thể mới, nhưng một ngày mà không hấp thu huyết dịch thì sẽ chết ngay. Nhưng dùng loại này không thể không chế lâu dài được, Đường chủ chắc có ý khác

“Đường chủ, người định dùng Thâu Tâm thi cổ như thế nào?”

Mọi người đều chăm chú lắng nghe

“Người dùng U Linh Bảo giám không chế đám cổ độc trước, sau đó thả nó xuống nguồn nước ở Nam Thành, và sau đó hãy để Tiên Môn làm việc còn lại... chúng ta chỉ việc chờ đợi thôi”

“Bạch Thành rộng lớn người lại đông, Nếu dùng Thâu Tâm thi cổ thì cả thành này...”

Đường chủ chỉ gạt đầu, như vậy là có người đã hiểu ra vấn đề. Bạch Thành người đông, Thâu Tâm cổ sẽ lan ra rất nhanh, mười ngày sau mới có người bạo thể, sự việc mới lộ ra, Lúc đó có thể dùng U Linh Bảo giám để điều khiển một đám thi nhân tha hồ mà làm loạn, nhưng sao phải mất công đến như vậy. Liệu cách này có thể làm người đó thay đổi tâm ý, tự nguyện gia nhập Ma Môn

Nếu quả thật hấn đồng ý thay thế tâm mạch hấn bằng tâm mạch ma thú. Thì cũng phải cần một thời gian mới dung nhập hoàn toàn, Việc dung nhập cũng phải tiêu hao lớn một lượng sinh khí, huyết khí. Bạch Thành lại bị thi cổ ăn mòn, đến lúc mọi việc an bài thì Bạch Thành đã trở thành một thành trì đã chết, người chết vô số, kẻ còn sống cũng chẳng giám lưu lại bỏ thành đi nơi khác, Lấy đâu ra huyết khí mà dùng. Chỉ muốn thay đổi chủ ý một người mà ra tay với vô số sinh mạng kẻ khác, quả Thật chỉ có Ma Môn mới làm chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Phát hiện

Đồ vật đã giao, nhiệm vụ đã hoàn thành. Phụng Nghi và Mục trưởng lão chắc cũng sẽ nói lại với Tiêu Dật Phong, giờ thì hấn đã tự do thực sự, không còn ràng buộc gì với Hắc Hồ Bang, cũng như Huyết Diện Hắc Y đường. Lão Lục Và Tiểu Ngủ cũng an bài xong... Còn Thiếu việc gì nữa nhỉ? À đúng rồi hấn còn phải đến Lăng Gia Một chuyến a,

Không biết thương thế Mộng Lăng đã khỏi chưa, Lăng gia chủ dường như đã đoán ra thân phận chắc người cũng hết lòng chăm sóc, Có sự quan tâm như vậy chắc đã ổn nhiều rồi. Hấn tình cờ có được Kim Tiêu Quả và Phục Linh quả, Nếu phục dụng hai loại quả này thì dung mạo của Mộng Lăng sẽ khôi phục. Nhưng trời đã tối nên đành phải chờ khi khác vậy

Đêm khuya thanh vắng hay ta ở Lại Như Ý lâu vui đùa một chút, dù sao Tiên đầy túi ăn uống cho thật thoải mái. Cũng chưa có bao giờ trải qua cảm giác vui vẻ như một người có tiền thực sự. Hấn lựa chọn Lầu bốn, nơi có thể ngắm nhìn bạch thành vào ban đêm, Ngắm hoa thưởng nguyệt. Trăng đã lên cao, Hai nữ nhân đang hầu rượu cho hấn.

Tầng bốn này cũng ít hơi người, không ồn ào như mấy tầng dưới, tuy chỉ là một tầng cách biệt nhưng yên tĩnh lạ thường. Bên trong là một tài nữ đang gầy đàn đem cho mấy nữ nhân các đang nháy múa...Chuyển động là lướt, nụ cười mê hồn

Trong khi hấn đang thưởng thức thì lại có người từ dưới lầu đi lên. Người này không ai khác chính là Tiêu Dật Phong, vẫn như thường lệ tay cầm quạt bộ dạng ung dung khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười nháy mắt với mấy Vũ nữ, theo sau hấn là một nữ nhân, người này Tiểu Thất cũng biết, Phụng Nghi mới hỏi chiều tối có gặp. Không ngờ khuya thế này mà Tiêu Dật Phong vẫn đến đây.

Vì Tiểu Thất chọn một góc yên tĩnh mà lại có hai nữ nhân vây quanh không ngừng đưa chén mời gã, Nên Tiêu Dật Phong không có để ý tới cũng ngồi xuống cách đó không xa. Vốn cũng chẳng còn gì với liên hệ với hai người này. Nhưng cuộc trò chuyện của hai người lại làm hấn chú ý

“Sao hôm nay Nhị Thiếu gia lại có nhã hứng lên đây thưởng nguyệt vậy”

Nữ nhân tựa sát vào người Tiêu Dật Phong âu yếm nói. Tiêu Dật Phong ngắm nhìn thiên không bằng vẻ mặt đắm chiêu

“Ta đã chiếm được cảm Tình Của Quận chúa, giờ có lẽ... đến lượt nàng phải giúp ta rồi”

Phụng Nghi đưa bàn tay rót cho hấn một chén rượu cười nói

“Thiếu gia muốn ta giúp chuyện gì?”

Tiêu Dật Phong thôi phe phẩy cái quạt liếc mắt sang nhìn nữ nhân có ý dò hỏi

“Ta muốn nàng cầu Dẫn Lăng Thiên, làm tâm hồn hấn điên đảo thì càng tốt”

Ánh mắt mê hoặc đang đưa tình với Tiêu Dật Phong. Phụng nghi đáp

“Như ta câu dẫn người có được chăng?”

Giọng điệu có tính khiêu khích bản tính nam nhân, Tiêu Dật Phong dung quạt nâng cằm nữ nhân ánh mắt có chút thương thức

“Tốt... cứ như vậy là được?”

Hít một hơi dài để chuyển đề tài hân thiếp

“Nghe nói cái tên hạ nhân mà nàng phái đi đã trở về... Đường chủ vừa lòng chứ?”

“Nói tới hân mới nhớ, Người biết gì về con người này không?. Muốn làm hân tâm thần hoảng loạn thì phải làm thế nào?”

Uống một hớp rượu, Tiêu Dật Phong thờ dài

“Hân cũng có chút biết suy nghĩ, rất coi trọng lời hứa, có chút ngớ ngẩn và rất dễ bị lừa... Chính vì có chút ngớ ngẩn nên đừng cố gắng tính kế với hân làm gì, vì sẽ chẳng diễn ra theo bình thường đâu. Chỉ có cách lợi dụng việc hân rất coi trọng lời hứa mà làm việc thôi”

Phụng nghi có chút ngạc nhiên

“Người đã từng tính kế với hân sao?”

“Cũng không hân là tính kế, chỉ là thử hân một chút thôi. Nghe nói nàng cần tìm một nhục thể cường đại cho Đường chủ, Cả Hắc Ung võ giả đồng võ số không có người nào phù hợp hay sao mà phải chọn hân làm huyết tế cho Ma Thú”

“Quả thật không có, nghe đám võ giả nói thì người mạnh nhất đã li khai rồi, những người còn lại thì không để vào mắt, nhưng ít ra huyết khí từng ấy người có thể khôi phục tâm mạch cũng coi như không phải đồ bỏ”

“Người mạnh nhất sao?”

Phụng nghi thờ dài tỏ vẻ tiếc nuối

“Người đó là một nam tử tóc hung đỏ, vóc người cao lớn. Ra tay rất tàn độc khi đối luyện sau khi đạt danh đệ nhất đã li khai Hắc Ung, đi đâu thì còn chưa rõ, nên không có dịp kiểm chứng”

Tiêu Dật Phong lườm một cái, người này nghe cách miêu tả thì có khả năng là đại ca Tiêu Dật Lôi. Nhân vật có thể đạt danh đệ nhất dưới thế giới ngầm, không ngờ lại là huynh ấy. Không biết Liễu trạch sư bá có biết việc này không. Võ giả Hắc Ung chuyên làm những nhiệm vụ ngầm, giờ này tất cả bị hiến tế cho ma thú. Bang hội nguyên khí đại thương, nhưng chỉ có dựa vào Huyết Diện Hắc Y đường mới có ngày thu tóm Bạch Thành.

Huyết nhục phù hợp cho Ma Thú phải cường đại, trải qua độc luyện và huyết luyện cũng chỉ coi là miễn cưỡng phù hợp mà thôi. Ít nhất sẽ chịu đựng được ma tính phản phệ. Khi dung hợp được thì đến giai đoạn tăng cường nhục thể. Cơ thể của phạm nhân sẽ sinh ra dị biến gần giống với nhục thể ma thú. Cần biết là không phải ai cũng trải qua Độc luyện và huyết luyện mà còn sống. Có người bị chết do trúng độc, có người không thì cơ thể bị biến dạng không ra hình người. Huyết Diện Hắc Y đường đã thử qua nhiều người nhưng chưa có ai phù hợp. Có Thể Thấy Tiêu Thất có tầm quan trọng như thế nào

Phụng nghi đưa bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Dật Phong chậm rãi nói

“Đây là việc của Đường chủ, người không cần bận tâm Biết nhiều quá cũng không có lợi cho người đâu. Sau Võ Hội này Nam Thành Hàn Gia Biến mất, Thiếu gia chỉ cần chăm lo cho Lăng Gia là được. Lúc đó Bạch Thành chắc chắn Uy Quyền Hắc Hồ Bang là lớn nhất.”

“Người ra sức vì Ma Môn không có chịu thiệt đâu”

Nữ nhân trong lòng có chút khinh thường, nhưng vẫn nở nụ cười trên mặt không ngừng tiến tới làm đủ trò ve vãn, Tiêu Dật Phong trầm ngâm một lúc, “đám người này lại đang lợi dụng hân sao” Nhưng cuối cùng hai người dặt nhau xuống lầu dưới. Tiêu Thất nghe thấy mình trở thành vật hiến tế của Huyết Diện Hắc Y đường, ánh mắt có chút rối loạn không biết do uống say hay do thông tin mình nghe được

Thì ra là mấy người này có chủ ý khi bảo hân làm nhiệm vụ ngay từ lúc đầu đã không có ý tốt, vậy mà ta hết lần này đến lần khác đối mặt nguy hiểm vẫn cố lết về Bạch Thành. Nếu ta không về thì cũng chẳng sao. Nhưng ta mà về và còn báo cho họ thì đúng là có chuyện, xem ra ta đã quá ngu ngốc rồi. Bị người khác lợi dụng lại còn tự đâm đầu vào nữa chứ.

Âm mưu chuẩn bị lâu như vậy, chắc không đơn giản. Thực lực của Ma Môn chắc không yếu nên tránh đi thì hơn. Nếu hân là vật hiến tế mà bọn chúng nuôi cho béo để đợi thịt, đã biết hân trở về không sớm thì muộn cũng sẽ tìm hân. Phải dẫu mặt đi trong mấy ngày sắp tới

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Khảo hạch quá đơn giản

Mấy ngày này hân không ở lại Tây Thành, ở đây có nhiều người có thể nhận ra hân, Đặc biệt là Tiểu Dật Phong khả năng thu thập thông tin về một người của hân rất là nhanh, lần trước hân theo dõi Tiểu Thất mà hân không hề hay biết gì. Lần này phải đề phòng mới được. Thậm chí Lăng gia cũng có người nhận ra hân. Nhất thời không thể công khai mà đến đó được, về phần hai quả Kim Tiêu và Phục Linh đợi khi võ Hội đông người tranh thủ đưa cho người sau vậy.

Bạch Thành lúc này chỉ còn Hàn Gia ở phía nam là ít người nhận ra hân, Chỉ có qua đó mới an toàn được phần nào. Tiểu Thất lấy tấm khăn dài quấn quanh che lại khuôn mặt, lúc này không ai có thể nhận ra hân. Mà cũng chẳng ai quan tâm vì hôm nay còn có một sự việc khác đáng chú ý hơn.

Ba vị trưởng lão của Cửu Huyền Môn đã đi đến Bạch Thành. Theo sự sắp xếp thì họ sẽ ở trong Sảnh chính của Luyện Võ Các, cũng vì thế mà nhiều võ giả lũ lượt kéo tới để tận mắt chứng kiến những người trong Tông Môn rốt cuộc như thế nào a. Trong lần trước chỉ có một vị trưởng lão và vài đệ tử hơn nữa không có công khai xuất hiện trong thành. Lần này có tới ba người, và hàng chục đệ tử khác. Nghe nói Liễu Tương Sinh cũng đã trở về mấy ngày trước còn dẫn theo vài đệ tử nữa. Đúng là người của Tông Môn khí chất thật khác người.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy những nhân vật trong truyền thuyết, bằng xương bằng thịt cùng là con người nhưng không thể nào với tới, Tiên Môn? Liệu họ có thể giúp được hân không? hai bên là đối lập nhau nếu có người báo cho họ tung tích của Ma Môn chắc chắn họ sẽ không làm ngơ. Vậy thì tốt quá hân có thể không phải chạy trốn nữa. Nhưng làm thế nào có thể gặp họ đây? Minh không có quen biết ai trong Tông Môn, muốn gặp họ lúc này thì không được rồi. Nghe nói lần này họ đến tuyển chọn đệ tử, nếu muốn gặp họ... thì chỉ có cách đạt được thứ hạng cao trong lần võ hội này

Bạch Thành võ hội đúng như cái tên, sự kiện này dành cho toàn bộ võ giả Bạch Thành, Ba Thể lực mỗi bên sẽ cử ra mười người, Quân Doanh Bạch thành có ba đô úy và một thanh chủ mỗi bên cử ra mười người, như vậy có 70 người mỗi thể lực, còn 80 người sẽ là võ giả tự do, tán tu trong Bạch Thành. Mỗi kỳ võ hội chỉ có 150 người tham dự vì vậy cần phải kiểm tra năng lực mới có tư cách đi vào tham dự

Đối với bảy mươi người của các thể lực thì do thể lực đó tự đề cử, còn các tu luyện giả tự do thì sẽ phải trải qua một cuộc khảo hạch về lực chiến và chọn ra 80 người có chiến lực lớn nhất. Việc khảo thí sẽ diễn ra trong ba ngày tại trung tâm Bạch Thành nơi rất gần Luyện Võ Các. Khảo thí rất đơn giản mỗi võ giả sẽ phải dùng lực đẩy một khối huyền thiết hình tròn ai đẩy xa hơn thì người đó sẽ được chọn. Mỗi cấp bậc Võ đồ, võ giả, võ sư tùy theo lúc đăng ký sẽ được chọn khối huyền thiết có trọng lượng phù hợp.

Võ đồ là 100 cân, võ giả 500 cân và võ sư 1000 cân, nhưng khối 1000 cân này không có mang đến, vì tu luyện giả tự do chưa có ai đạt đến mức võ sư. Mà nếu có thì họ đã gia nhập các thể lực lớn. vì vậy mức 1000 cân cho võ sư chỉ là lý thuyết mà thôi. Thực tế không có áp dụng đến. Tất nhiên sẽ không có võ giả nào lại đi đăng ký dùng mức đẩy của võ đồ, dù rằng người đó sẽ có cơ hội tham dự võ hội, nhưng chuyện “một học sinh cấp hai lại đợi 3 năm để giải bài toán cấp một sao” thật vô nghĩa và lãng phí thời gian.

Vừa hay đi ngang qua đó Tiểu Thất cũng tiến tới xếp hàng tham gia khảo hạch, Người xếp hàng rất là đông đồng thời cũng chia ra theo từng khu vực. Khu võ đồ hầu hết là những nhân vật dưới 15 tuổi, tuy nhiên đây sẽ là những nhân vật chính mà Cửu Huyền Môn muốn nhắm tới, còn nhỏ tuổi có linh căn sớm được phát hiện thì quá trình bồi dưỡng đào tạo sẽ tốt hơn. Còn Khu võ giả thì toàn là các nam tử, chẳng có nữ tu luyện giả nào, tuổi tác trải dài và cũng là khu đông người đăng ký nhất, Khu võ sư thì chỉ thấy mỗi cái biển còn bàn ghế ghi danh thì chẳng thấy ai

Tiểu Thất bước tới khu khảo hạch qua chỗ dành cho võ đồ hân nán lại một chút đánh giá một hồi, rồi nhanh chóng bước qua sang khu võ giả. Nếu hân đi vào đây thì tự tin sẽ đẩy được xa thôi chắc chawnslaf vào được một trong 80 người mạnh nhất, nhưng xếp hàng thế này thì lâu quá, chắc phải cuối ngày mới đến lượt hân mất, Suy tính một hồi lâu hân quyết định đi sang khu dành cho võ sư

Hiện tại lực lượng nhục thể hân hơn nghìn cân lực, trong khi nội khí mới chỉ ngang một võ đồ, Xét chiến lực thì đúng là ngang với võ sư nên đẩy sẽ dễ dàng thôi, hơn nữa không có ai xếp ở hàng này nên chỉ cần hân lần được khối huyền tinh 1000 cân đi là được. chắc chắn không ai dành được với hân. Khảo hạch thật quá đơn giản mà. Nhưng khoan đã làm gì có khối huyền tinh nào ở khu dành cho võ sư cơ chứ

Thấy có một gã đi tới khu võ sư lại che kín mặt mấy người quản sự ghi danh bên cạnh nhìn hân có vẻ khó hiểu. Những người bên khu võ giả cũng nhìn hân với vẻ khó hiểu, có người không được còn bôn cọt hân

“Tên kia có phải bị mất trí hay không bên kia là khu danh cho võ sư mà”

Người đứng sau hùa theo

“Không được tham dự cũng không phải gây ấn tượng thế chứ”

Và vô số những lời bàn tán sau đó

“Thật không biết lượng sức”

“Tên đó là võ sư thật sao?”

“Đừng đùa thế chứ, Võ sư đã sớm gia nhập thể lực lớn, ai còn tu luyện tự do làm gì?”

“Đúng đó, ta thấy hấn từ khu võ giả đi ra, chắc không muốn đợi lâu nên qua bên đó”

“Mỗi người chỉ được đăng ký một lần, là võ giả mà đi khảo thí mức võ sư, là cái thể loại gì?”

“Là Tên Ngốc chứ sao... các người không thấy hấn che mặt lại à? Rõ ràng là xấu hổ không muốn người khác thấy mặt”

Tiểu Thất ngó sang bên thì thấy đám người võ giả đang nhìn mình cười nói về chằm biếm. Hấn cũng nhăn mặt khó hiểu, Vội giơ tay ra hiệu cho một tên quân sự gần đó, Thấy có người gọi, mình tên quân sự mất ti hí vội chạy tới nhìn Tiểu Thất đây về nghi ngờ

“Người đến đăng ký khảo hạch Võ Hội cấp võ sư sao?”

Tiểu Thất gật đầu

“Đúng vậy bên này không có huyền Thiết sao?”

Tên quân sự vẫn không tin được bèn hỏi lại

“Người thực sự là võ sư? Là 1000 cân lực đấy, nhìn nè có một số” 1 “và ba số “0” người nhìn kỹ chưa? Bên này là võ sư... đằng kia là võ đồ?”

Thấy tên quân sự đang nhìn hấn bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng mất ti hí hấn cũng không có nhận rõ, Tiểu Thất nhìn lại số lượng đúng là 1000 cân không sai, bèn gật đầu với tên quân sự. Thấy vậy tên quân sự chạy sang khu võ giả hét lớn

“Đương quân sự... có người khảo thí cấp võ sư”

Lời nói nghe như sấm giữa trời quang. Mọi người há hốc nhìn Tiểu Thất một hồi rồi cười lớn. Nhưng đương quân sự thì không đứng dậy tiến lại chỗ tiểu Thất nhìn một vòng to về nghi ngại. Rồi phát tay cho tên quân sự mất ti hí

“Mang huyền thiết 1000 cân ra đây”

Giọng nói đanh thép, như muốn mọi người nghe thấy, và cũng muốn tiểu Thất nghe rõ để tỉnh giấc mộng. Vậy là 6 gã quân sự khác chạy vào trong khiên ra quả cầu to lớn gấp đôi của bên võ giả, mặt mày nhăn nhó bước chân run rẩy, lao đảo đi tới. Đồ đã mang ra rồi chuyện này không phải đùa, Tên kia thực sự là võ sư sao. Mọi người bất giác ngạc nhiên tạm dừng việc khảo thí bên võ giả, quay sang nhìn Tên ngốc sẽ đẩy khối huyền thiết như thế nào

Huyền thiết có phần cũ nát đã ở trước mắt, không khí có vẻ căng thẳng khi mọi người đang tập trung nhìn hấn. Mấy kỳ võ hội rồi chưa có võ sư nào khảo thí nên mọi người có chút tò mò, có thật là võ sư hay chỉ là một kẻ khờ khạo, không biết gì

“Bất kể người dùng nội khí hay nhục thể chỉ cần đẩy hòn đá này đi càng xa càng tốt”

“Ta chỉ có một mình tham dự khi võ sư vậy chỉ cần đẩy đi là được phải không”

Đương quân sự ngẫm nghĩ hồi lâu rồi trả lời

“Đúng là như vậy. Lúc này Người chỉ cần đẩy đi là được”

Tiểu Thất mỉm cười gật đầu, Hấn chạm tay vào khối huyền thiết cũ nát. Lúc này cho hấn dùng nhục thể đẩy mạnh một cái chắc chắn lăn đi được không vấn đề gì. Nhưng hấn lại muốn kiểm chứng lại lực lượng nhục thể của hấn có thể phát ra công kích ngang với một võ sư hay không. Tiểu Thất cúi người hai tay đang rộng ôm lấy khối huyền thiết nhắm mắt cảm nhận, nếu có thể tạo liên kết được với nó thì hấn có thể nâng lên được hấn lẩm nhẩm câu nói vị cao nhân đã nói với hấn ở chương “Vạn Vật Tương Thông, dùng tâm cảm nhận”

Thấy Tiểu Thất cứ ôm khối huyền thiết như vậy khiến người khác cảm thấy tên này có chút không bình thường.

“Tên đó có phải bị điên rồi không, tự dung lại ôm một khối huyền thiết như vậy, rõ ràng là chỉ cần đẩy đi thôi mà”

“Chứ còn gì nữa, nỡ mà cứ tưởng là võ sư ai dè là một tên điên”

Quân sự đứng cạnh đó cũng có vẻ nghi ngờ, nên kia ôm khối huyền thiết đã một thời gian rồi, không phải ngủ quên đấy chứ, cũng có thể a nhìn mặt hấn chẳng giống một người đang thức gì cả. Đang định hô gọi gần đây thì, Tiểu Thất đột ngột mở mắt, đứng dậy chậm rãi dùng một tay đẩy, khối huyền thiết ịch ịch lăn đi

“Một gang tay”

Giơ tên kia đẩy đi được” một gang tay” tưởng hấn thể nào chứ, hóa ra chỉ đẩy được một gang tay, vậy thì làm sao mà so với người khác cơ chứ... Mà khoan đã hấn thí luyện bên võ sư, bên đấy có mỗi mình hấn thì hấn so với ai.

“Ra là vậy. Tên này đoán trước không có ai ra bên đó tranh dành nên có chủ ý đó.”

“Vậy mà ta cứ nghĩ hấn ngốc cơ. Hay chúng ta qua bên đó, chỉ cần đẩy đi là được”

“Ngươi điên à, đó là huyền thiết 1000 cân đấy, không đẩy được đâu”

“Ngươi nói phải, ít ra tên đó cũng đẩy đi được, nhưng cùng lắm cũng chỉ hơn võ giả vài cân lực chẳng có gì đáng ngưỡng mộ cả”

Thức ra trong thời gian cảm ngộ tạo liên kết với khối huyền thiết, trong khoảnh khắc hần có cảm tưởng mình có thể nâng được khối huyền thiết nghìn cân mà ném đi vậy, nhưng làm như vậy thì sẽ bị người khác chú ý mất. Võ hội còn chưa diễn ra không nên để lộ hành tung sớm

“Ngươi tên là gì để ta ghi lại danh ngạch”

Dương quân sự chán nản nhìn Tiểu Thất, hóa ra cũng chỉ đẩy được hơn một chút, người này chắc cũng là võ giả cao cấp, có chút nhục thể cường đại nên mới đẩy được mức của võ sư, loại này vào Võ Hội có thể làm gì chứ, nhưng thôi kệ, Tu Luyện giả tự do có một võ sư tham dự vậy cũng tốt, tăng thêm bầu không khí vậy

“Ngoại hiệu của ta là Thổ Vương”

Tiểu Thất không thể nói tên thật được sẽ làm kẻ khác nghi ngờ mất, nên phải đặt một tên giả để thi tham gia vậy. Hần chỉ thích chạy và chạy thật nhanh, từng nghe nói là nhanh như thỏ, mà gan của hần cũng không lớn, nhất như thỏ để chỉ biết chạy trốn, như vậy hãy gọi là Thổ Vương (con thỏ để)

“Tên của ngươi cũng thật kỳ quái”

Tên quân sự ngoài bút vài cái rồi đưa lại cho Tiểu Thất một miếng lệnh bài

“Thổ vương đại nhân... ngươi cầm lấy cái này, khi nào đến dự võ hội phải mang nó đến, ta mới có cái để xác minh thân phận”

Tiểu Thất nhận miếng lệnh bài rồi ra về. Để lại một hồi tranh luận bàn tán về hần. Cũng may thực lực biểu hiện ra không làm người khác chú ý, Thổ vương đại nhân nghe cũng thật buồn cười a. Nhưng ngẫm lại đối thủ mà mình gặp cũng là võ sư a, trước nay có gặp qua vài võ sư cấp, uy lực của họ tất nhiên không thể xem thường. Chưa kể còn có võ sư cao cấp, võ sư trung cấp bản lĩnh chắc chắn cao hơn không ít. Muốn gây ấn tượng với Tông Môn thì cũng phải rèn luyện một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chuẩn bị cho võ hội

Cầm miếng lệnh bài trong tay, Tiểu Thất đi về phía nam Hàn gia, ít nhất cho đến khi võ hội diễn ra hần không có xuất hiện tại nơi này. Hàn Gia hần không có quen biết ai cả, và đương nhiên cũng chẳng ai biết hần, Lần trước hần đến rèn binh khí có ở lại chỗ của Lưu Vân một tiền bối chuyên rèn và khắc mình văn, Hiện giờ người đã trở về Hàn Gia, nhưng lò rèn cũ chắc không có ai ở. Quá tuyệt vời cho một nơi trú ẩn đồng thời tu luyện luôn.

Nam Thành là khu người lao động nhiều hơn là ăn chơi, đa số đều đi ra ngoài khai khoáng luyện binh khí, nông cụ. từ lâu ở đây xây dựng đơn giản và cũng chẳng có nơi nào giống Như Ý Lâu ở Tây thành cả. Tuy nhiên sắp đến Võ Hội mọi người cũng có trang trí đèn lồng một chút, tuy không quá hào nhoáng nhưng cũng gọi là có không khí. Tiểu Thất ghé một cửa hàng nhỏ mua vài bộ Y Phục, từ lúc hần xuyên không chưa có mua một bộ y phục mới nào. Giờ nhiều tiền sao lại không mua cơ chứ?

Bước tới Tiệm rèn không khí có chút hui quạnh, làm hần nhớ lại mấy ngày trước, từng tự tay rèn binh khí, lại còn đối chiến với mấy đệ tử Hàn gia nữa chứ. Tuy là bất phân thắng bại nhưng đó không Phải thực lực của bọn họ. Lần Võ hội này sẽ biết ngay thôi. Vấn đề trước mắt là tu luyện và tu luyện. Chỉ còn ban ngày nữa là bắt đầu

Cùng Tiểu Thất Ngẫm lại một chút về thực lực của hần, hiện giờ nhục thể chắc chắn ở Bạch Thành không ai so được với hần về khoản này, nội khí hần chỉ mới dừng ở võ đồ, Thủy Mặc tâm pháp đã luyện tới đại thành, những đòn công kích ngoại công có thể né tránh được. Thượng thủy Phiêu Vân Hành chỉ để chạy trốn không có nhiều tác dụng trong đối chiến. Nhắc mới nhớ hần không có luyện loại công pháp công kích nào, trước giờ chỉ dùng ám khí, và lực lượng nhục thể kết hợp với phản xạ nhanh từ Tâm Pháp thêm nữa kỹ xảo dùng phi hoàn của hần chưa có luyện qua.

Suy nghĩ hồi lâu nhưng thủ đoạn mà hần dùng để đánh yêu thú, hay đối phó nhưng võ giả bình thường thì còn được nhưng lần này là con người, lại là võ sư liệu có dễ dàng? Sự khác biệt giữa các cấp tu luyện giả chính là lực lượng và kỹ thuật sử dụng lực lượng, mánh kỹ thuật này thì hần chưa có học bài bản. Chỉ né tránh mà không công kích sao có thể chiến thắng. Thứ hần giỏi nhất là Ám khí và chạy trốn thì lần này không dùng được

Như vậy ba ngày này hần phải học về kỹ xảo ngoại công, và cách sử dụng Phi Hoàn. Ba ngày thời gian chắc chắn không đủ rồi. Hần cũng không có học từ trước vì nào có nghĩ sẽ dùng đến đâu. Chủ Ý Tham gia võ hội cũng là mới quyết định sáng nay. Thật bất ngờ mà. Kỹ xảo ngoại công thì thôi vậy nếu sử dụng phi hoàn một cách khéo léo cũng có cơ hội

Tiểu Thất bỏ qua việc luyện ngoại công, kỹ xảo dụng phi hoàn sau này còn dùng nhiều, ngoại công thì chạy trốn suốt chẳng phải dùng đến đâu. Có giáp mặt cũng né đi là được. Quyết định như vậy rồi hần lấy ra phi hoàn, Trước nay đều để trong võ lần sử dụng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thật là lãng

phí mà ngoài công dụng Hấp thu nội khí, hần cũng chưa có tìm hiểu thêm quả thật có chút lười biếng. Nếu không có những dịp thế này chưa biết hần có học tới không nữa

Từ Nguyệt Phi hoàn có hình bán nguyệt, có tay cầm ở giữa, có thể công kích từ xa hoặc cận chiến đều được, Công kích từ xa phi hoàn bay đi và cũng có thể bay trở lại, nhưng phải đạt đủ khoảng cách nó mới quay trở lại đúng vị trí cũ, Khi đối chiến thì không thể đứng im một chỗ mà đợi nó quay trở lại, Mà phải đoán được đường bay của nó từ đó di chuyển linh hoạt mà đón lấy. Nếu không chẳng khác nào đánh trận lại tự vứt vũ khí của mình. Còn khi cận chiến với đặc tính to bản, sắc hai bên, Từ Nguyệt phi Hoàn vừa giống đao vừa giống thuẫn(khiên) Công kích chỉ là đòn chém và đỡ, tất nhiên là tùy vào tình hình mà thi triển.

Vậy là chỉ cần luyện tập di chuyển đón bắt phi hoàn cho linh hoạt là được, nhưng nếu có thêm một đoản đao, đoản kiếm hay một chiếc phi hoàn nữa thì càng thích hợp, Song hoàn tất nhiên là tốt hơn. Nhưng mà chỗ này không qua rộng lớn luyện tập phi hoàn chưa quen thì chắc chắn một nổ nơi sẽ bị phá hủy, Tốt hơn cả là ra ngoài nam thành tìm một nơi rộng rãi mà luyện tập. Tiễn Thế qua mấy tiệm binh khí mua thêm đoản đao cũng tốt.

...

Bên Ngoài Nam Thanh chủ yếu là các mỏ khai khoáng, không có nhiều cây cối như Tây Thành, Chỗ này chỉ toàn núi đá, nhưng dấu vết đào bới tạo thành những địa hình lồi lõm khác nhau, có một lối đi không lớn lắm dẫn thẳng đến mỏ khoáng, xung quanh là những bãi đất đá lộn xộn cao bằng đầu người xe lấp đi nhất những bụi cỏ quanh đây, tất cả chỉ toàn đất và đá mà thôi địa hình này quả là thuận lợi cho việc luyện tập

Tiểu Thất thăm gặt đầu rồi thi triển Thượng Thủy Phiêu Vân hành đạp lên bãi đá mà chạy thoáng chớp đã biến mất khỏi con đường độc đạo

....

Nội Vụ Đường, Khuôn viên Hắc Hồ Bang

“Thiếu gia, người không đi chỗ quận chúa sao?”

Mục trưởng lão, có chút ngạc nhiên, vì thường ngày Tiêu Dật Phong không có ở Hắc Hồ Bang sáng thì đi đến chỗ thành chủ gặp quận chúa, buổi tối thì lại đến Như ý lâu. Đối với hoài bão ban đầu dường như đã quên rồi sao. Hôm nay lại tự nhiên đến đây gặp lão

“Hôm nay ta không đi, để nữ nhân đó nhưng nhớ một hồi, với lại đến nhiều quá thì người ta dễ nhàm chán a. Đến nhiều chi bằng đến đúng lúc, mấy ngày vừa rồi coi như là tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp thôi”

“Người tìm lão có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật Phong phát tay thu lại chiếc quạt gỗ nhẹ một cái. Nhìn Mục trưởng lão cười cười, đương nhiên nụ cười của người này chưa bao giờ làm người khác thoải mái. Tuy là cười nhưng không ai dám cười đáp lại, Hít một hơi thật dài

“Phiền Mục lão đưa cho ta vật đó. Đã đến lúc cần dùng rồi”

Mục Trưởng lão có chút xúc động vội vàng nói

“Người sẽ luyện môn công pháp đó sao?”

Tiêu Dật Phong gật đầu nhẹ, ánh mắt đang suy tính lại điều gì đó, còn Mục trưởng lão đi sâu vào trong nội vụ đường, xách ra một cái hòm gỗ nhỏ màu đen. Cái hòm này bên ngoài không có gì đặc biệt nhưng đồ quý tất nhiên ở bên trong. Một quyển công pháp màu đỏ đầy ma mị, tuy màu sắc đã cũ nhưng bên ngoài hình thức rất bắt mắt có sức thu hút, khiến người ta lập tức như muốn phát điên lao tới lật ra xem bên trong có cái gì.

Nhìn Tiêu Dật Phong lớn lên từ khi còn bé người này có thiên phú tu luyện nhưng lại bị lu mờ bởi ánh sáng của Thiếu chủ, trong mắt người khác nhị thiếu chủ chỉ là một cái bóng mà thôi, như nhận ra điều này Tiêu Dật Phong tự nhiên dùng mọi việc tu luyện tỏ ra cam chịu không tranh đua với Tiêu Dật Lôi, Mục trưởng lão biết vị thiếu gia trước mặt đã chịu thiệt thòi nhiều, với tính cách của người cũng coi như biết chút ít

“Mọi chuyện không thuận lợi cho kế hoạch của người sao?”

Tiêu Dật Lôi trầm ngâm, gật đầu nhưng ánh mắt không có thay đổi, khẽ thở một hơi

"Lân vô hội này ta không có lường trước được là Cửu Huyền Môn và Ma Môn đều có người tới. Những người này ta đều không có chút hiểu biết nào. Cửu Huyền Môn có quan hệ tốt với Thành chủ thực hiện kế hoạch rất là khó tốt nhân là áng bình bất động, còn người của Huyết Diện Hắc Y phân đã..."

Khi nhắc đến cái tên này Tiêu Dật Phong thoáng có chút tức giận

“Đám người Ma Môn này có ý lợi dụng ta, mưu đồ mờ ám, tuy ta chỉ chỗ cho bọn họ ẩn nấp dưới Hắc Ưng, nhưng tuyệt nhiên họ làm những gì ta không có biết, và họ cũng không muốn ta biết...”

Liếc qua chỗ Mục trưởng lão cầm lên quyển công pháp

“Ta vốn không muốn tu luyện công pháp, nhưng lần này ta có cảm giác không tốt nên không còn cách nào khác?”

Trưởng lão nhìn nhị thiếu gia trước mặt, thở dài một hơi, dường như ông cũng không muốn luyện công pháp này.

“Thâu Thiên Hấp Khí loại công pháp bá đạo hấp thu nội khí, linh khí trong thiên địa cũng như nội khí của người khác. Căn cơ của Người lại là dị căn, không có lo sợ bị phản phệ hiển nhiên tu vi của người sẽ tăng rất nhanh. Nhưng hấp thu nhiều loại nội khí sợ rằng tâm thần bất định không kiểm soát được bản thân rất dễ sa vào ma đạo”

“Mục trưởng lão yên tâm, ta chỉ sợ luyện xong công pháp này thế sự Bạch Thành ta tùy ý làm chủ, nhưng ta lo sợ sẽ quá nhàm chán nên trước giờ không có luyện qua, như vậy mới có chút thú vị, muốn thay đổi tâm trí của ta đâu có dễ”

Mục trưởng lão gật đầu. Có công pháp này trong Bạch Thành chẳng có ai làm thiếu gia lo ngại nữa. Hi vọng người vẫn làm chủ được bản thân mình không bị mất đi lý trí. Công pháp ma đạo không thể công khai tu luyện cũng như là sử dụng trong võ hội, Lần này muốn tăng thực lực thì người phải tu luyện một cách âm thầm rồi, mà võ giả trong thành thì nơi nào có thể thích hợp đây

“Thiếu gia người định đi đâu tu luyện công pháp này? Loại này không thể công khai cho người ngoài biết”

“Hắc Ung là chỗ tốt nhưng bị người của Ma Môn tận dụng rồi, ta cũng không thể đến đó bọn chúng sẽ phát hiện ra... Trong Bạch thành chỉ có một nơi ít người lui tới”

Mục Trưởng lão gật gù

“Mô Khoáng ở nam thành địa phận Hàn Gia là thích hợp nhất, võ giả tuy ít nội khí nhưng từng đó con người cũng đủ dùng rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình đầu

Trưởng lão Cửu Huyền Môn lần này đến Bạch Thành có ba việc cần làm đó là tuyển chọn đệ tử cho Cửu Huyền Môn, tìm tung tích của Ma Môn đang trú ngụ tại đây. Và dò hỏi về Thân binh giáng thế trong lần Thiên Kiếp một tháng trước đây, Mà con gái của Lăng gia chủ Lăng Mộng lại là một người duy nhất có thể biết tung tích về thân thân binh này. Hiện giờ hai việc đầu tiên phải chờ kết thúc Võ Hội mới nói đến, lúc này đến Lăng Gia thăm hỏi một chút cũng tốt.

Ngoài đường đèn hoa nối tiếp nhau giăng khắp phố, nhưng Tông Môn ghé qua một thế lực ngoài Thành chủ, người đó chắc chắn vui mừng không thể tả được. Việc đón tiếp tất nhiên không thể sơ sài được. Hôm nay ngoài Đại trưởng lão Cửu Huyền Môn lão giả tóc trắng râu dài lần trước, Liễu Thành chủ Liễu Mặc còn có Liễu Tương Sinh. Chỉ ba người thôi cũng để tránh các thế lực khác dị nghị

“Trưởng Lão, Liễu Thành chủ...Hôm nay ghé qua Lăng Phủ thật là quý hóa quá”

Lăng gia chủ dáng người to tròn khuôn mặt hớn hơ đang cúi người hành lễ, đứng hai bên là Phu nhân và các đệ tử tinh anh Lăng Dực, Lăng Vũ và Lăng Thiên

“Lăng Thiên ra mắt Trưởng Lão, Liễu Thành chủ, “

Trưởng lão liếc nhìn Lăng Thiên có vẻ tán thưởng, khó miệng có chút cười. khiến bên Lăng gia tâm tình có chút vui vẻ trong lòng, nhưng Lăng Gia chủ chỉ khẽ đảo qua người Lăng Thiên, người này tâm địa không có tốt chút nào a. Miệng lưỡi ngọt mang tính nịnh hót, muốn gây chú ý. Thấy vậy liền đổi chủ đề

“À! Đây là Liễu hiền đệ phải không? chà thật khác biệt so với lúc trước.khí chất do Tông Môn đào tạo quả nhiên người thường không thể so sánh”

Liễu Tương sinh chỉ gật đầu cảm ơn, bởi vì Liễu Thành chủ đã đáp thay hẳn

“Lăng huynh quá lời rồi, Tông Môn còn nhiều đệ tử khác còn vượt xa Sinh nhi. Hôm nay ta dẫn nó đến đây để xin Lăng huynh thứ lỗi việc tên nghịch tử nhà ta bỏ mặc Lăng Mộng nhà huynh nơi rừng sâu”

Bỏ Mặc thì sao chứ, Lăng gia đâu dám đối kháng với Thành chủ. Huống chi Mộng Lăng đã trở về tuy có chút thương tổn nhưng đành chịu ảm ức một chút thôi. Dù sao Lăng gia đâu chỉ có một người mà là hàng nghìn người”

“Lăng gia chủ, Võ Hội đã tới không biết Lăng tiểu thư đã trở về chăng?”

Trưởng lão Cửu huyền môn đã hỏi tất nhiên Lăng gia chủ sẽ trả lời, nhưng người này đến đây cũng chỉ vì quan tâm đến việc Lăng Mộng có thể có tung tích thân thân binh kia, nếu không có việc đó thì họ cũng chẳng rỗi hơi đến đây làm gì. Hiện nay tuy là Mộng Lăng đã khôi phục về tu vi nhưng dung mạo vẫn chưa khôi phục, không biết ý của nó như thế nào, có chịu gặp người ngoài không?

“Chuyện này...”

Thầy Lăng gia chủ đang chán chừ không biết trả lời thế nào thì Lăng Thiên đã vội thêm vào

“Phụ Thân! Chẳng phải tỷ tỷ đã về rồi sao?”

“Thật sao?”

Lăng gia chủ thấy không thể dấu thêm được, tuy Ông nhận đó là bằng hữu của con gái mình nhưng cách chăm sóc đặc biệt của ông cũng khiến người khác nghi ngờ thân phận này. Nhưng ông vẫn muốn khi con gái mình trở lại thì không có bất cứ tổn hại nào, trong mắt người khác Mộng Lăng không thể là một người xấu xí được dù chỉ là trong một thời gian ngắn

“Quả đúng là lệnh nữ có gặp nạn, có nhờ một vị bằng hữu đến đây báo tin, hiện giờ đang dưỡng thương tại Lăng gia”

Trưởng lão vội thêm

“Không biết có thể gọi người đó đến đây không, ta muốn hỏi người đó một vài chuyện”

Lăng gia chủ gật đầu rồi sai người đi ra hậu viện gọi người. Trong khi đó mọi người đang uống nước trò chuyện trong sảnh lớn. Lần này ngoài Lăng gia chủ còn có các bậc cao tần trong Lăng gia, hai vị trưởng lão và một số huynh đệ của Lăng gia chủ, thường ngày vốn chia ra làm ăn, nay cũng trở về hội họp

“Lăng gia chủ, các vị trưởng lão, ”

Người đến là một nữ nhân vận lam y vóc dáng thon gọn giống một khuê nữ, trên mặt có che lại bằng một lùm sa móng, có chút thần bí. Sau hành lễ không hướng về phía vị lão giả uy nghi ngồi trên chính điện, hay là Liễu Thành chủ, ánh mắt nữ nhân lại dừng lại trên người thanh niên mắt xanh. Đây chính là nhân vật thần bí mà từ khi vào lăng phủ đã gần tháng nay chưa ai có dịp gặp mặt. Mọi người thấy người này đều ai cũng có thắc mắc muốn giải đáp, nhưng Trưởng lão của Tông môn có việc muốn hỏi nên họ chưa thể mở lời trước

“Ta là Trưởng Lão của Cửu Huyền Môn, có vài vấn đề muốn hỏi người một chút”

Nữ nhân thoáng có chút chột dạ khi nhìn nam tử anh tuấn mắt xanh lâu như vậy, nhưng dù sao người này cũng chính là động lực để nàng sống đến bây giờ, ngẩng nhìn một chút không có gì quá đáng cả.

“Trưởng lão cứ hỏi, tiểu nữ sẽ nói những gì mà mình biết”

Giọng nói hững hờ khiến mấy vị trưởng lão có chút không vừa ý, người này là trưởng lão đến từ Tông Môn, dù người này chỉ là bằng hữu của tiểu thư nhưng cũng nên giữ lại chút mặt mũi cho Lăng gia chứ, Lăng gia chủ đã chăm sóc người một tháng nay. Trong khi đó Lăng gia chủ cũng chỉ thờ dài mà thôi. Con gái của ông đã từng đối mặt với cái chết giờ còn có gì mà phải kiêng nể chứ. Tông môn thế lực lớn nhưng cũng chưa gặp qua nàng, xét cho cùng cũng là người lạ, thân là khách nhưng lại ngồi ghế gia chủ

“Ừm... nghe nói người bị thương ở Tây Thành một tháng trước. Vậy người có biết gì về Thiên Kiếp một tháng trước ở ngoại vi Tây Thành không?”

khẽ gật đầu

“Quả đúng là tiểu nữ bị thương ở Tây Thành, nhưng chuyện bị thương là do hôm đó tiểu nữ ở trong hang núi tu luyện thì bất ngờ hang núi sập xuống, nếu không có người cứu thì quả thật đã không còn đứng ở đây hôm nay. Còn chuyện Thiên Kiếp mà người nói tới thì tiểu nữ không biết gì”

Trưởng lão vội xua tay dò hỏi

“Thật kỳ lạ hang núi mà ta tìm thấy lệnh bài đệ tử Lăng gia cũng bị sập xuống”

Mộng Lăng cũng không có gì phải dấu diếm, khi người đi ra đây chắc chắn sẽ thừa nhận thân phận của mình

“Tiểu nữ chính là con gái của Lăng chủ. Chỉ là lúc gặp nạn dung mạo bị hủy, Gia phụ không muốn người khác biết con gái mình dung mạo xấu xí, nên nhận tiểu nữ vào Lăng gia với thân phận là một vị bằng hữu của Tiểu thư...”

Lăng gia chủ vội ngăn đầu tỏ vẻ khó xử... Còn cao tăng trưởng lão cũng hiểu ra vấn đề, vì sao một người lạ mặt lại được gia chủ chăm sóc tận tình như vậy. Trưởng lão cũng không có bất ngờ, dường như cũng đoán trước được vấn đề, chỉ có Liễu Trương Sinh thoáng ngạc nhiên, trong lòng có chút xúc động nhìn nữ nhân trước mặt

“Người là Lăng Tiểu thư vậy cũng dễ nói chuyện. Cái hang mà người tu luyện chính là một nơi xảy ra thiên kiếp, thiên lôi giáng xuống liên hồi làm cái hang bị sập xuống nhưng mà...”

Nếu là tu luyện trong hang thì chắc chắn sẽ bị nạn, người này che mặt chắc chắn là dung mạo từng chịu thương tổn. Vậy thì có phát hiện được thần binh cũng chưa chắc đã lấy đi được. cho dù không bị thương thì thần binh mới xuất thế linh khí cuộn cuộn, võ giả bình thường mà tiếp xúc, nội khí xung đột tự nhiên sẽ bị thương nặng, bạo thể mà chết. Nên người này không thể lấy đi thần binh được.

Ngừng một lúc trường lão lại tiếp..

“Người nói lúc đây có người cứu người sao... đó là ai?”

Mộng Lăng hít một hơi dài,

“Người đó... chỉ là một hạ nhân trước đây là người Hắc Hồ Bang nhưng hiện giờ chắc đã rời khỏi Bang rồi. ”

Vậy là mất công đến Lăng gia hai lần mà vẫn không thu được kết quả gì quá khả quan. Không đầu lại lời ra một tên hạ nhân khác, Giờ biết đi đâu tìm hắn đây. Chẳng lẽ Cửu Huyền Tông thực sự không có duyên với thần binh, Trường lão có chút chán nản

“Thôi! người lui xuống đi”

Mộng Lăng thì lễ lui xuống, đi ra phía hậu viện, những người trong Tông Môn này đối với nàng không mấy cảm tình, chính vì nhưng người này mà Liễu Tương Sinh đã bỏ rơi nàng trong rừng sâu, gặp lại chỉ khơi gợi nhưng xúc cảm chắc mấy tốt đẹp, Ngồi bên hồ nước ngắm nhìn cảnh vật mà nhớ lại hình ảnh nam nhân mắt xanh hồi nãy, Chẳng đúng là Liễu Tương Sinh nhưng sao ta lại cảm thấy xa lạ như vậy, Chẳng thể nhìn chàng thật lâu như trước kia nữa

“ Mộng Lăng”

Nam tử anh tuấn hôm nay vận bạch bào càng làm tôn lên khí chất thanh cao của một người bước chân vào Tiên Môn, ánh mắt đờm buồn nhẹ nhàng đi tới cạnh nữ nhân

“Ta xin lỗi”

Trong lòng thập phần xúc động, nam tử cùng lớn lên từ bé bỗng chốc rời bỏ nàng gần nửa năm giờ quay trở lại, xuất hiện trước mặt nàng,

“Huynh không cần xin lỗi... Chúng ta chơi thân từ nhỏ ta cũng hiểu một chút về con người của huynh... Ngày đó huynh bỏ đi không đoái hoài gì đến ta, ... khi ấy ta cũng rất tức giận... ta... Hận huynh, huynh có biết không?”

Nam tử hít một hơi sâu nhưng không nói gì, Mộng lăng ngừng một chút rồi nở nụ cười nhạt nhòa, ánh mắt hướng ra xa nói tiếp

“... Nhưng rồi ta cũng hiểu đại đạo mà huynh theo đuổi, không có ở Bạch Thành, Huynh muốn bay đi thật xa, Dù sức ta có hạn không thể dang đôi cánh cùng huynh bay lượn chốn nhân gian thì ta cũng không thể ích kỷ giữ huynh lại cho riêng mình,”

Thấy nữ nhân hiểu chuyện như vậy, Nam nhân đôi mắt màu xanh hướng tới nữ nhân nở nụ cười

“Lần này Cửu Huyền Môn phá lệ đến Bạch Thành tuyển chọn đệ tử, chỉ cần muội biểu hiện tốt, chắc chắn sẽ có cơ hội gia nhập Tông Môn, lúc đó chúng ta có thể tiếp tục ở cùng nhau rồi”

“Muội biết không, ở Tông Môn ngày nào ta cũng nhớ đến muội... Ta điên cuồng tu luyện mong một ngày sẽ trở về và đưa nàng cùng đi với ta... nhờ có biểu hiện tốt nên lần này trường lão cho phép ta về Bạch Thành một chuyến, ta có thể gặp lại phụ thân và... Gặp lại muội”

Nghe vậy nữ nhân sao lại không mềm lòng chứ, Nam nhân này trọng tình nghĩa dù bỏ rơi nàng một lần, nhưng thời gian đó không có bỏ quên nàng, Thiên ý cho hai người gặp nhau sớm Như vậy mỗi nhân duyên giữa hai người vẫn chưa có dứt. hơn nữa Liễu Tương Sinh cũng nói thật lòng hẳn không có là lời ong bướm. Mộng lăng có chút xúc động

“Đan điền của ta bị tổn thương, e rằng khó mà tiếp tục tu luyện”

Nam nhân có chút ngạc nhiên càng thêm phần thương xót nữ nhân, đan điền vô cùng quan trọng với tu luyện giả, nàng tuy bị tổn thương nhưng không chán nản bỏ bê việc tu luyện vẫn giữ được tu vi, lại thêm nhan sắc bị tổn hại, nữ nhân trong lòng gặp nhiều bất trắc như vậy mà hắn lại không giúp được gì

“Muội chịu khổ nhiều rồi... Muội yên tâm, tông môn có nhiều đan sư cao cấp chữa nội thương hay dung mạo đều không có vấn đề... dù muộiVcos như thế nào ta cũng không bỏ rơi muội lần nữa đâu”

Suốt thời gian qua chịu gánh nặng tâm lý về hai việc này, Đến Tông Môn mọi thứ đều có thể giải quyết ở đó còn có một nam nhân mà nàng mong muốn được ở bên. Sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả những đau khổ, dằn vặt chỉ trong một ngày tất cả phiền muộn đều biến mất

Hai người bốn mắt nhìn nhau đầy tính ý? Nam nhân bất giác kéo nữ nhân ôm chặt vào lòng mình ghì chặt lấy như sợ sẽ bị tuột khỏi tay của mình lần nữa. Lần trước hắn bỏ rơi một lần mới biết bản thân mình vừa đánh mất một người quan trọng như thế nào, còn nữ nhân cảm thấy mình đang được che chở bởi một người, cảm giác thật an toàn và ấm áp, trong vòng tay người này chẳng còn gì có thể khiến nàng bận tâm được nữa

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Mỏ khoáng, phế địch nhân

Bên Ngoài Nam Thành, giữa những đụn đất đá nối liền tiếp nhau, một bóng người đang nhảy qua chao, chao lại, Vật tròn tròn này cứ bay qua bay lại giữa không trung rồi lại tới tay của người đó. Thân thể lấm tấm mồ hôi, nhưng khóe miệng hắn có ý cười mãn nguyện. Tiểu Thất đã luyện đón bắt phi hoàn được hơn một ngày, hiện nay cũng có chút hài lòng với thành quả mình đạt được. Nhờ có Thủy Mặc Tâm Pháp hắn dễ dàng đoán được hướng đi chuyển, nhưng phản tư thể đón bắt cũng nhưng phóng ra phi hoàn làm sao cho tự nhiên cũng chính là thứ hắn luyện tập.

Giờ này hắn có thể phóng ra Phi hoàn một cách tùy ý mà không cần phải tạo thế để vận sức, điều này làm tăng yếu tố bất ngờ khi giao chiến cũng như khi gặp hiểm cảnh. Đồng thời việc chạy qua chạy lại cũng làm tăng độ thành thực cho Thượng Thủy Phiêu Vân Hành. Không tính đến phi hành của mấy vị võ sư hay võ quân, nếu so về chạy thì hắn tự tin là mình chạy nhanh nhất ở Bạch Thành, càng luyện tập hắn cảm thấy bội phục người đã nghĩ ra loại bộ pháp này

....

Trời lúc này đã khá tối, ngày kia là võ hội bắt đầu rồi, Hôm nay Tiểu Thất định tập thêm một chút nữa, rồi ngày mai nghỉ ngơi một ngày. Những người đi khai khoáng cũng bắt đầu trở về thành, là cả một đoàn người cũng phải mấy trăm người mất, Ban ngày họ vào mỏ khoáng đến đêm mới trở về, nên trong thành ban ngày có chút vắng vẻ. Đoàn người đã đi vào gần hết thì có một người lại đi ra hướng về phía mỏ khoáng. Hành động lén lút như vậy chắc không phải người tốt gì

Vốn không quan tâm, nhưng đi được một quãng lại có một người nữa đi ra ngoài thành, người này lại là người quen a, tuy choàng một lớp áo màu đen nhưng, khi tức người này có chút quen thuộc, Phóng tầm mắt quan sát thì nhận ra đó là Tiêu Dật Phong.” Muộn thế này rồi người còn đến đây” Một kẻ đã từng tính kế mình đi gặp người của Ma Môn, lần này xem hắn ta có mục đích gì?.

Tiêu dật Phong bên ngoài biểu hiện ra là một võ giả không có gì đặc biệt nên không có nhận ra có người theo dõi hơn nữa Tiểu Thất chỉ dừng đi hòn (cảnh giới thứ 3 của Thủy Mặc Tâm Pháp) đi theo dõi vị trí rồi sau đó mới chạy tới như vậy giữ được khoảng cách an toàn. Còn về người áo đen đi trước lúc này đã dừng lại như đứng chờ Tiêu Dật Phong

“Vị công tử đây đi theo ta làm gì”

Người này là một hán tử cao lớn, mặt có chút góc cạnh nhìn ra người này rèn nhục thể là chính, nội khí thâm sâu như thể nào cũng chưa rõ

“Ngươi là người của Hàn Gia?”

Tiêu Dật Phong nhìn cách ăn mặc của hán tử này, xem ra không chút đặc biệt thoáng có chút coi thường

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng nhìn cách ăn mặc cũng đủ thấy hai chúng ta không phải đến đây làm việc tốt a”

Hán tử cười gằn

“Đã không phải làm việc tốt chi bằng cùng nhau phát nát mỏ khoáng Hàn Gia đi”

“Thì ra là một ghê có tư thù với Hàn gia sao...Xin lỗi ta không có hứng thú trêu đùa cùng ngươi”

“Vậy chúng ta ai làm việc người đấy, người đừng xía vào chuyện của ta”

Tiêu Dật Phong nở nụ cười có vẻ ma quái, ánh mắt lộ vẻ ác độc, âm thầm vận Thâu Thiên Hấp Khí vào hai lòng bàn tay, bất ngờ lao tới chụp lấy đầu hán tử

Thấy người đến không có ý buông tha cho mình, Hán tử cao lớn vội né sang một bên xoay người hai quyền chụp lấy song thủ của Tiêu Dật Phong định một đòn bẻ gãy tay tên nam tử mảnh mai này. Nhưng hắn chưa kịp dùng lực thì nội khí trong người hắn cũng theo đôi bàn tay mà ào ạt tuôn ra truyền vào người đối phương. Võ giả chỉ có thể phát ra nội khí nhưng hấp thu nội khí người khác... Người này là người Ma Môn sao?

“Ngươi...tu luyện ma công”

Tên Hán Tử giọng nói có chút run run như không tin vào mắt mình, nội khí hắn thoáng chống đã bị hút sạch, công sức mười mấy năm tu luyện cứ như vậy mà biến mất...à không là bị người khác chiếm đoạt, Ánh mắt thù hận nhìn Nam tử trước mặt người này nhìn thì non nớt không ngờ lại tu luyện ma công, giờ hắn muốn hoàn thủ cũng không còn sức nữa...Cả người quỳ gục xuống

“Chỉ là một tên võ giả, yên tâm đi nội khí của ngươi ta sẽ không để lãng phí đâu”

Vừa nói bàn tay của Tiêu Dật Phong đặt lên đầu tên hán tử mà phát lực “Uỳnh “ một tiếng thủ cấp của hán tử đã biến mất chỉ để lại một bãi bầy nhầy

“Uy lực không tệ, giờ hỏi thăm mấy tên võ giả trông coi mỏ khoáng “

Dáng người ung dung đi tới mỏ khoáng, như chưa có gì xảy ra. Một màn hạ thủ này không thể lọt qua mắt tiểu Thất, hôm nay hắn cũng nhận ra con

người thật của vị nhị Thiếu gia này, vậy mà hắn lại từng giữ lời hứa làm việc cho một tên giết người không ghê tay như vậy. Dường như người này chưa có ý dừng lại tại đây. Những người bên trong mỏ khoáng chắc lành ít dữ nhiều. Ta không có để người được như ý đâu

...

Bên ngoài cửa vào mỏ khoáng có dựng một khu dành cho những người canh giữ, đồng thời cung cấp nhu yếu phẩm cho hơn trăm người làm ở đây, Thấy có người lạ mặt tiến vào mấy người canh gác liền chặn lại

“Người là ai... không thể tự ý xông vào mỏ khoáng”

Tiêu Dật Phong cười cười

“Lúc này ta có phát hiện có người muốn đến mỏ khoáng phá hoại nên có ý muốn nhắc nhở mọi người”

“là ai có gan đến đây làm loạn vậy. Tên đó đang ở đâu

“Ta giết hắn rồi”

Mấy tên canh gác có chút hoài nghi nhìn nam tử trước mặt

“hừ Chắc lại là mấy tên trộm vặt, Người giết hắn rồi thì còn đến đây làm gì”

“Ta đến đây tất nhiên muốn nhận thưởng”

Bọn người có chút cười mỉa mai, tên này cũng mặt dày đầy chữ

“Hắn đến đây gặp chúng ta cũng kho thoát ai khiến người ra tay chứ... Mà thôi cũng được, người muốn thưởng cái gì?”

Tiêu Dật Phong lại nở nụ cười mà quái

“Ta muốn mượn nội khí của các người dùng một lát”

Lời nói vừa dứt hai tay của Tiêu Dật Phong chộp lấy cổ hai gã võ giả mà hút lấy nội khí, Hai gã đứng bên cạnh trông thấy sự việc liền hô hoán lên gọi mọi người tới, Nhưng người tới thì hai gã đã biến thành cái xác khô, lúc này lực chiến của Tiêu Dật Phong từ một võ giả giờ đã lên được võ sư giờ này đối với những người mới đến cũng chỉ là trêu đùa thôi

“Người đến là ai”

“Lão đầu hắn ta dùng ma công không nên nói nhiều với hắn, mau hạ thủ thôi”

“Ma Công sao? Tên này luyện tà đạo đừng mong rời khỏi đây”

Tiêu Dật Phong cười như điên dại

“Đừng mong rời khỏi đây, câu này là ta nói với các người mới đúng”

“Sát”

Đám võ giả lập tức lao lên vây công nhưng họ đâu phải là đối thủ của Tiêu Dật Phong cơ chứ, giờ hắn đã là võ sư hấp thu hết đám võ giả này thì cũng đã gần là võ quân, tấn cấp nhanh như vậy một đêm mà có thể ngang bằng đôi người mất. Thủ pháp ra tay tàn độc, không cần né tránh mà lấy cứng dè nén đối phương, thổ huyết mà gục xuống, từng người từng người một bị hắn hút lấy nội khí biến thành xác khô.

“Lão đầu không ổn rồi, người chúng ta đã gục xuống nhiều qua, mà tên ma đầu này càng ngày càng mạnh hơn..”

“Người mau chạy về Hàn gia báo tin cho gia chủ cho người chi viện, ta sẽ cố gắng cầm chân hắn”

Tên võ giả nghe vậy vội chạy đi trong khi lão đầu bề ngoài có chút thô lỗ tay xách trường thương hùng hổ lao tới công kích Tiêu Dật Phong, người này thực lực cao hơn những người còn lại được xưng là lão đầu ở đây, thoáng chốc cũng làm khó được đối phương, Nhưng cũng chỉ là thoáng chốc mà thôi, Tiêu Dật Phong khẽ tung một chiêu lấy cứng đối cứng, làm trường thương gãy làm đôi, Bản Thân Lão đầu cũng lui ra sau vài bước mới đứng vững được sắc mặt có chút khó coi

“Tên mà đầu nhà người...”

Nhìn lão đầu có chút chật vật chống đỡ. Tiêu Dật Phong có vẻ khoái chí

“Khí lực không tệ, nội khí mạnh mẽ như vậy đoạt được nó ta sẽ tấn cấp võ sư đỉnh cao cấp “

Lão đầu gấn giọng

“Đừng có mơ... xem lão tử thu thập tên ma đầu nhà ngươi”

Tuy thô lỗ nhưng hần không phải kẻ ngốc, chỉ cần không để tay đối phương chạm tay vào người của mình thì hần không thể bị hút thành xác khô, Giao phong với hần một hồi có thể cầm chân đủ lâu đợi gia chủ đến ứng cứu, không để hần phá hoại mở khoảng

“Đúng là đầu đất”

Lão đầu xét về nội khí và sự nhanh nhẹn đều không bằng đối phương sao có thể tay không đối chiến với Tiêu Dật Phong chứ, không còn trường thương nên liền tiếp bị đánh đòn thổ huyết lùi ra sau gục xuống, miệng đầy máu, nhưng đôi mắt không có tỏ ra sợ hãi trước tên ma đầu này

“Ngươi thực sự là kẻ nào sao lại đến gây rối loạn ở Hàn gia”

“Ngươi đã sắp chết còn nói nhiều làm gì... câu giờ đợi người đến cứu sao? Rất tiếc rất tiếc... ha ha ha”

Lão đầu không còn bao nhiêu sức lực mà Tiêu Dật Phong lại đang từ từ tiến tới khí thể hùng lực đang thu lấy nội khí kẻ này a, tuy chiến đấu tiêu hao không ít rồi nhưng vẫn là một lượng nội khí lớn không thể bỏ qua được. Nhưng chưa đắc ý được bao lâu thì từ phía sau một vật thể lạ bay tới làm Tiêu Dật Phong có chút giật mình, Là giật mình, trước giờ hần toàn làm người khác giật mình nay lại có người khiến hần phải toát mồ hôi lạnh, đặc biệt là thứ kỳ lạ đó còn có thể quay trở lại công kích hần một lát nữa.

Lách người né nhẹ, quay lại nhìn thứ gì đã công kích hần thì một bóng người từ xa đang lao tới, vung tay đón lấy phi hoàn chạy vội tới đứng trước mặt ngăn cản Tiêu Dật Phong, Lúc này Tiểu Thất đang dùng khăn che kín mặt lại mặc quần áo khác không giống một kẻ rách nát như trước đây. Nên Không nhận ra hần

“Ngươi là kẻ nào?”

Ngươi cũng có lúc ngạc nhiên sao Tiêu Dật Phong Tiểu Thất lạnh lùng đáp

“Ta không cho ngươi làm điều ngươi muốn đâu”

“Ngươi sẽ hối hận vì dám can dự vào chuyện của ta”

Tiêu Dật Phong hừ lạnh rồi lao tới định chụp lấy yết hầu Tiểu Thất, đòn này chỉ là thăm dò thực lực của người lạ mặt, đồng thời giả bộ ngây ngô đối quyền với hần, nếu hần mắc bẫy thì sẽ hút nội khí luôn một lượt

“Cẩn Thận đừng để hần chạm vào ngươi, hần sẽ hút ngươi thành xác khô đấy”

Lão đầu vội hét lớn nhắc nhở Tiểu Thất, dù người này là tốt hay xấu nếu không đánh được tên ma đầu này thì cũng cầm chừng được một khoảng thời gian, Người của Hàn gia chắc sắp đến chi viện rồi, Chỉ cần như vậy thôi.

Thì ra Tiêu Dật Phong tu luyện ma công, loại hấp tu nội khí người khác thủ đoạn này không lẽ người này đã sớm là người của Ma Môn. Đối với công kích của đối phương, Tiểu Thất chỉ nghiêng người né tránh đồng thời vung phi hoàn nhằm cánh tay của Tiêu Dật Phong mà chém tới không chút lưu thủ. Tiêu Dật Phong thấy đối phương trả đòn như vậy xem ra không phải tay mơ thích lo chuyện bao đồng. Người này ra mặt thực sự là nhắm vào hần. Tiêu Dật Phong vội xoay người thu tay né đòn chém. Đồng thời vung cước trả đòn không dư thừa động tác nào

Bịch!

Tiểu Thất cũng nhanh không kém vội đưa phi hoàn về đỡ một cước này. Hần thì đứng yên nhưng Tiêu Dật Phong thì mượn lực này lui lại về sau rút ra một thiết phiến. Thoảng chút kinh ngạc nhìn tên lạ mặt có vẻ thường thức khí lực vững chắc như vậy chắc chắn nội khí phải rất hùng hậu. Có được nó thực lực của ta chắc chắn tăng nhanh. Nhưng phải dùng kế mới làm được mà ta lại không biết thân phận của tên này nên không tìm ra nhược điểm của hần

“Ngươi là kẻ nào? Mau xưng danh đi”

“Một kẻ nhàn rỗi mà thôi, đừng bận tâm”

Đối với một người mưu mô như Tiêu Dật Phong hần không cần phải giữ kẽ

“Ngươi không nói ta sẽ bắt ngươi phải nói”

Tiêu Dật Phong tung người dùng thiết phiến tấn công gã, tuy đòn thế nguy hiểm nhưng thiết phiến không có sức sát thương cao, chủ yếu là mê hoặc đối thủ làm rối mắt tranh thủ thời cơ hạ độc thủ. Chiêu Thức có vẻ biến hóa kỳ ảo, lúc đông lúc mờ, lúc ẩn lúc hiện nếu là người khác thì sớm đã hoa mắt, trúng độc thủ của Tiêu Dật Phong, nhưng tiếc cho hần đối thủ lần này là một người không dễ bị mê hoặc như vậy.

Tiểu Thất có Thủy Mặc Tâm Pháp ngũ quan có thể khai thông linh mẫn tùy ý, loại mê hoặc này tuy lợi hại nhưng chưa đủ làm khó dễ cho hần. Nhất thời có thể đối kháng trực diện thêm nữa kỹ xảo dùng phi hoàn của hần cũng rất khéo léo, Vũ khí lại sắc và cứng hơn thiết phiến,

Động tác hai bên rất nhanh, Giao đấu đã quá trăm chiêu đối với cước bộ của đối phương Tiểu Thất đã có chút quen thuộc, tình thế kéo dài người gặp bất

lợi không phải là hấn. Tiêu Dật Phong mới là người lo lắng hơn hấn để cho chắc cú Tiêu Thất đồn lực chém nát thiết phiến của đối phương khiến Tiêu Dật Phong hoảng loạn lui về sau

“Tên khốn! ta liều với ngươi!”

Tiêu Dật Phong giả bộ điên cuồng vận lực vào đôi bàn tay lao tới. Đường như muốn so đấu nội khí với đối phương Thấy vậy Lão đầu ở phía sau vội lên tiếng

“Đại nhân tên ma đầu này tu luyện ma công, đừng để hấn có cơ hội hấp thu nội khí kẻ khác”

Tiêu Thất cười cười, người muốn so đấu nội khí, hay muốn cướp đoạt nội khí Hấn không có quan tâm, nội khí của hấn cũng chỉ là vô đồ, nếu muốn hút nội khí vậy Tiêu thất cũng muốn đôi nội khí của mình dùng nhục thể phế đôi tay người này

“Hay lắm ta cũng muốn thử xem ngươi mạnh đến mức nào”

“Ồanh “

Gió thổi cát bay, cả một vùng xung quanh hai người đối chường tạo thành một vòng lớn, Song chường giao nhau, bất ngờ Tiêu Dật Phong đưa tay chụp lấy hai tay tiêu Thất cười đắc ý, lúc này hấn giả vờ điên loạn để dụ tên này đối chường với gã này mục đích đã thành, vội vàng thi triển Thâu Thiên Hấp Khí hút nội khí người này

“Ngươi chết chắc rồi”

Lão đầu phì bụi trên mặt thoáng nhìn qua hiện trạng vội vàng biến sắc. Ngươi to! hai người đối chường như vậy thì người bị mất sẽ bị tên ma đầu hút hết nội khí mất. Thân thủ hấn tốt như vậy, thế mà lại bại dưới tên ma đầu sao.

Nhưng việc nội khí đang dần mất đi lại khiến cho Tiêu Thất mỉm cười, càng khiến Tiêu Dật Phong ngạc nhiên.

“Tên ngốc, nội khí của ngươi sắp bị ta hút cạn rồi còn cười được”

“Tiêu Dật Phong, ta thà mất hết nội khí cũng phải phế đôi tay của ngươi”

Nội khí của tiêu Thất yếu hơn thật so đấu chắc chắn thua, nhưng Tiêu Dật Phong đâu biết điều đó, cho rằng nội khí hấn hùng hậu mới có khí lực tốt như vậy, bản tính vốn tham lam bèn tìm cách hút nội khí, cũng chính vì vậy mà Tiêu Thất không lo ngại hai bên nội khí xung đột mà kẻ yếu chính là hấn. Trong khi Tiêu Dật Phong chưa kịp định thần thì Tiêu Thất đã xoay cổ tay thoát khỏi sự khống chế nắm chặt lấy cổ tay đối phương mà dùng lực lượng nhục thể bẻ gãy cổ tay của Tiêu Dật Phong

“Rắc Rắc”

Tiếng xương gãy lạo xạo, Tiêu Dật Phong hét lên đau đớn một hồi, hấn trước giờ tính kế người khác, lần này trong lúc nhất thời đã không suy nghĩ kỹ, tưởng chừng đã nắm chắc phần thắng ai ngờ lại bị đối phương dùng nhục thể phế đi đôi tay. Nhục thể cường đại như vậy hấn chưa có gặp qua... Nhìn chăm chăm tên bị mất trước mắt.

“Sao người lại nhìn ta oán hận như vậy”

“Ngươi rút cuộc là người nào?”

Tiêu Thất cười khẩy chẳng buồn để tâm đến những lời của đối phương

“Người cướp đi nội khí, lại sát hại nhiều người như vậy, hôm nay ta phế đôi tay của người coi như bồi tội cho họ đi”

Lão đầu vội thêm vào

“Người này tu luyện Ma Công không thể lưu lại, hãy giết hấn trả mạng cho những huynh đệ của ta”

Lúc này đã khôi phục khí lực Lão Đầu cầm đầu thương đi tới nhắm vào Tâm Mạch Tiêu Dật Phong lao tới. Nhưng đôi chân hấn vẫn còn, nội khí vẫn sung mãn, hung hăng tung một cước vào ngực của lão đầu khiến lão vừa mới khôi lại, liền bị đánh bay ra sau

“Hàn Gia các ngươi, ta không có bỏ qua đâu?”

Nói xong Tiêu Dật Phong xoay người lảng không mà đi. Lão đầu vội hô hấn

“Đừng để hấn chạy”

Tiêu Thất đã hiểu rõ sự lợi hại của môn công pháp tà đạo đó, cũng không muốn có người dùng loại công pháp này làm cái chuyện cướp đoạt nội khí người khác. Tuy rằng trong lòng oán hận đối phương Nhưng giết người như Tiêu Dật Phong, hấn cũng chưa có ý định đó

“Muốn đi... để lại cánh tay của ngươi?”

Tiểu Thất gần từng chữ, hướng theo bóng ánh xa xa, hần xoay người lẳng không, dùng sức phóng ra phi hoàn đuổi theo Tiêu Dật Phong, màn đối chiến vừa rồi hần không có tổn nhiều thể lực, uy lực phi hoàn phóng ra rất nhanh đuổi kịp tốc độ thân pháp của một võ sư “nửa mùa” đang bị thương. Nhẹ nhàng cắt đi đôi tay của Tiêu Dật Phong sau hai lượt bay đi bay về, mà hần không kịp phản kháng, chỉ biến nén đau bỏ chạy về Bạch Thành

Nhìn phi hoàn quay trở về có vết máu hần cũng biết mình đã gây không ít thương tổn cho Tiêu Dật Phong, hai tay lúc này bị hần bẻ gãy nhưng, chắc Bang hội có cách trị lành, nhưng kinh mạch không thể dễ dàng khai thông như trước, hơn nữa Tiểu Thất đã dùng phi hoàn cắt đứt đôi tay muốn chữa khỏi cũng hơi khó, giữ lại mạng cho hần An phận làm một thiếu gia.

...

Lão đầu thấy nguy cơ đã được giải, Tên ma đầu đã bỏ chạy, Phía xa xa ánh đèn đuốc đang kéo về, như vậy Lăng gia chủ đã phái người tới. Hướng tới người lạ mặt lão đầu cúi đầu hành lễ, người này đánh bại được ma đầu thực lực không phải tầm thường

“Cảm ơn vị thiếu hiệp đã ra tay tương cứu”

Tiểu Thất không có quay lại lau vết máu trên phi hoàn không chút biểu tình

“Ta với hần có chút ân oán, ra tay tương cứu chỉ là ngẫu nhiên, người đừng bận tâm”

“Đối với người chỉ là ngẫu nhiên nhưng đối với ta là ơn cứu mạng Hàn gia chủ sắp đến xin người để ta có hậu lễ tạ ơn”

“Thân phận ta không dễ lộ diện, Việc hậu lễ thì miễn đi”

Thiếu Thất nói xong vội hướng sang một bên vận dụng Thượng thủy Phiêu Vân một hơi chạy đi mất dạng. Khi đám người Hàn gia đến thì chẳng còn gì ngoài Lão đầu đang ngơ ngác, Nghe nói có một tên ma đầu tu luyện ma công tước đoạt người khác Hàn gia chủ đã đích thân đến đây nhưng ma đầu không thấy chỉ thấy vài xác khô đang nằm đó

Hàn gia chủ vội hỏi lão đầu

“Chuyện là thế nào? Tên ma đầu gây loạn đi đâu rồi”

“Bản gia chủ, thật hổ thẹn chúng tôi vô năng không ngăn được hần nhưng may mắn có một người lạ mặt đánh lui tên ma đầu rồi”

“Sao bị đánh lui rồi?”

“Vâng, người lạ mặt đó đã phế được đôi tay tên ma đầu khiến hần bỏ chạy rồi, vị ân nhân cũng đã đi luôn”

Hàn gia chủ thấy mọi việc đã không còn việc gì, vội xem xét lại mấy thi thể, xác người đã bị hút khô, không chỉ hút nội khí mà còn hấp thu cả khí huyết, lại công pháp này tàn độc như vậy. Từng nghe công pháp này bá đạo có thể cướp đoạt nội khí kẻ khác làm tăng nội khí bản thân trong thời gian ngắn, Tên này hấp thu được 4 võ giả, trừ đi hao hụt nội khí như vậy có thể tăng được 800 cân lực chỉ trong một đêm.

May mà kẻ này đã bị phế đi đôi tay, nếu không trong thời gian ngắn hần sẽ đột phá đến mức nào đây, Bạch Thành không ai có thể chống đỡ lại hần. Không biết người nào lại có dã tâm có ý đồ xấu với hần gia ta như vậy

“Người có biết tên ma đầu đó là kẻ nào không?”

“Nghe người bịt mặt nói thì tên ma đầu tên Là Tiêu Dật Phong?”

Hàn gia chủ suy tư hồi lâu

“Tiêu Dật Phong là người của Hắc Hồ Bang, Hàn gia với tây thành không có ân oán, sao tự nhiên lại có ý xấu sát hại người của ta, Hàn Gia đối ới các thể lực luôn giữ trạng thái hòa hảo, trong chuyện này không có đơn giản. ta sẽ phái người đi nghe ngóng, nếu đúng là Tiêu Dật Phong bị mất đôi tay, thì những gì xảy ra ở đây đúng là do hần làm ra. Còn Hắc Hồ Bang có phải kẻ xúi dục hay không thì chưa rõ”

Thêm nữa một người so đầu với một tên ma đầu dùng loại công pháp ma đạo lực chiến cũng ngang võ sư, lại không bị hấp thu nội khí, đây là loại người nào? Lại có thể phế đi một võ sư cơ chứ? Sao Bạch Thành có một nhân vật như vậy sao ta lại không hề hay biết, hần giúp Hàn gia có ý tốt hay ý xấu? Thật là mông lung càng nghĩ càng đau đầu? Về ngủ cho khỏe mai tính tiếp.

...

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Bạch thành võ hội

Tiểu thất vội rời đi, nhiều người thấy hấn thì khả ăng người của Ma Môn cũng sẽ dò ra được, nếu đã dấu vậy thì không để người khác biết ta đang ở trong thành, chờ khi có cơ hội gặp người của Tông môn khi đó có được sự bảo hộ của họ hãy ra mặt

Đây cũng là lần đầu hấn đối chiến với người khác, lại là một thiếu gia quen thuộc trong Hắc Hồ Bang. Cũng may là mới hấp thu nội khí chưa có luyện hóa hoàn toàn, và cách vận lực cũng không thực sự ảo diệu, nếu không trận chiến hôm nay thắng bại về tay ai cũng chưa rõ. Nhưng Hấn đã bị phế đi đôi tay nhất thời không có làm phiền đến ta nữa. Loại công pháp âm độc như vậy không nên được xuất hiện thêm nữa

Tiểu Thất lui về tiệm rèn cũ nghỉ ngơi điều hòa lại khí huyết, suy tính lại mọi việc. Hôm nay hấn sử dụng phi hoàn, chắc chắn Tiêu Dật Phong đã ghi nhớ, không biết Võ hội ngày hôm kia, hấn có đến xem không? Đôi tay bị phế chắc hấn không còn tâm trí mà đến coi rồi, hơn nữa hấn gia thấy có người bị thương hai tay bị phế cũng sẽ nghỉ ngơi không ít. Việc này tạm thời không lo bị lộ hành tung

...

Hắc Hồ Bang hôm nay không có bị náo loạn chút nào, Việc hai tay bị phế Tiêu Dật Phong tuy đau đớn nhưng không dám công khai, nếu mọi người tra ra sự việc hấn tu luyện ma công, thì sẽ bị xử tử là cái chắc, Hắc Hồ Bang cũng bị liên lụy không ít. Do đó chỉ có thể gặp riêng trưởng lão tạm thời tránh mặt một thời gian, chờ Võ Hội qua đi mới suy tính cách giải thích cho Bang chủ được

“Thiếu gia, kẻ nào lại làm người ra nông nỗi này”

Nhìn hai tay đã đứt lìa, Trưởng lão có chút thương xót, vinh quang chưa được hưởng mà người đã gặp đại nạn, mất đi đôi tay cảm giác rất bất lực khó mà chấp nhận ngay được. thiếu chủ còn suy nghĩ được như vậy đã là không tệ rồi”

“Mọi việc đang thuận lợi tự nhiên lại chui ờ đâu ra một tên lạ mặt phá hủy mọi việc”

“Hàn gia lại có cao thủ đối chọi được Thiên Thiên Hấp khí của người sao?”

Tiêu Dật Phong trong lòng có chút bất mãn

“Ta cũng không rõ, Hấn ta thà bị hút hết nội khí nhưng đổi lại muốn phế đôi tay của ta, dường như địch ý với ta không nhỏ”

Trưởng lão nghi hoặc

“Tên đó tu vi thế nào sao có thể nói bẻ gãy là gãy ngay được. dù gì lúc đó người cũng có lực chiến ngang với võ sư mà”

“Hấn ta ra tay dứt khoát, ăn miếng trả miếng, phản công cũng không thua gì ta, khí lực còn có phần hơn tên đó dùng phi hoàn cũng gọi là thanh thực, Chính hấn dùng phi hoàn phát sát thiết phiến, cũng là phi hoàn, một đòn chặt đứt hai tay của ta”

“Có cao thủ dùng phi hoàn trong Bạch Thành sao, nghe người nói kẻ này cũng ít nhất là võ sư trở lên, mà võ sư dùng phi hoàn trong Bạch Thành lão chưa có nghe qua....

Ngừng một lúc Lão tiếp

“Thiếu gia hãy tỉnh dương thương thế đã, Võ hội lần này ta sẽ để ý xem kẻ dùng phi hoàn là kẻ nào, nhất định không tha cho hấn”.

“Lão hay tung tin, Hàn gia phải tên sát thủ dùng phi hoàn ám toán ta, tin này truyền ra Bạch Thành kẻ không tin cũng nghi ngờ, lại thêm ta vắng mặt trong kỳ Võ hội chắc chắn sẽ náo loạn một hồi”

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Bạch Thành Luận Võ Đại Hội sắp bắt đầu rồi, nhưng ngày nào nhiệt nhất lại là hôm nay, trước khi võ hội bắt đầu một ngày, mọi người ai cũng vui vẻ, kỳ vọng trong võ hội người thân của mình sẽ đạt được kết quả tốt ít nhất cũng có được phần thưởng mang về, nhưng sau khi võ hội bắt đầu sẽ có người thắng kẻ thua, kẻ phục người bất phục, mọi người sẽ có những xúc cảm riêng khó mà giữ được không khí chung như thế này.

Đối với võ đồ chỉ cần có tư cách tham dự đã có được 500 bạch kim và một bình hồi khí đan, tuy chiến đấu, luận võ có chút nhàm chán không ác liệt nhưng lại là trọng điểm đối với thế lực Tông Môn, cho nên dù là trẻ nhất nhưng lại được nhiều người quan tâm nhất, họ cũng muốn xem trong lớp trẻ của Bạch Thành liệu có thiên tài nào sẽ được khai thác đây,

Võ giả thì tốt hơn một chút khi tham dự vòng ngoài đã được 1000 bạch kim và 3 Bình hồi khí đan và một bộ Yểm Tâm giáp do Hàn gia cung cấp, Võ sư là cấp độ luận võ cao nhất thưởng 5000 Bạch Kim và 5 bình hồi khí đan một bộ Bạch Ngân giáp và một Bạch Ngân kiếm. Tùy thuộc vào thành tích đấu loại mà Phần thưởng cũng sẽ tăng thêm

Hạng nhất nhì ba sẽ có được phần thưởng đặc biệt ngoài ra còn được gặp trực tiếp đại diện của Tông Môn được cao nhân đích thân chỉ điểm về con đường võ đạo, nhưng nhân vật ưu tú biểu hiện tốt dù không lọt vào ba người mạnh nhất cũng sẽ có cơ hội này

Bảng thông báo dài loằng ngoằng ngoài được dán bên ngoài luyện võ các, thu hút rất nhiều người đến xem, họ thi nhau bàn tán về lần võ hội này, Thêm nữa nhân vật thuộc bảy thế lực lớn cũng sẽ đến Luyện võ Các hôm nay, họ sẽ ở lại trong đó không ra ngoài cho đến khi võ hội kết thúc, việc ăn uống nghỉ ngơi đã có Luyện Võ các sai người lo liệu, cũng chính lúc này đây, những đệ tử tinh anh lâu ngày mới trở lại cũng khiến mọi người ăm ỉ một hồi

“Nhìn xem là Người của Đông thành Lãng gia họ đến rồi kìa”

“Tên kia là Lãng Thiên phải không nhìn có chút quen mắt, những người còn lại là ai vậy?”

“Hai người đi đầu là võ sư của Lãng gia, trông họ lớn tuổi như vậy mà... Còn Nữ tử che mặt hình như là Lãng Mộng, là một nữ tu luyện giả rất ít khi có mặt trong Bạch Thành, lại thêm hai nam tử phía sau, là Lãng Vũ và Lãng Dực, còn mấy người phía sau hình như mới là võ đồ thôi”

“Nữ tu luyện giả, Bạch Thành có rất ít nữ nhân chịu làm tu luyện giả a, những người như vậy tính khí như đàn ông vậy, nhưng sao nhìn nữ nhân kia lại có vẻ yếu điệu như thế”

“Ấy za được xếp vào đệ tử tinh anh đầu phải người thường, hơn nữa còn là một thiên tài phong vân của Bạch Thành đấy”

Đoàn này vừa đi vào thì nhóm khác lại tới, Hắc Hồ Bang và Hàn gia đến cùng lúc sao? Hai bên vốn không có xích mích gì nhưng hôm nay thấy nhau lại nhìn nhau như có thù từ lâu vậy, Hàn gia chủ nhìn đối phương tất nhiên là không thuận mắt vì mới đây, nhị thiếu gia của họ lại đến Nam Thành làm loạn giết người cướp đoạt nội khí. Nhưng Tiêu Chấn Hùng sao cũng nhìn đối phương cũng hận thù như vậy, chuyện này cũng lạ không lẽ người cũng biết việc Con trai mình bị phế đôi tay

“Tiêu Huỳnh, hôm nay mấy nhi tử của huynh đều không tham dự sao”

Nhắc đến việc này khác nào chọc vào chỗ ngứa của Hắc Hồ, Thiếu chủ thì đi tu luyện rồi không có trở về, Tiêu Dật Phong thì bị người khác phế, Tam tiểu thư thì tính khí thay đổi cả ngày lêu lổng không lo tu luyện. Cả ba người đều là con của Tiêu Chấn Hùng vậy mà không ai tham dự võ hội.

“Lẽ ra còn có cơ hội nhưng Hàn gia các người ám toán con trai thứ của ta... Trước giờ chúng ta không thù oán sao Hàn Huỳnh lại ra tay tàn độc như vậy”

“Là con trai người đến mở khoảng giết người của ta trước”

“Không bằng cớ, người vu khống đặt điều”

Hàn gia chủ hừ lạnh,

“Con trai người tu luyện ma công, chỉ bị phế đôi tay là may rồi, còn ở đó mà giáo biện”

Hai bên tranh luận một hồi thì đi vào trong. Càng ở ngoài thì lời đồn thổi sẽ càng nhiều, nhưng chỉ từ đó thôi cũng đã có tin đồn lan ra khắp nơi rồi nhưng vụ việc này sẽ được làm rõ sau khi võ hội kết thúc, hiện tại mọi nhân chứng đều đã đi vào trong, và không vòn truyện gì quan trọng hơn Tại võ hội tranh đoạt vị trí, phân lại địa bàn

Nhưng tình thế hiện nay cũng chẳng có gì khác ngoài so với mấy năm trước, Lãng gia vẫn có lợi thế nhiều hơn vì có quan hệ Tốt với Thành chủ, Hàn gia đứng sau và Hắc Hồ đứng cuối, và lần này họ có thể thăm hơn chút khi không có ba người con của Tiêu Chấn Hùng. Trước đây nhờ ba người mà vẫn giữ được chút thể diện nhưng lần này thì biết trong vào ai đây, Hai võ sư không có tiến bộ gì đặc biệt, Ngoài Ngô thừa Long là đệ tử tinh anh thì chỉ còn Ngô Diệm là có biểu hiện tốt hơn cả, nhưng từng đó liệu có đủ để họ đạt tin tưởng, kỳ vọng không.

Trong khi Hắc Hồ bang thực lực không đồng đều chỉ dựa vào một số cá nhân nổi bật. Thì Hàn gia đệ tử tinh anh thực lực lại có chút tương đồng nhau, mỗi người mạnh một thứ, kết hợp với nhau lại thập phần lợi hại. thứ hạng của Hàn Gia lúc nào cũng ổn định, nếu họ có quan hệ tốt với thanh chủ thì có thể xếp hạng nhất a, chỉ tiếc mấy đứa con trai của Hàn gia chủ lại không hợp khẩu vị của Quận chúa

...

Hôm nay Tiểu Thất cũng đi đến xem qua thông báo, Hấn là đăng ký với tư cách võ sư, theo kế hoạch thì ngày cuối cùng mới phải lên thi đấu, Luyện võ, nhưng không vì thế mà hấn không đến đây vào ngày mai, Võ hội là sự kiện lớn nên hấn cũng muốn xem từ đầu đến cuối, thêm nữa biết đâu có cơ hội Gặp lại Mộng Lãng hoặc người của Tông Môn., nếu Tông môn không bảo hộ được thì hấn cũng chỉ còn cách chạy thật xa khỏi nơi đây

Khác với thi sinh tham dự từ các thế lực, tu luyện giả tự do không có được ở bên trong Luyện võ các, đối với người khác thì tu luyện giả cũng chỉ làm nền cho người của những thế lực kia mà thôi, bản thân họ không có điều kiện tu luyện tốt, chỉ mong tới ngày này có thể kiếm chút phần thưởng. Phần lớn họ sẽ bị loại sau vòng đầu tiên, những người may mắn không gặp phải đại diện từ các thế lực thì có thể vào đến vòng hai, nhưng cũng chỉ dừng lại tại đó không tiến thêm được.

“Ồi mọi người nhìn xem là Quận chúa và người của Thành chủ”

“Ồ tưởng là bọn họ ở trong Luyện võ các từ trước sao giờ này mới đến”

“Vây là người không biết rồi. Luyện võ các mấy ngày trước đều dọn ra chuuuam bị cho việc tu sửa, các học viên ở đây đã di chuyển sang các doanh trại ngoài thành nơi các đô úy đóng quân rồi”

“Mà quận chúa này nhìn cũng được nhưng không có được thon thả lắm a”

“Người đó không có phải tu luyện giả, cả ngày chỉ hện hò bàn luận thi ca, ẩm uống là chính, không phát phi là may lắm rồi”

“Kể cũng đáng tiếc a. không biết trong võ hội này ai vì nàng mà dốc sức đây”

Tiểu Thất cũng đứng gần đó nghe nhắc đến quận chúa cũng tò mò ra xem,

“Đây là con gái thành chủ sao, đáng người có chút đầy đà nhưng nghe nói niên kỷ vẫn còn nhỏ, không biết sau này còn như thế nào đây, Tiểu Dật phong lại có chiều đến lấy cảm tình người này sao?” Chắc hẳn cũng một mối lăm chả trách mới đến Như Ý lâu giải khây vào đêm khuya”

Nhưng đáng chú ý hơn là đi phía sau người quận chúa ngoài một số người hẳn không quen thì nhận ra được hai người Tiểu Hà và Đông Tử. Hai người đó trước đây còn có mâu thuẫn sao giờ này lại cười nói vui vẻ như vậy mâu thuẫn đã giải trừ a, mà như vậy cũng tốt, trí ít Đông tử cũng có số má, Tiểu Hà không lo bị bắt nạt nữa. Ma Tiểu Thất cũng chưa có nhìn thấy Tiểu Hà biểu hiện ra sở học bao giờ. Trong thời gian ngắn mà có được danh ngạch tham dự võ hội, tư chất và nỗ lực không phải bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đông tử

Bầu trời trong xanh, gió vẫn trong lành thật là một ngày đẹp trời để tổ chức võ hội mà. Mọi người đã đến đây từ rất sớm để có một chỗ thật đẹp quan sát võ hội tổng cộng có 4 lô đài được bố trí khá cách xa nhau người xem có thể di chuyển luân phiên đến võ đài khác mà thường thức màn tỷ võ. Trong khi bậc cao tầng được dựng một đài quan sát riêng có thể nhìn bao quát được toàn bộ các võ đài ngoài ra ở chính giữa còn có một khu dành cho những thí sinh tham dự luận võ sẽ ngồi ở đây. Đồng thời chỗ này có dựng một cái bảng lớn sẽ công bố kết quả của lượt thi đấu ngày hôm nay

Hôm đầu tiên là Võ Đồ luận võ, khu chuẩn bị chỉ toàn là võ đồ mà thôi kỳ này có 32 võ đồ tham dự 21 người ưu tú từ 7 thế lực, và 11 người là tu luyện giả tự do hình thức đấu loại trực tiếp chỉ cần thắng trong cặp đấu là có thể tiến vào vòng sau

Quản sự mất híp vội cầm tờ danh sách hô lớn

“Ta sẽ đọc tên ai người đó lập tức lên lô đài, phân thắng bại xong thì đi xuống cho người khác đi lên”

Triệu tú, Lâm Hành lô đài phía Bắc...”

“Lôi Vũ và Hồ Lao lô đài phía đông”

“Kỳ Vinh và Bạo Nhật lô đài phía tây”

“Ứng Hùng, Thiên phong lô đài phía nam”

...

Mỗi lần là 8 người lên khi nào kết thúc lượt một sẽ nghỉ giải lao một khắc.. Cứ như vậy cho đến khi thi đấu xong. Võ đồ so tài đương nhiên không có gì gọi là ấn tượng cả, chỉ là họ muốn xem dưới mười lăm tuổi có ai là nhân tài mà Cửu Huyền Môn tìm kiếm không?

Những cuộc so đấu diễn ra chóng vánh, không có dị biến nào xảy ra, những người có tố chất đương nhiên vượt lên đứng đầu. Chỉ Thấy trưởng lão gật gù còn vừa ý hay không cũng chưa rõ. Chưa ai có thể làm mất của lão có thể mở ra nhìn một cách nghiêm túc, xem ra lớp võ đồ này không có người nào có thứ gọi là nhân tài tiềm ẩn a.

Mới quá trưa mà võ hội dành cho võ đồ là kết thúc chóng vánh. Người đến xem vẫn chưa phải là đông, nhưng người tới chỉ là nhàn rỗi và hiếu kỳ thôi. Tiểu Thất cũng âm thầm đánh giá một hồi, quả nhiên vẫn chỉ là tu luyện tâm pháp giúp gia tăng nội khí, đây chính là xu hướng chung của võ giả Bạch thành. Ai có tâm pháp tốt hơn, nhiều đan dược hơn thì sẽ có kết quả khác biệt, và người đứng nhất là hai võ đồ của Lăng gia, đứng thứ ba là một võ đồ của Hắc Hồ Bang, cao tầng hai bên này cũng thăm thò phào, ít ra cũng có chút kết quả khả quan nhưng mấy thế lực còn lại cũng không có vẻ gì là buồn phiền, họ trông đợi vào đợt kế tiếp nhiều hơn

Nửa ngày hôm sau chính là “Võ Giả luận võ” võ đồ có 32 người, võ sư có 22 người, võ giả đông nhất có 96 người, chiếm thời gian nhiều nhất, buổi chiều hôm nay cũng có mười sáu cặp thi đấu, chính là ba mươi hai người đầu tiên trong danh sách,

Không khí có phần nóng hơn một bậc, một phần vì đây là buổi chiều, một phần vì người đến xem đã đông hơn, đã có người đến cổ vũ cho nhau rồi, trong vô số cặp đấu hôm nay cũng có một người mà Tiểu Thất có chút quen biết Đông tử người từng cùng hắn so tài tiền thuật ở chương 11, tiến pháp cao siêu nhưng vẫn bại dưới tay của Tiểu Thất, không biết về thân thủ thì người này thế nào. Đáng ngạc nhiên là Tiểu Hà và mấy tên từng ức hiếp muội ấy lại đang đứng hò reo cho hắn

Đông Tử hôm nay khí chất đã khác lúc trước trông điềm tĩnh và chừng chắc hơn, người vận một bộ yếm tâm giáp trông đã ra dáng một nam tử, đối thủ của hắn là một hán tử đầu trọc làn da ngăm ngăm do đi du lịch dài ngày tên là Mạc Tu, nhìn qua cũng đoán ra là một võ giả tự do không thể lực, nhưng không vì thế mà Đông tử coi thường người này, Hắn cũng từng coi thường một người mà nhận thất bại, Hơn nữa đây lại là Võ hội không thể dễ gia phụ mất mặt được

“Mạc lão huynh. xin chỉ giáo!”

Nam tử đầu trọc cũng cười cười

“Chỉ giáo thì không dám. mời”

Nam tử đầu trọc tuy là tán tu nhưng thân pháp không phải đơn giản, thậm chí có chút tinh quái khi đối đầu với những người được đào tạo một cách rập khuôn, Việc tung những đòn đánh khác lẽ thông thường tuy có thể lao đối phương rồi trí nhất thời nhưng không thể dựa vào đó mà thắng được

Đối với thể công của nam tử đầu trọc Đông tử không vội phản kích mà lựa chọn né đòn, chăm rõi quan sát những biến hóa, những động tác này tuy là liên miên bất tuyệt nhưng lại không có uy lực gì đặc biệt chỉ cần đối đối phương lộ ra sơ hở một đòn là có thể kết thúc ván đấu

Thấy Đông tử chỉ né tránh này giờ, không có phản kích Mạc Tu có chút nóng vội, lao nhanh tới mà giữ chặt lấy đối thủ định quật ngã một võ giả trong những thể lực như vậy cũng là không tệ rồi. Nhưng dường như đã nhận ra ý đồ của đối phương Đông tử vội lùi lại một nhịp lách người sang một bên làm Mạc Tu vô hụt đồng thời dùng tay làm đao chém xuống lưng đối thủ, Mạc Tu lập tức gục xuống nhắm mắt đứng dậy nhận thua

“Đông tử Thắng”

Trong khi mọi người đang hân hờ thì Đông tử chẳng có cảm xúc gì, dù sao đối thủ cũng chỉ là một võ giả tán tu tất nhiên thực lực yếu hơn hắn, nhưng nếu chỉ như vậy thì chưa có gì hấp dẫn cả, chỉ khi gặp những võ giả ở thể lực khác mới gọi là luận võ. Còn như này chỉ là treu đùa, làm nóng người mà thôi.

“Đông tử huynh thật là giỏi a”

“Đúng đúng ngoài tiển thuật cao minh, thân thủ Đông tử cũng không có kém”

“Đông tử, chúc mừng người”

Tiểu Hà dùng một quyền đâm nhẹ Đông tử cười cười với hắn, làm mấy tên khác suýt xoa

“Tiểu Hà Hôm nay Đông tử Huynh thắng trận đầu mi phải nấu có gì ngon ngon cho bọn ta với nhé”

“Bỏ đi,Chỉ là trận mở màn thôi, không có gì ghê gớm cả... Ngày mai mới thực sự là luận võ”

Đông tử xoa tay lắc đầu. Tiểu Thất thấy một màn này cũng gật gù mấy cái, Tên Đông tử này cũng thay đổi nhiều đấy chứ, Dường như quan hệ của Tiểu Hà với mấy người này cũng tốt lên rồi, như vậy chuyện hai ông cháu nhà họ chẳng còn gì làm hắn phải bận tâm cả. Võ Hội ngày đầu như vậy cũng kết thúc rồi, không có gì quá ấn tượng, Cũng nên ra ngoài ăn uống một hồi thôi, Từ lâu gần đây có nhiều người tụ tập chắc có không ít chuyện hay

...

Từ ngày phát hiện bản thân mình đang bị người khác lợi dụng, thiết nghĩ Ma Môn cũng đã cho người đi dò la một hồi Tiểu Thất ra đường luôn phải che bớt khuôn mặt bôi thêm vài vết nhọ cho người khác không thể nhận ra, có thể trong số những người tham gia võ hội, hoặc người đến xem có người của bọn chúng. Nhưng sao bọn chúng vẫn chưa có động tĩnh gì

“Nghe tin gì chưa, Nam Thành Hàn gia mấy ngày này có người tự nhiên mất tích rất thần bí”

“Chuyện là sao vậy”

“Ày nói ra nghe kinh dị lắm, mấy người đó không mất tích đâu, là bị con gì đó chui từ trong người ra ăn hết nhục thể”

“Khi người ta phát hiện chỉ còn lại y phục và một bộ xương trắng hếu, không còn một chút huyết nhục nào”

“Có gần chục người bị như vậy rồi, không biết Thành chủ định xử lý thế nào?”

“Cũng khó nói, võ hội kết thúc thì mới giải quyết a, cũng hai ngày nữa thôi. Mà hình như mấy hôm nay không có phát hiện cái xác nào nữa a”

Ngồi trong từ lâu gọi vài món ăn nghe chuyện kỳ lạ, ngồi nhưng chuyện tỷ võ ngày mai thì đây là mẩu thông tin làm hắn chú ý, Việc Tiêu Dật Phong tu luyện ma công, biến người khác thành xác khô, lần này lại có mấy người chết bất đắc kỳ tử, mà hai chuyện này đều ở Nam Thành, không lẽ có người nhắm vào Hàn gia

Đang suy tư định gấp thức ăn thì Tiểu Thất đột nhiên khựng lại

“Có con gì đó đang ngo ngoe, Từ lâu làm ăn vớ vẩn thật nhưng nhìn kỹ mấy món này đều có một hai con, không lẽ đây là đặc sản ở quán sao?”

Nhưng cái loại đặc sản kiểu này hần ăn không quen a, có chút ghê ghê sao ấy, Bỏ đĩa sang một bên Hần rót ra một bát rượu cho đỡ khát, nhưng đang định uống vào thì đột nhiên có suy nghĩ, không biết trong rượu người ta có bỏ “Đặc sản” này vào không nữa, nghe nói rượu ngâm một số loài thì có hiệu dụng đặc biệt, nhưng ngâm mấy con sâu nhỏ thì chưa có nghe qua

Đưa bát rượu xuống, quan sát trong rượu quả nhiên có vài con sâu nhỏ màu đen đang uốn éo, trong đêm ánh sáng mờ mờ khó phát hiện, may quá chưa uống, mà ngâm trong rượu không chết, khi nuốt vào có khi lại ký sinh trong bụng hần mất. Nhưng dường như không phải do quán này cố ý, phía góc nhà hần phát hiện ra không chỉ một con mà là cả một hàng dài đang chui từ những kẽ hở bên ngoài bò vào trong tủ quần, bò lên những người đang ăn uống, bò vào đĩa đồ ăn

Hần bèn bỏ lại món đồ ăn này trả tiền nhưng không ăn uống gì. Nói ra chắc mọi người bảo hần có ý đồ xấu muốn làm hại sinh khí của quán mất. Quán này mọi người cười nói luôn miệng sao có thể để tâm những chuyện con con như vậy chứ có lẽ do bản thân hần quá nhạy cảm mà thôi. Tiểu Thất bèn ra ngoài tìm ăn mấy cái bánh vậy, ít ra cũng không có mấy con vật kỳ lạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Ngô Diệm đối chiến Hàn Thiên xích

Ngày võ hội thứ hai có nhiều ý nghĩa nhất trong ba ngày, Võ giả có số lượng lớn nhất trong giới tu luyện giả ở Bạch Thành, việc so đấu hơn thua giữa hai võ gia ngang tài ngang sức thường đem đến nhiều màu sắc cho Võ hội, từ võ giả tự do, hay đệ tử tinh anh phần lớn đều là võ giả nội khí không có quá nhiều chênh lệch, có chăng chỉ là một số ít có biểu hiện vượt trội

So đấu giữa các võ giả được rất nhiều người quan tâm, số người đi vào xem thôi đã đông hơn hôm qua rất nhiều rồi, thêm nữa khu võ giả cũng ồn ào không kém, hôm qua đã loại đi 16 người nhưng vẫn còn 80 người lận lại thêm mấy thế lực ít khi có dịp đứng chung một chỗ hiển nhiên cười nói liên hồi, có người cũng tỏ ra ương ngạnh mạnh miệng khiến lẫn nhau, nhưng cũng chỉ là khẩu chiến mà thôi

Thời gian võ hội đã tới, tên quân sự mất híp lại làm công việc gọi tên các thí sinh tham dự đi lên lối đài, Ngay lượt đầu đã có người trong các thế lực lên đài, trong khi những người khác đều gấp đối thủ là võ giả tự do thì lại có một cặp đấu giữa hai thế lực được diễn ra từ sớm Ngô Diệm với Hàn Thiên Xích,

Hai người đều có thực lực hơn người trong thế lực của mình, Hàn Thiên Xích đã sớm là đệ tử tinh anh xếp thứ ba sau Hàn Phong, Hàn Thương nhục thể lớn nhất sử dụng đao làm binh khí, Trùng hợp thay Ngô diệm cũng tu luyện theo hướng tương tự cũng có nhục thể cường đại lại dùng đại đao. Đây cũng là tâm điểm trong lượt thi đấu đầu tiên, hai đệ tử tinh anh đối chiến mở đầu cho một ngày luận võ sôi nổi

Vóc dáng hai người có chút tương tự nhau đều cao lớn, một người mặc cẩm bào là Ngô Diệm một người mặc yếm tâm giáp là Hàn Thiên Xích,

“Thiên Xích huynh, nghe danh đệ tử tinh anh Hàn gia đã lâu, hôm nay xin được lĩnh giáo”

“Ta cũng mới hay tin, người vừa tấn chức đệ tử tinh anh của Hắc Hồ, tuy mới tấn cấp nhưng ta không có nương tay đâu?”

Ngô Diệm cười gằn

“Đừng trách ta ngựa non háu đá”

Ngô Diệm tay trái vung đao lao về phía trước, Vận nội khí định chiêu đầu sẽ so nội khí với đối phương khí thế bất ngờ tăng mạnh

“Choaang!”

Tiếng hai Thanh đao va vào nhau, đối với sự công kích của Ngô Diệm Hàn Thiên Xích cũng không có ý né tránh, đã dùng đao không bao giờ né tránh đao thế của một người khác đó là tôn chỉ của hần khi mới dùng đao, Hai luồng khí lực va chạm làm cho mấy người gần đó bất giác bật tai lại, Hai đao dính liền song phương nhìn nhau cười một cách khó coi

“Mới tấn chức đệ tử tinh anh mà khí lực tốt như vậy”

“Hừ còn nhiều điều khiến người ngạc nhiên hơn nữa”

Bai bên không hẹn mà cùng lúc lùi lại ra sau, Ngô Diệm lại vận khí tung người lên cao bắt ngờ xoay đao phóng ra một luồng đao khí màu đỏ hướng Hàn Thiên Xích mà lao tới

“Liệt Hỏa Phi Vân Trảm”

Nhìn thấy đao khí lao đến trước mắt, Hàn Thiên Xích không hề nao núng khóe miệng có chút cong lên, tay phải dùng đao che chắn trước mặt, nhẹ nhàng

lắc nhẹ cánh tay luồng đao khí đã bị lệch sang một hướng khác tạo nên một vết lõm

“Hê hê! Người cũng biết sử ra đao khí?”

Ngô Diệm chưa tiếp đất thì Hàn Thiên xích đã hóa giải công kích bất ngờ xoay đao lao tới phản kích

“Như vậy thì ta không đùa với người nữa, tiếp của ta một đao”

Một luồng bạch sắc bao lấy đao của Hàn Thiên xích cho thấy người này đã vận không ít nội khí vào chiêu này, Đao chép từ sườn trái sang Ngô Diệm chỉ biết ngả người về sau né một đao đầy uy lực này... Nhưng chưa dừng lại ở đó Hàn Thiên Xích Dựa vào thế không đổi đường đao mà tiếp tục tăng không xoay một vòng chém xuống, chưa gì lòi đài đã bị một đao này tạo ra một vết nứt

Hàn Thiên Xích Không có hạ thủ lưu tình, đòn này mà trúng chiêu thì Ngô diệm chắc hộc máu buồng đao chịu thua mất, nhưng Hấn đã kịp lăn người qua một bên né được thế hiểm, vội vàng đứng lên thủ thế, Hàn Thiên Xích thấy vậy vội khiêu khích

“Tuồng thế nào, hóa ra chỉ biết né tránh, bình sinh ta rất ghét những kẻ chỉ biết né mà không dám đánh trả”

Nói xong vội truyền nội khí vào đao lại tiếp tục lao đến, chém liên tiếp vào Người Ngô Diệm, người khác nhìn thấy họ như hai kẻ thù truyền kiếp, đang sống mái với nhau vậy, Ngô Diệm chưa kịp hoàn thủ thì đao khác lại vung tới, chiêu liên hoàn như vậy nhất thời khó mà phản kích

“Sao người chỉ biết đỡ đòn vậy? Cầm đao mà không dám đánh trả, Đao giới có một kẻ như người thật đáng hổ thẹn,”

“Mau buông đao đầu hàng đi”

Dứt lòi một đao cuối đánh bật Ngô Diệm khiến hấn thối lui vài bước, trọng miêng có chút ngọt ngọt, hấn biết mình đã bị nội thương, nếu tiếp tục đỡ đòn như vậy không phải cách, Khẽ nuốt một ngụm vào trong lòng Ngô Diệm cũng đứng lên, này giờ đã chịu không ít ảm ức giờ hấn đã nắm qua được đao thế đối phương

“Người buông đao phải là người”

Lần này kẻ công kích là Ngô Diệm “Choang~ choang” Bị phản kích lần này Hàn thiên xích là người phải lui trước hai lần so đao vừa rồi, Bất ngờ Ngô Diệm dùng hư chiêu quét ngang phía dưới khiến Hàn Thiên Xích phải nhảy lùi ra sau.

NHưng Ngô diệm chưa có dừng lại hấn đã đưa đốiphương được vào thế liên liên chiêu của hấn, đầu gối từ bỏ như vậy, Sau khi quét ngang phía dưới Ngô Diệm lướt tới phía trước đón đầu xoay người xử ra một chiêu

“Nhất đao hoành thiên”

Đây là một chiêu từng phá nát đỉnh đồng, cũng từng đánh bay Hắc Tinh Báo, uy lực không hề nhỏ, Hàn Thiên xích đang chưa có chạm đất nhất thời đưa đao ra chống đỡ, cả người bị đánh bay ra xa chặt vật lăm mới tiếp đất

“Ngô Diệm Thắng”

Hàn Thiên xích ngó người khi nghe quân sự công bố kết quả, hồi nãy bị đối phương dụ vào thế liên hoàn, nên nhất thời bị bay ra khỏi lòi đài, theo luật thì như vậy đã thua rồi. Bên hậm hực lui ra sau, tất nhiên hấn không phục rồi. Mọi người xung quanh cũng mới ngỡ ra Hàn Thiên Xíc đã bị thua, nhưng có lẽ mọi người cũng hiểu và thông cảm cho hấn, Mới đầu còn đánh cho Ngô Diệm tới tấp mặt mũi, thế mà nhất thời chủ quan để đối thủ dụ một chiêu đánh bay khỏi lòi đài

“Thật là tiếc đang hay. lại bị đánh bay khỏi lòi đài?”

“Ta thích nhất lòi đánh đầy uy mãnh của Thiên Xích a, đúng là một tay đao mẫu mực”

“Nhưng Ngô Diệm cũng đâu phải tay vừa! hai đòn là có thể đánh vắng đối thủ khỏi lòi đài”

Hai người dùng đao, đều có lực lượng hơn người một người đao thế uy mãnh, tấn công liên hồi ép lui đối thủ, một người lại bình tĩnh xử lý tình huống khéo léo tuy không dồn nhiều lực nhưng chiêu thức lại có chút ý tứ. Thực lực võ giả ít nhất cũng phải được như vậy mới gọi là đáng xem, chỉ tiếc vận khí hai người không tốt lại gặp ngay ở vòng đầu, Trong khi các đệ tử tinh anh của các thế lực đều gặp phải đối thủ khá nhẹ cân không gây nhiều trở ngại cho họ.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Võ Giả Luận đao

Vòng thứ hai lúc này số võ giả đã giảm đi một nửa từ 96 người lúc này còn 43 người, trong số các võ giả sẽ tiến hành bốc thăm số thứ tự và chọn ra một người được đặt cách, Người có được may mắn đó là một võ giả thuộc Hàn gia Hàn Phi công tử, người trẻ nhất trong bốn huynh đệ họ Hàn, Thời thì một người bị loại từ sớm, thì bù lại họ có 1 suất vào vòng thứ 3 cũng tạm được

Nhưng võ giả bị loại sẽ không được tiếp tục ở trong khu dành cho thí sinh nữa, mà sẽ phải đi ra ngoài, có thể là khán đài hoặc ra về tùy ý.

“thiên Xích! huynh yên tâm nếu gặp lại tên Ngô Diệm đệ sẽ thay huynh dạy cho hắn một trận”

Hàn phong người có thực lực lớn nhất cũng lên tiếng

“Đệ yên tâm đi, Lãng Mộng không có tham dự Võ giả luận võ, nên không ai có thể làm kho Hàn gia đâu”

“Hàn Phong huynh, Hàn Thương... hai người cẩn thận một chút đừng chủ quan giống ta”

Hàn Thiên xích nhắc nhở vài câu rồi đi lên khán đài quan sát. Thật trùng hợp lại đứng gần Tiểu Thất, Hai người cùng đã từng giao thủ, hắn có thể nhận ra đối phương, Nhưng Thiên Xích chưa chắc đã nhận ra hắn. Vừa nghe được thông tin Mộng Lãng không có tham dự Võ Hội hắn muốn kiểm chứng lại tin tức bèn quay sang hỏi

“Vị huynh đệ này cho ta hỏi. Lãng tiểu thư không có tham gia võ hội sao”

Hàng Thiên xích vẫn còn đang âm ỉ, lại có người hỏi hắn về người ngoài không liên quan gì đến Hàn gia của hắn, nên có chút khó chịu

“Chuyện của Lãng gia Mặc mớ gì đến ta”

Tiểu Thất cười cười

“Người không cần âm ỉ trận lúc này, Thực lực của tên đó không có kém người đâu?”

Nghe có người chọc vào chỗ ngứa, Thiên xích tất nhiên là khó chịu

“Người thì biết gì chứ? Là do ta không cẩn thận bị trúng liên chiêu, không thì so đấu chính diện chưa chắc ai đã hơn ai”

Đối với trận hồi này quả thật, Tiểu Thất có chút đánh giá Ngô Diệm cao hơn. Khoan nói đến thực lực công kích, chỉ riêng về tâm lý và cách nhìn trận đấu, Ngô Diệm đã không còn nóng nảy cầm đầu vào công kích mà đã biết suy tính, lựa chọn hướng công kích.. Như vậy có chút thú vị rồi

“Hai người nhục thể khá tương đồng, khó nói ai hơn ai, nhưng về sự tính toán thì Hắn đã hơn người rồi. Không biết người nghĩ thế nào chứ ta thấy hắn chỉ thủ là chính không có công kích nhiều... Cách đánh của người tuy là thống khoái, nhưng lại tốn quá nhiều sức, trong một dịp mà các thể lực tranh dành vị thế như thế này, người phải nên cẩn trọng mới đúng”

Nghĩ cũng phải, quả là hắn trận vừa rồi cũng hơi qua khinh thường đối phương, tự cho bản thân mình trên cơ cho nên chỉ muốn dùng sức mạnh để dần mặt, đúng là có chút nóng vội. Vừa thua trận lại bị một kẻ lạ mặt phê phán. Nhất là một kẻ lạ đang dẫu mặt nhìn chẳng có chút gì gọi là cao minh cả tu vi còn thấp hơn cả ta. Hàn thiên Xích có chút tò mò

“Chỉ là một tên mới tấn chức đệ tử tinh anh, Ta cũng không biết được, Hắc Hổ Bang ngoài Tiêu Dật Lôi và Ngô Thừa Long lại có thêm một tên Ngô Diệm này, Theo người nếu là nghiêm túc so đấu thì Ta và Hắn ai mạnh hơn?”

“điều này người tự quan sát thì hay hơn”

Không biết thì nói thẳng là không biết, lại cứ ra vẻ up mở, Hàn Thiên Xích thoáng có chút coi thường.

“Không sao hết, kỳ này võ giả luận võ không có hai tên Tiêu Dật Lôi và Liêu Tương Sinh, Một người tu luyện chưa về, mọi người thì gia nhập Tông Môn nên không có tham dự, Lại thêm Lãng tiểu thư cũng không có thấy mặt trong khu chuẩn bị, Lần này Hàn gia đứng thứ nhất là cái chắc rồi”

Nghe tiếng cười của Thiên xích xem ra hắn rất tin tưởng vào mấy huynh đệ kia của mình. Những nhân vật phong phân không có tham gia sao? Tiểu Thất có chút thất vọng, Nhưng đệ tử tinh anh tuy đã có người tấn chức võ sư nhưng chẳng có mấy người dám đăng ký Võ sư luận võ, mà chỉ đăng ký là võ giả, điều này không phải là họ sợ hãi, mà là việc tranh giành thành tích có ý nghĩa đối với thể lực của họ, nếu đấu với võ sư họ chỉ là nhưng tay non nớt khó tạo được thành tích tốt

Sau loạt trận đầu tiên, võ giả tự do đã bị loại đi rất nhiều, nhưng trong 43 người vào vòng sau thì họ vẫn còn rất nhiều, ngoài trừ Hàn thiên xích và một số võ giả từ các đại doanh ngoài thành, thì còn 18 người là võ giả thuộc các thể lực tham dự, vòng này đã có nhiều hơn nhưng cuộc độ sức giữa các thể lực với nhau.

Trận hấp dẫn tiếp theo gây nhiều chú ý hơn cả là Lãng Thiên gặp Đông tử, Hàn Phong gặp Lãng Dực. Một cặp là trận đấu của nhân vật được nhiều người chú ý Lãng Thiên, nghe đồn tư chất còn hơn Lãng Mộng, lần này không thấy Lãng tiểu thư tham dự, nên Kỳ vọng đặt ở người này nhiều nhất. Có người nói tương lai của người này còn có thể so với cả Liêu Tương Sinh, nếu Biểu hiện Tốt rất có thể sẽ được Tông Môn thu nhận. đối diện với gã là Đông tử, là học viên của Luyện Võ Các lại là con trai của Đông Tiễn, đồ úy đóng quan doanh ở Đông Thành, do không thường xuyên xuất hiện nên danh tiếng không có được nhiều như Lãng Thiên.

Trong khi đó ở một võ đài khác thì lại là một cuộc so tài giữa hai đệ tử tinh anh khác, Hàn Phong đệ tử tinh anh hạng nhất ở Hàn gia đấu với đệ tử tinh anh hạng hai của Lăng gia. Cặp so đấu này tất nhiên sẽ có phần gay cấn hơn, nhưng người ta cũng tò mò về cặp đấu của Lăng Thiên, nên mọi người nghe tiếng hò reo ở bên nào đều chạy qua bên đó, Chẳng giống với đài quan sát cho các nhân vật cao tầng, khán đài ở dưới ít người ngồi hơn vì không bao quát được nhiều, thêm nữa họ muốn nhìn gần hơn đối với các cuộc so tài

Lăng Thiên gặp Đông tử, Xưa nay hắn đã mang nhiều hào quang từ nhỏ, nên không có để người khác vào mắt, Sau lần ra tay hạ độc thủ với tỷ tỷ, Lăng gia chủ đã giam lỏng hắn, muốn hắn tu tâm dưỡng tính thời gian đó hắn lại suy nghĩ cách trả thù hai người Tiêu Dật Phong, và điều đáng ngạc nhiên Tên hạ nhân lúc đó, lại chính là người hắn từng tung một cước chết đi sống lại. nhưng chưa được bao lâu gia chủ lại thả ra, dù gì hắn cũng phải ra mặt tranh đoạt thành tích võ hội lần này. Hàn gia chủ không vui nhưng vì vị thế tương lai của Lăng gia không còn cách nào khác, hết lần này đến lần khác điều chế đan dược tốt nhất cho hắn tu luyện, Đến gia phụ còn phải chịu thiệt thòi như vậy, người khác hắn thêm ngó tới sao?

Vội vàng rút trường kiếm lao tới muốn kết thúc thật nhanh ván đấu tranh thủ ghi điểm với Tông Môn, Trận trước Đông tử là tay không đấu với võ gái tự do, nhưng lần này đối phương dùng kiếm hắn không thể tay không mà đối chiến được, lần này Hắn dùng Bạch Ngân thương vũ khí thông dụng trong quân doanh. Bình tĩnh mà đối phó với kiếm chiêu của đối phương

Nhưng lần này có chút khác biệt, không giống như là chiêu thăm dò thực lực, khi mũi kiếm chưa đâm tới đối thủ Lăng thiên đã xoay mình rồi biến mất ngay trước mặt Đông tử. khiến cho đòn đâm của Đông tử bị hụt là đối mặt hắn vốn bình tĩnh lúc này phải mở to ra như không tin vào mắt mình. Trục giác của hắn mách bảo, nguy hiểm đang từ phía sau lần tới. Vội nhảy người về trước

“Vù Vù!!”

Lập tức xoay người lại thì quả nhiên Lăng Thiên Vừa chém hụt gã. Đông tử thảm toát mồ hôi lạnh khẽ nuốt ực một tiếng, thân pháp đối phương quả nhiên là nhanh nhẹn hơn người

Lăng Thiên tuy có chút ngoài ý muốn nhưng tưởng một chiêu sẽ hạ được, không ngờ đối phương không biết vô tình hay hữu ý lại thoát được, nhưng trong mắt hắn vẫn không coi đối phương ra cái gì

“Người khá lắm, né được một chiêu của ta, vậy cũng tốt để ta đùa đùa cùng người một lúc”

Đám người phía dưới Ô lên, Đòn vừa rồi nguy hiểm như vậy mà chỉ là đùa đùa sao? Lăng Thiên nói thật hay có ý nói vậy làm đối phương rối trí. Nhưng đối thủ là Đông Tử người trong quân doanh không dễ bị nao núng trong những hiểm cảnh như vậy đâu a. Nhưng đòn tấn công tiếp theo lại có vẻ rất ghê gớm

Lăng Thiên xoay kiếm một vòng, miệng lầm nhảm công pháp gì đó. Lại xoay người biến mất trước mặt đối phương một lần nữa. Đông tử thoáng chút suy nghĩ, tự nhủ bản thân không nên nóng vội. Đối phương không ngu ngốc gì lại sử dụng lại cùng một chiêu. Chắc chắn Hắn đang có ý đồ gì đó. Vội xoay người nhìn bốn phương tám hướng

Tránh cảnh trước mắt làm hắn có chút ngầy ngời, Từ Thiên Không vô số bóng ảnh Lăng Thiên đang đồng loạt xoay kiếm tiến về phía hắn.

“Thiên Kiếm loạn Vũ”

Đối diện với kiếm chiêu này lần đầu tiên hắn gặp loại công kích này, không biết đâu là ảo đâu là thực, Đông tử chỉ đành nhắm mắt đâm tới,

“Xoẹt xoẹt xoẹt!!”

Vô số bóng ảnh lướt qua người hắn, khắp tứ chi đều truyền lại một cảm giác đau nhói, Khóe miệng Lăng Thiên khẽ cong lên, Y Phục của Đông tử đã bị cắt rơi là tả trên võ đài trông bộ dạng này trông không khác gì một tên khất cái. Đám người phía dưới có người cười lớn có người lại lo lắng cho Đông tử. Bị đối phương vũ nhục như vậy liệu có chịu bỏ cuộc. Có người lại nghĩ “Lăng Thiên không gây thương tổn quá nặng vậy là tốt lắm rồi

“Đông tử, buông bỏ thôi, hắn ta mạnh hơn người”

Mới qua hai chiêu mà đã rơi vào thế hạ phong rõ rệt, Nhưng bảo buông bỏ thì đâu Đông Tử không có cam lòng, Cả đời hắn chỉ chịu thua tâm phục khẩu phục đúng một người, từ ngày đó hắn quyết không bao giờ thua một cách nhục nhã trước mặt người khác, Đã khổ luyện mấy tháng nay, há lại vì một ít thương tổn này mà bỏ cuộc, Hắn không chấp nhận

Đôi tay của hắn xé toang chỗ y phục rách nát trên người vút sang một bên (vẫn còn mặc quần nha) làm lộ ra cơ thể tuy không phải đồ sộ nhưng cũng rất rắn chắc., lúc này đã Lập tức cầm lại Bạch Ngân Thương thủ thế, Ánh mắt không có chút sợ hãi nào. Mọi người trong thấy lại cảm thán Ô lên một hồi, gặp khó mà không bỏ cuộc đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình. Quân doanh có người như vậy bọn họ rất yên tâm, cảm tình đối với người ở thế yếu tăng lên không ít

“Tiểu Đông tử, Cố lên. Thắng được hắn ta sẽ làm thê tử của ngươi”

Nữ nhân này là ai? Sao lại có thể tỏ tình công khai ở đây chứ. Không lẽ một câu nói có thể giúp Đông tử chiến thắng hay sao. Cũng có thể lắm, ta nghe nói nam tử trẻ tuổi có thể tăng thực lực lên mấy lần trước mặt nữ nhân của mình. Nói đến nữ nhân thì Lăng Thiên đâu có thiếu, nhiều là đằng khác, người coi kia

“Lăng thiếu gia, người cố lên a.. a, ta ta sắp không chịu được nữa rồi a...a”

Mấy nữ nhân này ẻo lả, cổ vũ yếu ớt cho Lăng Thiên, đáng người, hay khuôn mặt đều là dụ hoặc nam nhân, Loại này đúng là dễ làm người khác sôi máu mà, Nhưng sao Lăng Thiên lại dao du qua lại với loại người này. Chỗ đông người như vậy không biết là đang giúp hay đang hại hần nữa. Cao Tăng mà biết chuyện này Lăng gia chắc không còn mặt mũi mất.

...

Lăng thiên thấy đối thủ vẫn đứng lại ứng chiến không có ý bỏ cuộc, Xem ra vũ nhục không có tác dụng với tên này lắm. Cũng được vậy thì kết thúc ở đây thôi

“Có khí phách lắm, xem ta thu phục nhà ngươi đây”

Vẫn là chiêu thức lúc này “Thiên Kiếm loạn vũ” đây mà, vậy ra lúc này hần không tung đòn kết thúc mà có ý vũ nhục đối phương. Nhưng tình thế lúc này đã khác Tâm thế Đông tử không còn bị choáng ngợp trước loại kiếm chiêu kỳ ảo này, không còn ở thế bị động đứng chờ nữa, lần này chủ động lui người ra trái né thế công.

Kiểm chiêu vừa rồi không trúng đích, nhưng Lăng Thiên cũng đã liệu trước vội vàng biến chiêu thủ thế đâm chuyển sang quét ngang một đường. Thế công kỳ lại đã hết Đông tử dùng thương gạt đòn chém ngang của Lăng thiên đồng thời xoay thương chống xuống võ đài làm điểm tựa tung người giáng một cước lên đối thủ. Động tác mau lẹ khiến Lăng Thiên phải lui ra sau mấy bước

Trường thương đối chiến tất nhiên có Ưu điểm hơn so với kiếm. Tâm công kích xa hơn là một lợi thế, Biết kiếm pháp đối phương kỳ ảo, không thể cho hần thời giờ thi triển, may ra có cửa tranh giành phần thắng. Đã tìm ra cách đối phó. Đông tử không để cho Lăng thiên có thời gian khôi phục tinh thần, lập tức vung Trường thương quét ngang tấn công phía dưới. Rồi mượn lực xoay người tấn công từ phía trên bổ nhào xuống

Lăng Thiên đã phải thay đổi phải chiến đấu một cách nghiêm túc với người trước mắt. Chính vì coi thường lúc đầu nên hần mới vài chập vật né đón như thế này, Trường thương tấn công từ xa thì có lợi hơn kiếm, nếu muốn hạ gục hần phải nghĩ cách áp sát không cho hần lợi thế. Nhân lúc đối phương tung đòn đâm thương tới. Lăng Thiên vội xoay người, thường thường xiên qua bên ngoài sườn trái làm rách một mảng y phục, cũng may không tổn thương.

Thế công Đông tử đã hụt. Tính hình trước mắt bất lợi cho gã. Vội đâm chân nhảy người qua một bên tránh được đòn kiếm đang nhăng cổ gã mà hướng tới. Nhưng đối phương đã có thời cơ phản kích, vậy thì hần nguy rồi. Lăng Thiên lại xoay kiếm vô số kiếm ảnh hiện ra đồng loạt lao tới bao trùm lấy Đông tử.

“Lăng Thiên thắng”

Trận chiến này thua, Đông tử gục xuống cả người vô số những vết chém, cũng may là Lăng Thiên vẫn tuân thủ luật lệ không dùng sát chiêu trong khi luận võ. Thực Lực của hần đương nhiên là hơn xa đối thủ một bậc, Nhưng biểu hiện của Đông tử cũng rất đáng được coi trọng. Người của quan doanh ít ra phải như vậy, gục gã trên chiến trường chứ không chịu lui bước...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Đệ tử tinh anh đối chiến

Trong khi lời đài giữa hai vị đệ tử tinh anh, Hàn Phong và Lăng Dực lại không qua đặc sắc như người ta vẫn nghĩ, Hai người đã từng so chiêu nhiều lần nên đã quá hiểu nhau, Lăng Dực lại dùng thuần làm binh khí, kiểu tu luyện này rất lạ, chỉ phòng thủ là chính, lực công kích tuy lớn nhưng lại khá dễ đoán, Trong khi Hàn Phong thân thủ lại rất nhanh nhẹn né tránh và tấn công đều vô cùng thuận lợi, Không có Tiêu Dật Lôi, Liễu Tương sinh, người trước nay từng ganh đua Lăng Mộng lại không có thấy mặt, hiển nhiên đệ nhất võ giả sẽ thuộc về Hàn gia. Nếu không phải lo nghĩ cho gia tộc thì Hàn Phong đã đăng ký theo diện Võ sư rồi, Thực lực của hần đã là võ sư nhưng phải tiết chế để thi đấu cùng đám võ giả, Thiết nghĩ các thế lực khác cũng đều có suy nghĩ như Hàn gia thôi. Nếu để đệ tử tinh anh đấu với các võ sư thì, thực lực còn yếu tất nhiên không thể tạo nên đột biến gì chỉ bằng ở Cảnh giới võ giả, Tranh Phong một hồi còn có chút thú vị hơn

...

Lượt thứ hai cũng có những trận này là thu hút người xem, hơn một nửa võ giả tiếp tục bị loại bỏ, Đông Tử, Tiểu Hà, Lăng Dực cũng bị loại ở vòng này. Bước sang lượt ba còn có 22 võ giả còn trụ lại tiếp tục đối chiến để người thắng cuộc sẽ đi tiếp vòng sau. Không quá ngạc nhiên khi Võ giả tự do đã bị loại hết chỉ còn những đệ tử tinh anh còn sót lại. Điều này không nằm ngoài dự đoán của ọi người, vẫn chỉ là những người đó mà thôi. Năm nay võ hội lại có thêm hai người mới nổi lên là Lăng Thiên và Ngô Diệm

Lượt thứ tư có 11 người sẽ diễn ra vào sáng ngày hôm sau. Cũng là ngày cuối cùng của Võ Hội. Ngày hôm nay có nhiều trận còn gây ra nhiều bàn cãi, nhưng người tham dự không có lên tiếng gì, và họ cũng không có ra ngoài Luyện Võ Các nên cũng chẳng nghe thấy nhưng lời lòi đồn đó... Thêm nữa Ngày mai mới là ngày đáng xem nhất khi các đệ tử tinh anh, các thế lực mới chính thức được coi là phân cao thấp, Tuy hôm nay có vài trận chiến đấu sớm, nhưng cũng coi như là tạo không khí thôi a.

...

Đêm Tối trong Luyện Võ các, Các thế lực cũng rục rịch dẫn dò nhưng người cuối cùng ngai mai ra lời đài ứng chiến. Đối với Hắc Hồ Bang tuy chỉ có hai đệ tử tinh anh lọt tới vòng này, nhưng biểu hiện của hai người không quá tệ, Ngô Diệm, Ngô Thừa Long đều là con cháu của đại trưởng lão Ngô Phàm, Bang chủ Tiêu Chấn Hùng cũng có con nhưng đều không có tham dự tự nhiên có chút tủi thân, đành dặn dò qua loa vài câu. Kỳ này bang chủ đã không còn đặt hi vọng quá nhiều, Đường như Thiên Ý đang muốn diệt Hắc Hồ Bang

Con trai cả thì mất tung tích không thấy bóng dáng. Con trai thứ có quan hệ tốt với quận chúa, nay lại bị người ta phé đi đôi tay, Con gái Tiêu Dật Hồng lại lẳng lơ bay nhảy ngoài phố. Hắc Ung thì bị Thảm sát, quyền Lâm chủ rơi vào tay mấy người lạ mặt thần bí. Chỉ trong thời gian ngắn, mọi thứ tồi tệ tự nhiên đổ ập xuống Bang Hội,

Trong các thế lực chỉ có Hàn Gia là cao hứng nhất, Trong Võ giả Luân Võ Đệ nhất đường như đã nắm chắc trong tay Hàn Phong rồi, Chỉ Tiếc là Hàn Thiên Xích lại bị loại quá sớm do lý do chủ quan khinh địch, cũng may các đệ tử khác cũng đã kịp tiết chế lại, thi đấu có phần cẩn thận hơn, Nhìn đám võ giả trong mấy ngày thi đấu gần đây quả nhiên không có nhiều dị nhân, chỉ có Ngô Diệm và Lăng Thiên là có chút mới mẻ, nhưng muốn tranh đệ nhất chắc chắn là không thể.

...

Một góc nhỏ dưới khán đài, ban ngày nơi đây ồn ào là vậy, nhưng buổi tối lại vắng lặng không gian võ trường có chút yên tĩnh. Dưới bóng trăng mờ hai bóng ảnh đang từ chính điện Luyện võ các đang đi ra. Nam tử dáng người dong dỏng, khí độ hiên ngang, nữ tử thì có chút yếu điệu, làn tóc mai nhẹ nhàng phát phơ theo làn gió buổi đêm

“Mộng Nhi, nàng đừng quá lo lắng, Ta đã cho sắp xếp ngày mai đối đầu với nàng chỉ là một võ sư tán tu không đáng lo ngại”

Liễu Tương sinh, Thấy nữ nhân có vẻ lo lắng trong lòng nên muốn gỡ bỏ gánh nặng tâm lý cho nàng

“Việc đan điền bị tổn thương, nên luận võ với võ sư lâu năm sẽ không có lợi, Thật may là kỳ này có một Võ sư tán tu đến đăng ký luận võ”

“Võ sư tán tu sao?”

Mộng Lăng hỏi tỏ vẻ nghi ngờ, mấy kỳ Võ hội chưa thấy võ sư tự do đăng ký bao giờ, đây là lần đầu tiên nghe thấy.

“Ta đã dò hỏi qua rồi, khi khảo thí thực lực thì người này chỉ đẩy Huyền Thiết Ngàn cân đi được một gang tay thôi, đừng quá lo lắng”

Nếu thực lực chỉ có vậy mà hai người lại đối chiến với nhau như vậy là phù hợp rồi, Chắc chắn tên đó cũng vui mừng khi chỉ gặp một đệ tử tinh anh a. Còn tốt hơn khi gặp võ sư thật không kịp thì thổ gi đã bị đánh bay khỏi lời đài

“Nàng chỉ cần thể hiện chút bản lĩnh thôi không cần phải quan trọng chuyện thắng hay thua. Trưởng lão rất tính ý sẽ nhận ra được tiềm lực của nàng như vậy là được rồi”

“Ừm..Muội hiểu rồi”

Khuôn mặt lại có chút tươi cười trở lại, Từ khi nghe đến cơ hội gia nhập Tông Môn, danh hiệu đệ nhất bạch thành gì đó chẳng còn đủ sức hấp dẫn nữa, nếu chỉ cần bộc lộ một chút tài học vậy thì đơn giản rồi, đã hấp thu được Từ Linh Thạch và Phong linh thạch, Ngũ Lô Kiếm thức và xuyên vân bộ đã có biến hóa, hi vọng hai loại này có thể đủ điều kiện vào Tông Môn.

...

Mới đây mà đã kết thúc hai ngày võ hội, Ngai mai Tiểu Thất đã phải lên lời đài rồi, Hôm nay nhìn các đệ tử tinh anh thi triển chiêu thức uy mãnh như vậy, không biết Võ sư đối chiến khốc liệt hơn thế nào. Muốn tạo ra chút đặc biệt xem ra hơi khó. Nghĩ lại bản thân lại không đăng ký võ giả đối chiến có chút hối hận. Hẳn đánh với võ sư như thế nào đây.

Tiểu Thất lại ra ngoài ăn uống, lần này tránh xa tửu lâu hôm qua ra, muốn ăn một bữa để ngày mai có tinh thần thi đấu. Tửu lâu lần này có vẻ thoáng đảng hơn, nhưng khách lại ít hơn cũng chẳng hiểu vì sao nữa, Nhưng cứ gọi vài món lên đã mấy ngày nay cứ mãi lo trốn tránh chưa được ăn no, trong lòng có chút buồn chán,

Nhưng đáng tiếc thay, Món ăn ở đây cũng chứa mấy con sâu nhỏ như vậy. Điều này có chút kỳ lạ rõ ràng đã tránh xa khỏi quán ăn lần trước, sao ở tận nơi như vậy cũng có. Hẳn đảo mắt qua một vòng, cũng không có một đám sâu nào đang di chuyển cả, không lẽ là trong đồ ăn có người mới bỏ vào. Tiểu Thất có chút nghi ngờ, và hẳn muốn xem có phải có người giờ trò hay không

Ngồi tại bàn hán dùng di hồn, bay vào trong gian bếp mà không ai nhận ra có người đang theo dõi, Thức ăn từ lúc xào nấu cho đến khi mang ra ngoài quả thật không có bỏ thêm thứ gì vào trong đó. Vậy thì lũ sâu này từ đâu ra, Hẳn đảo mắt liếc nhìn qua một lượt, rồi dừng lại ở một bồn nước lớn “Là nước sao” Nhìn lũ sâu nhỏ đang ngoe nguẩy, Phải chăng trời quá tốt nên khi lấy nước họ không để ý chăng.

Nhưng trong thành sao lại có nhiều sâu như vậy, điều này có chút kỳ lạ, chưa biết nó từ chỗ nào đến đây nhưng nấu qua mà không chết, ngâm rượu cũng không. nếu ăn phải chưa biết chừng lũ sâu còn sống được trong cơ thể. Tiểu Thất suy tính một hồi, quyết định trở lại cơ thể không ăn uống gì mà rồi đi tìm mấy hàng quán ven đường, ăn tạm mấy cái bánh, đường như đồ ăn ở đây lại không hề hấp dẫn bọn sâu thì phải,

“Nghe tin gì chưa, Nam thành lại có người bị chết rồi”

“Lại là việc đó sao, nghe nói mấy ngày trước dừng lại rồi mà?”

“Ta chịu, lần này lại thêm mười người nữa, chết mất xác chỉ để lại bộ xương trắng”

“Hay là Bạch Thành có quý? Nhưng ăn hết nhục thể thì chưa nghe qua loài nào như vậy a”

Lại nghe thấy việc này, đây là lần thứ hai nghe tới việc Nam Thành có người chết kỳ lạ như vậy” Lại xảy ra vào võ hội nên có chút không bình thường. Tiêu Thất cũng từng ở đó mấy hôm trước nhưng khi đó đâu có gì khác lạ. Sau khi võ hội kết thúc phải đi một chuyến xem sao. Có đúng là có ma quỷ thật không.

....

Góc tối dưới địa bàn cũ Cửa Hắc Ưng

“Hay lắm. Đám người Bạch Thành tập chung lại một chỗ, quả là thuận lợi cho ta”

Đường chủ, đeo chiếc mặt nạ đỏ cười dài một hồi, trên tay cầm xuống một viên Tinh thạch vừa to đúng bàn tay, bên trong là một vật thể vẫn đang còn sống.

“Đường chủ Tâm Mạch Ma thú đã thức sự ổn định rồi, khi nào chúng ta bắt đầu bắt tên Hiến Tế về đây”

Người cất giọng là một lão già già còn mỗi da bọc xương, cứ như bị hút hết khí huyết vậy, đôi mắt trắng đã lồi to ra như muốn sắp rụng khỏi hai hốc mắt vậy, Người này tên gọi là U Minh Trưởng lão, đứng cạnh lão là một lão già lưng có chút cong, tên Hạc Tử trưởng lão

“Ngày ngày mai, Hạc Tử trưởng lão, đám Thâu Tâm Thi cổ thể nào rồi”

Hạc tử vốn lúc đã còng, nay còn cúi đầu thi lễ chẳng khác gì một con rùa cả

“Đã ăn qua chục thi thể, số lượng thi cổ đã tăng rất nhanh rồi, lão đã phái người đem đi thả khắp các nguồn nước trong Bạch Thành, Mấy tửu lâu có nhiều người qua lại giờ đã có thi cổ trong người, Chỉ cần dùng U Linh Bảo giám có thể tùy ý điều khiển đám người này bất cứ lúc nào”

Đường chủ vuốt ve linh thạch luôn miệng khen

“Tốt, Rất tốt, ta sẽ mượn sức đám người đó làm khó dễ Cửu Huyền Môn, Nếu muốn kết thúc việc này Chính tay mấy lão sẽ phải ra tay thăm sát cả Bạch Thành, hoặc là bỏ trốn ngay lập tức, Còn tên Tế Phẩm cho ma thú, chắc cũng đang ở Luyện Võ Các xem náo nhiệt a”

U minh trưởng lão kho khan một hồi khiến lão như sắp phải lia khỏi cõi đời vậy

“Khụ khụ.. chúng ta có cần ra mặt bắt hấn về không”

“Có chứ, tất nhiên là phải vậy... Chẳng may mấy lão già kia lại cao hứng hủy đi thân thể gã đó, thì chẳng phải là công cốc sao?”

Ngừng một lúc, Đường chủ lại tiếp

“Gọi hết các thuộc hạ của Huyết Diện Hắc Y đường, ngày mai đến luyện Võ Các đại sát một hồi, gây nhiễu loạn. Cửu Huyền môn không thể làm ngơ đâu.

....

Ngày Võ hội thứ ba bắt đầu, 11 võ giả còn lại sẽ được xếp hạng ngẫu nhiên, ai không phục người đó có thể khiêu chiến giành lấy thứ hạng cao hơn. Theo thứ tự là Hàn Phong, Hàn Thương, Hàn Phi, sau đó là Lăng gia Lăng Vũ, Lăng Thiên, Hai người của Hắc Hồ Bang Ngô Diệm, và Ngô Thừa Long. Bốn người còn lại đều là người trong quân doanh nên chẳng ai ai đi khiêu chiến với nhau. Còn đấu với các thế lực kia, bọn họ không có được phép khiêu chiến. Vì sao ư, Hãy Hỏi Thành chủ và các đô úy? Vì sao không để người trong quân doanh tranh đấu với ba thế lực còn lại

Khi xếp hạng được bày ra, người đầu tiên không phục chính là Ngô Thừa Long bảo hấn xếp thứ 7 tất nhiên không chịu rồi, Nhưng khiêu chiến Hàn Phong thì chưa có dám, đấu với người mạnh nhất thắng thì chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu cho kẻ khác, mà thua cũng chỉ làm nền cho người khiêu chiến sau hấn, từ trước tới giờ chỉ làm cái bóng cho Tiêu Dật Lôi nay đã có dịp cho mọi người trong Bạch Thành biết hấn cũng không phải kẻ tầm thường. Vì vậy Hấn khiêu chiến Hàn Thương kẻ xếp thứ hai chờ đợi cơ hội khiêu chiến ngôi số một

Hai người chỉ nhìn nhau không nói gì vội đi lên võ đài, Ở một vị trí khác Lăng Thiên lại khiêu chiến Hàn Phi, Theo hấn đánh giá trong ba ngôi đầu thì Hàn Phi có thực thấp nhất, lần đầu vào nhóm ba người mạnh nhất như vậy cũng vẻ vang rồi. Trong khi đó Lăng Vũ lại không háo thắng, đối với hấn vị trí thứ tư là không tệ rồi, người khác không khiêu chiến hấn thì thôi, hấn cũng chẳng buồn quan tâm vị trí khác.

“Hàn Phong, Ngô Diệm ta xin chỉ giáo”

Mọi người Ồ lên, có chút không tin được nhưng, một người mới như Ngô Diệm còn trẻ háo thắng cũng phải, nhưng khiêu chiến luôn đệ nhất có phải hơi qua không, ít ra đánh với Lăng vũ còn có chút cơ hội.

“Được ta nhận lời khiêu chiến, dù sao ngồi không cũng chán”

Thiết nghĩ chỉ có Ngô Thừa Long, hoặc Lăng Vũ mới là người khiêu chiến Hãn, ai ngờ lại là một người mới, xem ra tên này cũng chỉ là thăm dò, làm ta tốn chút sức sau đó Ngô Thừa Long mới khiêu chiến, Nhưng sao Tên kia lại không nghĩ ngợi quan sát, mà lại khiêu chiến Hãn Thương, thật không hợp lý chút nào, nhưng dù người có ý định gì thì ta cũng không có bỏ ngôi đệ nhất này đâu

Vậy là đã có ba cặp đấu của các đệ tử tinh anh, chỉ còn mỗi Lăng Vũ là không lên đài, nhưng bộ dạng của hãn cũng không quan tâm lắm

...

Ngô Thừa Long và Hãn Thương xưa nay chỉ xếp thứ hai, Nhưng giữa bọn họ ai mới là người mạnh hơn cũng chưa dám nói trước. Và hay hơn nữa khi họ lại là quyền đối quyền không dùng binh khí, như vậy thì càng dễ đánh giá hơn. Xem ra họ quyết phân cao thấp trong ngày hôm nay,

Đều là kẻ ít nói, hai người có chút tương đồng, không ai nói câu nào vội vàng lao tới như muốn hạ gục đối thủ ngay lập tức, Ngô Thừa Long từng đi tu luyện ngoài bạch thành khí thế có vẻ hung hãn hơn đối phương rất nhiều, Nhưng không vì thế mà Hãn Thương né tránh, đối với công kích đều là ngạnh kháng không tỏ ra thua thiệt chút nào, đòn phản kích tuy đơn giản mà lại tinh tế, Người khiêu chiến thường có chút nóng vội hơn kẻ bị khiêu chiến

“Bạo Phong cường quyền”

Ngô Thừa Long vận khí muốn dùng số lượng quyền đánh ra làm đối phương không tài nào né tránh, sau chiêu này chắc chắn phải dính đòn chứ không thể thoát hết được, Vô số quyền ảnh hiện ra ở lao tới Hãn Thương. Nhắc thấy Quyền ảnh vô số ập tới Hãn Thương thấy không thể đỡ được đòn này rồi, vậy thì đành phải lưỡng bại câu thương thôi

“Phá Phong liên hoàn thủ”

Đối với ảnh quyền vô số, Hãn Thương chỉ tung một cước đáp lại, uy lực cước này không hề ít chỉ cần chút chiêu là hòa chiêu này

“Bùng.. “

Nội khí va chạm tạo nên một âm thanh vang khắp võ đài, Hai đối thủ đều thối lui, một kẻ xoa tay một kẻ chân run run, va chạm này chỉ có người trong cuộc mới hiểu được sự công kích như thế nào, Cước đầu quyền, cước tất nhiên lợi hơn nhưng lúc này Hãn Thiên lại có chút nhần nhỏ

...

Ở một diễn biến khác tại lôi đài Lăng Thiên đối chiến Hãn Phi. Cục diện diễn biến có vẻ nhanh hơn, Khi mà cả hai đều là người trẻ tuổi nhất trong số các võ giả thuộc thế lực lớn tham dự lần này, Đều được nuông chiều từ bé ngạo khí tất nhiên khác người, nhưng mặt này Lăng Thiên lại có phần hơn Hãn Phi rất nhiều, ít ra hãn đã từng chơi xấu tý tý của mình mà vẫn bình an như thế này, Gia phụ cũng không có làm khó hãn nhiều. Một người nắm giữ vận mệnh là niềm hi vọng với Gia tộc, còn người kia chỉ là một đứa con” bé bỏng “được nuông chiều ngạo khí tất nhiên là khác.

“Thiên Kiếm loạn vũ”

Lại là chiêu ảo ảnh kiếm đã thắng Đông Tử, dường như đây là kiếm pháp mà Lăng Thiên Đặc ý nhất, các đối thủ của hãn đều có qua nỗi một chiêu này, cho nên chẳng có lý do gì mà không sử dụng chiêu kiếm này cả

Nhưng Hãn Phi không có né đòn như Đông tử, có ngạo khí sao phải né tránh, trường thương trong tay cũng khê ba động lao tới cứng đối cứng

“Lư Tinh quán nhật”

Nếu đối phương vẫn tiến đến nhất định sẽ bị thương của Hãn phi chọc thành tổ ong. Chỉ riêng việc ngăn được công kích của Lăng Thiên vậy coi như có tư cách vào đến vòng này rồi, không phải dựa hơi vào Gia tộc như mọi người vẫn lầm tưởng

Quả nhiên kiếm chiêu này Lăng Thiên không dám lao tới, nhưng cũng không vì vậy mà bỏ thế công. Kiếm chưa đâm tới, đã di ảnh xoay người ra đằng sau nhắm vào cổ đối phương mà chém, thủ đoạn có chút hiểm độc,

Chỉ khê quay đầu lại một chút Hãn Phi đã nhận ra bóng ảnh đang tấn công phía sau lưng. Không chút nao núng, Trường thương đang đâm từ phía trước thoáng chốc đã đổi chiều công kích, tuy đầu bên kia không có gây sát thương, nhưng có thể ngăn được chiêu này

Sau hai chiêu Lăng Thiên đều không tấn công được, Thương pháp của Hãn Phi cao hơn Đông tử lại thêm hãn không có sợ chết, điều này tấn công có chút khó khăn không thể vào gần được, chỉ có cách đợi hãn tấn công chờ thời phản kích

“Người khiêu chiến mà lại đợi ta ra đòn công kích, Cái thể loại gì đây”

Người xem cũng có chút khó hiểu, Lăng Thiên rõ ràng là khiêu chiến hãn phi, nhưng giờ lại thủ thế đợi đối phương công kích chuyện này quả là lạ lùng, mọi người bắt đầu suy đoán

“Có phải Lăng thiên hết chiêu rồi không? Sao đứng ở đó hoài vậy”

“Hình như không tấn công được thì phải? nếu vậy thì nên rút lui đi chứ, ở đó làm gì nữa”

“Không ngờ Hàn Phi cũng có bản lĩnh lắm chứ, nhìn xem là ba huynh đệ Hàn gia đang ứng chiến, không ai trong số họ rơi vào thế hạ phong cả”

“Lần này Hàn gia đứng nhất rồi, sau bao năm cũng vượt qua hai thế lực còn lại... Cũng xứng đáng xứng đáng lắm chứ”

“Người nói phải, nhưng nhìn xem Hắc Hồ cũng có hai người lên đài, Ngô thừa Long thì không nói tới, còn Ngô Diễm cũng là tân binh giống Lăng thiên, lại đang đấu với số một Hàn Phong, vậy mà cũng chưa có ý định đầu hàng chứ. Thực lực hai người bọn họ cũng không tệ”

“Haiz chỉ buồn cho Lăng gia, xem ra biểu hiện thật kém”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lăng tiểu thư, lâu quá không gặp

Bên trong khu chuẩn bị lúc này chỉ còn lại 22 võ sư mà thôi, Chỉ chút nữa thôi bọn họ sẽ là nhưng người lên đài, Võ sư Bạch Thành cũng chỉ có mấy chục người, nên mọi người đều biết mặt nhau, cười nói bình thường không có căng thẳng như Võ giả, Giới võ sư ai mạnh ai yếu mọi người đều biết rõ việc thi đấu cũng chỉ là thủ tục mà thôi, đồng thời cũng là một dịp để họ trao đổi một chút về sở học võ đạo nội khí phần thắng thua giữa các thế lực nằm ở Võ giả là chính.

Nhưng kỳ này lại có thêm hai người mới, một người là nữ giới nên mọi người đều hứng thú tìm hiểu qua, đó chính là Lăng Tiểu thư là một đệ tử tinh anh vậy mà lại tham dự Võ sư luận đạo, Từ nay giới võ sư cũng có nữ giới rồi a, Thật thú vị quá đi mà, nhưng dường như nàng không muốn lộ diện dung nhan, luôn đeo một tấm khăn che mặt, vận võ phục của lăng gia không quá đặc biệt nhưng trong khu này mọi thứ của nàng đều là tuyệt diệu

“Nhưng cái tên còn lại là ai, Theo bảng treo danh ngạch là Thổ Vương, sao ta chưa nghe thấy Bạch thành có một võ sư có ngoại hiệu là Thổ Vương nhỉ”

“Chắc gì đã là võ sư, theo ta thấy là một tên võ giả cao cấp có nhục thể khác biệt mà thôi”

“Cao huynh nói đúng rồi đó, theo ta biết thì tên đấy đẩy khối huyền thiết chỉ đi có một gang tay thôi”

“một gang tay,,, Thật thâm hại”

“Vậy là một tên võ giả có chiến lực một ngàn cân thôi đúng không? Chẳng cần quan tâm”

“Mà hắn gặp ai ở vòng đầu thế...”

“Để xem nào... Thổ Vương đối thủ là... là Lăng Mộng”

“Vậy là không được mục kích tài năng của nữ võ sư đầu tiên ở Bạch Thành rồi, đối thủ quá yếu làm sao nàng triển hết thần uy ra chứ”

Mấy người khác lại cười khà khà

“Phải cỡ như ta đây may ra mới bức nàng tung hết sở học ra...”

Trong khi đám người đang bàn luận thì Tiểu thất mới tiến lại bảng ghi thi đấu, Nghe nói quân sự mất hí hờ nhiều quá bị mất tiếng, nên đành treo danh ngạch ở đây vậy. Theo đấy thì đối thủ đầu tiên lại là Lăng Mộng, Đối phương không nhận ra hắn nhưng hắn lại nhận ra Mộng Lăng. Sân đấu này đưa cho nàng hai quả kim tiêu và phục linh, nhìn nàng đeo khăn che mặt xem ra thương thế vẫn chưa khỏi hẳn

Mộng lăng ngồi ở một dãy khá xa cách biệt với các võ sư khác, dường như không thích việc bị mấy người kia soi mói nên đang hướng mắt ra ngoài, trầm tư suy nghĩ gì đó. Tiểu Thất cũng quần khăn che mặt, đi tới móc ra một cái hộp nhỏ đặt nhẹ lên bàn, làm đối phương chú ý, hắn bèn mở lời trước

“Lăng tiểu thư, lâu quá không gặp”

Mộng lăng có chút ngờ vực, một người lạ lại đang che kín mặt tự dung đến bắt chuyện, nếu không phải đây là Luyện Võ Các thì nàng đã chẳng để tâm loại người này rồi

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Tiểu Thất cũng mừng thầm, ít ra nàng còn phục hồi và đến tham dự được, chắc chẳng còn bận tâm gì ngoài dung nhan của mình nữa

“Không quen, nhưng một người bạn có nhờ ta đưa vật này cho Lăng Tiểu Thư. “

Nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra Mộng Lăng hỏi

“Đây là thứ gì? Ai nhờ người mang tới?”

“Đây là Kim Tiêu Quả và Phục Linh Quả cả hai loại quả này có thể giúp dung nhan của tiểu thư mau lành”

Thấy Mộng Lăng có vẻ nghi ngờ, lời nói hần bèn thêm

“Yên Tâm ta không có giống đệ đệ Lăng Thiên của người, nhân lúc người gặp nạn hạ độc thủ đâu”

Mộng Lăng nghe vậy nhìn nam nhân thân bí trước mặt có chút hiếu kỳ, việc mình bị đệ đệ hãm hại không có bao nhiêu người biết. Thêm nữa việc nàng tham gia võ sư luận võ không ai nghĩ tới, người này đã chuẩn bị đồ vật từ trước không giống là lập mưu, nhưng cũng hỏi lại cho chắc

“Đạo hữu quen gã ngốc đó sao. Người đó đã đi đâu rồi?”

Chẳng biết việc Tiểu Thất Dấu tên họ như vậy có đúng hay không, hay nhân cơ hội này dò hỏi đối phương một chút cũng được

“Cũng có quen chút, Ta và hần gặp nhau trên đường tới Thiên Phủ, trên đường có cơ duyên xảo hợp hần từ mép vực có được hai loại quả này. Nghĩ tới Tiểu Thư dung mạo bị hủy nên có ý nhờ ta mang tới, Hần ta bỏ đi đâu ta cũng không rõ”

Dù chưa biết là thật hay giả, Mộng Lăng cầm lấy chiếc hộp thờ dài

“Gã đó thực sự tốt với ta đi xa như vậy mà vẫn nhớ đến. Chỉ tiếc ta không có cơ hội gặp mặt nói lời cảm ơn”

Tiểu Thất có chút nghi hoặc

“Lăng Tiểu Thư sắp đi đâu xa xôi chăng?”

“Ta sắp được gia nhập Cửu Huyền Môn, chỉ cần trong võ hội biểu lộ chút thực lực vừa ý trưởng lão là được”

“Người đó có đến không?”

Mộng Lăng lại cười, dường như ưu phiền đã qua hết

“Là ta trách lầm huynh ấy, Tương sinh không có bỏ ta, lần này trở lại là có ý muốn mang ta đi cùng... vậy nên

Mộng Lăng cầm chiếc hộp lại cho nam nhân lạ mặt, cười với hần

“Đạo hữu hãy giữ lại vật này đi... Ta đến Cửu Huyền Môn sẽ có đan dược đặc hiệu, chữa được dung nhan và cả đan điền nữa...”

Nam nhân không lấy lại chiếc hộp,

“Tiểu Thư... Hãy coi đây là ... món quà cuối cùng gã ngốc đó ...tặng cho người đi”

Nhìn nam nhân vội bỏ đi, Mộng Lăng cảm giác mình vừa làm sai cái gì đó, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra, cầm lấy chiếc hộp gỗ nhỏ hướng nhìn nam nhân lúc này đã bước ra ngoài càng nhìn càng thấy quen con người này.

Tiểu Thất đúng là gã ngốc mà, hần có ý tốt giữ gìn hai loại quả từ Thiên Phủ tới đây, ngưng người ta không có nhận ý của hần, “Đạo hữu hãy giữ lại vật này đi... Ta đến Cửu Huyền Môn sẽ có đan dược đặc hiệu, chữa được dung nhan và cả đan điền nữa...” câu nói văng vẳng trong đầu hần, tự nhiên sống mũi hần đang cay. Thì ra nàng sắp được gia nhập Cửu Huyền Môn, gặp lại người trong mộng... Điều đó tốt mà, nhưng sao lòng ta lại có chút không thoải mái thế này,

Tiểu Thất từ xa nhìn màn giao đấu trước mặt tuy rằng ác liệt nhưng không bằng sự hỗn loạn trong tâm trí của hần, nhìn nụ cười thoải mái của nữ nhân Hần không thể nhận ra được mình đang vui hay đang hận nữa. Nhìn hai võ giả giao đấu mà linh hồn hần dường như không ở tại nơi này nữa. như một cái xác khô đang đứng đó vậy

....

Trận chiến trên lôi đài đã dần có kết quả, Phía của Lăng Thiên và Hàn Phi. Tuy lúc này người khiêu chiến không có tấn công nhưng người bị khiêu chiến lại có chút háo thắng, nếu để yên thì không sao nhưng vì Hàn Phi chủ động công kích rất đúng ý của Lăng Thiên, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thì thời cơ phản kích sẽ tới. Tuy sau trận chiến dù Thắng nhưng không có vẻ vang gì

Hàn Phong vẫn đứng nhất, sau một hồi quần nhau vây công với Ngô Diễm. Tuy thân pháp cũng như kiếm chiêu không được tinh tế như Hàn Phong nhưng, đao khí, và nhục thể Ngô Diễm lại không cho Hàn Phong dễ thở chút nào. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi, Chắc chắn Ngô Diễm sẽ là một trong những người được mọi người nhắc đến vui vẻ ngưỡng mộ a.

Còn Ngô Thừa Long và Hàn Thương thi đấu gọi là ngang tài ngang sức, thời gian thi đấu lâu nhất và thể trạng hai người đã xuống sức trầm trọng. Nhờ

có thời gian tu luyện bên ngoài Ngô Thừa Long thể trạng tốt hơn, miễn cưỡng giành vị trí số hai. Và không dám mơ tưởng đến số một nữa, Lúc này nếu Lăng vũ ra trận khiêu chiến được đệ nhất là chắc chắn, nhưng hắn không muốn làm điều đó, nhìn đám người toát mồ hôi mà cười cười.

NHư vậy võ giả đã thi đấu xong, đứng đầu là Hàn Phong, Ngô Thừa Long, Lăng Thiên, Lăng vũ, Hàn Phi, Ngô Diễm và Hàn Thương, tuy thứ tự là như vậy nhưng mọi người đều biết thực lực của nhau là như thế nào, với kết quả này thì mỗi nhà có một người như vậy cũng là vừa đẹp, khiêu chiến thêm lượt nữa thì chưa được, vì đã tốn rất nhiều khí lực và thể lực rồi, nên đành chấp nhận kết quả như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thổ Vương , võ sư luận đạo

Phía trên đài quan sát. Đối với kết quả này các thế lực đều không có ý kiến gì khác cả, việc tranh giành phân chia lại lợi nhuận khu buôn bán không có quan trọng với họ nữa, chỉ hi vọng con cháu của mình có thể lọt vào mắt xanh của các vị trưởng lão Cửu Huyền Môn được thu nhận mới là thước đo cho các thế lực, Các trưởng lão sau mỗi ngày đều có ngồi lại với nhau bàn bạc, Rất ít người có thể làm ba người cùng gật đầu, thường thì những người được kê vào danh sách chỉ cần có một cái gật đầu là đủ, chưa có một nhân vật nào được ba cái gật đầu cả, như Hàn Phong, hay Ngô Diễm cũng chỉ là hai cái mà thôi, còn các đệ tử khác thì đều lắc đầu ngao ngán, có thu được hai người làm đệ tử sau một chuyến đi dài lại không có được thần khí,

Trong giờ nghỉ, trong khi mọi người đang bàn luận thì một đệ tử Cửu Huyền Môn từ ngoài đi vào, thì thầm chuyện gì đó có vẻ rất bí mật, Chỉ Thấy Trưởng lão ngạc nhiên rồi gật đầu mấy cái, Ra hiệu cho người này lui xuống, Lúc này Trưởng lão mới hướng đến chỗ Liễu Thành chủ, sắc mặt có chút thay đổi

“Thành chủ, Đệ tử của ta có báo về, Ở nam thành có mấy người bị mất tích, chết một cách kỳ quái, ta e rằng là người của Ma Môn đã làm, Thiết nghĩ có thể bọn chúng cho người trà trộn vào Võ Hội gây rối, xin Thanh chủ hãy cho thông báo để mọi người cảnh giác”

Liễu Thành chủ gật đầu, dự định qua võ hội sẽ giải quyết một lượt chuyện Ở Nam thành nhưng xem ra Ma Môn lại có động tĩnh nhanh như vậy, nếu có người lợi dụng võ hội mà gây náo loạn như vậy không thể tha thứ được

“Ta sẽ cho người thông báo ngay cho mọi người. . . chỉ sau khi võ hội này kết thúc toàn thành sẽ dán cáo thị truy tìm dư đảng của Ma Môn”

Trưởng lão gật đầu, đối với việc võ giả so đấu cũng chẳng có hứng thú gì, ở Tông Môn mọi người đều là luyện khí, ngự khí hóa hình, công kích mạnh hơn nhưng người trong giai đoạn luyện thể rất nhiều. Chỉ là đấu khí và đấu khí, ai khí mạnh hơn thì người đó thắng, đó gọi là lực lượng tuyệt đối, không có phải vận lộn so đấu ngoại công một người như dưới này.

...

Cuối cùng võ sư luận võ cũng đã bắt đầu, ngay lượt đầu tiên Tiểu Thất đã phải lên đài, đối thủ của hắn là đệ tử tinh anh của Lăng gia. Đại danh của Lăng Mộng mọi người đều rõ, thì ra là nàng tham dự với tư cách là võ sư. Xung quanh chỉ toàn là nam nhân chỉ có đúng một mình nàng là nữ giới, hiển nhiên được sự chú ý của mọi người rất nhiều rồi lại thêm hôm nay xuất hiện lại đeo thêm mảnh khăn che, làm người khác tò mò thêm không ít.

NHưng đối thủ của nàng lại là một người lạ cũng dấu mặt, điều này làm cho mọi người có chút tò mò, Tham gia võ hội sao phải dấu mặt, Nhất là mấy người trên đài quan sát, nghe tin có người Ma Môn trà trộn vào trong võ hội, người này lại che kín mặt đương nhiên khiến họ nghi ngờ. Đúng lúc này có người lại nói lớn dường như nhận ra người này

“Thổ Vương, nghe cái tên thật củ chuối, hình như tên này là võ sư tán tu duy nhất tham gia võ hội”

Không có bối cảnh lại thần bí tham gia, mọi người càng nghi ngờ thêm

“Tên đó chắc gì đã là võ sư, mới đây được khối huyền thiết đi được một gang tay, ta nghĩ chẳng có sức mà luận võ đâu

“Mà kẻ cũng khéo, nữ võ sư đầu tiên của Bạch Thành mà gặp đối thủ như vậy ngay trận đầu cũng coi như vừa sức “

Nhưng Tiểu Thất chẳng để ý đến họ nói gì nữa, tâm thần bán loạn vừa mới có chút bình tĩnh trở lại. Trận này nên thắng hay là thua đây. Nói thật hắn và Moojgn Lăng chưa có giao thủ với nhau bao giờ cũng không biết được đối phương mạnh cỡ nào. Nếu thực sự chiến lực vượt xa vậy thì hắn sẽ chủ động rút lui sớm, Nhưng cũng phải thể hiện chút bản lĩnh nếu muốn có cơ hội Gặp Người của Tông Môn. Nếu chọn thua hắn cũng không có thua một cách đơn giản.

Mộng lăng nhìn nam nhân trước mặt có chút khó xử, mới hôm qua còn mừng ra mặt khi nghe tin đối thủ chỉ là một” võ sư” nửa mùa, nhưng hôm nay người này lại có ý tốt mang cho nàng loại quả có thể chữa dung nhan dù chưa biết hiệu quả ra sao nhưng nếu là người đó mang đến vậy mà lại phải đáp lễ trên võ đài như thế nào đây. Nhưng muốn vào Tông Môn phải tung ra hết tài nghệ, không biết người đó có chịu được không

“Lăng Tiểu Thư muốn gia nhập tông môn phải dùng hết sức đây, Ta cũng không có nương tay đâu!”

Nghe có vẻ đối phương nói vậy cũng có chút an tâm mà thi thố một hồi

“Thổ Vương, ngoại hiệu nghe rất lạ. Dù ngươi có ý tốt, nhưng việc trên lời dài luận võ thứ lỗi cho ta không thể nhường”

Tiểu Thất biết nếu Mộng Lăng muốn được mấy trường lão chú ý, thì thực lực biểu Hiện ra không thể tầm thường, Mục đích của hai người cũng giống nhau mà thôi. Đã vậy cũng phải dùng hết nhưng gì mình có mới được.

Tiểu Thất rút phi hoàn ra phóng trước một lượt. Đề do thám thực lực còn biết mà đối chiến. Nhưng đối với công kích đơn giản như vậy đối phương chẳng hề có phản ứng gì. Phi hoàn từ từ bay lại chỗ hắn, kèm theo đó là lời nói của nữ nhân

“Đòn công kích chẳng có mục tiêu, Ngươi có vẻ hơi coi thường nữ nhân rồi đấy”

Việc này Tiểu Thất cũng mới chợt dạ. Việc hắn dùng phi hoàn không biết có ai nhận ra chính hắn là kẻ đã phé Tiêu Dật Phong hay không. Ngược nhìn lên lời dài, Ánh Mắt của Bang chủ Tiểu Chấn Hùng và Gia chủ Hàn gia nhìn hắn, có lẽ đã bị hai người này phát giác rồi. Thật sợ ý quá, vì nóng mà đã dùng đến phi hoàn. Không chắc đã an toàn mà rời khỏi đây. Chỉ có cách “ghi điểm với tông môn” may ra giữ được mạng

“Luận võ mà lại không tập chung như vậy, ngươi không xem ta ra gì phải không”

Hắn luyện thủy mặc tâm pháp vậy mà cũng có lúc lơ đãng như vậy, Có vẻ Mộng Lăng cho rằng mình không coi nàng ra gì nên đã có chút sôi máu, rút ngọc kiếm khỏi vỏ nháy mắt một cái đã tới trước mặt đâm vào sườn trái. Đòn thế này xem ra vẫn còn có chút lưu thủ. Như thế này chắc chắn không có gì đặc biệt Xem ra phải ép nàng ta sử dụng bản lĩnh thật sự thôi

Tiểu Thất xoay người né tránh, vung phi hoàn nhắm vào yết hầu đối phương mà chém tới Khiến Mộng Lăng phải ngã người về sau

“Chút bản lĩnh đó mà cũng tham gia võ hội,”

Tiểu Thất hét lớn đóng vai kẻ phản diện, vừa công kích vừa buông lời khiêu khích

“Nữ nhân yếu đuối mà cũng tu luyện, Thật là chướng mắt quá mà”

Mỗi đòn thế đều dùng lực công kích nhọc thể mạnh nhất, mỗi khi va chạm binh khí Mộng Lăng phải bần rùn chân tay. Không ngừng thối lui. Mấy người đứng dưới hồi này coi thường Tiểu Thất lúc này nhìn uy lực hắn công kích có ý muốn rút lại lời nói. Thầm nghĩ tên Thổ Vương này có khi là võ sư thật chứ chẳng đùa

“Mới giao thủ vài chiêu mà ngươi đã bần rùn như vậy. Thôi làm võ giả nữa về làm nương tử của ta đi”

Cả gan buông lời trêu ghẹo ngay giữa võ đài, Nữ nhân này là ai chứ là con gái của Lăng gia, là nữ võ sư duy nhất của Bạch Thành sao có thể chấp nhận việc này. Cả mấy võ giả xung quanh, mấy vị ở trên cao tầng nghe thấy lời nói của Tiểu Thất đều vô cùng khó chịu, nếu không phải là luận võ thì đã cho người dè hấn ra mà cắt lưỡi rồi

“Bình sinh ta rất ghét những kẻ tu luyện trong thế lực. Thực lực chẳng có bao nhiêu mà suốt ngày dương dương tự đắc”

Tiểu Thất vận lực phóng ra phi hoàn, lần này không phải phsong trêu đùa gì hết, muốn đối phương thấy khó mà tung ra bản lĩnh thật. Phi hoàn va chạm với ngọc kiếm, ngọc kiếm lập tức vỡ tan ra. Mộng lawngsuc này không dám coi thường nam nhân trước mặt nữa, Không biết vì sao lại có người nói hắn là võ giả cao cấp có chút nhọc thể hơn người, Lực công kích này hiển nhiên phải ngang với một võ sư chân chính rồi. Khẽ nuốt một ngụm khí, Lăng không xoay người sang một nơi khác thoát khỏi phạm vi tấn công của Phi hoàn

“Mộng nhi Tiếp Kiếm”

Một đạo quang bạch sắc lao xuống lời dài, người vừa cất tiếng là Liễu Tương Sinh, Kiếm của hắn phóng xuống tốc độ nhanh như vậy trong khi cả người lại cô cùng bình thản, Ánh mắt xanh lục nhìn Tiểu Thất như muốn cảnh cáo hắn vậy. Tiểu thất đối mặt với nam tử này có chút khó thở, Thực lực của Tông Môn là như vậy sao. Minh đã chót đóng vai người xấu xem ra không có mấy thiện cảm rồi. Nhưng chỉ có như vậy nữ nhân trước mặt hắn mới thoải mái mà tung hết sở học ra đối đầu một tên võ lại như hắn.

Bằng một loại bộ pháp kỳ ảo, Mộng Lăng nhảy lên đón lấy thanh kiếm Ma Liễu tương sinh vừa phóng tới, Ngay khi vừa chạm vào đã tuốt ngay khỏi vỏ xoay kiếm tạo ra một màn ảo cảnh “nhưng cánh hoa đỏ bao trùm lấy lời dài không ngừng rơi từ trên xuống.

“Chiêu thức gì vậy, sao tự nhiên lại có nhiều hoa rơi xuống lời dài thế”

“Cái đó chỉ là kiếm ảnh mê hoặc địch thủ, nhìn rất đẹp mắt nhưng chỉ là ảo cảnh”

“Đúng rồi cái này chỉ có mấy thế lực mới có loại công pháp này thôi, phải có tư chất mới học được kiếm ảnh theo loại công pháp”

Tiểu thất đã gặp qua chiêu này chiêu này có tên “Mạn Hoa kiếm vũ”, Khi đó Tiêu Dật Hồng đấu với Ngô Diễm đã dùng chiêu này. Hình như lúc đó Ngô Diễm dùng đao khí để hóa giải kiếm ảnh, Còn hiện giờ hắn chưa có loại võ kỹ nào công kích có thể phát ra khí cả, những gì hắn có chỉ là nhọc thể, và phản xạ nhanh mà thôi.

“Tên đó không biết cách hóa giải xem ra, chỉ có nước chịu đòn thôi.”

“Vậy là Lăng tiểu thư sẽ thắng sao?”

“Đôi phương bị rối mắt, ta E là Thổ Vương cũng chỉ đến đây mà thôi”

Nếu đã không nhìn ra vậy thì đừng nhìn nữa, Tiểu Thất nhắm nghiền đôi mắt cảm nhận khí lực qua thính giác, không có chút động tĩnh chẳng lẽ đôi phương chỉ tạo ra kiếm ảnh không có công kích sao. Siết chặt phi hoàn hướng về nơi có luồng khí ba động mạnh nhất mà phóng tới

“Keeng...”

Tiếng binh khí va chạm báo cho hắn biết đã ném trúng, Khẽ mở đôi mắt, kiếm ảnh đã biến mất, phi hoàn quay lại với tay của hắn, Còn Mộng Lăng lúc này cũng tiếp đất. Đôi thủ lần này không cần phát ra không kích nội khí mà chỉ dùng phi hoàn trong ảo cảnh xác định vị trí của nàng mà công kích. Tên này thực lực đáng gờm vậy sao. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên không nghĩ lại có thể hóa giải kiếm ảnh một cách đơn giản như vậy, Chính bản Thân Tiểu thất cũng ngạc nhiên không kém chỉ như vậy mà phá tan được ảo cảnh.

“Trò trẻ con mà cũng mang ra đây, Thật mất mặt. Ta chẳng cần đến nội khí cũng có thể thắng được ngươi”

Tiểu Thất lại phóng ra phi hoàn, rồi người cũng lao đi ngay sau đó, nếu đôi phương đỡ được công kích lượt đầu hắn đã ở ngay sau bồi tiếp. Nhưng Mộng Lăng khéo miệng chọt cong chẳng lo lắng điều gì khiến hắn có chút bất an.

Quả nhiên phi hoàn của hắn phóng vào khoảng không, bóng người đã biến mất, lại xuất hiện sau lưng gã, Tiểu Thất vội quay người tung một cước, nhưng bóng ảnh lại biến mất. Bắt lấy phi hoàn lúc này hắn đang đứng giữa lồi đài, xung quanh chẳng còn ai khác, cứ như Mộng Lăng Biết độn thổ vậy. Ngó nhìn xung quanh dường như mọi người trong Luyện võ các đều như hắn, không có thấy người đó đâu

Cảm thấy chút quý dị, hắn vội khai thông ngũ quan sò xét lại lần nữa, Trong không trung quả nhiên có người nhưng di chuyển quá nhanh người khác không kịp nhận thấy bóng ảnh đâu nữa. Trên thế gian lại có loại bộ pháp kỳ ảo như vậy sao, nhưng dường như những vị trí trong không gian thay đổi theo quy luật nào đó rất phức tạp. Chưa kịp suy nghĩ thêm thì từ trên thiên không một đạo lồi điện tử sắc đánh xuống ngay chỗ hắn đứng

“Thương Thiên Nhất lồi”

Ngay giữa trời quang lại có thể dẫn động lồi điện, loại công pháp gì đây. Bóng ảnh nữ nhân từ từ rơi xuống tiếp đất một cách bình thản. Không chỉ mọi người ở trên khán đài, mấy vị trưởng lão cũng thoáng sùng sốt đi tới nhìn cho rõ

“Là Phong Lôi nhất thể”

“Phong lôi nhất thể là cái gì”

Thông thường thì mỗi người sinh ra khi tu luyện trong người chỉ có thể mang nội khí có một loại thuộc tính nhất định, tương ứng Kim Mộc Thủy, Hỏa Thổ, mỗi loại có ưu nhược điểm riêng, một số võ giả khác có thể chất dị biệt nội khí có thể có Thuộc Tính Phong, hoặc lồi. Những người có được hai thuộc tính trong một cơ thể đã hiếm, lại là Phong lôi trong cùng một cơ thể. Người này nhất định phải thu

Sau một đạo lồi điện đánh xuống, Tiểu thất bị đánh văng ra xa Nhưng không chịu tổn thương gì qua nghiêm trọng vẫn có thể đánh tiếp, mấy vị trưởng lão kia có vẻ đã có chút hứng thú với màn so đấu này rồi, Tiểu Thất biết Nữ nhân trước mặt đã sôi máu rồi,

“Nữ nhân ngươi chẳng có chiêu nào ra hồn cả. Ngươi không thấy bản thân mình đang làm trò cho mọi người sao”.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ma Môn

Mộng Lăng thoáng đau mắt nhìn lên đài quan sát, lúc này quả thật có nhiều người đang nhìn mình, như vậy là mấy trưởng lão Cửu Huyền Môn quả thật có hứng thú rồi, Liếc qua Liễu Tương sinh chỉ thấy nam nhân gât đầu cười cười báo hiệu biểu hiện của nàng rất tốt

Thoáng nhìn nam nhân trước mặt xem ra phải dùng đến thức thứ ba trong Ngũ Lôi Kiếm Pháp rồi. Thanh kiếm trong tay Mộng lăng chọt động, cả người lại lao đi nhanh trong không trung rồi từ thiên không ba đạo lồi điện khác xoay quanh người nữ nhân lao xuống phía trên Tiểu Thất

“Lôi Phong Tam Diệt Kiếm”

Đòn này mang theo cả gió và tia sét màu tím cùn lao xuống, Tiểu Thất Ngược lên trên trong thoáng chớp, Xen lẫn trong từng tia lồi điện tám khăn nữa nhân chọt bay đi để lộ ra khuôn mặt có ba vết sẹo dài bên mặt trái. Khuôn mặt có chút đau khổ, đang vận hết sức cho chiêu này trong lòng có lẽ chưa can tâm. Hai người đối mặt thời gian có chút trôi chậm lại

“Đây là cực hạn của nàng rồi sao ”

“ Chắc ...ta cũng nên dừng lại tại đây thôi... Hay để nàng có một chiến thắng, ít ra là chiến thắng trước mặt Của trưởng lão Cửu Huyền Môn”

“Uỳnh “

“ Uỳnh”

“Uỳnh”

Ba đạo lôi điện xung quanh giáng xuống, tạo thành một vết lõm lớn giữa lối đi, bụi mù khiến người ta khó nhìn ra hiện trạng lúc này, Không ngờ lại có uy lực trấn sát một vùng giữa lối đi như vậy. Không ngờ Lãng Tiểu thư cũng có thực tài lắm chứ, đầu phải hư danh. Tấn chức võ sư là hoàn toàn hợp lẽ rồi

Không biết tên thổ Vương sẽ như thế nào sau một kích này a. Dường như gã không có ý né tránh”

Quả là cuồng ngạo coi thường nữ nhân đến thế là cùng”

“Coi như một bài học cho hần vậy

“đúng a, coi thường ai thì được chứ đừng coi thường Lãng mộng, đó là cả một sai lầm đấy”

Bóng ánh hai người dần hiện ra, Không ai gục ngã cả, nhưng kết quả có lẽ đã có rồi. Nữ nhân vẫn ung dung bình thản không có hề hấn gì, Nhưng khăn che mặt đã biến mất thay vào đó là một mảnh khăn vuông màu đen,

“Sao Lãng Tiểu thư lại dùng cái khăn đen của Tên Nam nhân vậy”

“Ai mà biết chuyện gì vừa xảy ra, có lẽ là ngẫu nhiên thôi”

Trong lúc nội khí ba động, khăn che của nữ nhân đã bay mất. đang trong lúc hốt hoảng sợ người ta nhìn thấy dung mạo xấu xí của mình, Mọi người mà biết Mộng Lãng lại xấu xí như vậy, chắc chắn toàn thành sẽ biết hết, Còn Cửu Huyền Môn họ có chấp nhận một người như vậy không? Trong đám bụi mờ mịt từ phía trên một chiếc khăn choàng cổ màu đen rơi xuống đúng tầm mắt. Mộng Lãng vội quàng lên che đi vết sẹo.

Nhìn lại nam nhân trước mặt, y phục đã bị lôi điện phát sát chẳng còn dính trên người nữa. thân thể cường tráng lập tức lộ ra giữa khán đài, tuy bị lôi điện đánh trúng, nhưng người này vẫn đứng đấy ngay giữa vết lõm trên lối đi, tai vẫn đang nắm chặt phi hoàn không ngừng lóe lên ánh sáng màu tím.

Khuông mặt đã lộ ra, Nữ nhân bất giác hoảng hốt, không tin vào mắt của mình. Nam nhân tuy nhìn thô lỗ nhưng vẫn còn nở được nụ cười, hàm răng của hần thật chói lóa trên khuôn mặt đen thui do bị sét đánh trúng. Chiếc khăn vừa này chắc là do Hần cố tình đưa cho nàng đây mà thật là... Ngốc mà.

Chưa kịp mờ lờ gọi Tiểu Thất thì một số người đã hô lên

“Hần ta là người của Ma Môn”

“Mau giết hần đi”

Trưởng lão Cửu Huyền môn nghe thấy vội vàng phi thân xuống lối đi. Nhìn chăm chăm vào hình xăm trên người Tiểu Thất. Đúng là quỷ diện Ấn ký là người của Huyết Diện Hắc Y đường. Tên này chính xác là người của Ma Môn

Bằng một giọng nói hùng hồn trưởng lão chấn nhiếp toàn Khu võ Luyện

“Thật to gan, Ma môn lại dám xuất hiện giữa ban ngày, thật không coi Tiên Môn chúng ta ra cái gì...Hôm này Lão phu phải thu thập tên ma đầu nhà ngươi”

Những người quen biết hay không quen hần cũng đều thêm vào

“Thì ra ra người của Ma Môn thảo nào ta cứ thấy tên đó kỳ lạ”

“Phải a, người thường đâu ai chịu công kích lôi điện mà còn đứng vững thế kia cơ chứ

“Vậy ra hần tiếp xúc chúng ta đều là có mưu đồ cả, May quá có Lãng tiểu thư phát đòn công kích không thì chúng ta nguy to”

“Phải đấy. Trà trộn vào trong võ hội không biết có mưu đồ gì đây”

“Giết hần, Mau giết hần đi, “

“Giết tên ma đầu này đi”

Tiêu chấn Hùng vội thêm vào

“Chính hần là người Hàn gia phái đến ám Toán Con trai Tiêu Dật Phong của ta, Giết hần đi”

“Có chuyện này sao? Hàn gia không ngờ lại cấu kết với người của Ma Môn”

Sự thật bị bóp méo, Hàn Gia chủ muốn nói vài lời cũng khó, tuy người trước mặt là người từng cứu mờ khoáng của hần nhưng rõ ràng đây là người của Ma Môn, ra mặt khác nao tự thừa nhận mình dính dáng đến Ma Môn, nên chỉ có cách im lặng từ từ giải thích cho mọi người sau mà thôi

Mộng lăng Thấy cha mình đi tới, vội vàng kéo cha mình vào

“Cha, đây là người đã từng cứu mạng con, Không phải người xấu đâu, “

Lăng gia chủ tuy biết ơn Tiểu Thất lúc nguy nan cứu con gái, nhưng giờ nói giúp thì không tốt cho Lăng gia chút nào, không khéo lại bị vu cho là đồng đảng Ma Môn vậy thì tương lai gia tộc sẽ như thế nào đây, Thôi thì hãy để cho Cửu Huyền môn trưởng lão quyết định. Đối với thỉnh cầu của con gái, ông cũng chỉ lắc đầu mà thôi

Liễu Tương Sinh cũng đã đi tới vội vàng khuyên nhủ

“Mộng nhi muội đừng vội cầu xin cho hần. Có thể Ma Môn đã có kế hoạch từ trước. Việc hần giúp muội chưa chắc đã là ý tốt, có thể còn có âm mưu nào đó”

Âm mưu ư? Hần là tên gốc chứ có âm mưu gì, người ta có thể cho là như vậy Nhưng nàng thì không tin tiểu Thất lại làm ba cái chuyện tà đạo đó, chỉ riêng võ hội lần này, hần có ý giúp nàng, tuy cách thức có vẻ tiêu cực nhưng nhờ vậy mới làm nàng dám thể hiện ra bản lĩnh thực. Hết lần này đến lần khác hần giúp nàng, nhưng lần này nàng lại không thể giúp hần, Nếu giúp hần thì tương lai sẽ mịt mờ thế nào đây, vừa mới có chút hi vọng không thể để nó bị dập tắt được

“Ta không phải là người của Ma Môn, là ta bị người khác gài bẫy”

Tiểu thất vội bào chữa. Nhưng trưởng lão không cho hần cơ hội

“Đừng giảo biện, Ấn ký trên người của người đã nói lên tất cả. Hình xăm màu đỏ, người là cao tăng trong Huyết Diện Hắc Y đường”

“Bị gài bẫy ai mà tin được chứ”

“Phải đây trưởng lão, người mau thu phục hần đi, bắt hần khai ra đồng đảng đang ở đâu”

“Đối với bọn tà giáo chẳng cần phải giữ đạo nghĩa cứ lăng trì xẻo thịt hần đi

...

Sự Việc biến hóa không ngờ, ánh mắt của mọi người đang nhìn hần như một tên quái vật. Run sợ có, thù hần có, bắt lực có, hả hê cũng có. Chỉ vì một hình xăm mà hần đã trở thành kẻ thù của Toàn Bạch thành sao? “Ba mặt một lời, một cái miệng sao có thể nói lại với cả trăm nghìn người cơ chứ. Ánh mắt của những người quen biết hần cũng trở nên xa lạ

“Đồng đảng của ngươi ở đâu mau khai ra”

Trưởng lão chỉ thẳng vào mặt Tiểu thất giọng điệu hùng hồn, nhưng Tiểu Thất chẳng có chút cảm giác sợ hãi gì, Một đám người tự xưng tiên Môn chẳng thêm nói lý lẽ. vậy mà Hần lại từng có ý định tìm những người này nhờ họ đối phó với ma môn sao. Hiện giờ với hình xăm mặt quỷ hần không thể bào chữa được gì. Chỉ trách bản Thân quá nông cạn là tự chui đầu vào lưới.

“Ta ... đúng là ngu ngốc mà”

“Giả như lúc đầu ta không ham làm con người nghĩa khí, thì đã không vướng vào những chuyện thế này> Muốn làm một người vô lo vô nghĩ khó như vậy sao”

“Không nói! Vậy để ta thu thập nhà ngươi “

Trưởng lão Cửu Huyền Môn cánh tay khẽ rung lên một đạo kiếm quang dần dần hiện ra trước mắt mọi người, bắt ngờ lao Thăng qua chỗ Tiểu Thất. Hần vội đưa phi hoàn ra đỡ luồng kiếm quang. Không gian lóe lên Một hồi rồi biến mất. Tiểu thất vẫn không sao hết, Phi hoàn của hần ánh sáng màu tím hiện ra chói lóa hơn bao giờ hết. Là nó hấp thu luồng kiếm quang vừa nãy sao.

“Thì ra thanh thần binh nằm trong tay của ngươi. Mau giao nó ra đây ra sẽ cho ngươi chết một cách Thật thống khoái”

.....

“Kẻ Nào dám giết tế phẩm của Huyết diện Hắc Y đường”

Một âm thanh xa xôi vang vọng khắp Luyện võ khác làm mọi người có chút sựng lại ngó nghiêng xung quanh. Lúc này từ phía cổng luyện võ các một đồng người tràn vào đồng nghị lối đi. Họ là người dân trong Bạch thành, nhưng ánh mắt có vẻ dờ dẩn dường như không còn linh hồn nữa. Giống mọi

đạo ma nhân thì đúng hơn

Phía trên cửa vào của Luyện Võ Các có mấy người lạ mặt đã xuất hiện từ khi nào, Những người này chính là Lục tú trong huyết Diện Hắc Y đường, nhưng thiếu mất một người. Thay vào đó là một lão già gầy nhom nhem U Minh trưởng lão. Đi đầu nhóm người này chính là vị đường chủ của họ, một nhân trung nên đeo mặt nạ màu đỏ

“Người của Ma Môn tới rồi”

“Bọn chúng tới thật sao?”

“Nguy rồi”

Một số võ giả bắt đầu nao núng, chưa đối diện với người của Ma Môn bao giờ nhưng nghe đồn thủ đoạn của họ rất tàn độc. Nay chạm mặt thoáng có chút run sợ. Bạch Thành chauw bao giờ cso trường hợp này a. Sao tự nhiên đám người đó lại đến đây. Các vị trưởng lão của Cửu huyền môn sẽ làm gì

“Đừng cố gắng kháng cự vô ích. Toàn bộ Bạch thành giờ đã là người của Ma Môn bọn ta rồi”

Liễu Mặc hô lớn

“Người đầu mau vây chúng lại, “

Nhưng không ai dám đi lên trước a. đám người này gây loạn ở Bạch thành mà họ không có được thông báo gì hết, xem ra Ma Môn quả thật đã chiếm bạch Thành rồi

“Bọn người Cửu Huyền Môn nghe đây... Mau giao ra tên tể phẩm của Ma Môn ta sẽ cho các ngươi một con đường lui”

Trưởng Lão thầy người của Ma Môn đã xuất hiện, xem ra chúng có mưu đồ tái sinh ma thú thật. còn tên này lại đóng vai trò gì? Trong kế hoạch này lão vẫn chưa biết nhưng đã là người của Ma Môn không thể thả đi được, Hơn nữa lần này đã gọi thêm người ứng phó với tình huống này, ba trưởng lão và các đệ tử Cửu Huyền Môn hoàn toàn có thể thi triển kiếm trận hoàn toàn không phải lo ngại đám người của Huyết Diện Hắc Y đường.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bạch Thành chi Biến, Thổ Vương Bỏ Chạy

Ma thú đã chết, Ngày đó chính tay trưởng lão đã thi triển Lôi Đình Chi kiếm đã cắt đôi thân thể làm đôi, Hơn nữa đám người này chỉ lấy được một phần thi thể Ma Thú. Nhục thể của Ma thú không phải muốn hồi phục là hồi phục ngay được. Không lẽ đám người này định dùng nhục thể nhân loại huyết luyện lại một thân thể cho Ma Thú sao. Càng nhiều người chết bọn người này càng có lợi, Không thể để đúng đạt được ý này.

“Là đám người Ma Môn các ngươi tự dẫn xác đến, hôm nay chúng ta sẽ diệt luôn một thể”

Dường chủ Huyết diện Hắc Y đường cười dài

“Lão già, nói cho người biết, ta đã thả Thâu Tâm thi cổ xuống nguồn nước Bạch Thành, trừ mấy người ở đây ra, ngoài kia đều là người của bốn đường. Ngươi... muốn diệt cả thành này sao?”

Nghe thấy loại cổ độc đã lan khắp Bạch Thành Trưởng lão có chút đắn đo. Những người ăn phải độc cổ, sẽ chết trong mười ngày đó lại, sớm muộn gì họ cũng sẽ chết. Nhưng đám người này lại lợi dụng thi cổ, không chế hành động của họ. Nhìn đám người xông vào võ các đã mất hết thần trí, đôi mắt đỏ ngầu xem ra không có nói xuống

“Đám người ra tay thật tàn độc!”

Nhìn đám người Cửu Huyền Môn đang có vẻ rất bất ngờ. Nữ nhân đeo mặt nạ đỏ cười khinh bỉ. Vung tay một cái từ phía sau mụ, một đồng thủ cấp mấy tên võ giả và đệ tử Tông Môn lăn lông lốc trên võ đài. Làm mấy võ giả bất giác lùi lại thối lui hít một ngụm khí lạnh

“Tặng các ngươi chút quà gấp mặt. Mau giao người ra, ta sẽ cho các ngươi... một con đường sống”

Lời nói Ma Môn không thể tin được, nhất lại là lời phát ra từ một nữ nhân Ma Môn, đến mặt còn phải dấu sao có thể tin. Đồng thời ánh mắt mọi người cũng chú ý đến Tiểu Thất, suy đoán một hồi. Ma Môn sẽ không chịu thiệt chỉ vì cứu một kẻ khác, trừ phi tên này có thân phận đặc biệt quan trọng với đám người này

“Tên tiểu tử này dường như rất quan trọng với các ngươi? Vậy thì không thể tha cho hắn được”

“Vây là lão già nhà ngươi đang đưa tất cả những người ở đây vào chỗ chết đấy...”

Nữ nhân vội di ảnh, Nháy mắt một cái đã đứng giữa lối dài đi đi lại lại trước mặt võ giả Bạch Thành, làm bọn họ có chút run rẩy cất giọng nói

“Không phải chúng ta không cho các ngươi cơ hội... Mà là mấy lão già Cửu Huyền Môn ... không muốn các ngươi thoát khỏi đây “

Nhìn mấy võ giả, tu vi hơi thấp có chút áy ngại. Lăm lét nhìn sang phía mình, các vị trưởng lão thờ dài, không thể trách họ được, thực lực thấp lâu nay chỉ quen sống an nhàn. Tất nhiên chưa thấy qua cảnh chém giết máu tanh, Nếu là tất cả võ giả cùng hợp lực vậy thì dư sức đẩy lui đám người Ma Môn rồi. Chỉ Tiếc lòng người hỗn loạn khó mà làm được

“Các vị võ giả Bạch Thành xin hãy nghe Lão nói

“Người của Ma Môn. Không có kẻ nào đáng tin thủ đoạn của bọn chúng hẳn các vị đã rõ rồi đấy.

Nhìn mấy thủ cấp trên lối dài và đám ma nhân đang ngày càng đông hơn. Chắc chắn ra ngoài không chắc đã thoát khỏi tay bọn chúng.

“Hiện giờ chúng ta đang đông người hơn, Nếu các vị một lòng giúp Lão đánh bại đám người này, chắc chắn còn có cơ hội rời khỏi nơi này”

“Nhưng trưởng lão, đó đều là người trong Bạch Thành chúng ta thật sự phải giết họ hay sao”

TRưởng Lão thờ dài

“Dù biết trong đó có thể có người thân của các vị. Nhưng bọn họ đã bị Thâu Tâm Thi Cổ không chết thân thể. Lúc này đã không còn là chính họ nữa. Mười ngày sau thi cổ sẽ phá thể mà chui ra không ai có thể giữ được mạng đâu”

Lúc này chỉ có cách dựa vào đám người Cửu Huyền Môn mọi người mới có hi vọng thoát khỏi tay đám ác nhân kia. Mọi người đã siết chặt binh khí của mình lăm lăm nhìn tên Ma Môn gần nhất

“Trưởng Lão, Tên Ma Môn này xử lý thế nào đây”

Mọi người đổ dồn con mắt về Tiểu Thất, Nếu đã quyết tâm quét dọn đám Ma Môn này, thì tên này thân phận có vẻ không nhỏ phải xử đi đầu tiên. Trưởng lão cũng đảo mắt qua một lượt suy nghĩ” Tên này là người của Ma Môn lại nắm trong tay một Thần Binh, lát nữa mà giao chiến chắc chắn sẽ gây bất lợi cho bọn họ. Phi hoàn của hắn lại có thể hấp thu luồng kiếm quang chắc cũng có thể hấp thu đòn công kích linh khí. Tông Môn có loại binh khí này không phải sợ kẻ địch nào.

“Đại địch ở trước mắt, Trưởng Lão không cần bận tâm đến kẻ này. Hãy để chúng tôi giết hắn”

“Phải đấy để ta phanh thây tên này”

“Để ta, để ta lên”

Tiểu Thất nhìn đám võ giả lúc này đang lũ lượt kéo lên lối dài, Mặt mày ai cũng tràn ngập sát khí đang muốn lấy đầu hắn đây mà. Những người quen biết lúc này còn chần chừ không dám nhìn mặt hắn, nhưng Đám người Ma Môn đã đến trước mặt, lại ra ra tay đòi người. Chứng tỏ là Tiểu tử trước mặt đích thật là có quan hệ với người của tà giáo.

Hắn thoáng nhìn qua một lượt, nữ nhân mà hắn quen biết đang thấp thỏm không yên, chẳng biết là muốn giúp hắn, hay cũng muốn ra tay diệt hắn. Nhưng lúc này nam nhân trước mặt đã đứng trước, một tay che che cho nữ nhân, tay kia cầm trường kiếm. Ánh mắt lạnh lùng quét qua người của Hắn, Huyết Diện Hắc Y Đường đang ở trước mặt lại làm nữ nhân của hắn phải khô sở một hồi

Bóng người lóe lên rồi xuất hiện trước mặt Tiểu Thất. Tuốt trường kiếm chỉ thẳng vào mặt hắn

“Ngươi phải chết”

Chẳng thấy nhân ảnh đâu chỉ có một luồng khí lực sắc bén đang nhắm yết hầu hắn mà lao đến với tốc độ chóng mặt. Tiểu thất theo phản xạ đưa phi hoàn lên đỡ đồng thời né người sang một bên, Nhưng luồng kiếm khí này đẩy lùi hắn bay ra hồi lối dài

“Phi hoàn không hấp thu được khí lực công kích của người này sao”

Có chút khác lạ, đòn công kích của trưởng lão Cửu Huyền Môn hồi này còn hấp thu được, vậy mà người này chỉ là một đệ tử sao không đỡ được công kích của người này chứ. Hay là Phi Hoàn không thể hấp thu được nữa

Chưa khôi phục lại tâm thần, thì hắn đã dính thêm một cước vào giữa ngực. Cả người bay ra sau làm sập cả một góc khán đài. Một kích này sao lại mạnh như vậy, nhục thể của Tiểu Thất cường đại vậy mà có thể bị đối phương đánh bay một cách dễ dàng vậy sao

Nữ nhân đeo mặt nạ vốn muốn xem nhục thể của Tế phẩm như thế nào, nhưng không chịu một kích như vậy có chút thất vọng. Nhưng không có thời gian tìm nhục thể khác hơn vội hô lên

“Đám phá hỏng Nhục thể cho ma thú, Tiểu tử Cửu Huyền Môn to gan thật”

Bàn Tay của Mụ bỗng chuyển sang màu xanh, khói đen lại bốc lên nghi ngút có chút quỷ dị. Cả người bay tới chộp vào tay của Liễu Tương Sinh. Nhưng các trưởng lão không có để yên mỗi người vung tay một cái, ba đạo kiếm quang cũng hướng về phía Nữ nhân mà giải nguy cho đệ tử

“Oanh “

Một âm thanh inh tai vang lên, không ai bị thương, Nói là Huyết Diện Hắc Y đường đầu tóm toàn bộ người dân Bạch Thành, không sai, nhưng những người họ thu được chỉ là phạm nhân khó mà chiến đấu lại được các võ giả trong Luyện Võ Các, Thêm nữa lại có Người của Cửa Huyền Môn, Nữ nhân cường không có muốn lưỡng bại câu thương. Dù có thắng cũng khó tiến hành cấy ghép tâm mạch ma thú. Mà ghép được việc không chế ma tính phản phệ còn tốn nhiều công sức hơn.

“Được lắm! Mấy lão già vậy ta sẽ biến Bạch Thành làm một Phế Thành”

Nữ nhân xoay người rồi biến mất theo đó một âm thanh vại vang lên

“Lão Hạc Tử, đến phiên lão”

“Uuuu”

Một âm thanh trầm trầm từ xa vọng lại, đám ma nhân hồi nãy còn thất thần vô hồn. Thì nay đột nhiên bạo phát hung tính, hết lượt này lại đến lượt khác lao đến đám võ giả, bỗng chốc cả luyện võ các tràn ngập biển gười

Chỉ là những cỗ thi thể không hồn nhưng muốn diệt được đám người này cũng tốn không ít sức. Lẫn trong đám ma nhân là những tín đồ ma giáo trà trộn vào kích sát võ giả. Nhưng đám người lục tú vẫn chưa có ra tay. Họ đang đợi đám người Bạch Thành tự chém giết lẫn nhau, chốc nữa chỉ việc làm trận thu dọn tàn cục là được.

...

“Tam Diệt Sát trận! Khai”

Ba vị trưởng lão mỗi người dẫn theo năm đệ tử lập tức tản ra. Dự định thi triển một loại kiếm trận gì đó. Đám người của Ma Môn cũng nhân lúc hỗn loạn đi vào võ Các Thăm sát một hồi

Tình dậy từ đông đổ nát, Nhìn tình hình hỗn loạn ngay trước mặt hẳn có chút ngáy người. Lúc này trúng một kích khiến hẳn cảm thấy, bản thân mình còn quá yếu đuối trong thế giới này vẫn chưa có thể làm chủ vận mệnh của mình.” Một kích này đánh hay lắm” Suy tư một hồi Tiểu Thất bật cười, nụ cười đau khổ trước thế sự. Một cảm giác bất lực ngay lúc này. Một bên coi hẳn là ma giáo quyết truy cùng diệt tận, một bên gọi hẳn là tế phẩm Ma Môn. Dù là chính hay là Tà bên nào chiến thắng cũng không để cho hẳn sống yên ổn. “Không thể chết lúc này được, đám người này lấy tư cách gì quyết định mạng sống của ta chứ” Vậy thì Nhân lúc hai bên chém giết hỗn loạn ta chạy khỏi chốn thị phi này, đến một nơi không ai biết ta là ai.

Thế giới này, Thực lực vi tôn, kẻ nào mạnh kẻ đó có quyền sinh sát, Được thôi! Đạo lý này hay lắm. Cửu Huyền Môn, Ma Môn... Hôm nay lực yếu ta hèn nhất bỏ chạy, ngày mai dù người mạnh cũng khó mà yên

“Trưởng lão tên kia bỏ chạy rồi”

Là kẻ đó, cái tên cảm thần khí. Lần này không thể để thần khí biến mất được, bằng mọi giá phải mang nó về Cửu Huyền Môn

“Tương Sinh, người dẫn Minh Hiền, Khúc Hồi, Dương Tùng đuổi theo tiểu tử Ma Môn lấy binh khí của hắn. Đừng để hắn có cơ hội dùng nó làm hại người khác”

Bốn Người nghe thấy trưởng lão phân phó cũng vội vàng phi thân ra ngoài luyện võ các. Theo sát Tiểu Thất. Đám người Huyết Diện Hắc Y đường trông thấy có người chạy khỏi võ các. Đều hướng phía đường chủ mà đội lệnh

“Chỉ là mấy tên đệ tử Tông Môn, U minh Trưởng Lão, việc lấy về tế phẩm Ma Môn giao cho người”

Lão già gầy nhom nhem cười một cách nham hiểm

“Đường chủ yên tâm”

Dứt lời bóng ảnh của lão cũng theo một làn khói đen mà bay đi.

Bên Ngoài võ các, đám ma nhân vẫn ồ ạt kéo tới không dứt, Lão Lục, Tiểu Ngũ... Bọn họ cũng đã biến thành Ma nhân rồi sao? Tiểu thất thấy bóng dáng hai người cũng đang đi tới Luyện Võ các, ánh mắt đỏ ngầu... Xem ra Bạch Thành thực sự đã bị khổng chế rồi. Từ nay biết đi đâu về đâu đây

Thượng thư Phiêu Vân Hành, kết hợp với nội khí đặc dị của Tử Nguyệt Phi hoàn, tốc độ chẳng hề chậm một chút nào, Tiểu Thất băng qua đám người chạy khỏi Bạch Thành,

Chẳng cần biết đường này dẫn đi đâu

“...Ta vẫn sẽ chạy

Cho đến khi đôi chân ta gục ngã...”

(Đòi lời tâm sự)

Nếu bạn đã đọc đến dòng này, mình rất vui vì đã có người dành thời gian đọc bộ truyện này. Cũng xin lỗi vì còn nhiều thiếu sót. Lần đầu viết truyện nhiều lúc cũng muốn nghỉ sớm. Thường nghe các cao nhân bảo là "hãy viết vì đam mê, viết cho chính mình". Nhưng bản thân mình thì cũng chỉ cố gắng viết đến đây(20 chương cuối là tự viết và tự đọc T_T). Ít nhất là không bỏ dở diễn biến cố gắng khép lại một phần, Có thể việc chạy trốn khỏi thế sự là cái kết không đẹp

Truyện có thể là nhầm hay xàm gì đó tùy cảm nhận mỗi người, nhưng với mình thì không (chỉ mất vài giờ để đọc nhưng là thành quả hơn 1 tháng để nghĩ và viết ra, nếu là xàm thì chắc là " xàm hậu kỳ")

... Xin thứ lỗi vì mình để kết mở, một phần là không có nhiều thời gian, phần khác là không có người thích truyện của mình lắm, viết cả chục chương cũng mớ meo, rồi cũng đi vào dĩ vãng

" bạn nào quan tâm tới truyện muốn đọc thêm (hoặc có hứng thú viết tiếp) thì xin để lại ý kiến nhé. "

Một lần nữa cảm ơn mọi người đã quan tâm

6/11/2018

"Nào Phẳng 23 "

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Truy đuổi và cái kết

Ánh nắng chiều tà làm không gian nhuộm một màu vàng đỏ, Bạch Thành chẳng còn ồn ào náo nhiệt, Huyết nhục vương vãi khắp nơi, xen lẫn màu đỏ của máu, những con sâu đang bò lúc nhúc, kích cỡ đã to bằng ngón tay. Lúc dài lúc ngắn đang hút lấy những giọt máu lành lặn ngoài đường.

Hơn một ngày chính tà giao chiến. Người của Ma Môn đã rút lui, mục đích của họ là thân thể dành cho Ma Thú. Tên đó cứ như vậy mà bỏ chạy lúc hỗn loạn, chỉ là Cửu Huyền Môn lại cản trở gây khó dễ cho việc này. Nhưng cũng may mắn là người dân Bạch Thành đã nằm trong tầm khống chế, Mừng sức của họ cản trở đám người Tiên Môn. Nhưng thực lực của mấy trưởng lão không phải tầm thường, một người đã khó đối phó lại có ba người. Đường như đã biết trước truyện này nên mới phái nhiều người đến một nơi hẻo lánh như Bạch Thành.

Ma Môn tu luyện theo một hướng khác với Tiên đạo. Nhưng cái đáng sợ hơn là thủ đoạn ra tay của họ lại âm hiểm, không phải đối diện cường công, mà là âm thầm ám sát, hạ độc từ từ. Dù lực chiến có không bằng nhưng Tiên Môn cũng không có thể đánh bại dễ dàng. Phải dùng đến trận pháp “ Tam Diệt Trận” loại trận pháp đối phó với ma thú duy trì hơn nửa ngày mới đẩy lui đám người của Huyết diện Hắc Y đường

Tồn thất hai bên khá nghiêm trọng, Cả luyện võ Các đông nghịt người như vậy, mà bước ra chỉ còn vài chục người Những người này sẽ rời khỏi Bạch Thành đi theo Cửu huyền Môn đến một địa phận khác gần Tông Môn sinh sống. Ở lại đây không còn đường sống nữa khắp nơi chỉ là Thâu Tâm Thi Cỗ, cũng may sau một ngày không hấp thu được huyết nhục, thi cỗ sẽ khô héo mà chết, nếu không thì đó thực sự là mối họa cho các thành trì lân cận. Thiên Phô cách xa nơi này bảy ngày đường nên không phải lo lắng, chỉ cần mọi người trong bạch thành rời đi hết thì cùng lắm nửa tháng là không còn một con thi cỗ nào nữa.

Khi đám ma nhân đã bị trận pháp diệt hết, Huyết Diện Hắc Y đường cũng rút lui, thực lực của họ còn chưa đủ mạnh để đánh một trận kẻ sống người chết với Cửu Huyền Môn, nhưng dám chắc là đám người này không thể tạo thêm áp lực gì đối họ lúc này nữa. Giờ họ cũng lui về địa Bàn Hắc Ung đợi U Minh trưởng lão mang người trở về là xong. Trận chiến này thực hạ cũng có vài người tổn thương, Nhưng Lục Tú vẫn bình ổn không có vấn đề gì nghiêm trọng, nếu ma tính của ma thú phát tác thì vẫn có thể cùng đường chủ hợp lực không chế

Trong lúc bọn họ dường như thương thì có ba người lạ mặt đi vào. Đây vốn là địa bàn bí mật dưới bạch thành sao lại có người biết mà đi xuống

“Huyết Diện lâu quá mới gặp”

Bóng ảnh vừa mới hiện ra trước ánh sáng xanh lục. Một người tóc hung đỏ một người tóc trắng bạc, đi ở giữa là một lão già râu dài lưng còng tay trái cầm theo một chiếc gậy hình đầu lâu màu tím, cũng đeo một chiếc mặt nạ màu đen che nửa trên của khuôn mặt

“Khô Lâu lão quái, ngươi đến đây làm gì”

Khô Lâu trưởng lão, đường chủ của Khô Lâu Đường, giống với Huyết Diện Hắc Y đường cũng là một chi nhánh nhỏ của Ma Môn, hai bên xưa nay ít

qua lại, có gì lại gặp Huyết Hiện hôm nay, và tại nơi bí mật này cơ chứ

“Thủ đoạn của ngươi cũng tàn độc thật, mấy ngàn người cứ như vậy mà bị ngươi diệt sạch”

“Vậy thì sao chứ? Người ra tay giết họ cũng không phải cũng không phải bọn ta”

Lão giả còng lưng đi ra giữa trung tâm một cách tự nhiên, chẳng hề ngại bất cứ người nào ở đây

“Ta vẫn chưa hiểu sao ngươi lại ra mặt đối với Tông Môn, Hiện giờ thực lực của Ma Môn vẫn còn yếu. Ngươi làm như vậy sẽ khiến bọn người tự xưng là chính đạo chú ý? Ngươi có biết không?”

“Đừng vòng vo nữa. Lão đến đây làm gì?”

Lão giả ngược mặt lên trời cười dài một tiếng, làm lộ ra hàm răng khiếm tốn về số lượng của mình

“Lão nghe nói, ngươi đang nắm trong tay tâm mạch ma thú. Lại đang rục rịch tìm kiếm thân thể nhân loại để cấy ghép tâm mạch. Nhưng cái gã Hiến Tế của ngươi hình như không có ở đây”

Huyết Diện cau mày,

“Sao Lão biết về kẻ bị Hiến Tế? Mà Lão vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta”

“Vì sao ta biết không quan trọng. Đại sự cấy ghép mới quan trọng”

Bàn tay gầy gó đưa cây gậy đầu lâu chỉ về phía thanh niên tóc màu hung đỏ, lúc này vẫn đứng im như một pho tượng chưa hề nhúc nhích, khuôn mặt chẳng có chút cảm xúc nào

“Ta mang tới đây một kẻ rất phù hợp... Sát khí nặng nề nếu cho Tâm Mạch ma thú vào cơ thể người này chẳng lo đến việc ma tính phản phệ. Thêm nữa ngươi này là người của Ma Môn hẳn tình nguyện làm việc này. Không như cái tên Hiến Tế của ngươi bỏ chạy mất dạng, phải khiến ngươi tổn không ít công sức tìm về, lại phải lo lắng việc khống chế hắn”

Huyết Diện nhìn người thanh niên tóc hung đỏ, Người này quả thật là thích hợp hơn rất nhiều. Nhưng lão già Khô Lâu sao lại tự nhiên lại đem người đến đây. Lão giả lưng còng nhìn thấy đối phương không nói gì, cũng hiểu ý

“Ngươi yên tâm, tất cả chỉ là vì sự Hưng Thịnh của Ma Môn, ngươi có tâm mạch ta có thân thể, chúng ta kết hợp lại cùng nhau thống nhất Ma giới, Đánh lên Tiên Giới, khi đó chẳng cần phải sống chui lủi ở những nơi tối tăm như vậy nữa”

Tồn bao tâm tư hồi sinh tâm mạch Ma thú giờ lại phải giao nộp ra, tuy ngoài mặt là vì Ma Môn nhưng người này là người của Khô Lâu đường, nếu hắn không bị ma tính phản lại thì lý trí không bị mất đi, sau này Khô Lâu đường sẽ như hổ mọc thêm cánh. Huyết Diện tất nhiên không can tâm

“Huyết Diện nhà ngươi tồn bao tâm tư, ta cũng không ép buộc, nhưng Tâm Mạch ma thú hồi sinh không dễ, chẳng lẽ ngươi lại để nó tắt đi lần nữa sao. Nếu Hiến Tế không mang về được thì thật là lãng phí”

Những điều này không phải là không có lý, mất một thời gian dài mới có thể làm tâm mạch hồi sinh ổn định, giờ không có thân thể phù hợp thì sẽ lại tắt đi thôi.

“Cho ta ba ngày, nếu U Minh trưởng lão không mang người trở về thì ta sẽ đồng ý với Lão giao ra tâm mạch Ma thú. Ngược lại nếu ta có vật Hiến Tế thì Khô Lâu đường không được nhúng tay vào”

“Được thôi, nhưng ngươi cũng đừng trông chờ lâu quá, U Minh trưởng lão tuổi cao sức yếu ta e là khó hoàn thành sứ mệnh”

...

Đã ba ngày, kể từ lúc Bạch Thành có biến, Tiểu Thất không hề dừng lại nghỉ chút nào, vận dụng Thượng Thủy Phiêu Vân Hành ba ngày ba đêm nội khí của Tử Nguyệt Phi Hoàn truyền sang đã dùng hết. Cả người mệt mỏi nằm xuống bên dòng suối, đã đạt đến giới hạn của bản thân giờ này không nghỉ ngơi thì đôi chân sẽ bị liệt, không còn đi lại được nữa

Những người đuổi theo hắn cũng không ngờ lại có một người chạy nhanh và dai sức đến như vậy, Bốn người Tiên Môn một người Ma Môn bán linh phi hành khác xa người tu luyện thông thường nhưng cũng chưa có sử dụng một thời gian dài như cả ngày bao giờ chứ đừng nói đến ba ngày. Khoảng cách càng ngày càng xa

“Ngoài Liễu sư ca giờ ta mới biết Bạch Thành có một dị nhân chạy liền mấy ngày mấy đêm như vậy”

Dương Tùng nghe Khúc Hồi nói vậy liền thêm vào

“Người của Ma Môn từ nào lại lợi hại như vậy?”

“Các đệ đừng thờ dài nữa, Hắn ta có thần khí trong tay đương nhiên thực lực sẽ tăng lên không ít, Chúng ta phải nhanh chân lên, để hắn hồi phục lại thì

vĩnh viễn không tìm được nữa đâu. Đừng để trường lão và Tông Môn thất vọng”

KHúc hồi có ý khinh thường

“Chỉ là một kẻ mượn nội khí của Thần Binh, ngoại vật rồi cũng dùng hết, đệ nghĩ giờ này hắn đang nằm nghỉ đâu đó rồi,

Minh Hiền hiểu Tâm tư của Trương Sinh nên nghiêm túc đỡ lời

“Hai Huỳnh đừng chủ quan, vẫn nên đề phòng chuyện bất chắc xảy ra. Nên nhớ tên kia là Tế Phàm Ma Môn, thân phận không có đơn giản đâu”

“Minh Hiền nói đúng đấy, Ngoài chúng ta vẫn còn một nhân vật khác bám theo hắn, phải tranh thủ thời gian mới được”

Đúng là còn một người khác cũng đang tìm Tiểu Thất, U Minh trường lão niên ki đã cao, nhưng người ta nói gừng càng già càng cay, thực lực tuy không còn ở trạng thái đỉnh cao nhưng kinh nghiệm thì đầy mình, tốc độ phi hành nhanh hơn mấy đệ tử Cửu Huyền Môn một chút rất nhanh đã đuổi kịp Tiểu Thất, cũng như đối phương phi hành ba ngày ba đêm nhưng tốc độ chậm hơn.

Nhìn Thấy một người nằm dài trên bờ suối, đầu tóc bù xù lại không mặc áo, nom dáng chính là người mà mình đang cần tìm

“Hê hê, Tiểu tử làm ta bất ngờ đấy, khiến lão phu tổn không ít sức mới đuổi kịp ngươi”

Lồm cồm bò dậy, Tiểu Thất nằm nghỉ một thời gian, giờ đã khôi phục được một chút sức lực. NGước nhìn lão giả trước mặt, dáng người gầy nhom nhem hai mắt lộ ra như sắp rơi ra ngoài, Không giống người tu đạo, Người theo đuổi hắn chỉ ngoài Tiên Môn thì người này chắc là người của Huyết Diện Hắc Y đến tìm hắn làm Tế Phàm

“Ta không phải người của Ma Môn, rốt cục Các ngươi tìm ta làm gì”

U Minh Trường lão cười nham nhở

“Ngươi không phải người của Ma Môn, nhưng thân thể của ngươi rất thích hợp cho việc thay thế Tâm Mạch Ma Thủ. “

Đây là loại hình đoạt xác, nhưng cách thay nội tạng này quả thật có chút lạnh người. Hơn nữa lại là tâm mạch như vậy thì chẳng khác nào chết một lần, trở thành một người hoàn toàn khác. Chắc chắn mục đích không tốt đẹp gì. Tiểu Thất nhìn lão giả trước mặt, đối với uy áp của người khác, hắn chẳng có cảm xúc gì.

“Các ngươi làm mấy chuyện này chỉ là nhắm vào ta thôi sao”

“LÀ Tiên Môn ra tay hạ sát mọi người Bạch Thành, Chúng ta cần ngươi gia nhập để chống lại bộ Tiên Môn, có như vậy ta mới không phải dùng biện pháp mạnh ép buộc”

“Lũ sâu độc cũng là việc làm của các ngươi. Hết Bạch Thành rồi lại muốn khống chế ta, Hừ Tiên Môn, Ma Môn cái gì chứ. Nói cho ngươi biết ta không để cho các ngươi được như ý đâu”

U Minh Trường lão cười rống lên. Nhìn Tiểu Thất lắc đầu

“Ngươi vẫn chưa biết tình thế của mình sao? Ngươi chỉ có con đường là theo ta về phân đà Ma Môn mà thôi”

Bỗng từ xa vang lên một giọng nói, Theo đó một nhóm người từ trên cao xuất hiện lại bên bờ suối, đứng phía sau Cửa Tiểu Thất, Những người này chính là đệ tử Cửu Huyền Môn, nhanh như vậy cũng đã đuổi kịp hắn rồi. Ai đấy đều nhìn bằng ánh mắt không hề thiện cảm

“Cả hai ngươi đừng mong rời khỏi đây “

Tiểu Thất rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, trước có trường lão Ma Môn, phía sau có đệ tử Cửu Huyền Môn, hai bên đều không có ý tốt với hắn, cũng may bọn họ không cùng một phe. Tiên hay Ma trước giờ luôn đối lập cứ thấy nhau là lao vào vòng chiến.

“Đâu đến lượt Tiên Môn các ngài mở miệng ở đây, mau rút cho ta”

U Minh trường lão phát ông tay áo, một luồng khí lực sắc bay tới phía bốn người đệ tử. Theo đó một đạo dây xích dài phía đầu gắn một bàn tay sắc nhọn bằng huyền thiết lao tới, bầu lấy vai của Khúc Hồi, một mảng y phụ lập tức bị xé nát, vết máu loang lỗ chảy dài từ vai xuống, miện vết thương có tiếng xèo xèo, Không gian xung quanh bị ngập trong làn khói xanh tằm nhìn bị hắn chế rất nhiều

”Cẩn thận vũ khí của hắn có độc “

Khúc hồi tay ôm lấy bả vai đang chảy máu, đổ gục xuống hét lên đau đớn

“Hê Hê không chỉ vũ khí mà cả làn khí này tất cả đều là mê dược của ta, chuyên để đối phó với đám người Tiên Môn các ngươi”

“Khụ Khụ... Chết rồi.Ta không dùng được khí”

Đối với tu tiên giả, không vận được khí thì khác nào người thường, thêm nữa ngoài trừ Tương sinh từng luyện thể trong thời gian dài ở Bạch Thành, vẫn dùng ngoài công đối phó được với trường lão, nhưng người khác đều chỉ có cách lùi lại phía sau. U Minh trường lão sở trường ngoại công lại thêm khí độc phụ trợ đang chiếm tiện cơ

Làn khói xanh dần tan đi, tuy hơi mờ nhưng có thể nhìn thấy được diễn biến. Đang thắng thế thì U Minh Trường lão chợt thấy nhói ở sau lưng, Thấy đối phương sơ hở Liễu Tương Sinh dùng lực chém xuống khiến lão phải lùi lại mấy bước rồi cả người đổ gục xuống, không nhìn người ra đòn ánh mắt lão di dời sang Tiểu Thất oán hận

“Người... Bách... Diện...”

Chỉ nói được từng đó U Minh trường lão miệng sùi bọt rồi chết tại chỗ, cái chết không nhắm mắt, da người chuyển sang màu tím. Tiểu Thất đã qua độc luyện dù là đan dược hay độc dược đều không có tác dụng với thân thể hắn. Hồi này dùng Ngân Hồ Phi Châm, loại ám khí kịch độc của Bách Diện hắn có được ở Thiên Phủ Thành một ngân châm đã giết chết một trường lão Ma Môn.

“Ta không biết vì sao lão giả này lại chết, nhưng ta không có ý để người sống sót mà rời khỏi đây”

Nghe Liễu Tương Sinh Mạnh Miệng như vậy, Tiểu Thất chỉ nhếch mép cười, Ngoảnh mặt lại nhìn đám người Cửu Huyền Môn mấy ngày trước còn cao cao tại thượng, nhưng lúc này trong mắt hắn chẳng có chút cân lượng nào

“Đám người các ngươi không vận được khí. Vậy thì người chết là các ngươi mới đúng”

Tiểu Thất đi lại gần đứng trước mặt bốn người, giờ này mạng sống của những người này đã nằm trong tay hắn, phóng ra phi tiêu là đoạt được mạng dễ như trở bàn tay. Nhưng như vậy thì dễ dàng quá

“Người là Liễu Tương Sinh phải không. Đánh hay lắm... Chắc ở Tiên Môn cũng như Bạch Thành luôn oai phong, được ngàn người ngưỡng mộ”

Liễu Tương sinh có cảm giác không tự tin khi đứng trước người này, đúng là mấy ngày trước hai kích đánh bay tên này khỏi lời đài còn có ý khinh thường. Nhưng giờ không còn nội khí chỉ có ngoại công trong lòng có chút bất an.

“Hôm nay để ta cho thiên tài nhà ngươi biết cảm giác bị người khác coi rẻ là như thế nào”

Nhục thể chưa hoàn toàn hồi phục nhưng đối phó với đám người này không có vấn đề gì. Tay cầm lấy Phi Hoàn, Tiểu Thất lao tới chém xuống một đòn, chỉ là nhục thể nhưng hiện tại về nhục thể ai có thể đo lại với hắn chứ

“Keeng “

Bình khí chạm nhau, Tiểu thất vẫn không hề hấn gì nhìn đối phương bị đánh lui, choáng váng mọi lúc mới đứng vững, đôi mắt mở to lộ ra đồng tử màu xanh lục, một chiêu thôi mà cánh tay đã tê rần. Chính mình còn như vậy, thì Mộng Lăng hồi thì đấu gặp tên này mà vẫn trụ được chắc chịu không ít khổ sở. Người này không dùng nội khí mà dùng nhục thể để đấu với một võ sư?

Mấy đệ tử trước vốn sùng bái Liễu Tương Sinh, trong lúc nguy khốn cũng là người duy nhất đứng ra đánh với trường lão ma môn cũng không có thối lui, luôn là một chỗ dựa trong lòng mọi người. Nay lại bị một người khác đánh lui, trong lòng có chút hoang sợ trước khí lực người này không dám thờ ơ mạnh

“Ồ Bạch Thành người oai phong lắm mà sao giờ lại có vẻ bần rùn chân tay vậy”

Tiểu Thất phóng phi hoàn về trước, thân ảnh cũng lướt theo, giờ đám người này không có nội khí bộ pháp chắc chắn không thể thi triển được, Mà tin chắc rằng đối phương không dám đỡ mà chỉ có thể né tránh mà thôi. Đúng như dự đoán Liễu Tương Sinh chỉ nghiêng người né tránh, đồng thời đâm kiếm vào tâm mạch đối phương, động tác nhanh nhẹn dứt khoát không có ý lưu thủ với người của ma môn

Tiểu Thất đã suy tính khi phóng phi hoàn, nên liệu trước tình huống lấy tay chụp lấy thân kiếm, ngăn đối phương thu tay. Hai người lại đối mặt, nhưng lần này người run sợ không phải là hắn. Khẽ nở nụ cười đắc ý, Tiểu Thất tung cước làm Liễu tương sinh phải tung người né tránh nhưng đôi tay vẫn không bỏ thanh kiếm. Nhưng lúc này phi hoàn lại bay ngược trở lại buộc hắn phải bỏ đi binh khí xoay người lảng tránh

Đã buông bỏ binh khí vậy thì phân định đã rõ. Đối phương chưa tiếp đất Tiểu Thất đã lao tới giáng thêm một cước đầy uy lực so cước lực chưa ai làm hắn lo ngại, hướng chỉ đối phương không có cơ hội hoàn thủ, trúng một cước Liễu Tương Sinh gục ngã, chưa kịp đứng lên thì thanh kiếm đã phóng tới cắm xuống đất, ngay trước mặt.

“Các ngươi tự sát hay để ta ra tay”

Tiểu Thất lạnh lùng nói, khiến mấy người cảm thấy chút khó thở, Cửu Huyền Môn cũng là một thế lực của Tiên Môn, đi đến đâu cũng được ngàn người ngưỡng mộ, hôm nay số mệnh của mấy đệ tử lại rơi vào tay của một kẻ vô danh tại một nơi hẻo lánh thế này. Thế sự thật là khó đoán trước

“Muốn chém muốn giết thì tùy, sao phải nhiều lời”

Ba người đồng thanh duy chỉ có Liễu Tương Sinh vẫn im bất không nói gì

“Được lắm để ta cho các ngươi toại nguyện, ”

Tiểu Thất xoay phi hoàn từ từ tiến tới.

“Đôi với những kẻ chỉ dựa vào khí mà ra oai thì chết không đáng tiếc, có điều vị Liễu sư ca của các ngươi không có đi cùng mà bảo vệ các ngươi đâu, Riêng hán ta sẽ chỉ phé đi đôi tay cho hán một cuộc sống an nhàn hà hà..”

Tiểu Thất cười ma quái, lướt tới xoay người chém rụng đầu mấy tên đệ tử

“Lên đường vui về”

Nhắc thấy mấy người đồng môn đầu lia khỏi cổ, dù là nữ nhân Minh Hiền con của đại trưởng lão cũng không thoát khỏi. Thủ đoạn hạ thủ vô cùng lạnh khốc, lần đầu tiên cổ họng Liễu Tương Sinh trở nên khô khốc khó thở, dù là đối mặt với yêu thú cũng chưa có cảm giác như vậy

“Sao ngươi không giết ta đi”

Tiểu Thất thờ hất ra nói một tràng dài

“Đừng nghĩ ta nhân từ, chỉ là ta muốn xem một thiên tài bị phé đi thì sẽ sống thế nào? Thêm nữa, nhắc với mấy lão già ở Tông Môn, đừng tìm ta mà lấy lại thần khí làm gì. Sớm muộn ta cũng xông lên Cửu Huyền Môn giết đến chó gà không tha. Liệu mà sống mấy ngày cho tốt đi”

“A... A tên ma môn cuồng vọng, không giết ta sau ngày ngươi sẽ hối hận”

Nhẹ nhàng phé đi đôi tay, Tiểu Thất chỉ cười cười để lại một câu rồi ung dung bỏ đi

“Hối hận?...hừ, ai hối hận ta hay là ngươi”

Đề lại bốn xác người, men theo bờ suối về phía hạ nguồn Bồng Tiểu Thất nhỏ dần rồi biến mất sau bụi cây,

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Khởi đầu Mới, Linh khí

Có đi mới biết thế giới rộng lớn, Bạch Thành chỉ là một địa phương xa xôi hẻo lánh phía tây Kim Lăng Quốc. Quy Nguyên đại lục rộng lớn ngoài các quốc gia còn có các thế lực cấp cao hơn là Tiên Môn, nhưng thế lực này thường có người làm trong triều đình hàng năm chuyên đi gom các tài liệu quý hiếm, kỳ trân dị bảo đem về tông môn phục vụ cho các đệ tử cũng như các nhân vật cao tầng hòng theo đuổi đạo trường sinh, nắm giữ pháp tắc chung của vạn vật tùy ý di sơn đảo hải, phá toái hư không, Phi thăng lên một thế giới khác gọi là thần giới, đối lại thì quốc gia đó sẽ được sự bảo hộ của Tông Môn không lo bị các thế lực khác xâm phạm

Tiên Môn cũng chỉ là một tên gọi chung cho các tông môn tự xưng là chính đạo, tu luyện theo hướng hấp thu thiên địa linh khí. Bên nào có nhiều dị bảo hỗ trợ tu luyện thì đẳng cấp các đệ tử càng lớn, thực lực của Tông Môn càng mạnh. Cửu Huyền Môn xét cho cùng cũng chỉ là một tông môn tầm trung bảo hộ một vùng Kim Lăng quốc và Thiên Phổ Quốc. Khi vượt qua giới hạn cai quản thì họ không còn quyền nhúng tay vào nữa nếu không có sự đồng ý của Tông Môn khác,

Tiểu Thất men theo bờ suối đi men về phía hạ nguồn, Suối chảy ra sông mà đi theo bờ sông thì sẽ đi đến nơi có người sinh sống. Thành trì gần Bạch Thành nhất là Thiên Phổ cũng mất bảy ngày đi đường, nhưng trong lúc hỗn loạn hán cũng không có xác định rõ phương hướng, chẳng nhớ là mình chạy theo hướng nào... Xung quanh nơi này không có nhiều rừng rậm như Tây Thành đưa mắt nhìn qua cũng chẳng có yêu thú nào cấp cao cả.

Sự việc qua đi đã qua chục ngày, Tâm tình cũng đã bình ổn trở lại. Hấn ra tay với trưởng lão Ma Môn không nói làm gì. Nhưng lấy mạng ba đệ tử Cửu Huyền Môn, lại phé đi đôi tay của một thiên tài. Giờ có chút hối hận, lẽ ra nên hành xử quyết đoán hơn, Nếu tha cho bọn họ thì khi mê được hết tác dụng chắc chắn người gặp nguy hiểm là hán. Dựa vào tình thế hai bên thì chắc chắn không tha cho mình. Lẽ ra nên diệt luôn gã Liễu Tương Sinh mới phải, để hán trở về Tông Môn đúng là một sai lầm nghiêm trọng.

Nhưng cũng may là Liễu Tương Sinh bị thương, nếu may mắn về được tìm người báo tin thì Tiểu Thất đã cao chạy xa bay rồi. Tuy vậy vẫn nên cảnh giác, Cửu Huyền Môn hay Ma Môn mà biết việc hán ra tay hạ sát người của họ chắc chắn là không bỏ qua dễ dàng đâu. Thực lực của hán xét về phương diện nội khí thì còn rất kém. Chưa thể đối đầu với người của Tiên Môn được, tuy nói là Phí hoàn của hán hóa giải được đòn công kích nhờ việc hấp thu nội khí. Nhưng nếu không có nó thì chắc chắn hán đã chết thật rồi. Sau này vẫn không nên quá phụ thuộc vào ngoại vật

Hiện giờ có thể tạm dừng luyện thể theo cách cũ, Thượng Thủy Phiêu Vân đã luyện thành thực, Việc tu nội khí và phương pháp sử dụng nên đặt lên hàng đầu, có như vậy mới có thể đối kháng với các nhân vật của Tiên Môn. Nhưng khí của Tiên Môn tu luyện uy lực thật khác với khí mà võ giả bạch thành tu luyện rất nhiều lần. Uy lực của nó chính là thực lực tuyệt đối mà người ta vẫn ca tụng sao? Có thể khiến người khác bỏ qua phần tu ngoại công chỉ lo tu khí, để rồi khi không vận được khí thì chẳng khác kẻ phàm nhân. Bị một kẻ vô danh như Tiểu Thất hạ sát dễ dàng

Nhưng khí của Tiên môn khác với khí thông thường ở điểm nào? Không gian tĩnh mịch chỉ có tiếng côn trùng gọi nhau ý ới, Tiểu Thất nằm dài trên tảng

đá, mắt hướng lên màn trời đen suy nghĩ “Khí đều có thể hấp thu qua tất cả các bộ phận của cơ thể, nhưng lượng khí hấp thu vào cơ thể mỗi người đều có giới hạn, vậy là khí mà Tiên Môn hấp thu vào cơ thể khác với khí thông thường.”

Tiểu Thất vội khoanh chân ngồi dậy, vận dụng tâm pháp cảm nhận lại luồng khí xung quanh mình chỉ đơn thuần là cảm nhận và chưa vội hấp thu “trong vô số luồng khí ba động xung quanh quả nhiên có những đốm màu vàng nhạt, nhưng lượng khí ít ỏi này không biết phải hấp thu trong bao lâu mới có thể có uy lực như bọn họ. Thêm nữa việc hấp thu khí và thoát khí có chọn lọc đòi hỏi kỹ thuật dẫn khí phải ở một trình độ khác.

Khi đã dẫn được khí thành thực vậy thì có thể mượn khí mà điều khiển các vật xung quanh. Tu luyện càng lâu thì khí lực và phạm vi khống chế sẽ càng lớn. Các tu luyện này quả nhiên cao thâm khó lường. Nhận ra được vấn đề Tiểu Thất bắt đầu tu luyện ngay

Linh khí có nơi nhiều nơi ít, dựa vào sự linh mẫn của các giác quan, Tiểu Thất có thể dò tìm đến nơi có linh khí nhiều hơn. Từ ngày này qua ngày khác lang thang hết các góc ngách không có hành trình cố định. Khi mệt thì nghỉ ngơi ăn uống rồi lại tiếp tục tu luyện

...

Chẳng biết chính xác hán đã ở ngoài này bao lâu, có lẽ hơn một năm tu luyện, những loài yêu thú nhỏ xung quanh đã chạy đi tránh rét hoặc vào hang ẩn nấp. Ở đây cũng có mùa đông, tuyết rơi trắng xóa bao phủ khắp khu rừng, chỉ còn nhận ra những thân cây lờ mờ dưới những bông tuyết rơi. Giữa khung cảnh đó, một bóng người cao lớn khoác một bộ da gấu, xách trên vai một bao nhỏ, đang chậm rãi bước đi từng bước lên phía đỉnh núi. Tuyết dày ngập đến quá đầu gối. Di chuyển khó khăn nhưng người này không có ý dừng lại,

Hơn một năm tu luyện, Tiểu Thất đi theo hướng theo cảm nhận của hán là có nhiều linh khí. Qua vùng này đến vùng khác cuối cùng đi đến một nơi lạnh giá như thế này. Khả năng dẫn khí đã rất thành thực, lượng khí hấp thu được, một phần nhỏ được giữ lại trong người, còn phần lớn được hán truyền sang vũ khí của mình. TỬ Nguyệt phi hoàn như một đàn điền thứ hai có thể chứa đựng một lượng lớn nội khí chỉ khi cần dùng hán mới truyền vào cơ thể.

Hiện tại hán đã có thể cách không sử dụng phi hoàn trong phạm vi mười bước chân một cách thoải mái. Đồng thời trong quá trình tu luyện hán nhận ra luyện khí đến mức độ thành thực có thể ngưng khí hóa hình muốn công kích không nhất thiết phải xuất ra phi hoàn thực sự. Điều này làm hán vô cùng vui mừng.

Linh khí ở trên núi này thực sự là nồng đậm, có như vậy hán mới không ngại trời lạnh mà lần lộn lên tận đây. Tu luyện ở trên này một ngày bằng tu luyện một tháng ở những chỗ khác... Hướng tới phía hang động trước mặt đã bị che khuất phần nửa, chính địa phương này là nơi phát ra linh khí thu hút sự chú ý của hán.

Hang này không sâu, chỉ giống một hốc đá mà thôi. Cách đá bên trong không giống bên ngoài mà phát ra hào quang màu xanh nhạt. Bỏ xuống túi đồ ăn túi đồ ăn dự trữ, Tiểu Thất vội xếp bằng không chậm trễ lập tức tu luyện. Từng dòng linh khí vàng nhạt chậm rãi di chuyển vào trong cơ thể hán

...

Mấy ngày sau...

Phía chân núi, một đoàn người cũng đang lặng lẽ đi lên phía đỉnh, Đoàn người mặc áo lông thú, trên đầu đội mũ kín mít chỉ để lộ ra khuôn mặt vừa trắng vừa hồng do trời lạnh. Trên lưng mỗi người là một đồng gói hàng

“Tộc Trưởng, Hàn Sương Tuyết Liên đó chỉ là truyền thuyết chưa chắc có thật đâu ạ”

“Phải đấy ạ, trên núi giá lạnh nước cũng bị đóng băng sao cây cỏ có thể mọc được”

Nam tử trung niên được mọi người xưng là tộc trưởng, vội nhăn mặt

“có người đã nói tận mắt nhìn thấy Tuyết Liên, nên ta muốn đi tìm thử. Bỗng nhiên bị bệnh lạ, Y sư nói chỉ có Tuyết Liên trên núi Tuyết Phong sơn làm thuốc dẫn mới có thể làm nó tỉnh lại. Ta tin là nó có thật không phải chỉ là truyền thuyết đâu”

“Nhưng tộc trưởng, Nhiều người đã từng lên trên đó tìm Tuyết Liên nhưng chưa thấy ai thực sự mang được nó về một lần nào, Người thì nói là vách đá hiểm trở không lên được đỉnh núi, người lại nói có Yêu thú trên núi cứ thấy nhân loại là nhào tới ăn thịt. Lúc này người đi lên đấy chẳng may có mệnh hệ gì thì Phong Tộc chúng ta phải làm thế nào”

Dương Hà là tộc trưởng của một tộc nhỏ ở phương Bắc, trong không gian lạnh lẽo như vậy, chỉ có ông mới đủ bản lĩnh dẫn dắt tộc đi săn bắt, kiếm thức ăn cho cả tộc sống qua mùa đông. Ông cũng tự nhận thấy bản thân mình không thể vì chữa bệnh cho con gái mà bỏ mặc cả Phong tộc được

“Lần này đi săn mới qua Tuyết Phong Sơn một lần, Ta cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội. Các người yên tâm, nếu tình hình không khả quan thì ta cũng không có liều mạng”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hàn Sương Tuyệt Liên

Càng về giữa trưa gió càng thổi mạnh, tuyết cũng rơi nhiều hơn chỉ cách vài bước chân đã không nhìn thấy người trước mặt. Nhắm hướng đi từ trước đoàn người buộc sợi dây vào nhau mà tiến lên. Tộc trưởng là nhân vật quan trọng nhưng trong mỗi chuyến đi luôn là người đi đầu, nếu có nguy hiểm thì lại là người đi sau bảo hộ cho mọi người rút lui an toàn

“Gió mạnh quá, mọi người đi sát vào vách đá, đợi gió lặng rồi đi tiếp”

Dương Hà tộc trưởng hô lớn, báo hiệu mọi người đi nhanh hơn để tránh gió tuyết. Dừng lại tại một góc đá, mọi người ngồi sát gần nhau quây lại thành vòng tròn nhỏ hướng lưng sang bên ngoài. Hai tay khoắc lấy vai nhau cúi người xuống hứng chịu từng đợt gió lạnh

Hồi lâu sau, tuyết đã ngừng rơi. Chỉ còn tiếng gió thỉnh thoảng vẫn rít lên từng hồi. Từ trong đồng tuyết dày, từng người từng người đứng dậy gỡ bỏ lớp tuyết trên người. Người tộc trưởng chỉ hướng lên phía trên bảo mọi người tiếp tục đi lên. Ngọn núi này ở phía bắc cao nhất vùng này, càng lên trên tất cả chỉ là tuyết phủ và núi đá, đâu là tuyết đâu là đá thì vẫn chưa rõ, sầy chân một cái rất có thể ngã xuống vách núi

“Tộc trưởng trước mặt là vực rồi, Không còn đường lên nữa”

“Ta... nhìn thấy rồi”

Đường đi lên đỉnh núi chỉ đến đây là dừng, trước mặt chỉ là một vách núi cao sừng sững, muốn lên đó thì đúng với câu khó như lên trời. Nhìn mãi vẫn chưa thấy đỉnh.

“Chúng ta về thôi tộc trưởng”

“Các người đợi ta một lát... mất bao lâu mới lên được đây. Ta muốn leo lên đó thử xem

“Không được, tộc trưởng... như thế quá nguy hiểm... Vách đá dựng đứng lại không thấy đỉnh”

Dương Hà dơ tay ra hiệu không cần khuyên can nữa, một khi đã quyết thì không thể từ bỏ dễ dàng được. Bỏ lại dây thừng và đồng đồ trên lưng, nam tử tiến lại gần vách đá ngược lên trên, Nuốt một ngụm khí ánh mắt kiên định, bắt đầu từng bước leo lên phía trên. Người này cũng không phải phạm nhân mà giống một người tu luyện hơn, Đôi chân khê động, thân hình Dương Hà từng bước đi lên. Khí lực ban đầu đã dùng hết, phải dùng tay không để tiếp tục đi leo lên

Gió lạnh làm đôi tay ông tê và buốt, Tuyết lại rơi mà đỉnh núi vẫn còn cách một khoảng nữa. Dương Hà thở dốc, khuôn mặt đã có chút nhăn nhó, Hàm răng nghiến chặt, vận sức đi lên. “Một chút, một chút nữa thôi...” Không may một miếng đá chợt nứt ra, cả người ông rơi xuống phía dưới

“Tộc Trưởng!”

Đám người phía dưới hét lên, làm Dương Hà tỉnh ngộ, Xoay người đập vào Vách đá mượn lực bay ra nhưng đã quá muộn, Tuy phía dưới là tuyết dày nhưng rơi từ độ cao như vậy cũng khiến ông bị thương. Nhất thời không đi lại được

“Mau đưa tộc trưởng vào góc khuất gió đi”

“Bên kia có hang đá kia mau qua đó thôi”

Hai người đứng hai bên đỡ Dương Hà đứng dậy. Nhanh chóng diu vị tộc trưởng đi tới phía cửa hang Trong khi đó hai người khác đã nhanh tay gạt bỏ lớp tuyết bên ngoài. Cửa Hang dần hiện ra rõ ràng, Ở một nơi như vậy lại có một cái hang để trú ẩn, quả là trời không tuyệt đường con người mà. Nhưng vừa đi vào trong thì đã thấy một người đang ngồi bên trong, ăn mặc đơn giản đầu tóc không gọn gàng chút nào

“Trong này có người”

Một người hét lên làm đoàn người kinh ngạc vội đi vào trong xem xét, một nơi lạnh giá như vậy lại có người sống ở đây sao. Nhưng Tiểu Thất mở mắt làm cho họ nhận ra người này vẫn chưa có chết. Tiếng kêu Thất thanh của người nọ làm quá trình hấp thu linh khí của hắn bị gián đoạn. Cũng may là hấp thụ ba ngày cũng được rất nhiều rồi, nếu không thì hắn đã có chút nổi giận. Ở tận nơi này mà vẫn có người đến làm phiền hắn sao.

“Người là ai...”

Tiểu Thất đảo mắt qua một cái, nhìn qua đám người rồi lại nhắm mắt tiếp tục hấp thu nốt chỗ linh khí còn lại.

“Người...”

Thấy mình hỏi mà không đáp lại, một số người của Phong Tộc cảm thấy không thoải mái, ánh mắt đó là thái độ gì đây. Đang định nói thêm vài câu thì Dương Hà nén đau lắc đầu bảo mọi người không nên làm phiền. Người này đến đây từ trước, bọn họ là người đến sau không hỏi mà đã tự ý xông vào. Người ta không nói gì là đỡ rồi. Nhìn bộ dạng thì chắc hẳn đang tu luyện, mà tu luyện ở nơi khắc nghiệt chắc không hề đơn giản.

Ngồi dựa bên vách đá Dương Hà chậm rãi điều hòa lại hơi thở, lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn nghỉ ngơi một chút sẽ đỡ ngay thôi. Mấy người khác chia nhau ra ngoài tìm kiếm ít củi, tuy là núi phủ đầy tuyết nhưng vẫn có vài cành cây gãy xung quanh nhô lên, dễ dàng tìm thấy. Ngọn lửa le lói kèm theo tiếng

người bàn luận, Tiểu Thất buồn rầu miễn cưỡng dừng việc tu luyện. Với tay lấy túi đồ cũng lấy đồ ra ăn

Nhìn đám người đang chăm chăm nhìn mình, cũng lâu rồi chưa nhìn thấy người khác, chẳng nói chuyện với ai. Vừa gặp những người này Tiểu Thất nhất thời không biết mở lời thế nào. Vợ lấy mảng thịt đã nướng khô tung cho bọn họ

Nhận lấy tảng thịt, Dương Hà lên tiếng cảm ơn người lạ mặt này

“Đa tạ hảo ý. Không biết nên xưng hô với cao nhân như thế nào đây”

Nghe thấy người khác gọi mình là cao nhân, Tiểu Thất thấy người này lớn tuổi mà vẫn khiêm nhường như vậy. Vợ nhớ lại ngày trước mình cũng sống khiêm nhường, nhưng càng khiêm nhường càng dễ bị người khác làm khó dễ. cuối cùng lại dính vào ân oán của hai phe chính tà, bị người ta truy sát nếu không phải may mắn, gặp hai phe cùng lúc thì khi ấy hẳn khó mà thoát thân.

“Ta là Thổ Vương... Các ngươi đến đây làm gì?”

“Thổ Vương... cái tên nghe thật lạ...”

Ngừng một lúc Dương Hà chợt có ý nghĩ nhờ vị cao nhân này giúp mình lấy

“Gặp nhau chỗ hẻo lánh này cũng là có duyên... Không biết Thổ Vương đại nhân, ngài có thể giúp Dương Hà này một việc không?”

Tiểu Thất nghỉ ngơi, lần trước cũng là người khác nhờ vả mới dính vào ân oán, gặp họa sát thân. Nhưng tưởng xa lánh thế nhân một thời gian giờ mới gặp lại, thì người ta lại nhờ vả hẳn làm việc. Cũng do hẳn lo chuyện bao đồng thích hành hiệp trượng nghĩa.

“Cứ nói đi? Không cần giữ lễ... nếu không có nguy hiểm gì thì ta sẽ suy nghĩ”

“Ngài xưng là Thổ Vương... là vương thì chắc bản lĩnh không nhỏ... con gái của ta bị bệnh phải có Huyền Sơn Tuyết Liên trên đỉnh núi này mới có cơ may khỏe lại, ngài có thể làm phúc bỏ chút sức lực giúp ta một chút được không?”

Tiểu thất miệng nhai miếng thịt khô ngồm ngoàm nói

“Đỉnh núi rất là cao đấy. Muốn ta tìm giúp ông cũng được, nhưng ta nói trước tiền công ta lấy không ít đâu?”

“Chỉ cần ngài mạng về được Tuyết Liên, thì trong tộc ta ngài muốn lấy vật nào cũng được”

Tiểu Thất mỉm cười

“Hi vọng ông không nuốt lời... Ta cũng muốn các ngươi ngay khi có được Tuyết Liên thì mau chóng rời khỏi đây ngay lập tức, đừng quấy rầy ta tu luyện”

“Làm phiền đại nhân rồi... nhất định chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay”

Dứt lời Tiểu Thất đi ra ngoài cửa hang Tiến về phía vách núi thăm dò một lúc. Thượng thủy Phiêu Vân Hành dùng để đi lên đó nhất định không có vấn đề. Đám người cũng đi theo xem vị cao nhân có bản lĩnh như thế nào

“Đại nhân cẩn thận, vách đá không có chắc chắn hồi nãy ta bị trượt chân một lần suýt mất mạng”

Tiểu Thất gật đầu, rồi ra hiệu mọi người lui ra. Âm thầm vận linh khí luân chuyển đến đôi chân, Hít một hơi dài Cả người chạy theo vách đá dựng đứng. Linh khí quả nhiên hiệu lực khác xa so với khí thông thường. Rất nhanh Tiểu Thất đã bay đến đỉnh lằng không nhào lộn một vòng.

Đây là đỉnh núi Phong Tuyết Sơn, hẳn đến đây tu luyện không nghĩ tới sẽ đi lên nơi này. Đỉnh núi không ngờ lại bằng phẳng như vậy, Lại còn có bậc thang, bên trong còn có một am nhỏ nữa chứ. Một nơi lạnh giá quanh năm như vậy cũng có người sinh sống, có điều không gian tĩnh mịch chủ nhân có lẽ đã rời đi chẳng. Không lãng phí thời gian Tiểu thất bước lên vài bước xung quanh nhưng hòn đá cao bằng đầu người quả nhiên có những loại cỏ giống hoa sen màu xanh pha lẫn màu xám mọc bám quanh đó

“Đây là Hàn Sương Tuyết Liên mà đám người đó muốn tìm? Sao ta không thấy có chút gì đặc biệt”

Đang đưa tay với lấy một cây thì một giọng nói lạnh lẽo từ trong hang đá phía sau am nhỏ vọng đến

“Kẻ nào to gan dám lấy Tuyết Liên của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Nữ nhân trên đỉnh Phong Tuyết Sơn

Ngay khi tiếng nói vừa vang lên một luồng khí lạnh đâm vào cổ tay làm Tiểu Thất thu tay lại theo phản xạ. Xoay người tìm kiếm người phát ra âm thanh lạnh lẽo đó

“Cao nhân phương nào xin hãy ra mặt”

Không có tiếng đáp lại, không gian xung quanh lại chìm vào tĩnh lặng chỉ còn tiếng gió thổi vù vù bên tai. Không lẽ là ảo giác” Tiểu Thất suy tính hồi lâu rồi, đưa tay với lấy một cây tuyết liên. Lại một lần nữa luồng khí lạnh lẽo lại lao tới chỗ hắn. Nhưng lần này hắn đã phòng bị trước đôi tay khẽ động né tránh luồng khí tiếp tục hướng tuyết liên mà chớp tới. Liên tiếp những luồng khí lạnh từ bốn phía lao tới công kích hắn. Khiến Tiểu Thất phải xoay người nhảy sang một bên né tránh

Các luồng khí lạnh không va chạm vào nhau mà tự xoay thành một vòng rồi biến mất. Không gây ba động trả lại không gian tĩnh mịch. Luồng khí công kích hắn lại xảy ra biến hóa như vậy, thì người sử dụng trình độ không chế linh khí phải rất xuất thần nhập hóa

“ Có bản lĩnh thì ra mặt đi đừng giờ trò đánh lén”

“Thật không biết Trời cao đất dày là gì... Ta mà lại đi đánh lén một kẻ nhập môn như ngươi”

“Ngươi không ra thì ta sẽ phá nát nơi này”

Quả nhiên chủ nhân nơi này không muốn nhà của mình bị hư hại, nghe thấy có người muốn phá nát trong lòng chợt nổi giận quyết định đi ra ngoài

Từ phía cửa hang một thân ảnh chợt lao vút ra, đôi chân nhỏ nhắn nhẹ nhàng đứng trên đỉnh am nhỏ, Lẫn trong làn gió một thân ảnh màu trắng hiện ra trước mặt Tiểu Thất. Dáng người mảnh mai, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ làn tóc đen dài thả tự nhiên phiêu dạt theo làn gió. Nhưng khuôn mặt không biểu lộ ra cảm xúc, hướng tiểu Thất lạnh nhạt nói

“ Bốn tiên ba lần bảy lượt cáo ngươi không được đụng đến Tuyết Liên, ngươi vẫn không biết khó mà lui, lại còn lớn tiếng dọa phá nát chỗ ở của ta... Thử lần nữa xem, ta sẽ cắt đi đôi tay nhà ngươi”

Nữ nhân không biểu lộ ra uy áp như mấy người trong tông môn, nhưng nhìn nữ nhân này hắn lại cảm giác được thực lực không có đơn giản

“Ta lên đây tìm tuyết liên, có sao tiên tử không thể rộng lượng cho ta một cây”

“Hàn Sương Tuyết Liên... ngươi không thể lấy đi. Tất cả chỗ này đều là của ta, chẳng có lý do gì để cho ngươi cả có bản lĩnh thì đến đây mà lấy”

Tiểu Thất khoe miệng cong lên, ngưng khí thành một chiếc phi hoàn, ngón tay khẽ động phóng tới người nữ nhân. Ngay sau đó lách người chớp lấy một cây gậy đó, nhưng luồng khí lạnh buốt lại xuất hiện vây lấy cổ tay của hắn

“Chỉ là một kẻ nhập môn cũng dám ra oai trước mặt bốn tiên”

Đối với đòn công kích của phi hoàn nữ nhân chẳng hề né tránh, đôi tay nhỏ nhắn khẽ vung lên phi hoàn ngưng khí tự nhiên biến mất, thay vào đó là một luồng khí lao tới vây lấy Tiểu Thất. Đối thủ nội khí hùng hậu hơn hắn, phải dùng đến Từ Nguyệt Phi Hoàn chống đòn công kích này thôi.

“Xòa xòa xòa...”

Không có thương tổn gì hết nhưng Cánh tay và phi hoàn của hắn đột nhiên bị bao phủ bởi một lớp băng lạnh buốt. Nữ nhân trước mặt chắc là người thuộc Tông Môn nào đó thực lực này không thể xem thường được. Vận Linh khí từ phi hoàn truyền sang người hắn, Tiểu Thất Gòng Minh phá tan lớp băng, những ngón tay run rẩy chậm rãi siết chặt lại phi hoàn. Đối với nữ nhân làm lay động lòng người này, ánh mắt hắn đột nhiên nổi lên vẻ oán hận. Đối với người của tiên Môn hắn không có thiện cảm gì với đám người tự xưng là chính đạo này

“Từ Nguyệt Loạn Phi”

Đây là một chiêu thức Tiểu Thất sáng tạo ra khi luyện tập ngưng khí, Vô số phi hoàn nhỏ xuất hiện theo mỗi lần hắn xoay tròn Từ Nguyệt Phi Hoàn, tấn công liên tiếp vào đối thủ. Cả người hắn tay lăm lăm phi hoàn, tung người lao theo từng đạo khí.

“Hỗn xược!”

Nữ nhân hừ nhẹ một cái rồi phát tay gạt đi những đạo linh khí thu vào trong tay áo, khi bóng ảnh tiểu Thất vừa lóe lên sau đó. Những luồng khí lực lúc này hắn phát ra giờ này theo bàn tay nhỏ nhắn của nữ nhân tất cả dội ngược lại đánh lui Tiểu Thất về sau cả người không còn khí lực mà đứng vững nữa, liên tiếp thối lui rồi ngã xuống bên cạnh một hòn đá lập tức thổ huyết. Diễn biến quá nhanh khiến hắn dù có tâm pháp hỗ trợ nhưng vẫn không kịp phán đoán tình huống, Phi hoàn chưa kịp mang ra đỡ đòn thì đã thảm bại

Trúng một đòn gây ông đập lưng ông này khiến hắn phân tâm một hồi, Hứng chịu chính đòn công kích của mình làm bản thân bị thổ huyết khó gượng dậy, vậy là hắn mạnh hay là quá yếu

“Một tên còn chưa qua trúc cơ mà cũng dám dương oai, Ngươi thuộc Tông Môn nào?”

Tiểu Thất trúng một đòn này khiến hấn tinh ngộ không ít, Bản thân từng giết được mấy tên đệ tử Cửu Huyền Môn, hấn nghĩ bản thân mình tài giỏi lắm rồi. Nhưng hôm nay gặp một nhân vật Tiên Môn chân chính ngay cả sức hoàn thủ cũng không có. Giờ này hấn tung hết ra bài tẩy Ngân châm độc, và đòn cho một sát chiêu. Thì mất nhiều hơn là được, một năm tu luyện không thể dùng hết một lúc này được. Ngộ nhờ đối phương phá được Ngân hồ Phi châm thì mạng sống của hấn coi như xong. Không được manh động lúc này

“Tông Môn, chỉ là bọn rác rưởi”

Nữ nhân lườm gã nam nhân trước mặt một cái. Người này hướng tu luyện thì đúng là hấp thu linh khí thiên địa, đặc trưng của các tông môn. Nhưng người này lại có thái độ như vậy là làm sao

“Không cần biết ngươi thuộc phe phái nào. Dám gây náo loạn trước mặt ta, Ta không tha cho ngươi dễ dàng đâu”

Đôi bàn tay nhỏ nhắn đang thực hiện một loại trận pháp nào đó, vị trí của tiểu Thất đã nằm trong tầm nhắm, đôi môi nhỏ nhắn khẽ mấp máy mấy câu chú ngữ, dự định sẽ giam đối phương lại

“Băng Phong”

Âm thanh vừa dứt vô số những ngọn giáo bằng băng tuyết sắc nhọn từ bốn phương tám hướng đổ ập vào người nam nhân. Tiểu Thất đã xác định rõ mình không phải đối thủ của nữ nhân này, Ngay có thể đường đường chính chính đánh lên Tiên Môn con rất xa vời. Nên lúc này chỉ chờ có cơ hội là bỏ chạy ngay. Hấn tiếp tục ngưng khí thành vô số phi hoàn khác, không chế nó xoay quanh bản thân bảo hộ hấn khỏi những đợt công kích của băng tuyết.

“Xoạt xoạt Xoạt”

Đòn công kích ngừng dần, tất cả trước phi hoàn của Tiểu Thất đều bị cắt nhỏ. Nhưng không kích vừa dừng cũng là lúc bóng dáng của nam nhân biến mất. Nữ nhân thoáng nhú mày phượng vì việc diễn ra không theo ý muốn. Không ngờ đối phương còn chưa dùng hết sức, Nhưng không lâu sao đó lại hiện lên vẻ hoảng hốt như chợt nhận ra điều gì. Bộ pháp phiêu dật nhẹ nhàng bay đến chỗ người nam nhân vừa ngồi lúc nãy

Quả nhiên bị mất một cây Tuyết Liên. Trong lúc nữ nhân vận chú ngữ, Tiểu Thất đã nhanh tay nhân lúc mựn đả khi bị đánh lui đưa tay lấy mất một cây

“Thôi bỏ đi vậy. Hấn đã tổn không ít sức lên đây lại bị trúng một đòn bị thương không nhẹ... Tha cho hấn một mạng”

....

Tiểu Thất không nghĩ tới trên đỉnh lại có người ở, lại là một nữ nhân thực lực cao hơn hấn không biết bao nhiêu lần, Cũng may nhất thời sơ hở hấn có cơ hội lấy được một cây Tuyết Liên, lại còn chạy thoát được nữa chứ. Mà nữ nhân đó chắc cũng phát hiện ra việc mình lấy đi một cây rồi. biết mà không truy đuổi hay là chưa truy đuổi. Tốt nhất vẫn nên rời khỏi chỗ này thôi

Vừa Tiếp đất đã có người chạy tới hô lớn

“Thổ vương đại nhân, người trở lại rồi”

“Trên đây có người, chúng ta rời khỏi đây rồi nói tiếp”

Dương Hà thấy vị Thổ Vương đại nhân có vẻ gấp gáp như vậy, không chậm trễ gọi đám người đang sưởi ấm trong hang xách theo những túi đồ đi ra ngoài, nhanh chóng đi về phía chân núi. Theo thỏa thuận thì lấy được Tuyết Liên thì họ lập tức rời đi. Nhưng vị đại nhân này không ở lại mà đi cùng sao

“Đây là Tuyết Liên phải không. Ông cầm lấy đi”

“Cảm ơn đại nhân”

“Đừng cảm ơn vội, chắc vẫn nhớ mấy người còn nợ tôi một khoản lớn đấy”

Một người chịu làm một việc nguy hiểm như vậy chắc chắn thù lao không ít rồi, nhưng quan trọng hơn cả là con gái của tộc trưởng có cơ hội được cứu rồi. Nhẹ nhàng cất tuyết liên vào một cái hộp cũ Dương Hà hướng tới Tiểu Thất nói

“Thổ Vương đại nhân, người không ngại nguy hiểm giúp lấy Tuyết Liên trên đỉnh Phong Tuyết Sơn, ta cảm kích vô cùng nhưng, hiện tại ta đang phải dẫn mọi người đi săn. Việc hậu đãi có thể đợi thêm vài ngày, khi trở về tộc có được không?”

Tiểu Thất cũng không quan tâm lắm, nhưng tỏ ra mình là một kẻ thực dụng

“Lại còn đi săn? Không phải mấy người định bùng vụ này chứ”

“Tôi nào dám, chỉ là mùa đông đến rồi, cứ nửa tháng chúng tôi lại ra ngoài đi săn, mang thức ăn về cho tộc, mới ra ngoài vài hôm chưa có thu hoạch gì nên...”

“Được rồi... Ta sẽ đi theo các ngươi. Đừng có nghĩ ta sẽ bỏ qua chuyện này, hiện tại ta đang rất rảnh rỗi nha”

Dương Hà khẽ hít một hơi, người này thật khó đoán: Lúc thì tu luyện tĩnh tâm như một cao nhân đắc đạo, lúc lại lao đầu vào nguy hiểm làm mọi thứ chỉ mong có thù lao lộ ra về mặt một kẻ háms tiền. Nhưng đã chịu on thì phải trả, về tộc sẽ cho người gom hết đồ quý giá ra cho vị Thổ Vương đại nhân bảm dai này

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đi săn

Rời xa khỏi vùng núi Phong Tuyết sơn đi về phía nam nửa ngày đường, xen lẫn trên núi đá nơi này có nhiều cây cối, tuy vẫn là tuyết phủ nhưng đôi chỗ đã nhìn thấy sắc xanh, Cách chỗ họ đang đứng là một con suối lớn bề mặt đã đóng thành băng, đứng trên đó vẫn có thể nhìn dòng nước phía dưới vẫn đang chảy.

Dương Hà hạ lệnh cho tộc nhân của mình tiến sát phía bờ suối, gom mấy hòn đá xếp chồng lên nhau tạo thành một hình vòng cung cao, vun thêm một lớp tuyết dày. Một số khác đi lên phía trên mang về vài cành cây lợp lên trên trông khá giống một túp lều. Chỗ này là nơi trú ngụ tránh gió tuyết của họ trong mấy ngày tới.

Dương Hà và một người nữa bắt đầu đi ra giữa ngoài, men theo bờ suối xem xét tình hình. Thân hình hai người dừng lại bên một mỏm đá lớn

“ chúng ta đục lỗ ở đây, “

Trong tay cầm một mảnh kim loại, một đầu nhọn một đầu tù, Người tộc nhân đi cùng ngồi xuống tay kia cầm búa gỗ nhẹ lên miếng kim loại. âm thanh “ Keng ...keng...” vang lên từng hồi nhỏ. Một mảnh băng to bằng bàn tay được nhấc lên. Dương Hà đưa nhanh một sợi dây dài cứ một gang tay là lại gắn một chiếc móc kèm theo đó là một miếng gì đó có lẽ là mồi câu. Bên cạnh hố là một cây đinh lớn được đóng vào Tầng đá bên cạnh. Cuốn sợi dây câu cố định lại. Hai người lại đi sang một nơi khác tiếp tục công việc như vậy, cứ mỗi một Đinh sắt được đóng lên là một nơi được thả dây câu

Thấy vậy Tiểu Thất có chút hiếu kỳ, bắt truyện một tộc nhân đang lợp loay hoay lợp mái cho khu trú ẩn

“Tộc trưởng các ngươi đang làm gì vậy, ta tưởng là đang đi săn chứ”

Ăn mặc kín mít chỉ để lộ ra hai con mắt gã tộc nhân vừa làm việc vừa đáp

“ Dương tộc trưởng đang đi câu cá. Nguồn thức ăn cho cả tộc đấy”

“Vậy sao? Trời lạnh như vậy mà cũng câu được cá nữa hả?”

“Đại nhân, trời lạnh nhưng cá không có lạnh đâu ạ. Dưới dòng nước vẫn đầy cá đấy. Phong tộc chúng tôi cứ đến mùa lạnh thức ăn khan hiếm là lại ra đây bắt cá mang về”

“ Sao các ngươi không đi xuống một nơi ấm áp hơn mà sinh sống. Lại chịu rét ra ngoài này bắt cá”

“ Chúng tôi cũng thử xuống phía nam rồi, nhưng dưới đó nhiều người xấu, cứ bắt chúng tôi làm việc. không có được tự do như ở đây. Tuy đôi lúc khó khăn nhưng cuộc sống vui vẻ không bị người khác sai khiến... “

Như vậy là đám người này không có dính dáng gì đến các thế lực ngoài kia rồi. Tiểu Thất cũng thoáng yên tâm. Như vậy là hẳn cũng đi được khá xa rồi đây chứ ít ra đi đến một địa phương lạnh giá không có Tông Môn, không có Ma Môn. Trong lòng chợt có chút thoải mái

“ Đây có phải là nơi mà ngươi ta nói là chân trời góc bể không”

Tên Tộc nhân phì cười

“Cũng chưa đúng lắm đâu đại nhân. Tuy chỗ này ít người đến nhưng chưa phải là tận cùng. Đi lên phía bắc vẫn còn một nơi còn lạnh hơn nơi này nữa, Nghe nói chưa ai đặt chân đến”

“ Chưa ai đặt chân đến sao? Ta rất có hứng thú với những nơi như vậy”

Tiểu Thất đương nhiên thích khám phá những nơi chưa có người đến, hỏi mời tu đạo thì hẳn cũng chỉ mong muốn đi khắp đại lục này. Hiện giờ có chút thực lực, bản thân đã đi suốt một năm đến một nơi rất gần với cực lạnh giá nhất, chỉ đi thêm một chút nữa thôi là thấy được cực hạn của đại lục này

Dương Hà đã thả xong hết mấy sợi dây câu mang theo, cũng trở về căn lều trú ngụ. Ngọn lửa được nhóm lên, phía bên trên là một chiếc nồi lớn đang sôi bọt. Thấy Tiểu Thất vẫn ở ngoài mấy gã tộc nhân liền gọi hắn vào trong. Tuy hỏi này không có giúp dựng lều nhưng hôm qua có chia đồ ăn cho bọn họ. Lại là thịt nữa chứ, Yêu thú rất khó săn bắt ở vùng núi tuyết chúng di chuyển nhanh hơn nhân loại rất nhiều nên thịt -loại thức ăn đó không phải thường xuyên có được ở địa phương này. Cá thì được ăn thường xuyên hơn vào mùa đông còn thời gian khác chỉ là rau và củ

Ngồi bên đống lửa, bát canh nóng được múc ra mọi người ăn xong truyền cái bát lại cho người khác, đây là nghi thức ở Phong tộc sao? Không phải vì họ không rảnh mang nhiều bát thôi. Thời gian và sức lực nên dành cho việc mang thức ăn về cho tộc

“ngày mai vài người đi kiểm tra dây câu số còn lại theo ta đi lên núi xem có thức ăn nào khác mang về không”

“Tộc trưởng... khi nào mọi người mới trở về tộc của mình vậy”

Dương Hà cười đáp

“Thổ Vương đại nhân, ngài kiên nhẫn đợi vài ngày nữa. lần này chúng tôi có mười người đi tìm thức ăn, ít nhất không để người nào tay không trở về. Còn tùy thuộc lượng cá có nhiều hay ít mà về tộc sớm hay muộn. Vì không muốn ngài đợi lâu nên mai tôi và mấy người sẽ lên núi tìm thêm vài loại rau củ. Khi nào bao thức ăn họ mang theo mà đầy thì chúng tôi sẽ về ngay”

“Không lẽ mấy người trước đây chỉ bắt cá thôi sao?”

“Đúng rồi, hôm nào may mắn thì mỗi ngày sẽ đầy hai bao cá, còn ít hơn thì một bao cũng khoảng 5 đến 10 ngày là chúng tôi trở về”

Không phải họ đùa mình đấy chứ 5 đến 10 ngày, giờ mà mình cứ ngồi ở đây đợi mọi người xong việc mới trở về. khi đấy chắc họ cũng quên vụ Tuyết Liên mà mình giúp họ quá. Dương Hà thì chắc không quên được, nhưng còn những người khác sẽ nhìn một kẻ vì muốn báo thù lao mà mặt dày ở lại à. Dù sao hán cũng không quan trọng việc đấy, mà chỉ tỏ ra ngoài mặt vậy thôi.

Làm vẻ mặt buồn rầu hán thở dài

“Thôi thì chuyện Tuyết Liên bỏ qua đi. Mấy người chỉ cho ta đường đi đến chỗ lạnh nhất là được”

Dương Hà và mọi người nhìn hán nghi hoặc

“Chỗ lạnh nhất..”

Một tên tộc nhân, người trò chuyện với Tiểu Thất vội bổ sung

“Tộc trưởng, vị đại nhân này đang nói đến Băng Phong Chi Cực, từ địa mà chưa ai đặt chân đến”

Mọi người dần hiểu ra chỗ đó đúng là lạnh thật

“Băng Phong chi cực? đúng là lạnh thật, nhưng ta chúng chỉ nghe người khác kể lại mà thôi trong tộc của ta chỉ có một người có thể biết đường đi đến đó”

“Vậy thì hết cách, ta đành phải ở lại chờ các mấy người vậy”

“Vâng đại nhân chịu khó đợi thêm mấy ngày vậy, trở về tộc ta nhất định sẽ báo đáp việc ngài lấy Tuyết Liên giúp ta?”

Tiểu Thất chỉ lắc đầu rồi đi ra ngoài tu luyện. Tuy hiện giờ hán có thể tự do đi lại mà không gặp nguy hiểm gì, nhưng không ai dám nói chắc được điều gì, vừa giúp một người mới gặp mặt đã vô tình chạm chán một đại nhân vật trên đỉnh núi. Ở một nơi hẻo lánh thế này mà vẫn chạm chán người của Tiên Môn làm hán có chút buồn bực. Hiện giờ vẫn chưa đánh lại người ta, tu luyện hơn một năm mà trong trận đầu đầu tiên ngay cả một sợi tóc của đối phương hán cũng không động vào được. Làm hán thoáng nghĩ ngợi, cách tu luyện của hán thiếu sót chỗ nào, nhưng lãnh một đòn của chính mình thì chắc chắn uy lực đã khác trước rồi. Vậy là nữ nhân đó thực lực quá mạnh

“Đúng rồi thay vì nghĩ mình yếu thì cứ cho là đối thủ mình mạnh hơn đi, như vậy cũng an ủi phần nào”

...

Hôm sau thì mọi việc diễn ra như kế hoạch đã định sẵn, hai người đi kiểm tra dây câu còn lại thì đi lên núi tìm kiếm nguồn thức ăn khác. Ở núi như vậy thì có rau củ gì cơ chứ đúng là nói dối một cách trắng trợn mà, nếu có thì nó cũng bị tuyết che lấp đi hết mất rồi. Tộc nhân đi theo tìm kiếm một hồi chẳng thấy kết quả gì, bắt đầu nghi ngại quyết định vô nghĩa này của Tộc trưởng

Đúng lúc đó một tộc nhân từ phía xa đang hốt hoảng vẫy tay báo hiệu. Khoảng cách không xa nhưng chẳng thấy mờ lờ mà chỉ làm mấy hành động miêu tả, thoạt nhìn thấy giống tấu hài nhưng mọi người cũng nhận ra được ý của người đó

“Có yêu thú mọi người đi chạm thôi”

Đám người khom lưng rồi tiến lại gần chỗ người tộc nhân hốt báo hiệu. Lúc này đang cúi người nép mình bên gốc cây. Bàn tay thô ráp chỉ xuống phía dưới, nơi có một đàn Bạch Mao cự Lộc (một con hươu lớn lông trắng” đang chậm rãi đi thành từng đàn tiến về phía khu rừng già phía tây

“Tộc trưởng là Một đàn cự lộc,”

“Chúng ở xa quá, lại đi theo đàn. Nhưng không có nhiều cơ hội gặp được chúng... Mọi người không được bỏ qua cơ hội này”

Mấy năm rồi chưa có thịt yêu thú, nay cả một đồng thịt lại đang di chuyển trước mặt họ như mời gọi. Đám người phong tộc vội leo lên ngọn cây chạy xuống vài cành làm ngọn giáo, thủ pháp nhanh nhẹn tranh thủ từng chút thời gian, vừa vót được một cây thì một người khác vội cầm lấy mà bắt đầu đi xuống. Một cây lao được tộc nhân tung đến trước mặt, Tiểu Thất đưa tay bắt lấy mỉm cười ánh mắt hướng theo đoàn cự lộc rồi nhanh chân chạy theo đoàn người Phong Tộc

Cả một vùng tuyết trắng bằng phẳng, không thích hợp cho việc ẩn nấp nhưng không còn cách nào khác nếu muốn bắt được 1 con thì phải kiên trì bám theo từ từ rút ngắn khoảng cách. Khi đã rất gần đám cự lộc Dương Hà ra hiệu cho mọi người tản ra vây lấy con đi sau cùng

Tuyết khá dày nên việc di chuyển càng khó khăn, mỗi khi nhấc chân lên hoặc hạ chân xuống đều gây ra tiếng động không nhỏ. Đột nhiên một tộc nhân bị sảy chân cả người ngã nhào lên nền tuyết làm đàn cự lộc hoảng sợ bắt đầu bỏ chạy, Thấy cơ hội chưa tới nhưng họ đã bị phát giác, Dương Hà biết lần này rất có thể bỏ lỡ một cơ hội hiếm hoi lấy được thịt yêu thú vội phóng lao về phía trước cầu may làm một con bị thương, chỉ cần bị thương vẫn có thể truy đuổi, đến khi đuổi sức là bọn họ có thể lấy được

Ngọn lao của ông chính xác nhưng không đủ mạnh để gây tổn thương. Đám người nhìn theo cũng tiếc nuối, chỉ cần mạnh thêm một chút thôi là được. Khi mọi người đã dừng việc theo đuổi thì bóng người từ phía sau tay vẫn cầm ngọn lao chạy băng băng về phía trước

“Là Thổ Vương Đại nhân!”

“Nhanh đuổi theo “

Mọi người xóc lại tinh thần, mặc cho tuyết dày mọi người nhặt lại cây lao tiếp tục chạy về phía trước. Đám yêu thú chân cao hơn nên tuyết dày không ảnh hưởng đến tốc độ, khoảng cách càng ngày càng xa với đám người Phong Tộc, duy chỉ có một bóng người vẫn đang giữ được khoảng cách tương đối

Thoáng thấy đoàn yêu thú sắp chạy vào rừng Tiểu Thất vận lực tung người lên cao ngã người về sau lấy đà, rồi phóng lao gõ về phía con cự lộc chạy sau cùng. Rồi hần thờ hồn hèn tiếp đất và không đuổi nữa. Không dùng đến khí quả nhiên không thể đuổi kịp yêu thú. Nếu hần là phạm nhân cỡ lẽ cũng chỉ có cách bỏ cuộc

“Gục rồi... Cự Lộc đã ngã gục”

Đám người vẻ mặt hớn hơ, nhanh chóng chạy lại chỗ yêu thú. Hơi thở yếu ớt run rẩy một hồi rồi chết đi, ngọn lao bằng gỗ mà lại xuyên được qua phần lưng rắn chắc làm đám người kinh ngạc, nhưng không quá để tâm dù sao cũng đã có thịt cự lộc sau mấy năm rồi. quay sang tán thưởng

“Thổ vương đại nhân bản lĩnh cao”

“Không cần khách khí, thù lao gấp đôi là được rồi”

Mọi người cười lớn, đối với họ có thịt chính là niềm vui lớn nhất, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân ở Phong Tộc cũng chẳng dùng đến. Thân thể con yêu thú rất lớn nên vài người đi vào trong rừng chặt vài khúc gỗ, dùng dây cột lại giống như một chết bè, nhưng chỉ là phần khung thôi như vậy có thể kéo yêu thú về căn lều trú ẩn

Mọi người vui vẻ kéo con yêu thú trở về mà không để ý một việc. Yêu thú bị hạ gục ở cạnh cánh rừng già, mùi máu tươi sẽ dẫn dụ không ít loài ăn thịt khác đến. Ở vùng núi lạnh quanh năm tuyết phủ này Tuyết Lang và Tuyết Báo là hai loài ăn thịt, Tuyết báo thì thân thể vừa to lớn vừa dẻo dai cũng giống hắc tinh báo chỉ là loài này sống ở vùng lạnh. Còn Tuyết Lang thì đi săn theo bầy đàn nguy hiểm hơn Tuyết Báo rất nhiều

“Chuuuuu”

Một tiếng hú dài làm đám người phong tộc bỗng trở nên biến sắc. Đây chính là dấu hiệu cảnh báo nguy hiểm (giống như vừa săn bắn trộm lại bị tuyết còi vậy) Nhưng sự xuất hiện của Tuyết Lang không làm họ ái ngại lắm khi theo sau chỉ là một con sói gầy, kẻ bên lại là mấy con sói nhỏ đang đưa mũi ngửi xung quanh, chốc chốc đưa lưỡi liếm từng vết máu sót lại trên nền tuyết

Tuyết Lang vốn là loài hung ác không chỉ với con mồi mà với cả đồng loại, nhưng khi nhìn đáng về tiểu tụy của con sói lớn cùng ánh mắt thơ ngây của đám sói nhỏ đang đùa nghịch lăn lộn trên tuyết. Dương Hà khẽ động dao găm rạch lấy một miếng thịt để lại cho bọn chúng rồi bỏ đi.

“Yêu thú cũng giống con người, cũng có cảm xúc ta lấy đi một sinh mệnh cũng không nên ích kỷ giữ làm của riêng”

Nhìn đám người bỏ đi để lại miếng thịt, ánh mắt sói già buồn rầu nhìn đám con nhỏ đang cắn xé miếng thịt, chẳng biết nó chê ít hay đang cảm kích hành động của đám người Phong tộc nữa

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tuyết Lang

Về đến khu trú ẩn việc cần làm tiếp theo chính là phân tách con yêu thú, Phần nội tạng cần được xử lý để không làm xác con yêu thú bốc mùi. Con yêu thú này rất lớn chắc phải chia ra sáu người mới mang về được hết, phần thân chia làm bốn phần đầu và tứ chi và nội tạng chia thêm cho hai người. Còn về tộc sẽ phân chia lại sau cho nên việc phân tách làm khá sơ sài, đại khái thôi.

Cứ như vậy thì mai là họ có thể trở về rồi, hơn nữa lại là thịt yêu thú. Chuyến đi này đúng là gặp được quý nhân mà, hết tuyết liên lại đến cự lộc. Lúc về chắc chắn phải hậu đãi vị cao nhân này mới được.

“Đại nhân lần này may mà có ngài chúng tôi mới có được thịt yêu thú, Ngài biết đấy lần cuối cùng chúng tôi được ăn thịt là 3 năm trước khi vị cố tộc trưởng, gia phụ của tôi còn tại thế khi ấy. Đến khi tôi làm tộc trưởng thì chưa mang được thịt về lần nào... lần này ngài ưng ý vật nào trong tộc tôi sẽ đáp ứng”

“Kể cả ngôi vị tộc trưởng sao”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc, Dương Hà cũng trả lời thẳng

“Có một người bản lĩnh như đại nhân làm tộc trưởng, chúng tôi vui mừng còn không kịp nữa là”

Tiểu Thất chột dạ

“Nói như vậy thì ta lại lỗ rồi, không được không được...Đợi về rồi thì ta sẽ tính sau”

“Có thịt yêu thú vậy ngài không phải đợi thêm nữa, sáng mai chúng ta có thể trở về rồi”

...

Sắc trời tối dần, tộc nhân đã xử lý xong xác con cự lộc đem vui trong lớp tuyết, cùng vui mấy con cá. Trời lạnh nên làm cách này có thể giữ được đồ ăn lâu dài. Bên ánh lửa cái nồi lại được bắc lên bên trong là một ít nội tạng của và vài con cá, bữa ăn tử tế nhất trong một năm qua của Tiểu Thất. Vì chỉ có một cái nên đến phiên hắc làm luôn hai bát cho nóng. Ở một nơi xa lạ thì không nên giữ ý làm gì, người ta có biết bạn là ai đâu. Đua bát cho người khác hắc cầm lấy một cái que xiên con cá trong nồi lên

Thấy hắc ăn tự nhiên như vậy, mọi người cũng thoải mái hơn. TRò chuyện với hắc không ngớt

“Thổ Vương đại nhân, sao người lại ở trong hang đá dưới vách núi Phong Tuyết Sơn”

“đại nhân từ đâu đến vậy?”

“Hồi hôm chúng tôi tưởng chừng đã từ bỏ, may nhờ có ngài thì triển thần uy, một lao hạ ngục con cự lộc... Tôi vô cùng bái phục”

Hàng loạt câu hỏi hướng về phía hắc, nhưng Tiểu thất chỉ trả lời bằng quơ cho qua chuyện. những người ngồi đây cũng chỉ là tình cờ, trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Việc Hắc có hình xăm, hay từ đâu đến tuyết nhiên không có trả lời thật. Hiện tại hắc đang trốn tránh mấy thế lực kia nên Phong tộc biết hắc càng ít càng đỡ nguy hiểm cho họ. Việc bắt con yêu thú đối với hắc thì dễ dàng thôi nhưng không thể biểu lộ thực lực ra bên ngoài một cách kinh hãi được. Cho nên hắc cũng chỉ dùng lao như bao người khác

...

Chợt phía ngoài có tiếng động lạ nghe như tiếng cào cào gì đó khiến mọi người chú ý. Khi họ ra ngoài thì thấy con sói nhỏ đang cào lớp tuyết cố gắng ngoạm lấy miếng thịt nhỏ, thấy người ra nó sợ hãi chạy về phía núi khuất vào trong màn đêm. Mọi người lắc đầu thờ dài yêu thú đúng là khuru giác linh mẫn hơn loài người, vui trong tuyết mà vẫn ngủi ra được

Đang định đi vào lều thì con sói nhỏ ngậm miếng thịt quay trở lại chạy tót vào trong lều, kèm theo đó là một tiếng chu dài... Không phải là con sói già hôm nay... Liên tiếp những tiếng hú theo nhau cất lên giữa trời đêm. Cảm thấy mọi việc không ổn mọi người tản ra hướng ánh mắt về phía tiếng chu cất lên. Trước ánh sáng le lói của đóm lửa từng cặp mắt vàng sáng hiện ra giữa màn đêm

“Là Tuyết Lang, có đến chục con đang đi về phía chúng ta”

Con tuyết Lang nhỏ còn ngủi thấy hướng chỉ là mấy con trưởng thành. Thấy có ánh lửa bọn chúng liền bị thu hút rất nhanh, tạo một vòng vây đám người ở giữa. Từng con cao bằng thân người đang gầm gừ quan sát con mồi của mình. Cảnh này thấy quen quen, hồi trước khi mới săn yêu thú lần đầu hắc đã thấy đá Hắc Linh Khuyển cũng săn mồi theo cách này. Khi ấy phải chạy lên cây mới thoát nạn. nhưng lần này chẳng còn cây mà leo nữa, nhưng thực lực của hắc cũng không giống trước kia

Nhưng đối với những người Phong Tộc thì đây là hiểm cảnh thực sự, Ai nấy đều lăm lăm vũ khí trong tay người cầm dao găm kẻ cầm đinh sắt, người dùng thiết phủ. Còn số khác chia nhau nhưng cây lao bằng gỗ hồi săn cự lộc

“Bị vây khốn thế này e là khó thoát, Thổ vương đại nhân người có cách nào không”

Dương hà mở lời, trong lúc nguy hiểm trùng trùng. Vẫn nên hỏi qua người có bản lĩnh nhất ở đây. Còn Tiểu Thất thì lại thấy phiền. Nhưng bản thân hắc cũng nằm trong vòng vây, muốn chạy thì dễ thôi nhưng...

“Mọi người lui lại đi để ta đi thương lượng với tên cầm đầu”

Đám người nhẩn mặt khó hiểu

“Thương lượng?”

Tiểu Thất nhảy về trước lao đến vùng cây giáo đánh bay một con Tuyết Lang. Chỉ thấy nó hú lên thảm thiết, ngay sau đó một loạt các con Tuyết Lang thay nhau vỗ lấy gã, con gì ngoạng lấy cây giáo không bỏ ra cả ngân mình di chuyển theo từng hồi tấn công. Thấy qua vướng víu Tiểu Thất quăng sang một bên., Tay đám chân đá thật lực

Đám Tuyết Lang nhìn Tiểu Thất về ái ngại. Tuy miếng da thú khoáng ngoài đã bị cắn nát, để lộ ra huyết nhục nhưng đòn thế tấn công của con người này làm bọn chúng có chút run sợ. Đúng lúc này một con sói to lớn có một vết lông đỏ ngay trước trán kéo dài đến tận đuôi. Nhìn thân hình này, khí chất này chắc hẳn là con đầu đàn

“Ngươi cũng chịu ra mặt rồi sao?”

Hai bên nhìn nhau không ai nhường ai, Gầm gừ một lúc con đầu đàn nhào tới khí thế kinh người làm mấy người Dương Hà thất kinh hô lên

“Đại nhân cẩn thận”

Tiểu Thất cũng nhảy lên không có ý né tránh, Hắn thấy đầu huyết nhục với yêu thú cũng rất thú vị. Ôm lấy cổ con yêu thú hắn đẩy được con Tuyết Lang này về sau lần vài vòng trên nền tuyết chẳng thấy diễn biến như thế nào, một lúc sau Con Đầu đàn cụp đuôi chạy mất. Đàn Tuyết Lang thấy thủ lĩnh bỏ chạy cũng không ở lại lập tức mỗi con một hướng tản ra

Tiểu Thất có chút thất vọng, mới giáng cho con đầu đàn vài quyền mà đã sợ hãi bỏ chạy rồi. Con Tuyết Lang này chắc cũng chỉ tầm Hắc Tinh Báo mà thôi. May cho nó là Tiểu thất không động sát tâm. Đám người thấy một màn này cũng không quá bất ngờ, Vốn đã biết vị Thổ Vương đại nhân có bản lĩnh khác người, nhưng dọa được đám yêu thú bỏ chạy thì trong vùng băng tuyết này không có gì làm khó được ngài ấy. Thật may mắn khi quen biết một người như vậy

“Thổ Vương đại nhân, lại vất vả rồi”

“Ừ...hồi này tên thủ lĩnh báo là có nhảm lẫn thôi nên ta bỏ qua cho chúng rồi”

Chợt thấy đám Tuyết Lang bỏ đi, con sói nhỏ hồi này chui vào lều thấy đã an toàn nên cầm đầu cầm cổ chạy. Con nhỏ ở đây vậy mấy con sói kia và con sói già đâu? Chắc là ham ăn nên chạy ra đây. Dương Hà sai người đắp thêm lớp tuyết nữa lên chỗ cất thức ăn, hồi này đánh đuổi đám yêu thú sợ ý làm lộ ra rất nhiều

....

Ngày Hôm sau, nhưng chiếc dây câu bắt đầu được thu hồi kèm theo đó là một lượng cá lớn. Đã đến lúc trở về Tộc rồi. Chuyến đi lần này kết quả thật khiến người khác vui mừng trừ một người duy nhất, trong khi mấy người Phong Tộc đang cười nói không ngừng thì Về Mặt của Tiểu Thất chẳng mấy vui vẻ, bản thân hắn giúp người khác là tốt thôi nhưng cũng chỉ là nhất thời, sau này không thể giúp họ mãi được. Chỉ chút nữa thôi khi hắn hỏi được đường đến Băng Phong Chi Cực thì chỗ này cũng không liên quan gì đến hắn nữa

Đang suy tư thì lần trong tiếng gió rít, hắn nghe được một tiếng chu dài. Tiếng hú không giống là Tuyết Lang kéo đến, tiếng hú rất nhỏ nhưng đủ để Tiểu Thất phát giác. Ngoảnh Mặt quay lại phía sau một con sói nhỏ trên mỏm đá đang hú lên từng hồi trong gió tuyết. Tự nhiên Tiểu Thất lại có cảm giác cô độc khi nghe tiếng hú này

“Tộc trưởng, mọi người cứ đi trước chút nữa ta đuổi theo sau”

“đại nhân có việc gì sao?”

“Đi giải quyết chút việc thôi, không cần phải đợi”

Tiểu Thất đi về phía sau chỗ con sói nhỏ, Thấy người quay lại nó không tru nữa. Quay người nhảy xuống khỏi tảng đá chạy đi chỗ khác, đi được một quãng nó ngoảnh lại chờ đợi. Không lẽ có việc nhờ mình giúp sao. Hết người lại đến yêu thú Tiểu Thất đi theo con sói nhỏ đi lại gần một hốc đá

Nhìn cảnh trước mắt hắn cũng hiểu vì sao nó lại muốn gọi mấy người trở lại. Bên dưới hốc đá là một con sói già gầy chỉ còn da bọc xương, thân thể đã cứng đờ đã chết cách đây không lâu, phía trước miệng nó còn có một miếng thịt nhỏ đã đông cứng, nhìn con sói nhỏ đang liếm xung quanh như muốn gọi dậy. Tiểu Thất nhớ lại việc hôm qua hỏi săn được con cự lộc, đây là con sói hôm qua ... Kiểu này chắc là chết đói mới như vậy

Lắc đầu thở dài nhìn con sói nhỏ, là yêu thú cũng có cảm xúc. Dương Hà tộc trưởng quả nhiên nói đúng. Chắc là thấy con này bị chết đói nên nó đi trộm thịt đây mà...Đưa tai kéo con sói nhỏ ra ngoài, tiểu thất dùng tay vịn khí trấn nát hòn đá chôn vùi con sói già

“Mẹ ngươi...đã chết rồi... Từ nay chỉ còn một mình.”

Dường như hiểu được lời nói của Tiểu Thất, sói nhỏ ngồi xuống bên cạnh đồng cỏ nát đầu gục xuống nền tuyết trắng

“Thế gian vốn cũng không thiếu kẻ đơn độc... Ta như vậy và ...người cũng thế. Sói nhỏ người có muốn đi cùng ta không?”

Nói chuyện với yêu thú, chỉ có tiếng im lặng trả lời hần. Tiểu Thất lắc đầu thờ dài, xoay người vận dụng Thương Thủy Phiêu Vân đạp tuyết mà đi... Lúc sau sói nhỏ chột ngẩng đầu, tru lên một hồi dài từ biệt với chỗ này, hướng theo phía nhân loại vừa rời khỏi thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Phong Tộc

Nằm ở phía Bắc của Quy Nguyên đại lục, chỉ từ mùa xuân gần gũi ba tháng thì thời gian còn lại đều bao phủ bởi tuyết trắng. Phong Tộc là một tộc người trong số 25 tộc sinh sống ở cực Bắc đại lục, Họ xây dựng chỗ ở bên trong một hạp cốc, chỉ có một lối vào duy nhất, xung quanh đều là vách núi cao bao quanh, quả là một nơi tốt nhất đối với một tộc chỉ có hơn trăm người như Phong Tộc. Chỗ ở của họ được khoét sâu vào vách núi tránh được những cơn gió lạnh phần nào. Thêm nữa vách đá ở đây làm căn nhà giữ được hơi ấm lâu hơn. Phía ngoài hạp cốc có ở chỗ ra vào có dựng một địa điểm cho những người canh gác

Thoáng nhìn thấy đoàn người phía xa đang tiến về phía Hạp cốc, người canh gác vội hô lớn báo hiệu cho những người phía dưới ra đón

“Tộc Trưởng trở về rồi”

“Tộc trưởng trở về rồi”

“Dương Tộc trưởng và mọi người đã về”

Âm thanh từ ngoài lần lượt được truyền vang bên trong cốc. Người này truyền người kia chả mấy chốc tin tức của đoàn người trở về mọi người đều nghe thấy. Từ người già đến người trẻ, dù là nam hay là nữ nghe thấy tin này đều theo nhau lũ lượt kéo ra bên ngoài cốc chào đón đoàn người đi mang nguồn thức ăn trở về

Đi đầu là một lão già bên ngoài khoảng một chiếc áo choàng bằng lông thú, kết hợp với dáng người hơi cúi về trước, nếu không có cái gậy chống đỡ người khác sẽ cho rằng ông sẽ bị cơn gió lạnh thổi ngã bất cứ lúc nào. Đứng kế bên là một nữ nhân trung niên trên người cũng quấn theo một lớp khăn bằng lông thú khí chất có chút cao sang hơn những người còn lại. Lông thú ở đây chính là đại biểu cho sự tôn quý càng có nhiều lông thú thì địa vị trong tộc càng lớn (Tất nhiên là nói đến người sở hữu đồ dùng từ lông thú thôi, nếu không một con thú vào đây với số lượng lông trên người thì nó là đại tộc trưởng mất). Trong hai người này thì một người là vợ tộc trưởng, Người còn lại chính là người cao tuổi nhất trong Tộc tên thường gọi là Niên Lão

Nhìn đoàn người trở về trên lưng là những bao căng đầy chứng tỏ lần này chuyến đi thuận lợi vô cùng, về sớm hơn dự tính ba ngày. Ai nấy đều mặt mày hớn hở, không dấu được đi sự vui sướng. Nhưng không vì thế mà nhao nhao lên chia phần. Tất cả đều rất rõ ràng và xử lý theo trình tự, mọi sự sẽ do Tộc Trưởng và Niên Lão phân chia không có ai bị thiếu. Truyền thống đã như vậy từ khi tổ tiên đến nơi này sinh sống

“Tộc trưởng... chuyến này thuận lợi chứ”

“Niên Lão, lần này chúng ta có mang về món quà đặc biệt”

Khuôn mặt Niên Lão nhăn nhó, bằng giọng khàn khàn hỏi

“Quà Đặc Biệt...?”

Dương Hà ra hiệu cho mọi người trong đoàn để lại bao xếp lại gọn gàng ở giữa Hạp Cốc, gật đầu với niên lão và người vợ của mình mỉm cười. Sau đó hướng nhìn mọi người xung quanh lúc này đang háo hức chờ đợi

“Lần này dẫn đoàn trở về... Ta... Dương Hà sau ba năm lên làm tộc trưởng Phong Tộc cuối cùng cũng mang được thịt yêu thú trở về”

Đám người ồ lên khi nghe thấy thịt yêu thú. Thịt cá thì họ ăn nhiều rồi nhưng thịt yêu thú thì rất lâu rồi mới lại được thưởng thức lại mùi vị đó. ngọt và thơm hơn rất nhiều so với cá. Bên cạnh đó việc mang về được thịt yêu thú cho cả tộc cũng chứng minh được bản lĩnh của một vị tộc trưởng. Có người tài giỏi thì trong một đời làm tộc trưởng cũng chỉ mang về được ba lần còn hầu hết thì chỉ một lần mà thôi. Dương tộc trưởng mới ba năm đã mang về được một lần, rất có thể mang về được thêm lần nữa hoặc nhiều lần nữa

Từng chiếc bao được mở ra làm lộ ra những tảng thịt lớn màu đỏ pha lẫn với tuyết trắng cho thấy đây là sự thật, là sáu bao thịt và 4 bao cá. Tuyệt vời đây chính là thứ mà họ chờ đợi mấy năm qua. Khoảnh khắc thịt về đến phong tộc. Đám người hô lên sung sướng tiến tới tung hô vị tộc trưởng

“Là Thịt yêu thú. là thịt yêu thú... ta không nằm mơ đấy chứ”

“Khà khà đúng là nó rồi...”

“Tộc trưởng thật tài giỏi”

...

Thịt cá rất nhanh được chia ra cho mọi người, Phong tộc có 60 nhà tùy số lượng nhiều người hay ít người mà được chia khác nhau. Mọi người xúm lại phía giữa hạp cốc tiếng bàn luận sôi nổi đến tận cuối ngày mới dứt. Khi náo nhiệt qua đi Tiểu Thất mới cùng với sói nhỏ đi vào trong phòng của Tộc trưởng. Ngôi nhà to nhất nằm đối diện cửa hạp cốc, không khí không ồn ào như ngoài kia. Phía nhà lớn chỉ có một tộc nhân đang quét dọn

“Dương Tộc Trưởng có ở trong này không?”

“Tộc trưởng đang ở trong phòng cùng Niên Lão chữa bệnh cho con gái, đại nhân đợi một lát để tôi đi gọi”

Khẽ xua tay, chậm rãi nói

“Không cần đâu để ta vào nói vài câu là được rồi”

Trong nhà chia làm hai ngách mỗi ngách có hai phòng nhỏ theo sự chỉ dẫn của người tộc nhân, tiểu thất đi đến một căn phòng có tấm vải lớn màu đen che cửa, tiếng vọng từ bên trong cho biết người hấn cần tìm đang ở trong đó

“Thổ vương đại nhân... đây là niên lão và phu nhân của tôi”

Hai bên chào hỏi qua loa vài câu, qua lời của Tộc trưởng và mấy người khác vị cao nhân bản lĩnh cao cường này hơi khác so với tưởng tượng của họ, từ cách ăn mặc đến phong thái không giống người có thể leo lên Phong Tuyết sơn lấy tuyết liên, hay một mình dọa cho Tuyết Lang bỏ chạy. Trong hấn thật bình thường có chút cao lớn mà thôi.

“Con gái tộc trưởng làm sao vậy?”

Người vợ vội trả lời thay Dương Hà

“Đại nhân, xin hãy cứu giúp Băng Nhi nhà chúng tôi... Ba năm trước đột nhiên đổ bệnh rồi không đứng dậy được nữa, Chúng tôi mời Y sư từ phía nam lên khám chữa, thì người nói Băng Nhi thể chất dị biệt chỉ sống đến mười sáu tuổi toàn thân tự đông băng mà chết. Nếu có được Hàn Sương Tuyết Liên làm thuốc dẫn cùng với phương thuốc âm người đó kê ra thì có thể sống đến 30 tuổi”

“Tuyết Liên chẳng phải đã có rồi sao, Vậy còn chờ gì nữa”

“Chúng tôi không biết dùng tuyết liên như thế nào... Đơn thuốc chỉ ghi là cho cơ thể hấp thu linh khí của Tuyết Liên rồi mới cho uống đan dược... Chúng tôi chưa biết phải dùng như thế nào”

Niên lão run run hỏi Tiểu Thất

“Đại nhân hiểu biết sâu xa, không biết linh khí của Tuyết Liên nên hiểu như thế nào?”

Kiến thức về đan dược thì hấn chưa có đọc qua. Những gì hấn biết đó là, cơ thể của hấn dù là đan dược bổ trợ hay là thuốc kịch độc cũng không thể làm thay đổi thể trạng của hấn”

“Về Y lý thì ta chịu, Nhưng linh khí thì để ta xem thử”

Tiểu Thất tiến lại gần giường đá, nhìn nữ tử nằm đó đôi mắt vẫn mở ra nhưng không biểu lộ chút cảm xúc nào, nếu không phải vẫn còn hơi thở yếu ớt thì hấn đã nghĩ người này đã chết rồi, Ngồi xuống bên cạnh hấn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nữ tử mà giật mình, người sống mà tay không sinh ra chút nhiệt nào sao. Từ từ rút linh khí vào trong cơ thể nữ tử xem bên trong thực sự là có vấn đề gì

Từng luồng linh khí cứ đến tâm mạch thì lại bị suy yếu đi nhanh chóng khiến hấn phải tốn không ít linh khí mới dò xét được, kinh mạch đều bình thường nhưng tâm mạch của người này lại có một miếng Băng nhỏ màu đen tồn tại bên trong đã lâu nên hòa vào tâm mạch chảy đi khắp cơ thể, khi nào nó hoàn toàn dung nhập thì cũng là lúc người này khí huyết ngưng trệ hóa thành tảng băng mà chết

“Bệnh này khó chữa quá... Tuyết Liên dùng làm thuốc dẫn cùng với phương thuốc của Y sư cũng chỉ có tác dụng hòa hoãn quá trình Băng hóa cơ thể mà thôi. Ở Tâm mạch có một miếng băng màu đen đã dung nhập được gần hết rồi ta nghĩ đó chính là nguyên nhân”

Nhìn mấy người Dương Hà đang tuyệt vọng, tiểu Thất cũng bất lực bản thân hấn không thể làm gì hơn, ngoài việc giúp đưa thuốc dẫn vào người

Niên Lão suy tư hồi lâu rồi cất tiếng

“Trước giờ ở phía Bắc đại lục cũng có nghe đồn về nhân vật có băng đen trong người mà không chết ở tuổi mười sáu, lại còn luyện ra được thần thông uy lực vô cùng. Được người trong các tộc đặt cho danh xưng Tuyết Liên Tiên Tử”

Tiểu thất chợt nhớ đến nữ nhân trên đỉnh núi Phong Tuyết Sơn, người đó cũng tự xưng là tiên tử, thêm công kích băng giá thì khả năng cao chính là vị nhân vật trong truyền thuyết. Không ngờ thánh nhân xa vời vậy mà hấn cũng có cơ hội gặp mặt

“Hiện tại ta có thể đưa thuốc dẫn vào cơ thể con gái hai người, về sau chỉ cần còn đơn thuốc là còn có thể kéo dài sự sống. Nhưng kết quả tốt nhất cũng chỉ là nói chuyện được thôi, còn đi lại là điều không thể. Nếu muốn chưa khỏi tận gốc e là chỉ có một vị cao nhân mà thôi”

Mọi người tò mò nhìn hần

“Chính là người mà các người gọi là Tuyết Liên Tiên tử”

Ba người vội há hốc mồm

“Đại nhân cũng quen biết cả tiên tử nữa sao?”

Tiểu Thất thở dài dùng ngón tay dẫn linh khí cầu Hàn Surong Tuyết Liên Vào trong cơ thể nữ tử

“Người đó chắc không muốn ra ngoài cứu người đâu, chỉ có cách đem người qua đó rồi xem sắc mặt người ta có chịu giúp hay không”

“Lại phải nhờ đại nhân ra tay rồi”

Nhìn đám người lại khóc lóc trước mặt hần như vậy, Hần cũng không nở từ chối, lần này hi vọng không vướng vào truyện thị phi như khi ở Bạch Thành

“Được rồi, nhưng ta chỉ mang người đi thôi, nếu sống sót thì nữ nhân sẽ tự tìm về, còn không thì ta cũng chịu, không quản chuyện của mọi người nữa. Lần này là ta sẽ rời khỏi đây luôn”

Có phải người này đối với bản thân mình lẽ mà không làm việc hậu đãi như đã hứa không? Dương Hà vội thêm vào

“Ta sợ ý quá, đại nhân giúp ta nhiều việc mà ta... ta nhiều việc quá mong người thứ lỗi”

“Thôi bỏ đi... Ta xem qua tộc của người cũng không có gì đáng giá cả chỉ toàn là xương yêu thú vớ cả sừng cự Lộc... À còn chuyện đến Băng Phong Chi Cực”

Niên Lão thấy đây là lúc mình thể hiện vai trò của mình

“Băng Phong Chi Cực không có đường đi đến đó đâu đại nhân”

Tiểu Thất hỏi lại

“Nhưng nơi đó có thật cơ mà?”

Ánh mắt run run, Niên Lão trả lời

“Mỗi năm tuyết tan thì đường cũng mất, cứ như vậy không ai biết được chính xác Băng Phong Chi Cực là ở nơi nào”

“Vậy là ta lại tốn công vô ích rồi”

Thấy không ổn, Phu phụ Dương Hà đồng thanh

“Đại nhân chuyện của Băng Nhi...?”

Tiểu Thất thở dài, đưa tay vuốt khuôn mặt, chép miệng một cái rồi chậm chậm nói

“Chep.. Thuốc dẫn đã ngấm rồi... Cho con gái hai người phục dụng đan dược đi... Rồi ta sẽ mang người đến nhờ vị Tiên Tử đó...cứ Coi như kiếp trước ta mắc nợ con gái hai người không cần nghĩ nhiều đâu”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Gặp lại nữ nhân trên đỉnh Phong Tuyết Sơn

Lúc đến chẳng ổn ào ra đi cũng lặng lẽ. Tiểu thất trở về cùng đoàn nhưng chỉ đứng phía sau lặng lẽ ra một góc ngồi đợi, Hần chỉ thích làm khán giả chứ không thích làm nhân vật chính trong những buổi đón tiếp như vậy. Mọi người vẫn nên dành niềm tin cho vị tộc trưởng của họ chứ không phải một kẻ ngoại tộc như hần. Mọi người vẫn nghe đến vị Thổ vương đại nhân thần bí, nhưng chẳng bao nhiêu người biết người đó đang có mặt ở trong tộc

Vậy đây, Sáng sớm hôm sau khi mọi người trong tộc vẫn đang say giấc. Tộc trưởng và vợ của mình ra ngoài hạp cốc tiễn bước vị đại nhân cùng con gái mình đi tìm Tuyết Liên Tiên Tử để chữa bệnh. Không ồn ào chỉ có tiếng gió rít lên từng hồi bóng dáng hai người dần khuất đi trong làn tuyết trắng

Mấy ngày làm việc giúp người khác như vậy hẳn được lợi lộc gì, Trong tộc không có đồ quý giá, đến xin chỉ dẫn đến Băng Phong Chi Cực thì người cao tuổi nhất cũng không biết chính xác nó nằm ở đâu. Phụ phụ Dương Hà chẳng biết là có ý gì khi gả con gái của mình ngay cho hắn, có phải sợ người này không nhận được gì khi giúp họ sẽ bỏ mặc con gái giữa đường, hay thực sự là muốn con gái mình báo đáp thay cho họ và Phong Tộc. Mà cũng có thể là cả hai lại thêm nếu Băng Nhi vẫn chỉ ở trong Phong tộc thì cả đời cũng không còn đi lại được nữa chỉ bằng cho đi theo vị đại nhân này biết đâu phúc lớn mạng lớn lại có thể sống thêm vài năm.

Cộng thêm một người trên lưng, người đó lại là nữ nhân những tưởng sẽ ảm áp phần nào nhưng không. Thân thể người này tuy đã uống đan dược nhưng vẫn lạnh lẽo như vậy, hơi thở của nữ tử phá nhẹ vào khuôn mặt nam nhân, làm hắn có cảm tưởng gió tuyết ngoài kia còn ảm áp hơn nhiều. Bên cạnh sói nhỏ đã quen thuộc với hắn được phần nào, mới đầu còn giữ khoảng cách nhưng giờ đây đã chịu đến gần để Tiểu Thất có thể chạm vào cơ thể của nó

...

Theo suy đoán của hắn thì nữ nhân bên trên đỉnh núi Phóng Tuyết sơn thì khả năng cao là vị Tuyết Liên Tiên Tử mà mấy tộc nhân nói đến. Mấy hôm trước hắn vừa lên gây náo loạn giờ lại lên đó xin nhờ người ta ra tay cứu giúp hi vọng người đó không chấp kè tiểu nhân mà bỏ qua chuyện cũ, Lại nghe” Đồng Bệnh Tương Liên” nữ tử trên lưng cùng vị Tiên tử đó đều cùng một căn bệnh chắc sẽ có chút đồng cảm

Tiểu Thất lại đi vào hốc đá hôm nọ nghỉ ngơi một lát, Từ đây đến Phong Tộc theo tốc độ của phạm nhân thì cũng mất một ngày đường, còn hắn thì dùng Thượng Thủy Phiêu Vân đạp tuyết mà đi cho nên chỉ mất nửa ngày. Giờ nên vào trong nghỉ ngơi một lúc điều hòa lại khí huyết, biết đâu lên kia lại bị người ta làm khó dễ ra tay với hắn nữa thì sao

Bên trong vẫn còn ít củi khô, hắn đốt lên ngọn lửa rồi để nữ nhân ngồi dựa vào vách. Đã dùng đơn thuốc của vị y sư kia nên đã có chút khí sắc của người sống. Nhưng làn da vẫn còn bị khô và có chút lấm lem. Dưới ánh lửa Tiểu Thất có thể nhận thấy đôi mắt của người này đang nhìn vào hắn dù là cơ thể không cử động được nhưng vẫn nghe vẫn thấy và vẫn hiểu mọi người đang nói gì.

Chẳng hiểu vì sao hắn lại có cảm xúc khó tả khi ở gần một nữ nhân trước ánh sáng lập lòe của ngọn lửa, lần trước là Mộ Dung Lăng một người con gái si tình với Liễu Tương Sinh – một kẻ bị hắn phế đi đôi tay tất nhiên không có cắt đứt đi giống như hồi hắn phế Tiểu Dật Phong- Tiểu Thất đỡ người hồi tưởng lại chuyện cũ. Lần này lại là một nữ tử toàn thân bất động nằm một chỗ đã ba năm, nhưng cặp mắt của nàng lại làm hắn này sinh nhiều tâm tư

“Lát nữa ta đưa ngươi lên gặp một người, có thể sẽ chưa được cho ngươi... “

Nữ nhân không thể nói chuyện nên hắn quay sang sói nhỏ, tiện tay đưa cho nó một miếng thịt yêu thú đã nướng chín. Miếng thịt bốc lên một làn khói không giống như thịt sống mà nó hay ăn, sói nhỏ ngồi xuống đưa chiếc mũi ngửi qua miếng thịt rồi nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất

“Đừng nhìn ta như vậy? miếng... đó... ăn... được ”

Nhìn sói nhỏ ngọam lấy miếng thịt, Tiểu Thất mỉm cười

“Tốt lắm...mà ta nghĩ cũng nên đặt cho ngươi một cái tên...”

Trầm tư hồi lâu hắn nghĩ vài cái tên nhưng hơi khó lựa chọn

“Ta tự đặt là Thổ Vương vì khi gặp khó khăn ta thường lảng tránh và chọn cách chạy thật nhanh bảo vệ cái mạng nhỏ của mình... Còn ngươi lại đi theo một kẻ như ta chắc chắn cũng phải chạy thật nhanh mới được. Ta thấy cái tên Truy Phong được đấy chứ? Đuổi theo con gió”

Hắn hơi thất vọng vì mình nghĩ lâu như vậy mà sói nhỏ vẫn đang cặm cụi ăn miếng thịt, chẳng chịu nghe hắn nói chuyện gì cả. Chợt thấy mình thật rảnh rồi khi phải tốn thời gian suy nghĩ đặt tên cho một con sói. Hắn thở dài rồi nhìn sang nữ tử bên cạnh bất giác ánh mắt cũng đang nhìn về phía mình

“Nghỉ ngơi như vậy được rồi. Chúng ta đi lên trên đỉnh núi thôi”

Mang nữ nhân trên lưng hắn đi ra bên ngoài hướng về phía đỉnh núi, một tay ôm sói nhỏ, hít một hơi thật sâu rồi chạy thẳng một mạch lên vách núi, Mọi việc chẳng có gì khác lạ ngoại trừ sói nhỏ lần đầu được bay lên trên không trung nên tru một hồi dài vui sướng.

...

Đỉnh núi vẫn như vậy không có gì thay đổi so với lần trước hắn lên đây thậm chí chỗ hôm nọ giao chiến giờ nhìn lại thì không hề có một vết tích nào. Thà con sói nhỏ xuống hắn chậm rãi đi xuống những bậc cầu thang tiến tới cái am nhỏ cất tiếng

“Tuyết Liên Tiên Tử... Kẻ trộm Tuyết Liên đến xin thỉnh tội”

Từ phía trong hang Tiên tử vận y phục màu trắng thuần khiết, mái tóc dài buông xõa sang hai bên nhẹ nhàng lung đưa theo làn gió, khuôn mặt tuyết mỹ nhưng vẫn băng lạnh như trước từ từ tiến lại gần

“Gan cũng lớn thật. Lần trước ta đã bỏ qua nhưng ngươi lại tự dẫn xác đến”

“Lần trước là do tại hạ không đúng, nay đến đây tạ lỗi... Nhưng việc tạ lỗi xin để lúc khác, tại hạ đến đây khẩn cầu người ra tay cứu một người”

Ngoảnh mặt sang hướng khác tiên tử lạnh nhạt nói

“Ta không giết ngươi là may lắm rồi. Tại sao ta lại phải giúp một kẻ như ngươi cơ chứ?”

“Người cần giúp không phải ta... Nữ tử trên lưng trong tâm mạch có một mảnh băng màu đen đang dần dung nhập vào cơ thể, không bao lâu nữa sẽ hóa thành băng mà chết... Tương truyền Tiên Tử cũng từng như vậy, hi vọng người có cách hóa giải”

Tuyết Liên Tiên Tử vội thay đổi sắc mặt hướng phía nam nhân dò hỏi

“Ngươi nói Là nữ tử trên lưng của ngươi có Thiên niên Hàn Băng trong người sao?”

“Có lẽ là như vậy... thứ người nói đến chắc là mảnh băng màu đen đang trong Tâm mạch nàng ấy”

Tiên Tử áo trắng đưa tay vận khí, nữ tử trên lưng Tiểu thất đột nhiên rời khỏi lưng gã chậm rãi bay vào trong hang đá. Kể đến nữ nhân cũng đi vào trong để lại hần một mình ở bên ngoài cùng sói nhỏ

...

Ngắm nhìn cảnh vật nơi đây hồi lâu, Tiên tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh hần từ lúc nào. Về mặt vẫn băng lạnh nhưng ngữ điệu đã có chút gần gũi hơn

“Nữ tử đó là gì của ngươi?”

“Nàng là người của Phong Tộc, ta chỉ tình cờ qua đó thấy cha mẹ nàng khổ tâm nên nhận lời giúp đỡ thôi. Y sư nói nàng không sống quá 16 tuổi nếu may mắn có Tuyết Liên làm thuốc dần có thể kéo dài đến ba mươi tuổi nhưng chỉ là giữ được mạng sống không thể đi lại như người thường. Nghe nói người la cao nhân có Băng Thạch trong người mà vẫn còn sống hơn nữa lại luyện ra được thần thông nên ta mới đem người đến đây”

“Thiên Niên Hàn Băng ngoại giới không tìm được, nó là kết tinh trong cơ thể nhân loại truyền từ đời này sang đời khác trong hàng nghìn năm. Khi nó đủ lớn sẽ hóa băng vật chủ đây cũng là tai kiếp của người mang nó trong người mà thôi, Đúng là ta trong người cũng có Băng Thạch lẽ ra cũng đã hóa băng mà chết từ rất lâu, nhưng hồi ta 10 tuổi khi ấy còn đi lại được, tình cờ gặp được một vị cao nhân, người đó phát hiện trong người ta có Băng Thạch nghìn năm truyền cho ta một loại công pháp nên ta mới sống được đến giờ”

Tiểu Thất tò mò hỏi lại

“Công Pháp Luyện Hóa?”

Tiên tử thờ dãi

“Đúng vậy, Băng Thạch nghìn năm vừa là họa vừa là phúc. Nếu người không có cách chữa trị thì sẽ chết yểu, còn phát hiện sớm nhân lúc cơ thể còn hoạt động được thì luyện một loại tâm pháp luyện hóa được Băng thạch biến nó thành sức mạnh cường đại. “

“Tiên Tử chắc chắn đã luyện loại tâm pháp đó, vậy người có biết cách hóa giải chăng?”

“Người có Băng thạch nghìn năm trong người rất ít, hơn nữa người này cũng là nữ tử ta cũng muốn giúp. Có điều phát hiện quá trễ cơ thể nàng ta bất động không thể tu luyện tâm pháp lúc này được. ta cũng lực bất tòng tâm”

“Thực sự là không còn cách nào khác?”

Nữ nhân nhìn về phía xa xa hít một hơi dài

“Chỉ có sư phụ của ta Băng Phong Lão Tổ mới có cách hóa giải?”

“Băng Phong Lão Tổ? sư phụ của tiên tử hiện đang ở nơi nào?”

“Sư phụ hiện đang ở Băng Phong Chi Cực, nếu ngươi đến được đó thì có thể gặp được người”

Vậy là tiện đường rồi, Hần cũng đang muốn đi đến đó

“Tại hạ cũng đang muốn đến đó, Tiên tử có biết Băng Phong Chi Cực đi hướng nào không?”

“Đường đi có vô số đường, nếu người muốn đến thì tự khác sẽ đến thôi... Ta đã vận khí dừng lại việc Băng Thạch dung nhập nữ tử kia sẽ không sao đâu, nhưng người cũng nên nhanh chóng tìm Lão Tổ càng nhanh càng tốt”

Thân thể của Băng Nhi theo chuyển động của cánh tay thiên tử, từ trong hang bay lại trước mặt Tiểu Thất, Hần đón lấy rồi cúi người thi lễ với tiên tử

“Đa tạ tiên tử đã giúp đỡ”

Nữ nhân phát tay rồi quay người chậm rãi đi vào trong hang

“Lên gặp ta hai lần chỉ giúp một người lạ mặt ngươi cũng thú vị lắm..., việc lần trước ta bỏ qua cho ngươi. Hiện tại ta đang tu hành, ngươi đừng nói cho

người khác ta đang ở đây”

“Tại hạ Thỏ Vương... xin bái biệt tiên tử tại đây”

Quay người hẳn đưa tay ôm con sói nhỏ, cồng nữ nhân bay xuống vách núi. Dù chưa biết đường nào dẫn đến Băng Phong Chi Cực, nhưng nếu là muốn đi thì đường nào cũng dẫn tới nơi hẳn muốn đến, Nhắm về phía Bắc hai người một sói đạp tuyết mà lướt đi.

(hẹn gặp mọi người ở tuần sau)

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Băng Phong Chi Thành

Tiểu Thất vốn nghĩ chỉ cần gặp được Tiên Tử trên đỉnh Phong Tuyết sơn, với Bản lĩnh của người thì sẽ có cách chữa khỏi cho nữ tử trên lưng hẳn. Việc không chữa khỏi nằm ngoài dự đoán của hẳn khiến Tiểu Thất có chút khó xử. Bản thân đã nhận lời tộc trưởng Phong Tộc sẽ mang con gái người đến gặp tiên tử cứu chữa, nhưng kết quả cũng không mấy khả quan. Hẳn bỏ lại người ở đó thì cũng chẳng thay đổi được gì. Đường đi đến Băng Phong Chi Cực còn chưa biết hướng nào, còn xa không hẳn cũng chưa biết nữa. Hẳn mang theo một người không thân thích đi đoạn đường dài như vậy có đáng hay không?

Đôi lúc hẳn nghĩ “nếu bản thân mình vứt bỏ nữ nhân này ở nơi hoang vu thế này, tuyết sẽ chôn vùi thi thể chẳng ai phát hiện được. Mà dẫu nười ta phát hiện và có nhận ra thân phận người này cũng chẳng ai trách hẳn được. Nữ tử đã nằm bất động ba năm chỉ là một gánh nặng cho người thân nơi băng giá này mà thôi”. Còn nếu như hẳn mang theo nữ nhân này cứ cho là gặp được Băng Phong Lão Tổ đi thì sau đó như thế nào, liệu có giống như tiên tử cũng lực bất tòng tâm. Vậy hẳn chẳng phải đang làm một điều vô ích sao?. Chưa biết còn bao lâu mới đi đến Băng Phong Chi Cực, một tháng hay một năm. Chẳng lẽ hẳn cứ mang theo một nữ tử bất động theo mình cả ngày?

Nữ tử trên lưng dường như nhận ra tâm tư của nam nhân trước mặt. Từ những ngày đầu mới đổ bệnh cảm nhận được cơ thể mình đang dần mất đi cảm giác, từ đôi chân rồi đến đôi tay cuối cùng sau một tháng chỉ còn mỗi phần đầu là còn hoạt động được. Khi ấy nàng đã biết bản thân mình đã chẳng còn cơ hội được sống bao lâu nữa, Nhưng buông bỏ cuộc sống đâu phải dễ dàng gì, cơ thể đã chẳng còn nghe lời nàng nữa. Chỉ biết nằm chờ cho đến khi người ta vứt bỏ hoặc đến khi mình tắt thở mà thôi. Rồi nàng cũng nuôi hi vọng, khi một năm sau Dương Hà, cha của mình đi xuống phía nam tìm được một vị y sư về chữa bệnh. Người đó lại đưa ra được phương thuốc làm cha mẹ và nàng đều an lòng phần nào và rồi nàng lại hi vọng chờ đến một ngày có được Tuyệt Liên. Khi đó bản thân mình lại có thể đi lại như người bình thường.

Sau bao ngày chờ đợi, cuối cùng cha nàng cũng mang về được Tuyệt Liên. Ai cũng vui mừng khi nghe được tin tức tốt đẹp đó, Nhưng rồi nam nhân, người đang cồng nàng lại nói dù có dùng phương thuốc đó thì nàng cũng chẳng thể đi lại được chỉ là kéo dài được mạng sống, kéo dài sự đau khổ của nàng mà thôi. Mới đây lại nghe vị tiên tử trong truyền thuyết mà các tộc phương bắc ca tụng bấy lâu cũng không chữa trị được Băng Thạch trong người. Nàng biết số mạng của mình như vậy đã hết rồi, mọi người tốn bao tâm sức lo cho nàng như vậy, nếu thực sự chết đi thì nàng cũng mỉm cười mà thôi, mỉm cười vì mình không còn là gánh nặng nữa.

Ngồi nghỉ bên tảng đá to lớn, nhìn khuôn mặt đầm chiêu của nam nhân đang nhìn khắp bốn phương tám hướng. Nàng ước mình có thể nói được lúc này để nói với nam nhân rằng “Hãy để tôi ở lại đây” Một người xa lạ đưa nàng đến gặp được một vị tiên tử mà người khác cả đời khó gặp vậy là đã mãn nguyện với một người như nàng lắm rồi.

Đang suy tư thì sói nhỏ chợt đến trước mặt nàng, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ của mình nhìn nữ nhân rồi tiến sát lại quấy đuôi nằm xuống bên cạnh đưa cái lưỡi hồng hào liếm nhẹ lên đôi bàn tay như muốn an ủi, Dẫu nàng chẳng còn cảm giác từ đôi tay truyền lại nhưng đôi mắt vẫn nhìn ra được con sói đang quan tâm mình, trong lòng thầm cười nhẹ

Tiểu Thất dò xét bốn phương, chỉ thấy một mảng tuyết trắng xóa. Bằng vào phép di hồn một biến thể dựa trên Thủy Mặc Tâm Pháp hẳn chỉ có thể lờ mờ nhận thấy mấy ngọn núi ở phía trước. Luôn khi ở đó dao động hơi khác thường so với những nơi khác nên đây sẽ là điểm dừng chân tiếp theo của hẳn. Ngóảnh người quay lại thấy sói nhỏ đang nằm rúc đầu vào cạnh nữ nhân. Trong đầu có ý định bỏ lại người này, trước sau cũng phải đối mặt một lần nói rõ ràng mọi chuyện. Nhưng nghĩ lại giờ vẫn chưa phải là lúc.

Khẽ quai sói nhỏ một tiếng “Truy Phong” nhưng dường như chưa quen với cái tên này cho lắm, hẳn gọi thêm mấy lần sói nhỏ không có phản ứng gì chỉ nhìn hẳn với ánh mắt khó hiểu. Có lẽ cần thêm thời gian mới gọi nó bằng cái tên này được. Hẳn tiến lại gần cồng nữ nhân và tiến về phía mấy ngọn núi phía trước.

...

Từ xa nhìn thấy đỉnh núi nhưng phải đi khá lâu hẳn mới tới gần được nơi này. Sắc trời ở đất bắc đều như nhau cùng là một màu trắng xám nên chẳng biết là ngày hay đêm. Tiểu Thất rời phong tộc cũng đã khá lâu giờ này đã đi được một quãng rất xa. Trước mặt hẳn lại hiện lên những làn khói mờ ảo nhưng vẫn nhận thấy được, Nơi này ấy vậy mà cũng có một tòa Thành, có thành trì vậy là ở đây có người sinh sống.

Rảo bước đi tới gần hẳn ngược lên nhìn thấy một bảng chữ “Băng Phong Chi Thành” treo ngay bên trên cổng thành. Bên dưới hai bên có bốn người

canh gác, thân hình không lớn lắm nhưng bộ áo khoác ngoài bằng da thú làm họ trông to con hơn không ít, đầu đội mũ lông tay cầm đinh ba thiết kế tương đối tinh xảo. Trên tường thành được xây dựng từ băng cách nhau một quãng lại có một mái che rộng, phía dưới là mấy người khác cũng làm nhiệm vụ canh gác nhưng thoạt nhìn thì có vẻ khá nhàn rỗi

Thấy người lạ đi vào cách ăn mặc không giống người trong thành, lại dẫn thêm một con tuyết lang nhỏ. hai tên lính gác ở dưới liềm giường đinh ba chặn đường lại hỏi

“Người là người tộc nào? Đến Băng Phong Chi Thành có chuyện gì?”

Tiểu Thất công nữ nhân trên lưng, hơi cúi người bèn làm ra vẻ khúm núm đáp

“Hai vị quan nhân, tiểu nhân người Phong Tộc, lần đầu đi xa tộc nên lạc đường, thấy nơi này có người sinh sống nên ghé qua “

“Phong tộc sao? Cũng khá xa nơi này đây... Còn người trên lưng người là ai?”

“Trên này là một người thân của tiểu nhân, bị bệnh lạ trong người cảm thấy không khỏe nên đang ngủ rồi”

Hai tên quan nhân đang dò hỏi thì một tên lính khác, người hơi gầy khê đưa tay vuốt cằm một cái ra vẻ sành sỏi rồi cất tiếng khàn khàn

“Cho họ vào đi. Không phải người đến học ở Huyền Phong Môn đâu”

Hai tên lính canh nghe vậy vội thu lại cây đinh ba, nhìn hai người ăn mặc đơn giản trước mặt một cái rồi phất tay tỏ vẻ chán nản ra hiệu cho hai người vào thành. Tiểu Thất gật đầu rồi cõng người đi vào trong, vốn dĩ chỉ muốn hỏi đường đi Băng Phong Chi Cực nhưng hẳn lại có chút tò mò về thành trì nơi này, Tất cả nhà cửa đều được làm từ những khối băng lớn bên ngoài lại phủ bởi một lớp tuyết trắng. Làm từ băng mà không thấy lạnh ư? Đây là thắc mắc lớn nhất khi hắn mới bước vào trong thành

Không giống như Bạch Thành, nơi đây không có nhiều người qua lại trên phố các ngôi nhà được xây kín chỉ có một cửa ra và một cái cổ nhỏ cỡ lòng bàn tay ở phía trên nóc. Các ngôi nhà được xây nối tiếp nhau thành những hình vuông gọi là một khu. Phía trung tâm là một nơi để họ đốt lửa nấu ăn chung, như vậy là ăn uống và sinh hoạt đều ở bên ngoài, còn ngôi nhà chỉ để ngủ mà thôi, khi họ ra ngoài sẽ đóng cửa lại để giữ lại lượng nhiệt ở bên trong

Băng Phong Chi Thành có 12 khu lớn nơi này là nơi ở của người dân, và vô số khu nhỏ đây là khu vực của tiệm y quán... trải dài dọc theo dãy núi. Đang ngẩn ngơ trước khung cảnh trước mặt thì có một đám người từ phía cổng thành tiến lại gần phía sau hắn

“Sói nhỏ đáng yêu, lại đây với ta nào”

Trọng nói lạnh lạnh chợt vang lên, Tiểu Thất bất giác quay người lại thấy một nữ nhân, đội mũ lông khoác áo da, phần cổ cuốn thêm một tấm lông thú màu trắng, đã nhanh tay nhắc bóng sói nhỏ lên, bộ dạng tinh nghịch ôm nó vào lòng, bàn tay nhỏ nhắn đang vuốt ve sói nhỏ. Đứng bên cạnh là một thiếu niên anh tuấn, lông mày thẳng hơi nhếch lên, đôi mắt sáng như sao trời, Tay dắt bảo đao màu lam người vận bộ đồ da thú có phần quý phái. Đi theo sau là một thị nữ ăn mặc giản đơn chỉ đủ giữ ấm nhưng cũng rất gọn gàng vừa mắt, theo sau ba người là ba Hán tử đầu trọc vai u thịt bắp, tấm áo da không thể che kín được bộ ngực lực lưỡng.

“Con sói này của người à? Nó tên là gì vậy?”

Nữ nhân mỉm cười hướng Tiểu Thất hỏi. nụ cười ấy làm hắn nghĩ người nhớ đến Tiểu Hà, không biết giờ muội ấy thế nào? Ma Môn vậy công luyện võ các chắc là lạnh ít dữ nhiều. Lại thêm Lão Lục và Tiểu Ngũ cũng bị sáu độc khổng chế. NHất thời hắn đứng ngay ra đó nhìn nữ nhân không chớp mắt, đồng thời hỏi tường lại mọi việc. Nhưng người khác lại không cho rằng như vậy, tên này chắc chẳng đang si mê trước vẻ đẹp của nàng đây mà. Chẳng biết ai hăng giọng một cái làm Tiểu Thất tỉnh táo trở lại

“Nó tên là Truy Phong”

Nhìn ánh mắt ngờ ngác của sói nhỏ nữ nhân nói nhỏ

“Truy Phong... chạy theo con gió sao...?”

Ngừng một lúc nữ nhân tiến lại gần hơn trên tay vẫn ôm lấy sói nhỏ

“Kha La... tộc nhân Huyền Tộc”

Tiểu Thất cũng đáp lại

“Thổ Vương... tộc nhân Phong Tộc”

“Thổ vương? Tên này nghe lạ quá... người là người phong tộc sao?”

Tiểu Thất không đáp chỉ im lặng gật đầu. Nghe thấy Phong tộc đám người này có chút xem thường, nhưng nữ nhân không lộ ra điều đó quá nhiều

“Đây là Kha lê, anh trai của ta... Người cũng đến Băng Phong Chi Môn ứng tuyển ư?”

“Không phải... ta chỉ đi qua nơi này thôi”

“Trên lưng của người là ai vậy, nãy giờ không thấy lên tiếng”

“Một người thân đang bị bệnh... Ta đang đi đến Băng Phong Chi Cực tìm người chữa cho nàng ấy”

Nghe thấy địa phương đó đám người hơi nghiêm mặt, nhìn nhau một lúc rồi phì cười, đến người băng lạnh như Kha Lê khuôn mặt cũng có biến hóa, khóe miệng cong lên chẳng biết là khinh bỉ hay thương hại. Đám hán tử đầu trọc còn cười to thành tiếng, thấy chút hơi thất thố Kha LA vội giải thích”

“Chỗ đó là địa phương trong truyền thuyết, còn lạnh hơn ở đây rất nhiều lắm gì có ai sống ở đó cơ chứ...nếu muốn chữa bệnh thì có thể đến y quán thử xem...”

“Đa tạ đã nhắc nhở, nhưng ta chỉ cần đi đến Băng Phong Chi Cực thôi”

“Chúng ta đang đi lên Băng Phong Chi Môn, một tông môn truyền thừa hàng nghìn năm rồi. Người có đi cùng không, nghe nói chương môn pháp lực hơn người lại tinh thông thiên văn địa lý, chưa biết chừng có thể giúp người”

“Thật vậy sao, cảm ơn đã chỉ điểm”

Chợt nữ nhân vội nghiêm mặt

“Không cần cảm ơn, chỉ là ta đang buồn chán muốn mượn sói nhỏ chơi cùng vài hôm”

Truy Phong chưa thực sự thân thiết với chủ của nó lắm, mới cho ăn vài lần. Tiểu Thất cũng không quá ích kỷ giữ nó làm của riêng. Nó cũng có cảm xúc nó muốn đi theo ai thì cứ để nó quyết định. Thấy mọi việc đã ổn thỏa. Kha lê vội huých vai Kha La một cái báo hiệu phải đến lúc lên đường. Đường như đối với người em gái của mình Kha La rất chiều ý hết mình

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Băng Phong Môn

Nếu đúng như lời nữ nhân nói thì Tiểu Thất phải lên đó một chuyến gặp Chương Môn mới được. Băng Phong Chi Môn được xây dựng ngay vách núi. Đâm sâu vào núi đá phần phía trước được xây dựng từ Băng làm nên một khu vực rất rộng. Nhưng bậc cầu thang từ Băng trải dài từ chân núi dẫn đến Một quảng Trường lớn rồi từ đó dẫn đến mọi góc ngách của Tông Môn.

Lúc này hắn mới nhận ra có không ít người cũng đang đi lên Băng Phong Chi Môn, đã số đều là nam thanh nữ tú phong thái hơn người đi theo sau là nhưng hán tử cao lớn đôi khi lại là một lão giả trông cách ăn mặc thì vai vế cũng không nhỏ. Đi sát bên một nữ nhân người đi cùng với Kha La lúc này đang đi chậm lại phía sau một chút, người này thân phận người này thoát nhìn qua không giống một đại nhân vật, về ngoài giản dị làm hắn có chút tự tin bất chuyết

“Ta thấy nhiều người có vẻ cũng mới đến đây lần đầu, không biết là có việc gì khiến họ có thể tập chung tại một nơi như thế này”

Nữ nhân thấy có người chủ động bắt chuyện với mình có chút ngạc nhiên, xưa nay chỉ đi theo hai anh em nhà Kha La trog mắt người khác chỉ là tôi tớ chẳng mấy người để ý

“Băng Phong Chi Môn đang tuyển chọn đệ tử, đây là tông môn duy nhất ở phía bắc cho nên các tộc đều cho người đến đây mở mang kiến thức và tìm kiếm cơ may học được chút ít bản lĩnh... Người không biết chuyện này sao?”

Tiểu Thất lại lạnh người ở nơi này cũng có Tông Môn, cũng là tuyển chọn đệ tử. Bản lĩnh ghê gớm của Tông Môn hắn đã được lĩnh giáo, lần trước là tự mình chui đầu vào chỗ nguy hiểm hình xăm của hắn làm mọi người lầm tưởng hắn là người của Ma Môn, Mọi người đều biết chỉ mình hắn là không thông. Nếu là Tông Môn hắn tự nhủ không được để lộ ra hình xăm trước ngực. Nữ nhân đi bên cạnh chợt nhớ, người bên cạnh đến từ Phong Tộc một tộc nhỏ bé chắc không biết đến việc này

“Những người trước mặt hầu hết là con cháu trong các Tộc nhân. Từ nhỏ đã hiển lộ ra là người thông minh nhanh nhẹn, rất phù hợp với tiêu chí mà Tông Môn tuyển chọn. Nhưng người có ngộ tính như vậy rất có thể luyện được bản lĩnh từ xa điều khiển đồ vật hay là tự do bay lượn trong không trung”

Nữ nhân này tỏ vẻ rất ái mộ khi nhắc tới những khả năng phi thường đó. Đây đều là bản lĩnh của Tông Môn, hư không không vật, lăng không phi hành... Nếu chỉ là như vậy thì Tiểu Thất cũng có biết chút ít, hơn nữa là tự ngộ ra chứ không học từ người ngoài

“Những bản lĩnh đó lợi hại thật”

“Người cũng nhận thấy vậy sao? Chỉ có điều không phải ai cũng học được “

Nữ nhân chợt thu lại ánh mắt ái mộ, sắc mặt trầm xuống. Tiểu Thất bèn hỏi

“Người không phải đến đây vì việc báỉ nhập Tông Môn sao. Vì cớ gì mà lại làm về mặt u sầu vậy?”

Nở nụ cười buồn nữ nhân đáp

“Mộ Sam chỉ là một tộc nhân thấp kém. Nhờ quen biết từ nhỏ mới được đi theo Kha La đến một nơi Cao Sang như thế này. Việc học bản lĩnh thật không giám nhắc tới

Bỗng từ phía sau mấy người thanh niên chợt chạy ù về phía trước, dáng người cao gầy, y phục cho thấy họ cũng là con cháu của tộc nhân nào đó, địa vị không thấp. Chạy tới trước mặt đám người Kha Lê chỉ trò nói lớn cố ý để người khác nghe thấy

“Kha Lê lâu quá không gặp”

Thiếu niên lọt liếc mắt nhìn qua Kha La làm về mặt tươi cười

“Từ phía dưới nhìn thấy hai người ta vội chạy đến ngay, Kha La muội muội lớn lên càng xinh đẹp, làm ta có chút rung động”

Nhìn về mặt nửa đùa nửa thật, ánh mắt nhìn Kha La tỏ vẻ sau đấm chốc chốc lại nháy mắt đưa tình làm Kha Lê thấy khó chịu trong người

“Lôi Cang, người làm như vậy là có ý gì?”

Người này là Lôi Cang người của Lôi Tộc, phía sau hắn là ba người huynh đệ của hắn ánh mắt nhìn Kha La không mấy thân thiện, như những con sói vậy chỉ cần không ai để ý bất cứ lúc nào cũng có thể hốt xác nữ nhân này đi ngay lập tức. Tuy là khoanh tay trông oai nghiêm bề ngoài nhưng không giấu được. Lôi Tộc so với Huyền Tộc còn lớn vài phần đương nhiên không có kiêng kị quá nhiều. Nhất là thanh niên hiếu thắng lại rất dễ gây chuyện

“Không ngờ Huyền Tộc các người lại có những thành phần thấp kém đến báỉ nhập Tông Môn?”

Chỉ tay về phía Tiểu Thất và nữ nhân phía sau, sắc mặt có chút giễu cợt

“Đó là hạ nhân hay là sản phẩm của tộc trưởng Huyền Tộc khi ra ngoài hoan lạc hả”

Đám người Lôi tộc cười lớn, có người còn cố ý nhại lại vài lần thêm thất vài chữ không lành mạnh, rõ ràng là đang muốn chọc tức đối phương. Nói như vậy chính là nói Phụ Thân của Kha Lê là một kẻ không ra gì, khích tướng hắn không sao nhưng lời cả tộc trưởng ra thì không thể để yên như vậy được. Kha Lê gần giọng tay trái khẽ lắc nhẹ làm bao đao thoát khỏi vỏ một đoạn ngắn đủ để đối phương nhận ra

“Lôi Cang, Lôi Tộc các người tuy lớn nhưng Huyền Tộc không phải sợ các người. Nếu người quỳ xuống tạ lỗi ta sẽ bỏ qua chuyện này”

Lôi Cang lấy tai ngoáy tai vài lượt, giả bộ không nghe rõ

“Người nói gì cơ.. quỳ xuống tạ lỗi á...”

Tiếng cười lại phá lên một hồi, hắn tiếp

“Ta nói cho người biết, nếu không muốn bị đánh gãy chân thì bảo Kha La qua tâm sự với bọn ta vài đêm”

Nhìn bộ dạng nham nhở này rõ ràng là muốn gây chuyện. Kha Lê toan rút đao chém tên này vài nhát cho hả cơn giận, hết phụ thân lại đến em gái hắn bị đem ra sỉ nhục như vậy, dù đây là Tông Môn rút đao giết người là cấm kỵ nhưng hắn cũng hạ quyết định rồi. Nhưng bàn tay của Kha La chợt ngăn lại hành động này, lắc đầu nhìn Kha Lê

“Có người làm khó dễ Thiếu chủ”

Nữ nhân tên Mộ Sam vội chạy lên phía trước đứng bên bảo hộ cho Kha La, dù chẳng có bản lĩnh gì nhưng tấm thân yếu ớt này có thể hứng chịu được một kích thay cho chủ nhân vậy là được. Tiểu Thất định bước lên nhưng từ phía chân núi truyền đến một cảm giác bất ổn, hắn dừng lại thoáng chốc rồi cất bước đi lên gần chỗ đám người đang tập trung, rắc rối này hắn không có can dự vào dự định sẽ lách người qua đó né tránh cảm giác bất ổn đang từ phía dưới đi lên

Chợt có người dang chân đứng chắn giữa lối đi, Tay cầm bảo đao mắt nhìn từ trên cao nhìn xuống, khoanh tay trước ngực. Nhận ra Tiểu Thất lúc này có nói chuyện với người của Huyền Tộc nên Lôi Cang có ý muốn dùng hắn làm khó dễ Kha Lê

“Ai cho người đi lên... muốn qua thì chui qua háng của ta”

Thấy có chút phiền phức, Tiểu Thất ngoảnh mặt thờ dài. Tránh sang một bên, hắn muốn giết đám người này thì dễ thôi nhưng hắn lại phát hiện ra một điều mỗi khi hắn giết được một người tâm lý của hắn rất dễ bị ma quỷ sai khiến giết thêm một người khác. Thậm chí là yêu thú cũng vậy giết một con sát khí lại nổi lên tìm con thứ hai. Mỗi lần như vậy hình xăm màu đỏ lại nhật đi, nhưng bản tính cuồng sát khí lại gần mùi máu thì càng ngày càng kéo dài, nếu có một vật sống gần đó hắn nhất định phải giết chết mới thôi. Chính vì vậy khi hắn phóng lao giết cự lộc thì không hề tiến lại gần xác con yêu thú. Hay khi

gặp tuyết lang hấn cũng chỉ đánh cho bọn chúng bỏ chạy mà không giết luôn vì sợ sẽ làm hại mấy tộc nhân kia.

Lần này cũng vậy hấn không thể làm chuyện giết người ngay trước mặt tông môn được, lại thêm đằng sau hấn đang có luồng khí tức kỳ lạ đi lên. Vẫn nên tránh đi thì hơn, dù mấy tên kia có khích bác hấn thế nào Tiểu Thất cũng chẳng để tâm.

“nữ nhân này không tệ, dù không ăn mặc hào nhoáng cũng rất thuận mắt đấy chứ, Là nàng tình nguyện đi hầu hạ bọn ta thay cho Kha La phải không? Thấy nàng nhiệt tình như vậy bọn ta không nỡ từ chối. Tạm tha cho mấy người vậy”

Lôi Cang đang đắc ý vì Huyền Tộc Kha Lê và Kha la chẳng làm gì được hấn cả, không vì một hạ nhân mà gây chiến đấy chứ. Chuyện đó hoàn toàn không đáng đầu. Chợt phía sau truyền đến một hồi rung động. Một cự nhân cao gấp đôi nhân loại, nhục thể to lớn làn da hơi ngả màu tím nhạt cùng đám lông màu trắng đang tiến lại gần, mỗi bước đi làm mặt đá rung chuyển liên hồi. Ngồi trên vai cự nhân là một nam tử vận từ y áo choàng băng lông thú, phân tóc búi cao rồi thả xuống tự nhiên, khuôn mặt thanh tú, mắt phượng mày ngài vừa giống nam vừa giống nữ. Không giống với Bách Điện hồi chưa đoạt xác người này nhìn kiểu gì cũng là tuyết mỹ, nếu là nam thì khôi ngô anh tuấn, là nữ thì cũng là chim sa cá lặn

“ Là Lãnh U của Minh Tộc”

Minh Tộc là đệ nhất tộc ở Bắc Phương, trước mặt họ là thiếu chủ của Minh Tộc chỉ có hai người thôi nhưng khí thế hoàn toàn khác biệt đi đến đâu mọi người tự nhiên tránh đường sang một bên. Và tại đây cũng không ngoại lệ Lôi Tộc và Huyền Tộc trước mặt của Minh tộc cũng không thể ra oai được, như quên hết mọi việc đang xảy ra bọn họ cũng đứng sang một bên thu hồi lại sắc mặt

“Người của Minh Tộc cũng đến”

“Lôi Cang chúng ta đi thôi”

Có Minh Tộc ở đây tự nhiên Lôi Cang cũng không so đo với đám người huyền Tộc nữa thở hắt một cái rồi xoay người bỏ đi, Có lẽ việc ngắm thiếu chủ bán nam bán nữ tuyệt mỹ đó hay hơn là làm nhục Huyền Tộc. Cũng nhờ vậy mà qua chuyện không còn ai làm khó dễ bọn họ nữa. Chỉ cần đi qua là giải quyết được vấn đề Tiểu Thất khá ngạc nhiên khi mọi việc kết thúc như vậy. Nhưng điều làm hấn lưu tâm không phải người ngồi trên vai, mà là cự nhân nhìn theo bóng lưng hấn nhận ra ở đó cũng có một dấu hiệu giống với hình xăm mặt quý của gã chỉ khác ở chỗ hình vẽ kia có màu bạc

“Dấu hiệu của Ma Môn không làm người khác nghi kỵ sao? Thận chí là dẫn lên tông môn nữa chứ” Tiểu Thất hoài nghi, Dù có không có gì xảy ra với cự nhân thì hấn cũng nên cảnh giác.

...

Quảng trường trên này rất rộng lớn, được xây dựng trên cao, từ đây có thể nhìn thấy bao quát cả Băng Phong Chi Thành, bốn góc của quảng trường có dựng những cột băng với nhiều hình thù khác nhau ở trên đỉnh phía trung tâm được xây cao hơn vài bậc thang trên đó là một tảng băng không rõ hình thù đang lơ lửng trên không trung làm cho những người mới tới lần đầu có cảm giác kỳ bí trầm trồ không ngớt

Phía vách núi chính là Chính điện của Tông Môn, nơi tập trung của các nhân vật cao tầng luận đạo cũng như chỉ dạy công pháp cho đệ tử. Bên Ngoài đại điện một nam tử trung niên vận bạch bào khuôn mặt nhẵn nhụi hai tay chấp sau lưng ung dung nói với mọi người xung quanh. Đây là Băng Tùng một chấp sự của Tông Môn lúc này sẽ chủ trì buổi khảo hạch kiểm tra tư chất đệ tử từ nhập môn

Mỗi người tham dự sẽ rút ra mẫu da ghi rõ lời giới thiệu của Tộc Trưởng, chỉ những người có tên mới được phép đi lên chỗ Băng Tinh đang lơ lửng. Tại đó mỗi người sẽ đưa tay cảm nhận khối băng nếu khối băng phát sáng thì người đó được chọn, nhưng người còn lại sẽ được truyền dạy một công pháp cường thân trong một ngày rồi có thể tham gia đợt khảo hạch lần hai

Nghe qua chấp sự thông báo, mấy người hầu cận lập tức lui về sau, Tiểu Thất cũng lui lại rồi tiến dần về phía đại điện, Việc Tông môn thu nhận đệ tử hấn không có quan tâm lắm. Việc không có thư giới thiệu là một phần, còn phần còn lại hấn cũng không tò mò về công pháp. Nếu chỉ là hư không không vật, hay là phi hành thì những cái này hấn cũng làm được. Tiến lại phía chính điện một đệ tử thấy hấn ăn mặc tầm thường nên đã ngăn hấn lại

“Phía trước là chính điện người ngoài không được vào”

“Tại hạ là người của Phong Tộc muốn diện kiến chương môn có chút việc, phiền đạo huynh vào thông báo một tiếng”

Thấy đối phương ăn nói có vẻ khiêm nhường, tên đệ tử cũng có chút xao động nhưng vẫn kiên quyết

“Chương môn chỉ lo việc đại sự, không rảnh rồi tiếp một kẻ vô danh. Hãy lui về đi”

Hấn thờ dãi đang có ý rút lui chờ cơ hội khác thì một người từ bên ngoài, cái kẻ không rõ là nam hay nữ đã rời khỏi lưng của Cự Nhân, ung dung đi vào mà không có ai ngăn cản, lại còn nhận được sự tôn kính của mấy gã đệ tử liên tiếp cúi người

“Đạo huynh, người đó là ai mà đến đệ tử của Tông Môn phải đón tiếp như vậy? Nhìn cách ăn mặc cũng không giống người của bản môn”

Tên đệ tử trả lời

“Đó là Lãnh U, thiếu chủ của Minh Tộc. thân phận tôn quý còn Thiên phú thì không phải bàn rồi. Được đặt cách không phải qua khảo hạch. Chương môn coi trọng như vậy chúng ta nào dám đắc tội”

“Người thân của tại hạ đang bị bệnh, phải đến Băng Phong Chi Cực may ra có thể chữa được. Mà đường đi đến đó chỉ có chương môn mới biết rõ. Mong đạo huynh có thể giúp đỡ nói qua một tiếng chăng?”

Suy nghĩ đắn đo một hồi, người này cũng đồng ý giúp hắn

“Băng Phong Chi Cực?... người đi theo ta nhớ đừng làm gì để người khác chú ý? Nhưng chương môn có gặp hay không thì ta không dám chắc”

“Làm phiền đạo huynh rồi”

Sở dĩ tên đệ tử này đôi ý là vì nhưng người muốn đi đến Băng Phong Chi Cực không có giống người thường có thể làm được. Lại thêm trên lưng có một người sắc mặt nhợt nhạt đôi mắt đỏ dần chứng tỏ việc nam nhân này nói là thật

Bảo hắn đứng đợi ngoài cửa chính điện, người đệ tử hơi cúi người rào bước đi vào bên trong. Hồi lâu chạy ra ngoài gắt đầu với hắn là đã đồng ý cho gặp. Hắn cảm ơn vài câu rồi đi vào trong ngồi giữa chính điện trên chiếc ghế làm từ Băng chạm chỗ tĩnh tế phía dưới là những tấm lót bằng lông thú. Mỗi lão giả toàn thân vận lam y râu tóc trắng bạc hông đeo đai đính kèm những viên đá ngũ sắc, khuôn mặt đã có vài nếp nhăn ánh mắt vô hồn nhìn về xa xăm. Bên cạnh lão có thêm hai người khác cũng đang ngồi niên kỷ ít hơn đôi chút đưa ánh mắt dò xét nhìn Tiểu Thất

Trong đại điện vẫn còn một người nữa đang ngồi xếp bằng trên tấm da thú dày cộm màu vàng mái tóc đen thả tự nhiên áo ngoài màu tím nhạt. Tiểu Thất nhận ra người này, nhân vật mới mà chương môn rất coi trọng. Nhưng đang nói chuyện với hậu bối thì có người thông báo bên ngoài có người muốn gặp chương môn. Hai lão giả bên cạnh vốn không đồng ý khi nghe đó chỉ là kẻ vô danh, nhưng chương môn vẫn cho truyền người đó vào

Khi thấy hắn đi vào trên lưng lại còn thêm một người, ba người có chút ngạc nhiên, nam tử trước mặt vậy mà lại có linh khí trong người tuy ít nhưng cũng cho họ nhận thấy đây là một tu tiên giả. Cũng may là tiểu thất vốn rót linh khí của mình vào Tử Nguyệt Phi hoàn nếu không thì lượng linh khí trong người còn làm mấy lão ngạc nhiên hơn. Vị chương môn cất tiếng nói bằng giọng trầm

“Người đến Băng Phong Chi Cực không biết là vì chuyện gì?”

“Bẩm chương môn, người thân của tại hạ có bệnh. Nghe nói phải đến Băng Phong Chi Cực tìm Băng Phong Lão Tổ, người đó mới có thể chữa được”

Sắc Mặt Ba lão giả chợt biến đổi có người giật gờ nói

“Chỉ là một phạm nhân mà cũng đến làm phiền sư tổ... Đáng sao”

Chương môn chợt dơ nhẹ cánh tay ra hiệu đừng nóng vội

“Khoan nói đến việc đó... Làm sao ngươi biết được Băng Phong sư tổ đang ở đó. Tin này ngoài ba người bọn ta ra thì không ai biết cả? Nói đi”

“Là do Tuyệt Liên Tiên tử chỉ điểm, tại hạ mới được biết”

Lúc này không giữ được bình tĩnh nữa, chương môn và mấy lão giả vội lẳng không bay đến trước mặt hắn, giọng điệu có vẻ gấp gáp

“Ngươi gặp Tuyệt Liên Tiên tử, Sư phụ hiện đang ở đâu?”

“Người đang tu hành nên không muốn ta tiết lộ ra ngoài bảo tại hạ đừng nói cho ai biết. Chương môn quen người đó?”

Một lão giả đứng bên giải thích cho hắn

“Đâu phải chỉ quen biết. Tiên tử chính là sư phụ, người khai lập ra Băng Phong Chi Môn, mấy năm nay đột nhiên biến mất chỉ để lại phong thư cho Băng Minh sư huynh tạm giữ chức trưởng môn. Còn Băng Phong Lão Tổ chính là Sư phụ của Tuyệt Liên Tiên tử cũng chính là sư tổ của bọn ta”

“Ta nhìn ngươi trong người có linh khí, hẳn cũng là tu tiên giả. Không biết vì sao lại gặp được tiên tử”

Tiểu Thất cười chừ

“Có chút hiểu lầm, tại hạ vì cứu người này nên đã mạo phạm tiên tử, giao đấu với người mấy chiêu... kết cục thảm bại không có sức hoàn thủ... Lần thứ hai ta mang người lên đó tạ lỗi muốn nhờ tiên tử mở lòng tư bi ra tay cứu giúp, nhưng người cũng lực bất tòng tâm. Bảo ta nếu muốn cứu người thì hãy đến gặp Băng Phong Lão tổ ở Băng Phong Chi Cực”

Mấy lão giả đồng loại vuốt chòm râu của mình rồi gắt gù đồng thanh nói

“Ra là như vậy. Không biết nữ tử này bị làm sao mà đến sư phụ cũng không giải được”

“Người này có Băng Thạch nghìn năm trong người, chỉ tiếc phát hiện ra quá trễ hiện đã dung nhập vào tâm mạch gần hết rồi cả người đã chẳng còn chi giác”

“Người có Băng Thạch trong người không nhiều, hầu hết là yếu mệnh... Người vẫn muốn đi Băng Phong chi cực?”

Tiểu Thất gật đầu

“Dù không phải cứu người thì tại hạ vẫn muốn đến nơi đó, Huống chi cũng là tiện đường mà thôi”

Chương Môn gật gù rồi liếc sang phía Lãnh U

“Nói về Băng Phong Chi Cực thì không ai biết nhiều bằng Lãnh U. Giờ đã là người của Bản Môn vậy hãy thay ta dẫn đường cho người này đến đó “

“Lãnh U xin làm hết sức mình”

Gật đầu tán thưởng rất vừa ý với đệ tử mới, chương môn Lại quay sang nói với Tiểu Thất

“Người quen biết được với sư phụ cũng là có duyên, chi bằng ở lại nghỉ ngơi ở bản môn vài hôm, khi khảo hạch kết thúc lúc đó lên đường cũng được”

“Lâm phiên chương môn rồi”

Hai bên khách sáo vài câu rồi mấy vị lão già lẳng không đi mất. Việc mời hân ở lại cũng có lý do. Người này là người quen của tiên tử, lại từng giao thủ chứng tỏ thực lực không giống với bên ngoài hiển lộ ra. Đối với cao nhân vẫn nên tỏ ra thái độ hòa nhã. Sau này sư phụ có trở về hỏi qua việc này cũng biết đường mà ăn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ngộ!

Tiểu Thất được một tên đệ tử dẫn đến khu dành cho khách nhân. Thoáng có chút ngại ngùng lòng tốt của đám người Tông Môn, chẳng phải thương ngày vẫn luôn không coi phạm nhân vào mắt sao. Hay là do bản thân hân quy chụp là như vậy. Thoáng nhìn xuống quảng trường phía dưới, mấy người đó vẫn đang khảo hạch, còn mấy người nữa mới xong.

Lựa chọn một căn phòng bên ngoài cùng, hân đỡ nữ nhân ngồi dậy, dựa lưng sát vào tường. Nhìn nữ nhân hân đắm chìm vào suy nghĩ nếu là Băng Phong Lão tổ vậy người sẽ giải quyết tình huống này như thế nào? Khí huyết ngưng đọng do hàn khí không thể lưu thông trong cơ thể. Dù hân có dùng nội khí truyền vào cơ thể nàng thì cũng chỉ ép ra được một phần, hàn khí từ trong tâm mạch vẫn toát ra không ngừng đây không phải là biện pháp. Theo như lời tiên tử nói thì dùng một loại công pháp để luyện hóa, như vậy là có phương pháp để điều khiển loại hàn khí ở trong cơ thể vừa không làm ngưng đọng khí huyết lại còn biến nó thành một nguồn sức mạnh vô hạn

Công pháp được nhắc đến chắc chắn không giống với loại mà Tông Môn này tu luyện vì trong cơ thể họ không có Băng Thạch. Công pháp mà hân tu luyện dùng linh khí bên ngoài dẫn nhập vào bên trong cơ thể rồi thoát ra ngoài. Còn nữ tử trước mặt thì hàn khí từ bên trong càng ngày càng nhiều hơn, không có chỗ để thoát ra nên mới ngấm vào nhục thể. Muốn cơ thể hoạt động trở lại thì phải mở một đường cho hàn khí ra ngoài đồng thời làm loại bỏ hàn khí tích tụ trong nhục thể lâu ngày, lúc đó thêm đan dược bồi bổ có lẽ sẽ bình phục trở lại

Một người bất động không thể tự thi triển công pháp khống chế hàn khí, Phải là người nội khí hùng hậu mới có thể khống chế hàn khí trong thời gian dài đủ lâu để cơ thể người này có thể hoạt động trở lại và tu luyện được công pháp đến khi có thể tự mình khống chế hàn khí như vậy mới là khôi hoàn toàn. Tiên tử vốn có băng thạch khí của người cũng là hàn khí, tuy dẫn động được khí của Băng Nhi ra ngoài nhưng lại không có cách nào ép phần hàn khí đã thấm vào nhục thể. Chẳng trách lại bảo hân đi tìm một người khác làm việc này nhưng công pháp ở nơi này đến liên quan đến Băng Tuyệt thuộc tính âm hàn chẳng lẽ Băng Phong Lão Tổ lại là ngoại lệ. Hay bản thân có một loại công pháp cao minh hơn loại bỏ hàn khí một cách triệt để?.

“Ta có một cách chữa trị cho người, nhưng người phải hợp tác thì ta mới làm được”

“Nếu người nghe và hiểu được lời của ta thì hãy đảo mắt một vòng”

Nữ nhân đương nhiên là nghe lời hân, suốt quảng đường người này không bỏ rơi nàng. Vậy nàng cũng không nên buông bỏ mới phải. Thấy nữ nhân vẫn nghe và hiểu lời hân nói Tiểu Thất thẳm gật đầu rồi bản thân hân cũng ngồi xuống xếp bằng, lấy hết linh khí từ Phi Hoàn tích lũy trong một năm qua thu vào trong cơ thể hân.

“Người nằm bất động đã lâu chẳng chỉ nghe được người khác nói thiết nghĩ người sẽ hiểu những điều mà ta sắp nói tới đây... Chút nữa ta sẽ dùng nội khí dẫn động hàn khí trong người của người thoát ra ngoài. Đồng thời truyền cho người một lượng nội khí vào đan điền và tạm thời khai thông kinh mạch chính trong người, hi vọng người có thể cảm nhận được và dẫn khí trong đan điền di chuyển trong cơ thể. Khi người đã quen thuộc với dẫn khí thì hãy dùng nó tự mình dẫn hàn khí ra ngoài. Lúc đó ta mới rảnh tay giúp người bức hàn khí tích tụ trong nhục thể đi ra ngoài, lúc đó người sẽ lại có được chi giác. Nên nhớ ta chỉ dùng sức làm một lần, nếu có sai sót thì chỉ còn cách chờ đến khi gặp lão tổ mới có thể giúp người.”

Thoáng thấy nữ nhân đảo mắt lần nữa hân mỉm cười rồi xoay người nữ nhân hướng lưng về phía mình, Hít một ngụm khí thật sâu hân nhẹ nhàng kéo y phục của nàng xuống. Làm lộ ra chiếc lưng trần trắng muốt, hân không còn cách nào khác đành mạo phạm nữ nhân này vậy, sức lực của hân có thể cách không truyền nội lực vào nhưng cách đó tốn nhiều sức hơn, cũng chưa biết phải duy trì trong bao lâu mới chữa khỏi hân không muốn lãng phí chút linh khí chỉ để làm ra vẻ cao siêu. Để đến cuối cùng lại thiếu linh khí không thể duy trì. Khi đó mọi công sức hân bỏ ra đều đổ xuống sông xuống biển.

Tay trái của hắn đặt lên lưng của nữ nhân ngay vị trí tâm mạch, một cảm giác lạnh buốt từ người nữ nhân truyền sang cho hắn, Không chạm trổ hắn bắt đầu dẫn linh khí của mình truyền sang người, linh khí của hắn bao lấy tâm mạch rồi lan ra khắp các kinh mạch không để hàn khí tiếp tục ngấm vào nhục thể, kể đến là duy trì linh khí và dẫn hàn khí lưu động luân hồi theo Bát mạch. Khi kinh mạch đã lưu thông mới dẫn hàn khí bức ra ngoài.

Chợt thấy căn phòng trở nên lạnh bất thường hắn biết hàn khí đã được dẫn ra ngoài. Việc của hắn bước đầu như vậy là xong. Tiếp tục đặt tay phải lên huyết lĩnh đài, theo đường kinh mạch dẫn vào trong đan điền rồi chờ đợi khi nào nữ nhân dụng được khí lực

“Đến lượt ngươi rồi đấy. Đừng nóng vội hãy từ từ cảm nhận nội khí trong cơ thể của ngươi, ta biết ngươi dùng đan dược ở Phong Tộc nên nó vẫn chưa hóa băng chắc chắn sẽ có cảm giác”

...

Từng luồng linh khí cứ như vậy mà thoát khỏi cơ thể hắn, gần nửa ngày trôi qua hắn đã có chút nóng ruột. Cuối cùng nữ nhân cũng đã vận được khí tự mình luân chuyển được luồng hàn khí. Nhưng lúc này cũng chính là thời điểm Tiểu Thất không còn khống chế được luồng khí bên trong nữa. Linh khí đã không còn là của hắn nữa, Như vậy hắn không thể từ ép hàn khí từ trong ra ngoài được.

“Giờ ta không còn khống chế được nội khí bên trong người của ngươi. Chỉ còn cách làm nóng từ bên ngoài để tiêu trừ bớt hàn khí tích tụ trong nhục thể. Ngươi cứ tiếp tục dẫn khí trong cơ thể đi”

Hắn bỏ tay ra khỏi người nữ nhân dẫn khí ba động bên ngoài cơ thể với tốc độ chóng mặt, cách này không tiêu trừ được tận gốc nhưng sẽ bỏ được phần nào hàn khí. Hắn cứ duy trì như vậy cho đến khi cả người mỗi như vô lực nằm xuống ngủ. Một giấc ngủ thoải mái mà đã lâu hắn chưa có được, hơn một năm qua chỉ ngủ nơi hang hốc, nằm gió phơi sương. Chưa có ngủ trên một chiếc giường tử tế như thế này

...

Ngày hôm sau, hắn cũng mở mắt trở lại. Nhưng cơ thể vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Bên cạnh hắn cũng có người, nữ nhân thân hình vẫn bất động đang quay mặt lại phía hắn, thấy có động tĩnh ánh mắt từ từ mở ra nhỏ nhẹ nói

“Thổ vương đại nhân...”

Nữ nhân này có thể nói chuyện trở lại làm hắn có chút kinh hỉ, vậy ra cách làm của hắn có tác dụng.

“Ngươi đã ...nói chuyện được rồi à... thấy trong người thế nào”

“Tiểu nữ khỏe nhiều rồi”

Tuy là nói thế nhưng nhìn qua sắc mặt của nàng, hắn vẫn cảm thấy mọi chuyện chưa có kết thúc đơn giản như vậy. Chạm vào bàn tay nhỏ nhắn lúc này đã phần nào bớt đi hàn khí nhưng vẫn chưa có giống với người bình thường. Nội khí của hắn chưa đủ hùng hậu để chữa khỏi hoàn toàn. Hắn thở một hơi dài rồi nói

“Ta chỉ có thể làm được như vậy thôi. Muốn trị khỏi hoàn toàn vẫn phải nhờ đến Băng Phong Lão Tổ”

Hắn tốn nhiều nội khí như vậy cũng chỉ làm người này nói được, Dù có tốn hết nội khí trong người cũng không nắm chắc sẽ chữa khỏi. Lúc đấy còn chẳng còn thực lực mà đi đến Băng Phong Chi Cực nữa. Hắn quay người nói thêm vài câu rồi đi ra ngoài

“Ngươi cứ nằm nghỉ ngơi mấy hôm, Ba ngày sau chúng ta lại đi tiếp”

Giọng nói yếu ớt lại vọng lên

“Tại sao... Người lại đối tốt với tiểu nữ như vậy?”

Tại sao hắn lại phải làm vậy? Câu hỏi này hắn đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần. Những tưởng bản thân sau vụ ở Bạch Thành sẽ chẳng còn màng đến người khác khác nữa. Nhưng bản tính của con người nói dối không phải dối ngay được. Dường như bản tính tích giúp người khác của hắn khó mà thay đổi được. Hay nói đúng hơn hắn không quen việc từ chối yêu cầu được giúp đỡ. Ít ra lần này cũng không quá vương bận đến việc của hắn

“Ta muốn đến Băng Phong Chi Cực, chỉ là tiện đường giúp ngươi. “

Rời khỏi chỗ ở cho khách nhân của Tông Môn, lúc này các phòng đã chật kín người. Khảo hạch lần một kết thúc, những người không vượt qua và hầu cận của họ vẫn ở lại thêm mấy ngày chuẩn bị cho lần thứ hai. Tiểu Thất muốn ra một chỗ yên tĩnh một chút suy nghĩ vài việc. Và một góc của Quảng trường khá xa chỗ nghỉ ngơi tránh được tiếng ồn ào bên trong, lại có thể nhìn ngắm cả tòa thành từ trên cao chính là một chỗ vô cùng thích hợp

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Tam Lang và Hữu Na

Một năm qua chuyên tâm tu luyện không có nhiều thời gian thưởng thức cảnh vật như thế này. Đang băng qua suy nghĩ thì từ phía sau cách chỗ gần đang đứng không xa có người đang chạy tới, đáng người nhỏ nhắn này là của nữ nhân đang cố gắng đuổi theo con sói nhỏ

“Sói nhỏ người chạy đi đâu vậy... mau về với ta nào?”

Truy Phong chạy lon ton lại chỗ của Tiểu Thất làm hắn phát giác quay lại

“Thì ra là Thổ Vương, ta cứ không hiểu vì sao đột nhiên Truy Phong lại chạy ra đây? ”

Đối với câu nói của Kha La, Tiểu Thất chỉ gật đầu một cái rồi hướng ánh mắt về phía dưới điều này làm nữ nhân có vẻ hiếu kỳ, từ lúc gặp mặt, tên này lúc nào cũng giữ bộ mặt nặng nề

“Người đi cùng người hồi sáng đâu rồi?”

Tiểu Thất hững hờ trả lời

“Người đẩy đang nghỉ ngơi trong phòng”

Kha la khom người bế sói nhỏ lên cười thích thú? Thoáng nhìn qua nam nhân, kẻ đến từ Phong Tộc hỏi nhỏ

“Sao lúc nào người cũng mang cái bộ mặt ỉu xiu như vậy? Có chuyện gì sao?”

“Đâu có chuyện gì... ta vẫn ổn mà”

Kha La thì cho là tên này nhớ Phong Tộc mà thôi, mà một kẻ như hắn lại không quản đường xá xa xôi đến đây làm gì? Hồi lâu nàng mới để ý thấy ánh mắt của người này ...Nàng bèn nói vu vơ

“Chắc là có chuyện buồn... Người nhớ nhà hay là lo lắng về bệnh tình của người đó...?”

Nhớ nhà? Không có hiện giờ hắn đã xuyên không ngôi nhà Bạch Thành cũng chẳng còn, một mình hắn lang thang đây đó, ở đâu cũng ngủ được đâu đâu cũng là nhà. Bệnh tình của nữ nhân mà hắn mang theo hắn cũng chỉ còn cách chờ đến khi gặp Băng Phong Lão Tổ mới có thể giải quyết. Hắn lo lắng cũng chẳng thay đổi được gì lúc này.

“Chỉ là buồn chán nghĩ vu vơ “

Câu trả lời làm Kha La có chút hiếu kỳ. Nam nhân từng gặp ai cũng luôn hùng dũng hiên ngang, tính tình phóng khoáng hào sảng, người này lại trầm tư giữ lại trong lòng không có nói ra có chút khác lạ

“Nghĩ vu vơ? ... Nghĩ thì có ích gì chứ... chỉ bằng xuống phía dưới xem náo nhiệt... Phong tộc chắc không có được như vậy đâu a. Có cơ hội đến đây người không nên bỏ lỡ với lại sói nhỏ có vẻ đói bụng rồi, nó cứ không chịu ngoan ngoãn chơi với ta”

Tiểu Thất gật gù, đây cũng là một chủ ý không tồi. Dù sao hắn rèn luyện bản lĩnh cũng chính là muốn du ngoạn thế gian. Tìm nơi náo nhiệt

“ vậy chúng ta ta đi thôi”

Việc đi xuống thì đúng là hợp lý rồi, nhưng người này cũng muốn đi cùng hắn làm Tiểu Thất băn khoăn, nhưng đó là việc của người ta hắn cũng không hỏi gì nhiều rồi cất bước đi xuống. Cho hắn nhảy xuống là tới nơi ngay có điều đây là địa bàn của Tông Môn, những người mà hắn gặp trong buổi khảo hạch cũng chỉ là luyện thể kỳ không nên hiển lộ ra khả năng của mình. Sói nhỏ nghe thấy đi xuống phải dưới liền nhảy khỏi người nữ nhân chạy lăng xăng đi trước

“Người không cần người hầu đi theo sao?”

Kha La mỉm cười để lộ ra hai lúm đồng tiền đáng vẻ tinh nghịch

“Có họ đi theo thì còn gì thoải mái cơ chứ... Với lại đây là Tông Môn sẽ không có ai làm khó dễ đâu”

“Tông môn đâu phải thần thánh chưa chắc họ đã quản được. Chẳng phải hôm nay có người làm khó các người?”

Nữ nhân có chút chột dạ như nhớ lại chuyện hồi sáng

“Ý người là Lôi Cang, người của lôi tộc?... Giờ này đang nghỉ ngơi ở bên trên rồi. Với lại hiện giờ ta và hắn đều đã vượt qua khảo hạch, là người cùng Tông Môn nên hắn không làm gì quá phận đâu?”

“Bọn họ thì không nhưng những người khác thì chưa chắc? Đến người gặp mặt lâu ngày còn có thể quay lưng làm hại chính bản thân mình. Người không sợ ta cũng là một kẻ xấu sao?”

“Ngươi sao...?”

Nữ nhân nhìn Tiểu Thất một hồi rồi ngoảnh mặt nói vu vu

“Ngươi không phải kẻ xấu... Mang theo một người đi từ phong tộc đến đây cho thấy ngươi rất trọng tình cảm. Với lại ngươi có sói nhỏ đi cùng. Đây là một loài Tuyết Lang rất có linh tính bọn chúng không lựa chọn chủ nhân của mình một cách bừa bãi đâu”

Kể ra không phải chỉ có hai người mới đi xuống Thành đạo chơi, Những hầu cận khác cũng kết thành từng nhóm lũ lượt kéo xuống phía dưới, Băng Phong Chi Thành là mộ thành trì lớn ở Phía Bắc của đại lục, Các bộ tộc đều có được xây dựng như vậy, đa số toàn sống dựa vào một số vách núi sống trong lòng núi là chính. Không được náo nhiệt như ở đây.

Dừng lại ở một khu nhà lớn, Phía bên trong ánh lửa lập lòe, tiếng cười nói thu hút sự chú ý của hai người. Ở đây thức ăn không có thiếu thốn như ở các Tộc nhỏ, Vào mùa xuân khoảng địa hình bằng phẳng bên ngoài chính là một cánh đồng lớn, tuy thời gian ngắn ngủi chỉ có ba tháng nhưng từng đó thời cũng đủ để dự trữ thức ăn cho cả thành, Nam nhân trong này dưới sự giúp đỡ của Tông môn ai nấy đều được rèn luyện bản lĩnh vào những mùa tuyết rơi ai nấy đều có thể xuống khu rừng phía Đông săn bắt yêu thú, Nhưng yêu thú này có kích cỡ cơ thể rất lớn để chống lại được cái lạnh kéo dài nơi đây

Hai ba nhà cùng góp sức là có thể săn được một con cự lộc đủ cho họ ăn nửa tháng đến một tháng thậm chí là lâu hơn. Thịt ở đây không vì thế mà được dùng phung phí. Như bao tộc khác món ăn này được sử dụng rất tiết kiệm vào những ngày bình thường. Nhưng Trước mặt Tiểu Thất thì lại khác, hôm nay là một ngày vui trong khu này, Là ngày đại hi, tuy nhiên không phải là đôi trai trẻ mới lớn, Tân Lang và Tân nương cũng thuộc Tam Tuổi, ở tuổi đó coi như là muộn rồi. Nhưng nam tử này không có chút tự ái nào, ngược lại còn rất hào sảng. Dáng người cao lớn một mình hắn có thể mang được cả một con cự lộc về nhà. Bộ râu quai nón làm tôn lên dáng vẻ nam tính. Tân nương trẻ hơn một chút, ở đây ai cũng nhu mì, ngoại trừ ba tháng mùa xuân, thời gian còn lại chỉ sống dựa vào nam nhân là chính. Có được một nam tử bản lĩnh như vậy, người này cũng coi như có phúc

Hôn lễ ở đây không được tổ chức hoành tráng, màu mè. Vào ngày này thì chỉ được ăn uống thoải mái, thịt là thịt yêu thú, uống thì tất nhiên là uống nước rồi, ở đây không có rượu. Vậy là Tiểu Thất có dịp ăn chực rồi, lại là hôn lễ đầu tiên mà hắn chứng kiến ở thế giới này.

Thấy người từ bên ngoài đi vào, Xem cách ăn mặc của Kha La thuộc dạng loại có địa vị không nhỏ, đến Băng Phong Chi Thành chắc chắn là tham gia kỳ ứng tuyển của Tông Môn, Đã là khách của Tông Môn ai thấy đều quý cả. Một nam tử trung niên xem khí độ thì 8 phần là người có uy tín nhất khu này tiến tới mời hai người đi vào bên trong

“Hôm nay là ngày đại hi của Tam Lang và Hữu Na, hai vị đi qua xin mời ghé lại cùng ăn miếng thịt chung vui với Tân Lang Và Tân Nương”

Kha La tươi cười lễ phép đáp lời của lão giả

“Cảm ơn Niên Lão “

Dứt lời nàng tiến đến phía của tân nương tên là Hữu Na lúc này đang khác trên mình một bộ đồ lông thú màu đen, Khuôn mặt rạng rỡ, hai người đưa hai tay làm mấy động tác gì đó. Một kiểu nghi lễ chúc mừng trong ngày đại hi của người nơi đây. Đang đưa ánh mắt khó hiểu dò xét thì Tam Lang cũng tiến lại gần trước mặt hắn, trên người cũng khoác một bộ lông thú màu đen, có vẻ đây là trang phục của tân lang và tân nương.

Tam Lang dáng người cao lớn so với Tiểu Thất còn có phần hơn, Gã gật đầu rồi bàn tay nắm thành quyền đưa lên trước trán của mình. Điều đó làm Tiểu Thất thoáng chốc không biết đáp lại như thế nào, Nghi lại hồi nãy hai nữ nhân kia đều chào giống nhau thế là hắn cũng bắt trước làm theo Tam Lang, Gật đầu và đưa quyền lên trán. Bất ngờ Tam Lang đưa quyền vung tới trước mặt hắn, Quyền này không mang ác ý, có lẽ cũng là lời chào mà thôi. Tiểu Thất thâm nghĩ vậy nên cũng đưa quyền ra

“Bịch!”

Hai Quyền chạm nhau. Tam Lang liền cười lớn

“Khà Khà.. Khí lực tốt!, Chốc nữa phải làm vài hiệp đấy?”

Tiểu Thất vẫn chưa hiểu chuyện gì, thì tân lang và tân nương đã hướng sang những người vừa mới vào trong khu, qua bên đó chào hỏi

Kha La thấy hắn đang chờ người thì gọi hắn lại ngồi xuống bên đồng lửa lớn đang cháy ở trung tâm của khu, ở đây không dùng củi mà dùng một loại đá kỳ lạ hòn nào cũng phát ra ánh hồng, ngọn lửa bên trên lại có màu xanh nhạt. Tuy lửa không lớn nhưng ngồi cách đó một khoảng vẫn còn thấy ấm

“Qua bên này ngồi đi...”

Hắn cũng tiến lại gần và ngồi vào vòng tròn, Một nam tử khác tiến tới gần đồng lửa, một tay cầm dao găm cắt hai miếng thịt, rồi tung qua chỗ của hắn và Kha La đang ngồi

“Thịt mừng của Tam lang và Hữu Na hai người cứ ăn thoải mái”

Thấy Tiểu Thất đã bắt được hai miếng thịt, Kha La hướng tới nam nhân vẫy vẫy cánh tay cười đáp

“Cảm ơn lão ca”

Nhìn Hai Miếng Thịt trước mặt to bằng lòng bàn tay vẫn còn nóng hổi, thịt hơi tái nhưng mùi của nó vừa có chút ngọt vừa có chút cháy thơm thơm. Tiểu Thất đưa cho nữ nhân bên cạnh hán một miếng, phần còn lại thì đưa lên miệng bắt đầu nhai cũng lâu chưa có ăn đồ nóng. Lần ở Phong Tộc cũng đã khá lâu rồi hơn nữa toàn là uống canh, phần thịt thì hán không có được ăn nhiều

“Truy Phong! lại đây nào, ta có thịt cho người rồi nha”

Nữ nhân lấy tay xé một miếng thịt cho sói nhỏ, vẻ mặt tươi cười khi nhìn thấy nó ăn ngon lành. Nhưng dường như đồ ăn chính không làm nó thích thú, mới ăn được một miếng nó lại gục đầu xuống đồng tuyết, như đang xấu hổ

“Sói nhỏ bị làm sao vậy?”

Tiểu thất vừa nhai vừa trả lời

“Ta cũng không biết nữa. Có một lần Phong tộc đi săn cự lộc có gặp qua một lần. . . Khi ấy tộc trưởng thấy sói mẹ gầy gò lại dẫn theo mấy con sói nhỏ cứ bám theo mình mãi. Thấy tội nghiệp nên tộc trưởng có cho bọn chúng một miếng thịt lớn. . . Nhưng chẳng hiểu vì sao sói mẹ vẫn chết đói. Dường như nó dành đồ ăn cho mấy con của mình nên mới vậy. Ngày hôm sau con sói nhỏ có đến chỗ bọn ta dùng chân trộm mấy miếng thịt về cho mẹ nó. Nhưng . . . con sói già đã chết rồi. . . Về sau cứ mỗi khi có người cho nó ăn thì nó lại gục đầu xuống như vậy.”

“Thì ra mi chỉ còn một mình, chắc thời gian vừa rồi mi buồn lắm. . . Nhưng từ giờ cứ đi cùng ta, chắc chắn ta sẽ không để người phải chịu đói đâu, Ta còn có thể chơi đùa với người nữa. . .”

Thấy nam nhân bên cạnh mặt vẫn xị ra, Kha La bèn thêm

“Mi không được buồn nữa đừng như chủ nhân của mình. . . cả ngày cứ suy tư chuyện cũ. . . Phải như ta nè, vui vẻ mà sống có phải tốt hơn không?”

Tiểu Thất lắc đầu dường như không vừa ý lắm lại so sánh mình với một con yêu thú, hán đánh mắt sang nhìn xung quanh thì nhận ra xung quanh đồng lúa bỗng nhiên tập trung nhiều nam tử, mặt mày hớn hờ. Chính lại y phục thất lại đại lung

“Các vị. Hôm nay là đại hi của Tam Lang. . . Thịt cũng đã ăn rồi. . . Mấy hán tử hãy cùng làm vài hiệp đấu vật góp vui nào. . .”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Đấu vật

Mọi người bắt đầu xôn xao, dường như rất hứng thú với các trận đấu vật. Chứng tỏ được thực lực của một nam nhân ở Bắc Phong. Thắng thua không quan trọng, chỉ cần tham gia đấu vật cũng đã thể hiện được dũng khí của nam tử rồi. Thêm nữa ai mạnh ai yếu, tính cách người đó như thế nào qua cuộc đấu vật có thể nhận ra được. Dường như lần này cũng chỉ là mua vui, góp thêm phần náo nhiệt.

“Huynh đệ, ra ngoài làm vài hiệp nào”

Mấy hán tử ngồi cạnh hán, cũng bắt đầu đứng dậy khởi động chân tay, mời gọi. Kha La đưa tay chọc vào người hán có ý nhắc nhở

“Người cũng là nam tử, thịt đại hi cũng ăn rồi. Cũng nên góp vui đi chứ. . . hi hi. . .”

Tiểu Thất đảo mắt nhìn quanh. Chỗ này không biết hán là ai vậy tham gia cũng không có sao chỉ là hán trước giờ chỉ đấu võ, còn đấu vật thì chưa lần nào. Mấy gã thấy hán cũng tham gia vội tiến lại gần vỗ vai mấy cái

“Nam tử phải mạnh mẽ như vậy. . . Khả khả. . .”

Mọi người chột tránh sang tạo thành một vòng lớn, mọi người lập tức đứng xúm lại hò reo từng hồi tạo không khí. Quy tắc đấu rất đơn giản hai người sẽ thi đấu trong một vòng tròn, ai bị vật ngã không đứng lên được sau sẽ thua, ai bị đẩy ra bên ngoài cũng coi như là thua, một người sẽ đứng ở giữa vòng, những người khác sẽ lần lượt lên khiêu chiến, ai thắng sẽ thay vị trí người đứng giữa. Người thua thì không được phép khiêu chiến lại

Luật chơi đã rõ, Một hán tử lập tức nhảy vào vòng tròn, xắn tay áo khuôn mặt hớn hờ chờ đợi, người này chính là người đã cắt thịt tung cho Tiểu Thất, mặt nhỏ đáng người cao cao tên gọi là Xa Ung.

“Cái tên này, lại nhanh chân hơn rồi”

“Sao lần nào đấu vật hán cũng lên trước vậy”

Đi lên không có lợi ích gì chỉ là được mọi người chú ý nhiều hơn, với lại không quan trọng thắng thua, cứ vui vẻ là được. Mà một tên lâu linh như Hán đi vào trước sẽ câu kéo bầu không khí đi lên, như vậy mới đám cưới của Tam Lang mới náo nhiệt chứ

“Đề ta khiêu chiến”

“Không đề ta ... đề ta lên đi mà”

“Nói nhiều làm gì, trong khi mấy người tranh nhau thì có người lên rồi kia”

Hán Tử này lùn hơn một chút, khuôn mặt bầu bĩnh mũi tên gọi Đa Đa, khuôn mặt nhìn Xa Ung có chút tiếu ý

“Lên sớm làm gì đề lại phải xuống...”

“Đa Đa ... sao lần nào người cũng là người lên khiêu chiến ta vậy... cho ta hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý lâu một chút không được sao”

“ha ha.. ta thích như vậy đấy... muốn đứng lâu hơn thì đánh bại ta này... há há”

Hai người đứng đối diện nhau li vòng quanh thăm dò đối phương một hồi.. rồi không hẹn mà cùng nhau lao tới, cổ găng khóa lấy đối phương, Việc này quan trọng ai nhanh tay hơn để lấy được vị trí có lợi. Khi đó mới dễ dàng phát lực hạ gục đối phương. Xa Ung cao hơn tứ chi dài hơn, thường ngày tay chân nhanh nhẹn cho nên rất nhanh đánh lừa được đối phương, khóa được người của Đa Đa. Nhưng đối thủ của hắn lại thấp hơn và nặng hơn, muốn vật ngã người này đâu có dễ

Bao lần khiêu chiến, Đa Đa luôn là người thắng, và lần này cũng vậy. Hai người đã quá quen nhau nên những mảnh khóa của Xa Ung không qua mắt được hắn. với lợi thế về cân nặng nên Đa Đa đã vật được Xa Ung xuống nền tuyết. vùng này không đứng được nên Xa Ung chịu thua

Đa Đa cười lớn, thắng được Xa Ung lúc này được mọi người chú ý chính là hắn

“Ha Hà... ai tiếp theo đây...”

Người đi tới khiêu chiến lần này có vóc dáng cũng ngang tầm với Đa Đa nhưng có phần rắn chắc hơn, khuôn mặt có vẻ trầm ngâm, nhưng là do bản tính vốn như vậy rồi không phải hắn không muốn tươi cười, mà khi hắn cười thì mọi người trông thấy chẳng thể cười nổi. Đôi khi im lặng và lạnh lùng lại đúng với hắn lúc này. Việc hắn đi lên khiêu chiến cũng cho thấy thành ý rồi.

Không giống đối thủ lần trước, Đa Đa có chút ngại khi gặp người này, tên thường gọi là Thạch Đầu, cũng trong khu sinh sống nhưng thường ngày lại làm li ít nói. Nhưng sức lực cũng không thua kém hắn. Thậm chí về kinh nghiệm còn có phần hơn. Một cục mỡ đương nhiên sẽ khó đấu lại một cục thịt. Tên là Thạch Đầu nhưng lại rất dẻo dai.

Hai bên giằng co hồi lâu, người này lên, người kia lại xuống cứ luân phiên mấy hồi. Rồi Đa Đa chịu thua, không dai sức bằng Thạch đầu... Trong ngày vui của người khác thì đầu như vậy là đủ mãn nhãn rồi. Bởi vì mấy trận sau đám người lên khiêu chiến còn không chống đỡ lâu hơn hắn. Lần lượt từng người đứng ra rồi lại đi xuống chỉ có Thạch đầu là vẫn đứng giữa vòng tròn.

Bản tính vốn hơi nhát khi bị nhiều người chú ý, hắn vốn chỉ lên tham gia một hai lượt thôi. Ai ngờ mấy gã kia lại hòa nhau không đánh hết sức cứ để hắn ở trong đây trông bản mặt lúng túng trông thấy tội. Thoảng một lượt đã chẳng còn bao nhiêu người nam tử trai tráng nữa. Tam Lang thấy Tiểu Thất vẫn chưa có lên bèn dục

“Huynh đệ lên thử sức đi chứ”

Mấy người khác cũng hòa theo, Đây là người ngoài khu không có mấy dịp được độ sức với họ trong một cuộc đấu vật. Trông người này dáng vẻ cũng cao lớn, chắc không phải tay vừa đâu

“Thạch đầu huynh đệ. Ra nghỉ ngơi chút đi. Để người ngoài khu lên đài cọ xát nào?”

Nghe Tam Lang nói vậy Thạch Đầu như trút bỏ gánh nặng tâm lý. Vội lui sang một bên làm khán giả. Tam Lang từ khi mới chào hỏi đã thất Tiểu Thất có chút khí lực so với hắn không có thua kém. Nên mới nảy sinh chủ ý làm vài hiệp đấu.

Hơi giật mình khi mọi người lại chú ý hắn đến vậy. Cũng là bị mọi người đổ dồn ánh mắt về mình. Nhưng không phải ánh mắt hận thù như Bạch Thành. Nhưng người này nhìn và mỉm cười với hắn. Ánh mắt tỏ vẻ chờ mong. Khiến hắn cũng giống Thạch Đầu có chút không thoải mái

“Thổ Vương... Người đến từ Phong Tộc... xin mấy lão ca chỉ giáo”

Những người ở đây ăn ngay nói thẳng, không úp mở. Điều này rất đúng với sở thích của hắn. Nghe thần gười thiệu đến từ Phong Tộc, một tộc nhỏ rất xa Băng Phong Chi Thành, mọi người hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng không tỏ thái độ gì là khinh thường cả. Cùng là con người sinh sống trên đất Băng Phong, há phải phân chia làm chi

“Chẳng mấy khi có người từ Phong Tộc đến thành... Chúng ta coi sát một lúc coi như chào hỏi”

Một hán tử cao tầm Tiểu Thất, đi ra khiêu chiến ngay. Người này tên Xạ Lỗi, mặt chữ quốc, mắt ti hí. Da thịt khá đầy đặn lại có phần trắng muốt không có nhiều sẹo như người khác. Cuộc sống thường ngày khá an nhàn đây? Tiểu Thất hồi nãy đứng quan sát cũng đã hiểu qua cách thi đấu cũng như kỹ thuật làm sao dứt điểm đối phương. Đây là thi đấu thuần về nhục thể không có dùng nội khí. Hắn cũng có chút tự tin. Nếu là là phạm nhân vậy thì đấu sòng phẳng theo kiểu phạm nhân

Hai bên chào hỏi qua vài câu, rồi tiến sát lại gần. người vào thế gần giống trung bình tấn nhưng hơi nghiêng về trước một chút, hai trán song phương chạm nhau. Hai tay đưa lên chỉ cần phát động bắt đầu là lao vào nhau ngay

Tiếng Hô của Niên Lão cất lên. Xạ Lôi nhanh tay ôm lấy người Tiểu Thất. Một chân ngáng ra sau định vật ngã đối phương về phía sau. Và sự việc xảy ra theo đúng ý của gã do Tiểu Thất non kinh nghiệm, vừa thấy chứ chưa thực chiến bao giờ. Nhưng không vì thế mà hắn chịu buông xuôi. Khi người đổ về sau hắn cũng xoay người mượn lực kéo đối phương ngã theo hơn nữa còn ngã trước hắn.

“Hay “

Đám người hô lên, mới tưởng tên này đến từ Phong Tộc không biết gì hóa ra là giả bộ ngây thơ lừa Xạ Lôi. bọn họ đâu biết hắn không biết gì chỉ là theo phản xạ có phần linh mẫn hơn người mà thôi. Nhìn Xạ Lôi ngã trước hắn lại dễ phía trên dĩ nhiên là đối phương không đứng lên được. Nhưng như vậy thì đơn giản quá. Hắn vội kéo Xạ Lôi đứng dậy chiến lại lần nữa

Không dám coi thường đối thủ nữa Xạ Lôi, không chơi bài quạt ngã, mà định dùng sức đẩy đối phương ra khỏi đài. Trước khí thế hùng hục của đối phương đang muốn đẩy mình ra. Tiểu Thất không hời hợt né tránh. Đầu vật mà né tránh thì đã không gọi là đấu vật. Chỉ có lấy sức chống lại hoặc là khéo léo mượn lực đối phương để làm đòn công kích cho mình. Tiểu Thất cúi người giả bộ sẽ lấy cứng đối cứng, khi Xạ Lôi lao tới hắn nghiêng mình ôm lấy hông đối thủ mượn lực lao đến, nhấc bổng đối phương lên, văng ra ngoài vòng tròn

Vài hán tử khác cũng lần lượt đi lên nhưng đều bị hắn mượn lực đẩy ra ngoài vòng tròn. Khóa được đối phương nhưng không thể nào vật được, ngược lại còn bị đối phương đè ngược lại. Thấy Vậy Tam Lang không thể đứng ngoài xem được nữa.

Một phần vì giữ thể diện cho khu. Một phần khác cũng muốn đo sức với người này một lần xem sao. Tam Lang Bỏ bộ áo lông thú sang một bên đưa cho tân nương cầm tạm. Làm mấy động tác khởi động. Các khớp xương nghe kêu “Răng Rắc” xem ra rất nghiêm túc. Nhưng khuôn mặt vẫn không dấu được nụ cười lớn

Tam Lang là người khỏe nhất trong khu, là tay vật số một. Xét về thân hình người này cao hơn Tiểu Thất. Xét về khí lực chưa chắc đã thua. Về kinh nghiệm chiến đấu khỏi phải bàn rồi. Mới nhìn qua 3 phần thì Tiểu Thất đã thua hai phần. Nhưng đây đâu quan trọng thắng thua, chỉ là “cọ xát” theo nghĩa đen mà thôi

Lần này Tiểu Thất chủ động lên trước, vì hắn là khách còn đối phương là chủ. Tam Lang khoanh tay đứng yên để cho Tiểu thất lao tới ôm lấy mình, cố gắng vật xuống nhưng không được. Tiểu Thất có nhục thể nâng được ngàn cân ở Bạch Thành có thể là đệ nhất, nhưng không có nghĩ thể gian không có người mạnh hơn hắn. Có rất nhiều là đẳng khác chỉ là hắn chưa gặp mà thôi. Tam Lang có thể là một trong số đó. Người này cũng là con người nhưng sao lại nặng như vậy. Không lẽ có bí pháp?

Nhắc thấy Tiểu Thất đảo định ôm lấy chân mình mà nhấc lên Tam Lang cũng không thể đứng im được nữa, Cả người hắn cũng dú xuống ôm lấy lưng của Tiểu Thất nhắc lên. Thấy đôi chân mình đã không còn chạm đất, hắn biết mình đã thua rồi

“Chưa Đã, chúng ta đấu thêm hiệp nữa”

Hai bên lại cúi người đụng trán vào nhau, hơi thở có chút gấp gáp. Nghe hiệu lệnh cất lên, Tay người này nắm vai người kia mà đẩy. Lần này là so khí lực thật sự. Ai mạnh hơn người đó thắng. Xưa nay làm gì có ai đo được với Tam Lang cơ chứ. Từ nhỏ đã có thần lực, đến nữ nhân còn sợ hãi sức mạnh của hắn nên tới giờ mới có vợ. Ai nấy đều suýt xoa khi khi thấy có người có thể đấu khí lực với Tam Lang Mà có vẻ cân kều như vậy

. Hết người này lại đến người kia đẩy lui được đối thủ. Cả một mảnh tuyết bị lún sâu xuống lộ ra phần màu đen của đất. Tiểu Thất cũng đã nhận ra nhục thể cường đại của Tam Lang. Cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không trụ được nữa, Hhoom nay là ngày vui của người ta nên phải chủ động rút lui thì hơn.Hắn cũng không hề biết đối phương cũng có suy nghĩ tương tự nhưng không thể từ bỏ vì rất nhiều lý do. Vì Tam Lang là nhân vật chính trong buổi tối hôm nay, tuy nói kết quả không quan trọng, nhưng chiến thắng này có ý nghĩa với tân nương và đám nam nhân trong khu.

Tiểu Thất kê nhắc chân trượt dài trên nền tuyết, Cả người hắn bị đẩy ra ngoài vòng tròn. Trong tiếng hò reo của mọi người. Tiểu Thất thua vì không có chỗ dựa, động lực chiến thắng như đối phương. Ma kết quả này đối với hắn cũng tốt, và đối với mọi người đều tốt

“Thổ Vương xin thua... TamLang khí lực hơn người, ta biết người chưa tung hết sức còn ta thì đã hết hơi rồi”

Thấy đối phương có ý tăng bốc mình như vậy, Người khác có thể Không biết nhưng Tam Lang hiểu rất rõ người này khí lực không thua kém hắn, lại còn trẻ nữa tương lai còn có thể mạnh thêm. Đã có ý khiêm nhường giữ thể diện hắn cũng không thể tự đắc được

“Người còn trẻ mà khí lực rất sung mãn... Phong tộc lại có một người như vậy... thật khiến ta mở mang tầm mắt..”

Bỗng từ bên ngoài có tiếng nói cất ngang

“Hai con Mạnh Ngưu húc nhau thì có gì hay ho cơ chứ”

Mọi người bất giác tránh ra tạo một lối đi cho người đó

“TRước thực lực tuyệt đối các người chỉ là những cục thịt di động mà thôi... Cái gì mà thần lực...cọ xát với người của Phong Tộc... Thật nhảm nhí”

Ai nấy đều mặt mày khó chịu, họ chỉ là phàm nhân chịu bảo hộ của Tông Môn, nhưng thứ mà thiếu niên kia nói “Thực lực tuyệt đối” thì họ cũng hiểu nên

ai cũng đều im lặng. Kha La thấy vậy vội kêu lên

“Kha Lê ... Huynh sao lại đến đây?”

Thiếu niên này chính là Kha Lê theo sau còn có thi nữ Mộ Sam và ba tên hán tử đầu trọc

“Muội còn hỏi nữa... lên đi chơi không báo cho ta một tiếng...”

Về mặt của Kha LA không còn hớn hờ tươi cười như khi xem Tiểu Thất đấu vật nữa. Sắc mặt khó chút khó xử bặm môi im lặng. Kha Lê tuy chiều chuộng nhưng đôi lúc cũng rất nghiêm khắc

“Còn đứng đây làm gì... Mau theo ta về?”

Tam Lang thấy vậy vội nói vài câu

“Các vị từ xa đến, hôm nay là ngày vui của Tam Lang xin mời mọi người vào đây ăn miếng thịt chung vui”

Nghe Thấy tịt ba hán tử đằng sau vội kêu một tiếng “Ừ”. Kha Lê liếc một cái rồi hướng phía Tam Lang

Nói

“Ta mới đến Tông Môn... để khi khác đi”

Thấy vậy không ai níu kéo gì nữa. Kha La ngồi ngừng nhìn mọi người rồi chạy ra bên ngoài. Đá mnguwofi huyện Tộc cũng quay người bỏ đi. Không khí có chút gián đoạn. Tiểu Thất cũng xin lui

“Phù... Tông Môn có thú vui của Tông Môn, phạm nhân có thú vui của phạm nhân... Xin lỗi, làm mọi người mất vui rồi... Ta xin đi trước”

Tam Lang và Mọi người lại tiếp tục cuộc vui của mình. Sự xuất hiện của đám người kia không thể làm lỡ ngày vui được. Với lại thái độ của Tông Môn họ đã quen phần nào, không có để bụng mấy chuyện đó.

Tiểu Thất đi tới thì bất kịp đám người của Huyện Tộc, nói đúng hơn là Kha Lê có ý chờ hán tử có vẻ hợp lý hơn. Trong không gian mờ ảo xung quanh vắng lặng,

“Tên Tộc nhân Phong Tộc... Ta có chuyện muốn nói”

“Xin cứ nói”

“Đêm tối người rủ rê muội muội ta ra ngoài làm gì?”

Tiểu Thất điếng người “Cái gì? Tiểu Thất rủ rê em gái hán bao giờ?...” Ngừng một lúc Kha Lê nói tiếp

“Đừng tưởng Ta không biết mục đích người. Một tên tộc nhân Phong Tộc thấp kém lại cố gắng giờ trò câu dẫn với muội muội ta...”

Kha La vội giải thích

“Không phải tại hán đâu, là do muội, muội rủ hán xuống đây..?”

“Đừng nói giúp cho hán làm gì? Loại người này không đáng để muội phải như vậy”

Quay sang Kha La quát lớn

“Còn muội nữa,,, mau đem trả con sói cho hán... Mộ Sam, người mau đưa Kha La về”

Rồi quay sang Tiểu Thất rắn đe

“Ta cảnh cáo lần cuối. Người và con sói của người không được lại gần chúng ta nữa bước”

Sói nhỏ chạy lại phía Tiểu Thất có vẻ buồn rầu, ngáp dài một cái rồi nhìn đám người rồi đi. Tiểu Thất thì lơ mơ hiểu câu chuyện, dụng ý của Kha Lê. Nhưng trời ạ hán đâu có làm ba cái chuyện câu dẫn nữa nhân cơ chứ. Chắc tại tên kia lo lắng cho muội muội qua thôi, đám người lỗi tộc còn dám gây khó dễ cho bọn họ huống chi Kha La lại đi một mình vào đêm khuya. Kha Lê phát hoảng cũng không có gì lạ

Trong khi vắng người, đám người kia lại đang đi bộ lên những cầu thang. Tiểu Thất hướng lên đỉnh núi, nhíu mày một cái rồi tung người chạy lên phía trên trở về phòng nghỉ của mình

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Làm khó dễ

Bên trong phòng nữ nhân Băng Nhi đã ngủ say giấc nồng, dường như đây là lần đầu thấy nữ nhân này được nhắm mắt sau ba năm thì phải, từ lúc hấn thấy thì người này vẫn luôn mở mắt, đôi mi không có khép lần nào kể cả khi ngủ, vừa đáng sợ lại vừa thấy thương tâm

Giờ đây nhìn nàng ngủ một cách ngon lành, tự nhiên Tiểu Thất lại có chút hiếu kỳ lại gần hơn bên giường ngủ chăm chú ngắm nhìn. Cả đời hấn kiếp trước chưa có nhìn mặt nữ nhân khác gần như vậy bao giờ kiếp này tuy có gặp nhiều nữ nhân hơn, nhưng nhìn gần như vậy cũng chỉ có một người, khi đó dung nhan người đó còn bị hủy. Có phải về đêm người ta hay nghĩ mông lung hay tại khuôn mặt của nữ nhân làm cho hấn cảm thấy bồi hồi. Nhìn nữ nhân này ngủ thật yên bình, hơi thở nhẹ nhẹ. Lướt qua bờ môi nhỏ căng mọng, khí sắc từ lúc hấn chữa trị đã phần nào hồng hào trở lại, chỉ có mái tóc là hơi khô mà thôi.

Tự nhiên hấn lại có suy nghĩ “ Dù bản thân hấn có tu luyện đến giới hạn đỉnh cao, mọi việc đều giải quyết rất dễ dàng, một kích giết yêu thú. Vung tay một cái là đám người xung quanh phải run sợ quỳ gối. Hay cũng chẳng phai đi tìm một cao nhân như Băng Phong Lão Tổ, một mình hấn cũng chữa được cho nữ nhân này. Trước khi gặp tam lang, hấn đã nghĩ phạm nhân chẳng ai có thể mạnh mẽ như hấn. Không gặp Tuyệt Liên tiên tử hấn đã nghĩ nội khí mình hùng hậu. NHưng với từng đó cũng đủ cho hấn đi lại rồi. Không đánh lại thì hấn vẫn chạy được”

Hiện nay hấn không chỉ đi có một mình, thời gian tới vẫn mang theo người này đến Băng Phong Chi cực. Hấn liếc nhìn nữ nhân và sói nhỏ đang ngủ say tư” Vẫn nên chăm chỉ tu luyện thêm, càng nhiều nội khí thì sự an toàn của hấn càng được đảm bảo”. Ở Bắc Phong chưa có gì nguy hiểm nhưng chưa chắc chỗ khác đã yên bình như vậy. Với lại cự nhân đi theo Lãnh U có khí tức kỳ lạ khiến hấn có cảm giác Băng Phong chưa hấn đã yên bình như bề ngoài. Tiểu Thất ngồi xếp bằng trên tấm lông thú bắt đầu hấp thu linh khí

....

Chẳng biết là ngày hay đêm, bên ngoài vẫn là không gian màu xám nhưng nhìn thấy rõ hơn. Người ở nơi này chỉ dựa vào giấc ngủ để nhận biết thời gian trong ngày. Khi nào buồn ngủ, một trong người thì đó là ban đêm, khi tỉnh giấc thì đó là ban ngày. Nghe tiếng nói chuyện rôm rả bên ngoài hấn biết đã sang một ngày mới. Quay lại phía giường nằm, nữ nhân đã mở mắt từ lúc nào. Nàng đã nói chuyện được nhưng sao không gọi hấn

“Người ... vẫn ổn chứ?”

Tiểu Thất quan ngại khi thấy nữ nhân như vậy. không lẽ hấn khí lại làm đông cứng người trở lại, như vậy công sức của hấn coi như bỏ xuống biển. Hấn tiến sát lại cầm lấy tay của nữ nhân muốn dò xét lại lần nữa. Nhưng chưa chạm vào thì đối phương đã động dậy được ngón tay

“Tiểu nữ không sao? Thấy người đang nghỉ ngơi nên không tiện gọi dậy”

Tiểu Thất mừng thầm trong lòng. Vậy là cồng sức của hấn truyền dẫn nội khí còn có tác dụng

“May quá, vậy mà ta tưởng người lại bị đông cứng rồi chứ”

Tiểu Thất đang định đi ra ngoài thì nữ nhân gọi lại. Khuôn mặt đã có thể biểu lộ được cảm xúc, là bồi hồi. Khó nói

“Người ... có chuyện gì sao?”

“ Tiểu nữ ... hơi đói”

Thấy đói? Vậy là đã khôi phục lại không ít. Ba năm vừa rồi cơ thể như chìm vào giấc ngủ đông dài. Không ăn không uống, còn sống đã là một chuyện lạ rồi. Nếu đã có cảm giác muốn ăn thì ổn rồi. Tiểu Thất suy tư hồi lâu rồi tiến tới gần cổng nữ nhân đi ra ngoài, sói nhỏ cũng lon ton chạy theo sau

Tông môn không có nhà ăn, Các đệ tử phải đi xuống dưới Thành đến những quán ăn nhỏ nếu có nhu cầu. Lúc này đang có nhiều người kéo nhau thành từng nhóm đi xuống, phía bên kia dãy núi cũng có một lối đi về phía cuối thành, nơi có lối đi ra ngoài Thành và cũng là nơi có thể lấp đầy khoảng trống cho cái bụng

Đám người huyễn tộc cũng đang đi về phía đó, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Thất. Kha Lê đưa ra ánh mắt dè chừng không mấy thiện ý. Dường như chuyện hôm qua làm hấn không muốn lại gần. Nhưng xem ra không còn giận em gái mình nữa. Kha La tươi cười vẫy tay gọi sói nhỏ nhưng ánh mắt của Kha Lê làm nhỏ có tuy là một yêu thú cũng có chút ngại. Không đi sang chỗ của bọn họ

Người thì đông mà lại quán lại không được nhiều, nên những người ngồi đây hấn đều có gặp qua, một số là đệ tử tông môn còn những người còn lại đều là người đến tham gia khảo hạch và tùy tùng đi theo. Bàn nào cũng đã có người ngồi duy chỉ còn một bàn có vẻ rộng rãi, người ngồi ở đó chính là Lãnh U. Vẫn là y hục màu tím với áo choàng lông thú. Khuôn mặt nửa giống nam nửa giống nữ đang ung dung ngồi một mình thưởng thức cốc nước nóng

“ không phiền khi ta ngồi đây chứ?”

Đáp lại hấn chỉ là cái nhìn thật lau như muốn dò xét. Nhưng hấn cũng chẳng để ý đến đối phương quá nhiều, thứ hấn để tâm là cự nhân đi cùng Lãnh U, hiện giờ không có xuất hiện. Thái độ hững hờ của hấn làm mọi người bắt đầu xi xầm.

Nguyên Lãnh U là thiếu tộc trưởng của Minh Tộc, tộc nhân lớn mạnh nhất Bắc Phong. Xét về địa vị không ai có đủ tự tin ngồi cùng hắn, Nếu muốn môn men tới gần làm quen thì Lãnh U lại không thích điều này, tâm tình có chút lạnh lùng, không coi những người khác vào đâu. Đừng nhìn người này nhỏ người mà khi dễ, trêu chọc vào hắn nhẹ thì thiếu chân cụt tay, nặng thì mất mạng, tàn phế. Con người lúc vui lúc buồn, lúc giận lúc lạnh thật khó mà lại gần được.

Đến cả người mang đồ ăn ra còn run rẩy khi đưa đồ ăn qua trước mặt Lãnh U, vội vàng thu tay lại và không nán thêm chút nào. Tiểu Thất với lấy bát bánh canh và một miếng thịt yêu thú được nướng khô từ trước giờ mới hâm lại cho mềm, nhưng mùi vị đã chẳng còn bao nhiêu. Bất gặp ánh mắt láo lia của những người ngồi bàn khác làm hắn có chút không tự nhiên.

“Huynh đệ là Lãnh U... sau này việc đi đến Băng Phong Chi Cực...”

Thấy không khí căng thẳng, Tiểu thất vội mở lời. Nhưng chưa dứt câu thì đã bị cắt ngang

“Người đến địa phương đó làm gì ta không quan tâm... Ta không dẫn người đi”

Tiểu Thất hỏi

“Chẳng phải huynh đệ đã đồng ý với ta rồi sao, chừng môn có thể làm chứng”

Ánh mắt màu tím của Lãnh U nhìn hắn chằm chằm, loại ánh mắt này thật giống với cái tên Liễu Tương Sinh, chỉ là một người màu tím còn người kia lại màu lục. Những kẻ dị biệt như vậy chắc chắn là thiên tài đồng lứa rồi. Quả nhiên có chút khác biệt

“Ta đồng ý trước mặt vậy thôi. Đường đi đến đó xa xôi người cũng chẳng đủ sức mà đi. Vậy ta lãng phí thời gian để làm gì cơ chứ. Ta nói vậy cho người khó mà lui, còn nếu đi cùng hừ... chỉ cần ra bên ngoài phạm vi tông môn, ta sẽ giết người. Lúc đó chẳng ai rảnh rỗi mà tra xét một kẻ bên ngoài chẳng có quan hệ gì với Tông môn”

Lời nói này có vẻ là thật, Khiến tiểu thất bưng tỉnh

“Không dẫn ta đi cũng được. Nhưng ít nhất có thể chỉ đường cho chúng ta chứ?”

Lãnh U lạnh lùng quay người bỏ đi

“Người là ai mà ta phải trả lời cơ chứ. Muốn thì tự đi mà tìm...”

Cách nói chuyện thật khó chịu đúng là không coi người khác ra gì. Nhưng hắn nói cũng không sai, Tiểu Thất đúng là không có quan hệ gì với Tông Môn cả, chỉ là có duyên gặp được tiên tử, nên mấy lão già kia mới cho hắn nghỉ ngơi qua đêm, như vậy là tốt lắm rồi. Hắn lấy tư cách gì mà đòi hỏi người ta. Dùng thực lực cường chế ép người ta nói ra. Hắn không đủ sức làm như vậy, đối phương còn là thiếu chủ Minh Tộc hắn không hung hăng đánh người là nể mặt lắm rồi, đụng vào hắn thì ở Bắc Phong này lại phải lo lắng chạy trốn. Thật không đáng.

Đường đi đã ở trước mặt ấy vậy mà lại bị xóa đi trong chớp mắt. Tiểu Thất thở dài, vậy mà hắn còn định ở lại đây ba ngày rồi khởi hành cơ chứ,. Hắn thì không sao nhưng nhìn qua thấy nữ nhân có chút thất vọng thì phải. Nàng tuy bây giờ có đỡ hơn có thể nói chuyện được nhưng tứ chi vẫn chưa khôi phục lại cảm giác. Vô lực miễn cưỡng ngồi cạnh bên. Vậy là hắn lại phải dứt đồ ăn tận miệng nữa sao. Đúng là kiếp trước mắc nợ rồi

Nhìn hắn chăm sóc tận tình như vậy, khiến người ngoài cảm thấy Tiểu Thất tuy ăn mặc bình dân nhưng cách đối đãi với một nữ nhân cũng tử tế quá đi. Bắc Phong nam tử chính là chủ, nữ chỉ có thể phục vụ, và đó cũng là một vinh dự. Một nữ tử mà không ai lấy thì đúng là xấu mặt trong tộc. Nhưng nam tử lại đi chăm lo cho nữ nhân thì có vẻ yếu hèn quá. Những việc đó không phù hợp với bản lĩnh của họ. Hãy thử đảo mắt mà xem có được bao nhiêu nữ tử ở xung quanh... Chỉ có Kha La địa vị hơi cao đi lại cũng bình thường. Nhưng ngoài hai người ra thì chẳng thấy bóng dáng người nào khác. Thậm chí trong Bắc Phong Tông Môn cũng chẳng có nữ đệ tử.

Và điều gì đến cũng đến, một số kẻ thấy hắn yếu hèn như vậy, liền đi tới kiểm chuyện với hắn

“KHông tệ nữ nhân này cũng đẹp lắm chứ hà... để nàng chịu khổ như vậy...Ta thật khổ tâm quá đi...”

“Phải a, hay là nàng qua chỗ bọn ta đi, Chúng ta sẽ chữa cho nàng thật thoải mái”

“Nhìn là biết nàng bị bệnh do chịu lạnh đã lâu, qua chỗ bọn ta, chúng ta cùng nằm đắp bảo sau vài đêm là khỏi liền... hé hé”

Một số khách nhân bắt đầu đảo mắt qua xem náo nhiệt, và đương nhiên không đại gì mà ra trưng cứu. Đám người huyện Tộc trông thấy, Kha La đang thấp thóm không yên còn Kha Lê lại không có động tĩnh gì

“Là đám người của Lôi Tộc. Đừng nên manh động kéo chúng ta sẽ bị vạ lây...Tên đó hừ... bị như vậy là đáng lắm, dám dụ dỗ muội muội...”

Kha Lê tuy nói vậy một phần muốn Tiểu Thất bị dính một bài học. Mặt khác hắn cũng rất e ngại Lôi Cang là đám người đi cùng hắn. Lôi Tộc vốn mạnh hơn Huyện Tộc không nên vì một việc nhỏ mà gây mâu thuẫn giữa hai bên

Một nhóm đệ tử Băng Phong Môn ngồi cạnh bên đó cũng xì xào

“Đại sư huynh, tên đó hồng hách như vậy cũng đến tham gia khảo hạch, có cần ngăn hãm lại không?”

Một Thanh niên mặt vuông, mắt sắc trán cao quai hàm bạnh ra vừa nhìn đã thấy khác biệt. Khí độ hơn mấy người xung quanh neho mắt nhìn về phía đang có kịch hay

“Tên đó chưa phải là đệ tử chính thức. Hiện vẫn là người ngoài, chúng ta không được phép can dự... Nếu hãm vào được Tông Môn thì cũng không ra oai được với ai đâu”

“NHưng hành xử như vậy trước mặt chúng ta. Tên này chẳng coi mấy vị sư huynh tương lai ra gì”

“Gã ăn mặc bần hàn kia nghe sư phụ nói cũng là một gã tu đạo. Ta muốn xem bản lĩnh tên đó như thế nào”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hắt hủi

Đám người lôi tộc, đi đầu là Lôi Cang vẫn tiếp tục buông lời xuống xà. Hướng tiểu Thất Hãn quát

“Tên kia mau đi ra chỗ khác”

Tâm trạng hãn đang không tốt, những người này gây sự với hãn. Xem ra là một sai lầm lớn rồi. Thấy Tiểu Thất đưa bát canh xuống, Nhưng vẫn trở mắt nhìn hãn không biểu tình

“Còn ngồi đấy làm gì...”

“Lôi Cang không cho hãn một trận hãn không biết chúng ta là ai...”

“Đánh hãn thành đầu heo trước mặt nữ nhân... để cho nàng biết cái gã đi cùng mình hèn nhất đến mức nào...ha ha ha”

Mấy tên thuộc hạ rất thích thú thêm dầu vào lửa, những lời đó dường như làm Lôi Cang thấy cũng thú vị, vũ nhục một nam tử ngay trước mặt nữ nhân của mình, thì không tức ói máu mới lạ. Tên này đến từ Phong Tộc... Tộc nhân ít ỏi có đến cũng ko sợ, mà đường xa như vậy ai lại đến cứu mấy người này cơ chứ Nghĩ vậy hãn liền hắt đổ cái bát bánh canh ra bàn, hung hăng vùng một quyền tới mặt Tiểu Thất

“Lăn ra ngoài cho ta”

Lôi Cang hét lớn, trợ uy cho quyền của mình. Nhưng hãn chưa phải là người của Tông Môn, chưa có bí pháp luyện khí. Dù nhục thể nam tử ở trên này có tốt hơn Bạch Thành thì người này cũng chưa so được với Tam Lang. Quyền của Lôi Cang sao có thể làm khó Tiểu Thất, chớp mắt một cái cổ tay Lôi Cang đã bị hãn tóm lấy

“Lại còn dám đưa tay đỡ đòn... Muốn chết”

Lôi Cang lại dùng tay kia tung thêm một quyền, Nếu bình thường thì Tiểu Thất Chi khê vận lực làm đau đối phương cảnh cáo mà thôi, nhưng đám người này chọc hãn nhảm giờ rồi. Bàn Tay củ Hãn kéo Lôi Cang hắt văng ra ngoài trời, Làm hãn chặt vật mới đứng lại được, nhưng cánh tay bị tiểu Thất nắm lấy hồi nãy đã hiện lên vết hằn

Lôi Cang vừa sợ vừa giận hét lớn

“Mấy người các ngươi còn đứng đó làm gì mau đánh hãn cho ta”

Đám người trong quán ăn còn hoảng hốt trước nhục thể của Tiểu Thất, cùng một tay hắt văng đối phương ra ngoài. Đám người lôi tộc thoảng rùng mình, nhưng nghe Lôi Cang nói như vậy, không ai hèn ai, cùng nhau lật cái bàn sang một bên, đồng loạt tung cước

Tiểu Thất ôm lấy nữ nhân xoay mình nhảy ra bên ngoài. Đồng tới tung cước về phía Lôi Cang khiến hãn học máu cả người bay ra phía sau rồi gục xuống trên nền tuyết. Đám người bên trong cũng lao ra đuổi theo chia nhau chặn đường vây lấy Tiểu Thất ở giữa

“To Gan thật, dám ra tay với cả Thiếu chủ lôi tộc. Mau quỳ xuống cho ta”

Tuy là một tên nói, nhưng cả bọn người cùng nhau nhào tới, không đánh được thì khóa hãm lại rồi xử lý. Nhưng Lôi Cang Thổ huyết, một giọt máu đã vương lên Mặt Tiểu Thất, có mùi huyết khí, hình xăm trên người hãn đột nhiên co duỗi bất thường, Cổ Họng của hãn trở nên thấy khô khan, hãn cần tìm cái gì đó để làm cho đỡ khát mới được

Khuôn mặt hãn bắt đầu nổi gân trông rất kỳ dị, rồi bất ngờ hãn gục xuống nắm lấy nhưng cục tuyết không ngừng đưa vào miệng. Dáng bộ của hãn trông

hoang đại không khác gì một con thú, đến độ mấy người xung quanh cũng hoảng sợ không dám tiến lại gần. Mấy người trong quán cũng hiểu kỳ trước hành động kỳ quái của Tiểu Thất

“Kha La muối thấy chưa... cái gã mà muối nói là tốt đây sao... Hắn ta có khác nào một con thú cơ chứ”

Kha lê nói vậy ánh mắt tỏ thêm vài phần quan ngại, và thậm chí cho quyết định của mình khi không cho tên tộc nhân từ Phong Tộc lại gần bọn họ. Kha LA cũng nghẹn lời không nói gì được, nhưng nhìn nam tử đang lẫn lộn bên ngoài, nàng cảm thấy thương tâm nhiều hơn là lo sợ

“Ngoài... ngoài...”

Hắn ăn nhiều tuyết như vậy nhưng không thấy đỡ chút nào, nước không phải là thứ mà hắn cần lúc này, trong không khí còn phảng phất mùi của huyết khí, Hắn nhìn Thấy Lôi Cang đang nằm bất động xung quanh còn có một vài vết máu, hắn hít ngửi nữ nhân đang trên lưng lập tức lao tới như một con hổ đói

“Yêu Nghiệt chó làm càn”

Đại Sur Huynh của Băng Phong Môn quan sát sự việc cũng đoán được phần nào, Tên điên này đang muốn uống máu của người khác đây mà. Đập bần một cái nghe thật lớn, Đại sur huynh vận khí phóng kiếm ngăn cản lại hành động của Tiểu Thất.

Đang lao tới thì cây kiếm chạy lướt qua trước mặt, làm hắn ngừng lại. Khuôn mặt hắn bị lưỡi kiếm rạch qua, máu từ đó bắt đầu chảy xuống. Hắn đưa tay lên rồi quệt lấy vết máu đưa ngay vào miệng, khuôn mặt dần dần ra ngay lập tức lại co lại. Có được vị máu, hình xăm của hắn chợt động nhiều hơn. Ngay lúc này hắn muốn nhiều hơn nữa

...

Lôi Cang sờ tỉnh dậy thì hốt hoảng khi thấy một nam nhân máu me đang hùng hùng tiến về phía hắn, Toang đứng dậy bỏ chạy thì một bàn tay túm lấy vai hắn. Từ đằng sau một cái đầu chợt xuất hiện hàm răng đang cố gắng cắn lấy cổ của hắn

: “Mau cúi đầu xuống”

Đại sur huynh hô lên, cảnh báo cho Lôi Cang cúi mình xuống. Thanh kiếm lại từ phía trước mặt lao tới Tiểu Thất khiến cho hắn phải buông bỏ con mồi. Kỹ thuật dẫn khí của đại sur huynh qua nhiên không tệ hai lần ngăn cản được Tiểu Thất. Lôi Cang thấy đã thoát khỏi nguy hiểm vội cầm đầu bỏ chạy thật xa.

Dương như đã mất đi lý trí, những người xung quanh trong mắt lúc này đều là con mồi, Lôi Cang Bỏ chạy nhưng còn những người khác, Hắn Xoay người lại lao tới một tên khác gần đó

“Mọi người mau lui vào trong quán, việc thu thập tên điên này cứ để cho bọn ta”

Đám người tộc tộc chạy vào bên trong, trước sự điên cuồng của Tiểu Thất. Khi tất cả đã lui vào trong chỉ còn nữ nhân và tên điên đang ngoài đó. Đại sur huynh tiếp kiếp về tay, cùng với mấy tên đệ tử khác xếp thành một hàng dài chặn trước cửa Quán Ăn

“Nữ nhân này do hắn mang tới, vậy cứ để hắn uống máu nữ nhân đó đi”

“Khi ấy chúng ta ra tay cũng chưa muộn... Đỡ phiền phức”

“Đại sur huynh nói phải”

Đúng như lời của đại sur huynh vừa nói. Khi mọi người đã lui vào hết người gần nhất với tên điên chính là nữ nhân mà hắn mang đến từ Phong Tộc. Lúc này nàng chính là miếng mồi ngon không thể di chuyển được.

Nhìn Tiểu Thất vồ tới nữ nhân không thể làm gì chống lại được, tứ chi vô lực, người này đã từng cứu nàng đi từ Phong Tộc đến tận đây, dù hắn có muốn mạng sống của mình thì nàng vẫn chấp nhận không oán một lời. Cũng vì che chắn bảo vệ cho nữ nhân nên, người này mới hóa điên

Nhưng không giống mấy người khác, Tiểu Thất chỉ cắn vào cánh tay thay vì vào cổ, Nữ nhân cắn răng không kêu một tiếng. Chợt thấy cánh tay mình có cảm giác đau? LÀ cảm giác... Tứ chi đã dần có cảm giác trở lại rồi. Sau khi những giọt máu đầu tiên đi vào trong người, Tiểu thất đột nhiên có thể kiểm soát cơ thể, chứ không phải cái hình xăm mặt quỷ trước ngực nữa. Việc này đúng là kỳ lạ, hình xăm này không có đơn giản là một ký hiệu câu Ma Môn như hắn tưởng.

Thoáng giật mình khi thấy mình đang cắn lấy tay của nữ nhân, hắn hốt hoảng lui người ra sau. Rồi hắn lại sờ lên ngực của mình tự hỏi việc gì đang diễn ra ở đây vậy. Hắn lại đi cắn một người để uống máu.

Mọi người thấy hắn có được lý trí cũng có chút khó hiểu, nhưng một ề nguy hiểm như vậy thì không được để hắn tiếp tục ở đây được, bắt hắn và giao cho chương môn giải quyết. Trong lúc mọi người định tuốt kiếm ra thì từ đâu xuất hiện một cự nhân đang hùng hục lao tới, Mặt đất còn cảm giác được sự rung chuyển nhẹ nhẹ

Cự nhân tay cầm theo một sợi xích không ngừng quay tròn trên không, ngồi trên vai là Lãnh U vẫn mặt lạnh như vậy

“Phốc”

Sợi xích lao tới quẩn quanh Tiểu Thất, rồi bị cự nhân lôi đi trên mặt tuyết chạy ra ngoài thành. Lãnh U chợt nhảy xuống bế xốc người nữ nhân lên nói với đám người trong quán

“Hắn ta là Ma Nhân để ta mang hắn ra ngoài thành xử lý”

Nói xong một câu, Lãnh U chợt đập tuyết lảng không bay ra ngoài Thành. Để lại sự hoài nghi

...

“Đại sư huynh Như vậy liệu có ổn không?”

“Yên Tâm đi, Lãnh U là người của Minh tộc, rất hận bọn Ma Nhân... Người cùng lứa với hắn cũng bị ma nhân giết và uống máu rồi... nên hắn mới có độc như vậy. Chúng ta chưa ai có hận thù sâu sắc như hắn đâu”

“Thì ra tên đó là Ma Nhân, thảo nào lại có nhục thể mạnh mẽ như vậy. lại còn hóa điên đi thấy máu nữa chứ”

“Cũng may lần này chưa có tổn hại gì nghiêm trọng. Nhưng cũng nên báo cho Chuông môn thu xếp việc này... Người lạ vào thành nên được kiểm tra kỹ mới được vào”

Ánh mắt mọi người thoáng có sự khinh rẻ pha lẫn uất hận, một tên ma nhân sống ngay giữa chúng ta, mà chẳng hề hay biết. May mà hắn chưa có giết mình. Lần này gặp Lãnh U thì hắn coi như xong đời rồi. Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi sự việc đã qua đi và không ai bị thương quá nặng.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Lãnh U

Tiểu Thất bị Cự nhân dùng dây xích quẩn quanh người kéo ra ngoài thành, tạo thành một vết dài trên mặt tuyết. Phía sau hắn là Lãnh U đang bế xốc nữ nhân không ngừng đập tuyết đi tới. Thoáng chốc đã theo kịp hắn, nhảy lên người của cự nhân thân nhiên ngồi trên vai. Tốc độ của người này đâu có thua Thượng Thủy Phiêu Vân Hành của hắn, bản lĩnh như vậy mà vẫn đi vào Tông Môn xin làm đệ tử. Vậy Bản Lĩnh tông môn còn có nhiều điều cao minh hơn nữa, mới hấp dẫn được loại người thiên tài như thế này

Đã bị kéo xa cách Băng Phong chi thành vài dặm tên cự nhân theo hiệu lệnh của Lãnh U dừng lại ở một ngọn núi tuyết. Quần của hắn đã ướt đẫm. Tất nhiên là do trượt một thời gian dài trên tuyết, không phải hắn sợ hãi. Lý trí đã trở lại hoàn toàn trở lại, hắn nhận ra được người đang đứng trước mặt mình,

Nữ nhân đang nằm trên vai cự nhân bị điểm huyết giờ đang bất tỉnh. Còn Lãnh U đang từ từ tiến lại gần Tiểu Thất, mái tóc đen đưa theo làn gió, khuôn mặt vẫn băng lạnh như thường. Người này bắt hắn ra đây với mục đích gì, nhìn cách hắn nói chuyện dường như không coi người khác vào mắt, Lại sai cự nhân dùng dây xích to bần trôi hắn lại không giống có ý tốt

“Người... Là Ma Nhân tộc?”

Giọng nói có phần lạnh lùng, Tiểu Thất đã tỉnh táo, hắn không biết chuyện gì vừa xảy ra ở Trong Thành khiến người khác lại hắt hủi hắn như vậy

“Ta... Không phải Ma nhân tộc gì đâu”

Lãnh U lại xấn tới

“Người không phải?... Vậy thì người tại sao lại hóa điên muốn uống máu người khác?”

Tiểu Thất ngạc nhiên, không tin vào lời mình vừa nghe được

“Ta... uống máu... người khác”

“Người không thấy trong người mình khác lạ sao?”

Tiểu Thất lơ mơ nhớ lại chuyện hồi nãy

“Sau khi đánh tên kia học máu... tự nhiên ta lạ cảm thấy cổ họng khô khan lạ thường chỉ muốn tìm cái gì đó uống để giải tỏa cơn khát... ta vội lấy mấy nắm tuyết ăn thử nhưng không có đỡ... Sau đó ta... Ta...”

Những hình ảnh sau đó cũng dần hiện ra một cách mơ hồ, hắn lao tới định cắn vào cổ Lôi Cang... Rồi bị thanh kiếm của một đệ tử Tông môn ngăn lại... Hắn quay phắt sang phía cự nhân nhìn vào người đang gục trên vai

“Người đó còn sống không...?”

Lãnh U quay mặt sang hướng khác, làn tóc đen che khuất không thấy cảm xúc

“Không sao?... ngươi chỉ cần vào tay của nàng ta, Mà ta không hiểu vì sao ngươi uống máu người này lại lấy lại được lý trí. Lẽ ra ma tính trong người của ngươi càng phải bạo nộ mới phải”

Tiểu Thất thả lỏng người hướng mắt lên thiên không, nằm dài trên nền tuyết

“Ngươi cũng là đến lấy mạng ta phải không?...Ra tay đi”

Việc hấn tiếp xúc với huyết khí khiến thần trí điên loạn hấn đã phát hiện từ lâu, Không ngờ nay lại đến mức không khống chế được hành động, lần này là lần đầu hấn uống máu của đồng loại, lần sau chưa biết còn biến thành dạng gì đây. Liệu hấn có khi nào lại mất đi nhân tính hoàn toàn trở thành một ác ma nào đó... Người này đã trông thấy sự việc, lại là người của Tông Môn, chắc không tha cho hấn.

Lãnh U tiến lại gần cúi người bên cạnh hấn. Đưa tay cầm lấy đầu dây xích từ từ tháo bỏ ra. Dây này đầu phải nhỏ và nhẹ, nó rất to và nặng là khác. Vậy mà người này đáng người mạnh mai lại nhẹ nhàng tháo bỏ, trông chẳng tốn chút sức nào. Khiến Tiểu Thất vốn tự tin về nhục thể cũng thầm cảm thán “Người này không có đơn giản, nhục thể có thể còn vượt xa hấn”

“Ngươi không giết ta sao?”

Khi quãng bỏ sợ xích, bàn tay nhỏ nhắn của Lãnh U từ từ kéo áo của Tiểu Thất ra, làm lộ ra hình xăm mặt quỷ màu đỏ đã phai đi phần nào. Nhìn một lúc khoe miệng Lãnh U khẽ cong lên, nhưng thoáng chốc thôi lại trở lại lạnh lùng như cũ

“Không ngờ ...ngươi lại có hình xăm này... Từ đâu ngươi có nó”

Tiểu Thất chần chừ, người này nhận ra ký hiệu của Ma Môn?... Vậy thì khó rồi.

“Ta đến từ phía nam... Ngươi cũng là người của Ma Môn?”

Lãnh U im lặng hồi lâu ngắm nhìn Tiểu Thất làm hấn có chút ớn lạnh, hồi lâu hấn mới lên tiếng

“Xem ra có chút hiểu lầm... ngươi không phải là người ở đây, và ta cũng không phải người trong Ma Môn mà ngươi nói”

Lãnh U thờ một hơi quay lưng về phía cự nhân. Tiểu Thất thấy hồ nghi vội vàng đứng dậy

“Ngươi biết gì đó về hình xăm này đúng không? Có thể nói cho ta được hay chăng?”

Lãnh U ngoảnh mặt lại một lúc rồi nói

“Vô danh tiểu tốt, thấy người từ ngoài đến Bắc Phong ta không lấy mạng người... Ngươi đi đi”

Mọi chuyện quá mơ hồ, Tiểu Thất không thể cứ thế mà đi được, hấn phải biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Người trước mặt hấn và cả hình xăm trên người cự nhân rất quen thuộc, Tiểu Thất chạy tới đưa tay chạm vào vai Lãnh U, đôi vai nhỏ nhắn giống hệt của nữ nhân khiến Tiểu Thất chột dạ

Chưa kịp thu tay lại thì, Lãnh U đã xoay người vừa gạt tay của Tiểu Thất vừa tung một quyền đến trước mặt gã, Quyền đầu Tiểu Thất lui về sau né được, Nhưng nếu muốn nói chuyện dò hỏi thông tin thì phải cho đối phương biết hấn cũng không phải kẻ vô danh. Quyền thứ hai của Lãnh U hấn không né mà dùng quyền đối lại, lấy cứng đối cứng

“Xoạt xoạt...”

Đôi chân tiểu Thất đồng thời trượt về sau tạo thành một vệt dài trên tuyết, cánh tay phải đối quyền lúc này đã tê rần, mấy ngón tay run run không tự chủ được. Nhìn lại đối phương vẫn đứng đấy, tay chấp ra sau khuôn mặt không cảm xúc, Quyền vừa rồi Tiểu Thất dùng hết sức thì hấn bị gãy mất cánh tay. Cứng đối cứng mà đối phương trông rất bình thản

“Ngươi là người có nắm đầm mạnh nhất ta từng gặp. Chuyện của ta chắc người biết ít nhiều, xin hãy nói cho ta biết... Ta không muốn một ngày nào đó mình trở thành một con quỷ...”

Lời nói chậm rãi, như muốn nắn ni đối phương. Lãnh U vẫn chấp tay sau lưng nên Tiểu Thất không biết Cánh tay của Lãnh U sau va chạm hồi nãy cũng đã nổi gân xanh. NGười như vậy cũng đủ tư cách để hấn nói chuyện rồi

“Ngươi cũng không tệ... Cũng được vậy ta sẽ làm phúc nói cho ngươi nghe”

Hai người tiến lại gần chỗ cự nhân, ngồi lên vai vừa đi về phía Đông vừa nói chuyện. Những câu chuyện về vùng đất Bắc Phong của Quy Nguyên Đại lục

“Chắc ngươi cũng biết Bắc Phong có 25 Tộc nhân, mỗi tộc có một kỹ xảo chiến đấu rất đặc trưng, cùng những khả năng kỳ lạ. Phong tộc di chuyển nhanh... Huyền Tộc thì dùng đao kỳ ảo làm người ta rối mắt như đi vào mê trận... Lôi Tộc thì có khả năng truyền lời điện vào đòn công kích... Còn

Minh Tộc chúng ta thì dùng thuận và Thuận hóa yêu thú. . .

Trong các tộc nhân có một tộc gọi là Cự Nhân dáng người cao lớn, nhục thể hơn người bình thường nhưng trí tuệ của họ không được tốt nếu không muốn gọi là ngu ngốc. . . chính vì vậy họ rất dễ trở thành nô lệ cho các tộc nhân trong xây dựng, đào hang đá. . . Nhưng trong các tộc nhân có một bộ tộc là Huyết Tộc dùng Cự nhân làm công cụ cho việc đánh chiếm cách Bộ Tộc khác. . . Bọn họ có một bí pháp có thể thấu tóm được tâm trí cũng như hành động của Cự Nhân, khiến chúng trở nên điên cuồng, khát máu và hiếu chiến sau này người ta gọi chúng là Ma Nhân

Trong lúc còn chưa lớn mạnh, nhận thấy sự nguy hiểm của Huyết Tộc và Ma nhân, các bộ tộc đã hợp lực, đánh đuổi bọn họ đến vùng Băng Phong Chi Cực xa xôi ở phía Bắc một số khác lại chạy tán loạn khắp đại lục, Băng Phong chi cực lạnh giá quanh năm, nơi đó không có thức ăn chính là từ địa. Vì vậy không ai muốn đến đó cả. Năm tháng qua đi chẳng còn ai nhớ đường đi đến đó nữa”

“ vậy hình xăm của ta là như thế nào”

Tiểu Thất đã hiểu vì sao lại ít người biết đường đi Băng Phong Chi Cực, nhưng việc hình xăm mặt quý vẫn làm hắn băn khoăn

“ Việc này phải kể đến bí pháp của Huyết Tộc, đến nay vẫn là một bí ẩn, Chỉ biết là một Cự Nhân sau khi bị dùng bí pháp lên người biến thành trở nên hung ác biến thành Ma nhân. Ma tính của họ thấm vào xương, dù có chết đi vẫn còn sót lại. Phần xương bị đốt thành tro vẫn Ma tính vẫn còn chưa tiêu tan. Dù thấy bí pháp của Huyết Tộc lợi hại đến mức nào. Cự nhân đi theo ta là một con chưa biến thành Ma nhân, mới chỉ có vết to bám bên ngoài thôi, nhưng đã lau qua mấy lần vẫn còn hình thù để lại. Nếu là phần tro đấy mà ngấm vào trong người thì nó cũng sẽ biến thành Ma nhân có sức lực và sự hung ác y hệt”

Ngừng một lúc, Lãnh U hướng sang phía Tiểu Thất

“Ta cho rằng hình xăm của ngươi có một ít tro tàn của Ma Nhân pha lẫn trong đấy, xét về hình dạng của hình xăm thì ta lại càng chắc chắn nhận định của mình là không sai. Nếu ta đoán không sai thì cơ thể của ngươi cũng giống với ma nhân, ngoài nhục thể cường đại thì còn không bị độc được tác động”

“ Đúng là ta không bị trúng độc. . . nhờ đó mà mấy lần thoát khỏi hiểm cảnh. Vậy là một ngày nào đó ta cũng thành một ma nhân, mất đi nhân tính? Sao ngươi còn thả cho ta đi”

Lãnh U lắc đầu

“ Không dấu gì ngươi. . . Lãnh U ta cũng chính là một Ma Nhân?”

Tiểu Thất hốt hoảng không tin vào mắt mình, người này thần lực hơn hắn nói là Ma nhân cũng hợp lý, nhưng sao hắn lại không bị mùi của máu làm điên loạn, ngược lại còn rất ung dung còn đến Tông Môn xin làm đệ tử

“Ngươi không tin cũng không ảnh hưởng gì đến ta. . . Bản Thân ta cũng không biết mình đã có dòng máu Ma Nhân trong người từ lúc nào, có thể là nhiệm vụ từ lúc nào không hay. Nhưng ta biết nó ở trong người ta từ rất lâu rồi. Khi ấy ta cùn với mấy đứa cùng tuổi khác đi dạo chơi bên ngoài, vô tình có một người bị ngã huyết dịch chảy ra làm ta có cảm giác thèm thuồng, không tự chủ được ta lao tới và người biết rồi đấy, mấy đứa đi cùng ta hồi đó chẳng đứa nào còn sống cả.

Phụ Thân ta là tộc trưởng, phát hiện ra sự việc ta là ma nhân, liền giam ta lại mấy năm liền. Không cho ta tiếp xúc với Yêu Thú, hàng ngày chỉ có một thứ người đến đưa thức ăn cho ta, người đó là muội muội của ta, nhưng rồi chính ta cũng làm mất người em gái của mình. Về sau có một vị cao nhân thần bí đi qua tộc của ta, nghe được truyện này liền nghĩ ra hạ sách phệ đi vị giác và khứu giác của ta. Đổi lại còn truyền cho ta ít bản lĩnh.

Thì ra người này còn có vẻ khổ tâm hơn cả hắn nữa, Tự mình giết đi người quen để rồi cô độc một mình.

“Băng Phong Chi Môn rất lợi hại sao, mà mọi người và nhất là một người có bản lĩnh như ngươi phải đi vào đó làm đệ tử”

“ Băng Phong Chi Môn là tông môn lớn nhất ở Bắc Phong, người khai lập ra là Băng Phong Lão Tổ cũng đã hơn nghìn năm trước, Nhưng khi đó mọi thứ được chỉ dạy còn chưa có hệ thống rõ ràng, đến thời của Tuyệt Liên Tiên Tử thì mạch lạc hơn, Tông Môn chia làm hai hướng tu luyện Băng Phong Môn chuyên dùng Băng tuyết làm công kích, khống chế địch nhân, yêu thú. Một hướng khác là Huyền Phong Môn chi tu về khí, có thể tự do bay lượn hay đơn giản như Đệ tử cách không sử dụng kiếm để đối phó với người vậy. Tuy chia làm hai hướng nhưng hoàn toàn có thể kết hợp lại hỗ trợ với nhau. ta đến Băng Phong Chi Môn bái nhập làm đệ tử để rèn luyện tinh thần lực tự khống chế Ma Tính khi bạo phát.

Vậy ra những người hắn đang tìm kiếm đều có thọ mệnh hơn phạm nhân rất nhiều, một người đã hơn nghìn năm, còn người kia cũng đã mấy trăm năm. Tu chân đạt tới đỉnh cao liệu có được thọ ngang trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Băng phong chi cực

Thầm nghĩ lại sự việc. Hình xăm này của Huyết Y Đường lại có liên quan đến Huyết Tộc và Ma Nhân ở tận Bắc Phong. Vậy ra ngay từ khi hắn bị hình xăm này dính lên người thì bọn họ đã liệu trước Tiểu Thất bị Ma Tính nhậm thể, muốn giải trừ việc này phải quay lại tìm bọn họ. Như thế chẳng phải lại một lần nữa chui đầu vào rọ sao.

“Ngoài cách phế bỏ Vị giác và Khứu giác thì không còn cách nào khác ngăn được ma tính phát tác?”

“Cái này ta cũng không rõ. Ta và cự nhân đều làm như vậy, ăn uống cẩn thận nên chưa có dấu hiệu gì. Nhưng về sức lực của nhục thể thì ta vẫn tùy ý sử dụng”

Vội nhớ lại vụ hắn bị biến thành Tê Phàm Ma Môn, Tiểu thất hỏi

“Ta bị một đám người truy bắt, bọn họ muốn dung cơ thể ta làm Tê Phàm. Bọn họ muốn thay thế tâm mạch Ma thú vào nhục thể của ta. Không biết Ma thú và Ma nhân ở Bắc phong có phải là một không, nếu đúng như vậy thì người bị cấy ghép sẽ ra sao”

Lãnh U nghe vậy ánh mắt có vẻ dăm chiêu

“Nếu có chuyện này thật thì người chính xác sẽ biến thành một ma nhân, dù người có phế đi hai giác quan của mình cũng không thay đổi được gì. Điều đáng sợ nhất chính là một Ma Nhân biết suy nghĩ hành động như con người. Nhục thể hơn xa phàm nhân lại có suy nghĩ, có thể kết hợp tu luyện Công Pháp, lại thêm ma tính trong người, theo người thì người đó có thể làm gì?”

“Vì vậy ta mới chạy trốn đến tận đây, tự nhiên có người ban cho ta một sức mạnh khủng bố, ta cảm thấy sợ hãi hơn là vui mừng”

Hướng mắt về phía bắc, bầu trời có vẻ âm u lạ thường. Lãnh U hít một hơi sâu, rồi quay sang tiểu Thất

“Ta và ngươi cũng có chút điểm chung, nếu người đã muốn đến Băng Phong Chi Cực, vậy để ta đưa ngươi đi một đoạn”

“Ngươi không về Tông Môn sao?”

“Ta đã báii nhập rồi, giờ có thể lấy lý do về Minh Tộc chuẩn bị mấy ngày... Lúc này bọn họ đang nghĩ ta đang hành xác một tên ma nhân nên không quá để ý đâu”

Tiểu Thất cũng bót lo lắng, ít ra là hắn đã hiểu chuyện gì đang xảy đến với mình, đi đến một nơi vắng vẻ không người cũng tốt. Nhìn người trước mặt tự nhiên hắn thấy người này cũng có phần giống mình đấy chứ. Nhưng có gia thế và không phải trốn tránh như hắn.

“Ta là Thổ Vương... Cảm ơn ngươi đã giúp đỡ”

Lãnh U chợt mỉm cười, chẳng biết hắn đã tắt nụ cười từ lúc nào nay mới lại hiện lên rõ ràng như vậy

“Thổ Vương... Con thô đế...”

“Lãnh U... Tên của người nghe mà đã u sầu rồi... Nói thật người cười lên cũng đẹp lắm đấy chứ... chỉ là ta vẫn không biết ngươi là nam hay là nữ?”

Thấy hắn không trả lời Tiểu Thất có chút chột dạ, không lẽ người này là “Gay”, nên mấy câu hỏi tế nhị kiểu này không muốn trả lời. Nhưng mái tóc mềm mại, đôi môi mọng như thế kia thật khó mà tin được là một tên bán nam bán nữ

“Nữ nhân đi cùng ngươi có chút đặc biệt, hình như huyết dịch của nàng ta có thể làm ngươi tỉnh táo trở lại”

Lãnh U nhìn sang nữ nhân bên cạnh lái câu chuyện sang hướng khác trước cái nhìn soi mói của Tiểu Thất, Ngoài mấy vị cao tăng ở Tông Môn, đây là người đầu tiên dám lại gần bắt chuyện với mình từ khi mình được thả ra

“Người đó có băng thạch nghìn năm tích tụ trong người, hình như huyết dịch làm giảm được ma tính trong người của ta thì phải”

Nhìn nữ nhi đang bắt tỉnh Lãnh U ngờ vực

“Ngươi định làm gì với nàng ta?”

Tiểu Thất thờ dãi

“Ta cũng chưa biết, nhưng ta không có ý định sẽ dùng huyết dịch của nàng để giảm bớt ma tính. Trước mắt ta cứ đưa nàng đi tìm Băng Phong lão tổ. Nàng bị Băng phong nắm bắt động đã ba năm, khó khăn lắm mới có chút chi giác. Nhân cơ hội này hi vọng lão tổ có thể mở lòng từ bi truyền dạy cho nàng chút công pháp luyện hóa Băng Thạch. Nếu không thì tiêu trừ hàn khí trong người nàng đi cũng được.”

“Sao ngươi phải tốn nhiều tâm tư như vậy, nàng ta là gì với ngươi?”

Tiểu Thất chép miệng

“Không có gì quá mật thiết, một nữ tử của Phong tộc có Băng Thạch trong người mà thôi, Tiễn đường đi Băng Phong Chi Cực ta mang người đó theo”

Lãnh U buông một câu mập mờ

“Nàng ta cũng đâu đến nỗi. Nếu người đó là không phải nữ nhân người có làm như vậy không?”

Tiểu Thất thoáng nhú mày, Đối với câu hỏi này nếu là nam nhân thì hẳn có cứu không? Nhất thời không trả lời được. Hình như hẳn cũng hơi chăm sóc nữ nhân tận tình quá thì phải đổi lại là nam nhân có lẽ không được như vậy thật, nhưng...

“Ta vẫn sẽ làm vậy nếu người đó là nam nhân, nhưng liệu người đó có chịu nhận sự giúp đỡ của ta hay không?”

Nữ nhi thường tình đa số là yếu đuối mỏng manh, nhận sự giúp đỡ là bình thường. Nhưng nam nhân, nhất là ở Bắc Phong rất chú trọng bản lĩnh, lòng tự trọng rất cao, đâu thể dễ dàng nhờ vả, cầu xin người khác.

“nam hay nữ, già hay trẻ, xấu hay đẹp... với ta mà nói cũng như nhau, nếu sinh mạng họ gặp nguy hiểm cần sự giúp đỡ thì ta rất khó từ chối. Bản tính của ta là rất khó từ chối sự cầu xin của người khác. Nhưng sao người lại hỏi vậy?”

Lãnh U thoáng ngập ngừng

“Ta chỉ hỏi vậy thôi... Phía trước mặt là đường đi đến Băng Phong Chi Cực rồi... Ta cũng chỉ đưa được người đến đây”

Phía trước là một khoảng rộng bằng phẳng, phía xa là một khoảng trời màu đen, không có tuyết rơi và cũng không có gió. Tiểu Thất ngơ vực, đang muốn hỏi lại thì Lãnh U đã giải thích thêm

“Phía dưới khoảng trời u ám kia chính là Băng Phong Chi Cực nơi mà người muốn đến. Tuy thấy trước mặt nhưng đường còn dài nữa mới đến được. Phía dưới là một biển nước bề mặt đã bị đóng băng. Người có thể đi qua đó, nhưng cũng nên cẩn thận vì mùa xuân tới lớp băng sẽ mỏng đi nhiều rất nguy hiểm, Người không nên đi qua vào thời gian đấy”

“Lần này đi có quay trở lại hay không ta cũng không rõ... Có thể một đi không trở lại. Một kẻ phạm nhân như ta có thể đặt chân đến một nơi xa xôi nhất trên đại lục, Cũng...tốt...”

Hai người hướng ánh mắt về phía khoảng trời U ám, suy từ hồi lâu

“Chỗ đó nguy hiểm thập phần chưa ai đi sang đó mà trở về được, Người đã có dũng khí đi đến đó cũng hơn được rất nhiều người rồi, hi vọng có thể tìm thấy người đó chữa trị cho nữ nhân”

Cười gượng gạo nói đôi câu rồi từ biệt

Tiểu Thất lại công nữ nhân đi về phía trước, sói nhỏ không đi theo hẳn, nó đã ở lại Băng Phong Chi Thành. Cũng tốt, sau lưng hẳn chẳng còn vướng bận gì. Hẳn đi đến một nơi không có nhân loại sinh sống Chẳng còn Ma Môn, Tiên Môn. Không có đấu đá tranh giành. Chỉ có không gian trắng xóa vô tận, Bóng dáng hai người nhỏ dần rồi biến mất giữa cánh đồng tuyết.

Lãnh U thở ra một ngụm khí, dõi theo hồi lâu, thấy bóng người đã nhỏ dần, cũng quay lại ngồi lên vai cự lộc, Hướng về Băng Phong Chi Thành, trở lại tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Dạo bước

Càng đi sâu vào Băng Phong Chi Cực trời càng lạnh hơn, gió rít từng cơn kèm theo tuyết rơi giữa nền trời xám xịt làm chùn bước nhân loại đi không ít. Khoảnh không gian trước mặt là những đụn tuyết trắng mấp mô che khuất tầm nhìn không ít. Quả thật rất dễ làm người ta bị lạc nơi đây, Đúng là nơi này không nên dành cho nhân loại

Tiểu Thất công trên lưng nữ nhân, cân nặng của hai người làm chân của hắn lún sâu quá đầu gối, chậm rãi tiến về phía trước làm hắn có chút suy nghĩ, “Mình có phải một tên ngốc không?...Mình đang làm gì giữa chốn này vậy?” ngẫm lại thì hẳn đang đi tới chân trời góc bể mà người ta vẫn thường nói, Một nơi chỉ có bậc đi nhân mới đi tới nơi này. Còn phạm nhân như hắn chắc là những người đầu tiên.

Giữa đường không được phép nghỉ ngơi quá lâu vì tuyết sẽ chôn vùi họ mất, khi tỉnh dậy thì chẳng còn biết phương hướng nữa. Địa hình trước mặt luôn biến đổi, nếu muốn đi đến nơi đó thì đôi chân của họ không được quay sang hướng khác, ánh mắt cũng chỉ được nhìn về một hướng

Sau khi ngủ dài tầm một ngày, sau khi bị Tiểu Thất cấn, nữ nhân đã tỉnh trở lại. Nhìn không gian xung quanh, thậm chí cảm nhận cơ thể mình, giờ này đã có chi giác giác lại. Nữ nhân chợt mở lời phá vỡ sự im lặng

“Đại nhân, cho tiểu nữ xuống đi”

Tiểu Thất thoáng ngừng lại tự hỏi có phải hắn bị ảo giác

“hình như tiểu nữ có thể đi lại được rồi”

Đôi tay nhỏ nhắn đang ôm lấy cổ hắn và đôi chân của nữ nhân khẽ cựa quậy. Tiểu Thất vội thả người xuống trong lòng có chút vui mừng pha lẫn hiếu kỳ

“Người đi lại được rồi?”

Bước chân đầu tiên có vẻ lảo đảo nhưng dần dần ổn định, nữ nhân chậm rãi đi về phía trước thêm vài bước, vung vẩy đôi tay đảo mắt nhìn quanh, khẽ hít một hơi dài thỏa mãn. Sau ba năm cuối cùng cũng có ngày đứng được trên đôi chân, đây chính là tự do. Một cảm giác vui sướng ập đến, nữ nhân không tự chủ được nhảy lên mấy cái

Tiểu Thất nở nụ cười khuôn mặt vẫn đờ đẫn, chuyện này là sao? Tự nhiên nàng lại có thể tự do đi lại, do hắn cần nên như vậy hay là băng Thạch trong người nàng tại nơi lạnh giá như chỗ này lại phát sinh việc gì đó kỳ quái. Mà nhìn nữ nhân như vậy hắn cũng vui mừng, nhưng có chút tiếc nuối, hết người trên lưng giữ ấm rồi. Không biết người có băng thạch trong người có thấy lạnh không còn hắn thì thấy sau lưng có phần trống vắng rồi đây

“Đại nhân, tiểu nữ đi lại được rồi”

Nữ nhân cười tí mắt chạy lại chỗ Tiểu Thất nắm lấy tay hắn, và hình như cũng lan truyền niềm vui sang cho hắn vậy, Tiểu Thất mỉm cười

“Chúc mừng người”

Nhìn nữ nhân như vậy hắn cũng có chút nghi ngờ, nàng đã khỏi hẳn chưa hay chỉ nhất thời mà thôi. Địa phương này có lẽ khác biệt nên cơ thể nàng sinh ra dị biến, nếu quay về thì lại tái phát thế chẳng phải nhọc công sao. Hắn lại đang đi đến tận cùng của đại lục không dễ quay về lúc này được, chưa biết có gặp được lão tổ hay không nhưng quyết định cuối vẫn là đi tiếp. Còn nữ nhân thì...

“Giờ người đã đi lại được vậy thì còn đi tiếp hay quay về?”

Câu hỏi làm nữ nhân hoán lại sự vui sướng trầm giọng nói

“Vậy đại nhân thì sao? Người đi tiếp hay quay đầu”

Khẽ thở dài hắn đáp

“Ta vẫn đi tiếp, mục đích của ta là đến Băng Phong Chi Cực, chỗ xa nhất trên đại lục chưa ai tới. Còn ý nguyện của người giờ đã hoàn thành rồi, đã làm chủ được bản thân vậy người hãy tự quyết định đường đi cho mình đi”

Nữ nhân suy tư hồi lâu rồi nở nụ cười chậm rãi đáp

“Vậy... cho... tiểu nữ đi cùng người nhé”

Tiểu Thất thầm đánh giá một lượt, từ ngày hắn mang người này đi, đây là lần đầu hắn đứng nói chuyện trực diện với nữ nhân này, về con người của nàng hắn cũng chưa rõ. Nhưng quyết định đi theo hắn là đúng hay sai đây? Về Phong tộc một mình có thể nguy hiểm, bệnh có thể tái phát khi đó khó có người cứu. Còn đi với hắn cũng không chắc sẽ an toàn có khi nguy hiểm hơn không ít nhưng còn Tiểu Thất, hắn đi cũng sẽ chiếu cố đến nàng

“Người không sợ.. ta sẽ lại cắn người lần nữa sao? Lần tới có thể mất mạng thật”

Dù biết là máu của người này làm hắn tỉnh lại chứ không làm hắn bạo phát ma tính, nhưng Tiểu Thất vẫn muốn nghe suy nghĩ của người này

Nghĩ lại ngày trước thấy Tiểu Thất lao tới mình như một quái thú, Nữ nhân có chút ái ngại nhưng cũng nhanh chóng qua đi

“tiểu nữ vẫn còn nhớ khi mới rời Phong Tộc... Phụ mẫu đã nói tiểu nữ là người của đại nhân rồi... Dọc đường người không bỏ rơi lại tổn không ít công sức... dù người có ăn thịt...Tiểu nữ cũng không oán trách”

Tiểu Thất nên mừng hay là buồn đây, cứu người được đền đáp kiểu này hắn không có thoải mái, nhưng quãng đường trước mắt có người đi cùng cũng đỡ buồn chán

“Vậy chúng ta đi tiếp thôi... Chúng ta vẫn nên gặp Băng Phong Lão tổ, bệnh của người mới khỏi hoàn toàn được”

Hai người sánh bước đi tiếp vừa đi vừa trò chuyện

“Tiểu nữ suốt quãng đường đi theo người vẫn chưa hiểu vì sao người lại đến Bắc Phong để làm gì. Người từ đâu đến”

“Ta đến từ phía nam... chỉ là chỗ ở của ta gặp nạn, có người muốn truy sát ta, nên ta chạy trốn lang thang đến vùng này.”

“Đại nhân là người tốt, sao lại có người muốn giết người chứ?”

Tiểu Thất cười mỉu

“Chính vì ta thích làm người tốt, nên mới bị người khác lợi dụng. Mọi người xung quanh cũng vì ta mà gặp nạn”

“Vậy đám người đó chắc hẳn rất xấu xa? Mới đi lợi dụng người tốt như người làm chuyện xấu”

Xấu xa ư? Đúng là xấu thật, nhưng cũng do bản thân hắn quá ngu ngốc. Tiểu Thất trầm tư

“Đúng là bọn người đó nham hiểm thật, nhưng cũng là tại ta thích xem vào chuyện người khác? Cũng vì giúp người nên ta mới bị vướng vào thôi, sau lần đó ta tự nhủ sẽ không giúp một ai nữa, nhưng người biết đáy bản tính con người vốn khó đổi nên ta lại vướng vào chuyện giúp người”

“Vậy là tiểu nữ có phúc rồi hi hi”

Nhìn nàng cười như vậy xem ra không phải lạnh lùng như một người đang có trong mình Băng Thạch a. Thoạt trông cũng dễ nhìn cảm giác dễ nói chuyện hơn vị Tuyết Liên tiên tử, cũng phải thôi, người đó tuy trẻ thật nhưng cũng mấy trăm tuổi rồi. Không biết lão tổ sống nghìn năm thì như thế nào?

“Đại nhân có bản lĩnh lớn như vậy... không biết đã có người nhớ nhung chưa?”

Hết chuyện hay sao lại nói chuyện này? Chuyện tình cảm thực sự hắn không quá chú ý thật, từ lúc xuyên đến thế giới này cũng gặp qua vài nữ nhân, tướng mạo cũng xinh đẹp dễ nhìn. Nhưng người làm hắn rung động thực sự chỉ có một người, nhưng giờ chắc đã vào tông môn rồi, Hắn còn phé đi người trong mộng của nàng, lại thêm hắn hiện tại có thân phận của một gã Ma Môn chắc chắn không có kết quả gì rồi

“Ta... không có”

Nữ nhân có vẻ không tin lắm

“Vậy sao..?”

Tiểu Thất đáp

“Thực ra là bản thân ta nghĩ nhiều mà thôi, người đó đã từ chối thành ý và giờ đã gia nhập tông môn rồi, sau vụ đại nạn ở Bạch Thành thì ta chẳng còn để ý mấy chuyện này nữa”

Thoáng có chút ngượng ngùng, nữ nhân len lén nhìn hắn

“Vậy sau này đại nhân có để ý mấy chuyện ... nữa không”

Tiểu Thất thoáng trông thấy bèn nở nụ cười nhạt có chút nan giải

“Ta bị truy sát suốt ngày chốn chạy là chính, cuộc sống nay đây mai đó, có người nào đi theo thì người đó sẽ chịu khổ mà thôi”

“Tại sao người không vào Tông Môn học bản lĩnh, nếu như vậy thì không sợ đám người xấu nữa, Khi đó chẳng cần phải chạy trốn làm chi nữa”

Bảo hắn đi học ở Tông Môn ư?, người truy sát hắn chính có mà tà cũng có, chắc hẳn tin tức về hắn đã lan đi không ít, hắn chạy chốn khỏi tay của Huyết Diện Hắc Y đường, bọn họ không để cho hắn yên ổn, Việc hắn ra tay sát hại ba đệ tử Cửu Huyền Môn chắc chắn Các Tông Môn thuộc tiên môn gần đó cũng sẽ không tha cho hắn với lại

“Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu... Với lại bản lĩnh của Tông Môn cũng đâu có gì ghê gớm, ta không báii nhập vẫn có thể hư không không vật đây thôi...”

Việc này hắn nói đúng được một phần, và nữ nhân đi cùng hắn nhiều ngày cũng biết nhưng bản lĩnh của Tiểu Thất, nhưng nàng đang định nói thêm điều gì đó thì chợt trong không trung có tiếng nói vọng tới

“Không cần báii nhập tông môn mà vẫn có thể không vật? Người là kẻ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Băng phong lão tổ

Nhận thấy có tiếng nói vọng tới hai người thoáng rùng mình, chỉ nghe tiếng chứ không thấy người. Thì ra hai người mới nói chuyện nên không để ý mình đã đi sâu vào Băng Phong Chi Cực, nơi này gió lặng tuyết không rơi, bên trên là khoảng trời xám xịt

“Tiền Bối có phải là Băng Phong lão tổ?”

Tiểu thất vận khí hô lớn, nhưng so với giọng nói lúc nãy vẫn kém xa. Chợt nghĩ tới vừa rồi có thể là vị cao nhân lão tổ mà mọi người nói tới

Không gian đang tĩnh lặng thì phía trước mặt hắn một luồng gió không biết từ đâu tới tạo thành một vòng xoáy, không gian ở giữa có chút biến ảo dị thường. Từ trong đấy một lão giả cả người trắng toát và mái tóc đến làn da, y phục đều một màu. Riêng đôi mắt thì chỉ thấy một đạo lam sắc ánh sáng lóe lên, Lão giả từ từ bay tới trước mặt hai người

“Cuối cùng Các ngươi đã đến rồi?”

Tiểu Thất thoáng ngạc nhiên

“Người biết trước chúng tôi sẽ đến?”

Không thấy mở miệng chỉ thấy cái đầu lão giả gật nhẹ

“Từ khi ngươi đặt chân ra khỏi đất liền, ta đã cảm nhận được một khí tức quen thuộc đang tiến về phía này. Thấy hai người đi chậm quá nên ta đã giúp ngươi một phần”

Thì ra đã biết từ mấy hôm trước, lão giả này đúng là cao nhân rồi. Vừa nãy lão tổ nói giúp một phần không lẽ người này đã chữa cho nữ nhân cạnh hắn sao

“hai người đi theo ta”

Tiểu Thất và nữ nhân đi theo lão tổ tiến vào vùng không gian kỳ ảo lúc nãy. Bên trong không khác bên ngoài chút nào nhưng có thêm một căn nhà bằng băng tuyết được dựng trên một ngọn núi tuyết lớn. Lão tổ khẽ phát tay, phía dưới những độn tuyết như những cơ thể sống nâng ba người lên căn nhà trên đấy rồi lại tan ra như chưa có gì

Tiến vào trong nhà tuyết, bên trong chẳng có gì không đồ đạc không thức ăn, chỉ có một giường băng ở giữa

“Thật không ngờ ngoài Tuyết Liên còn có một người khác cũng có Thiên Niên Hàn Băng trong người”

Tiểu Thất có phản ngưng trọng

“Người đã biết bệnh của người này? Có cách nào chữa khỏi cho nàng không?”

Lão tổ vẫy tay ra hiệu cho nữ nhân ngồi lên giường băng, tĩnh tọa ở đó. Lão tổ vừa thi triển một loại tâm pháp nào đó vừa truyền vào người của nàng vừa giải thích

“Đây đâu phải là bệnh, là thiên phú mới đúng... Hàng ngàn hàng vạn người mấy trăm năm mới có một, lại là nữ tử, đổi lại là nam e đã chẳng còn sống đến giờ. Nhưng hàn khí vô hạn trong người mà được luyện hóa thành sức mạnh thì đã chẳng giống người tu chân rồi

“Người tu chân?”

Lão tổ vẫn không ngừng luân chuyển đôi tay trắng xóa của mình tạo thành những luồng khí xoay quanh nữ nhân

“Ngươi đã truyền linh khí vào người này chắc cũng biết sơ qua. Hàn khí từ trong nội thể đi ra không giống với việc hấp thu linh khí từ bên ngoài vào cơ thể như tu tiên giả. Nói cách khác thì họ chẳng cần tu luyện cũng có thể có được bản lĩnh như người tu tiên. Ngươi đã gặp Tuyết Liên rồi phải không? ta thấy trong người này có khí tức của nó”

“Là tiên tử bảo chúng tôi đến gặp lão tổ”

Lão Tổ mỉm cười vẫn giữ vẻ điềm đạm, vận công thêm một lần cuối thu hồi khí. Nữ nhân vẫn ngồi đó xung quanh nàng vẫn còn luồng khí ba động

“Cũng phải... chẳng mấy người biết ta ở đây, mà cũng chẳng ai lại đến tìm ta ở một nơi như thế này”

“Lão tổ người đó sao rồi”

Ra hiệu cho hắn đi ra ngoài theo lão tổ, dường như không muốn làm kinh động người bên trong ngắm nhìn không gian rộng lớn hoang vu trước mặt lão tổ nói

“Cũng không còn gì lo lắng, ta chỉ bức hàn khí tích tụ ở nhục thể trong người ra ngoài mà thôi, thiết nghĩ nếu ngươi đủ nội khí có lẽ cũng chữa hẳn cho nha đầu đó được. Cách làm chúng ta giống nhau chỉ là ta bỏ khuyết cho phần thiếu sót của người mà thôi. Với lại ta có công pháp luyện hóa hàn khí thành sức mạnh, cái này chắc ngươi có nghe qua”

Tiểu Thất trầm gật đầu

“Ta thấy một điều kỳ lạ.. Ngươi nói ngươi không bá nhập tông môn vậy sư phụ của ngươi là ai. Theo ta biết pháp quyết tu linh khí chỉ lưu truyền trong

Các Tông Môn của Tiên Môn, “

“Thành thật với lão tổ, ta cũng chỉ tình cờ học được Thủy Mặc Tâm Pháp cùng với sự chỉ điểm của một cao nhân thần bí, rồi tự lĩnh ngộ ra được mà thôi”

Những thiên tài trong mắt lão tổ cũng chẳng có mấy người, ngoài trừ người có băng thạch trong người, các nhân vật tu chân hậu bối khác không làm lão bận tâm

“Thì ra ngươi học theo tâm pháp của Thủy Mặc Lão Tổ...chắc cũng đến đây để du ngoạn chứ gì?”

Thấy Tiểu Thất im lặng có vẻ ngạc nhiên lão tiếp tục

“Ngươi luyện công pháp đầy đủ là như vậy, thích tiêu điều tự tại, nhưng ngươi tự luyện đương nhiên không có hệ thống cụ thể khó mà sử dụng hết khả năng của mình”

Nhận thấy đây là một dịp có thể được giải đáp khúc mắc về thế giới này Tiểu Thất cung kính hỏi

“lão tiểu bối tu hành kém cỏi, mong lão tổ khai sáng chỉ cho con đường đúng đắn”

Lão tổ nhìn phía xa gật gù

“Ngươi đến đây cũng là có duyên... ta sẽ chỉ điểm đôi chút, sau này ngươi có cảm ngộ hay không là tùy thuộc vào bản thân”

“Đa tạ lão tổ”

Băng Phong lão tổ hồi tưởng lại hồi lâu rồi bắt đầu lý giải

“Ta sẽ chỉ nói ở đại lục này thôi...giới tu luyện đều mong muốn theo đuổi đạo trường sinh, đồng thời nắm trong tay quyền năng vô hạn. thao túng vạn vật thao túng người khác. Con người càng cố gắng tu luyện càng cố gắng đưa mình đến cảnh giới chân, thiện, mỹ, theo họ thì sẽ dần đạt tới những thứ mình mong muốn thứ mà họ gọi là đại đạo. Nhưng nhìn lại cũng chỉ là một chút quyền lực có thể sai khiến vài người, hàng trăm, hàng nghìn hàng vạn. có người luyện đan được, pháp chế kéo dài thọ mệnh được thêm vài chục năm. Chỉ từng đó thôi cũng làm người ta đầu đá, tranh giành kẻ sống người chết

Chính vì ai cũng muốn mình là kẻ mạnh ở thế giới thực lực vì tôn này, nên không ít người đã tìm hiểu ra những pháp tắc vạn vật, ngoài binh khí, đan dược, thì khí cũng là một pháp tắc giúp người khác trở nên mạnh mẽ hơn, tu luyện đến cảnh giới cao có thể hô mây gọi gió, cắt đôi ngọn núi cũng dễ như trở bàn tay... nhưng tham muốn quyền lực đâu dễ buông bỏ, mới có một chút thực lực đã quay sang tiếp tục đấu đá nhau, kẻ thắng thì há hê hưởng chiến lợi phẩm, kẻ thua thì ôm hận tiếp tục tu luyện đến khi đánh bại được kẻ thù... người qua kẻ lại như vậy khi nào mới dứt

Tông môn lập ra nào có mấy cái không thu thập tài nguyên, có thể là được cung phụng có thể là đi cướp. Chung quy vẫn là muốn nâng cao thực lực dựa vào thực lực mà không hề gây uy áp cho kẻ khác. Chính ta cũng lập ra Băng Phong Chi Môn mới đầu là tìm hiểu pháp tắc đơn thuần nhưng càng về sau ta nhận ra không phải ai cũng giống mình... duy trì được mấy trăm năm, đã có người thay đổi suy nghĩ, cách của họ không sai, và mọi người cũng chẳng ai kêu ca gì. Nhưng ta thì buồn chán và bỏ đi, để lại cho Tuyết Liên cai quản.

Nhưng trên đại lục không chỉ có ta mới đi nghiên cứu pháp tắc vạn vật, cũng có thêm mấy lão giả khác cũng giống như ta, chỉ là số lượng rất ít mà thôi... quanh đi quẩn lại có Thủy Mặc lão tổ, Hóa Ngục lão tổ, Cổ Mộc thượng tiên, và ta Băng Phong lão tổ. trong số bốn người tuy là ngộ đạo đã lâu nhưng chỉ có Thủy Mặc lão tổ là tu luyện đến Hóa Thần giờ đã đi lên Thần Giới. Đó là thế giới của những người ngộ đạo

Một loạt thông tin như vậy quả đúng là mở mang tầm mắt, nhất thời chưa ngộ hết được nhưng nếu đi hết đại lục vẫn còn một Thần Giới, nơi đó nghe có vẻ thần bí Tiểu Thất vội hỏi thêm

“Tại sao người lại đến một nơi hẻo lánh như thế này để tu luyện? Người đã thấu hiểu pháp tắc sao chưa lên Thần Giới”

Lão tổ như ngộ ra vấn đề trầm tư

“Ta chọn nơi này vì đây ít người đi tới, không có người đi tới thì nó rất giống với thời khai thiên lập địa. Càng sơ khai thì càng dễ ngộ ra pháp tắc. Sau này ngươi sẽ nhận ra thôi, trong tông môn sẽ không có ai tu được đến mức Hóa Thần, Chỉ khi ngươi buông bỏ được ham muốn thì mới có hi vọng đi lên thế giới của Thần.. Và khi ngươi buông bỏ thì ngươi sẽ không còn là chính ngươi nữa... Và ta tuy là ngộ ra pháp tắc vĩnh hằng của Băng Phong nhưng vẫn chưa buông bỏ được”

“Còn có thứ mà lão tổ vẫn còn vương vấn”

“Đương nhiên.. nhưng không phải là dục vọng thông thường... khi thấy ngươi mang nữ nhân đó đến thì ta đã hiểu, giờ khác ta sắp hóa thân đã đến rồi”

Tiểu Thất chợt im lặng hồi lâu

“Người đó có quan hệ thế nào với người ư?”

Lão tổ chậm rãi nói

“Thuở sơ khai không chỉ có mỗi nhân loại và yêu thú... những gì người nhìn thấy chỉ là một phần của thế giới... Phía bên kia chính là Ma Giới ở đó cũng

có một đại lục và Băng Phong Chi Cực chính là cầu nối. Chính cái lạnh ở đây cũng phần nào ngăn trở bước chân của hai bên không qua lại với nhau... Tuy nhiên vẫn còn một số ngoại lệ một số Ma Thú có ý định qua bên này nhưng đã bị ta ngăn lại. Nếu ta phi thăng lên Thần Giới thì chẳng còn ai làm việc này nữa, Tuyết Liên chưa đủ sức gánh chịu một mình, nay có thêm một nữ tử nữa ta nghĩ có thể thay thế cho ta rồi. Thêm Băng Phong Chi Môn tọa chân trước lối đi thì đại lục này an toàn được phần nào.”

Chợt nghe thấy Ma Thú, Tiểu Thất nhớ lại hình xăm trước ngực, không biết lão tổ có thể giúp hắn hay chăng

“Tiền bối... Trong người của tiểu bối có tro cốt của Ma Nhân... mỗi khi thấy huyết tinh Ma Tính chợt bạo phát, thì thần trí bị rối loạn, không biết có cách nào hóa giải không?”

“Ma Nhân là kết quả của Ma Thú với một nữ nhân thuộc cự nhân tộc, cái bí pháp này do Huyết Tộc tạo ra, muốn giải được cũng phải tìm đến Huyết Tộc mới có thể giải được. Nghe nói trong trận chiến mấy trăm năm trước, bọn họ đã bị đuổi sang Ma Giới rồi. Nếu ngươi sợ bị Ma Tính phát tác thì có thể phế đi hai giác quan, ăn uống cẩn thận một chút là được, hơn nữa còn có thể mượn được lực lượng nhục thể của Ma Nhân kết hợp với tu luyện khí, đại lục này mấy năm sau chẳng ai có thể đánh được ngươi”

Phế hai giác quan giống Lãnh U sau này tuy thực lực đại tăng, nhưng đâu thể biết mùi vị nữa, thế gian chỉ còn nhìn, và nghe. Cuộc đời du ngoạn sẽ thiếu mất đi mấy phần. Chuyện này cần phải suy nghĩ thêm

Thấy Tiểu Thất im lặng lão tổ đã biết hắn nghĩ gì

“Người mang đến cho ta một người vô cùng quan trọng. Vậy ta sẽ dạy cho ngươi một công pháp thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Phía trước là Ma Giới

Một công pháp chính thống, lại là một cao nhân nghìn năm chỉ dạy. Đây là phúc khí của bao người hằng mơ ước, có được bản lĩnh này vậy thì mấy năm sau có thể xưng bá một vùng chưa biết chừng

“Đa tạ tiền bối, nhưng tiểu bối không có ý định dùng một người làm trao đổi”

Có chút ngoài ý muốn, tên tiểu tử này đang giờ trò gì đây. Đường xá xa xôi mang người đến đây không cầu chút lợi lộc cho bản thân ư? Hay là

“Công pháp này lợi hại lắm đó... Hay ngươi muốn nhận một thứ khác?”

“Tiểu bối mang người tới đây chỉ mong người có thể chữa khỏi cho nàng ấy”

“Ta hiểu ý của ngươi, nhưng những người có Băng Thạch trong người khó mà vọng tưởng vào tình duyên trai gái. Theo ta thì cũng chỉ được một hai năm là cùng, đối với hai người đều không có lợi gì, Thiên Niên Hàn Băng là thiên ý hi vọng ngươi có thể hiểu được cho ta”

“Tiền bối hiểu nhầm rồi... tiểu bối mang người không phải cầu lấy vật gì đó, cũng không phải là tình cảm nam nữ. Chỉ cần người có thể giúp nàng sống thêm là được rồi”

Có chút khó hiểu với mục đích của Tiểu Thất, lão tổ vu vơ nói

“Thế thì ngươi yên tâm, nó còn sống rất lâu nữa là đằng khác thêm nữa bản lĩnh cũng không thua kém tiên tử đâu”

Tiểu Thất cười đáp,

“Vậy thì tiểu bối an tâm rồi”

Lão Tổ như hiểu ra sự việc “có lẽ tên này chỉ muốn giúp thật, nhìn hắn đang có ý rời đi thì phải” vội đặt bàn tay lên vai gã

“Ta hiểu ý người rồi, ngươi không nhận công pháp của ta cũng được, nhưng muốn đến Ma Giới thì cũng cho ta dạy ngươi một chiêu chứ? Đây là ý của ta không phải vì nữ nhân trong kia đâu

Tiểu Thất gật đầu

“Nếu ngươi đã muốn tự ngộ ra công pháp thì ta cũng hết cách, Nào thử tung hết những thứ ngươi học cho ta xem, bản lĩnh ngươi ra sao”

Hai người lẳng không đi xuống bãi tuyết phía dưới, lão tổ đứng một bên quan sát, Tiểu Thất cũng không để người đợi lâu vội rút phi hoàn ra biểu diễn một chút kỹ xảo. Nhìn hắn bay bượn quay lại, đón bắt phi hoàn một cách tự nhiên lão tổ gật gù mấy cái

“Khá lắm, giờ đòi qua công kích nội khí xem nào”

Tiểu Thất vội dừng lại bắt đầu vận khí vào phi hoàn. Đầu khí thì trông đơn giản không màu mè hoa mỹ nhưng sức phá hoại của nó lại lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với so đấu nhục thể và lực lượng ở Luyện Thể Kỳ

Về công kích nội khí Tiểu Thất tự ngộ ra ba chiêu, Từ Nguyệt Loạn Phi tấn công liên tiếp mục tiêu bằng những phi hoàn được hình thành nhờ ngưng khí, Tam Nguyệt Phá ngưng ra ba phi hoàn lớn vừa tự xoay vừa quay vòng quanh giống như một con ốc, Từ Nguyệt đoạn hồn phóng ra một phi hoàn cực nhanh về phía trước, Các chiêu thức lần lượt được thi triển ra làm lão tổ thoáng suy tư hồi lâu chẳng biết khen hay chê hẳn nữa

“Trong ba cảnh giới của Luyện Khí Kỳ, dẫn khí nhập thể, hư không không vật, ngưng khí hóa hình, dường như ngươi đã luyện được rồi, tuy nhiên vẫn chưa thành thực lắm. Cách học của ngươi khác với tông môn, đầu tiên là tập dẫn khí, từ trong ra từ bên ngoài vào, kế tiếp mới dùng khí để điều khiển ngoại vật. Cuối cùng là ngưng khí thành hình thù bất kỳ có thể tấn công hoặc phòng ngự tùy ý. Mỗi giai đoạn cần luyện đến mức thành thực mới chuyển sang giai đoạn kế. Còn ngươi thì giống như học ba cái cùng một lúc, tuy có vẻ cao siêu nhưng xét từng lĩnh vực thì còn hơi yếu

Cũng không trách được chắc ngươi mới tu luyện với lại tự ngộ được như vậy cũng ổn rồi. Về kỹ xảo thì chắc ngươi cũng biết tông môn tu khí là chính, phần chiến đấu nhục thể không được coi trọng. Có điều mỗi lần sử dụng ngươi sẽ bị hao hụt linh khí, chiến đấu hay sử dụng dài ngày mà không hấp thu thì sẽ cạn kiệt. Sẽ có một thời điểm ngươi ngộ ra linh khí còn có thể được tự sản sinh ra từ bên trong. . . Giống như yêu thú lâu năm kết tinh ra Tinh Thạch thì ngươi sẽ kết ra Nguyên Thần. . . lúc đó ngươi sẽ có thể phi thăng lên thần giới

Nhưng chuyện đó còn xa vời lắm, trước mắt cửa tu luyện như bình thường đã, Ta đề ý ngươi dùng phi hoàn rất thành thực, nhưng đối thủ sẽ không đứng yên mà chịu trận, vì thế ta dạy ngươi một chiêu

“Băng Phong Kết Ấn”

Loại chỉ pháp này có thể ngưng khí thành hình dạng như cột băng nhỏ, từ các phía lao tới khóa chặt đối thủ, giống như đóng băng chúng vậy. Nếu trời mưa hoặc có nước ở xung quanh thì có thể biến chúng thành băng có chút sát thương khi sử dụng thì hai tay có mười ngón, mỗi ngón sẽ điều khiển một cột băng. Phối hợp như thế nào thì tùy thuộc vào sự chăm chỉ của ngươi

Tiểu Thất âm thầm ghi nhớ lại cách sử dụng. Đây giống như một trận pháp thì đúng hơn, Cảnh giới cao hơn có thể ngưng thành trảo, dây leo khóa chân đối thủ. Nhưng luyện ngưng khí đến mức đó đâu có dễ, nội khí của hắn phải hùng hậu hơn nữa mới đạt được. Tiểu Thất gật đầu như hiểu ra vấn đề

“Đa tạ tiền bối đã chỉ dạy”

“Ngươi đã muốn đi Ma Giới tìm cách hóa giải Ma tính trong người, ta cũng chỉ giúp được đến đây. . . Chỗ đây còn nguy hiểm hơn nhiều lần, hi vọng ngươi có thể thấy được chừng mực, nếu không thấy ổn có thể quay về. Tính mạng vẫn là quý giá hơn cả”

Tiểu Thất cúi thấp người hành lễ

“Tiểu bối xin bái biệt tại đây, chuyện của người đó xin nhờ vào tiền bối”

Lão tổ mỉm cười rồi bay lên phía trên căn nhà tuyết.

“Ngươi cứ đi về phía trước sẽ tới vùng đất của Ma Giới. Ở đó không có phạm nhân, không có nhân tính. Ngươi nhớ cho kỹ”

...

Giọng nói vang lên rồi ngừng hẳn, Tiểu Thất quay người đi tiếp theo khoảng trời màu đen phía trước. Vẫn còn có Ma Giới và Thần Giới, Thế gian này còn rộng lớn đến như vậy. Ta đã đi được bao nhiêu lâu rồi. Phía trước có thật là không có phạm nhân, vậy ở đó có thứ gì. Ma Thủ tồn tại ra sao?

(Đôi lời nhắn gửi)

Xin chào lại là mình đây (tác giả ^^)

Vậy là nhân vật chính đã đi đến Ma Giới rồi... sắp tới thì mình sẽ kể về những người còn sống sau vụ ở Bạch Thành. Kiểu như Tiêu Dật Lô sau khi có được tâm mạch, hay số phận của Trương Sinh ở Cửu Huyền Môn. Thậm chí Tiêu Dật Hồng, Tiêu Dật Phong kể bị phế đi đôi tay liệu hắn có chấp nhận thực tại... Vân vân và mây mây... vì lẽ đó nên mình sẽ tạm dừng một thời gian để xâu chuỗi... mong bạn đọc (nếu có người đọc)T_T thông cảm nhé. Mình sẽ cố gắng ra sớm

(^ 3 ^)

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cửu Huyền Môn

Sau khi Bạch Thành đại loạn, nhân số tổn thương không ít, ngoài mấy võ giả ở Luyện Võ Các tham gia võ hội, những người bên ngoài chẳng còn bao nhiêu người sống sót. Người của Huyết Diện Hắc Y đường thối lui, người của Cửu Huyền Môn và các võ giả cũng không tiện truy sát. Bạch Thành giờ chỉ là một phế thành, các võ giả còn lại chỉ có thể đi đến nơi khác để sinh sống

Một số người đi đến thành gần nhất là Thiên Phủ Thành, Liễu Thành chủ và người trong Liễu Phủ di chuyển đến Thiên Triều tránh xa khỏi tầm ảnh hưởng của Ma Môn, Việc Bạch Thành bị Ma Môn đột kích, một thành chủ không thể làm được gì quá nhiều. Chức vị bị tước mất nhưng với tu vi Võ Quân cũng có thể sống thoải mái ở Thiên Triều.

Còn ba đại thế lực thì đi theo các trưởng lão đi đến ngoại vi cửu Huyền Môn. Một địa phương có tên Cửu Huyền Trấn nằm ở phía tây cách xa Thiên Phủ một tháng đi đường về phía Bắc. Cảm thông trước hoàn cảnh của võ giả Bạch Thành, các đệ tử tinh anh của các thế lực còn sót lại sẽ được thu nhận vào làm đệ tử ngoại môn, tùy vào nỗ lực bản thân sẽ được xét vào nội môn

Từ một người có địa vị, cao bổng chốc lại tụt xuống tầm bình dân. Các võ sư võ giả trước nay được coi trọng nhưng chỉ ở một trấn nhỏ thôi so với tu tiên giả thì những người như bọn họ với phạm nhân cũng không khác biệt là mấy, muốn sống ở đây vẫn phải là tự thân vận động, không còn kẻ hầu người hạ nữa. Vị trí của các đệ tử tinh anh ở tông môn chính là hi vọng cuối cùng của bọn họ. Chỉ khi có được thành tích tốt đãi ngộ của Tông Môn đối với họ mới tốt lên được.

Lăng gia là có hi vọng nhiều nhất, Lăng Mộng trong mắt các trưởng lão là một đệ tử có dị biệt, Phong Lôi nhất thể là thể chất hiếm, đối với việc tu luyện sẽ có lợi không ít. Lăng Thiên, Lăng Vũ cũng thoát được nạn này. Hàn gia bốn đệ tử tinh anh, Hắc Hồ Bang, Ngô Diêm, Ngô Thừa Long cũng may mắn qua được kiếp này. Tuy trước đây ba thế lực đối chọi nhau, nhưng khi ở một nơi xa lạ thì họ bỏ qua mấy ân oán cũ. Chung quy vẫn là do Ma Môn gây ra, hiện tại họ phải dựa vào nhau cùng sinh sống ở một nơi như thế này

Gần nửa năm nữa lại trôi qua sau đại loạn ở Bạch Thành, cuộc sống mọi người đã ổn định. Vào một ngày đẹp trời Dưới bóng cây bên ngoài trấn, một thiếu niên đang nằm đó thờ dài ăn mặc đơn giản, mồm ngâm theo một ngọn cỏ có chút chán nản

“Chủ nhân, mau đi cùng mọi người đến Cửu Huyền Môn thôi?”

Nghe tiếng ồn ào của đám người đi tới, thiếu niên uể oải ngồi dậy, Hắc tên gọi là Lý Hào một thiếu niên ăn mặc có chút giản đơn nhưng khí chất toát ra không có giống người bình thường, đặc biệt là đôi mắt rất sắc, vừa có sức hút mà cũng khiến người ta không dám nhìn lâu. Người cất tiếng gọi là một thiếu niên dáng người hơi thấp có phần to con hơn, không có gì quá đặc biệt đang xách tay nải trên lưng

“Từ Dững, đám người đó từ đâu đến vậy?”

Nhìn sang bên đám đệ tử tinh anh của Bạch Thành còn sót lại, đang đi tới cửu huyền môn. Nam tử to béo tên Từ Dững trả lời

“Bẩm chủ nhân, nghe nói đó là võ giả đến từ Bạch Thành, đến gia nhập là đệ tử của Cửu Huyền Môn”

“Võ giả Bạch Thành? Có phải là nơi bị Ma Môn đột kích giờ đã bị bỏ hoang phải không?”

“Đúng rồi đó ạ”

Lý hào khẽ nheo đôi mắt, nhìn qua đám người kia một lượt, rồi khẽ mỉm cười

“Mục đích giống nhau, vậy ta qua đó nhập hội với bọn họ “

Nói xong Lý Hào thông dong bước nhanh về trước, Từ dững có vẻ hốt hoảng, vội đuổi theo nói nhỏ

“Chủ nhân, thân phận của người không nên giao du tùy tiện với người khác. ”

“Người đang quản chuyện của ta hay sao?”

Thấy chủ nhân có chút không vừa ý, Từ Dững ngó xung quanh, khi để ý không có ai mới nói tiếp

“Thuộc hạ không dám, Thuộc hạ chỉ lo lắng cho chủ nhân thôi. Lần này người may mắn mới thoát khỏi tay nhị hoàng tử, người cũng biết thế lực trong triều không ủng hộ chúng ta. Chưa biết đám người truy sát có đuổi đến tận đây không nữa. Chưa thấy xác của người e rằng bọn họ khó mà bỏ cuộc”

“Người lo gì chứ, Ta cũng đâu muốn cái chức vụ thái tử. Nếu nhị đệ muốn cứ để hắn làm, còn ta thì thấy vị cô nương đó còn thú vị hơn nhiều. Nữ võ giả sao? Lại còn xinh đẹp nữa chứ”

“đội đã... chủ nhân...”

Lý Hào ngoảnh lại dặn dò

“Đừng gọi ta là chủ nhân... Từ giờ gọi ta là Lý Hào đại ca”

Hắn lờm một cái làm Từ Dững không muốn nói thêm gì nữa, bèn đi theo phía sau chủ nhân của mình rồi nhập vào đám võ giả của Bạch Thành

Võ giả ở đây chính là những đệ tử tinh anh còn sót lại, Lăng Mộng, Lăng Thiên, Lăng Vũ, Ngô Diệm và bốn huynh đệ họ Hàn. Còn nhưng người ở trong quân doanh đã cùng với Liễu Thành chủ đi đến Thiên Triều lánh nạn. Đúng là còn 8 người nhưng chỉ có một người là nữ, điều này khiến Lý Hào vô cùng hứng thú. Hắn tuy có thân phận không nhỏ gặp qua biết bao nhiêu người, nhưng cũng phải thừa nhận, nữ nhân mà đi tu luyện thì đúng là không có mấy người. MÀ những người tu luyện thì có còn giống nữ nhân đâu chứ, đáng người hộ pháp có khi còn hơn cả nam nhân

Nhưng đây thì lại khác, ở tông môn tu luyện khí, không chú trọng luyện thể nên vẫn tồn tại nhiều nữ nhân, bản lĩnh có thừa mà nhan sắc cũng không thiếu. Khí chất nữ nhân ở trong tông môn lại có có phần thanh cao, thuần khiết. Và đây có lẽ chỉ là một người trong số đó mà thôi

“... ”

...

Tại hạ Lý Hào, cũng đến bái nhập Tông Môn, rất hân hạnh được gặp tiểu thư

Thấy có người lạ tự nhiên đi lại phía mình nói mấy lời ong bướm, Mông Lăng có chút khó chịu, Hiện giờ trong đầu nàng còn quá nhiều điều phải lo lắng nên vẫn giữ im lặng và làm lơ đi sự xuất hiện của người kia. Không chỉ nàng, mấy người còn lại cũng tỏ ra chán ghét trước thái độ của Lý Hào. Nếu không phải thế lực đứng sau của họ gặp nạn, thì đã cho tên này một trận. Thêm nữa, hôm nay là ngày khảo hạch tư chất đệ tử không nên gây ấn tượng xấu trước Tông Môn

“Đám người này thật kỳ lạ...Không ai để ý đến ta sao? ... Ôi ... tiếc cho một nhan sắc tuyệt mỹ như ta lại bị người khác lơ đi... ”

Từ Dững chạy tới hỏi thăm, khi thấy chủ nhân mình bị lơ đi như vậy

“chủ nhân.. à Lý Hào đại ca người không sao chứ ạ?”

Lý Hào lắc đầu tỏ vẻ chưa sót

“Ta chỉ thấy tội nghiệp đám người đó... lại không đủ tinh tế nhận ra vẻ đẹp của ta... Haiz”

“Sao ạ...?”

Quay mặt về phía lối vào Tông Môn, đang tụ tập rất đông người. Lý hào thở dài

“KHông có chi... chúng ta đi tham gia khảo hạch thôi, cho bọn họ biết sự lợi hại của ta nào”

Cửu Huyền Môn là một Tông Môn tầm trung, tọa giữa hai ngọn núi, phía trên là vách núi cao còn có những đám mây che phủ mờ ảo, phía dưới là một cánh đồng lớn, Cạnh đó còn có một con sông chạy qua, như một dải lụa bao quanh lấy ngọn núi.

Bước lên một dãy bậc thang dài chia rồi khu rừng trúc, Một khu vực rộng lớn hiện ra trước mắt mọi người, Vừa đi qua cánh cổng đã nhận thấy chính điện của Cửu Huyền Môn. Từ đây có thêm hai con đường dẫn tới chín tòa lầu khác. Các tòa lầu này sẽ được cai quản bởi một vị trưởng lão. Mỗi người có sở học riêng và sẽ truyền dạy cho đệ tử của mình

Gần Chính Điện chính là Kiếm Môn chuyên dạy về khí và cách dùng kiếm khí... Tiên Môn thì môn phái nào cũng có một khu vực đào tạo về chiến đấu bằng khí, ngoài ra ở Cửu Huyền Môn còn dạy về, luyện đan, luyện binh khí, trận pháp, chế phù, khá toàn diện trong một Tông Môn. Vì các môn phái khác thường chỉ tu luyện theo một hướng nhất định. Ví như Thiên Sơn Kiếm Tông chỉ tu kiếm, Đông Hải chỉ tu về đạo, Linh Âm tu luyện về các loại nhạc cụ... Tuy là muốn hình muôn vẻ nhưng tất cả đều dựa trên khí mà biến hóa nên.

Khí thì ai cai cũng có thể luyện được, nhưng vẫn còn tùy thuộc vào thể chất và ngộ tính của mỗi người. Nhưng người muốn tham gia Tông Môn phải trải qua một bài kiểm tra phải trải qua một bài kiểm tra ở giữa khuôn viên phía trước chính điện có một khối linh thạch trong suốt lơ lửng trên không trung, những người tham gia sẽ tiến lên phía trước chạm tay vào linh thạch, tùy theo màu sắc và mức độ hào quang phát ra, các trưởng lão có thể lựa chọn môn đồ cho tòa lầu của mình

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Bái nhập tông môn

Hình thức này được sử dụng ở hầu hết các tông môn, bởi vì linh thạch có khả năng cảm ứng rất linh mẫn. Phản ánh khá chính xác tiền đồ, khả năng tu luyện của các đệ tử giai đoạn về sau. Những người ở luyện thể kỳ có thể là thiên tài, nhưng chưa chắc đã có thể chất phù hợp với tu luyện nội khí, càng về lâu tốc độ tu luyện càng chậm và gần như không có cơ may đột phá. Điển hình là mấy người có dáng vóc cao lớn, nhục thể đồ sộ chỉ dựa vào nhục thể để tranh phong, tuy vậy cảm ngộ về khí đối với bọn họ rất mơ hồ. Ngược lại những người trông có vẻ yếu ớt lại có thiên phú dị bẩm, bước vào tông

môn sẽ như được tái sinh một lần. Sau một năm tu luyện thì chiến lực đã hơn xa những gã chỉ dựa vào cơ bắp.

Người đến tham gia hầu hết đến từ các môn phái nhỏ, các gia tộc có địa vị lớn trong thành trì phụ cận với Cửu Huyền Môn, hàng năm họ đều mang tài liệu liên quan đến tu luyện chuyển về đây đổi lại họ nhận được sự bảo hộ, và con cháu của họ có thể được vào Tông môn học tập. Một trong số đó chính là Vũ Gia đến từ Thiên Phủ thành, đây cũng chính là một lý do vì sao ở trong thành, lời nói của họ rất có trọng lượng, thành chủ còn phải nhường bộ vài phần

“Xung quanh chỉ toàn là nam nhân, sao không có nữ nhân vậy ta?”

“Vũ Bằng sư huynh? Có đấy chứ người nhìn sang bên kia đi ạ”

Vũ Bằng, người của Vũ gia, có khuôn mặt vuông rất đặc trưng, gặp một lần khó mà quên đi được

“Có mỗi một người... Haiz.. chắc các fan nữ ở gia tộc rất đau lòng khi không thấy được dung nhan tuyệt mỹ của ta mỗi ngày... ta lo sợ sẽ có người tự tử vì khổ sở mất...”

“Chuyện này....”

“Không sao có một người... thì cuộc chiến dành được mỹ nhân càng thêm thú vị... độ soái của ta sau bao năm bị tròn vùi sẽ có cơ hội làm điên đảo chúng sinh...”

Vũ Bằng đưa tay sờ chiếc cằm của mình điệu bộ suy tư. Đưa mắt nhìn quanh thì thấy một nam nhân cũng bắt trước điệu bộ y chang như mình

“Người là ai...”

Cả hai đồng thanh, khi hai mắt chạm nhau. Nhìn thấy đối phương ăn mặc quê mùa, Vũ Bằng thầm cười trong lòng. Trịnh trọng nói

“Bồn Thiểu gia, là người đến từ đệ nhất gia tộc ở Thiên Phủ Thành, các fan nữ ở chốn Phong Nguyệt gọi ta là mỹ nam tử, tài mạo song toàn. Vừa có tiền vừa đẹp trai lại giỏi võ nghệ...”

Vừa nói hần vừa khoanh tay tỏ vẻ đắc ý, như tự tán thưởng cho chính mình. Lý Hào thoáng kinh ngạc, khuôn mặt nhẩn lại tò mò

“Giàu có thì ta còn tin được... nhưng độ soái làm sao bằng ta cơ chứ... Thật quê mùa, đám nữ nhân đó chỉ thích tiền của người thôi. Người phải biết “Mốt” nam nhân lý tưởng mà các mỹ nhân chính hiệu thường thích là phong trần, nam tính, tiêu sái mà ta đây thì có thừa...”

Vừa nói Lý Hào cũng khoanh tay, hất cằm lên cao không hề kém cạnh. Vũ Bằng có chút không vừa ý, đúng là những người khen hần đều moi tiền từ túi của hần. Nhưng hần vẫn rất tự tin

“Người mới là quê mùa... Nghèo thì nói là nghèo... không có quần áo thì nói thẳng ra đê... phong trần gì chứ, bị “phong” hần do ở “trần” thì có... Lại còn tiêu sái... ta nghĩ là người chỉ “tiêu” quá độ không tự lượng sức nên bị chủ nợ đánh “sái” cổ chứ gì... Bị đánh mụ đầu còn nói là mình soái...”

Lý Hào vốn không thiếu tiền, đôi lúc chỉ cần hần nói một câu thì đám hầu cận đã dâng tới một đồng. Thậm chí là chết đuối giữa biển ngân lượng. Nhưng lúc này sa cơ nên không thể nói gì hơn. Vũ Bằng thấy vậy đắc ý vỗ vai hần tỏ vẻ cảm thông

“Thực tế đôi khi đã kích người rất trầm trọng... Người nên tỉnh ngộ đi... Và chấp nhận rằng chỉ có một nam nhân đẹp trai hiếm có... Tài năng xuất chúng như ta... mới xứng đáng với nữ nhân kia”

Nhưng theo hướng chỉ tay của Vũ Bằng thì chẳng có ai ở đó cả... chỉ có một con yêu thú đang ăn cỏ gần đó... Hai người mãi nói chuyện, còn những người khác đã đi lên phía trên võ trường khảo hạch rồi.

“Người... đâu rồi? Mỹ nhân...?”

Chợt thấy đã đến giờ tham gia khảo hạch, Vũ Bằng chạy tới phía trước, dậm chân lên vài bậc thang, rồi lẳng không bay tới phía trên hòa nhập với mọi người. Trong khi Lý Hào chưa từng luyện qua công pháp chỉ có cách chạy bộ lên phía trên

....

Phía giữa võ trường, là một linh thạch đang lơ lửng, không ngừng phát ra những loại ánh sáng khác nhau, mỗi khi có người chạm vào nó. Những người tham gia khảo hạch tự động xếp thành hàng dài, lần lượt từng người đi lên... Nếu ai vượt qua mới được ghi danh. Còn lại thì không cần quan tâm đến danh tính, có thể xuống trần nghỉ ngơi rồi ra về ngay trong ngày.

Ngoại trừ Lăng Mộng được đặt cách nhờ có Phong Lôi Nhất thể, loại thể chất này không nên để người khác biết mà truyền đi ra ngoài. Khi vừa xếp vào hàng đã được một trưởng lão gọi lại bảo nàng không cần tham dự khảo hạch.

Những người khác, thì không có gì đáng chú ý quá nhiều. Một phần lớn là không hợp cách, đã voi đi hơn một nửa nhân số ban đầu. Cho Thấy khảo hạch không dễ vượt qua, chỉ là một hòn đá có thể làm họ suy sụp tinh thần, đó là một cảm giác bất lực không dễ tiêu tan ngay được. Đến như võ giả tinh anh của Bạch Thành cũng chỉ được xếp vào Ngoại Môn, chỉ có Lăng Thiên và Hàn Phong, Hàn Phi là miễn cưỡng được vào nội môn, nhưng sau một năm mà tiến độ tu luyện không đạt thì sẽ bị đẩy ra ngoại môn.

Ngoài ra cũng có một số người cũng được xét vào thẳng nội môn như Vũ Bằng, Vũ Phong, Vũ Hành họ đều là người của Vũ Gia. Ngoài ra còn có người đến từ Bích Vân Cốc, một gia tộc ẩn thế ở phía nam là Lư Phụng một nữ tử hiếm hoi đến gia nhập tông môn, Nhìn lâu thì thấy thuận mắt, “Đó bà bông hoa duy nhất” đi bên cạnh là một nam tử gầy khuôn mặt góc cạnh lông mày đen dày và rậm, vừa nhìn đã thấy khó gần rồi. Còn có Lý Hào và Từ Dũng chẳng ai biết họ thực sự từ đâu đến, tuy nói là đến từ Lý gia, một gia tộc nhỏ, nhưng cũng mập mờ lắm. Có điều cũng đủ tư cách làm đệ tử ngoại môn khiến hai người có chút vui mừng

Lần khảo hạch này không có bất kỳ ai có thể khiến các trưởng lão phải tranh giành nhau từng chút, phải đợi qua kỳ kiểm tra kế tiếp mới để họ tự lựa chọn trưởng lão làm sư phụ của mình.

Những đệ tử mới được tuyển chọn chia làm hai nhóm, những người đi lên phía trên ngọn núi, là đệ tử nội môn, họ sẽ qua thêm một bài kiểm tra về sở trường cũng như sở thích, tính cách để lựa chọn hướng tu luyện cho mình. Đám người còn lại thì sẽ đi xuống phía dưới khu vực dành cho đệ tử ngoại môn

Ngoại môn khác nội môn ở chỗ tu luyện và sinh hoạt. Trong khi nội môn tập trung tu luyện hàng ngày thì ngoại môn còn phải làm việc chân tay, như canh tác cung cấp lương thực, rau củ cho Tông Môn, gánh nước sinh hoạt đến các toà lâu và một số việc vặt khác. Về phần tu luyện, thì đệ tử nội môn sẽ được vào Cửu Huyền Các nghiên cứu và học tập tu khí ở bên trong gần như cả ngày, còn đệ tử ngoại môn sẽ bị giới hạn thời gian. Đài ngộ khác biệt như vậy chỉ có những gia tộc địa vị không lớn hoặc những người được cử mang khi trưởng lão đi vi hành mới ở lại lâu dài, còn những người khác đa số là đã rồi đi trở về nhà

Vì lẽ đó mà khu nhà dành cho đệ tử ngoại môn có vẻ thưa thớt, một phần vì họ phải đi làm, một số đã đi tu luyện tranh thủ từng chút thời gian, Dưới sự dẫn đường của một đệ tử nội môn, bọn họ được dẫn tới những căn nhà phía cuối, mỗi nhà gỗ sẽ có bốn người cùng sinh hoạt, có thể là tùy chọn người cùng phòng với mình

Theo vị đệ tử nội môn phân phó trước khi rời đi, thì trong mười ngày đầu họ sẽ làm việc vào buổi chiều cụ thể sẽ có người đến giao công việc cụ thể, buổi sáng có thể đến Cửu Huyền Các nghe giảng về tu khí hoặc làm gì đó tùy thích.

Lăng Vũ, Ngô Diễm, Hàn Thương, Hàn Thiên Xích xuất thân từ một địa phương nên chọn ở cùng một chỗ có thể chiếu cố lẫn nhau.

Lý Hào nhận thấy mấy người này có vẻ quan hệ mật thiết với nữ nhân kia, nên chọn phòng ở gần bọn họ, thi thoảng ra hỏi thăm tìm hiểu một chút. Ở cùng phòng với hắn là Từ Dũng và hai người nữa. Vân Phiêu, Vân Hạc, hai người đến từ Bích Vân Cốc. Trông hình dáng khác giống nhau không có gì quá khác người chỉ là hơi lùn, tóc ngắn hai răng cửa bìa lệch so với những chiếc còn lại. Hình như là hai huynh đệ, Hai bên nói chuyện hồi lâu vì dù sao cũng sống cùng một phòng, nên tìm hiểu một chút cũng tốt

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Người nhàn rồi

Trên Một tòa lâu nằm phía ngoài cùng, địa thế ở đây cao nhất so với các tòa lâu còn lại. Trong ánh sáng mờ ảo phát ra từ bên trong. Ba lão giả đang ngồi nói chuyện sắc mặt có chút ngưng trọng, trên chiếc ghế cao nhất là một thanh niên khác bộ trang phục màu xanh có phần chững chạc, sắc mặt lạnh lùng toát ra một loại uy áp rất khác biệt, khiến mấy lão giả tuy chức vụ không cũng không có được tự nhiên

“Chương Môn... lớp đệ tử lần này không có nhiều nhân tài lắm... Chúng ta lại vừa mất mấy đệ tử tinh anh không lâu trước đây... Lão nghĩ thời gian tới sẽ rất khó khăn cho tông môn”

Một vị lão giả khác vuốt chòm râu của mình, chậm rãi nói

“Ta thấy cũng khó trách, thúc lực cửu Huyền Môn chúng ta không đủ sức thu hút với các thiên tài thực sự. Những người tài đều tập chung lại một chỗ, Thiên Sơn Kiếm Tông quả thực là một điểm đến không thể tốt hơn”

Vị lão giả đầu trọc mặc áo màu tím vội lên tiếng

“Minh trưởng lão nói vậy thì Cửu Huyền Tông chúng ta lập nên vì cái gì cơ chứ, Lão còn nói như vậy không thấy hổ thẹn với những người lặn lội đến đây bái nhập tông môn chúng ta hay sao?”

“Nhưng Hà Trưởng Lão ơi? Chắc người cũng thấy đám người đó liệu có làm được gì không, người đến càng ngày càng ít, mà thiên tư chẳng có bao nhiêu. Ma Môn lại đang có dấu hiệu trở lại, ta làm sao không lo lắng cho được”

Lão giả đầu trọc đảo mắt nhìn quanh

“Chẳng phải lần này Đại trưởng lão mang về một đệ tử Phong Lô nhất thế sao? Đó là một thể chất hiếm có đấy? Luyện thành tài chưa chắc đã thua kém Thiên Sơn Kiếm Tông”

“Vây là lão lại quên rồi... Chúng ta có được một người thì có ích gì trong khi Bọn họ lại có cả năm... Đến nhân vật có Lục Bảo tâm nhãn, một đệ tử kiệt xuất như vậy còn bị người của Ma Môn phết mất đôi tay, Phong Lôi nhất thể có thể làm được gì?”

Câu này vừa dứt căn phòng chìm vào im lặng hồi lâu. Đại trưởng lão khẽ thở dài, Lão già đầu trọc cũng thôi đôi co nữa, nói thẳng

“Đại trưởng lão... Chắc chắn là người khổ tâm nhất... Không biết đã có tin tức gì về tên ma đầu làm chuyện ấy chưa?”

Nhớ lại kết quả nửa năm trước. trong tâm trí của vị lão già vẫn còn chút bồi hồi

“Hắn ta chạy mất tăm rồi... như biến mất khỏi thế gian vậy... Là do ta sơ ý... không lường trước được sự nguy hiểm của hắn, bề ngoài tuy có vẻ khờ trong tay lại nắm được Thân Bình hóa giải được công kích nội khí. Chỉ có Hồn Nguyên Khí Của Trương Sinh là không bị khắc chế... nên ta mới bảo hắn dẫn thêm mấy đệ tử tinh anh đuổi theo... Không ngờ đã đưa bọn họ vào tử địa... Ba đệ tử chết thảm, còn Trương Sinh thì may mắn trở về được nhưng đôi tay đã bị phết... Muốn chữa khỏi cũng mất mấy năm... Giờ tâm thần nó còn đang hỗn loạn đường thương còn khó chứ đừng nói đến tu luyện”

“Tai họa sắp ập đến, Nghe nói Ma Môn đã có dấu hiệu trở lại rồi. Một số môn phái nhỏ báo về, nhiều Thôn dân đã bị bọn chúng bắt người đi. Khả năng là bọn chúng đã tìm thấy gã Tế Phẩm và đang bắt đầu huyết luyện lại một cơ thể mới cho Ma Thú rồi”

“Cái này cũng khó nói trước, vì theo ta biết, tên Tế Phẩm đã bỏ chạy, trước đó còn hạ thủ luôn một trưởng lão Ma Môn, điều này làm người khác khó hiểu vô cùng... Nhưng dù chuyện là thế nào đi chăng nữa, thì chắc chắn bọn chúng đang âm mưu làm việc gì đó... Có cần phái người theo dõi không?”

Mọi ánh mắt đổ dồn lên vị thanh niên, hồi nãy vẫn luôn im lặng

“Chuyện của Ma Môn cứ để cho Thiên Sơn Kiếm Tông... Tông Môn chúng ta vừa bị tổn hại không ít, trước mắt cứ chờ đợi xem sao đã... Còn đệ tử Phong Lôi Nhất thể, lần này hãy để ta trực tiếp chỉ dạy”

“Chương môn trực tiếp thu nhận đệ tử sao?”

Ánh mắt thanh niên chợt lóe lên rồi vụt tắt

“Bảo nó thu xếp mọi chuyện rồi... đến Huyền Điện gặp ta. Đây là chỗ dựa cuối cùng của Cửu Huyền Môn nếu Ma Môn nổi dậy lần nữa... Hi vọng từ giờ đến lúc đó vẫn đủ thời gian”

Mấy lão già gật đầu rồi lần lượt đi ra ngoài. Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, nạn của Cửu Huyền Môn đã hết hay đây mới chỉ là khởi đầu của sự diệt môn. Truyền thừa được ngàn năm không nghĩ lại sa sút đến mức này

....

Trời vừa sáng rõ đã thấy mấy đệ tử ra ngoài sông gánh nước, đệ tử ngoại môn phải làm việc ư? Lý Hào có chút không thoải mái, cũng may là hắn phải làm việc vào buổi chiều. Còn hiện giờ có thể đến nghe mấy vị trưởng lão giảng dạy về tu khí

Nhìn dáng bộ hào hức của mấy đệ tử mới nhập môn lần đầu nghe về linh khí, Lý Hào lại không có được như vậy, bản thân hắn là trốn tránh sự truy đuổi của người khác nên bái nhập Tông Môn mục đích vốn là tránh nạn. Đối với thứ mà vị trưởng lão nói ở trên thì chẳng chui nổi vào tai của hắn

“Vạn vật trên thế gian đều có liên hệ với nhau thông qua khí. Kể cả con người cũng vậy. Luyện khí chính là việc con người cố gắng điều khiển các luồng khí, luân chuyển hoặc có thể tạo ra một luồng khí riêng biệt. Để làm được điều đó trước hết các ngươi cần phải cảm nhận được khí trước tiên. Tùy thuộc vào ngộ tính mà sẽ có người cảm nhận được nó nhanh hay chậm... Cũng có người chẳng cảm thấy gì...”

Ánh mắt trưởng lão dừng lại phía người đang ngủ gật. Từ Dưng thấy vậy liền thúc mạnh một cái làm Lý Hào giật mình kêu hoảng một tiếng, rồi mọi người đổ dồn ánh mắt về phía hắn. Chưa có một đệ tử nào ngủ gật như vậy bao giờ nên chưa có định ra hình phạt. Nhưng hắn không thể tiếp tục ngồi đó nữa, Trưởng Lão phất tay chỉ hắn đi ra phía bên ngoài rồi tiếp tục

“Khi Ngươi đã cảm nhận được khí... Việc tiếp theo là dẫn khí từ bên ngoài nhập vào cơ thể, nên nhớ bất kỳ chỗ nào cũng có thể hấp khí cũng như thoát khí, chỉ khác nhau về tốc độ và số lượng. Như vậy lượng khí mà ngươi hấp thu được sẽ nhiều hơn... những người ở luyện thể kỳ... Trước mắt các ngươi cứ tập dẫn khí cho thành thục, mười ngày sau ta sẽ chỉ dạy tiếp về cách dùng khí để điều khiển ngoại vật”

Đệ tử ngoại môn mấy ngày đầu chỉ có vậy, trong khi đệ tử nội môn đã bắt đầu được lên lầu hai lựa chọn công pháp. Cũng có thể do đệ tử ngoại môn còn dành thời gian làm tạp dịch nên chỉ tầm đó là được, Dù sao sau một năm cũng sẽ không ít người bỏ đi tiếp xúc được với bên ngoài cơ sở luyện khí trở về cũng có chút bản lĩnh hơn đa số người đang ở Luyện Thể Kỳ rồi, Tin mừng là lực chiến hơn hẳn võ quân, nếu vào làm quan thì chức vụ không thấp.

“Từ Dưng, ngươi đang làm gì vậy?”

Từ lúc ra khỏi Cửu Huyền Các về đến phòng nghỉ, hai huynh đệ Văn Hạc, Văn Phiêu và Từ Dưng đều ngồi xếp bằng có vẻ rất nhập tâm, điều này là Lý Hào thấy làm lạ

“Thuộc hạ... à Đệ đang tu luyện nội khí, Thấy trưởng lão giảng dạy dường như ngộ ra điều gì đó nên muốn làm thử. Người không muốn luyện tập sao?”

Lý Hào chép miệng rồi ra bên ngoài. Mấy phòng khác cũng đều tương tự, chẳng có ai rồi hơi như hân đi lang thang như vậy cả, ngó qua đều thấy phòng nào cũng có người đang xếp bằng. Chẳng có một tiếng động nào... Xa xa phía bên cánh đồng một số đệ tử ngoại môn cũng tranh thủ thời gian tu luyện

“Tu luyện hấp dẫn đến vậy sao?”

Hắn cũng định thử xem sao, nhưng buổi sáng ngủ gật những thông tin mà vị trưởng lão nói, hân nghe được khác mơ màng, nên tạm thời gác lại chuyện này. Để buổi tối về hỏi lại Từ Dững xem Chẳng biết vì lý do gì mà người ta lại thích tu luyện như vậy

...

Vào buổi chiều, có một đệ tử ngoại môn tên Vương Tân, là đệ tử ngoại môn lâu năm nhất được giao nhiệm vụ quản lý việc sinh hoạt của các đệ tử ngoại môn, đây cũng là người giao nhiệm vụ hàng ngày cho các đệ tử. Mỗi người sẽ luân phiên công việc cho đỡ nhàm chán,

Và lần này Lý Hào nhận công việc khá nhẹ nhàng, là đi nhỏ cỏ dại trong Dược viên. nằm phía dưới chân núi, khá xa so với nơi ở của đệ tử ngoại môn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Người nhàn rồi (2)

Lý Hào vốn xuất thân trong hoàng tộc, nhưng hân thân cô thế cô, ngoài lợi thế là con trưởng thì hân chẳng có gì khác. Cuộc sống nơi hoàng cung đối với hân mà nói chẳng có gì vui thú nữa, đặc biệt là khi hân đã bắt đầu trưởng thành, một số thế lực muốn lôi kéo hân vào cuộc tranh giành quyền lực, nhưng hân không muốn điều đó cho nên suốt ngày chỉ vui chơi mong muốn một cuộc sống yên bình. Nhưng người khác đa nghi lại cho rằng hân âm hiểm không thể không trừ

Để tránh khỏi cuộc tranh dành hân đã lợi dụng cơ hội đi săn để bỏ chốn, việc hân biến mất không làm người khác yên lòng ngược lại khiến phe đối địch lo ngại không ít.

Những thú vui thì Lý Hào đã thử qua vô số, nhưng việc làm bằng tay chân thì chưa có làm qua bao giờ, trước nay đều là Từ Dững làm thay hân, nhưng lần này vào Tông Môn thì không thể đi theo sát như kẻ hầu được, Tông Môn không cho phép điều đó vì sẽ hạn chế đi khả năng phát triển của đệ tử. Cũng May là Lý Hào cũng muốn làm cuộc sống của một thường dân, nên không ngại mấy việc nhỏ cỏ dại thế này

Dược viên nằm ngay phía dưới Đan Phòng, khuôn viên khá rộng lớn, phía bên trong có một căn nhà nhỏ thiết kế đơn giản, phía bên cạnh có một dòng nước nhỏ chảy theo máng trúc nghe từng tiếng róc rách thật êm tai, Phía trước căn nhà nhỏ có phơi mấy loại thảo dược đã khô héo cửa nhà chỉ khép hờ hình như phía bên trong có người

Vì Dựa vào địa thế mà xây dựng nên dược viên của Cửu Huyền Tông chỉ nhận được ánh nắng vào buổi sáng, còn buổi chiều thì phần lớn đã được che phủ bởi bóng râm, chỉ còn một tia sáng chiếu tới được nơi đây, không gian màu vàng của buổi chiều làm khung cảnh trở nên khá yên bình.

Ngồi cặm cụi nhỏ cỏ được một lúc lâu thì có người đi tới làm Lý Hào chú ý, Đây chính là nữ nhân mấy hôm trước gặp đây mà, Gặp một lần là không thể quên. Hôm nay Mộng Lăng vận y phục lục của đệ tử Tông Môn, trông khá thanh cao có phần thoát tục, có điều khuôn mặt nàng không phải đang lo lắng điều gì đó thì phải. Thoảng ngáp ngừng ở cửa một hồi lâu rồi nàng mới mạnh dạn mở cửa đi vào

Cánh cửa sổ được kéo lên khiến Lý Hào có thể nhìn thấy bên trong còn có một nam nhân nữa, ánh mắt có vẻ vô hồn, tóc dài buông xõa xuống bộ y phục màu xanh rộng thùng thình. Người này cũng là đệ tử Cửu Huyền Môn tên gọi là Liễu Tương Sinh, một thiên tài đã bị rơi xuống từ đỉnh cao

“Tương Sinh, huynh ... đã đỡ chút nào chưa?”

Mộng Lăng đưa bàn tay nắm lấy tay của nam nhân, nhẹ nhàng hỏi. Nhưng vẫn như thường lệ, từ sau khi trở về thì ít nói hơn hân, Đường như việc bị phế đi đôi tay khiến hân bị suy sụp không ít, nghe nói phải ba năm sau mới có cơ hội khôi phục trở lại.

“Muội biết thời gian này rất khó khăn với huynh... Muội cũng từng gặp hoàn cảnh giống hệt như vậy... không tu vi, dung nhan còn bị hủy. Nhưng hiện giờ mọi chuyện đã qua rồi... Muội tin chỉ cần huynh cũng kiên trì chắc chắn sẽ lại là một thiên tài được người người ngưỡng mộ”

“Muội... Hiện giờ ta chẳng còn gì nữa”

Đưa hai bàn tay nắm chặt lấy tay nam nhân, ánh mắt trĩu mến nhìn tới, giọng nói có chút nghẹn ngào

“Huynh... còn có... muội”

Không dám đối diện với nữ nhân nữa, tình ý của nàng hân không thể nhận được nữa. quay mặt sang một bên

“Một kẻ không còn khả năng tu luyện... Gia thế cũng không còn... Đúng như mọi người nói... Ta đã là một phế nhân không thể ngóc đầu”

“Huynh tuyệt đối không phải phé nhân... Chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm huynh có thể... mà”

Khuôn mặt nam tử khẽ đánh lại

“Ba năm... ba năm không tu luyện thì ta trở thành thứ gì chứ... Bắt đầu lại thì ta vĩnh viễn không bao giờ đuổi kịp người khác... Muội có hiểu không?”

Tự nhiên thấy nam nhân nổi giận

“Nhưng..”

“Đủ rồi... Đừng nói nữa... Hãy để ta một mình”

“Trong sinh...”

Nam nhân chợt quát lớn

“Ta bảo ngươi đi đi... Ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa”

Từ bên ngoài còn nghe rõ từng chữ, chứng tỏ là giận thật rồi. Lăng Mộng sục sùi rồi quay người chạy ra khỏi dược viên, Đây là lần đầu tiên thấy nam nhân nổi giận như vậy. Cũng may là nàng chưa nói sẽ được Chương Môn nhận làm đệ tử, nếu không nam nhân còn bị đá kích nhiều hơn nữa.

Nữ nhân bỏ đi không lâu, thì có một lão giả lại đi tới, vừa nhìn qua là biết có chuyện gì, Tiến vào trong nhưng chẳng thấy nam nhân cất tiếng chào hỏi, lão thấy tâm trạng người này không tốt chút nào, vốn là thiên tài nay đã mất khả năng tu luyện, nếu không muốn nói là phé nhân. Đường như chương môn không đặt quá nhiều hi vọng vào người này nữa, một người có thể là thiên tài nhưng sau ba năm may ra có cơ hội khôi phục, Còn chưa chắc có thể trở lại như xưa hay không. Ma Môn đang ngày càng lớn mạnh, tương lai của Tông Môn không thể chỉ dựa vào người này được nữa

“Ngươi hãy ở đây tĩnh tâm một thời gian đi... Người vừa rồi chính là đệ tử đầu tiên được chương môn thu nhận, là tương lai của Tông Môn, ngươi không nên cư xử như vậy”

Số mệnh thật khó đoán, vị thế hai người nay đã đổi cho nhau, kẻ lên voi người xuống chó. Nam nhân tự hỏi nếu ngày đó không trở về Bạch Thành thì liệu hắn có rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Người được cả tông môn kỳ vọng, lúc này chính là hắn. Giờ nghĩ lại nếu không về gặp Mộng Lăng thì hắn giờ có thể cùng với con gái của Trương Lão, Minh Hiền kết thành đạo侶, tạo nên một truyền kỳ ở Cửu Huyền Môn. Sao cái gã ma môn kia không giết hắn đi cho rồi, thảm cảnh này chính là thứ ngươi muốn nhìn thấy sao?... Ta có thù hận gì với ngươi ư. Không được, ta nhất định phải khôi phục lại... Nhất định phải trở lại đỉnh cao một lần nữa? Cái gã ma môn đáng hận kia nhất định ta phải lột da, moi tim của hắn mới hả giận...

Khuôn mặt nam tử chợt biến đổi, nhưng trưởng lão chẳng lại đang chú ý ra bên ngoài, phía Lý Hào đang cặm cụi ngồi đó

“Tên kia... Ngươi đây... Ngươi đang làm cái gì ở đó vậy?”

“Đệ tử đang nhỏ cỏ dại...”

Nhỏ cỏ dại sao? Trưởng lão suy nghĩ hồi lâu rồi hốt hoảng chạy ra. Nhìn nắm thảo dược đã bị nhỏ hơn phân nửa, Khuôn mặt chợt méo mếu

“Đồ Phá hoại... Cỏ dại ở bên kia... chỗ này là thảo dược ta chăm sóc lắm gì cỏ dại... trời ơi công sức bấy lâu nay thế là hết rồi... Thanh tâm thảo... Phục Linh Hoa ...”

Ngoảnh mặt lại phía Lý Hào thét ra lửa

“Bắt đền nhà ngươi. Mau trả lại cho ta”

Lý Hào gãi đầu gãi tai một hồi

“Hết hôm nay mà không trồng lại hết thì biết tay của ta”

Bị trưởng lão xả giận cho một trận rồi hùng hục bỏ đi. Giờ thì hắn phải trồng lại đám ctharo dược mà mình vừa nhổ cả buổi chiều. Khó trách hắn đâu biết là thảo dược, nhìn mấy cây giống cỏ dại thế là hắn cứ nhổ

Trời đã tối hẳn, chỉ còn ánh trăng đã lên cao trông thấy. Cuối cùng hắn cũng đã trồng xong. Cả người dính đầy bùn đất, nên hắn đi qua con sông gần đó tắm rửa một hồi rồi mới ra về. Ngó qua căn nhà gỗ, thì bên trong tối om, nam nhân đã rời đi từ lúc nào không hay

...

Rảo bước qua những bậc thang, Lý Hào lao tới nhảy xuống con sông nghe một tiếng” Tồm”, Tắm vào lúc nửa đêm cảm giác thật khác lạ, Nhưng bơi lội hồi lâu thì hắn đã bắt đầu cảm thấy hơi cóng. Nước về đêm ngâm lâu thì từ mát giờ đã chuyển sang lạnh rồi

Trôi theo dòng một quãng, hắn đã lò mò bò lên bờ. Quần áo ướt sũng nên hắn để trần vò qua một lúc rồi phơi lên cành cây gần đó, Chợt thấy một nữ nhân đang ngồi co chân trên mỏm đá, đang suy ngẫm gì đó ghê lắm, dưới ánh trăng mờ, hắn nhận ra đây là nữ nhân mà hắn vẫn luôn muốn được gặp lại

đây mà, chiều nay đã gặp qua nhưng khí đó hần không ở trong trạng thái tốt (đang nhỏ cỏ) giờ thì sạch sẽ rồi (theo nghĩa đen luôn)

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Người nhàn rồi (3)

Nghe tiếng động lạ Lăng Mộng quay sang phía Lý Hào đang phơi quần áo, đưa tay lau qua khóe mắt vội cất lời

“ Ai đó?”

Lại nghe một tiếng “ Bồm” từ dưới nổi lên một cái đầu đang cười toe toét dù dưới nước rất lạnh, đầu tóc ướt sũng ánh trắng lại lờ mờ nhất thời không nhận ra người này

“Ta là Hà Bá đây? Tiên tử hạ phàm đang ngồi nhớ người thương sao?

Nghe qua giọng điệu này có vẻ giống gã đã gặp ở trên đường tới Tông Môn, sao tên này lại ở đây vào giờ này. Đang định bỏ đi thì lại nghe tiếng gọi

“Ta đã trả lời câu hỏi của người, vậy sao người không trả lời ta mà đã bỏ đi? Chả trách nam nhân lại nổi giận với người”

Đôi mày khẽ nhíu lại, xem ra người này biết chuyện hồi chiều nay ở trong Dược Viên

“ Ở dưới nước quá lâu không tốt cho người đâu, mau đi về đi”

Quần áo Lý Hào còn ướt, hần lại đang ở trần không lên được, chứ hần chẳng muốn ở dưới nước thêm một chút nào

“ Ta đang tu luyện dưới nước... Thế nào? Thấy có sáng tạo không? Chắc không ai luyện kiểu này đâu ha”

Đang sắp chết còng rồi đây, nhưng hần mà lên chắc nữ nhân sẽ bỏ chạy mất, thật hiếm có cơ hội gặp được nên không đành cản rằng vậy.

“Ta đã gặp một kẻ tu luyện dưới nước giống người, nhưng hần đã bị chết rồi”

Tu luyện dưới nước nữ nhân chợt nghĩ tới Tiểu Thất, con người này thật khó mà đoán được hần là người như thế nào. Hần giúp nàng rất nhiều lần, lại còn mang về hai quả giúp nàng phục hồi dung nhan, Vị trưởng lão ở Dược Viên cũng đã xác nhận được đó là đồ trân quý thật, không có dễ kiếm. Vậy là Tiểu Thất có ý tốt thật, Nhưng sao hần lại giết người của Tông Môn, lại còn phỉ đôi tay của Tương sinh làm hần khổ sở, Nữ nhân cũng vì vậy mà khổ tâm theo. Thật kho nghĩ mà cũng chẳng muốn nghĩ thêm, cứ coi hần như một kẻ đã chết đi vậy

Nghe thấy có người từng bị chết, Lý Hần có chút khú xử, vội đưa tay chỉ đến bộ y phục đang treo trên cây. Mộng Lăng thăm hiểu ý, vội vịn một luồng khí vào đôi bàn tay thối tới bộ y phục mấy lượt. Trời không có gió mà chiếc áo cứ như bị thổi mạnh đi vậy

Lúc sau y phục đã khô ráo, Mộng Lăng xoay người bước đi. Lý Hào thấy vậy liền đi lên bờ mặc vội quần áo rồi chạy theo

“Tiên tử đợi đã...”

Vì đang có nhiều suy nghĩ, nên Mộng Lăng đi có hơi chậm

“Người còn chuyện gì?”

Đây là lần đầu nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân gần đến vậy ánh mắt có vẻ buồn bã. Làm hần nổi lên máu nam nhi muốn che chở cho người này. Gã nam nhân hồi chiều thật không có mắt, một nữ nhân như vậy sao hần nỡ buông lời cay đắng

“Tóc của ta còn chưa khô... Tiên tử thi triển pháp lực thêm lần nữa có được hay chăng?”

Lý do thật củ chuối, thế mà hần cũng nói được

“Vậy thì không cần đâu... người cứ chạy từ đây về ngoại môn là sẽ ổn thôi”

Hần nửa đùa nửa thật đáp

“ Tiên tử thần thông quảng đại có phần không biết, hôm nay ta bị trưởng lão phạt vì tội nhỏ mất thảo dược trong dược viên, nên bị người bắt trông lại toàn bộ chỗ thảo dược đó. Từ tối đến giờ ta chưa có ăn gì, không còn sức mà chạy về đó đâu”

Biết là tên này giả vờ, nhưng Mộng Lăng cũng cho hần vài luồng khí làm tóc của hần dựng ngược lên. Đúng là mất cả khuôn mặt

“Bản lĩnh thật cao siêu không biết tiên tử có thể dạy cho ta được không? Người ta vốn vụng về thế nào cũng bị phạt thêm nhiều lần cho coi”

Nữ nhân cười buồn

“Đừng gọi ta là Tiên tử ... Ta là Lăng Mộng, nhưng có người lại gọi là Mộng Lăng...Người cũng là đệ tử của tông môn sớm muộn cũng được học những thứ như vậy thôi. Có khi còn lợi hại hơn ấy chứ”

“Tư chất của ta có phần dị bẩm, người khác dạy không hiểu còn... người trước mặt thì lại khác, ta thấy nàng có tư chất làm sư phụ của ta”

Thấy đối phương xưng hô như vậy làm nàng không thoải mái lắm

“Ta đâu có tài cán gì để dạy cho người, ta cũng chỉ là một đệ tử mới nhập môn. Nếu như ta có bản lĩnh thật thì ta cũng không thu người làm đệ tử đâu”

“nàng nói cũng phải, nương tử sao có thể dạy cho lang quân của mình chứ”

Trái với suy nghĩ là nữ nhân sẽ bỏ đi, Mộng Lăng dường như chẳng có thái độ gì trước câu bông đùa của hắn, ngoài sang thấy đáng về suy tử cùng bộ tóc dựng ngược chỉ làm nàng bật cười một cái

“Người cũng mặt dày lắm”

“Vậy là người không có phản đối khi ta gọi là nương tử?”

Mộng Lăng Lườm hắn một cái

“Cái miệng của người thì do người quản, ta đâu có quyền gì? Nhưng ta không ưa mấy gã ba hoa múa mép lấy lòng nữ nhi. Trong khi bản thân lại quá nhu nhược nói được nhưng không làm được. Ta thấy những gã đó đến nữ nhân cũng không bằng. Vậy thì ta việc gì phải so đo với những người đó”

Nghe xong câu này tâm tình Lý Hào chợt thấy không thoải mái, không phải đang nói hắn đấy chứ. Có thể lắm vì hắn cũng rất giống thể loại kia. Thực ra nàng không nhắm vào hắn mà trong lòng nhất thời oán hận Liễu Tương Sinh vì sao không chịu được một đả kích như vậy mà nổi nóng với nàng. Con người nam nhân tưởng chừng như đã hiểu rất rõ vậy mà cũng có lúc làm nàng phải thất thần.

Lý Hào xâu chuỗi một hồi lâu cũng đoán được phần nào, đây là một nữ nhân bề ngoài trông mạnh mẽ hóa ra bên trong lại rất trọng tình cảm, chuyện ban chiều đã qua lâu mà đến tối vẫn làm nàng suy tư

“Ta đương nhiên không phải loại nam nhân yếu nhược rồi... Nếu đã bằng lòng cho ta gọi là nương tử, vậy có thể nói cho phu quân tương lai được biết nàng đang buồn phiền về được chăng?”

Cảm thấy hơi hớ khi cho rằng nam nhân này sẽ chịu kích động mà bỏ đi, lúc này hắn mặt dày gọi mình là nương tử làm nàng nhất thời khó xử

“Chuyện này...”

Thấy vẻ mặt bối rối của nữ nhân... Lý Hào cảm thấy hứng thú với người này vô cùng. Tuy các cung nữ trong cung hắn trêu ghẹo đã nhiều, cũng bối rối nhưng bọn họ vẫn có một điểm là tham tài, danh phận cho nên xúc cảm đôi khi là giả dối. Nhưng nhìn ánh mắt của nữ nhân trước mặt không giống như vậy

“Ta biết nàng đến từ Bạch Thành, Vì một lý do nào đó mà Ma Môn lại đến gây chuyện. Chuyện đó chắc một nữ nhân không lo lắng đến vậy. Theo ta thấy thì nàng đang buồn phiền vì nam tử trong được viên đúng không?”

Ánh mắt, lời nói như biến thành một con người khác, trông nghiêm túc và toát ra một loại khí chất cao sang,quyền quý. Chứng tỏ người này không có thân phận đơn giản. Nhưng điều đó không làm Mộng Lăng suy nghĩ nhiều, thực lực nàng sau khi uống đan dược trị thương đan điền của tông Môn giờ có thể thoải mái tu luyện, thực lực mấy tháng vừa rồi tăng không ít, đối với khí tức từ nam nhân chưa đến mức làm nàng lo ngại

“Chiều nay sau khi trường lão rời đi, nam nhân đó cũng đã li khai được viên rồi thì phải”

Như để thăm dò phản ứng của nữ nhân, Lý Hào đưa ra một thông tin để kiểm chứng

“Người đó bỏ đi rồi sao?”

Thấy bộ dạng hốt hoảng, như vậy phỏng đoán của hắn không sai nhất định là mối quan hệ này làm nàng đau lòng đây mà

“Nói ta chuyện của nàng... Ta sẽ nói cho nàng biết hắn ta đã đi đâu”

Người này tuy thân phận bí ẩn, nhưng không có ý xấu với nàng, và hắn chưa có luyện ra nội khí xem ra là đến đây bái sư học nghệ thật. Như để chút bỏ gánh nặng tâm tư đè nặng trong lòng mấy tháng nay, Mộng Lăng kể lại câu chuyện. Về đêm người ta thường có những suy nghĩ sâu sắc hơn, nên đối với các chi tiết, Lý Hào cũng hiểu phần nào

“Theo như lời nàng kể, ta thấy cái gã hạ nhân kia chưa chắc đã là kẻ xấu, Còn nam nhân trong được viên chưa chắc đã hoàn mỹ như vẻ bề ngoài. Việc

xảy ra cũng không thể trách nàng được, Có thể Ma Môn đã lên kế hoạch từ trước, còn mọi người chỉ bị vướng vào đó mà thôi”

Nam nhân chợt đứng đó, nhìn vào khoảng trời thật lâu

“Tại sao ngươi lại nghĩ vậy? Ngươi thực sự có thân phận gì”

Lý Hào cười khẩy, như cười vào con người của mình

“từ nhỏ đến giờ ta chỉ có thể nhìn sắc mặt người khác mà hành sự, nhìn người khác mà đoán ý như vậy mới giữ được mạng của mình”

Kiểu Thông tin này thật khó đoán, nhưng chắc thân phận không nhỏ

“Giờ ta đã hiểu vì sao con người lại muốn trở nên mạnh hơn... Ta cứ nghĩ mình trốn tránh sẽ thoát khỏi chốn thị phi, nhưng xem ra thế gian không tồn tại nơi như vậy.

“Ngươi thực sự có thân phận gì”

Nam nhân mỉm cười, nắm lấy tay nữ nhân

“Bí mật, Cho ta thom một cái, ta sẽ nói cho nàng nghe “

Mộng Lăng gạt bàn tay của nam nhân sang, rồi lăng không bay đi mất

“Đồ vô duyên”

Nam nhân chợt cười lớn, đối với nữ nhân này không thể bỏ qua được rồi. Nhưng giờ nàng là một đệ tử hạch tâm bậc nhất Tông Môn hẳn không có cách nào tiếp cận được. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ

“Chỉ có kẻ mạnh mới tạo ra được một thế giới theo đúng ý của mình”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nhật về

Màn đêm buông xuống, ánh sáng mờ nhạt từ những chiếc đèn lồng màu đỏ làm cảnh đêm ở Thiên Phủ vừa náo nhiệt vừa pha chút ma mị.

Đã đi bộ mấy ngày liền không ăn uống, sắc mặt Liễu Tương sinh sa sút đi trông thấy, khuôn mặt có chút hốc hác, quần áo lòi thoi vì đôi tay của hắn, tuy còn đủ năm ngón nhưng chẳng thể cử động được. Mà Một thiên tài như hắn không dễ gì đi cầu xin sự giúp đỡ của người khác, Không có đôi tay quả thực khó làm rất nhiều chuyện, không ăn uống, tắm rửa lâu ngày trông hắn đã giống nạn dân đến bảy tám phần

Với cái tính cố chấp như vậy lẽ ra hắn nên bỏ mặc cái tôi xuống, ở lại Tông Môn thì đâu đến nỗi, chỉ tiếc hắn cố gắng dấu diếm bao nhiêu cũng không dấu được sự cao ngạo thâm lặng trong con người mình, so với những kẻ hách dịch ra mặt thì sự cao ngạo ẩn sâu bên trong còn nguy hiểm hơn nhiều. Có chết cũng không cầu xin người khác

Lang thang bên trong góc phố, hắn dừng lại trước cửa một tửu lâu, cả người vô lực ngồi gục xuống bên cạnh mấy nạn dân ăn mặc rách rưới, Có người thấy hắn y phục còn khá tốt nên trong lúc hắn bất tỉnh lên cời bỏ mất bộ ý phục bên ngoài của gã rồi chuồn mất.

Chẳng biết hắn đã nằm ở đó bao lâu, Khi mở mắt ra trời đã hừng sáng, Người qua kẻ lại đã bắt đầu tấp tập như thường lệ. Thấy hắn ăn mặc phong phanh, nhếch nhác có người thương cảm quăng cho hắn miếng bánh. Không có tay sức lực cũng chẳng còn bao nhiêu hắn cự mình cố gắng nhích lên một chút tới chỗ thức ăn, hắn dùng chiếc cầm của mình rướn lên đến khi nó bị trầy đi một lớp da cuối cùng cùng tới đích

Nhưng khôn thay, một bàn tay thô ráp đã nhanh hơn hắn vào phút cuối, nhặt lấy chiếc bánh rồi chạy về phía trước như không để ý đến sự tồn tại của hắn vậy. Chẳng có ai lại rồi hơi lo cho một tên nạn dân dòng người vẫn cứ chạy ngược chạy xuôi. Mặt trời từ đông chạy sang tây, hắn vẫn nằm đấy Chù tửu lâu thấy vậy sai mấy gã giúp việc khiêng hắn sang một góc khuất cho đỡ ngứa mắt

“Tức thật, lại thua bạc nữa rồi, ngày gì mà đen thế”

“Ta nghĩ có Hung tinh đang chiếu kìa, ra quảng nó sang hướng khác đi”

Góc mà hắn đang dựa lưng vào lại vừa với tầm mắt của mấy gã chơi cá cược, tâm tình không tốt, mấy gã kia đi tới giáng cho hắn vài quyền xả giận rồi lôi hắn ra ngoài hẻm

...

Chẳng còn cảm thấy đau nữa, ánh mắt vô hồn nhìn vào khoảng không chờ chết. Nhưng tiếc là hần lại sống dai quá, nằm ở đó đến tận tối trời mà vẫn còn thờ, Nhưng thần trí đã khá mơ màng. Cuối cùng hần đã chịu mở miệng trong vô thức

“Đói quá...”

“Làm... on...cho.. tôi..ăn”

Giọng nói thều thào đứt quãng, kêu gọi sự giúp đỡ

Khi hần mở mắt ra đã thấy trời đã tối hẳn, một mùi thơm bay thẳng vào mũi, Hiện tại hần đang dựa lưng ngồi bên một vách nhà nhỏ cũ nát trong thiên phố. TRước mặt là một phụ nữ, ăn mặc bần hàn, đáng người gầy phía đầu quần một tấm khăn. Đang nấu một nồi thức ăn gì đó, ngồi im lặng kế bên là một hài tử đang chăm chú nhìn mẹ.

“Cậu dậy thật đúng lúc, tôi vừa nấu ăn xong”

Vừa nói nữ nhân vừa đem ra vài cái tô lớn bị sứt mẻ đôi chút đặt lên thanh gỗ dài bên ngoài vừa là ghế vừa là bàn, đồng thời với tay đồ thức ăn ra, khỏi bốc nghi ngút làm mùi hương lại dậy thêm một lần nữa. Bụng của Liễu Tương Sinh sôi lên ục ục nghe rõ thành tiếng khiến nữ nhân phì cười, Thấy mẹ cười hài tử cũng cười theo thành tiếng

“Nào qua đây ăn một chút cho lại sức đi...Khổ... chắc mấy ngày chưa ăn uống gì rồi đúng không?”

Giọng nói có vẻ xót xa. Lúc này hình như đã được uống chút nước, nên giờ miễn cưỡng có thể đứng dậy được, lão đảo đi tới chỗ nữ nhân rồi ngồi phịch xuống. Nhìn cái tô nghi ngút trước mặt làm hần nuốt nước bọt một tiếng nghe rõ to. Rồi cục đầu xuống mà húp lấy húp để

Hài tử bĩu môi không nói được gì, đảo mắt nhìn sang phía mẫu thân. Nữ nhân lắc đầu làm đứa con cũng bắt trước bộ dáng. Người này đôi tay không lẽ bị...

“Tiểu Tàn... ăn đi con. Kệ thức ấy, chắc thức ấy đói quá đấy mà”

Hài tử tên là Tiểu Tàn hai tay cầm lấy bát nhỏ vừa uống vừa lăm lẹp nhìn sang Liễu Tương Sinh

“Chỉ là thức ăn..thừa.. ở.. từ lâu, đem nấu lại thôi mà... có nghiêm trọng đến vậy không?”

Tiếng sùm sụp chợt ngưng lại, nam nhân ngẩng đầu lên, trên mặt và tóc còn dính chút dầu mỡ, chẳng biết chỗ kia là nước canh hay là nước mắt, chỉ thấy nam tử khỏe mắt rung rung

“Ngon... Ngon...lắm”

Nở nụ cười ái ngại, nữ nhân chậm rãi nói

“Vậy... thì.. tốt rồi”

Thấy tô canh đã cạn sạch chỉ còn sót lại một chút cái. Nam nhân lại quay về ngồi dựa vào góc tường ngược mặt lên nhìn bầu trời trầm ngâm

Nữ nhân thấy kỳ quái như vậy cũng không nói thêm gì, dục đứa con nhỏ ăn nhanh rồi dọn đồ, chuẩn bị đi ngủ. Chẳng biết việc bản thân cứu với một nam tử ngoài đường như vậy có ổn không nữa. Người đó lại bị liệt đôi tay nếu cứ ở đây ăn bám hai mẹ con vậy thì khác nào tự đem gông buộc vào mình

....

Trăng đã lên cao, Tiểu Tàn đã chìm vào giấc ngủ, nữ nhân mới đi ra phía bên ngoài, nói rõ ràng mọi chuyện với nam nhân. Nhưng thấy bộ dạng thơ thẩn của nam nhân khiến nàng không biết nên bắt đầu như thế nào

“Chuyện hồi này...”

“Cảm... on vì đã giúp ta”

Đây là lần đầu hần cảm ơn một người có địa vị thấp kém hơn mình, nặn mãi mới ra được một câu cũng làm hần suy nghĩ hồi lâu

“Chuyện đó thì không cần.. chỉ là thấy người đói nên... Ma người cũng biết đấy, ta cũng không có khá giả gì cả, lại còn phải nuôi thêm Tiểu Tàn cho nên người có thể hiểu cho ta chứ”

“Cái đó ta hiểu nhưng... vì sao lại mang ta về tận đây”

Nữ nhân tuy có một con nhưng vẫn còn khá trẻ, chỉ là cuộc sống khó khăn nên hơi gầy một chút thôi

“Vậy thì ta nói thẳng, Phu quân của ta bị nạn đã lâu từ khi ta mới sinh Tiểu Tàn... Người thấy đấy, cuộc sống của nạn dân ở Thiên Phố rất khó khăn, ta

muốn tìm cho tiểu Tần một nghĩa phụ, thấy người cao ráo lại đang chịu đói ta có ý mang người về sau này cùng ta chăm lo cho nó”

Tương Sinh ơi Tương Sinh, một thiên tài vẫn lạc đến nỗi có một nữ nhân nhặt người ngoài đường về làm cha một đứa bé không quen biết. Hắn cười khẩy khi bản thân mình đã rơi vào thảm cảnh này. Nhưng hắn không hối hận vì đã bỏ tông môn, ở đó hắn còn mơ mộng, ảo tưởng đủ thứ. Nhưng khi ra ngoài, không có thể lực, không có bản lĩnh... Thì người cũng chỉ đến như vậy

“Nhưng ta đâu ngờ đôi tay của người lại như thế kia chứ...”

“Là do ta sơ suất bị kẻ gian ám hại. Nay không nhà không cửa, không có chỗ dựa dẫm. Bất quá cũng chỉ biết ăn bám người khác”

Nhìn hắn cười đau khổ, nữ nhân có chút không nở rường bở

“Ta tên Mạc Lam, từ giờ người cứ ở lại đây, chơi đùa với Tiểu Tần vậy, ban ngày ta đến từ lâu quá trưa và buổi tối mới về “

Đánh giá nam nhân một lượt rồi nàng lôi hắn đi ra phía bên cạnh bồn nước

“Nhìn người kia... chắc đã nửa năm không tắm gội quá... Ta không muốn tiểu Tần học thói ở bẩn từ một nghĩa phụ như người”

Lý do này có vẻ hợp lý nhưng thực ra là nữ nhân này đã thiếu mùi nam nhân từ lâu a, mấy gã nạn dân kia thì thô lỗ quá, còn tên này có vẻ ít nói lại trẻ măng. Dáng người không tệ chỉ là hơi hắc hác một chút

“Nam nhân gì mà bén lên vậy, còn hơn cả nữ nhân nữa, sau này chúng ta là người một nhà rồi có gì mà phải dẫu cơ chứ”

Tùng lớp y phục được trút bỏ quăng sang một thau nước gần đó, qua từng gáo nước dội qua, Mạc Lam Không ngừng kỳ cọ mọi góc ngách, Gội lại mái tóc sạch sẽ. Lúc này nàng có hơi sưng lại một chút trước thân thể nam nhân, đã lâu không thấy qua

“Không ngờ phu quân cũng đẹp trai lắm chứ...”

Chỉ đơn thuần là tắm cho nam nhân, không có là chuyện gì quá đáng. Tuy ngoài mặt xưng hô là phu quân, nhưng trong hành động vẫn giữ ở một khoảng cách nhất định.

“Ồ đây còn một bộ y phục nam nhân, chàng mặc vào rồi đi nghỉ trước đi, để thiếp vào bộ y phục cũ này đã, nó dính bụi quá nhiều rồi”

Giúp nam nhân mặc lại bộ y phục khác, ánh mắt nữ nhân chột rung rung, như không muốn bị người ta bắt gặp, nàng vội đi ra phía sau cầu lấy cái thau và bộ y phục cũ. Để lại trong nam nhân một sự nghi hoặc lớn, nhưng hắn không có nói ra

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Cặp đôi nguy hiểm

Căn phòng này chỉ có một giường nằm, lúc này hai từ đang say giấc nồng. Một bên góc nhà đã lụp sụp, Chẳng có bàn ghế, nên Liễu Tương Sinh lại ra ngoài ngồi bên góc cửa. Chốn hoang tàn như vậy cũng có người ở, trước nay hắn sống trong nhung lụa, đến tông môn nhờ có thiên phú cũng có đãi ngộ tốt. Từ nhỏ đã mang danh thiên tài, tuy phụ thân luôn nhắc hắn không được dương dương tự đắc, cậy có tài mà khinh người khác, Nhưng ngoài mặt hắn có thể làm theo như vậy đến bây giờ cũng hiểu được phần nào, Đôi khi một câu nói cảm ơn thật khiến bản tâm mình được thoải mái, một kẻ mạnh cũng có lúc phải chịu ơn của kẻ yếu? Nhưng tại sao phải phân ra mạnh hay yếu, chẳng phải đều là nhân loại sao

“Phu quân, chàng vẫn chưa đi nghỉ cơ à? Đợi thiếp sao?”

Tuy chưa hiểu rõ ý, nhưng thấy ánh mắt đỏ ngầu hình như nữ nhân này vừa khóc thì phải. Liễu tương Sinh thoáng sinh ra nghi hoặc, từ khi nào hắn lại để ý đến một người khác vậy, trước nay đều là người khác nhìn hắn mà hành sự, giờ đây hắn mới nhận thấy. Không phải chỉ hắn mới là người có cảm xúc

“Sao chàng nhìn thiếp như vậy?”

“Người đi nghỉ đi, ta chưa buồn ngủ lắm”

“Phải gọi là nương tử chứ...?”

Thấy nữ nhân đã tiến sát lại gần ôm lấy cánh tay vô tri, khuôn mặt tươi cười

“Nương... Tử”

“Hi hi, phải như vậy chứ... Nhưng mà là phu thê, chúng ta phải ngủ cùng nhau mới đúng... Đây cũng là lý do mà chàng xuất hiện ở đây”

Một cuộc sống của nạn dân là như vậy sao? Vô lo vô nghĩ, cuộc sống an nhàn

“Giường này đủ cho ba người nằm mà. Trước đây ta và...”

“À không có gì? Tiểu Tần nằm giữa, hai phu thê chúng ta nằm hai bên như vậy là đúng rồi”

Liễu Tương sinh vẫn còn đang tơ tưởng, những việc xảy ra mấy ngày qua, chợt thấy bản thân mình có chút thay đổi. Hắn lo cho bản thân nhiều hơn thay vì nghĩ tới kẻ thù của mình. Không biết Mộng Lăng nghĩ sao về hắn, khi đấy hắn có nặng lời vài câu chắc nàng ấy khổ tâm lắm. Nhìn nữ nhân đang nằm trước mặt hắn lại mơ tưởng về hình bóng người kia

“Chúng ta thành người một nhà rồi sao”

Nữ nhân nhẹ nhàng đáp

“Phu quân”

Cái này người ta gọi là đồng sàng dị mộng, hai người nằm gần nhau nhưng tâm trí lại đang hướng về người khác, đối với nữ nhân, người này chính là người thế vai cho người chồng quá cố của mình, rất lâu rồi mới lại có một nam nhân ngủ cùng, mùi y phục đúng là của phu quân rồi. Một giấc ngủ nhẹ nhàng sau mấy năm trống vắng.

...

Trời sáng cũng là lúc cơn mê qua đi, tiếng khóc của Tiểu Tần làm hai người choàng tỉnh giấc, và hốt hoảng khi nhìn thấy đối phương không phải là người đó

“Ta đi ra ngoài trước”

Liễu Tương sinh chớp mắt mấy cái rồi đi ra ngoài, nữ nhân sửa soạn lại y phục rồi ẵm đứa con ra bên ngoài. Ánh mắt hai người chạm nhau rồi nhanh chóng lướt sang chỗ khác. Nhưng như không hẹn mà gặp, ánh mắt hai người cứ chốc chốc lại lia qua bắt gặp đối phương đang nhìn mình

“Chuyện tối qua...”

“Đề thiếp đi gánh nước đã...”

Nữ nhân thoáng ngáp ngừng rồi xách hai thùng nước cùn với đòn gánh đi ra phía bên ngoài, trên lưng là đứa con nhỏ, hồi nãy còn khóc tu tu giờ lại chìm vào giấc ngủ, dường như ở trên lưng của nữ nhân rất thoải mái thì phải

Trong lòng vẫn chưa yên ổn, đang rất rối loạn là khác, Chi là ngủ cùng thôi không biết trong lúc ngủ có làm gì thất lễ hay không? Nhìn bộ dáng hốt hoảng như vậy e rằng là có chuyện xảy ra thật. Nhưng sao hắn thấy trong người không có cảm giác gì nhỉ, Cơ thể hắn thì chỉ có đôi tay là không cử động được, phía dưới phần bình thường. Vậy là không có khả năng đó. Một người luôn ra vẻ lãnh đạm nay lại có vẻ rất lúng túng

Nguồn nước cũng ở gần đây, nên chỉ đi một lúc là hai người trở về, chẳng còn vẻ lúng túng nữa, dù gì cũng đã có xuất giá một lần, mấy chuyện đó không có gì quá bận tâm, với lại cũng chưa xảy ra chuyện gì cả. Thấy nam tử còn đang bối rối, nữ nhân vội mỉm cười để lại hai gánh nước xuống

“Sau này chàng phải thay ta đi gánh nước vào buổi sáng... Hôm nay là ngày đầu nên thiếp nhường bộ đấy nhé”

Nhẹ nhàng trao đứa nhỏ cho Nam nhân, nữ nhân đi vào bên trong thay lại y Phục vừa nói vọng ra

“Giờ thiếp ra chỗ tưới rau... Chàng... có thể đi... hoặc ở lại”

Nữ nhân này không sợ hắn bỏ chốn sao? Cũng khó nói, một người bị liệt ở tay đi ra ngoài gặp rất nhiều khó khăn, Nhưng người này mới gặp một ngày, cũng có thể sẽ lại bỏ đi lắm

“Ta ở lại... khi nào người đuổi thì ta đi”

“Phải gọi là nương tử chứ? Hi hi... Chàng không bỏ đi thì thiếp cũng không nỡ đuổi.. ai bảo phu quân lại soái như vậy cơ chứ”

Một nữ nhân đầu óc không bình thường, nhận vợ người lạ về làm chồng. Nhưng bảo liễu Tương Sinh bỏ đi, vậy hắn đi được đâu đây, khi đôi tay không dùng được... Mới trải qua một lần suýt chết đuối. Hắn mới nhận ra thực tế khốc liệt, việc bỏ đi khỏi tông môn là quá nóng nảy. Nếu muốn đi đâu xa thì nên chuẩn bị kỹ càng đối với một phế nhân như hắn

“Vậy thì thiếp và Tiểu Tần đi tưới rau làm việc đây”

Đứa nhỏ lại được quần trên lưng, nữ nhân có vẻ yêu đời lắm, tung tăng chạy ra khỏi căn nhà, miệng còn ngân nga đôi câu hát

...

Liều Tương sinh lại lâm vào dòng suy nghĩ. Hắn đi lang thang trên phố, hôm nay ăn mặc sạch sẽ hơn, Mọi thứ đã khác, không khí vẫn vậy nhưng trong lòng hắn lại khác. Trước giờ chỉ lao đầu vào tu luyện nay mới có dịp nhìn cuộc sống của những người mà trước đây hắn cho là thấp kém. Kim Lăng Quốc không chỉ có võ giả, lượng phàm nhân cũng rất nhiều, Chỉ là trước nay hắn dùng con mắt ở giới tu luyện nên cho rằng thế giới này chỉ có cường giả... Giờ mới nhận ra không phải có thực lực mạnh mới sống được ở thế giới này

Tại sao con người lại không an phận cuộc sống như vậy, tại sao cứ phải truy cầu sức mạnh tuyệt đối? Từ trước đến nay hắn tu luyện là vì cái gì? Đưa cho hắn một quyền công pháp bảo hắn tu luyện, nhưng chưa bao giờ hắn tự đặt câu hỏi vì sao?

Hắn rào bước đi trên phố mà không để ý thấy có người đã dõi theo hắn. Phía trên lầu lầu mà hắn đang quan sát vào trong có, một nam một nữ và một lão giả đang nhìn xuống phía dưới

“Ta nhìn không lầm thì đó là thiên tài vẫn lạc Liều Tương Sinh thì phải?”

Lão giả nheo mắt nhìn xuống rồi gật đầu

“Chính là hắn? không hiểu sao lại lang thang đến chỗ này? Hình như sau khi bị phế đi đôi tay hắn đã không còn được Tông Môn coi trọng nữa”

“Dật Phong ca, người không định kéo hắn về phía mình đấy chứ?”

Nam tử này chính là người bị cụt tay do Tiểu Thất gây ra, hắn vẫn chưa có chết. Nhanh chân chạy tới Thiên Phố nên tránh được kiếm nạn Thâu Tâm Thi Cổ của Ma Môn. Tuy nhiên không còn vẻ tiêu sái của ngày nào, mái tóc hắn phủ xuống che mắt tầm nhìn, cả người vận một chiếc áo khoác dài và rộng, khiến không ai biết hắn đã bị cụt tay

“Bách Diện, người đừng gọi ta là Dật Phong ca ca như vậy... Điều đó làm ta thương xót Dật Hồng muội muội không ít”

Nữ nhân đứng cạnh vận hồng y xen lẫn yếm tâm giáp màu đen, trông khá mê hoặc người khác, đặc biệt sau một năm tu luyện Hợp Hoan Công, giờ cơ thể đã nở nang ra không ít. Quả có sức hấp dẫn với nam nhân

“Ta mượn thân xác muội muội người.. vậy người cứ coi ta là muội muội không được sao?”

Vừa nói nữ nhân vừa đưa bàn tay ngọc ngà ra ve vãn Tiêu Dật Phong. Nhưng trước đây thì may ra có cơ hội, còn giờ đã mất đôi tay, hắn không còn tâm trí nào đến việc này nữa, nhất là một nữ nhân tu luyện hợp hoan công

“Ta vẫn chưa hiểu mục đích người giúp ta là vì cái gì? Người hoàn toàn có thể biến mất không để lại dấu vết gì, mọi người cũng nghĩ người đã chết ở Bạch Thành, việc người xuất hiện ở một thành trì khác chưa chắc đã có người sống sót mà nhận ra “

“Người nói cũng đúng... Việc ta đoạt xác không có mấy người biết... với bản lĩnh của ta giết hai người các người không khó... Nhưng ta muốn hợp tác cùng người xây dựng lên một thế lực có thể không chế cả đại lục Quy Nguyên”

“Ồ... tham vọng của người còn hơn cả ta nữa... Nhưng ta thân cô thế cô, không đủ sức ... Cả Ma Môn và tiên Môn đều rất mạnh... đâu nói muốn diệt là diệt được”

Nữ nhân khẽ cong làn môi đỏ căng mọng

“Bọn chúng rất mạnh, người nói đúng... Nhưng hãy để bọn chúng tàn sát lẫn nhau đi chúng ta chỉ việc châm lửa thôi. Hiện nay Ma Thủ đã nằm trong tay của Khô Lâu Đường chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, thanh thế Ma Môn một lần nữa sẽ lại tăng lên. Tiên Môn chắc chắn không thể làm ngơ. Một trận ác chiến là không thể tránh khỏi... Khi đó chúng ta chỉ cần thu dọn tàn cục |”

“Người nói thì dễ lắm, đâu dễ gì mà thu phục được “tàn cục”

“Việc đó chẳng phải người rất giỏi toan tính sao?”

Nam nhân quay đầu đi về phía lầu dưới

“Mưu kế chưa thành, người đã bại vong... Ta chỉ phạm sai lầm một lần thôi... Với lại ta không muốn hợp tác với một kẻ như người”

Người chưa đi xuống đã dừng bước chân

“Người nghĩ sao nếu ta cho người một cơ thể mới? người sẽ tái sinh trong một cơ thể khác giống như ta đã làm”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Có nên buông ?

Cơ hội tái sinh? Một đề nghị khiến người khác động tâm, nhất là một người đã có tuổi như người lão giả đi bên cạnh. Có thể đoạt xác vậy thì chẳng phải sẽ có thể bắt đầu tu luyện lại lần nữa sao, nếu có được thân thể có thể chất dị biệt chưa biết chừng còn có thành tựu hơn thế này rất nhiều

Nghe bước chân mục trưởng lão dừng lại, Tiêu Dật Phong có vẻ không vui, nhưng mái tóc của hắn đã che đi phần lớn khuôn mặt khó nhận ra được, chỉ hơi ngoái đầu lại Lão giả cũng nhận ra hành động của mình làm nam tử trước mặt không vui

... Nhìn hai người rời đi, khuôn mặt nữ nhân chợt đánh lại, cặp mắt chợt nheo lại suy tính trong đầu một lượt

“Thiếu gia, tại sao người không hợp tác với Bách Điện... Lão thấy có không ít chỗ tốt”

Nam tử lạnh lùng đáp

“Ta không biết hắn làm thế nào đoạt được thân xác của Dật Hồng, nhưng ta tin chắc bí pháp đầy nguy hiểm khôn lường, nếu không đã có rất nhiều kẻ như gã. Tâm hồn của một lão hồ ly ẩn chứa bên trong một hài tử. Nếu có thực hiện được thì xác suất tìm được cơ thể dị biệt rất khó. Với lại nếu như nhận sự giúp đỡ của hắn, sau này hành sự sẽ có người nắm thóp được điểm yếu của mình. ... Nhìn bộ dạng hắn chưa chắc tìm chúng ta đã có ý tốt”

Tái sinh thêm lần nữa lạtker hầu cho người khác thêm một kiếp, Lão giả gật đầu tỏ vẻ đồng ý

“Một năm qua người đã tỉnh tâm được không ít, vậy chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Qua việc ở Bạch Thành ta thấy, mưu kế chưa chắc đã thắng được thực lực tuyệt đối. Vì vậy không nên quá chú tâm vào bày mưu tính kế, rồi cầu nguyện nó thành hiện thực. Nhưng không có nghĩ là ta bỏ qua phần đó, đôi khi một số việc nhỏ vẫn có thể dùng đến”

Hai người dừng lại nhìn qua chỗ Liễu Tương sinh một hồi

“Thiên tài vẫn lạc chưa chắc đã là phế vật, Một con hổ sa cơ thì vẫn là con hổ. Người này vẫn có thể dùng được”

Bóng ảnh hai người chợt biến mất giữa đám đông

Liễu Tương sinh từ khi bị phế đi đôi tay, đã bao lần vận khí đã thông hai bàn tay, nhưng lần nào cũng chỉ làm nó đau nhức mà thôi. Phần kinh mạch đã bị hủy không thể nào dẫn khí. Càng vận khí cố gắng đã thông, kinh mạch ở tay cánh bị tổn hại nhiều. Vì vậy thời gian sau hắn chẳng còn tu luyện nữa, định khi nào chữa khỏi mới tu luyện trở lại.

Gần một năm như vậy, đối với sự xuất hiện của đám người vừa nãy, hắn không có phát giác ra việc gì khả nghi. Mà nếu biết hắn cũng không còn để tâm, một phế nhân thì ai còn tìm đến hắn làm gì cơ chứ.

Hắn cũng chỉ là tình cơ đi dạo ngang qua túp lều này, nhìn vào phía đằng sau thấy nữ nhân đang chạy ngược chạy xuôi lo chuẩn bị món ăn, Hết gánh nước rồi lại thái rau, tay chân không ngừng nghỉ mà gã chủ quán cứ chốc chốc lại vào dục nhanh tay hơn nữa

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lâu lâu lại chảy xuống hai gò má, khiến nữ nhân không ngừng đưa tay áo lau đi. Động tác vô thức ấy lọt vào mắt của hắn, tuy ăn mặc bình thường nhưng tự nhiên hắn thấy nàng ta đẹp lạ thường. Có phải do cảm kích nên hắn sinh ra cảm giác như vậy? Như biết mẹ mình đang bận bịu, Tiêu Tần vẫn nằm trên lưng nhưng không có kêu la làm phiền chút nào

“Một người làm việc bảo hắn ở lại ăn bám quả thật không đáng mặt nam nhân. Ta không thể ở lại làm phiền hai mẹ con ấy được. Nhưng tạm thời chưa có đi ngay bây giờ, Muốn đi thì hắn phải lo được cho bản thân mình đã.”

Đôi tay đã phế nhưng ta vẫn còn đôi chân, Gần hai mươi năm mang tiếng là thiên tài chẳng lẽ không tìm ra cách giải quyết. Khi nhìn thấy nữ nhân đang làm việc hắn thôi không đi dạo nữa mà trở về căn nhà nhỏ đồ nát. Đáo mắt nhìn quanh hồi lâu rồi hắn ngồi xếp bằng âm thầm luyện lại nội khí một lần. Lần này không cố gắng dẫn khí tới cánh tay nữa

Tùng luồng nội khí theo pháp quyết tu luyện của Tông Môn rất nhanh đi vào cơ thể của hắn. Đã lâu rồi không luyện lại nội khí thường. Đạo trước chỉ tập chung hấp thu linh khí, hôm nay lại quay trở về thu nạp ngay đầu còn ở Bạch Thành, cũng chỉ là tu nội khí. Nhưng pháp quyết của tông môn dùng để luyện nội khí ở Luyện Thể kỳ quả thật hiệu quả hơn rất nhiều. Dẫu biết uy lực không thể so với linh khí, nhưng dùng để sử dụng hàng ngày tuyệt đối không có vấn đề

Khí có thể được dẫn qua các bộ phận của cơ thể, Chỉ tiếc linh khí quá ít nếu không ta có thể ngưng ra một bàn tay thay thế cho cánh tay đã tàn phế. Tuy cách này sẽ tổn hao không ít nội khí. Đồng thời tinh thần phải rất kiên định mới có thể duy trì được. Với hiện trạng bây giờ hắn chỉ có thể là dịch chuyển đồ vật thôi. Nhưng đúng là kiên trì thì sẽ làm được, Hắn có tự tin một ngày nào đó không dùng tay vẫn có thể sử dụng được kiếm

Ngưng khí hóa hình, khả năng tối cao của Tông Môn, Đúng là bản thân đã có chút nóng vội khi tự ý bỏ đi khỏi Tông Môn, nhưng ngẫm lại ngày đó mình không đi chắc vẫn còn mê muội dài dài.

“Phu quân ... thiếp về rồi đây”

Đúng là khi tập trung làm gì đó thì thời gian trôi rất nhanh. Hắn vừa tu luyện được một lúc mà nữ nhân này đã về rồi. Nhìn bộ dạng khá mệt mỏi đây,

nhưng tâm tình của nàng ta có vẻ vẫn khá tốt

“Hôm nay có sót lại một chút thịt yêu thú, đồ ngon đấy nhé.. chắc chàng chưa được ăn bao giờ đâu”

Ngồi dưới gian nhà bếp chỉ còn lại tấm mái, nữ nhâm mở ra một cái bọc chứa đầy thức ăn. Tất cả các thể loại trộn chung vào với nhau thành một mớ hỗn độn, chỉ biết là vẫn còn mùi thơm, dường như đã quen với kiểu xưng hô mùi mẫn này nên hắn cũng chủ động nói chuyện

“Nàng... không ăn sao?”

Nữ nhâm lắc đầu rồi đưa một miếng dút cho Tiểu Tần. Thấy nam nhân vẫn ngồi lì đó khiến Mạc Lam có chút khó hiểu, khuôn mặt thoáng có nét buồn

“Chàng không thích đồ ăn.. này sao?”

Thấy nam nhân nhoen miệng cười tỏ vẻ khó xử

“Thiếp sợ quá...”

Nam tử há miệng đón lấy miếng thịt nhai ngấu nghiến, làm nữ nhâm không biết là vui mừng hay là thương cảm hắn nữa

“Trông ta thâm hại lắm phải không?”

Nữ nhâm im lặng lắc đầu không muốn trả lời trực tiếp. Người này lúc điên khùng, lúc lại quan tâm người khác chăm chút ân cần làm hắn có chút động lòng

“Có phải đã hối hận vì cho ta ở lại đây”

“Thiếp chỉ sợ...chàng lại tui thân rồi bỏ đi nơi nào không biết...”

“Lúc đó chỉ cần ra đường mang về một phu quân khác là được”

Dút cho nam nhân thêm một miếng, Mạc Lam hừ nhẹ

“Đồ ngốc, có phải ai thiếp cũng mang về đâu... Ít ra cũng phải soái như chàng thiếp mới suy nghĩ lại”

Đúng là chưa gặp nạn dân nào lại da trắng, anh tuấn như người này. Chỉ là

“Nhưng đôi tay của ta bị phế không giúp được gì cho nàng?”

“Phế thì sao chứ... Như vậy thì chàng mới không bỏ đi ra ngoài... vì sẽ chẳng có ai tốt với chàng như tiếp đầu... Mà để đôi tay này làm việc nặng nhọc thiếp thấy đau lòng lắm”

Đối với nữ nhâm có vấn đề về đầu óc này, Liễu Tương sinh chẳng biết nói gì cho phải

“Cảm ơn..nàng”

“Sao lại Cảm ơn... chúng ta là người một nhà đâu cần phải như vậy”

Ngừng một lúc nữ nhâm nói tiếp

“Buổi chiều chàng lo cho Tiểu Tần nhé...Buổi sáng nó ngoan lắm nhưng đến chiều thì không được như vậy..”

Chợt nhớ ra nam nhân bị liệt ở đôi tay nên nữ nhâm tháo tấm khăn trên người ra buộc lên nam nhân,

“Tiểu Tần ở nhà chơi với phụ thân nha...”

Vừa ghé qua chưa nghỉ ngơi được bao lâu thì, lại phải dời đi. Cảm thấy bản thân mình là một gã vô tích sự chính hiệu. Chỉ có thể sống dựa vào nữ nhâm đầu óc không bình thường, nếu cứ tiếp tục thì hắn sẽ trở nên nhu nhược mất.

Suy nghĩ buồn bỏ sống cuộc sống an nhàn như những người bình thường vừa lóe lên thì hắn lại xua tan nó ngay lập tức, Với đôi tay này hắn không thể chấp nhận được, hắn vẫn phải tu luyện trả lại mối thù này.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nhân Phẩm có vấn đề

Tiểu Tần đang ở trên lưng của gã, không có đôi tay thật là bất tiện, Nhưng tay sao Mạc Lam lại đưa cho hắn, trong khi thường ngày vẫn mang nó đến từ lâu. Trước nay vẫn thế sao bây giờ lại thay đổi. Lúc này đã tỉnh táo phần nào, hắn cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ về thân phận của nữ nhân này. Tính tình có chút cổ quái nhưng có điều gì đó khác lạ mà hắn chưa nhận ra đó là thứ gì. “có đúng là chỉ tình cờ cứu mình về đây không?”

Cảm thấy đứa nhỏ đang cử động trên lưng của hắn, nhưng vẫn chưa có nói được rõ ràng. Người ở sau lưng làm sao thấy mặt, làm sao có thể biết được nó có ồn hay không, nhờ đâu mắc tè thì khổ cho hắn. Nữ nhân có tý điên khùng nhưng rất chăm chút cho đứa nhỏ, chắc cũng rõ tình huống như vậy chứ?

Ngôi nhà này khá biệt lập với bên ngoài không biết những người xung quanh có biết gì về nữ nhân sống ở đây không? Nhân tiện nhờ người ta bỏ đứa nhỏ xuống cho hắn.

Ngôi nhà gần nhất cũng đi mất trăm bước, ở đây là phía tây Thiên Phủ Thành, khu vực này người sinh sống có vẻ thưa thớt hơn các khu vực khác, Nguyên nhân là do trước đây đã có một cuộc thảm sát tây thành biến thành bể máu, người ta nói đây là địa bàn của Ma Môn nên ai cũng sợ bị liên lụy rồi có người lại đồn thổi nơi này có ma quỷ. Chỉ có nạn dân cuộc sống khó khăn nên mới sinh sống ở nơi tồi tàn như thế

Từ lâu mà nữ nhân ở cùng hắn đến làm việc thì đi sâu vào phía trong thành một chút, vì đã nhờ hắn trông nom nên, hắn không có đi đến đó. Coi như là trông trẻ giúp người đó vậy

Dừng chân tại một quán nước lụp xụp, nơi có một bà lão đang ngồi bán nước, với mấy cái bánh. Thường thì sẽ không bao giờ hắn ngồi ở đây nhưng mấy ngày qua làm hắn đã thay đổi không ít. Ngồi xuống chiếc ghế lỏng lẻo, nghe tiếng kéo kẹt rõ rệt. Lão bà mở lời

“Cậu.. ngồi đi... ăn bánh với uống cốc nước nhé..”

Dáng người đã còn, hàm răng đã voi đi hơn nửa, ánh mắt buồn rầu ẩn sâu trong làn da nhăn nheo. Có lẽ hôm nay không có nhiều người ghé qua tiệm của bà

“Dạ thôi... Bà lão, cho ta hỏi thăm một chút? Ta mới đến đây mấy hôm vẫn chưa biết vì sao nơi này lại ít người qua lại như vậy?”

Việc buôn bán chỉ là phụ, bà bán hàng chủ yếu là muốn làm gì đó cho thấy mình vẫn còn làm được việc mà thôi, với lại ở nhà buồn chán ra ngoài này có người qua lại, lâu lâu ngồi nói chuyện cũng đỡ buồn chán.

“Nơi này chỉ có.. nạn dân sinh sống là chủ yếu... ban ngày họ đi làm việc ở chỗ khác rồi... Buổi tối mới đông hơn”

“Ra là vậy”

“Lão và mấy người con cũng là từ nơi khác đến đây, sống cũng gần chục năm rồi... Nghe người ta bảo nơi này trùng là địa bàn của người trong Ma Môn, các thế lực trong thành lấy cớ đó để diệt đi một góc của Thiên Phủ Thành... Dường như nhiều người chết oan nên thì thoảng âm hồn vẫn hay qua lại quấy nhiễu... mọi người chẳng dám ở lại nơi này”

Vậy là hắn đang ở một nơi từng là địa bàn của một trong các thế lực của Ma Môn sao? Nhưng bọn chúng đã bị diệt trừ đi rồi

“Mà dạo này trong thành cũng ít người từ bên ngoài tới nên đã bớt náo nhiệt đi rồi... Nửa năm trước Thiên Phủ Các đã dời đi khỏi Thiên Phủ Thành không rõ lý do... Các chủ ở đó được mệnh danh là vạn sự thông, cái gì cũng biết nên mọi người trong thành, ngoài thành đến hỏi ý kiến nhiều lắm... Sinh khí mấy cửa hàng khảm khá trông thấy... họ bỏ đi rồi tự nhiên thấy vắng lạ thường”

Nghe bà lão nói thì đó hẳn là một thế lực rất có sức ảnh hưởng trong thành. Việc làm ăn tốt như vậy sao lại bỏ đi nơi khác. Liều tương sinh chi thoát suy nghĩ rồi quay lại việc chính

“Bà lão.. giúp ta mang đứa bé xuống được không?”

Hắn đi tới khom người xuống để bà tháo tấm khăn, bế đứa nhỏ xuống... nó không khóc, đôi mắt to tròn ngây ngô, ngồi trên ghế nhìn xung quanh tò mò thích thú

“Tiểu Tần đây mà... Lại đây với bà nào..?”

Ấm lấy đứa bé, bà lão lại cười móm mém

“Bà... biết Tiểu Tần sao?”

“Thằng nhỏ là con của Mạc Lam... dạo trước vẫn gửi ở đây nhờ ta trông hộ... Sao cậu lại đi với nó... Ta chưa gặp qua cậu lần nào thì phải”

“Nói ra thật hổ thẹn... ta gặp nạn... lang thang đến Thiên Phủ thì may mắn được người đó cứu giúp”

Bà Lão nhìn sang hắn, dường như rất tinh ý nhận ra đôi tay của hắn có vấn đề, nhưng bà không tiện nói ra

“Mạc Lam... Nó là đứa hiền lành tốt tính mà giờ chẳng thương cậu ơi?... Hai người đến Thiên Phò chưa được bao lâu thì phu quân nó lại gặp nạn mất sớm... Sự tình thế nào thì chưa rõ nghe nói là phu quân nó và vài người nạn dân bỏ mạng ngoài thành chết mất xác... Lại đúng vào lúc nó đang mang Tiểu Tần... Vất vả lắm mới nuôi nổi được mấy năm... Từ đó đến giờ nó cứ lúc tỉnh lúc điên.”

Thấy nam nhân có vẻ im lặng bà lão thôi không kể nữa

“Thấy nó giao đứa nhỏ cho cậu, chắc lại nhận cậu là phu quân rồi có phải không?”

“Trước đây cũng có vài người như ta sao?”

Bà Lão mỉm cười

“Ta cũng thấy nó dẫn vài nam nhân về... Nhưng chưa được bao lâu thì họ lại bỏ đi luôn miệng chửi nó là đồ điên... Lâu dần cũng chẳng ai đến nhà nó nữa”

Vậy là cũng từng có nhiều người trước hần được nữ nhân đối xử như vậy, Người này làm ở tù lâu, chắc chắn không lo cái ăn, nhìn qua thì nhan sắc cũng không đến nỗi nào. Điều kiện tốt như vậy sao họ lại bỏ đi, Hay bên trong còn có ẩn tình gì

Lúc này một nam nhân mặt đỏ vừa ngồi đó hồi lâu đủ nghe câu truyện thấy thế liền thêm vào

“Chàng trai, Ta thấy người cũng nên đi sớm đi, Tuy bên ngoài ăn nói nọ ngao chàng chàng. thiếp thiếp nhưng cô ta mà phát khùng lên dí dao vào cổ, chết lúc nào không hay đâu? Ta thấy có khi ả tự tay giết chồng mình rồi quăng xác ra ngoài thành cũng nên?”

“Có chuyện đó sao?”

“Không tin ra hỏi mấy người khác xem... Câu trả lời cũng chỉ như vậy thôi... Lão tử chưa gặp qua nhưng nhìn mấy gã kia chạy toán loạn ta cũng nghi lắm...”

Xem nam tử này nói như vậy xem ra rất có thể là thật, Bà lão chắc cũng biết nhưng cùng thân phận nên có thể cảm thông, nghe nam tử nói vậy bà cũng chẳng phản bác gì. Chuyện này chắc có ẩn tình

Ngồi bên ngoài một lúc, lần này hần nhờ bà lão buộc lại tấm khăn quàng nhưng đứa trẻ thì ở trước ngực hần, chỉ ít hần cũng có thể cúi người thả nó xuống. Trông thấy đôi tay hần không cử động được, nam tử thờ dãi có chút khinh bỉ

...

Chuyện ngoài quán nước làm hần phải đề phòng. Những gì hần nghe được giúp hần hiểu phần nào hoàn cảnh của nữ nhân, nhưng tính tình cổ quái có lẽ nàng ta chưa phát tác ra nên hần mới còn an toàn.

Trở về căn nhà đổ nát, tự nhiên hần muốn làm điều gì đó giúp cho Mạc Lam, Phong bế kinh mạch ở hai tay thì cơ thể hần vẫn hoạt động bình thường. Hết đôi tay vẫn còn đôi chân, trong lúc chờ hần ngưng được khí thành hình, thì vẫn có thể làm gì đó bằng đôi chân

Hơn lúc nào hết, hiện giờ hần hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác tập trung khi tu luyện đã trở lại với hần. Thời gian này rảnh rỗi vậy thì hãy sáng tạo ra một loại thói pháp, gặp nguy hiểm có thể phòng thân hoặc thi triển thân pháp ứng biến

Từng là thiên tài không phải là danh hão, ngộ tính và tốc độ tu luyện hơn hẳn người khác. Đôi chân của hần đã linh hoạt trở lại như thời kỳ còn ở đỉnh cao

Đôi chân hần có thể chế cũi, Di chuyển đồ dùng, dọn dẹp lại khu vực bên ngoài trông đã gọn gàng hơn không ít.

“Ngày đầu tiên luyện như vậy cũng tạm ổn rồi, thân thể ta đang dần ổn định trở lại không nên vội vàng hấp tấp”

Tiểu Tần ngồi trên tấm phản gỗ, có vẻ rất thích thú mỗi khi hần thi triển cước lực để làm việc, Có thể nghe những tiếng động loảng xoảng do hần chưa quen, làm nó cười phá lên, chẳng lẽ là cười nhạo sao? Mà nhìn đứa trẻ này ngoan thật, không có kêu gào, khóc nhè như mấy đứa khác. Mới tí tuổi đã có tâm lý vững như vậy sau này...

Ánh mắt hai người nhìn nhau, làm Trương Sinh phải chột dạ, rồi nở nụ cười. Cũng lâu rồi mới nở nụ cười. Trong Tông Môn hay ở Liễu phủ hần đều làm vẻ mặt lạnh lùng, lãnh đạm, mà không khi ở đó không làm hần cười lên được, Đâu đâu cũng là uy áp cường giả, cười cũng là cho có vậy thôi

“Lớn lên chút nữa ta sẽ dạy bản lĩnh cho ngươi? Thế nào?”

Chỉ thấy Tiểu Tần cười tít mắt, dường như hiểu lời nói của hần thì phải. Có điều xưng hô kiểu cha con thì chưa hay lắm. Nữ nhân cũng có thể phát khùng bất cứ lúc nào

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tàn dư

Mặt trời đã khuất núi, Màn đêm rất nhanh bao phủ khắp tòa thành, Đèn hoa rực rỡ như có lễ hội, nhưng đây chỉ là ngày bình thường, không hề có lễ hội ở một nơi thường xuyên hỗn loạn như vậy, Thiên Phổ Các rời đi một mình Vũ gia là có thực lực mạnh hơn cả, nhưng từng đó không thể kiểm soát được tòa thành này, một số thế lực mới manh nha xuất hiện, ban đêm hoành hành gây nhiều loạn không ít, chỉ là Tây Thành nghèo nàn không có người ghé qua mà thôi

Ngồi tĩnh tọa một thời gian, Liễu Tương Sinh chợt mở mắt, Nơi này không có linh khí như ở Tông Môn hiển nhiên tốc độ hấp thu linh khí chậm đi rất nhiều. Mà muốn ngưng linh khí hóa hình thì phải đi một nơi khác

“Tiểu Tàn...”

“Phu Quân... Thiếp về rồi đây..”

Căn nhà tối om, không có thấp lửa làm nữ nhân có chút lo lắng, gọi liên tiếp mấy lần mới nghe có tiếng người đáp lại khe khẽ

“Tiểu Tàn... đợi lâu quá ngủ trước rồi”

Nữ nhân thờ phào tiến lại gần, lúc này thấy bóng người ngồi trước của nàng mới hết lo lắng

“Hôm nay có hơi nhiều việc nên về muộn một chút”

Nghe thanh âm cũng đoán được phần nào hôm nay nàng khá mệt mỏi, Tương Sinh không có khả năng nên, khi nữ nhân đến nàng mới thấp lên ngọn đèn duy nhất ở trong phòng

“Chắc chàng đói rồi phải không?...Chàng đợi một lát để thiếp nấu lại thức ăn...”

Thấy tâm trạng nàng có vẻ mệt mỏi, hắn không muốn làm phiền thêm

“Nàng có vẻ mệt mỏi rồi, cứ đi nghỉ đi... Hôm nay... ta không đói lắm”

Mạc Lam ôm lấy đứa nhỏ đặt nó nằm trên giường rồi hướng ra phía bên ngoài

“Thiếp không mệt đâu, dù sao cũng mang về rồi... ăn một chút rồi nghỉ cũng được”

Tuy cố gắng tỏ ra nhiệt tình, nhưng ánh mắt thờ thần của nàng không dấu được nam nhân. Hắn thầm nghĩ người như vậy có thể sẽ phát khùng làm điều gì đó khủng khiếp khiến người ta phải bỏ chạy. Ánh lửa góc bếp cháy nghi ngút Tương Sinh ngồi đó nhìn nữ nhân xem có phát giác hành động gì khác lạ không? nhưng chẳng có gì bất thường, Ngược lại hắn cảm thấy áy náy nhiều hơn

Một cái nồi lớn được gác lên bếp, Kế đó là nghe tiếng dội nước rì rào ở phía bên cạnh Hôi lâu. Khi bước ra ngoài về mặt nữ nhân đã thoải mái không ít, vài lọn tóc còn ướt vương trên má, bộ y phục rộng thùng thình làm lộ ra làn da trắng. Làm Tương Sinh chăm chú nhìn hôi lâu

“Chàng nhìn cái gì mà chăm chú vậy”

Đưa khăn lau qua mái tóc, Ngó qua bên này bắt gặp nam nhân đang nhìn mình chăm chú. Nhưng Tương Sinh không có ý gì khác, hắn để ý phía bên góc dưới gò má, sau gáy, cổ tay của nữ nhân dường như có vết bầm, trầy xước thì phải. Có thể do da nàng trắng, dưới ánh sáng mờ mờ nên mấy vết này hiện khá rõ

“Nàng... bị thương?”

Thoáng ngạc nhiên trước nhãn lực của Tương Sinh, nhưng nữ nhân có vẻ khá là vui

“Hôm nay đồng người đến tửu lâu, do chen chúc nên sơ ý va vào thành gỗ thôi mà... Mà nhãn lực của chàng tốt ghê... Hôm nay Tiểu Tàn có làm phiền chàng không?”

Tương Sinh nhìn thêm một lúc rồi quay sang phía khác

“Tiểu Tàn... Ngoan lắm...”

Nữ nhân ngồi bên đồng lửa, hai tay chống cằm khẽ thờ dài

“Vậy... Vậy thì tốt... Mà ta vẫn chưa biết tên của chàng?”

Ánh mắt nam nhân chợt ngưng trọng

“Tên ta là Liễu Tương Sinh “

Nữ nhân lăm bắm vài lần, nhưng ánh mắt lại như nhìn vào khoảng không vô tận

“Tương... Sinh? ... Tên.. thật ... đẹp”

Hắn định hỏi thực hư về việc nàng dọa nam nhân bỏ chạy, nhưng nghĩ lại thì vẫn nên để đấy, từ từ quan sát, không nói ra thì sẽ hay hơn

...

Thấy im lặng hồi lâu. Nồi đã sôi từ lâu nhưng chẳng thấy nữ nhân nói năng, hay có hành động gì. Nhìn kỹ lại thì nàng ngủ gật từ lúc nào, Thấy vậy hắn hăng giọng một cái làm nữ nhân choàng tỉnh. Ngọn lửa le lói rồi tắt mất chỉ còn đồng than hồng

“Thiếp sợ ý quá, lại ngủ quên mất...”

“Nàng vào trong nghỉ ngơi đi. Hôm nay ... vất vả rồi”

Nữ nhân múc ra cho hắn một bát canh

“Hôm nay hơi mệt... Chàng ăn xong rồi đi nghỉ sau nhé”

Nữ nhân rào bước đi vào phòng, Nam nhân nhìn theo một lúc, trong lòng có nhiều suy nghĩ. Người này chắc không có bị khủng như người ta nói. Hôm qua mệt mỏi nên nằm cùng người ta, nay đã tỉnh táo hẳn không thể như vậy nữa, Cũng có một thời gian hắn sẵn yêu thú, cũng là nằm gió phơi sương. Qua đêm ngoài trời cũng bình thường Không biết giờ này ở Tông Môn thế nào rồi. Hắn cũng bỏ đi hơn nửa tháng, có lẽ giờ này Mộng Lăng đã đến chỗ chương môn học bản lĩnh. Thẻ chất Phong Lôi Nhất thể, giờ này nàng chắc là người được mọi người ngưỡng mộ nhất trong tông môn. Hi vọng nàng không còn bận tâm những điều mà ta nói

Cửu Huyền Môn

Một ngày nữa lại tới, Ngoại trừ tin tức chương môn Thanh Vân lần đầu tiên thu nhận đệ tử thì không có tin tức gì có thể so sánh tới đó cả. Thông tin về một nữ đệ tử tài mạo xuất chúng, thiên phú dị bẩm. Nhanh chóng được lan truyền khắp tông môn

Vì là một trong số ít nữ tu luyện giả nên, các nam đệ tử đối với nàng là tôn sùng. Đầu đầu cũng nghe đến đại danh của nàng, nhưng chỉ tiếc là không có nhiều cơ hội gặp, nàng đã đến Huyền Điện dành cả ngày ở đó tu luyện, mấy tháng may ra có xuống chính điện một lần. Còn vì sao lại lao đầu vào tu luyện liên tục như vậy, điều này phải hỏi chương môn mới rõ được.

Người vui mừng nhất và thay đổi nhiều nhất có lẽ là Lý Hào, sau đêm trò chuyện cùng nữ nhân, mấy ngày sau hắn đã có vẻ nghiêm túc tu luyện. Có điều biểu hiện ra bên ngoài của hắn rất ẩn tượng nhưng là ẩn tượng xấu.

Tin tức về gã đệ tử nhỏ mắt thảo được vì nhầm tưởng đó là cô đại làm trưởng lão ở Đan Phòng nổi trận lôi đình chưa lắng xuống, thì lại có tin hắn làm hỏng lò luyện đan...Nên không ít kẻ cười nhạo hắn, thực ra cũng không trách hắn được, những thứ đó vốn nằm ngoài tầm hiểu biết của một kẻ mới đi vào tông môn

Mấy ngày này, Vương Tân đệ tử ngoại môn lâu năm không còn giao mấy việc có “tầm ảnh hưởng” như vậy nữa thay vào đó chỉ cho hắn đi trồng rau và gánh nước

Nhưng buổi sáng nay thì có một việc hấp dẫn hơn, Mọi người đang tập trung phía trước một tấm bảng có chứa thông tin gì đó

“Cuối cùng cũng đã đến ngày được lựa chọn công pháp tu luyện rồi”

Từ Dững vội thêm

“Đừng vội mừng, chỉ có những người có tên trên bảng mới được đi vào Trong Cửu Huyền Các thôi? Hình như không có tên chúng ta thì phải”

“Không phải đấy chứ sao không có tên của ta?”

Lý Hào nhìn bảng thông báo, dù nhìn ngang hay dọc đều không có tên của hắn. Trong khi lại có tên của Từ Dững, mà thực ra chỉ có hắn là đệ tử ngoại môn duy nhất không có tên trên đó. Không lẽ có gì đó sai sót ư

“Có lẽ là người tu luyện chưa đủ đấy ạ, theo đệ nhớ thì người tu luyện ít hơn mọi người bốn ngày, vì phải chịu phạt do vụ thảo dược và làm hỏng lò luyện đan”

Lý Hào nhăn nhó

“Nhưng Từ Dững người cũng biết ta thiên tư trác tuyệt, học một hiểu mười... tu luyện một ngày bằng người khác tu cả năm mà...”

“Chuyện đó thì... Hay là người luyện cùng công pháp với đệ cũng được ”

Chợt có vài người nhìn sang phía hai người, Đây là đám người phòng kế bên, Ngô Diệm, Lăng Vũ

“Công pháp đâu phải muốn luyện của ai cũng được, quan trọng phải phù hợp với bản thân mới có thể tiến xa được”

Lý Hào, Từ Dững đang hí hửng thì thông tin này làm hai người dừng ngay thái độ

“Đây là đối với bọn ngu ngốc các người mới như vậy, còn thiên tài như ta thì công pháp nào cũng như nhau thôi, rơi vào tay ta thì công pháp thấp kém cũng trở nên bá đạo vô cùng”

Đám người nghe vậy thì cười lớn

“Ta còn tưởng là ai... hóa ra là cái tên đàn, tròn thảo được là cỏ dại, làm hư lò luyện đan đây mà? Chỉ có người như vậy mới nói được ngông cuồng như vậy”

“Không hiểu sao hần được vào tông môn nhỉ”

“Ai mà biết, linh thạch chọn chôn lấp, miễn cưỡng thôi”

Lý Hào vênh mặt lên

“Không tin phải không? đưa công pháp đây ba tháng sau ta cho các người biết được sự lợi hại, Thiên tài như ta chỉ cần ba tháng sẽ đánh bại hết mấy tên đàn các người”

Vài người bắt đầu khó chịu với thái độ tên này

“Nếu người không làm được thì thế nào?”

“Tùy người xử trí”

Gã thiếu niên vội vút từ trong người ra một quyển tâm pháp tới trước mặt lý hào, rồi khoanh tay nói

“Nếu không làm được thì người giặt quần áo cho đệ tử ngoại môn một năm thế nào?”

Cầm lấy quyển tâm pháp lên phỉu qua lớp bụi bám trên sách

“Thủy Mặc Tâm Pháp”

“Cái này là hàng ngoài chợ, để xem người luyện nó thành bá đạo như thế nào?”

Khóe miệng Lý Hào chợt mỉm cười, vậy là chỉ nói vài câu đã có được một quyển tâm pháp để tu luyện. Việc hần thắng hay thua cũng chẳng sao, tin chắc rằng để giặt quần áo thì cả năm đám đệ tử ngoại môn sẽ khác nào ở chuồng mất, nhưng để khỏi lộ tẩy hần cũng kỳ kèo

“Được nếu ba tháng sau ta mà thắng hết tất cả các người thì, đệ tử ngoại môn phải tôn ta làm lão đại, làm thay việc tạp dịch cho ta”

“Được thôi”

Khi thấy Lý Hào và Từ Dững cầm quyển công pháp rời đi, lúc này Ngô Diệm chợt nhớ ra gì đó Tâm pháp vừa này hần đã từng nghe qua

“Vừa này là Thủy Mặc Tâm Pháp, Vậy thì hỏng rồi”

Thiếu niên vừa vút ra quyển công pháp, và mấy người đó liền có chút khó hiểu

“Lo gì chứ, tâm pháp đấy ta đã xem qua.. Hàng ngoài chợ thôi mà, Với lại ta thấy hần khoác lác thì được chứ tu luyện thì còn kém xa”

Ngô Diệm xách đao đi về khu ngoại môn, ánh mắt có vẻ ngưng trọng

“Cũng mong là như vậy... Trước đây ta đã gặp một tên tu luyện tâm pháp đấy, chiến lực rất ghê gớm, Chỉ tu luyện không lâu vậy mà hồi trước hần đã có sức giao thủ với người của Tông Môn”

Thực lực Ngô Diệm mấy ngày nay ai cũng hiểu rõ, có thể thiên phú không bằng đệ tử nội môn, nhưng muốn ép hần rơi vào hạ phong cũng không có đơn giản, lời nói hần ở Ngoại Môn cũng coi như là có trọng lượng. Người như thế mà cũng tỏ ra ngưng trọng trước Thủy Mặc Tâm Pháp ư? Đám người thoáng nghĩ ngốc một hồi, nếu nó lợi hại vậy thì nguy rồi. Chỉ Mong tên kia là ngốc thật như thế mới không nhận ra huyền cơ bên trong

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Tàn hồn

Từ Dững thấy Lý Hào vờ đánh cuộc như vậy lại còn rất cao hứng, hẳn cảm thấy lo vô cùng, phải biết nhân số đệ tử ngoại môn cũng không vừa, giặt quần áo trong một năm có vẻ hơi quá... Trong khi chủ nhân của hẳn có tốc độ tu luyện không kịp người khác e rằng sẽ thua cuộc mất

“Người không lo lắng sao... Máy người đó cũng không tệ, có người còn có thực lực đánh với đệ tử nội môn một trận, ba tháng hình như quá ngắn với người”

Lý Hào vẫn dửng dưng, việc này hẳn biết chứ, và cũng chẳng có mấy hi vọng thắng cuộc, cái chính là hẳn có được một quyển công pháp tu luyện, nếu không phải đợi một tháng sau mới có thể nhận công pháp, như vậy thì buồn chán quá, còn vụ giặt đồ thì

“Người đừng lo, ta mà giặt quần áo thì không ai dám mặc đâu”

Từ Dững nghe vậy thấy mình lo xa quá, xem ra chủ nhân tính cả rồi. Người trong cuộc đương nhiên suy tính nhiều hơn hẳn rồi

Hôm nay mới có thông báo, ngày mai mọi người mới nhận được công pháp, Lý Hào càng cao hứng hơn lập tức mở quyển sách ra xem thử. Hẳn tất nhiên có thể hiểu được trong đó ghi gì, nhưng lật cả cuốn sách mà không có thấy ghi phần ra đòn tấn công

Thầy Mặc Tâm Pháp chỉ là môn phụ trợ cho tu luyện, không phải công pháp có thể gây tổn thương, như vậy làm sao có thể đánh thắng bọn họ đây. Nhưng chỉ ít thì nó có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện hiện tại, thêm nữa khả năng phản xạ nhanh hơn hẳn hẳn cũng thấy nó không hẳn là vô dụng

...

Mấy ngày trôi qua, Lý Hào đã quen với việc tu luyện tâm pháp nhưng dường như không thấy có huyền cơ gì bên trong. Hôm nay đi gánh nước qua chỗ mỏm đá ven sông nơi hẳn gặp nữ nhân vào đêm khuya, hẳn có ý nín lại ngồi nghỉ một lát, nhớ lại hình bóng của nữ nhân, Từ Hôm đó chẳng còn thấy nàng lần nào nữa, cũng phải giờ nàng thân mang trọng trách, còn ta vẫn là một đệ tử ngoại môn, tư cách nhận công pháp còn chưa có. Vậy mà hẳn còn bạo gan nhận vợ nàng làm nương tử, tuy bản thân hẳn muốn mạnh lên nhưng tình hình trước mặt thật phần khó khăn

“Trước mặt đâu có khó khăn, lúc này trước mặt chỉ là nước... nước... Thủy Mặc...”

Lý Hào vội bỏ y phục nhảy xuống nước, tu luyện dưới nước xem có điều gì khác lạ hay không? Con sông này nước chảy khá mạnh hẳn bị cuốn đi một đoạn mà chẳng kịp cảm nhận thứ gì. Cố gắng lắm mới bám được vào vách đá gần bờ

Nhưng cũng chính là lúc bám được hòn đá hẳn mới nhận ra có một góc khuất dòng nước bề mặt khá bằng phẳng, trên đó có khắc mấy dòng chữ và hình vẽ, Ngồi lên lấy thêm ngum khí hẳn lại đi xuống phía dưới nhìn kỹ hơn,

Đây chỉ là một góc của bức tàn đồ, phía sâu hơn của vách đá còn có một hốc đá dẫn sâu vào trong lòng núi, Phía bên trên miệng hốc có ghi một dòng chữ bằng đá lớn lên “Hắc Thủy Động” đi sâu vào bên trong lòng hang càng rộng ra rồi thông lên phía bên trên

“Đây là...”

Ánh mắt hẳn mở to ra, hiện tại hẳn đang ở trong một hang động dưới lòng sông, đây là một nơi có người đã từng ở lại. Một nhân vật nào đó đã bề quan ở đây rồi không qua nổi bình cảnh, chết già ở trong hang này. Nhìn phía bộ xương khô vẫn còn đang xếp bằng chắc hẳn là tu luyện đến khi lia nhân thể

Nhìn cách ăn mặc xem ra là một đại nhân vật, Còn có một bảo kiếm dài to bản phía chuôi kiếm được gắn ngọc màu xanh lục, bên vách đá có ghi lại một công pháp

“Xuyên Vân Tuyệt Ảnh Kiếm Quyết”

Trong lòng hẳn chột động, đây chính là kỳ ngộ rồi, một nhân vật bề quan ở nơi gần tông môn mà dường như chẳng có ai phát hiện. Chắc hẳn loại công pháp này phải thật kỳ ảo mới khiến một vị cao nhân dành cả đời tắng mạng tại đây mà vẫn không thấu được

“Kiếm Quyết Kỳ ảo như vậy, Tiền bối chắc hẳn là một cao nhân hiếm có trên đời...”

“Người nhận ra sự kỳ ảo bên trong nó sao?”

Một đạo tàn hồn màu trắng từ bộ xương bay lên, lơ lửng trên không, không có hình dạng cụ thể. Lý Hào nào có nhận ra sự tinh diệu, chỉ cảm thấy một câu không ngờ lại có một đạo tàn hồn đi ra, người chết mà âm hồn chưa tan vậy đúng là tuyệt kỹ rồi

“Không có, tiểu bối chỉ cảm thấy vậy thôi... Đã mạo phạm tiền bối tu hành rồi”

Tàn Hồn bay quanh quần hẳn hồi lâu rồi phát ra âm thanh

“Bộ Kiếm Quyết này là sở học cả đời ta sáng tạo nên, đối với Thiên Sơn Kiếm Tông công pháp tuyệt học có thể tranh phong ngôi đầu về kiếm đạo, chỉ tiếc ta chưa hoàn thành tâm nguyện, không buông bỏ được tạp niệm nên không phi Thăng lên Thần Giới

Theo như kịch bản thì cuối cùng cũng có một hậu bối có thể đến đây gặp ta, để tâm nguyện đem Xuyên Vân Tuyệt Ảnh Kiếm Quyết vang danh Đại lục Quy Nguyên. Có được như vậy thì tàn hồn của ta mới có thể siêu thoát

“Hình như cả đại lục thì có vẻ hơi quá”

“Người không tin?”

“Tiểu bối nói cái này không phải ... Bản lĩnh phi phàm sao người lại phải tu luyện ở một nơi âm thấp như thế này...”

Đạo Tàn hồi cười lớn

“Ngu Xuẩn... Ta khó khăn lắm mới tạo ra được một động phủ dưới nước, ở đây có thể nghe tiếng nước chảy lại gần Cửu Huyền Môn tràn ngập linh khí, Rất thích hợp cho ngộ đạo, nếu không phải ta có chấp niệm thì đã hóa thân từ lâu”

“Ra là vậy?”

“Hiểu Thì tốt, vậy thì người hãy nhận lấy Tuyệt Ảnh Kiếm và ghi nhớ bộ công pháp này. Hoàn thành tâm nguyện giúp ta”

Quá ngon lành, Nhưng chuyện này chắc không có đơn giản như vậy

“Giúp tiền bối vậy tiểu bối có lợi gì chẳng?”

“Cái gì... Người có được tuyệt học có thể xưng bá đại lục đây là phúc của người còn đồ hỏi cái gì nữa... Lại còn có thanh Thần Binh Tuyệt Ảnh Kiếm... có thể khiến người khác phải tranh giành không ngại mạng sống”

“Nói như tiền bối vậy thì tiểu bối lấy nó sẽ bị người khác để ý không ngớt, Mang thanh thần binh theo người thì nguy hiểm tính mạng không ít, Hay là thôi đi...”

“Ta đã chờ mấy trăm năm mới có một người đi vào đây, người không muốn cũng không được. Tuy là tàn hồn nhưng mạng nhỏ của người ta vẫn có thể xử trí được”

Tàn Hồn có vẻ nổi giận làm hắn không thể làm trái ý

“Thấy Tiền bối khổ tâm Tiểu bối cũng không nỡ từ chối. Thôi coi như tiểu bối đành chịu thiệt vậy”

Nghe thấy như vậy Tàn Hồn Quấn quẩn vài vòng rồi dung nhập vào thanh kiếm, Tuyệt Ảnh kiếm bay lại chỗ của hắn như có ma lực, Có thể đã thương hắn bất cứ lúc nào xem ra vị cao nhân kia rất tức giận

“Tiền bối bớt giận, Tiểu bối chết thì người cũng khó mà hoàn thành tâm nguyện... Coi như là tiểu bối vô lễ... Nhưng tuyệt học quá cao thâm, mà mục đích sử dụng của tiểu bối có thể không xứng đáng với cái tâm của nó, có thể làm tiền bối nổi giận”

“Chỉ cần người đánh bại được tuyệt học của Thiên Sơn Kiếm Tông là được, còn những việc khác đừng nó ra sao ta không quan tâm”

Lý Hào cầm lấy thanh kiếm, sắc mặt có phần nghiêm túc

“tiểu bối là Lý Hào... Xin cảm tạ tiền bối trước”

“Ta đã ẩn vào thanh kiếm có gì chưa hiểu cứ dùng linh hồn hỏi ta... Với kinh nghiệm của ta người sẽ trở thành một nhân vật phong vân sớm thôi”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chuyện là vậy

Cầm thanh kiếm trên tay Lý Hào vừa mừng vừa có chút lo sợ, Tại sao một người có bản lĩnh lớn như vậy lại chịu ở đây tu luyện cơ chứ, tuy nói là ở đây bề quan, không gian yên tĩnh, linh khí dồi dào nhưng có phần âm thấp, sao người đó lại không xây dựng một cơ ngơi tử tế hơn

“Những lời tiền bối nói, nghe rất động tâm... Nhưng dường như có chút không hợp lý... Một người có được tuyệt học sao lại không ra bên ngoài... ở lại chốn này giống như là đang chạy trốn thì đúng hơn”

Càng nghĩ càng có nhiều điểm không hợp lý

“Tư chất tiểu bối như thế nào người còn chưa biết, lại vội vàng phó thác như vậy xem ra rất nôn nóng muốn ra khỏi đây thì phải?”

Tần Hồn trong thanh kiếm lại phát ra âm thanh

“Tiểu tử ngươi cũng có chút tâm tư... Xem ra nếu ta không nói thật e rằng người khó mà yên tâm đi ra ngoài?”

“Nói ra cũng thật xấu mặt... Ta vốn là một trưởng lão ở Tuyệt Ảnh Tông, Một tông môn cũng có chút tiếng tăm thời bấy giờ... tuy không phải là thiên tài nhưng cũng có chút thực lực, Trong đại chiến Tiên môn với Ma Môn ngàn năm trước, Khi ấy vị đại năng hóa thân vẫn chưa xuất thế... Ma Môn đang mạnh liên tiếp đánh tới mấy Tông Môn diệt sát... Tai họa đó đổ lên tông môn của ta... Tuyệt Ảnh Tông không thể chống lại với sức mạnh cường đại của Ma Thủ Vương Cấp... Bản thân ta cũng trọng thương nặng, Vì muốn giữ lại truyền thừa mấy ngàn năm nên chường môn bảo ta mang hết truyền thừa bỏ chạy tới phía Tây chốn chui chồn lủi ở đây... Chờ ngày khôi phục lại tông môn”

“Vậy tại sao người không trở lại thế giới bên ngoài?”

“Người không biết được lúc đó tình thế nguy hiểm như thế nào đâu... Ma Môn đang mạnh, lại có ma thủ vương cấp đi đầu, Sát khí đại thịnh... Ta chạy liên tục mấy ngày liền đến đây dùng hết sức lực còn lại mới tạo ra được một động phủ, Xong việc thì nguyên khí đã đại thương... Ta cũng đâu ngờ lại có ngày bên ngoài lại tràn ngập nước cơ chứ, Thân mang sứ mệnh không thể nào hoàn thành, chấp niệm quá nặng khiến hồn ta không thể siêu thoát”

Vậy còn bộ công pháp đó thì sao, người sao lại muốn đánh bại Thiên Sơn Kiếm Tông?

“Khi Ma Môn tiến đánh Tuyệt Ảnh Tông, chường môn đã cầu cứu sự giúp đỡ từ các thế lực khác... Nhưng chẳng có ai đến giúp, Thiên Sơn Kiếm Tông gần tông môn ta nhất, giao hảo đã lâu mà cũng chẳng có động tĩnh... Cũng phải, hai tông môn Kiếm tu, mất đi một tông thì họ đương nhiên là đệ nhất... Nhưng đám người đó chỉ là rửa rứt đầu, đâu có tư cách đề tu kiếm

Thanh kiếm rung lên có lẽ lời nói của vị tiền bối này là thật

“Vậy sao người không nói ngay từ đầu có phải dễ nói chuyện không?”

“Xuyên Vân Tuyệt ảnh có thể không phải là đệ nhất công pháp kiếm tu, Và ta cũng không phải là đại năng bản lĩnh phi phàm... Nếu ta nói thật như vậy thì liệu có ai chịu nhận trách nhiệm phục hưng tông môn. Ai cũng muốn làm kẻ mạnh, một công pháp bá đạo, một món thần binh bày ra trước mắt thì ai chẳng động tâm cơ chứ”

Ngẫm nghĩ một lúc vẫn giữ vẻ mặt ngưng trọng

“Vậy tại sao người không tiếp tục nói như vậy, mưa dầm thấm lâu, biết đâu tiểu bối cũng bị những lời đó mê hoặc tưởng đó là sự thật”

“Trước sau gì ta cũng nói ra điều này... Nhưng ngươi tuy còn trẻ nhưng có vẻ không nôn nóng, đổi lại là những người cùng lứa thời đó thì đã nhao nhao nhận ta làm sư phụ từ lâu rồi... Truyền của ta nói đều là thật... Tuy mới đầu có đúng là hơi nóng vội, nhưng chính ngươi làm ta suy nghĩ lại... Giờ thì mọi sự đã tường, ngươi có nhận sự ủy thác của ta hay là không?”

“Công pháp khiến tiền bối coi trọng như vậy chắc hẳn không tầm thường... Huống chi rơi vào tay một thiên tài tuyệt thế, tài mạo xuất chúng thì dù có là tầm thường cũng biến thành phi thường”

“Hay lắm, vậy giờ có thể ra ngoài rồi chứ”

Lý Hào gạt đầu, một tay cầm thanh kiếm, lặn xuống nước men theo hốc đá bơi ra ngoài. Thanh kiếm lúc này đã trở nên bình thường, ánh sáng màu lục đã biến mất, Chỉ là hình dạng vẫn có chút đặc biệt mà thôi

Hắn đi xuống nước lâu như vậy, khi trở lên đã tối trời, Vội làm thêm gánh nước rồi trở về Tông Môn

Mọi người thì nhìn hắn ghê lắm, một phần vì thường ngày hay làm biếng gây họa, mặt khác từ khi nghe tin loại tâm pháp đầy có hiệu quả phi thường thì làm họ lo lắng không ít, nếu người này thua cuộc thì không nói, chứ ba tháng sau hắn mà thực lực đại tăng thì sẽ thành trùm ở đây mất

Đặc biệt là mỗi tối và sáng sớm đều thấy hắn tập trung tu luyện xem ra quyết tâm không ít, mọi người cảm thấy lo lắng nên cũng không lãng phí thời gian chút nào, phải tu luyện thì may ra mới không bị hắn vượt qua

Móm đá ven bờ sông ít người qua lại nay đã là một chốn thường xuyên có một người đi tới. Từ lúc có kỳ ngộ gặp được tần hồn dưới đáy sông, có người chỉ dẫn thúc dục Lý Hào đã có chút nền tảng, dễ dàng tu luyện hơn

“Không ngờ ngươi lại có cơ duyên tu luyện Thủy Mặc Tâm Pháp? vậy thì càng hay”

Nghe thấy vị tiền bối này cảm thán như vậy khiến Lý Hào có chút hiếu kỳ...Hắn cũng đã luyện vài ngày nhưng nào có thấy gì quá khủng bố đâu

“Tiền bối cũng biết loại tâm pháp này sao? Luyện mấy ngày cũng chưa thấy có gì đặc biệt”

Thanh kiếm lại rung lên

“Đúng là không có gì đặc biệt trong chiến đấu... Nhưng hỗ trợ rất nhiều trong tu hành... Loại này do Thủy Mặc Lão tổ lưu tạo ra... Đó chính là vị đại

năng hóa thân cứu vớt nhân loại trong cuộc đại chiến tiên môn và ma môn... Sau đấy người đã đi lên thần giới. Người không thu nhận đệ tử, không sáng lập tông môn, Tâm pháp này được lưu truyền rải rác khắp nơi, ai có cơ duyên thì sẽ tự tìm đến. Tông môn các phái cũng đã bỏ công tìm hiểu huyền cơ nhưng do nó chỉ có tính hỗ trợ nên cũng không quá đề tâm, ngược lại có nhiều công pháp có khả năng công kích bá đạo hơn rất nhiều...”

“Vậy theo người thì ta có nên tiếp tục tu luyện không?”

“Cái đấy tùy ở người thôi, nếu nhàm chán quá thì bỏ qua cũng được. Nhưng theo ta thấy thì mấy nhân vật có tiếng thì người tu luyện loại tâm pháp này không ít... Luyện đến đỉnh cao có thể câu thông vạn vật, ngồi một chỗ mà có thể đi hòng đi khắp cả đại lục. Mà tu đến mức đó thì cũng đủ tư cách lên thần giới rồi”

Một loại công pháp hỗ trợ nhưng có lợi ích không nhỏ, nếu đem ra chiến trường sử dụng thì chẳng phải sẽ nắm được hành tung của quân địch sao, nắm được tình hình đối phương như lòng bàn tay vậy thì đánh trận tất thắng rồi. Muốn thu thiên hạ vào tay thì môn này có thể luyện được Lý Hào chợt mỉm cười trong lòng

“Nhận lời của tiền bối khôi phục tông môn, vậy người cũng nên truyền dạy chút công pháp chứ nhỉ”

“Người hào hứng đến vậy sao?... Ta còn nghĩ cho người chuẩn bị tư tưởng mấy ngày, rồi mới đề cập chuyện đó”

“Thời gian gấp rút, nên vậy, nên vậy mà”

“Vậy thì tốt.. Nhưng ta phải nói trước một điều như thế này... Tuyệt Ảnh Tông tuy là tu khí nhưng không vì thế mà bỏ qua luyện thể, mấy tông môn khác chỉ quan tâm đến tu khí, đấu khí lực, Ai mạnh thì người đó thắng. Nhưng tông môn chúng ta thì khác, Tuyệt Ảnh Tông chú ý đến sự biến hóa kỳ ảo, nội khí có thể không bằng người khác nhưng chưa chắc đã rơi vào hạ phong, “

Thanh kiếm tiếp tục bay lượn quanh Lý Hào còn hắn thì chăm chú nghe không sót một chữ

“Muốn phát ra công kích nội khí cực đại thì vẫn phải tốn thời gian vận sức... Trong sát na ngắn ngủi đó thì cũng đủ làm người khác mất đầu rồi. Người khác dùng khí để tấn công, còn tông môn chúng ta dùng khí mà điều tức cơ thể, dồn công kích chú trọng vào hai yếu tố nhanh và kỳ ảo. Muốn vậy thì người phải rèn luyện nhục thể trước, không cần quá cường đại chỉ cần đủ dai sức là được”

“Cái này tiền bối yên tâm, hàng ngày ta vẫn gánh nước cả buổi chiều chắc cũng coi như là luyện nhục thể chứ”

“Cũng tạm được... nhưng muốn trở nên khác biệt thì người hãy xuống nước mà luyện kiếm, chỗ có dòng chảy mạnh thì càng tốt, ta nghĩ chỉ cần ba tháng là người đạt tiêu chuẩn về phương diện nhục thể”

“Vậy còn Xuyên Vân Tuyệt Ảnh”

“Bộ kiếm quyết này có chín chiêu thức, Không yêu cầu về nội khí, Chỉ là người có pháp lực, linh khí dồi dào thì tốc độ thi triển càng nhanh, Đại khái như vậy, còn cụ thể như thế nào thì người không cần lo, ta sẽ truyền còn pháp trực tiếp cho người”

Lý Hào âm lấy thanh kiếm, một cổ thông tin theo đó truyền tới dung nhập vào trí nhớ của hắn, kiếm chiêu có bao nhiêu cách thi triển đều có hết ở bên trong. Nhìn đường kiếm biến hóa kỳ ảo như vậy khiến hắn kinh hỷ, chỉ là tu luyện dưới nước thì không có dễ, chắc tốn không ít thời gian. Nhưng kết quả như thế nào cũng khiến hắn rất tò mò, đây là một công pháp đã biến mất từ lâu rồi à. Xem ra thiên cũng muốn ủng hộ ta nắm giữ quyền lực trong thiên triều, nhất thống đại lục

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Đồng bệnh

Một buổi sáng tại Thiên Phủ Thành, bên trong căn nhà mấy ngày trước có vẻ tồi tàn nay đã gọn gàng ngăn nắp hơn không ít

“Hôm nay ...để ta gánh nước”

“Hôm nọ thiếp chỉ nói chơi thôi... chàng đừng tưởng thật... Mấy việc thế này cứ để thiếp làm là được rồi”

Mạc Lam không có đề ý được rằng ngôi nhà đang ở đã ngăn nắp từ lúc nào, mà cũng có thể nàng biết nhưng không nói ra, Khen một nam tử giỏi làm việc nhà chưa chắc là một ý hay

Tương Sinh mỉm cười rồi bước theo Mạc Lam đi ra bên ngoài. Hắn cứ đi theo nhưng chẳng nói năng gì. Buổi sáng nàng dẫn Tiểu Tần đến tửu lâu, Buổi chiều thì hắn trông nom. Dường như đúng là buổi chiều tối mệt hơn thật nên nàng mới làm như vậy, lúc trở về mang nhiều món ngon hơn cho hắn thì phải, nhưng bộ dạng cũng không có chút gọn gàng, vết thương vẫn còn đó đưa có khối, điều này làm hắn sinh nghi

Buổi chiều hôm đấy hán công tiểu Tần đi dạo trong thành tiện thể xem xét một chút vì sao Mạc Lam lại có thái độ lạ như vậy

“Liễu huynh... lâu quá không gặp... có thể vào đây hàn huyên một chút hay chăng?”

Phía trên lầu hai của một tửu điểm, một nam nhân đang ngồi đó, Mái tóc dài che khuất tầm mắt, áo bào rộng thùng thình làm tăng thêm độ thần bí, ngồi bên là một lão giả đang hướng về chỗ của hán gior tay mời

Tương sinh ngoái đầu sắc mặt có phần nghiêm túc nhìn hai người một lượt rồi đi tới

Lão giả ngồi im lặng không nói gì chỉ có nam tử thần bí là nói chuyện với hán

“Không ngờ Liễu Huỳnh đã có quý tử rồi cơ đấy”

Giọng nói chậm chậm cố ý nhấn mạnh chữ “quý tử”

“Ngươi... là ai?”

“Không dấu Liễu huynh... Ta là Tiêu Dật Phong... Huỳnh chắc không nhận ra ta... Trước đây ta là người của Hắc Hồ Bang ở Tây Bạch Thành”

Tương sinh có ý dè chừng

“Ngươi gọi ta qua đây làm gì”

Tiêu Dật Phong nở nụ cười mà mị có chút bí ẩn

“Liễu Huỳnh không nên lo lắng... Chúng ta dù gì cũng là cùng xuất thân từ một địa phương, Bạch Thành gặp nạn, người chết vô số, những người còn sống thì phân tán khắp nơi... Gặp nhau như vậy cũng coi như là có duyên...”

Vẫn biết là người của Hắc Hồ không có ấn tượng tốt đẹp gì, Tiêu Dật Lôi đã là cuồng sát, đệ đệ hán chưa chắc là người tốt

“Không cần vòng vo... Ngươi cứ nói thẳng đi”

Nam nhân thần bí cười thành tiếng làm lộ ra hàm răng trắng bóc

“... Ta biết huynh không ưa mấy người Của Hắc Hồ, nhưng ít ra lúc này chúng ta cũng có điểm chung”

Nhìn cánh tay cụt ngắn, Mắt của Tương Sinh khẽ động

“chuyện của Liễu Huỳnh ta cũng có nghe qua... Kê mà chặt đứt đôi tay của ta cũng chính là người đã phế đôi tay của huynh... Hiện giờ hán đã cao chạy xa bay rồi”

“Ngươi nói những chuyện này với ta làm gì?”

Chợt giọng nói của Tiêu Dật Phong có phần nghiêm lại,

“Chuyện đã qua, người cũng đã chạy... Muốn báo thù cũng khó... Ta gọi huynh qua đây quả thực có chuyện”

Tương Sinh lạnh nhạt đáp

“Nói đi”

“Huỳnh vốn là một thiên tài... Tuy sa cơ nhưng vẫn là thiên tài... Tông Môn có thể không coi trọng huynh.. nhưng cũng không nên bỏ phí thiên phú làm một phạm nhân chứ”

Thấy đối phương im lặng không nói gì hán bèn tiếp

“Đôi tay của huynh vẫn còn nguyên vẫn có thể chữa lành được, không giống ta đã bị hán phế đi hoàn toàn... Một năm nay ta và tường lão đi đây đi đó.. được biết Thiên Triều có một nữ danh Y có thể cải tử hoàn sinh, đối với cánh tay của huynh, muốn khôi phục không phải là chuyện khó. Ta có thể dẫn huynh tới đó”

“Chắc không chỉ có vậy chứ? Sao tự nhiên ngươi lại muốn giúp ta”

“Ta có thù với Ma Môn, nhưng thực lực ta không có khả năng chống lại bọn họ. Huỳnh là thiên tài thì lại khác, đôi tay được chữa khôi sẽ lại là một nhân vật truyền kỳ. Ta muốn huynh có thể hợp sức với ta diệt trừ tận gốc đám người Ma Môn”

Liễu Tương Sinh trầm ngâm một lúc rồi nói

“Cảm ơn hảo ý của ngươi... Nhưng ta không thể nhận lời... Xin bái biệt”

Thầy nam nhân đã đứng dậy hần buông lại một câu

“Khi nào hồi tâm chuyển ý... cứ đến tìm ta”

“Vậy ta cũng nói luôn. Người đừng làm việc gì vô ích. Sẽ không có chuyện đó ”

Bóng người đã đi khuất. Tiêu Dật Phòng nhếch miệng lẩm nhảm

“Chuyện đó thì chưa chắc...”

Lão già lúc này mới lên tiếng

“Xem ra hần không dễ bị dụ, Người định xử trí hần ra sao”

“Hần ta mềm lòng rồi, Như vậy thì tự hần sẽ gặp rắc rối... chúng ta chỉ cần chờ đợi. Hần sẽ tự tìm đến ta...”

...

Bóng trời đã tối dần, Liễu Tương sinh đối với thiện ý của Tiêu Dật Phong dường như không thể nào nhận nổi, Có thể là tên đó nói thật nhưng cách nói chuyện và khí tức toát ra làm hần có chút bất an khi ở gần con người này

Đi qua chỗ tửu lâu hần cố ý nán lại xem nữ nhân làm gì bên trong đấy, Hần đứng nhìn lặng lẽ một góc, Tiểu Tàn trên lưng cũng chẳng làm ồn, chỉ lâu lâu khẽ cựa quậy một lúc

Khách nhân buổi tối cũng khá đông, Người ra người vào nhưng không đến nỗi là chen chúc,.. Mọi chuyện vẫn bình thường cho đến khi khách vắng hơn. Nhìn bộ dạng lết lút của nàng hần đã hiểu vì sao lại có nhiều món ngon để ăn như vậy. Về mặt kinh hi của nàng mỗi khi làm ăn chót lọt làm hần chột động tâm, khi nàng bị chủ tửu lâu phát hiện luôn miệng quát tháo vung tay đánh nàng thì hần không thể nhìn thêm được phút nào nữa

Hần ngồi một góc suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy thương cảm cho nữ nhân, và thương cảm cho chính bản thân của mình, trong phút chốc cảm thấy thật khó thờ

Chuyện vẫn chưa hết, khi đường phố đã vắng bớt người, nữ nhân mới bắt đầu trở về. Nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng làm hần thoáng sinh nghi,

Nàng không đi đường chính mà rẽ qua nhiều ngõ nhỏ, Điều này càng làm hần nảy sinh thêm nhiều mối nghi ngờ, Dường như nàng rất cảnh giác, mỗi khi rẽ ngang dọc đều nhìn trước ngó sau. Cũng may Tương sinh đã khôi phục lại thực lực, thân pháp của hần bay qua các mái nhà trong màn đêm mà không gây ra tiếng động, thoáng chốc đã đuổi kịp

“Sao nàng lại đi đường này...”

Nghe âm thanh phát ra từ phía sau, nữ nhân giật nảy người. Hơi thở có chút gấp gáp

“Tương Sinh... Là chàng sao... làm thiếp sợ hết hồn.. Sao chàng lại ở đây...?”

“Ta cũng đang muốn hỏi vì sao nàng đường lớn không đi, lại đi qua đường nhỏ? Nàng có gì giấu ta sao”

Mới thờ phào được một phen, sắc mặt lại có chút lo ngại, chưa biết trả lời vì sao thì có đám người đi tới

“Thì ra là đi vòng... thảo nào ta đợi mấy ngày nay lại không thấy... Lần này xem nàng chạy đâu cho thoát”

Đây là một đám lưu manh, ở Thiên Phủ không thiếu những thành phần như thế này, Nhất là khi Thiên Phủ Các không còn, tình hình về ban đêm càng thêm loạn. Nhìn mặt mày có phần hung dữ, nhưng đám người này không giống đã qua sinh tử chiến đấu, một đám du côn không đủ sức tranh chấp mới đến một nơi thế này

“Lần này còn có một tên mặt trắng đi theo bảo hộ nữa cơ đấy... hừ”

“Tên này ta nhận ra hần... Đôi tay hần bị tật không cử động được đâu...”

“Thì ra là một phế nhân, Ông trời thật không công bằng khi phế đi đôi tay của người nhưng gắp ta coi như người gắp may, ta sẽ phế luôn đôi chân cho người thành phế nhân suốt đời. Hê Hê”

Nữ nhân chột hô lên,

“Phu Quân... chàng mang Tiểu Tàn mau chạy đi... Họ sẽ không làm hại thiếp đâu...”

Tên cầm đầu bộ dáng to béo, đưa tay quệt mũi

“Đúng là ta sẽ không làm hại nàng... nhưng giờ thì ta đổi ý rồi... LÂM nhục nàng trước phu quân của mình ta thấy thú vị hơn... hà hà”

“Các người nói xem hán có tức học máu mà chết không?... Bất lực như vậy thì thà đâm đầu vào tường mà chết đi cho rồi”

Đám người cười gian xảo từ từ đi tới

“Trung sinh chàng mau đi đi... bọn họ sẽ làm hại chàng mất”

Bàn tay Mạc Lam cầm lấy bàn tay vô tri của hán mà dục, Giọng nói gấp gáp, khuôn mặt thập phần lo lắng pha lẫn vẻ cầu xin

“Vết thương của nàng là do mấy tên này sao?”

“Ai bảo nàng ta ngoan cố làm chi, phu quân đã chết mà còn giữ mình làm chi không biết. Ta thấy nàng cô đơn lâu ngày, nên mấy huynh đệ có ý giúp nàng tận hưởng lạc thú vài đêm a... tiếc là nàng lại không có thức thời... Lấy ai không lấy lại chọn một tên phé nhân làm phu quân”

Tình huống có vẻ nguy cấp, nhưng có người lại rất bình thản Liễu tương Sinh đã hiểu mọi chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, xem ra phải động chân rồi

“Sao người không cắt lưỡi của mình đi”

Đám người xung quanh như chưa hề nghe rõ tên phé nhân này vừa mở lời

“Người nói cái gì... hờ...”

Nữ nhân quay sang thì thầm vào tai gã

“Đừng chọc giận bọn chúng. Đám lưu manh này không để yên cho chàng đâu...”

Tên béo hô lớn ra lệnh cho mấy tên thủ hạ lao tới

“Mau phé hán cho ta... Để ta cho người biết dám chọc giận Đại Bàn thì sẽ có kết cục thế thảm như thế nào”

Đám người này nổi giận thật rồi, những người bị bọn họ hành hung thì chẳng còn giống người nữa, đám người này mới đến nên ra tay, không chút lưu thủ dễ lập uy danh đây mà. Nữ nhân định kéo nam nhân chạy về phía sau thì, bóng người chợt biến mất.

Dẫu biết là người này không phải phu quân của mình, nhưng nàng vẫn mộng tưởng về người đã mất, Người này khí chất hơn người, không phải người xấu. Nếu vì nàng mà bị liên lụy thì có chút không nỡ. Nhưng dường như nàng lo hãi rồi. Người này tàn nhưng không phé

“Tiểu nhân có mắt như mù, đại nhân tha mạng..

“Đừng giết ta... đừng giết ta..”

Bóng gã hán từ to xác lần lượt gục xuống, Hơi thở đã tắt... Bọn chúng là thổ huyết mà chết. Dưới ánh sáng mờ mờ một thân ảnh lãnh khốc, mái tóc, y phục phát phơ theo làn gió

“Trung.. Sinh... là chàng thật... ư?”

Nữ nhân mấp má, không tin vào thảm cảnh trước mắt, người gặp nạn không phải là hai người, mà là mấy tên lưu manh mới đứng

“Chúng ta về thôi”

Quảng đường còn lại vắng vẻ, một nam một nữ, một đứa nhỏ trên lưng, đi dưới ánh trăng. Không ai nói với ai một lời

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Người còn là thiên tài ?

Từ phía xa đã thấy ánh sáng phát ra từ căn nhà của Mạc Lam, Đây là một tín hiệu bất thường khiến nữ nhân phải phát ra tiếng phá vỡ sự im lặng

“Lạ thật, thương ngày đầu có ai ghé qua, sao nhà của chúng ta lại có ánh sáng?”

Hai người đi tới phía trước, bước chân nữ nhân có phần gấp gáp, có ánh sáng không lẽ có cháy? Nhưng không có khói bốc lên, vậy có người đến ư? Ai lại đến nhà nàng cơ chứ

Vội vàng đẩy cánh cửa lụp sụp, Mạc Lam vội vã đi vào trong nhà. Không có gì hư hại cả, chỉ là ngọn đèn dầu đã được thắp lên từ khi nào? Vậy là có người đã đi tới đây? Đó là ai

Đang hoang mang, nàng quay lại nói với Trương Sinh, thì thấy hắn với đứa nhỏ trên lưng vẫn đứng ngoài sân. Ngược lên phía trên mái nhà lạnh lùng nói

“Xuống đây đi!”

Từ phía trên, một thân ảnh nữ nhân lao xuống. Nàng mặc yếm tằm giáp màu đen bên trong là y phục màu đỏ bó sát người dù ánh sáng yếu ớt vẫn hiện ra từng đường cong thật mê người. Không đợi hai người mở lời nữ nhân này tự ý đi vào nhà vừa nhìn xung quanh vừa động đôi môi đỏ mọng

“Không ngờ thiên tài một thời Liễu Trương Sinh đại danh鼎鼎, uy trấn Bạch Thành lại sống ở một nơi tồi tàn như vậy a..”

Thấy nam nhân đi vào, Mạc lam vội chạy tới phía sau lưng hắn. Linh cảm của nữ nhân bảo nàng không nên lại gần. Khí tức này khiến Trương sinh cũng phải dè chừng, hắn đánh mắt về sau bảo nàng đem Tiểu Tần tránh sang một bên

Nữ nhân mới đến để ý được chi tiết này, hay tay vội khoanh trước ngực, mặt có ý cười

“Thì ra là huynh đã có nương tử? lại còn có một đứa con nữa rồi đây... Bất ngờ.. quá bất ngờ đi”

Giọng nói chua ngoa càng làm nam nhân thấy khó chịu

“Ngươi... biết ta?”

“Ta là Tiêu Dật Hồng... Một thiên tài như Huynh không biết ta cũng phải...”

Nam nhân khựng lại một chút

“Ngươi... là thế nào với Tiêu Dật Phong?”

Sau một hồi suy tính, Bách Diên dùng thân phận Tiêu Dật Hồng để nói chuyện với nam nhân này. Thấy sắc mặt người ta không tốt, xem ra Tiêu Dật Phong đã tìm gặp người này trước

“Thì ra huynh cũng quen Dật Phong ư... “

Lại là một người của Hắc Hồ Bang tìm hắn, hơn nữa còn là muội muội của Tiêu Dật Phong, đến tìm hắn đêm hôm thế này chắc vẫn không từ bỏ ý định

“Thì ra là em gái Tiêu Dật Phong... Ngươi về báo với hắn... Ta sẽ không hợp tác với hắn đâu”

Tâm trạng Tiêu Dật Hồng nhẹ đi mấy lạng khi nghe tin đó, vậy là Tiêu Dật Phong không dùng được người này.

“Huynh hiểu nhầm rồi... Ta không đến nói giúp ư... Tuy chúng ta cùng một nhà, nhưng tình cảm cũng không được tốt lắm...”

“Vậy ngươi đêm hôm đến tìm ta là vì chuyện gì?”

Nữ nhân chợt tiến sát tới mấy bước, trầm giọng nói

“Ta muốn huynh làm việc giúp ta... đổi lại ta sẽ chữa khỏi đôi tay cho huynh.”

Trương sinh liếc nhìn nữ nhân, bất giác được ánh mắt to tròn đầy mê hoặc, Tiêu Dật Hồng không hề né tránh, nhìn vào nhau như muốn nhìn thấu tâm can đối phương. Đầu nhân lực cũng là một loại đầu, ai hèn nhất ai kiên cường. Mấy tay sành sỏi đều có thể nhận ra

Tiêu Dật Hồng không quên nháy mắt đưa tình một cái, làm nam nhân phải quay mặt đi chỗ khác. Nữ nhân lại nở nụ cười mê hoặc, tiến lại gần chút nữa không hề kiêng kỵ nam nữ, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, ghé sát đôi môi lại gần thì thào vào tai hắn

“Hợp tác với ta, huynh có không ít chỗ tốt... Ta... là một kẻ rất giữ lời hứa”

Nam nhân do dự hồi lâu, Chợt phía bên ngoài phát ra tiếng khóc của Tiểu Tần làm hắn giật mình, lùi lại mấy bước. Nhìn Tiêu Dật Hồng với vẻ cảnh giác như gặp kẻ thù

“Ta không hợp tác với ai hết... nhất là với người nhà họ Tiêu”

Nữ nhân lườm hai mẹ con Mạc Lam, cố nặn ra nụ cười giả tạo

“Một thiên tài không nên bị chôn vùi ở đây... Huynh hãy suy nghĩ cho kỹ... Điều nam nhân muốn ở nữ nhân ta cũng có thể cho huynh... Tuy không phải tuyệt sắc nhưng vẫn hơn người nào đó...”

Nam nhân hít một hơi dài, lạnh nhạt nói

“Ta cũng nhắc lại lần cuối, Ta không hợp tác với mấy người “

Tiêu Dật Hồng cũng chẳng nín kéo gì nữa, người này có thì tốt, không có thì ta tìm người khác. Ném cho nam nhân cái nhìn kinh bỉ, lại giở giọng chua ngoa

“Đã là phế nhân còn làm ra vẻ... Ngươi còn cho mình là thiên tài sao... ta có ý giúp ngươi ngươi lại không biết nắm lấy... Hừ... Nói cho ngươi biết, mạng của ngươi ta lấy lúc nào mà chẳng được... nhưng ngươi không đáng để ta ra tay “

Đi tới nhìn hai mẹ con Mạc lam một lúc, nàng nói

“Ta với ngươi cũng không có thù oán...Coi như ta tha cho mạng nhỏ của mấy người”

Dứt lời nữ nhân cười dài rồi lẳng không bỏ đi, Mạc Lam thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi còn đáng sợ hơn khi gặp mấy tên lưu manh. Nàng vội nhìn sang nam nhân thấy Trương Sinh vẫn nhìn theo bóng ánh đó chằm chằm, khuôn mặt có chút xúc động pha lẫn giận giữ

Hắn ta giận vì những lời cuối cùng của Tiêu Dật Hồng, Nhưng hơn hết khi hắn nhìn theo bóng ánh nữ nhân rồi đi, Thân Pháp người đó sử dụng làm hắn nhớ lại ngày đó. Ngày định mệnh hắn bị phế đôi tay, Tên Ma Môn ngày đó cũng dùng loại thân pháp này. Vậy là nữ nhân vừa ở đây chính là một người ở Trong Ma Môn? Nhất định nàng và gã đó có mối liên hệ

“Trương Sinh... Chàng không sao chứ...?”

Mạc lam thấy hắn đứng đờ người ra đấy, vội lay nhẹ

“Không... Không có chuyện gì đâu”

Thấy tâm trạng vẫn chưa ổn định, nữ nhân không làm phiền nữa, vội nấu lại thức ăn hi vọng khi đã nở bụng nam nhân sẽ ổn định phần nào

Mùi thức ăn tỏa ra, nhưng không làm Trương Sinh chú ý. Trong một ngày có hai người đến tìm hắn. bọn họ thần thần bí bí, nói chuyện úp mở thật làm cho người ta có phần khó chịu bên trong

“Trương Sinh... chàng qua ăn chút gì đi”

Hắn đi lại chỗ bàn ăn, lúc này căn nhà đã ngăn nắp nhờ công của hắn, có bàn ghế hắn hơi chỉ là không có tính thẩm mỹ thôi

“Chàng ăn miếng này đi.. miếng này ngon lắm nhé “

Mạc Lam dứt cho hắn một miếng, mùi vị có ngon mấy cũng không làm hắn để tâm lúc này

“Là do ta không tốt... nàng trộm thức ăn của tửu lâu...chắc ông chủ phát hiện ra phạt nàng chịu khổ không ít... nếu không vì vậy nàng đã không về khuya bị đám lưu manh chặn đường... đã không bị thương như vậy”

Nữ nhân chột dạ, khi nam nhân biết việc này

“Là do thiếp tình nguyện ... không phải do chàng đâu”

Hắn nuốt miếng thức ăn rồi nhìn thẳng

“Mạc Lam... ta nghĩ chúng ta nên...”

Nữ nhân vội ngắt lời, đưa bàn tay lên che miệng hắn, giọng nói có chút nghẹn ngào

“Chàng đừng nói ra...Đúng là thiếp lo sợ chàng sẽ bỏ đi nên mới làm như vậy, Từ hôm đầu tắm rửa Thấy chàng khí độ bất phàm chắc từng là một thiếu gia trong thế lực nào đó Thiếp không có tiền cũng chẳng xinh đẹp, cho chàng ăn một bữa thì được nhưng thiếp sợ chàng ăn mãi sẽ buồn chán nên mới tìm cách lấy mấy món ăn lạ ở tửu lâu, cho Tiểu Tần ở nhà chơi với chàng chỉ mong chàng ở lại thêm vài hôm... ”

Thiếp biết là mình ích kỷ khi làm như vậy, nhưng xin chàng hiểu cho... Phu quân thiếp mất sớm,một mình mấy năm nuôi tiểu Tần ở Thiên Phò không mấy dễ dàng, Thiếp cũng tìm vài người người nam nhân để nương tựa nhưng ... bọn họ...”

Tiếng nói ngưng bật, nữ nhân nữ nở, bên khóe mắt hai hàng lệ chảy xuống bên gò má, làm Trương Sinh bùi ngùi, nhất thời không thể nói gì để an ủi

“Trương Sinh... chàng là người tốt... nếu chàng muốn đi thì thiếp cũng không giữ... Mấy ngày qua với Thiếp và Tiểu Tần như vậy là tốt lắm rồi”

Nam nhân nhìn nữ nhân hồi lâu, đúng là từ khi gặp Tiêu Dật Hồng và Tiêu Dật Phong, thì sự tồn tại của hắn ở Bạch Thành đã bị phát giác, sớm muộn cũng có người tìm hắn gây khó dễ. Nhất là khi biết Tiêu Dật Hồng là người của Ma Môn hắn càng lo lắng hơn, ở trạng thái đỉnh cao thì hắn còn phải đề chừng hoảng chi là mất đôi tay

Nhưng nhìn thấy Mạc Lam như vậy thì bỏ đi có chút không nỡ. Nàng đối tốt với hắn là do nhớ nhưng phu quân cũ, nhưng người này từng cứu vớt hắn khi cuộc sống hắn tối tăm nhất, dù thế nào hắn cũng không thể cứ như vậy mà bỏ đi được. Nếu biết hai người có quan hệ với hắn, những người có ý đồ

xấu với hắn cũng không tha cho hai người

“Nàng đã vót ta lên khi ta suy sụp nhất... Ta không biết do nàng nhưng nhớ phu quân mới đối tốt với ta như vậy. Nhưng ơn này ta muốn trả cho nàng và Tiểu Tần... Nàng có muốn cùng ta rời khỏi nơi này hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Không đơn giản

Mạc Lam ánh mắt ướt át nhìn nam nhân trước mặt, như chưa hiểu rõ ý tứ trong câu nói

“Đi... cùng chàng?...?”

Tương Sinh gạt nhẹ cái đầu, ánh mắt có phần nghiêm túc, chậm rãi nói với nữ nhân

“Người thân của ta ở Thiên Triều... Chúng ta có thể đến đó sinh sống”

“Thiên Triều ở xa lắm... đường đi lại nhiều nguy hiểm, liệu có đi được không?”

Mạc Lam lo lắng như vậy là đúng, từ Thiên Phủ đi Thiên Triều cũng mất mấy tháng đi đường, chưa kể là dọc đường có thể gặp cướp, yêu thú. Nàng lại không phải tu luyện giả, nguy hiểm thập phần

“Ta cũng đã nghĩ đến... nhưng chỉ có đến thiên triều, đôi tay của ta mới có thể lành lại được. Và ta vẫn còn chuyện phải làm”

“chuyện đó có phải rất nguy hiểm không? Chàng không thể bỏ sao”

Ánh mắt nam nhân hiện rõ sự kiên định

“Không thể bỏ được, bọn họ đã tìm đến ta rồi... Sắp tới sợ là sẽ có chuyện chẳng lành...”

Mạc Lam nhớ đến” bọn họ “rất có thể là nữ nhân đáng sợ lúc này đe dọa Tương Sinh

“Vậy thì thiếp sẽ đi cùng... dù sao có người đi cùng giúp đỡ cho chàng chẳng phải tốt hơn sao?”

“Nàng không sợ chứ?”

Mạc Lam cười buồn, thờ một hơi dài

“Một mình thiếp nuôi Tiểu Tần ở nơi này, còn gì đáng sợ hơn cơ chứ... Yêu thú không đáng sợ, đáng sợ nhất là lòng người”

Một câu nói này khiến Tương Sinh suy nghĩ hồi lâu rồi thâm cảm thán “đúng là đáng sợ nhất là lòng người... thứ tốt đẹp nhất cũng là lòng người”

Thức ăn đã nguội hết, thức ăn tuy ngon nhưng không thể làm hai người thấy ngon miệng. Trong một ngày có quá nhiều việc xảy ra. Và sắp tới là một chuyến đi dài

Ngôi nhà lụp sụp này, hai người không thể ở lại nữa. Đêm nay chính là đêm cuối cùng hai người ở lại Thiên Phủ Thành. Tiểu Tần đã ngủ, Phía bên ngoài hiên đang có hai người ngồi đó trong bóng tối, ánh mắt nhìn về phía xa xa nơi vẫn còn ánh sáng lập lòe sặc sỡ

“Ồ với nhau cũng khá lâu rồi, Thiếp có thể ôm chàng được không?”

Một lúc sau nam nhân mới trả lời

“Có thể..”

Mạc Lam mỉm cười, ôm lấy người nam nhân, tựa sát người vào hắn. Tuy mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn có chút buồn. Trước giờ chỉ có hôm đầu tiên là ngủ cùng nhưng hai người không làm gì cả, mấy ngày sau, Tương Sinh toàn ngủ ở bên ngoài không có lại gần phòng ngủ nửa bước. Mạc Lam buồn vui lẫn lộn trước sự thờ ơ trong chuyện nam nữ của hắn

“Ý trung nhân của chàng... người ấy thế nào?”

Mạc Lam đoán ra ngay nguyên do, Tương sinh ngập ngừng một lúc rồi trả lời

“Nàng ấy rất tốt... Nhưng chắc sau này ta không thể với tới được nữa”

Rồi hắn kể lại truyện của mình cho Mạc Lam nghe, bình thường rất khi hắn nói chuyện riêng tư cho người khác, nhưng với nữ nhân này hắn cảm thấy mình hoàn toàn tin tưởng nói ra mọi thứ mà không có chút kiêng kỵ nào

Mạc Lam nghe thấu hiểu được phần nào, vì sao nữ nhân kỳ lạ lại nói hắn là thiên tài. Chuyện bị phế đôi tay, rồi chuyện bỏ Tông Môn mà đi...

“Có phải nàng thấy ta rất nông nổi? hành động thiếu suy nghĩ”

Nữ nhân gật đầu, cười khúc khích

“Nhưng cũng có thể là thiên ý sắp xếp cho thiếp gặp được chàng”

Nam nhân cảm thán “thiên ý” đúng là hắn đã nhìn thế giới dưới một góc nhìn khác, không phải từ trên cao nhìn xuống, mà là nhìn từ dưới đi lên. Trong tu luyện phải nhìn lên trên mà tiến bước chứ đừng nhìn xuống mà thấy mình đã ở trên cao

“Mà hôm nay... chàng vào trong ngủ với thiếp và Tiểu Tần nhé”

Tương Sinh thoáng giật mình, giọng nói có phần ấp úng

“Như vậy không hay lắm... cứ để ta ở ngoài như mọi khi là được”

Vòng tay càng siết chặt hơn

“Phu quân ngọc thiết, Người ta không ngại chàng ngại gì chứ, Thiếp không có ăn thịt chàng đâu mà sợ”

...

Ánh trăng mờ dần, bình minh lại tới. Tiếng cười khúc khích của Tiểu Tần làm hai người thức giấc. Hai người mở mắt ra đã nhìn thấy nhân dạng đối phương ngay đối diện. Không giật mình như hôm đầu tiên, lần này chỉ mỉm cười, nhìn kỹ thì Mạc Lam cũng xinh đẹp lắm chứ, vài vọn tóc che lấp đôi vai trắng ngần trông khá gợi tình. Nhưng vẫn không có gì xảy ra với Tương Sinh, nữ nhân không làm gì quá phận với hắn.

Nữ nhân choàng tỉnh giấc vội vàng chải lại mái tóc, và thu dọn một số đồ đạc cần thiết.

“Chàng xem có cần mang theo thứ gì nữa không?”

“Không cần đâu...?”

Mạc lam rút từ bên góc giường ra một thanh đoản kiếm, làm Tương Sinh không khỏi nghi hoặc, sao người này lại có kiếm trong nhà, trong khi nàng không phải tu luyện giả

“Đây là đồ của phu quân còn để lại... Thiếp vẫn dấu trong nhà đề phòng mấy tên âm tặc”

Ra là vậy, thảo nào mấy nam nhân trước lại bỏ chạy mất dạng. Mang theo thứ này đi đường phòng thân cũng tốt

Tương sinh sẽ mang mấy đồ đạc, còn nữ nhân sẽ mang theo Tiểu Tần. Hai người đóng lại cửa nhà, nhìn một lúc rồi nhắm phía đông thành mà đi.

Theo hướng đông là đường đi đến Thiên Triều, thêm nữa Tương Sinh muốn đi qua Bạch Thành xem lại tình hình một chút, nghe nói nó đã là phế thành, giờ này chắc đã bỏ hoang mất rồi

...

Hành tung của hai người không thoát khỏi tầm mắt của người khác. Phía trên Tửu Điểm Đông Thành, Một hán tử và lão giả đang chăm chú quan sát

“Vậy là hắn đi Thiên Triều thật ư? Chúng ta có đi theo hắn không?”

Vị lão giả có chút nôn nóng. Nam tử cắt tay suy nghĩ hồi lâu đưa ra phỏng đoán

“Đi thiên Triều cũng mất ba tháng... Với tốc độ này thì ta đi theo lúc nào cũng được, tạm thời không cần lo...Hắn chắc chắn đi qua Bạch Thành... Mộc Phong trấn... Hào Kim Thành... Hào Đô...rồi mới đến Thiên Triều. Đám người Huyết Diện Hắc Y Đường và Khô Lâu Đường đang trú ẩn ở giữa Mộc Phong Trấn và Hào Kim Thành... chúng ta cứ thông thả chờ đợi thôi?”

“Chờ đợi?”

Nam tử cắt tay nhìn lên phía bóng người trên tường thành,

“Có người còn sót ruột hơn cả chúng ta nữa”

“Gã Bách Diện này cũng có tâm cơ lắm chứ? Hắn cũng biết nhìn người và chưa có ý buông bỏ Trương Sinh thì phải”

“À chuyện lão cho người lên Cửu Huyền Môn tìm Ngô Diệm thế nào rồi? hắn là người của Hắc Hồ nghị lực không tồi, nếu kéo hắn gia nhập cùng chúng ta thì tốt.”

“Ngô Diệm... người này tu theo tiên đạo không được nhưng Sát Đạo thì có thể đào tạo được... Nhưng còn việc chúng ta giả mạo Ma Môn liên tiếp diệt nhưng môn phái, thế lực nhỏ liệu có bị Ma Môn nghi ngờ không”

Nam Tử cắt tay khi nghe việc này có chút đặc ý

“Bọn chúng từng lợi dụng ta ở Bạch Thành. Định diệt luôn cả ta, điều này sao có thể tha thứ. Ta mượn danh bọn chúng cũng chẳng có gì to tát. Với lại diệt được mấy thế lực nhỏ ấy Thấu Thiên Hấp Khí đã luyện đến đại thành có người phát hiện ta cũng không ngại đối mặt đầu. Chỉ là Tâm Mạch Ma Thú lợi hại đến mức nào thì ta cũng không rõ... Vẫn nên tìm hiểu kỹ trước rồi mới ra mặt với đám người Ma Môn

Lão già gật gù

“Thấu Thiên hấp khí đúng là đối phó với kẻ dùng khí thì không sao, nhưng Kẻ có Tâm Mạch Ma Thú thì lại dùng nhục thể, đám người Khô Lô Đường mạnh yếu ra sao vẫn chưa rõ. Một năm qua bọn chúng không hề có động tĩnh thật làm kẻ khác ngồi không yên”

“Chính vì thế chúng ta cần phải cẩn trọng, kẻ xuất hiện sau cùng còn chưa ra mặt thì chúng ta vẫn nên chờ đợi”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Thôn nhỏ vách núi

Bóng người trên tường thành, thu hồi ánh mắt hướng về phía từ lâu. Bằng một thân pháp mau lẹ, chỉ qua hai cái chớp mắt đã đi đến trước Lão Già và Thiếu Niên cắt tay

“Bị phát hiện rồi”

Thiếu niên cắt tay giọng nói hừng hờ, chẳng có vẻ hốt hoảng hay sợ hãi

“Tiêu Dật Phong, ngươi đã gặp Liễu Trương Sinh?”

Trước thái độ hung hăng của nữ nhân, Dật Phong vẫn đứng vững

“Chuyện đó thì liên quan gì đến ngươi?”

“Không phải người buông lời từ trước hắn đã không bị ác cảm với người họ Tiêu”

Tiêu Dật Phong nở nụ cười khinh bỉ

“Ngươi vô năng không câu dẫn được hắn? sao lại lôi ta vào?”

“Ta biết ngươi cũng đang toan tính gì đó, Hết lần này đến lần khác đều đi trước ta một bước. Và đều làm hỏng việc lôi kéo người của ta. Hôm nay chúng ta giải quyết rõ ràng đi”

“Ngươi muốn thế nào?”

“Mục đích chúng ta giống nhau, giờ ta hỏi lần cuối ngươi có hợp tác với ta hay không?”

Vừa nói, bàn tay nữ nhân chợt bao phủ bởi một luồng khói trắng, chỉ cần nói không thì sẽ lao tới tấn công.

“Vậy sao? Nếu ta nói ngươi làm thù hạ của ta thì thế nào?”

“Ngông cuồng... Là ngươi ép ta hạ độc thủ”

Vừa nói xong, bóng ảnh nữ nhân lao tới định chop lấy cổ Tiêu Dật Phong. Lão già đứng bên dùng tay làm đảo gạt thế công, trước khi nó tới được nam tử cắt tay. Đồng thời giáng thêm một chiêu về phía Nữ nhân,

Do dung nhập ký ức của Tiêu Dật Hồng, những đòn thế của lão già trước đây là trưởng lão trong Hắc Hồ đều quen thuộc, biết rõ ưu nhược điểm, nên né tránh và hóa giải không mấy khó khăn

Đôi bàn tay trắng xóa, biến thành vô số tàn ảnh làm hoa mắt vì lão già. Tức thì một thanh đoản đao từ đầu lao tới cắt ngang qua yết hầu lão. Chỉ cảm thấy một lực hút vô hình từ phía sau, kéo lão già lui lại nửa bước mới thoát khỏi độc chiêu. Đầu vẫn còn trên cổ nhưng chòm râu đã bị cắt đứt

“Thì ra ngươi cũng có chút bản lĩnh”

Xem ra việc Tiêu Dật Phong vừa dùng hấp khí cứu lão già không qua mắt được đối phương. Nữ nhân hai tay khê động lần nữa, nhưng làn khói trắng đã biến mất thay vào đó là một đạo ám ký phóng tới người Tiêu Dật Phong

Đây chính là Ngân Hồ Phi Châm, loại độc châm nổi danh của Bách Diện có thể làm gục đối phương chỉ trong vài hơi thở. Bất kể người đó có tu vi thế nào, chỉ cần bị trúng phi châm là chỉ có chết

Hai ống Tay áo vốn nằm im bấy lâu nay, lúc này như có một luồng khí vô hình làm nó phập phồng không ngớt, quán lấy phi châm

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra nhanh vô cùng. Chỉ thấy Tiêu Dật Phong vẫn thản nhiên đứng đó, còn phi châm lại nằm trên bàn tay bao giờ.

Nữ nhân hốt hoảng, lực phóng ám khí của nàng đâu phải là yếu, với tốc độ đẩy né tránh còn khó hướng chỉ là phá giải hoàn toàn... Chưa định thần lại thì cả người hấn trong lúc sơ ý bị hút về phía trước, Hai ống tay áo của Tiêu Dật Phong quán lấy người kéo về trước mặt hấn

Nhìn qua thân thể mê người, Tiêu Dật Phong cười lạnh. Ánh mắt hiện lên vẻ ngoan độc sau mái tóc rậm rạp

“Rác Rưởi... nếu không phải ngươi mang thân xác của muội muội thì ta đã xử đẹp ngươi từ lâu rồi”

Nữ nhân mấp máy đôi môi đỏ mọng, cố gắng nuốt một ngụm khí, lần đầu tiên biết thế nào là sợ hãi. Ánh mắt đó là của quỷ dữ chứ không phải con người

....

Thời gian thấm thoát thoi đưa

Tương Sinh và Mạc Lam đã rời khỏi Thiên Phổ Thành được mấy hôm, Hai người đang đi trên con đường dẫn về Bạch Thành, nhưng một năm qua ít người qua lại, không gian có phần rậm rạp hơn rất nhiều, đường lớn cỏ mọc um tùm che khuất lối đi

Ngay giữa ban ngày mà yêu thú vẫn chạy qua chạy lại không ít. Đó là yêu thú sơ cấp không có khả năng gây tổn hại cho hai người

Càng đi xa, Mạc Lam càng thấy Tương Sinh có nhiều bản lĩnh, Chàng dùng chân cũng có thể tùy ý bắt vài con yêu thú. Phần thức ăn thì không phải lo lắng. Ở Trong Thành hấn sống dựa vào nàng nhưng ra bên ngoài thì khác rồi

Ban ngày đi, mệt thì nghỉ. Nhưng hấn không ngừng tu luyện, Và đặc biệt hơn hôm nay hấn cảm nhận được xung quanh chỗ này có một nguồn linh khí rất dồi dào cũng không quá thua kém ở Tông Môn. Tò mò trước địa phương đó, Hấn và Mạc Lam đi tới một vách núi phía bên trong là một thôn nhỏ được rào bằng đá rất cẩn thận, và bên trong có khói bốc lên

Hai người chậm rãi tiến vào trong. Thôn này có 6 nhà nhưng chỉ có hai người sinh sống, một người đang phơi thảo dược. còn một người đang ở vách đá luyện công

“Muội muội... Chúng ta từ Thiên Phổ Thành đi Bạch Thành không biết có thể ở lại đây nghỉ một lát không?”

Nghe tiếng người lạ gọi, nữ nhân đang phơi thảo dược vội chạy tới tiếp đón, khuôn mặt rạng rỡ vì lâu nay không có người ghé thăm

“Được chứ, Mọi người từ Thiên Phổ Thành? Đi đường vất vả rồi”

Rồi Nữ nhân quay sang phía nam từ đang luyện công. Vẫy cánh tay hô lớn

“A Tam... có người tới thôn nè”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, thiếu niên dáng người cao lớn, cơ thể săn chắc nước da ngăm đen lau vội giọt mồ hôi đi tới chỗ muội muội

“An Mộc... là ai mới đến vậy?”

“Muội không biết, họ từ Thiên Phổ Thành tới, muốn nghỉ ngơi ở đây một lát”

Thiếu niên đi tới nhìn ba người đánh giá một lượt rồi nói

“Hai người từ Thiên Phổ Thành tới sao... Mau vào nhà ngồi đi”

Mạc Lam Mím cười gật đầu, Hai người đi theo thiếu niên tới một căn nhà gỗ, rồi bỏ đồ đạc xuống. An Mộc cũng đi theo, khuôn mặt vô cùng hớn hỏ, rất lâu, rất lâu mới có người đi qua. Muốn nghe họ kể chuyện quá

“Oa.. em bé đáng yêu quá... cho muội bế nó nhé”

A Tam ánh mắt có vẻ dè chừng, nhưng Mạc Lam không có ý kiến gì. Ấm đưa bé lên, thì cả hai thích thú lắm, nhất là khi thấy An Mộc, đứa bé cứ cười không ngớt

“Em tên gì nè...?”

“Nó là Tiểu Tần... hay cười lắm... gặp ai nó cũng cười vậy đó”

“Tiểu Tần a.. Tiểu Tần... Sao em lại đáng yêu vậy chứ... Tỳ là An Mộc... đi chơi với tỳ nha..hí hí”

Hai người tung tăng qua chỗ có mấy con người gõ đùa nghịch. Ứng Mộc thờ dài bên giải thích với hai người

“Hai người không phiền chứ... muội muội ta lâu ngày không gặp người ngoài... nên hiếu kỳ vậy ấy”

Mạc Lam cũng hơi thắc mắc

“Cả thôn chỉ có hai người thôi ư...”

“Chỉ có hai người... đệ là Ứng Mộc trong thôn gọi là A Tam... muội ấy là An Mộc... Hai người từ Thiên Phổ đi đến đây không có ai đi cùng sao? Bên ngoài nhiều yêu thú lắm”

“Tỳ là Mạc Lam... Đây là... phu quân của tỳ Trương Sinh. Huynh ấy có bản lĩnh lớn lắm, không sợ yêu thú đâu. Cả Nhà Tỳ đang định đi Bạch Thành tình cờ đi qua đây nên ghé vào xin nghỉ một lát”

Chỉ Thấy Trương sinh nghe chứ không nói gì, tất cả chỉ có Mạc Lam hỏi và trả lời, Lúc này Ứng Mộc nhìn qua thấy đôi tay nam tử có chút không được tự nhiên

“Hình như đôi tay của huynh...?”

“À Huynh ấy gặp nạn, đôi tay tạm thời không dùng được... Nghe nói ở Thiên Triều có một vị danh y có thể chữa được, nên mới không ngại đường xa đi lên đây một chuyến”

Ứng Mộc gật gù

“Ra là vậy... Chắc huynh phải khổ sở lắm... Từ lúc đi vào chưa thấy huynh nói gì?”

Liễu Trương Sinh chỉ lắc đầu, Mạc Lam bèn nói thay

“Huynh ấy trông vậy nhưng tốt tính lắm... Nãy giờ chúng ta có sẵn được mấy con yêu thú, có thể dùng bếp của hai người nấu một chút không “

“Được chứ... sẵn tiện dùng bữa cùng đệ và An Mộc luôn”

Vốn làm trong tửu lầu nay lại có dịp trở tài nghệ. Một bữa ăn nho nhỏ được bày ra nhanh chóng, Gia vị còn hạn chế nhưng với trù nghệ của Mạc Lam thì cũng đủ ngon rồi, Cũng lâu rồi mới có một bữa ăn nhiều người như vậy

Suốt bữa ăn cứ thấy Mạc Lam đút cho Trương Sinh, làm An Mộc hiếu kỳ, nhìn một lúc đánh giá một hồi

“Muội biết chút y thuật, chút nữa để muội xem thử cho huynh “

“Sao ta lại quên mất nhi... Mạc Tỳ, Liễu Huynh.. Y thuật của An Mộc tốt lắm đó. biết đâu lại chữa được cho huynh”

Không chỉ Mạc Lam mà cả Trương Sinh cũng kinh ngạc, không nghĩ ở đây cũng có một y sư lại trẻ như vậy. Nhưng đến tông môn còn phải ba năm mới chữa khỏi, thì người này có thể sao

“Vậy làm phiền An Mộc muội muội rồi”

Mọi người ăn xong, rồi dọn đồ qua một bên. Hai người đi sang nhà bên cạnh, phòng này chuyên để chữa bệnh a.

Trương sinh ngồi xếp bằng ánh mắt nhìn phía An Mộc xen lẫn nghi ngờ và hi vọng. Bàn tay nhỏ nhắn vén tay áo nam nhân lên rồi bắt đầu kiểm tra. Nhìn bên ngoài thì không có gì bất thường trừ phần vai chỗ tay nối tiếp với vai có một vết sẹo dài,

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hắc không phải người xấu

Bàn tay nắm bóp từ cổ tay đến vai, khuôn mặt An Mộc có chút đanh lại, Hồi nãy vui chơi với Tiểu Tần cười nói tinh nghịch, không nghĩ lúc nàng khám bệnh lại nghiêm túc đến như vậy

“Rất khó phải không?”

Liễu Tương Sinh thờ dài, kết quả này cũng đã đoán trước được phần nào

“Đúng là rất khó, phần gân tay bị đứt, kinh mạch ở hai tay đều bị tổn thương nặng “

An Mộc vẫn chưa nói hết ý

“Phần kinh mạch thì có thể chữa trong một tháng, là có kết quả mấy ba tháng để khôi phục hoàn toàn, Huynh là người tu luyện nên có thể dẫn khí đả thông kinh mạch hoạt động trở lại. Nhưng bàn tay muốn dùng được thì phải nối gân... Cách này thì muội chưa làm bao giờ nên không giám chắc..”

“Chỉ cần ba tháng thôi sao?... không phải là ba năm ư?”

“LÀ đan dược thông thường thì Ba Năm nhưng ở đây có một loại quả Phục Linh có hiệu quả thanh lọc, việc hấp thu đan dược thì nhanh hơn nhiều, chậm là ba tháng, nếu huynh thể chất tốt thì không đến ba tháng”

“Nhưng sao muội vẫn lo lắng như vậy?”

“Muội đang lo về phần nối gân... nối xong rồi mới chữa kinh mạch thì sẽ triệt để hơn... Nhưng việc này rất đau đớn, ta sợ huynh?”

“Chỉ cần chữa khỏi, thì ta có thể làm bất cứ điều gì?”

An Mộc gật đầu rồi hai người ra bên ngoài thông báo một tiếng. Ứng Mộc đã có chút bản lĩnh sau một năm luyện tập, giờ hắc có thể thoải mái xuống vực rồi đi lên như com bữa. Dưới đây có rất nhiều quả phục linh, việc phục dụng đan dược được điều chế của An Mộc. Thì Kinh mạch sẽ sớm khôi phục lại

Nối gân là chuyện ghê rợn nhất, phần nhục thể bị phanh ra nhìn thấy cả phần xương trắng, Ứng Mộc và Mạc Lam không có đi vào, Tương Sinh cũng không hét một lời, chỉ thấy hắc mồ hôi tuôn ra như suối, Hắc răng cắn chặt vào nhau. Tháng đầu tiên là tay trái, tháng thứ hai là tay phải. cứ mỗi lần nối là phải nằm một chỗ, không được nhúc nhích, đôi tay được cố định trong nẹp gỗ trong suốt Ba tháng

Quãng thời gian này mới đúng là cảm giác của phế vật, chỉ nằm bất động một chỗ, chỉ có Mạc Lam là lui tới thăm hỏi thường xuyên, cho ăn uống vệ sinh... Tình cảm của nữ nhân, vẫn như vậy không chút thay đổi, Tương Sinh đang trong trạng thái tù túng nhất, hắc không oán hận, mà mong mỗi từng ngày đôi tay mình sẽ lại trở về như cũ

Hôm nay An Mộc mang thuốc tới, nàng ầm theo Tiểu Tần đi cùng, lại khôi phục bộ dạng tinh nghịch, không ngừng trêu đùa, cười nói không dứt. Bỗng con búp bê rời khỏi tay thẳng bé lăn tới trước mặt Tương Sinh

“Tiểu Tần cảm cẩn thận chứ... Tiểu Thất ca bị rơi rùi nè... huynh ấy mà biết bị Tiểu Tần bỏ rơi thì sẽ buồn lắm đó...”

Sắc mặt Tương Sinh chợt động. “Tiểu Thất” cái tên này sao ta đã nghe ở đâu rồi... Chìm lại vào hồi ức thật lâu, hắc đột ngột phát ra lời nói có phần kích động

“Tiểu Thất... Có phải là người có hình xăm ở trước ngực không?”

An Mộc Ngạc nhiên

“Huynh cũng quen tiểu Thất ca sao...Huynh ấy tốt lắm đó”

Tương Sinh Nghiến răng ken két

“Đúng... Hắc ta rất tốt... chính hắc đã phế đi đôi tay này của huynh...”

“Có thể Huynh nhầm người khác rồi... Tiểu Thất tốt lắm không làm mấy chuyện ấy đâu”

“Hắc ta dáng người cao, tóc rối... Sức khỏe hơn người... có hình xăm mặt quỷ màu đỏ ngay trước tâm mạch. Hắc ta là người của Ma Môn kẻ giết người không ghê tay. Cả mấy nghìn người ở Bạch Thành vì hắc mà chết oan... Hắc đúng là rất tốt”

"Bên ngoài tỏ ra khờ khạo nhưng tâm địa độc ác, mưu mô xảo quyệt khó lường, Hắc còn định trà trộn vào tông môn, cũng may trong đúng giao thủ Mộng Lăng đã làm hắc phải lộ nguyên hình..."

Những lời nói này đúng với người mà An Mộc quen biết, Từng câu từng chữ đều là nói xấu Tiểu Thất Khiến nàng run run

“Huỳnh nói dối... Tiểu Thất ca không bao giờ làm việc hại đến tính mạng người khác... Huỳnh có biết vì lấy Kim Tiêu quả về cho nữ nhân mà bị Hắc Mộc xà cắn gần chết không?...huỳnh ấy giúp ta năm lần bảy lượt... ta không muốn huỳnh nói xấu Tiểu Thất...”

Nói xong, nàng bỏ lại Tiểu Tàn ở trong phòng, vội chạy ra ngoài, ôm mặt khóc. “Ân tình của Tiểu Thất như thế nào nào hiểu rất rõ. Một người như vậy sao có thể làm hại tính mạng người khác chứ”

Nghe tiếng Tiểu Tàn khóc, Mạc Lam và Ứng Mộc lần lượt đi tới xem sự tình, Nghe kể lại câu chuyện thì đã hiểu được phần nào

An Mộc nhìn sang bên ngoài thấy An Mộc đã bình tâm, đang trở lại phòng, Hắc cũng muốn nói giúp ân nhân của mình

“Có thể là có nhầm lẫn, Ứng Mộc ta tin Tiểu Thất là người tốt, huỳnh ấy bản tính lương thiện không bao giờ tùy tiện đi giết một người khác... chắc huỳnh ấy có nỗi khổ nào đó”

“Nếu huỳnh ấy có âm mưu thì đã không ngại nguy hiểm nhảy xuống vực, chỉ vì muốn cho ta biết rõ An Mộc còn sống hay đã chết... Hàng rào bằng đá của thôn cũng là do huỳnh ấy dựng nên, nếu không quan tâm tính mạng người khác sao phải làm mấy chuyện vô ích này chứ”

Tương Sinh cũng bốt căng thẳng, nếu đúng như vậy thì tên kia có gì đó khó xử sao. Vậy thì hắc giết trườn g lão Ma Môn và việc hắc bỏ chạy là có nguyên do hợp lý. Nhưng có gì lại giết đệ tử tông môn, vấn đề này vẫn chưa làm sáng tỏ được. Mà hắc lại biến mất rồi

“Vừa nãy là do ta xúc động quá mức... Chuyện này để khi gặp người đó chúng ta sẽ làm rõ”

An Mộc từ bên ngoài đi vào đã khôi phục về bình ổn

“Huỳnh có biết Tiểu Thất đang ở đâu không”

Liễu tương sinh thở dài

“người đó biến mất rồi... Ta cũng muốn tìm hắc để làm rõ mọi chuyện”

“Huỳnh cho ta đi theo được không? ta muốn tìm huỳnh ấy”

Ứng Mộc vội ngăn lại

“ An Mộc, muội nói gì vậy... nguy hiểm lắm đấy”

Liễu Tương Sinh bèn thêm

“Những thế lực mà hắc dính phải không có đơn giản đâu... Ta còn phải tu luyện lại thực lực may ra mới dám đi tìm hắc”

“Vậy Huỳnh cứ ở lại đây tu luyện... Khi nào đủ sức thì chúng ta cùng đi”

Người bất an nhất là Ứng Mộc, Mạc Lam thì không, khi đi theo Tương Sinh, nàng biết chuyến đi lần này không đơn giản, chỉ mong có thể giúp được chàng phần nào là được rồi

Tương Sinh nằm đấy chỉ khẽ gật đầu, Nếu đôi tay lành lại thật vậy thì hắc sẽ khôi phục lại rất nhanh thôi. Linh khí ở đây nồng đậm lại chỉ có mình hắc tu luyện. Xong xuôi thì đi Thiên triều giao phó Mạc Lam và Tiểu Tàn cho phụ thân rồi mới đi tìm đám người Ma Môn xem đến cùng chúng đang có toan tính gì

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tình thế thay đổi

Ẩn sâu bên trong dãy núi Mộc Phong... Rừng sâu nước độc, phạm nhân ít lui tới. Nhưng không gian lại vắng lặng một cách là thường, rừng rậm bao quanh nhưng chẳng có một con yêu thú nào dám sinh sống gần đây, vì bọn chúng rất linh chắn nên không muốn lại gần ngọn núi kia... nơi phát ra những luồng khí làm chúng sợ hãi

Ở nơi đây có một hang sâu, dẫn vào bên trong lòng núi. Đường đi càng ngày càng mở rộng, rồi phân ra nhiều ngõ ngách, có lối đi dẫn lên thông đạo ở phía trên, nơi có vài tên canh gác, khuôn mặt hung dữ, mặc quần áo kỳ dị, bên cánh tay có xăm hình mặt quỷ màu đen. Đây là người của Huyết Diện Hắc Y đường

Đi xuống phía dưới là một khu vực rộng lớn và bằng phẳng, ở giữa là một chiếc bàn bằng đá hình tròn. Nơi có một người mặc đồ đen đeo mặt nạ đỏ, Và thêm vài lão già, nam nhân đang ngồi xung quanh. Ai cũng có những nét dị biệt trông thật khác người.

Lão già thấp lùn do lưng bị gù, khề đào đôi mắt sau chiếc mặt nạ hình đầu lâu che nửa mặt trên. Đôi tay cầm chiếc gậy có hình đầu lâu màu tím, gõ xuống đất mấy cái gậy sục chú ý

“Các vị trưởng lão, đã chủ các phân đà, đường chủ các phân đường... Nay Khô Lâu Đường chúng ta mời mọi người đến đây có việc cần thông báo.”

Mấy lão già bắt đầu thì thầm to nhỏ, có nam tử tỉnh tỉnh hơi thô y hệt như về về ngoài cao lớn của gã vội vàng cắt ngang

“Khô Lâu lão cứ nói thẳng đi... chúng ta đường xá xa xôi lặn lội đến đây, cũng chính là muốn nghe lão có chuyện gì mà phải người đi mời Các phân đà, phân đường... đến đây vậy?”

Lại là hàm răng khiếm tốn được phơi ra. Khô Lâu trưởng lão cười móm mém làm mặt lão trông khá nham nhở

Mọi vị lão già ngồi bên nói nhỏ vào tai hần,

“Huyết Thủ đà chủ đừng vội... chuyện này có liên quan mật thiết tới Ma Môn không thể hấp tấp được”

Khô lâu lão quái thấy đã yên lặng mới bắt đầu nói

“Chuyện là một năm trước, Huyết Diện đường chủ và ta đã cấy ghép tâm mạch Ma Thú Viễn cổ vào người một thuộc hạ của ta... Sau một năm tôi luyện lại thân thể, ngày hôm nay có thể công khai tin tức cho các vị được biết”

Các thế lực Ma Môn nằm phân tán, đối với việc ma thú xuất thế không có nhiều thế lực biết tới. Mà việc xảy ra trong khu vực của Khô Lâu và Huyết Diện bọn họ cũng không tiện xem vào để giữ gìn hòa khí. Nhưng tin tức Tâm Mạch Ma Thú Viễn Cổ được cấy vào người một con người làm bọn họ xôn xao một hồi.

“Khô Lâu đường chủ... Ma Thú Viễn Cổ cường đại hơn Ma Thú ngàn năm trước rất nhiều... Ghép tâm mạch không biết hần ta có chịu được ma tính khủng bố kia không”

“Hần ta rất đặc biệt, sát khí trong người quá nặng nên Ma Tính không phản phệ mà còn dung nhập làm cho tên kia trở nên cường đại vô cùng... Ta e là sức mạnh đó đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Khô Lâu đường... Chiến lược đã sánh ngang với Ma Nhân, Ma thú ngàn năm trước và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, điều này làm ta thấy quan ngại, cho nên muốn mời các đường chủ, đà chủ giúp ta cùng nhau thu phục không chế hần...”

Một lão già đầu to, mắt cũng to nhưng những bộ phận khác lại nhỏ hơn, mũi dài và nhọn trông rất giống một yêu tinh ra vẻ hiểu biết

“Ma Nhân nhục thể cường đại, bách độc bất xâm... Chỉ có bí pháp thất truyền của Huyết Tộc mới có thể khống chế... Nhưng người này dung nhập tâm mạch Ma Thú vậy hần là ma nhân hay đã biến thành Ma Thú còn chưa biết. Nếu là Ma Thú vậy thì không có biện pháp”

“Không biết có thể dẫn hần đến đây cho chúng ta xem thử”

Nụ cười của Khô Lâu đã tắt tự lúc nào, nhưng nghĩ lại thì lão cười hay không cũng không khác biệt mấy, hàm răng khiếm tốn khiến người ta mắc cười nhưng không thể cười nổi

“Hần ta qua cường hần, ta đã không thể khống chế? Chỉ có thể nhốt hần trong thạch Thất... Các vị có thể qua đó xem thử”

Mọi người dần dần đứng dậy đi theo vị Khô Lâu đáng người tỷ hơn đi sâu vào trong một hang đá.

Phía bên dưới tận cùng của Thạch Động. Một loạt âm thanh gào thét sợ hãi pha lẫn tiếng cười hung bạo khàn khàn. Làm mấy lão quái vật sống lâu năm, sự lạ gặp không ít cũng không khỏi ớn lạnh. Đây là một thạch thất riêng biệt được Tường bằng đá, bên ngoài còn có thêm một lớp huyền thiết dày gia cố đủ thấy thứ bên trong đáng phải lo ngại đến mức nào

Qua mấy lỗ nhỏ, ánh sáng lờ mờ bên trong cũng đủ cho mấy người nhận thấy, Bên trong là Một nam nhân đã không rõ nhân dạng, mái tóc đỏ bù xù, làm cho đôi mắt nửa kín nửa hở. Dáng người cao lớn, Minh trần, để lộ ra nhục thể đồ sộ, Hần ngồi đó, Hai tay hần mỗi bên là một nữ nhân cũng ở trần lộ rõ da thịt, khuôn mặt sợ hãi phá chút khoái lạc mỗi khi Nam nhân dùng chiếc lưới dài không giống nhân loại liếm quanh những chỗ nhạy cảm

Nằm la liệt xung quanh là nhiều nữ nhân khác, thân không mang y phục nằm dài ở đó khuôn mặt dường như không còn chút sức lực, có người nhìn sang Phía nam nhân tỏ vẻ cầu khẩn như muốn tiếp tục cuộc vui hoan lạc. Có người gục đầu nép mình vào trong góc sợ hãi

“Chuyện này là sao vậy?”

“Hần ta đang phát dục đã mấy tháng nay rồi... Không ngừng đập phá thạch thất, khiến chúng ta phải gia cố thêm một tầng huyết Thiết nhưng vẫn không ăn thua... vì hần còn có cơ thể của nhân loại nên chúng ta đã bắt rất nhiều nữ nhân về đây cho hần”

Nghe tiếng bên ngoài có người, nam nhân bên trong vẫn mẩn mê hai nữ nhân bên cạnh, nhưng phóng ánh nhìn về mấy lão già, nở nụ cười ma quái. LÀM bọn họ phải giật mình khi nhìn vào mắt hần

Khô Lâu biết đám người này vừa nhìn thấy gì, cảm giác sợ hãi này chính lão cũng đã gặp phải. Cứ nghĩ bản thân mình có thể khống chế được, nhưng thực tế không phải như vậy, chính lão tự rước họa vào Khô Lâu Đường, rước họa cho Ma Môn. Nhưng việc đã đến nước này không thể làm trái ý

người này được nữa

“Tên đó tuy hành xử như theo bản tính của Ma Thú, nhưng không phải là không có thần trí. Hắn đang rất thích trạng thái này của mình. Không ngừng bảo ta cung phụng nữ nhân cho hắn nửa năm, khi ấy mới qua được qua thời phát dục. Nhưng hắn đã có toan tính riêng của mình. . . Nữ nhân sau khi mây mưa với hắn sẽ mang trong người, giọt máu của Ma Thú, sản sinh ra một Ma nhân. Lúc này hắn đang tự tạo cho mình một thế lực riêng”

“Sao nghe ghê quá vậy, lúc đó chẳng phải bọn chúng sẽ san bằng cả Đại Lục sao, lại một trận chiến Tiên Môn. . . Ma Môn xảy ra”

“Nhưng hắn ta không muốn dừng ở đại lục, bản thân hắn vốn là Ma Thú Viễn Cổ cấp đế. . . Lần này tái sinh còn muốn xông lên Thần Giới, Hắn muốn trở thành Ma Thần. Và chúng ta nghe theo hắn sẽ có được cả đại lục, có được sức mạnh của đội quân Ma Nhân “

“Có thật là hắn chỉ muốn vậy. . . “

“Chúng ta không muốn làm theo cũng không được. . . chỉ có nghe theo lời hắn mới có cơ may giữ được mạng, và có thể Khôi phục lại thời huy hoàng của Ma Môn”

Mấy lão giả vắt óc suy nghĩ hồi lâu, rồi lần lượt gật đầu

“Vậy hắn muốn chúng ta làm gì?”

Khô lâu lão quái thờ dài không phù hợp với dạng người nhỏ con của lão chút nào? Ngoảnh mặt lại nhìn khắp các nhân vật trụ cột trong Ma Môn, Trầm giọng nói

“Những nữ nhân này chỉ là người phạm. . . Ma nhân sinh ra ngoài sức nhục thể không có gì khác, theo lời hắn nói thì chúng ta phải mang về mấy nữ nhân cực phẩm có dị thể khác biệt. Những nữ nhân này là những nữ đệ tử hiếm hoi của các đại Tông Môn”

“Vậy là hắn muốn chúng ta phải đánh lên Tiên Môn, cướp mấy nữ đệ tử về cho hắn”

Khô Lâu gật đầu

“Ta vốn muốn xem các vị có cách gì không chế hắn, nhưng có lẽ mấy vị cũng vô phương. Nên chúng ta chỉ còn cách hợp lực lại cùng đánh lên một tông môn đoạt người”

“Thật là biến thái mà. . .Nhưng Ma Môn chúng ta có gì mà không làm. . .Hắc Vân đường đã nhịn đám Tiên Môn từ lâu rồi. . . Giờ đến lúc cho bọn chúng nếm mùi “

Lão giả mặt yếu tinh dò hỏi

“Khô Lâu, lão định ra tay với Tông Môn nào trước?”

“Thiên Sơn Kiếm Tông là có khí thế mạnh nhất, tuy nhân tài, nữ tu luyện giả nhiều nhưng trận đầu không nên, dùng toàn lực mà ứng phó. . . Trước mắt cứ âm thầm ra tay với mấy môn phái nhỏ, Thay đổi khẩu vị cho “tên kia” đã. Khi bọn chúng nhận ra thì sẽ phách người tới dò la tin tức. Ta chỉ việc diệt từng đứa làm suy yếu thực lực bọn chúng rồi sau đó mới đánh lên trực diện một trận”

Thấy Huyết Diện không có ý kiến gì, Mọi người thoảng sinh nghi

“Huyết Diện, ngươi không có lời nào để nói sao?”

Khô lâu trưởng lão là người rõ nhất, trong số những người ở đây, thực lực Huyết Diện Hắc Y là yếu nhất

“Các vị có điều không biết. Huyết Diện đường chủ đã tổn không ít tâm tư khi lấy tâm mạch Ma Thú từ tay đám người tông môn. . . Mất một hảo thủ, mất thêm một U Minh trưởng lão. Nhân số tổn thương không ít, nay đã sáp nhập vào Khô Lâu đường rồi”

Lời này nói ra để mấy lão giả kia biết, hiện giờ Thực lực của Khô Lâu đường trong Ma Môn là mạnh nhất, Từ nay về sau nên nghe theo sự phân phó của Lão giả Khô Lâu tỷ hơn, bằng không sẽ bị lão và các thế lực theo khô lâu thanh trừng

Mọi người đảo mắt nhìn nhau rồi đồng thanh

“Mọi chuyện xin nghe theo Khô Lâu đường chủ”

Lão giả gật gù rồi nói với nam nhân tóc trắng bên cạnh

“Mạc Phó sứ, ngươi dẫn người đi do thám thực lực các tông môn. . . Chuyện tiến đánh thế lực của Tiên Môn, ta và các vị đường chủ phải suy tính kỹ càng mới được”

“Thuộc hạ tuân lệnh”

Đám lão giả lại lũ lượt kéo lên phía đại sảnh phía bên trên, tiếp tục bàn luận về kế hoạch

Chương 108: Ma giới

Phía cuối của Băng Phong chi cực. Vẫn là mảng tuyết trắng quen thuộc nhưng, phía bên trên là bầu trời đen xám, nơi này không có gió, không có gió chỉ có những bông tuyết trắng rơi thẳng từ trên xuống

Đã rời xa khỏi chỗ ở của Băng Phong lão tổ, Tiểu Thất đi về phía bắc đã hồi lâu, nơi này chẳng biết là ngày hay đêm, bầu trời lúc nào cũng là như vậy

Phía trước là một mảng tuyết trắng như một dãy núi kéo thẳng lên phía trên. Đường đi thập phần khó khăn, cũng thập phần kỳ ảo. Tự nhiên lại có một dãy núi tuyết, chẳng lẽ mình đã đi đến đất liền

Vậy là hần đã đặt chân đến ma giới, rồi sao? Như quên đi một mối sau một thời gian dài bước đi trong mảng tuyết trắng. Tiểu Thất dùng Thượng Thủy Phiêu Vân chạy tót lên phía trên, càng chạy hần càng cảm thấy quãng đường đi lên không hề ngắn như lúc hần nhìn thấy

Khung cảnh hùng vĩ trước mắt làm hần thấy, hần đi đến đây quả thật không phí kiếp này

Chỗ hần đang đứng là trên đỉnh của một con sóng lớn, Dường như là kết quả của vị lão tổ tạo nên để ngăn cách hai đại lục. Con sóng này rất cao đứng trên đó hần cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé giữa đại lục

Hần đang đứng tại địa phận cuối cùng của Băng Phong Chi cực, phía trước không còn tuyết dày nữa, hần đã nhìn thấy nhìn thấy núi đá màu đen. Hần đã đi tới lãnh địa của Ma Giới thật rồi

Hét lên một tiếng sung sướng, trong lòng hần chưa bao giờ sáng khoái đến vậy. Hần nhảy về phía trước, cả người rơi xuống một đám tuyết lún một vết rõ sâu. Sốc lại tinh thần, hần tiếp tục chạy về phía trước. Hần muốn xem một nơi chưa có người đi tới là như thế nào, Và nơi này có Ma Thú hay Ma nhân như lời lão tổ nói hay không

Đang cao hứng thì ánh mắt của hần có phần ngưng trọng, mới đi được chưa lâu hần nhận ra xung quanh có những tảng băng rất kỳ lạ

“Đây là Ma nhân, hay ma thú?”

Đó không phải là tảng băng. Nhìn kỹ lại thì thấy có đầu mũi dài, răng nhọn. Hai mắt to nhưng đồng tử rất bé, hai chân sau nhỏ và dài, Hai tay có kích thước lớn hơn và chỉ có 4 ngón với phần móng cứng như móng của yêu thú, nhìn qua khác giống với nhân loại, nhưng cao hơn hần nửa thước, ở phía sau còn có đuôi

Điều đáng ngạc nhiên là nó cũng có suy nghĩ, tay cầm một miếng huyền thiết, Phía hạ bộ và trước ngực đều được bảo vệ bởi một tấm chắn, có con thì bằng gỗ, có con thì bằng huyền Thiết. cả người được bao phủ bởi một lớp lông mỏng màu xám, phía trên đỉnh đầu có mọc sừng,

“Ma thú có hình dạng như vậy?... nhìn qua thì toàn thân đã bị đóng băng... Không lẽ là do Băng Phong Lão tổ ... nhìn thủ pháp thì rất giống Băng Phong Kết ấn, nhưng ở một tầm cao hơn, có thể đóng băng cả một cơ thể Ma thú lại, “

Nhưng Tiểu thất đã nhầm không phải một con mà là rất nhiều con. Bọn chúng bị đóng băng khi cố gắng đi tới con sóng lớn ngăn cách với Băng Phong Chi cực. Con sóng này đổ về phía đại lục bên này, nó dốc nghiêng giống như một vòm che, Từ trên đi xuống được nhưng ở dưới không thể leo lên.

Ở nơi này đã có Ma Thú xuất hiện, hần không thể lơ là cảnh giác. Nếu đúng là nơi này chỉ có Ma Thú vậy hần phải làm cho mình giống với bọn chúng mới được

Hần kéo một cục xác ma thú qua một bên dùng nội khí làm nóng nhục thể của nó. Con này đã chết hần lột lớp lông bên ngoài chấp vá thành một chiếc áo kín mít trùm lên người, nhìn từ xa cũng niền cường qua mắt được, đeo thêm hai tấm huyền thiết trước mặt và phía dưới hạ bộ, cầm thêm cây thiết phù trong tay hần đã gần giống với một con ma thú. Nhưng không có sừng và đuôi, điều này không làm hần quá lo lắng vì có một vài con bị chặt mất sừng trên đầu, còn phần đuôi thì lấy phần dây lưng thả xuống một chút

Xong xuôi mọi việc, hần quay lưng về phía Băng Phong Chi cực, đi tới những dãy núi phía xa, nơi không còn tuyết trắng

Ở đại lục Quy Nguyên hần không còn gì vướng mắc, ở lại đây ma tính có thể bị phát tác, Người khác coi hần như quái vật, trước sau cũng bị người ta đuổi giết. Muốn sống sót cũng phải đi đến nơi này. Bảo hần phé đi hai giác quan cũng được nhưng nếu có thể tìm được người của Huyết Tộc nơi này, chưa biết chừng hần có thể hóa giải tất cả.

Nhưng nơi đây chỉ có Ma Thú... nếu là nhân loại đi sang cũng chỉ là số ít, bọn họ cũng sẽ là sống chui lủi. Bọn họ đã muốn trốn vậy đi nơi nào để tìm đây?

Suốt dọc đường suy nghĩ miên man, hần càng cảm thấy cơ hội tìm thấy đám người đó là rất thấp, chưa kể đến có khi đã không còn ai sống sót. Đường gỏi còn dài, chắc chắn sẽ chạm chán Ma Thu, hần tranh thủ luyện tập lại Băng Phong Kết Ấn Cho Thành Thực

Băng Phong Kết ấn cũng là dùng khí hóa hình mà công kích, nhưng sao nó lại có thể đóng băng được kẻ thù. . . Ngẫm lại thấy hôm trước có phần nóng vội không hỏi rõ nguyên do mà đã bỏ đi. Biết vậy ở thêm mấy ngày để lão tổ chỉ bảo thêm. Đúng là chưa suy nghĩ kỹ mà, Thôi thì đành tự nghĩ vậy

“Pháp tắc vĩnh cửu của Băng Phong mà lão tổ nói là thứ gì?”

Trong lúc ngồi nghỉ hần thuận tay ngưng khí theo từng ngón riêng biệt? Bước sơ khai cũng ngưng ra được hình dạng của những ngọn lao bằng khí. Nhưng khí phóng ra phía trước đều là đồng loạt phóng tới chẳng thấy có tác dụng khóa đối phương gì cả

Kỹ thuật ngưng khí của hần đã ổn, nhưng dẫn động khí tấn công thì chưa tốt. Hay nói một cách mỹ miều là thiếu đi sự tinh tế, chưa phát huy được tối đa công dụng của Ngưng khí Thành Hình. Cái gì mà xuất nhập tùy ý, hần thấy khó khăn quá đi, mới luyện được một lúc các ngón tay của hần cuwsbij cứng lại, không co duỗi được tự nhiên

Thay vì luyện hai bàn tay một lúc, hần luyện tay trái trước, luyện từng ngón một, ngón này mỏi thì luyện ngón khác, mấy ngón kia rảnh rồi thì ngoài lỗ tay cũng được, vì mấy ngày này dường như có ai nói xấu hần thì phải

Mấy ngày trôi qua, vẫn chưa thấy có Ma thú xuất hiện, hần có nhiều thời gian rảnh để luyện tập hơn. Tập trung cố gắng vắt óc suy nghĩ thì lại không ngộ ra, hần quyết định tạm thời để qua một bên. Luyện mãi cũng chỉ bóng được ba đạo khí theo ba hướng khác nhau có chủ đích, Muốn dùng cả mười đạo khí cùng một lúc từ các phía khác nhau chẳng phải là một người làm thay mười người? Về nhục thể hần cố gắng còn được chứ phương diện này thì lúc này chưa có khả năng. Đây là chưa kể làm sao đóng băng được kẻ thù nữa kìa

Ngồi trên mỏm đá hần đưa hai tay vuốt khuôn mặt, thở dài một hồi. Ánh mắt có phần chán nản. Đúng lúc này phía đằng trước có động tĩnh. Có vài tên Ma thú đang chậm rãi đi về phía Tây, Hình dáng thì giống mấy tên hần gặp ở dưới Vách Ngăn Băng Phong Chi Cực. Tên nào tên đấy đều lăm lăm cây thiết phủ trong tay, Dáng hơi gù, phần thân trên to lớn khác thường. Đi theo sau là một hàng dài những ma thú khác phần cổ bị một vòng Kim Loại, người trước nói người sau bởi một sợi xích dài

Dáng nhỏ con hơn chiều cao gần giống nhân loại, nhưng vẫn có đuôi và mọc sừng, đôi tai lớn và nhọn được bao phủ bởi một lớp lông đen tuyền. Nhìn khá giống mấy tên tù nhân, hay nô lệ đang bị áp giải đi thì đúng hơn

Tất cả là 52 tên trong đó có 12 tên to con là có phần nguy hiểm hơn cả. Chẳng biết tên cầm đầu nói gì mà chỉ thấy mấy tên đi phía sau quát roi lia lịa, đám người đẩy nhanh cước bộ đi về phía trước

P phía đằng sau có một người đang đi theo bọn chúng, nhưng giữa ở một khoảng cách khá xa. Chỉ cần bọn họ vẫn ở trong tầm mắt là được, Với lại hần có Thủy Mặc Tâm Pháp, cần thiết thì có thể di hồn xác định vị trí. Nên trông hần khá ung dung và bình thản

Tuy thấy đám người bị trói, bị đánh khá mạnh nhưng hần chẳng có cảm xúc gì. Bọn họ đâu phải con người. Ma Thú như thế nào thì hần cũng không có biết. Đi theo chỉ là tò mò thôi. Hần đâu biết đi đâu lúc này, Đám người này có tổ chức, chắc cũng sống theo kiểu bộ tộc như Bắc Phong

Không gian có vẻ đã tối hơn, hần bám theo cũng đã được một khoảng thời gian

Đúng như hần dự đoán, bọn Ma Thú đi đến một hẻm núi. Cũng là sống trong hang đá Nhưng quy Mô thì hoàn toàn lớn hơn nhiều, Băng Phong Chi Môn ở Băng Phong Thành so với nơi này còn nhỏ hơn một chút

Trên Vách núi đâu đâu cũng có ánh lửa phát ra, trông như những tòa cao ốc về đêm ở thế giới hiện đại. Chưa Dừng lại ở đó, Phía trung tâm là một hồ lớn đầm sâu xuống phía dưới. Thậm chí còn nhìn thấy cả dòng nham thạch, Xung quanh bên vách hồ là những bậc cầu thang bằng đá dẫn xuống tận phía bên dưới

Tiếng gào thét, ồn ào cho Tiểu Thất biết nơi này có thể là một thành phố ở Ma Giới, tên gọi như thế nào thì hần không biết. Vì Ma Thú không có dùng ngôn ngữ như nhân loại, hần chỉ có thể ngẫm đoán thông qua hành động

“Mà nơi này có phải bị đánh là một kiểu chào mừng không nhỉ?”

Đám người mà hần theo dõi, cùng với những đám người từ nơi khác đến bị dẫn xuống phía bên dưới. Nơi đó không ngừng có những tiếng động ghê rợn phát ra. Hần không thể đi xuống vì nơi này có một đám Ma Thú đứng chắn giữa lối vào. Nhìn qua là thập phần hung hãn, không ngại đâm một Ma Thú nhỏ hơn một nhát chỉ từ bằng cây lao móc. Một tên ma thú nhỏ con ngay trước mặt chính là bài học

Nhìn vóc dáng cao lớn của Mấy tên này hần, thậm chí nuốt nước bọt. Nhục thể hần không thể nào so được với bọn chúng. Tên Nhẹ cân nhân cũng có thể mạnh gấp hần 5 lần, Hần chỉ có thể lui ra khỏi miệng hồ đi vòng qua nơi khác

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Có ma thú biết nói chuyện

Rời xa khỏi đáy vực sâu. Tiểu Thất lần khuất đi sang phía chân núi. Bên này vắng vẻ lại nằm ở địa thế cao hơn, đứng trên một mỏm đá. Hắn cẩn thận quan sát lại khu vực nơi này vừa là do tính tò mò đồng thời quan sát từ trong tối giúp hắn có thể đánh giá một chút về địa phương đầu tiên hắn đặt chân tới ở Ma Giới

Cảnh tượng phía dưới giống như cuộc sống con người thời cổ đại, cuộc sống sơ khai những ngày đầu, Nhưng nơi đây không chỉ có một tộc Ma Thú, Bọn họ tập chung thành từng nhóm, sinh hoạt ở từng khu riêng biệt. Bọn họ làm gì, ăn uống ra sao? Hắn vẫn chưa nhận ra. Bởi lẽ nơi đây chẳng có hàng quán, cũng không có tiệm quần áo. Những thứ khoác bên ngoài là tấm da lông của một con con Ma Thú nào đó, có thể đây là của bọn” tù nhân” hay là một chiến lợi phẩm khi chiến thắng một con Ma Thú cùng loài khác

Ngay trước mặt hắn là một cảnh như vậy, một con Ma Thú nhỏ con có bộ lông xám dày và mượt, vừa mới bị gục ngã thì kẻ đã giết nó lập tức đi tới dùng hàm răng sắc, móng vuốt nhọn sáng loáng như được bao bởi một lớp Tinh Thiết chop lấy phía trước ngực kẻ bại trận mà xé toang lớp da lông bên ngoài. Khoác trên Minh” chiến lợi phẩm” nó ngửa mặt gồng hai cánh tay cuộn cuộn đang nắm chặt tâm mạch tên xấu số mà hú lên một hồi dài

Kẻ Thắng trận đã bỏ đi, để lại một thi thể, huyết nhục đỏ lòm nhìn thấy từng bó cơ săn chắc. Tâm mạch đã bị moi đi, mấy con Ma Thú đứng nhìn này giờ hò reo không ngớt, nay cũng bỏ đi chỗ khác. Chỉ còn mấy con Tiểu Quỷ Cao tầm đầu gối con người, đầu to, phần lông phía trên rậm rạp che mấy khuôn mặt mấy phần chỉ còn nhìn thấy cái miệng rộng kéo dài tới mang tai, Làn da nâu sẫm, bàn tay nhỏ gầy guộc nhưng cầm con dao khá to bản và dài

Cái xác đị bọn chúng chia năm xẻ bảy, rồi kéo nhau đi mất dạng. Giống như những tên lao công, không chỉ xác Ma Thú, mà tất cả những thứ người ta vứt đi, đều có những Tiểu Quỷ lon ton chạy tới” dọn dẹp” sạch sẽ. Không nghĩ nơi này thế mà lại không bị nhiễu loạn, Ma Thú con nọ cũng thập phân hung dữ, kích cỡ thì đủ loại, nhìn nhau con nào con nấy cũng gầm gừ nhưng sao không lao vào nhau? Chỉ một lúc lại quay mặt bỏ đi chỗ khác

Đi thêm một quãng dài sâu vào bên trong, hắn nhận thấy, chỉ có những con Ma Thú lạc loài mới có kết cục như vậy, còn hầu hết các tộc Ma Thú có số lượng không ít cùng sinh sống ở một nơi thế này dường như đều thuộc thế lực nào đấy

Nói chính xác hơn những tộc Ma Thú có thể sống ở đây đều có một Ma Tướng làm thủ lĩnh cầm đầu. Những Ma Tướng này phục tùng cho một kẻ Mạnh nhất vực này. Đó cũng là một Ma Thú nhưng sức lực chiến đấu của nó hơn hẳn những con còn lại đến nỗi những tên đó chỉ có thể làm tướng, còn hắn được gọi là Ma Quân Vực Chủ

Ma Quân vực chủ sống ở bên dưới vực sâu, chỗ bên trên mặt đất mà Tiểu Thất cũng chỉ là phần rìa bên ngoài, những thứ náo nhiệt, ghê gớm và “Hay ho” nhất ở một vực đều nằm ở dưới đó. Nếu ví đây là một thành phố thì chỗ hắn đang đứng chỉ là ngoại thành. Ngoại trừ một số Ma Thú dưới trướng của Ma Quân Vực Chủ làm nhiệm vụ canh gác, thì nơi này toàn là những thành phần tạp nham, Ma Thú đơn độc lạc loài, hay những tộc có số lượng rất ít. Vì vậy những cuộc “Thanh trừng” như hồi này lâu lâu vẫn có thể xảy ra, chục ngày thì có một ngày như vậy

Nhưng ngày đó không nhất thiết chỉ có một vụ ẩu đả

Chỗ hắn ngồi quan sát là một chỗ tối, mà chỗ tối thì thường những kẻ lui tới sẽ chẳng tốt đẹp gì. Đang ngồi suy nghĩ thì Tiểu Thất chợt nghe tiếng rượt đuổi. Ma Thú giết nhau thì hắn cũng chẳng bận tâm, lo cho bản thân mình trước đã, nhưng mà...

“Ồ Thác Đạt... Chạy đi đừng lo cho Kha Tu”

“Không... người ở lại sẽ chết mất...”

Một nhóm Ma Thú, tai nhọn, Vóc dáng không cao lớn lớp lông mỏng màu mận chín, thân gầy di chuyển rất nhanh theo hướng này

“Đám Man Huyết Từ sắp chạy đến đuổi kịp. Kha Tu ở lại chặn bọn chúng. Ô Thác Đạt mau về gặp Cơ Nhĩ Lão Lão đi”

“Kha Tu...!”

Thấy tên đó ngừng chạy, xem ra đã hạ quyết tâm

“Thác Đạt đi gặp Cơ Nhĩ Lão Lão gọi Châu Sa đến... Kha Tu cố gắng lên... Chút nữa ta sẽ quay lại ngay thôi”

Chỗ bọn họ chia ra ra lại đứng chỗ Tiểu Thất đang núp. Nhất thời rồi đi là không thể rồi đi, mà hắn căn bản cũng chưa muốn rồi đi. Đây là ma giới, từ lúc hắn đi tới đây mới gặp người có thể nói cùng loại ngôn ngữ. Người này ở đây đã lâu chắc hẳn biết ít nhiều về đại lục, Hắn muốn tìm được hậu nhân Huyết Tộc ít ra cũng phải tìm người dẫn đường thì khả năng mới cao hơn

“Nhưng đó có phải là người không?, đôi tai và đôi chân sao lại lông lá thế kia. Cũng chỉ có 4 ngón tay, lại có đuôi nữa chứ”

Tiểu Thất lướt qua rồi suy tính” Tên đó là xấu hay tốt cũng chưa rõ, không nên ra mặt... Biết đâu mấy tên Ma Thú truy đuổi còn cường đại, nguy hiểm hơn mấy lần. Cứ chờ xem đã”

Nói vậy chứ, Ma Thú có cường đại nhưng theo hắn quan sát thì di chuyển theo tốc độ này thì khó có thể theo kịp Thượng Thủy Phiêu Vân của hắn. Đám Ma Thú đi tới cũng không có đồ con cho lắm, so với mấy tên lính gác thì còn kém hơn vài phần. Mà thủ đoạn công kích chỉ dùng vào nhục thể không có gì cao minh lắm, Tuy Hắn có nhục thể cường đại nhưng ở Ma Giới cũng là hạng xoàng xĩnh không đáng nhắc tới, Nhưng hắn còn chạy và dùng công kích nội khí được nên khá yên tâm

Đám Ma Thú chạy tới nơi, nói một thứ ngôn ngữ kỳ lạ nào đó với tên Kha Tu, hắn cũng đáp lại bằng thứ ngôn ngữ đó, chẳng hiểu nội dung chúng vừa nói là gì? Và chẳng biết bên nào tốt bên nào xấu, nhưng Tiểu Thất sẽ đứng về bên của Kha Tu vì hắn biết ngôn ngữ của nhân loại

Bốn Ma Thú tên gọi Man Huyết Từ lao tới phía Kha Tu, bàn tay bọn chúng chọc móng vuốt mọc dài ra từ lúc nào, Bàn tay bốn ngón tuy gầy nhưng cảm giác rất chắc chắn đang cố gắng tóm gọn lấy tứ chi của Kha Tu, dường như cứ bị chụp tới thì sẽ bị siết cho đến đứt gân cốt thì thôi

Từng tiếng “Cạp.. Cạp” khi ngón tay vô huyệt chạm vào nhau nghe thấy cũng ớn lạnh. Tiểu Thất núp sau tảng đá còn thấy vậy thì Kha Tu như thế nào?

Tiểu Thất thở dài khi thấy Tên đó ngoài có gan làm anh hùng, cảm chân đám Man Huyết Từ giúp người kia bỏ chôn thì chẳng có bao nhiêu thực lực, Trong tay cũng chẳng có binh khí, Liên tiếp thối lui, chật vật lắm mới thoát khỏi móng vuốt mấy tên

Nhưng cũng chẳng được bao lâu, Cả người hắn nhanh chóng lăn sang một bên lại đứng vào chỗ trước mặt Tiểu Thất ẩn nấp, Hắn định né sang một góc khác thì bị đối phương phát hiện “Thôi chết, hắn ta thấy mình rồi” Thầm cho rằng đợi chút nữa khi tên này lâm vào bước đường cùng không còn cơ may nào sống sót thì Hắn mới ra mặt, đánh cho bọn Man Huyết Từ toi bờ hoa lá, thấp lên hi vọng cho tên Kha Tu. Vót hắn lên trước ngưỡng cửa của địa ngục, tên này sẽ cảm kích mà làm “hướng dẫn viên” kiêm “thông dịch viên” cho hắn. Nếu có gì trái Ý thì xử luôn cũng được

Thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Tiểu Thất, Kha Tu chỉ nhìn hắn hồi lâu rồi đưa tay làm dấu hiệu giữ im lặng, hắn nhanh chóng chạy sang chỗ khác cách xa mỏm đá Tiểu Thất đang ẩn nấp. Diễn biến làm hắn phải thay đổi cách suy nghĩ về Ma Thú

Thời gian qua đi tình hình trước mặt càng tồi tệ hơn, Kha Tu may mắn thoát khỏi hiểm cảnh mấy lần, nhưng đám Man Huyết Từ nộ khí đã xung thiên, mới đầu là một tên trên đầu nhưng giờ thì cả bốn cùng lao lên, quyết tâm xé xác Kha Tu. Tên kia chết cũng không sao không có tên này làm “Người dẫn đường” thì có thể tìm tên khác, nhưng mà nếu thực sự là máu tanh xé xác, chỉ sợ Ma Tinh trong người hắn lại một lần nữa bộc phát, mất đi lý tính thì chưa biết chừng làm việc đại dột

Từ phía sau hốc đá, hắn dùng Băng Phong Kết Ẩn phóng ra ba đạo khí tới ngăn chặn đòn công kích của đám Man Huyết Từ, vì hắn chỉ luyện được có ba đạo khí xuất nhập tùy ý. Chặn được ba tên vẫn còn một, đạo khí công kích vừa rồi tay cũng là lúc hắn vận dụng Thủy Phiêu Vân lướt tới kéo Kha Tu khỏi móng vuốt của Huyết Man Từ, đồng thời lui lại về sau mấy bước

Cảm thấy tên này ở lại chỉ phiền phức, Tiểu Thất đưa tay ra hiệu hắn mau chạy trước

“Chỗ này cứ để ta, bọn này không ăn nhằm gì đâu ... Người mau rời khỏi đây, Chạy càng xa càng tốt”

Được cứu trong gang tấc, đương nhiên nhận ra thực lực của Tiểu Thất, Kha Tu im lặng một lúc rồi xoay người bỏ đi

“Để tôi đi gọi người ...”

Thấy bóng người đã chạy đi khuất, Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm, Mà sao cơ? Hắn gọi người đến cứu thì hỏng việc. Hắn vội chạy theo hết lớn

“ĐỪNG CÓ GỌI NGƯỜI ĐẾN “

Không biết có nghe thấy hay không, nhưng mà đã có người chặn đường hắn chạy rồi. À là Ma Thú chứ? Bọn chúng bị trúng một chiêu thôi tuy có hơi xây xẩm một chút nhưng khôi phục rất nhanh, Hai tên chặn phía trước, hai tên chặn phía sau, hai tên chặn bên trái, hai tên chặn bên phải. Nói vậy cho nó dài dòng chứ thực ra cũng chỉ có bốn tên Man Huyết Từ đang vây hắn ở giữa

“Hiểu nhầm thôi mà...”

Bọn chúng không hiểu được ngôn ngữ của nhân loại, không thể giảng hòa được rồi. Mà đánh thật thì khéo mấy tên này phải đổ máu với hắn mất, Việc có máu ngay trước mặt hắn thì thật không nên. Vậy chỉ còn cách bỏ chôn thôi

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, đám ma thú vẫn chưa có động thủ, xem ra việc hắn nguy trang dưới lớp da lông của một Ma Thú đã bị phát hiện rồi. Có lẽ bọn chúng vẫn đang nghi ngại về thân phận mình, nhớ lại hồi chiều thấy hai con Ma Thú Quyết Đấu, con chiến thắng lột da kẻ thua cuộc

Tiểu Thất nảy ra chủ ý bắt trước giống tên kia, hai tay gồng lên cũng có chút cơ bắp, ít ra là to hơn mấy tên này. Rồi hắn mô tả bằng hành động cứ như mình đã tham gia một cuộc đấu tay đôi với một con Ma Thú và” bộ đồ hạng sang” trên người như minh chứng cho chiến lợi phẩm của kẻ thắng cuộc

Thấy bọn chúng đã có phản nghi ngại, Móng vuốt đã thu vào tay không còn địch ý, nhưng có vẻ vẫn chưa tin tưởng. Để chứng minh cho lời nói của mình là đúng Tiểu Thất tay cầm thiết phủ vận dụng linh khí phóng tới hòn đá to lúc này hắn ẩn nấp

“Uỳnh...”

Chẳng thấy thiết phủ ở đâu chỉ thấy Tảng đá to nay đã bị vỡ nát, bắn tung tóe sang xung quanh. Tiểu Thất cũng không ngờ mình lại có thể phát ra công kích mạnh đến thế. Bất ngờ hơn là mấy tên Man Huyết Từ tự nhiên khom người cúi đầu trước gã

“Thật là may vì không phải thấy cảnh máu tanh” Không ngờ có thể dọa nạt bọn chúng như vậy, mấy tên này dường như rất sợ kẻ mạnh. Bọn chúng tôn sùng kẻ mạnh. NHững tưởng đã êm xuôi thì có một con tự nhiên có hành động kỳ quái như muốn dẫn hắn đi một nơi nào đó vậy

Giờ hắn bỏ đi thì không tên nào cản được, nhưng cứ đi theo bọn chúng xem thế nào? Đang nhàn rỗi, lại không có mấy khi được bước đi nghênh ngang

giữa đường. Nếu có nguy hiểm thì chạy sau cũng được, dám cá là hấn chạy thì không tên nào đuổi kịp.

Vừa mừng xem lần lo sợ, cứ như là làm điều gì đó vụng chộm, tuy sợ nhưng mà thích. Tiểu Thất thông thả đi giữa đám Man Huyết Từ

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Thủ lĩnh

Hình dáng của hấn không giống một con Ma Thú thực sự, bên ngoài cũng chỉ là “đồ mượn” của một con Ma Thú xấu số ở biên cảnh Băng Phong chi cực với đại lục bên này. Lần nay đi lại có phần hiền ngang không phải lén lút như hồi mới tới. Nơi đây là vùng ngoại vi nhiều chủng loại, mỗi loài tụ tập lại với nhau thành từng nhóm, nếu xảy ra xung đột thì số lượng nhiều chắc chắn sẽ có lợi

Bên trên hai vách núi là nhưng hang động, hốc đá dẫn sâu vào bên trong, tuy nhiều nhưng phân bố khá lộn xộn, và cũng chưa biết bọn chúng sinh sống như thế nào khi mà không có cầu thang dẫn lên bên trên.

Hấn đi phía dưới trong một đám Man Huyết Từ bao quanh gây ra sự chú ý không ít, một số con từ trong hốc đá thò đầu ra nhìn, mấy con Tiểu Quỷ tạm dừng công việc đào đất sang bên của hấn. Ánh mắt khá kiên ky, tự động nhường lối đi. Xem ra Man Huyết từ cũng là một nhóm đáng gờm đây

Bọn chúng dẫn đường tới một hang đá lớn, mà có phải là hang đá hay không? Giống như ở Phong Tộc mà hấn từng tới, vách đá được gọt dũa, đục khoét nhìn khá giống bức tường. Cũng có nhiều ngách dẫn đi các hốc đá bên cạnh, Nói đúng hơn các hốc đá nhìn thấy chỉ như là một cái cửa sổ, tất cả đều thông với nhau nhờ một mạng lưới lối đi ở bên trong lòng núi

Chỗ mà hấn đang đứng là một khu tương đối rộng, có phần đặc biệt hơn các hốc đá mà hấn đã đi qua. Nơi này không ó ánh lửa, ánh sáng duy nhất vào ban đêm phát ra từ phía đáy vực chạy dọc theo hẻm núi. Ánh sáng từ những dòng nham thạch như một nguồn năng lượng quý giá Và cái hố vòng to lớn phía dưới kia chính là một khu trung tâm

Một thế giới có trật tự như vậy dường như không giống là thế giới của thú vật. Có thể chúng cũng giống nhân loại ở một phần nào đó. Còn bề ngoài dường như là sự kết hợp của con người và một loài thú nào đấy.

Tiểu Thất đã đứng ở đây khá lâu, càng ngày càng có nhiều Man Huyết Từ đi tới ánh mắt đổ dồn lên hấn làm Tiểu Thất thấy hơi khó chịu. Bọn chúng đều có cùng màu sắc kiểu mặt chín, có tên cao tên thấp nhưng đều có đặc điểm là gầy chỉ thấy da bọc xương, riêng bàn tay và bàn chân thì có chút thịt hơn. Dáng người hơi cúi về phía trước nhưng đa số đều cao hơn hấn hai cái đầu

Không khí khá im ắng, hay là do hấn không hiểu ngôn ngữ mà bọn chúng đang nói chuyện. Từ phía bên trái, bọn chúng đứng dạt ra tạo thành một lối đi, Ngay chính giữa là một tên Huyết Man Từ có chút da thịt, và kích cỡ to hơn mấy tên còn lại, khuôn mặt nó có hai vết trắng kẻ dọc theo hai bên mắt xem ra đây chính là tên cầm đầu

Một loạt âm thanh phát ra như muốn hỏi hấn điều gì? Tất nhiên là hấn không hiểu. Trong ánh mắt chờ đợi của mấy tên đứng xung quanh, Kẻ cầm đầu đi tới phía hấn, dơ bàn tay bốn ngón chỉ vào chiếc áo bằng da lông con yêu thú hấn đang khoác trên người với ánh mắt ngờ vực

Tiểu Thất chỉ mô tả đơn giản bằng cơ thể biểu thị hấn đã cắt đầu, lột da một con Ma Thú và lấy nó khoác lên người. Dường như cơ thể nhân loại không làm bọn chúng coi thường mà còn có vẻ lo sợ hơn nữa khi nhìn thấy cơ thể hấn “ vậy là có một phạm nhân làm bọn chúng khiếp sợ, nên nhìn thấy hấn mới tỏ vẻ lo ngại như vậy”

Đột nhiên thấy con đầu đàn gục xuống cúi đầu trước hấn, sau đó mấy tên xung quanh cũng làm y hệt như là tôn sùng, hay là cầu xin hấn đây. Bằng một cách vô cùng tôn kính, hai tay tên cầm đầu dâng lên trước mặt hấn một cây Cự phù, cán thì làm từ xương một loài nào đấy, phía đầu là một cục đá màu đen khá to và nặng nhưng nhìn có vẻ quen quen

Điều này làm hấn nhớ lại hòn đá bị sét đánh xuống mà hấn lấy được khi còn ở Tây Thành, hiện giờ cũng đã được rèn làm Phi Hoàn. Chưa biết chừng lại có thể rèn thêm một phi hoàn hay một loại vũ khí khác. Chưa biết nó có hấp thu được nội khí như phi hoàn hay không hấn bèn cầm lấy cây thiết phù mà không để ý đến việc này

Thấy hấn cầm cây cự phù, đám Man Huyết Từ vội đứng lên, Hò reo cái gì đó làm hấn phải suy nghĩ lại, Nhưng dường như sợ hấn đổi ý, Tên cầm đầu hống một tiếng, một cái hũ đựng thứ bột gì trắng trắng được mang tới ngay sau đó đưa ra trước mặt hấn. Đồng loạt mấy tên lần lượt dùng hai tay làm động tác chấm bột kẻ dọc xuống theo hai con mắt

“Không lẽ là muốn mình nhập hội với tụi nó. Nếu vậy sau này sẽ thoải mái đi lại hơn. Dường như với việc mình lột da được con Ma Thú đã chết làm bọn chúng thấy mình có thể qua lại được”

Sau một hồi suy nghĩ hấn thử vận dụng khí truyền vào hòn đá và thấy nó cũng là hấp thụ được, vậy thì mình sẽ có thể rèn thêm một cây “ Thần binh khác” Sau này sẽ càng an toàn hơn rất nhiều. Tâm trạng đang vui hấn thầm cảm ơn món quà này, có lẽ chúng không biết ở bên kia đại lục nó có giá trị như thế nào. Đưa tay hấn chấm lấy loại bột màu trắng bắt trước bọn chúng

Làm xong việc “nhập gia tùy tục” có thể là một cách đón tiếp, chào hỏi hay chăng. Nhưng chưa có hết, Tên cầm đầu lúc này còn kẻ thêm cho hắn một vết nữa từ trán kéo dọc theo sống mũi. Dù thân hình thô kệch nhưng động tác cuối cùng này được hắn làm rất cẩn thận như thể đây là một việc rất trọng đại

Việc chưa kết thúc ở đó, tên cầm đầu dang hai tay mọi người lại dạt ra cách xa hắn vài bước. Từ bên ngoài lại xuất hiện thêm hai tên khiêng một thi thể đi vào. Đồng thời tất cả bọn chúng lại gục xuống, lần này là đầu sát đất

Tiểu Thất đứng đấy nhìn xuống không biết phải làm thế nào? Cũng bất trước bọn chúng vậy, cỗ thi thể này dường như là một nhân vật khiến bọn chúng rất tôn kính. Nhìn cái xác đã thối rữa từ lâu, sao bọn chúng không mang đi hủy. Điểm đáng lo ngại là hắn vẫn nhận ra trên mặt của cái xác có ba ký hiệu giống như hắn, nhìn lại thì tại đây cũng chỉ có hắn là có ba vết trắng

“Không lẽ đám này tôn hắn làm kẻ đứng đầu” xâu chuỗi lại việc nhận thiết phù, và nghi thức kẻ 3 vết trắng thì có thể lắm. Cái xác này bị chết là do thương tích gây nên, phía tâm mạch trống rỗng, một cánh tay bị chặt mất...Khoan đã “độ dài của xương, và hình dáng này không phải là được dùng làm cán của cây thiết phù chứ. Vậy là hắn đã nhận làm thủ lĩnh bọn này rồi

Nhưng bọn chúng tôn kính với cái xác của thủ lĩnh cũ thì hắn không được vui, nói đúng ra là hắn bắt đầu thấy bất an hơn rồi. Vì ngay sau đó đám Man Huyết Từ đã ăn cái xác đó chỉ chừa lại bộ xương. Một cái xác lâu ngày mà bọn chúng vẫn có thể làm như vậy. Nếu Tiểu Thất có mệnh hệ gì thì sau khi chết cũng khó thoát khỏi cảnh này

Trong đầu hắn bắt đầu suy tính kế hoạch sẽ bỏ chốn khỏi lũ này... Bỏ chạy khỏi nơi kỳ quái này luôn. Đi xuống phía nam hi vọng có thể thấy được nhiều thứ hay ho khác. Ở khu vực này thì hắn bắt đầu thấy nguy hiểm càng ngày càng đến gần

...

Thật không may cho hắn là đám Man Huyết Từ từ ngày có một tên thủ lĩnh mới thì luôn bám sát theo hắn. Hắn đi sang bên nào thì khoảng năm chục con đi theo, đó là tất cả Man Huyết Từ tồn tại nơi này. Đi theo thủ lĩnh để kiếm ăn sao? Tiếc là hắn không có lòng tốt giúp bọn chúng như vậy. Hiện tại hắn rất nhạy cảm với máu chỉ cần ngửi thấy là hình xăm trên người hắn sẽ bị biến đổi, co duỗi liên tục và làm hắn mất đi lý trí

Trên này cứ có bạo loạn, chém giết máu tanh là hắn lại tránh sang chỗ khác, Mấy ngày này hắn chỉ đi lại từ đầu dãy đến cuối dãy, duy chỉ có Vực Sâu phía dưới là hắn chưa đặt chân tới. Dưới đây hình như là náo nhiệt hơn trên này rất nhiều. Hắn nhận thấy một điểm chung là nhưng tộc sống trên này đều rất gầy từ lúc hắn tới thì trừ cái xác tên thủ lĩnh cũ ra thì Man Huyết Từ chưa ăn uống gì thêm. Còn mấy tên lính canh thì khá là to con béo tốt.

Vậy ra chỉ có xuống đây mới có cái ăn?. Tiểu Thất Tu nghĩ nên phân ăn uống không quá miễn cưỡng, ăn hay không cũng chẳng sao. Thịt khô hắn mang theo còn chẳng động đến bao nhiêu vẫn còn đấy

Thiết nghĩ mình có rời đi cũng chẳng sao? Trước mắt cứ rời khỏi đây đã, nơi này toàn núi đá khô khốc, cảnh vật hùng vĩ hắn cũng đã nhìn mấy ngày rồi. Bỏ đi cũng chẳng ảnh hưởng đến ai

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Mê Trận

Cầm thiết phù trong tay hắn đi ra khỏi dãy núi hướng về phía nam mà đi. Đám Man Huyết từ vẫn không buông tha nên đi theo hắn. Có lẽ là do hắn cầm cây thiết phù đây mà? Tiếc là hắn cảm thấy huyền thiết đó quá quý giá chỉ là chưa rèn ra binh khí mà thôi, nhất thời hắn không bỏ được.

Tiểu Thất rời khỏi dãy núi liền dùng Thương thủy Phiêu Vân mà chạy về phía nam mang theo mạng hời lớn. Rời xa được chỗ tối tăm khoảng trời phía trước đã có phần tươi sáng, tuyết cũng đã mỏng hơn và hắn cũng bắt đầu thấy có cây cối, nhưng cây cao thẳng đứng và rất ít lá

Nhưng hắn vẫn chưa thoát ra được, đám Man Huyết Từ đi chậm hơn hắn nhưng vẫn có thể đi theo hắn, Ký hiệu trên mặt hắn không thể xóa được, nó vẫn ở đấy thì Man Huyết Từ vẫn biết hắn đi đâu về đâu, Tiểu Thất dường như cũng nhận ra được sự cảm ứng này... Xem ra phải giải quyết việc này cho xong. Nhưng mà giết bọn chúng thì không hay lắm, tuy là Ma Thú nhưng chưa có gây thù oán gì với hắn... Lại có được một miếng huyền thiết quý giá. Xem ra phải bọn họ giải quyết vấn đề xong mới đi được

Hắn cố ý ngời đợi, mấy hôm qua nhiên là bọn chúng vẫn lần theo dò ra được vị trí của hắn. Trái với cảm xúc phần nộ khi bị thủ lĩnh bỏ rơi. Thì đám Man Huyết Từ còn có vẻ bội phục trước bản lĩnh bỏ chạy của hắn. Sao ta cảm thấy sự kiên trì của bọn họ lại có phần ngu ngốc vậy. Hắn đã ngốc bọn này còn ngốc hơn, chẳng lẽ không nhận ra mình đã bỏ mặc bọn chúng, cao chạy xa bay hay sao. Chỉ tiếc hắn vẫn còn mềm lòng, chỉ có tỏ ra cứng rắn bề ngoài thôi

Không chạy nữa, hắn đi chậm lại và suy nghĩ cách để đám này có thể sống yên ổn. Bọn chúng chắc chắn chỉ biết là đi đến vực mới có đồ ăn. Mà ra thế giới bên ngoài cũng đầy rẫy thứ có thể bỏ bụng cơ chứ

Nơi này có rừng... phía trước là một dãy núi cao như để ngăn cách vùng này với phần thế giới bên kia. Vách này so với con sông Ngăn với Băng Phong Chỉ cực còn cao hơn mấy lần. Đỉnh Phong Tuyết son nơi hân gặp Tuyết Liên Tiên Tử cũng thấp hơn một chút

Chỗ này còn có một khu rừng lớn, chắc hẳn cũng có sinh vật nào đó sinh sống. Nếu vậy chỉ cần cho bọn này thấy có thể kiếm ăn ở đây không cần bám víu ở cái vực đó nữa. Với bản lĩnh của họ chắc không khó có thể kiếm được sinh vật nào đó làm bữa ăn

Tiểu Thất chỉ vào cánh rừng tuyết, rồi vận dụng Thủy Mặc Tâm pháp dò xét một lượt. Hiện tại thì hẳn có thể dùng di hồn bay đi được ba nghìn dặm. Nếu có yêu thú thì sẽ phát hiện ra nhanh thôi, Nhưng săn và giết lại thấy máu... hẳn chỉ có thể chỉ hướng có yêu thú cho bọn chúng tự đi vào trong. Nhưng điều đáng lo ngại là... không chỉ có hân phát hiện ra, xung quanh đó còn xuất hiện tộc Ma Thú mà hân bắt gặp, hình dáng này giống với loại mà hân đã lột da tay cầm thiết phù và trang bị khá tốt. Thêm một điều hân nhận ra, vũ khí mà bọn họ dùng được rèn qua không có thô sơ như những tộc sống trên vách núi.

Đám man huyết tử tuy đông nhưng chỉ nghe theo thủ lĩnh, mà hân lại không thể giao tiếp, nên việc diễn tả có phần khó khăn. Tiểu Thất dẫn đầu đi tới phía con yêu thú. Voi khoảng cách này thì hẳn sẽ tóm được yêu thú trước so với mấy tên yêu Thú Tộc kia. Nhưng kéo dài thời gian thì không có lợi vì sẽ xảy ra tranh chấp. Mà với thể hình như thế kia thì, số lượng Man Huyết tử muốn thắng cũng chẳng sót lại là bao nhiêu tên

Đây là một con gì đó vẫn chưa biết tên, chỉ thấy có hình dạng một con voi lớn gấp 3 người bình thường, nhưng phần lông màu xám khá là dài, và nó có bốn chiếc ngà dài, mỗi chiếc lại mọc ra tua tủa những hình dạng tương đối sắc nhọn. Phía đuôi thì giống như một chiếc chùy lớn

Nhìn bộ dạng ăn lá cây khá là sang chảnh, đối với nguy hiểm cận kề hình như không mấy bận tâm. Nói vậy chứ vừa Thấy Tiểu Thất và đám Man Huyết Tử vừa lộ dạng thì cả người nó đã hùng hục lao tới. không có hiền lành một chút nào.. Tốc độ này cũng gọi là nhanh so với hình dạng của nó đi

Không ngờ nó to xác mà lại linh mẫn đến vậy. lại còn hung dữ nữa. Hùng hục lao tới phía của Tiểu Thất. Đám Man Huyết tử tản ra xác phía một quãng thật xa để lại hân ở giữa.

“Thái độ này là sao? Lẽ ra phải đứng ngăn chặn giúp thủ lĩnh chứ. Thấy nạn lại bỏ chạy thật uổng công mình nỗ lực tốt muốn giúp bọn họ”

Hơi bực mình vì mình là người chạy sau cùng, đám thủ hạ đã nhanh chân chạy trước. Có lẽ vì vậy bọn chúng mới chỉ có thể sống ở trên mép vực. Tiểu Thất lười nhác tung mình lên cây để né tránh, tốc độ này thì còn không đủ làm hân phải lo ngại

Con voi chạy lướt qua như không chú ý. Cái đuôi của nó vung lên quật sang ngang làm cái cây hân đang bám ở trên gãy và đổ xuống. Cái cây to như vậy mà chỉ cùng đuôi cũng có thể làm gãy, xem ra hẳn hơi khinh thường chiến lực con voi này rồi

Cây chưa đổ xuống, hẳn đã tung người lên cao, lảng không vài vòng rồi tiếp đất. Ánh mắt nhìn coi voi đã thêm phần ngưng trọng

Con voi cũng nhận ra có người ở trên cây, nên chỉ giả bộ lướt qua, rồi bất ngờ vung cái đuôi của mình là đổ thân cây. Lúc này nó đã quay trở lại, tưởng nó có linh tính hóa ra cũng chỉ có vậy, vẫn là bài cũ hùng hục lao tới phía của hân

“làm ta hết hồn... Giờ xem ta xử mi thế nào...”

Tiểu Thất vận khí sang hai bàn tay, một loạt phi hoàn bằng khí xuất hiện xung quanh hân. Khóa mục tiêu trong tầm mắt đang lao tới

“Từ Nguyệt Loạn Phi”

Chiêu thức tấn công liên tiếp mục tiêu nhiều lần. Với chiêu này hi vọng có thể dẫn mất con voi, kẻ mà nó đang đối đầu thực lực không có nhỏ bé như vẻ bên ngoài

Mà hân nghĩ vậy chứ con voi lại nghĩ khác, nó nghĩ như thế nào ư? Phải hỏi nó mới biết được. Chỉ thấy nó không hề hấn gì, bốn chiếc ngà phía trước như một tấm khiên vô cùng chắc chắn. Công kích bằng khí dường như không thấm vào đâu cả. Khoảng cách tới hân đã ở ngay trước mắt

Bất đắc dĩ Tiểu Thất lại lảng không né tránh. Nhưng hân lại quên mất vẫn còn cái đuôi. Chẳng biết vô tình hay hữu ý lại vung tới, sự việc xảy ra quá nhanh hân không thể né tránh, chỉ có thể xoay lưng ra nơi có phi hoàn có thể đỡ cho hân một đòn

Nhưng va đập này không có nhẹ chút nào, chấn động làm hân bị bay tới một thân cây, Cây này chỉ bị nghiêng thôi? Cũng may Tiểu Thất có nhục thể tương đối không bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng cũng phải xem lại con voi này rồi

“Mi... làm ta phải đánh nghiêm túc rồi đấy”

Tiểu Thất khá phản kích, lần cuối mà hân thi đấu nghiêm túc là ở Võ Hội Bạch Thành... giờ việc qua đã lâu từ lúc đấy chưa bao giờ hân tung hết sức. Mấy lần khác đều là e ngại các thế lực. không thi đối thủ và hân chênh lệch quá lớn chỉ có thể cầm đầu chạy. Ở bên này chẳng còn phải kiêng dè gì nữa, chỉ là một con yêu thú thôi

“Ta nóng máu rồi đấy... chiến nào con voi kia “

Hai lần tên kia đều thoát được, lần này con voi lao tới nhanh hơn, bốn chiếc ngà dài của nó không ngừng quét ngang phía trước, chỉ cần dính là sẽ bị hất văng đi

Yêu thú này chủ yếu là phòng vệ, sức công kích gây tổn thương không cao, nhưng sợ ý thì vẫn có thể mất mạng vì cái đuôi của nó rất nguy hiểm, nhưng

nó chưa có sử dụng chúng thực sự linh hoạt nếu không muốn nói là lắc bừa trứng đích... cũng có thể là hấn xui xẻo nữa mới trúng chiêu liên tục hai lần

Yêu thú chạy tới mà hấn không hề có ý né tránh, vì hấn là người tấn công trước. Con voi không né thì thôi, hấn sao phải né. Ba phi hoàn được hấn ngưng ra không ngừng xoay tròn và xoay xung quanh người của hấn

“Tam Nguyệt Phá”

Ba đạo khí xoay tròn đồng thời lao lên, bản thân hấn cũng rút phi hoàn ra vận hết sức vào một đòn này. Tử Nguyệt Phi hoàn trong tay, hào quang màu tím lợt lóe lên

“Để xem mi không còn vũ khí thì đánh với ta kiểu gì”

Hấn dùng hai chiêu này nhằm chặt đứt bốn chiếc ngà của nó. Khi đã mất tám phòng ngự, thì nó sẽ phải quy hàng thôi. Nhưng cả con voi to tướng như vậy mà biến mất trong tầm mắt của hấn

Tam Nguyệt Phá lao đi giữa không trung, chạy đổ vài thân cây ngay sau đó. Bản Thân Tiểu Thất cũng thu liễm lại khí tức phát ra. Phi hoàn lại trở về màu đen thường ngày. Hấn tự nhủ, chuyện gì vừa xảy ra. Một con voi to như vậy cứ như thế mà biến mất

À Không phải biến mất, nó chỉ bị thu nhỏ lại thôi, nhưng nhỏ đến mức ccos thể một bàn tay cũng có thể nắm lấy được

“Chuyện quái quỷ gì thế này”

Hấn tiến tới cầm lấy con voi nhỏ, Nhưng đã có người nhanh tay hơn hấn. Đó có phải người không? Toàn thân giống người nhưng chỉ toàn là tuyết, lại còn của động được nữa

“Đại Tùng... ta bảo người không được chạy lung tung... thấy chưa... ta mà không đến kịp chắc người đã xong đời rồi đấy”

Gã người tuyết còn biết nói chuyện? Tiểu Thất gắng hỏi

“Ai vậy?”

“Tên này bát nặt người phải không? đề ta cho hấn một trận?”

Tiểu Thất đảo mắt một vòng, không gian dường như có cái gì đó bị bao phủ lấy. Chưa kịp hỏi han gì thì những luồng tuyết dưới chân hấn như có ma lực bị tên người tuyết kia hút lấy. Cơ thể của hấn lúc này to lên rất nhanh. Còn to hơn cả con voi lúc nãy

“Đại Tùng... xem ta cho tên kia một bài học nào “

Một bàn tay to lớn của người tuyết đập xuống người hấn. Tuy là tay to nhưng Tiểu Thất thấy nó vô lực và di chuyển rất chậm. Nhưng đã tấn công hấn thì đâu thể cứ ngồi im mà chịu trận

“Tử Nguyệt Loạn Phi”

Một loạt phi hoàn được hấn ngưng tụ, rồi nhanh chóng đáp trả bàn tay khổng lồ kia

“Xòa... Xòa...”

Chỉ thấy bàn tay bị đánh tan ra, đúng như hấn dự đoán là không hề có khí lực, Xem ra gã người tuyết này chỉ là dọa người thôi

Hấn lại nhắm vào đôi chân người tuyết mà phóng ra Tử Nguyệt Phi hoàn, chawng cần truyền khí vào đòn công này hấn tự tin đôi chân gã người Tuyết cũng sẽ bị rời ra

Nhưng hấn đã nhầm. Cả người tuyết như bị phát nổ biến mất ngay sau đó. Tuyết tan ra chẳng thấy ai ngoài đó, chỉ có một mình hấn ở ngay đây. Nhưng chuyện này chưa có dừng lại. Ít ra là hấn linh cảm thấy như vậy

Quả nhiên, đồng tuyết chẳng biết từ đâu cứ như một sợi dây quấn lấy đôi chân của hấn ngậm đến đầu gối. Như một con trăn lớn một luồng tuyết quấn lấy người hấn và đang từ từ siết vào. Hồi lâu cũng chỉ có vậy vẫn không có nguy hiểm gì cho hấn, tuyết cũng chỉ siết chặt hơn một chút nhưng không thể giết được hấn

Đưa tay túm lấy con chân thì nó lại như một vật vô chỉ, vỡ vụn ngay lập tức

“Ra mặt đi... những trò này không có tác dụng với ta đâu”

Một tiếng cười vang lên

“ha ha ha ha ha... Ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại trong mê trận của ta đi...”

Mê trận?... hấn có thấy gì khác lạ đâu.. A mà khoan đã sao bốn phía lại giống nhau như vậy... Cái cây lúc nãy bị gãy giờ chẳng thấy đâu nữa... Tiểu

Thất vội chạy đi một quãng, nhưng khung cảnh cứ lặp đi lặp lại hần đang đi thành một vòng u?

“Người cứ chạy cho tới già ở trong đây đi ... Ta đi đây..”

Càng đi chuyển không gian càng mờ đi, tuyết cũng rơi nhiều hơn. Dùng phép di hồn thì mọi việc vẫn như vậy. Không gian vẫn ở đó nhưng đi mãi không ó tới nơi. Hay nói cách khác là hần này giờ vẫn đứng yên một chỗ.

Hần lung người lên trên cao thì chạm phải một thứ gì đó ... Hần đang cắm đầu đầu mình xuống nền tuyết. Rõ ràng là hần vừa nhảy từ dưới đất lên mà?... Liên Tục nhảy lên mấy lượt kết quả đều là cắm đầu xuống nền tuyết

Hần ta bị rơi vào mê trận thật, Làm cách nào để hóa giải đây?

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Tử Giác Đầu

Tiểu Thất thôi không chạy nữa. Hần cảm thấy cứ di chuyển là tuyết rơi càng nhiều. Những lúc như thế này cần bình tĩnh xử lý. Quả đúng như vậy, tuyết đã ngừng rơi khi hần ngồi im một lúc lâu. Cảnh vật đã rõ ràng trở lại

Tiểu Thất định bước đi nhưng chỉ một bước, hần dừng lại và quan sát. Và thậm chí đưa ra phân tích, Mỗi khi bước đi là hần sẽ kinh động lên thứ gì đó là tuyết rơi xuống. Tiểu Thất cảm cay Thiết phủ xuống đất và chậm chạp đi lùi về về phía trước vừa đi vừa quan sát cây thiết phủ

Được tầm một trăm bước, khi đã không thấy Thiết Phủ trong tầm mắt nữa. Đúng lúc này hần vấp phải một thứ gì đó. Bây giờ hần chạy liên tục có thấy có vật gì lạ đâu. Quay người trở lại thì hần nhận ra cây thiết phủ mà hần đã để làm mốc. Thì ra hần đã đi thành một vòng tròn. Nói đúng hơn hần đang ở trong một khối cầu. và khối này sẽ lăn đi mỗi khi hần di chuyển và địa điểm hần đứng sẽ là nơi tập trung trọng lực. Và tuyết cũng sẽ rơi xuống chỗ hần đang đứng. Hần chạy càng nhanh, tuyết bên trong quả cầu cũng biến động càng nhanh nên mới không nhìn rõ đường

Vậy là con người tuyết lúc này đã giờ trò. Tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng cũng vậy khôn hần một phen. Muốn phá giải thì ta phải làm thế nào đây?. Chỉ có thể phá quả cầu mà ra thôi

Tiểu Thất quan sát xung quanh thậm chí đánh giá một lượt. Quả cầu bao quanh hần có chu vi khoảng một trăm bước chân (khoảng 50 mét) vậy điểm ở giữa, tâm của quả cầu cách chỗ hần khoảng bao nhiêu đây? Khó nổi hần vốn tính toán không được nhanh. Nhắm mắt cũng ra kết quả chắc khoảng 15-17 mét đường kính, vậy bán kính là 7-8 mét

Nếu hần nhảy cao hơn tâm của quả cầu thì trọng lực cũng sẽ thay đổi, đang từ nhảy lên sẽ là bị rơi xuống cắm đầu xuống đất. Chưa biết tròng ở đây có gì đó đặc biệt.

Tiểu Thất không thể đề khí mà giữ cho mình lơ lửng trên không. Nhưng lần này hần sẽ chú ý quan sát, Hần tung mình lảng không lên phía trên, khoảng cách vẫn chưa đến tâm nhưng hần đã tập trung hết sức có thể

Thật không thể tin được ? hần mở to con mắt vô cùng ngạc nhiên.

Không có gì cả, tất cả khi là một khoảng không. Lúc phát lực cũng chỉ ước chừng nhảy đến đây, giờ kết quả không có gì, hần phải dùng phương án B, phương án này cũng là vừa mới nghĩ ra? Có vẻ cao siêu nhưng chỉ là đánh lừa cầu may

“Tam Nguyệt Phá”

Xung quanh chỉ là không gian, chỉ có nền tuyết là hắn chạm được, và cũng là chỗ mà hắn có thể phá ra. Ma hắn tung một chiêu “Tam Nguyệt Phá” liệu có thể phá được không? đây là chiêu mà hắn cảm thấy là chiêu mạnh nhất

“Uỳnh... Uỳnh ... Uỳnh”

Đòn công kích này tạo thành một hố lớn. Không gian xung quanh lại một lần nữa biến đổi, Lúc này hắn phát giác ra tên người tuyết nhỏ con vẫn chưa có bỏ đi

“Ngươi đứng lại cho ta”

Hắn ném thiết phủ về phía trước chặn đường đi của nó

“Không đánh nữa... không đánh nữa...”

“Ngươi qua đây”

Một tên tiểu yêu tinh, nhưng ít ra nó biết nói tiếng của con người. Dường như đối với hắn , tên người tuyết vẫn còn sợ hãi.

“Thôi nào... chỉ là nói chút chuyện thôi ... không cần phải sợ hãi đến vậy”

Tiểu Thất đưa tay cùng khí thu hồi lại cây Thiết phủ vào tay như để biểu lộ hắn không có ý xấu. Tuy có hơi màu mè nhưng hắn cũng lười đi đến mà nhặt. Đôi lúc có quyền năng kiểu này cũng tiện lợi ghê, sau này phải dùng nhiều hơn mới được

“Ngươi... nói thật không?... Sẽ không làm hại ta và Đại Tàng chứ?”

“Con voi đó hả... Thôi được... bỏ qua việc đó đi, “

Thế còn mấy tên kia thì sao, bàn tay bằng tuyết chỉ tới đám Ma Huyết nhân đang dần dần tiến tới. Hay lắm đám bỏ chủ chạy lấy người giờ còn mặt dày quay trở lại xem ta xử mấy tên nhà ngươi như thế nào. Tuy nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nói với vẻ nhẹ nhàng

“Đám thuộc hạ này nghe theo lời của ta...”

Đám Ma Huyết nhân theo hiệu lệnh của hắn lùi lại mấy bước.

“Thế còn đám Từ Giác Đầu bên kia cũng là người của ngươi?”

Thôi chết đám Ma Thú mà hắn dự đoán trước đã tìm đến đây rồi. Có lẽ hồi nãy ra chiêu mạnh quá làm bọn chúng bị thu hút, Thân hình to lớn khá giống một con tinh tinh nhưng có một sừng và đuôi dài. Hơn cái xác mà hắn lột da, Thiết Phủ, giáp ngực, giáp tay đầy đủ khiến Tiểu Thất có chút lo lắng

Tiểu Thất lắc đầu lia lịa. Người tuyết chạy lon ton tới chỗ của hắn

Man Huyết Nhân cũng đi tới nhưng đứng ở phía sau. Tiểu Thất đưa hai tay ra hiệu bọn chúng vây đám Tử Giác Đầu, để cho hắn chạy trước. Nhưng bọn chúng dường như không hiểu ý, đã tôn hắn làm thủ lĩnh thì cũng phải cố động thái gì đó bảo hộ chứ. Hay là vì hắn là thủ lĩnh nên phải là kẻ đi đầu chống mọi khó khăn, nhưng cũng nên là kẻ đi đầu trong việc chạy trốn mới phải

“Mạnh ai nấy chạy...”

Kỳ thực hắn không muốn phải đối mặt với đám Ma Thú To xác này, Cái gì mà thủ lĩnh chứ ta mặc kệ các ngươi. Tiểu Thất có giờ chạy trước,

“Bản lĩnh như ngươi, có thể phá được Băng Tuyết Mộng Ảo, chắc cũng đánh lại Tử Giác Đầu. Sao lại bỏ chạy thế kia”

Người tuyết cũng chạy nhanh lắm chứ, nhỏ con mà có thể theo kịp Thượng Thủy Phiêu Vân hành, à mà nó bay theo hắn thì đúng hơn. Ở Ma Giới còn có nhiều thứ hắn không thể lý giải được

“Tại sao ta phải đánh lại đám to xác ấy chứ...”

“Nhưng ngươi chạy mãi cũng đâu có phải là cách, Ngươi chạy nhanh có thể thoát được nhưng đám thuộc hạ thì chưa chắc như vậy”

“Bọn chúng đã coi ngươi là thủ lĩnh, ngươi nghe bọn chúng kêu cứu mà không có hành động gì sao?”

Tiểu Thất lẩm bẩm

“Kêu cứu?”

Người tuyết nghi hoặc

“Không lẽ ngươi không hiểu bọn chúng nói gì sao”

Đúng là không hiểu gì thật, toàn là diễn tả bằng hành động, cũng khó trách nếu bọn chúng không biết gì

“Bọn chúng nói gì?”

“Bọn chúng bảo ngươi cứu bọn chúng kìa từ nãy giờ kìa”

Tiểu Thất quay người lại, thì thấy Tử Giác Đầu đang lừa Man Huyết Tử chạy toan loạn. Thân hình to lớn mà chạy nhanh phết. Thiết phải bọn chúng có thể một nhát chém đứt lìa thân thể. Mấy tên thuộc hạ của hắn đứng là đang lao vào hiểm cảnh rồi. Nếu đã kêu hắn cứu vậy thì hắn sẽ ra tay vậy nhưng mà

“Ta cứu bọn chúng cũng được, nhưng ngươi phải giúp ta nói với bọn chúng là rời khỏi đây nhanh nhanh? Hồi nũa chém giết e rằng không tránh khỏi đổ máu. Ta sợ Ma Tinh trong người phát tác không có khống chế được cơ thể”

“Ma tính?”

Tiểu Thất sắc mặt nghiêm lại, trước sau cũng sẽ phải gặp tình huống này, ở một nơi chỉ có ma thú không thể tránh khỏi một trận ác đấu

“Trong người của ta có tro cốt của Ma Thú hay Ma nhân gì đó, cứ thấy máu là sẽ trở nên điên loạn”

Người tuyết nhỏ gật đầu. Ngay khi đám Man Huyết tử đi tới nó cất tiếng nói một loại ngôn ngữ gì đó, khiến bọn chúng dừng lại một lúc, rồi cũng với người tuyết chạy về phía trước

Tiểu Thất đứng ở lại chờ đợi đám to xác kia? Có 4 tên tất cả, thân hình to lớn màu xám lông lá. Có ba con thì đội mũ sắt cầm thiết phủ, có con thì đôi tay được bao bọc bởi một lớp Huyền Thiết khá dày xung quanh còn được bao quanh bởi những vật nhọn hoắt. Tất cả đều có giáp ngực, tuy không che kín được toàn bộ cơ thể, nhưng những chỗ yếu điểm đều được che chắn

Ở đây không có so đấu, tất cả chỉ là giết chóc. Không cần phải màu mè hoa mỹ, đơn giản mà hiệu quả là được. Vì hắc khá nhỏ con nên chỉ có một con dùng lại hung hăng đập hắc một riu, còn mấy con khác vẫn tiếp tục đuổi giết đám Man Huyết Tử

Không thể đối cứng lại đòn thế này? Nhục thể hắc khá tốt ở nhân loại, nhưng so với đám này vẫn còn kém xa. Tiểu Thất nhảy người về sau, trong lúc còn lơ đãng, hắc xuất ra ba đạo khí

“Băng Phong Kết Ấn”

Nếu đã là giữ chân vậy thì nên giữ nhiều tên Tử Giác Đầu nhất có thể, Băng Phong Kết ấn tối đa có thể sử dụng được 10 đạo khí cùng lúc, tấn công nhiều góc độ vậy khôn kẻ thù, nhưng hiện tại hắc mới luyện và sử dụng được bốn đạo. Những cây lao bằng khí có thể không xuyên qua được lớp giáp chắn, nhưng vẫn có thể công kích vào phần lộ ra nhục thể

“Keng...”

Ba đạo thì trúng hai đạo, một đạo lại trúng vào giáp, nhưng chỉ từng đó cũng đủ để thu hút bọn chúng rồi. Lúc này hắc đã nằm trong vòng vây của bốn tên Tử Giác Đầu

Đào mắt xung quanh đánh giá tình hình, “Thân thể bọn này không bị tác động bởi độc dược, nhục thể cường đại hắc khó mà dùng mạnh kháng. Công kích nội khí muốn hạ được đám này chỉ sợ là tiêu hao một lượng lớn” Lại tìm đường chạy là có vẻ hợp lý nhất. Nhưng đám man huyết tử sao không chạy khỏi đây, ở phía xa vẫn còn trông thấy

“Chẳng biết nhóc người tuyết có nói gì với bọn chúng hay không?, có đường sống mà không chạy đi, nếu tý mà hắc bỏ chạy thì không lo lần nữa đâu”

Hắc chỉ suy nghĩ được đến thế? Cầm chân một lúc rồi bỏ đi thôi. Nhưng đám Tử Giác đầu này dường như không muốn tha cho hắc, có thể là do bộ lông hắc đang khoác trên người cùng một loại với bọn chúng Đòn công kích đã tổn nhiều sức hơn

Thân thể to lớn cũng có nhược điểm, bọn chúng không thể tấn công cùng một lúc vì sẽ va chạm vào nhau, chỉ có từng con thay nhau giáng thiết phủ chém vào hắc, chúng chạy nhanh nhưng thủ pháp ra đòn lại quá đơn giản với phản xạ của Tiểu Thất không khó để thoát khỏi.

Tử Giác Đầu dù không được “sáng dạ” cũng nhận ra điều đó, nên thay vì từng con ra đòn, thì lúc này bọn chúng không dùng thiết phủ nữa mà dùng bàn tay to lớn của mình cố gắng bắt lấy Tiểu Thất

Bốn con cùng lên vậy là có 8 cái tay luôn chờ đợi hấn mặc sơ hở mà tóm lấy, Cánh tay này vừa đi, thiết trao con khác lại tới, Dù Tiểu Thất phản xạ nhanh đến mấy cũng phải chật vật lắm mới thoát ra được,

“Không thể tiếp tục thế này được”

Hai đánh một không chột cũng què hướng chỉ là đánh với bốn, Hấn là người chứ đâu phải thần thánh, Hấn lảng không rút ra Ngân Hồ Phi Châm, Cơ Thể Ma Thủ miễn nhiễm độc được nhưng dùng ám khí thì vẫn có thể làm mù mắt bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ta có thể giúp người

Ngân Hồ Phi Châm lần lượt phóng ra cắm vào đôi mắt kẻ thù, mỗi con phải dùng hai phi châm mới triệt để, nếu vẫn còn sót một bên mắt thì nguy hiểm vẫn còn đó, Từng con Từ Giác Đầu lần lượt đưa tay ôm lấy hai con mắt. Không ngừng hồng lên từng hồi dài

Mình có quá nhẫn tâm không nhỉ? Thôi bỏ đi giờ đâu phải lúc thương cảm cho kẻ thù, Đến đệ tử Cửu Huyền Môn hấn còn ra tay chém rụng đầu không chớp mắt. Huống chi Từ Giác đầu vừa này còn muốn giết hấn nữa là? Thương cảm? thật quá giả tạo đi. Nhưng mà kiểu hành xác làm cho một sinh vật đau đớn quần quại hấn thấy không thoải mái lắm

Lần trước không giết Liễu Tương sinh làm hấn dần vật mấy ngày liền, không phải sợ hấn báo thù (vì Tiểu Thất đã chạy xa rồi muốn báo cũng không được) mà vì thấy hấn bị phế đôi tay cuộc sống khó khăn không ít, Vẫn Biết Tông môn có thể chữa được cho hấn nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái

“Để ta ra tay dứt điểm luôn vậy”

Tiểu Thất vội nhảy sang một bên chuẩn bị đưa phía hoàn chém đứt cổ con Ma Thủ thì một cánh tay to lớn đang vụt về phía hấn

“Không phải chứ? Mù mà vẫn có thể công kích ư... Thật đáng kinh ngạc”

Nhìn kỹ lại thì hấn hơi đánh giác cao đối thủ rồi, tuy cùng là mục đích muốn xé xác Tiểu Thất nhưng hồi này chỉ là tình cờ mà thôi. Bọn chúng đã bắt đầu trở nên điên cuồng, cầm lấy thiết phủ mà lao vào đánh nhau, chẳng cần hấn phải nhúng tay vào thêm nữa. Cứ để chúng tự tàn sát vậy

Tâm Tình hấn có phần nhẹ nhõm, mà quên mất một điều. Từ Giác đầu tự đánh nhau là tốt cho hấn, nhưng huyết dịch cũng từ đó mà tuôn ra từ những vết chém trong điên loạn của Từ Giác đầu. Huyết Khí trong không trung nhanh chóng lan tới trước mặt của hấn

Do không đề phòng, hay đúng hơn là hấn chủ quan. Huyết khí tanh và nồng đi vào trong người làm hấn chột dạ. Vội co chân chạy rồi khỏi đấy, nhưng hình xăm của hấn đã bắt đầu co duỗi, đang chạy thì cước bộ đột nhiên chậm lại, cổ họng Tiểu Thất trở nên khô khốc như hồi ở Băng Phong Chi Thành, Trong đôi mắt hấn khung cảnh bắt đầu chuyển dần sang màu đỏ, Cả người bắt đầu gục xuống

“Không được... phải kiềm chế lại... Ta không thể trở thành một con quỷ được”

Tiểu Thất gần từng chữ và ngồi xuống xếp bằng, cố nhắm con mắt lại, sử dụng thủy Mặc Tâm Pháp làm tâm hồn, hơi thở trở nên nhẹ nhõm hơn, nhưng không, Hãn ngồi đã tọa thế này càng cảm nhận được mùi Huyết khi rõ ràng

Đôi mắt đột ngột mở ra, hãn không thể không chế được cơ thể nữa, Trước lúc mất đi thần trí hoàn toàn. Hãn quay người lại chỗ Từ Giác Đầu và bắt đầu lao tới

Lúc này đã như một con thú đói khát lâu ngày, bản năng của thú thúc đẩy hãn di chuyển nhanh hơn bao giờ hết, Thượng Thủy Phiêu Vân cũng kém hơn vài phần

Mất đi thần trí không có nghĩa là hãn không nhận ra nguy hiểm, ngũ quan của hãn ở trạng thái này được kích thích lên cực hạn. Và hãn vẫn biết phải làm thế nào để đối phó với nguy hiểm

Bốn con Từ Giác Đầu trong điên loạn tự chém lẫn nhau, vết thương vô số, mất nhiều máu nhưng sinh mạng vẫn chưa dứt. Nhục thể suy yếu nhưng đôi mắt với một con ác thú còn đang lạnh lặn sao có thể khác cụt

Phi Hoàn được hãn rút ra cắt rụng đầu từng tên một, Phi Hoàn nhuộm một màu đỏ, vẫn còn giữ nó trên tay, Tiểu Thất gục xuống úp mặt vào từng dòng huyết dịch đang tuôn ra từ cổ của Từ Giác Đầu mà húp lấy húp để.

Bốn tên to xác, huyết dịch cũng không ít, cái bụng của hãn đã căng phồng lên trông thấy, Cả Khuôn mặt hãn cũng dính bê bết máu, khuôn mặt ngửa lên trời mà thiếp đi không hề hay biết

...

Băng đi một thời gian, khi mọi chuyện đã êm xuôi, không còn động tĩnh gì từ phía của Tiểu Thất, đám Man Huyết Nhân mới từ từ đi tới, điệu bộ thấp phần cảnh giác. Đứng trên vai của tên phó thủ lĩnh, kẻ có hai vệt trắng kẻ dọc theo đôi mắt tới gò má. Người tuyết nhỏ nói mấy câu gì đó bằng ngôn ngữ của Ma Thú

Mấy cái xác được lôi sang một bên, trong khi tên phó thủ lĩnh là người tuyết nhỏ đang ở cạnh Chỗ của Tiểu Thất đang nằm, bàn tay gầy guộc lay nhẹ hãn nhưng vẫn nằm bất động. Gã liền đưa tay lên xem còn có hơi thở thoát ra hay không? vị thủ lĩnh mới không lẽ cũng chết rồi sao? Khuôn mặt máu me chắc bị thương không ít

Tiểu Thất đột ngột mở mắt?, thấy trong ánh sang lờ mờ màu đỏ, có một sinh vật sống? Hãn đưa bàn tay nắm lấy, rồi cả người nhào vào cổ mà cắn lấy

Tên Phó Thủ lĩnh giật mình ngã người về sau, Người Tuyết Thấy không ổn vội phóng một viên băng thạch vào trong cái miệng nhóp nhép máu của Tiểu Thất

Một cảm giác mát lạnh truyền tới, như khi vừa cắn vào người của Băng Nhi, cánh vật màu trắng lại từ từ hiện ra trước mặt hãn. Ngay người một lúc khi thấy hai người đang nhìn mình với vẻ mặt sợ hãi

“Các ngươi còn chưa đi ? sao còn quay trở lại?”

Người Tuyết vội đáp thay

“Thấy nhà người đi lâu quá nên ta cùng đám thuộc hạ của người quay lại, ta thì tò mò... còn bọn Man Huyết Tử muốn lấy cái xác của thủ lĩnh về a”

“Lại còn định mang ta về , ?”

Tiểu Thất nhớ lại tên thủ lĩnh cũ đã bị chén sạch, dù cái xác đã ô uế một thời gian dài. Ma Hình như có gì đó không đúng. Hắn quay người sang phía đám Man Huyết Tử , lúc này đang chia sẻ đồ ăn a. Đó là xác mấy tên Tử Giác Đầu,

Lục lại trong ký ức, Tiểu Thất nhìn lại bàn tay đầy máu, khuôn mặt và khoe miệng còn hơi dính dính bởi một lớp gì đó.

“ Là do ta làm sao?”

Người tuyết nhảy tới trước mặt hắn

“Đúng rồi, là do người hóa điên làm ra đấy, Suýt chút nữa còn ăn luôn tên thuộc hạ của mình...May mà ta đã búng cho người một viên Băng Thạch, giờ đã tỉnh táo rồi phải không?”

Là Băng Thạch? Vậy mà hắn cứ nghĩ là uống no Huyết Tinh thì sẽ trở lại cơ, Thì ra là có người giúp

Tiểu Thất suy nghĩ một lúc lâu rồi buồn rầu mở lời

“ Cảm ơn người..đã giúp ta tỉnh táo trở lại”

Người tuyết hơi ngạc nhiên khi có người cảm ơn, Nhìn sắc mặt trầm ngâm suy nghĩ này có chút thú vị. Bên ngoài trông không khác gì ác thú nhưng trông hắn tự nhiên làm người tuyết cảm thấy đáng thương

“Ta là Băng Yêu... Không cần cảm ơn đâu... ta chỉ không muốn có một ác ma ở chỗ này thôi”

Tiểu Thất cười nhạt

“ Ác Ma...? Ta đúng là ác ma thật”

Nhớ lại lúc trước thấy tên này bỏ chạy chắc hắn là lý do này? Không biết có phải hắn không muốn gây lộn mà bỏ chạy hay là hắn nhát gan. Tuyết yêu thấy hắn đã từng nhắc nhở trước nên rời khỏi đây khi hắn chặn đánh Tử Giác đầu, đây là một ý tốt. Mà “Ý Tốt” ở Ma giới là một thứ gì đó có thể gọi là tà đạo

“Ta thấy người chỉ ác có một nửa thôi, muốn sống ở đây phải thật là nhẫn tâm, tàn độc mới được”

“ Ta cũng không nhận ra mình là người tốt hay kẻ xấu”

Băng Yêu thì thầm gì đó với tên phó thủ lĩnh, rồi hắn đi sang nhập bọn với Mấy tên Man Huyết Tử “đánh chén” thành quả của thủ lĩnh

Lúc này chỉ có Băng Yêu và Tiểu Thất,

“Ngươi là nhân loại từ bên kia sang bên này đại lục?”

Tiểu Thất không cần phải dấu, Băng Yêu giúp hắn một lần, sau này hắn cũng còn nhờ đến nhiều.

“Đúng vậy”

Có lẽ thấy bộ da lông bên ngoài không phải là da lông thật, dù Ma Giới có nhiều tộc Ma Thú nhưng hình dạng này chưa có thấy nhiều, nên Băng Yêu mới dò hỏi vậy

“Rất lâu, rất lâu rồi mới có người từ bên kia sang bên này a... Không biết ngươi có chuyện gì mà phải đi sang Ma Giới căn cõi này”

Tiểu Thất kéo tấm da lông ra để lộ ra hình xăm trước ngực

“Ta là vì nó mới đi sang bên này... Ngươi nói có người cũng từng sang bên này rồi ư? Bọn họ đang ở đâu”

“Bọn họ... chết hết rồi”

Tiểu Thất hốt hoảng

“Chết hết, ngươi chắc chứ?”

Băng Yêu có vẻ quả quyết

“Ta không dám khẳng định... khoảng hơn một ngàn năm trước có nhân loại và một đám cự nhân sang bên này, Bị Ma Thú ở đây vây khốn tàn sát vô số. Bọn họ định quay về nhưng đường đi bị một con sóng lớn chặn rồi. Ta nghĩ là chúng chết thật rồi đó”

Vậy là tro cốt ma thú trong người hắn không được giải nữa. Người Huyết Tộc đã chết vậy thì hắn chẳng còn hi vọng gì nữa, chỉ có thể phế hai giác quan khi trở về thôi, Lần này là tổn công vô ích rồi. Đi cả một chặng đường dài chỉ là “ngắm cảnh” thôi sao

“Ngươi đang lo chuyện gì sao”

“nếu những người đó chết thật thì, tro cốt Ma Thú trong người làm sao có thể giải đây, Ma Tinh trong người không thể bị hóa giải sao”

Băng Yêu nửa đùa nửa thật

“Sao cứ phải hóa giải, ta thấy có gì không tốt đâu... Ở Ma Giới người phải hung tàn như lúc nãy mới phải, là ác ma có gì không tốt, trong thế giới này người tốt mới chính là ác ma đấy”

“Làm việc tốt chính là một ác ma?”

Tiểu Thất khá mờ hồ, nhưng Băng Yêu có vẻ rất chắc nịch. Thấy Tiểu Thất vẫn còn thất thần

“Nếu ngươi muốn không chế được ma tính ta có thể giúp ngươi với điều kiện là ngươi làm giúp ta một việc”

Hắn không nghe nhầm chứ, người tuyết này có thể giúp được hắn không chế Ma Tính trong người?

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Băng yêu

Tiểu Thất nhớ lại lúc này, Băng Yêu cho hắn ăn một viên Băng Thạch có thể tỉnh táo trở lại chưa biết chừng đối với Ma Tính trong người hắn cũng có thể giải trừ cũng nên, Nhưng còn có một điều kiện nữa ư. Có nên nhận lời không?

“Việc mà ngươi nói là gì?”

Băng yêu có vẻ lém lỉnh

“Chuyện đơn giản lắm? Ngươi đi diệt trừ hết Ma Thú ở Ma Giới cho ta là được”

Chuyện này là sao, bảo hắn đồ sát tất cả ở trên đại lục này? Đây là điều không thể làm được, mà dù hắn có tàn sát hết tất cả thì hắn cũng bị biến thành một ma thú mất thôi

“Thế chẳng phải là ta đồ sát hết tất cả sinh linh ở Đại lục này sao?”

“Ai bảo ngươi, đại lục này chỉ có Ma Thú”

“Ma Giới không phải là thế giới của Ma Thú ư”

Băng Yêu chép miệng thờ dài, đây là nhân loại mới đến phải giải thích cho hắn hiểu mới được

“Vậy ngươi nghe kỹ đây... Đại lục này vốn là Yêu Giới chỉ có yêu tinh, yêu nhân, yêu thú. về hình dạng là nửa người nửa yêu thú đó,... Chấn biết do đâu thiên địa lại dịch chuyển, mặt đất nứt ra từ sâu bên trong lòng đất có một cỗ Ma Khí, Nghe đồn là Ma Thần đã tạo ra cánh cửa này. Ma Khí xâm nhập vào cơ thể yêu thú khiến chúng trở nên điên loạn và khát máu, đi săn lùng các sinh vật khác. Dần dần các yêu nhân và yêu tinh đều lũ lượt kéo đi tìm ma khí, vì sức mạnh mà nó mang lại rất khủng khiếp.

Số lượng càng ngày càng nhiều mà cửa vào đến nơi có Ma Khí chỉ có một, cho nên bắt đầu có tranh chấp, và một số Yêu nhân đã cùng nhau để chiếm đoạt Ma Vực, ma khí chỉ được dành cho kẻ mạnh sở hữu. Những yêu tộc, thú tộc sức chiến đấu yếu sẽ không được vào. Trước khi vào Ma Vực phải chiến đấu sống chết, kẻ thắng cuộc mới được đi vào”

“Cái vực mà ngươi nói có phải cách đây mấy ngày đường về phía Bắc không?”

“Chính là nó, hiện giờ thì Tử Giác Đầu đang là tộc chiếm quyền... Ma khí không phát ra từ vực, nó là một Quả cầu màu đen, pháp bảo của Ma Thần... Ngươi có thể phá được nó thì coi như sẽ không còn Ma Thú nữa”

Nhiều Thông tin quá Tiểu Thất còn chưa kịp xử lý, nhưng đại khái là phá được quả cầu là được có điều...

“Làm sao mới có thể phá được nó... pháp bảo của Thần đầu phải có thể phá được”

Băng yêu cũng nhận ra vấn đề, cái này cũng tính qua rồi

“Chẳng biết là vô tình hay hữu ý, Ngươi có trong tay một món vũ khí rất lợi hại, nó không bị khí tác động lại rất cứng, có thể phá được pháp bảo của thần chưa biết chừng”

LÀ TỬ NGUYỆT PHI HOÀN VÀ THIẾT PHỦ CỦA ĐAM MAN HUYẾT TỘC DÀNH CHO HẮN Ơ, CŨNG CÓ THỂ LẮM

“Vậy sao ngươi không tự mình làm đi? “

“Ta tự làm được thì nói làm gì? Ta là băng đi xuống đây thì bị tan ra mất. Hơn nữa ta từng thử một lần rồi, kết quả là Yêu Thần bị mất phân nửa, một nửa của ta bị nhiễm Ma Khí, đã tách khỏi người rồi, nên ta chỉ là một yêu tinh nhỏ bé thôi”

Tiểu Thất suy nghĩ hồi lâu, việc này cũng đáng để thử đây chứ. Xong việc có khi lại giải trừ được ma tính. Nhưng mà có tin được không, đây là một yêu tinh lâu năm, người còn không tin được huống chi là yêu. Rút kinh nghiệm hồi ở bạch thành... mà thôi không cần rút đâu. Vụ này hẳn có thể làm được, giờ còn cái gì ghê gớm hơn Ma Tính Trong người chứ, không lẽ sẽ gặp Ma Thần và việc pháp bảo bị hủy chắc chắn giận giữ giáng tội lên người hẳn... Hờ cũng có thể lắm

“Ta phá pháp bảo của Thần liệu có bị hấn trừng phạt không?”

“Đã là thần thì đang ở Thần giới rồi, pháp bảo này chỉ là đồ bỏ đi thôi”

Ra là vậy, đồ người ta bỏ đi giờ lại vô số kẻ tranh đoạt, còn hẳn thì lại đi phá

“Việc này ta làm cũng được, nhưng mà ngươi giải Ma Tính cho ta trước, thì mọi chuyện dễ dàng hơn a. “

Băng Yêu xoay người chưa ngoa nói

“Không... muốn giải ma tính thì người phải phá bỏ được pháp bảo thì ta mới giúp ngươi... Nếu người không giúp thì thôi vậy... chúng ta đường ai nấy đi”

Tiểu Thất giả bộ hăm dọa, túm lấy người tuyết nhỏ

“Ngươi không giải trừ vậy thì ta sẽ giết ngươi...”

Nhìn khuôn mặt của hẳn khi đe dọa chẳng thấy đáng sợ chút nào, ngược lại còn thấy buồn cười

“Có giỏi thì giết ta đi... giết ta rồi thì ta sẽ giải trừ Ma Tính cho ngươi...”

Lại bị thua thiệt rồi, hẳn làm xong việc mà nó lại giờ trò thì sao

“Ta làm xong, người chắc chắn giữ lời chứ...?”

“Ngươi có làm hay không đây, kỳ kèo mãi vậy... Ta thấy ngươi cũng đâu còn lựa chọn nào khác... Nhân lúc ta chưa đổi ý thì nhận lời còn kịp đó”

Lại bị một nhóc dốt mũi rồi, mà thôi kệ đi đến đâu hay đến đấy vậy. Tiểu Thất hậm hực một lúc rồi cũng đồng ý

“Thôi được coi như ta mở lòng từ bi giúp người chuyện này vậy?”

Băng Yêu Thấy bộ dạng hẳn có vẻ tức tối thì mừng lắm

“Ai mở lòng từ bi đây... thấy ngươi chịu dày vò đau khổ nên ta mới chỉ cho ngươi một con đường sáng. Còn không mau hành lễ khấu đầu tạ ơn đi còn ngồi đó làm gì nữa”

Cách ăn nói này... Tiểu Thất lờm Băng Yêu một cái xem ra khá khó chịu

“Vậy thôi, ta về đại lục đây. Chuyện ở Ma Giới hay yêu giới ta không quản nữa”

Tiểu Thất ngoảnh mặt sang chỗ khác lau qua Máu trên phi hoàn, máu tươi mới làm hẳn bị thu hút, còn máu khô thì không mấy ảnh hưởng, với lại mấy tên thuộc hạ đã xử lý qua hết rồi

Băng Yêu có chút ngạc nhiên và nhận ra mình trên hẳn hơi quá, không nghĩ nhân loại lại có người dễ tự ái đến vậy

“Ngươi không quản thật ư?”

Tiểu Thất nhún vai xem ra là thật rồi. Băng yêu vội chạy tới túm lấy chân hẳn làm bộ khóc lóc

“aaa ta sai rồi... chỉ đùa ngươi một chút thôi, không ngờ ngươi lại giận dữ nhanh thế”

Tiểu Thất giả bộ

“Ta đi đây”

“Đừng đi mà... ta xin lỗi... ta sẽ chữa cho ngươi khi làm xong việc”

“Giải trừ Ma Tinh cho ta trước... ta sẽ làm việc giúp ngươi”

Băng Yêu có vẻ khó xử

“Ta không thể... ta chỉ làm...khi ngươi xong việc...”

“Ngươi không làm được thì lấy gì đảm bảo sau này ta làm xong việc thì ngươi lại làm được...thật không tin được một yêu tinh như ngươi”

Chợt thấy Băng Yêu im lặng, không nói thêm câu nào nữa. Tiểu Thất mừng thầm vì đã biết nó định lừa mình đây mà. Nhưng bộ dạng này của nó nếu là con người thì chắc hẳn là đang khóc mất. Chỉ là nó là người tuyệt không có nước mắt mà thôi. Mà kỳ lạ là sao nó lại bắt trước được giống đến vậy

“Ngươi định khóc giả bộ chứ gì... ta không mắc lừa đâu...”

Tiểu Thất ngoài nhìn đám Man Huyết Tử vẫn còn đang xử lý mấy cái xác. Liền lẳng lặng bỏ đi

....

Đi vài bước rồi mà sao không thấy ai gọi lại nhỉ? Không gian im ắng quá. Hắn ngoảnh lại thì vẫn như vậy, người tuyết vẫn ngồi co ro như cũ làm hắn động tâm” Có gì đó không ổn”. Bèn lùi lại mấy bước

“Làm thế nào mới được xuống Ma Vực để phá đi pháp bảo”

Giọng nói hần uể oải, nhưng cũng đủ làm Băng Yêu nghe thấy, vội ngoảnh mặt lên phía hắn.

“Ngươi giúp ta thật sao”

“Trả lời đi, ta đòi ý bây giờ”

Nhìn bộ dạng Băng Yêu xem ra giống đang lau nước mắt, trời ạ nó có nước mắt đâu cơ chứ

“Ma Quân Vực Chủ yêu cầu người xuống phía dưới phải có thể lực đứng sau, và thủ lĩnh bọn họ phải đủ cường đại... vượt qua được khảo thí sức mạnh... Ngươi giết được 4 Tử Giác đầu chắc có thể vượt qua được “

“Vậy là phải có một thể lực phải không?”

Bàn tay của Băng Yêu chỉ qua đám Man Huyết Tử, bọn chúng đã mất đi vài tên còn hơn bốn chục, vẫn đang ăn như đã bị bỏ đói lâu ngày

“Từng đây có thể coi là một thể lực không?”

“Có thể ... nhưng thể lực này phải có danh tiếng một chút mới được... phải đánh bại một số thể lực khác thì mới có tư cách đi vào Ma Vực”

“Có chuyện này nữa sao... vậy là ta phải động chân tay rồi...Nhưng trước hết ta muốn có một chỗ ở đã. Vách núi trên Ma vực ta thấy không hợp lý lắm... ít ra phải tìm nơi có thức ăn mới được”

Chỗ này không tệ...Cũng là sát vách núi lại có rừng, chỉ thiếu mỗi ánh mặt trời. Dãy núi này quá cao, Ngắm nghía một lúc hắn đã có kế hoạch trong đầu

“Ta sẽ giúp ngươi phá bỏ pháp bảo, bỏ đi ma khí.. nhưng ta cần một chút thời gian... Ít ra cũng phải đi hết Ma Giới rồi mới đến Ma Vực... khi đó có chết thì ta cũng đã đi hết đại lực rồi”

Băng Yêu hơi khó hiểu mục đích của hắn, tại sao phải đi hết đại lực

“Nói ra ngươi đừng thất vọng. Mảnh đất chúng ta đang đứng chỉ là một phần nhỏ thôi. Phía sau vách núi cao vút này là biển cả... ngăn cách với thế giới bên ngoài... Ta nghe nói ở phía Nam còn có một đại lực khác cũng lớn hơn thế này, nơi đó có ánh nắng... có cây cối và có thể có nhân loại sinh sống”

Ồ đó không phải là đại lực mà hắn đến đây chứ? Hay nơi băng yêu nói đến có thể là một đại lực nào khác. Muốn vượt qua được biển lớn đi tới đó phải làm một con thuyền lớn mới được. Chắc chắn là như vậy, nhưng làm được điều đó hẳn phải nhờ nhiều yêu nhân, yêu tinh giúp đỡ. Muốn vậy thì phải trừ được đám Ma Thú và hủy đi pháp bảo Ma Khí của Ma Thần để lại

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Khả Đơn Giản

Tiểu Thất suy nghĩ lại sự việc một chút, Quay lại nhìn Băng yêu với ánh mắt ngờ vực

“Ngươi là yêu tinh? con voi bị hóa thành nhỏ con có phải là do ngươi?”

Băng Yêu tỏ vẻ đắc ý

“Ngươi nói Đại tùng? Đúng là ta làm nó nhỏ lại”

“Vậy ngươi có bản lĩnh nào khác hay không?... vừa nãy ngươi cho ta ăn cái gì đó có thể làm ta tỉnh táo trở lại... không biết có thể cho ta được không?,”

Băng Yêu Thở dài

“Ta là yêu tinh chỉ có mấy khả năng biến hóa, còn khả năng chiến đấu thì một nửa của ta đang sở hữu, nó bị nhiễm Ma Khí giờ đang gây loạn ở nơi khác rồi... còn thứ mà giúp ngươi tỉnh táo là một băng thạch lâu năm, chỉ có tác dụng nhất thời mà thôi, nó mà tan ra thì ngươi có thể lại nổi khùng bất cứ lúc nào, ta chỉ có hai viên mà thôi... Cho ngươi một là may mắn lắm rồi”

Vậy là tên này không giúp được hẳn quá nhiều. Thoải thì có người truyền đại lại ý của hắn cho bọn Man Huyết Từ cũng được

Ánh mắt hắn di dời sang đám thuộc hạ, nhìn bộ dạng hấu ăn của bọn chúng làm hắn không khỏi nghi hoặc

“Ngươi xem, tại sao bọn chúng lại khát máu như vậy... Bọn chúng có phải Ma Thú hay không? nếu phải thì làm sao lại có thể nghe lời một kẻ lạ mặt như ta... Còn có tổ chức rất rõ ràng... Theo lý hửf bọn chúng cũng phải điên cuồng khi thấy máu như ta chứ nhỉ?”

Băng Yêu Giải thích

“Man Huyết Từ là một yêu nhân thuộc loài ăn thịt... Đó là bản năng chứ không phải là do Ma Khí xâm nhập... Bọn chúng sẽ đi săn những loài yêu nhân, yêu thú khác... nhưng do con mồi của chúng bị nhiễm ma khí càng nhiều, thực lực càng mạnh nên chúng không săn được gì... Lại thêm những loài ăn thịt khác như Từ Giác Đầu cũng tranh giành nguồn thức ăn, buộc bọn chúng phải đi tìm đến sự giúp đỡ của Ma Khí ở dưới Ma Vực... nhưng dường như bọn chúng còn quá yếu không có một thủ lĩnh đủ mạnh dẫn bọn chúng đi xuống”

Ra là vậy, Chắc lúc bọn chúng gặp hắn là do chúng đang săn mồi a. Mà vẫn còn một vấn đề nữa

“Vậy những tên bị nhiễm Ma Khí thì không phải bị điên loạn sao... nhưng ta nhìn không thấy giống như vậy”

Băng Yêu cũng tỏ vẻ khó hiểu giống hắn

“Cái này người nói cũng phải... ta thấy rất kỳ lạ... Những tên bị nhiễm Ma Khí từ dưới Ma Vực đi lên tuy là hiểu chiến nhưng không có điên loạn như ngươi. Bọn chúng nghe lời của một tên nào đó được xưng là Ma Quân Vực Chủ”

Vậy là Vực chủ ở đó có thể khống chế được Ma Tinh, như vậy thì ta phải xuống đây một phen. Có điều bọn chúng bị nhiễm Ma Khí, tính tình có phần hiểu chiến... Chưa chắc đã dò hỏi được gì... Xuống đây thập phần nguy hiểm với bản lĩnh này có xuống được hay không

Công kích bằng nhục thể không so sánh được Yêu nhân, yêu thú. Huống chi còn bị nhiễm ma khí. Dùng công kích bằng khí thì chỉ có ba chiêu, lại thêm Băng Phong kết ấn vẫn chưa luyện được một nửa chỉ có bốn đạo khí. Dùng phi châm thì số lượng có hạn, hiệu quả độc tố thì không có tác dụng rồi. Cùng lắm chỉ làm mù được.

Chạy được một quãng dài, cuối cùng lại trở về chỗ đó... Thật là rồi hoi mà... Lần sau có náo nhiệt thì phải đi xem mới được

“Ta đi Ma Vực Thôi... Ngươi bảo với đám Man Huyết Từ đi”

Đã lâu không được ăn, cũng may da thịt bọn chúng không có mảy cho nên chúng không trở thành món mồi ngon cho các loài khác. Nhưng số lượng cũng chẳng còn bao nhiêu nữa rồi... Muốn xuống đây chỉ bằng mượn tạm thể lực của bọn chúng vậy

Băng Yêu hô lên vài tiếng gì đó... đám Man Huyết từ lần lượt đứng lên. Mấy cái xác đã voi đi gần hết. Bỏ dở bữa ăn đi theo Tiểu Thất

Hắn rời đi đã hai ngày... giờ quay lại cũng tốn từng ấy thời gian, Băng Yêu vốn là một yêu tinh, sống đã lâu năm nên tìm hiểu về đại lục này mới được?

...

Qua hai ngày tiếp nhận mấy thông tin từ Băng Yêu hắn cũng hiểu một chút. Đại lục này so với Quy Nguyên Đại lục có phần nhỏ hơn rất nhiều. Hỗn độn thế giới chỉ có ba đại lục... ngoại trừ hai đại lục mà hắn biết thì còn một đại lục nữa Liên Sa đại lục ở phía nam, diện tích cũng xấp xỉ với địa phương mà hắn đang ở

Địa phương mà hắn đang ở trước đây được gọi là Yêu giới về sau có Ma Vực xuất hiện, từ yêu thú trở thành ma thú, dần dần xâm chiếm khắp yêu giới và đã vài lần vượt qua được Băng Phong Chi Cực đánh chiếm Quy Nguyên Đại lục... Cũng vì vậy mà nhân loại chỉ biết nơi này là đại lục của Ma Giới.

Ma khí bành trướng che kín cả bầu trời... từ một yêu giới vạn vật sinh sôi cũng trở nên khô cằn đi phần nào... Tuyết Quái một nửa của Băng Yêu bị nhiễm Ma Khí đã biến phần lớn Yêu Giới chìm ngập trong tuyết trắng. Băng Yêu đánh không lại nên chỉ có thể giữ lại được một góc là còn cây cối, đủ để một số tộc sinh sống. Các tộc còn lại thì chỉ biết săn giết lẫn nhau... rồi thì nhau kéo về Ma Vực

Man Huyết Từ cũng là một tộc như vậy... nhưng chưa kịp xuống ma vực thì thủ lĩnh của họ đã bị đánh bại. chỉ đành sống ở trên mép vực tìm cơ hội săn giết các tộc nhỏ khác. Khi mà gặp hán thấy trên người có khoắc trên người bộ da của Từ Giác Đầu, nên cho rằng hán đã đánh bại được một từ giác đầu. Với bản lĩnh đó có thể đi xuống được Ma Vực nên mới kéo hán về làm Thủ lĩnh.

Đúng là chuyện ở đây đơn giản và dễ hiểu hơn, không như ở bên kia đại lục, những âm mưu của con người làm hán cứ bị quay vòng vòng như một trò đùa. Mà không biết giờ này ở Bạch Thành ra sao rồi nhỉ, hán rời đi thì đang là một trận ác đấu. Đám người của Ma Môn có được tâm mạch ma thú, vậy là sẽ có một Ma Thú xuất hiện ở đại lục

Nhưng những ngày qua hán thấy Ma Thú này làm khó võ giả ở luyện thể kỳ, chứ các thể lực ở Tông Môn có thể tùy ý xử lý mà...Không lẽ còn có một thứ gì đó đặc biệt mới khiến bọn chúng tốn nhiều tâm tư như vậy

Trong hai ngày này hán tranh thủ luyện lại Băng Phong Kết Ấn, tuy vẫn chỉ là bốn đạo khí, nhưng nhờ có băng thạch trong người, đạo khí của hán có thể kèm theo hàn khí làm hóa băng đối phương. Nhưng mà băng thạch trong người cũng sắp tan ra hết, như vậy thì không còn hàn khí nữa. Vậy là phải có một thứ gì đó có thể phát ra hàn khí thì mới có hiệu quả đóng băng, nếu không thì chỉ khóa được mục tiêu nhất thời.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Quay về ma vực

Thời gian hai ngày không dài cũng không ngắn... Tiểu Thất và đám Man Huyết Từ đã trở lại Ma Vực sau mấy ngày rồi hơi chạy long nhong bên ngoài, đối với hán là như vậy còn đám thuộc hạ thì lại khác, bọn chúng đã được ăn một bữa no, lại chứng kiến có một người một mình đánh lại bốn tên Từ Giác Đầu, thủ tộc mạnh nhất ở đại lục của yêu giới.

Đi theo thủ lĩnh mới có cái ăn, đáng mừng là người lại quyết định trở lại Ma Vực, một trận đánh xuống dưới, như vậy khi có được Ma Khí thì bọn chúng không phải lo cái ăn nữa... trở thành thuộc hạ của Ma Quân Vực chủ, nhân vật lợi hại nhất của Đại Lục

Có được Băng Yêu làm “phiên dịch viên” có thể truyền đạt lại ý của Tiểu Thất, nhưng bọn chúng không hề biết rằng hán đang có ý định phá hủy pháp bảo ma thân.. nguồn ma khí sẽ bị cắt đứt. Hi vọng của bọn chúng cũng bị mất theo

...

Cửa vào ma vực vẫn còn đó, hai tên Từ Tác đầu thấy Tiểu Thất trên người khoắc da lông của đồng loại, lại dẫn đầu một đám Man Huyết Từ... Hán cũng có tư cách đi xuống... nên không có ngăn cản, kẻ đi xuống được có sống được hay không lại là việc khác

Sự việc cũng giống mấy ngày trước khi hán mới đến đây, cũng là một đám yêu nhân bị trói bằng dây xích được áp giải xuống phía dưới. từ khi biết là yêu nhân là dạng nửa người nửa thú hán không cảm thấy hiếu kỳ nữa. Và khi thấy bị hành hạ hán cũng chẳng thấy có cảm giác gì... Nơi này làm gì có nhân tính, hán cũng không rảnh rỗi mà cứu người dung...

“Ô Thác Đạt đó là người đã cứu ta ”

“Hán là thủ lĩnh đám Man huyết từ, đừng lại gần hán”

“Nếu không phải do nguoi bảo quay lại cứu hán, thì có lẽ hôm nay chúng ta đã không bị lỡ thời gian, mà thoát khỏi tay bọn Từ Giác Đầu. Giờ nguoi thấy rồi đấy... hán là kẻ cầm đầu Man Huyết Từ”

“Ta bị nguoi hại rồi...”

“Châu Sa...”

Tiểu Thất nhìn qua một hốc đá có mấy song sắt, đám yêu nhân này quen hán sao? Chắc mình nghe nhầm, việc chính vẫn là xuống phía dưới. Mà có lẽ khá là lâu đây

Nơi này rất ẩm, do lượng nhiệt từ phía dưới tỏa ra. Càng đi xuống càng nóng, một dãy cầu thang dài chạy vòng quanh dẫn xuống phía dưới. Mỗi trạm dừng chân đều có nhiều có một hành lang dài dẫn đến các hốc đá. Phía bên trong là các thú tộc, yêu nhân đang không ngừng phát ra những tiếng động kỳ quái, không phải là đau đớn mà là phấn khích.

Nếu so sánh phía trên là khán đài thì tầng cuối cùng, cũng là nơi nóng nhất được coi là sân khấu. Nơi này không có cầu thang đi xuống, những kẻ muốn

xuống thì đều có cách là nhảy, ngay giữa mỗi tầng là một khu võ đấu bằng phẳng được nối với mép vực bằng một sợi dây xích dài, nếu không cẩn thận có thể rơi xuống dòng nham thạch

Tầng dưới cùng cũng là nơi của Ma Quân Vực Chủ, một nhân vật thần bí mà hắn vẫn chưa gặp và cũng chưa được xuống tận đáy. Ma Vực có 10 tầng, hắn đang ở tầng trên cùng... chỉ khi nào khiêu chiến được các thế lực ở tầng dưới mới có thể đi xuống. chỉ khi nào đến được tầng cuối mới có tư cách “nhận ma khí” từ Vực chủ

Cũng may mắn là khi hắn đi xuống, không phải khiêu chiến một thế lực nào ở tầng mười, nên dễ dàng có được một hốc đá làm chỗ ở... Theo quy định thì lâu nhất là 5 ngày phải ra khiêu chiến, không thì cũng chẳng còn đường lui phải chịu hình phạt của Ma Vực, hình phạt này cũng chưa ai còn sống mà biết nó là gì? Cho đến giờ vẫn còn là một bí mật

Tầng 10 nếu không có thế lực mới đi vào ma vực thì sẽ không phải bị khiêu chiến, nhưng phải chủ động đi khiêu chiến. Mỗi ngày sẽ có thức ăn từ một tòa tháp được đưa tới... đó là thịt của một tộc nào đó xấu số ở bên ngoài, các thế lực thua cuộc trong các trận khiêu chiến. số lượng tùy vào thế lực đang ở tầng nào, tầng 10 là ít nhất.

Năm ngày đủ thời gian để hắn suy tính và tôi luyện lại một chút bản lĩnh.

Thực ra là hắn tránh phải tiếp xúc với huyết nhục, loại thức ăn được mang tới. Tuy có Băng yêu ở cạnh nhưng hắn cũng phải nín thở khi mấy tên Tiểu Quỷ kéo thức ăn đi tới, Đám Thuộc hạ thì mừng ra mặt, còn hắn thì khá là khổ sở. Một khi đã bước vào thì khó mà đi ra, cả phần lối vào là một hàng dài Từ Giác Đầu đang xếp kín lối đi, canh gác nghiêm ngặt còn hơn cả bên ngoài kia. Hắn nhận ra một điều càng to xác thì địa vị càng thấp. Tên cầm đầu bọn lính gác trông không lớn hơn hắn là bao nhiêu, nhìn Tiểu Thất không mấy thân thiện

Ngày tháng còn dài, nơi này nhìn từ bên ngoài thì cứ như là thiên đường chỉ muốn đi vào chứ không muốn đi ra. Thực tế là không ra được, Nếu không muốn nằm trên bàn thức ăn của kẻ khác thì chỉ có con đường đi đến tầng dưới cùng có được ma khí trở thành thuộc hạ của Vực Chủ

“Mình chơi đại rồi... Băng Yêu là yêu tinh nó chạy khỏi đây thì dễ còn bản lĩnh phi hành thì ta lại chưa có”

Cảm giác này sao giống như khi hắn đâm đầu vào võ hội như vậy, cũng là đâm đầu vào chỗ nguy hiểm. Tường chỗ này náo nhiệt hóa ra không phải, chỉ có đi mà không có về. Lần này chạy không thoát

Tự nhiên hắn cảm thấy nghi ngờ tất cả mọi thứ xung quanh, có phải hắn đang hoảng loạn không? Băng yêu có phải lừa hắn đến chỗ này... Thực lực như vậy liệu có thể đi xuống võ đài cuối cùng

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ngu ngốc, đa cảm và tuyệt vọng

Mỗi tầng có nhiều phòng ốc, nhiều thế lực nhỏ cũng tham gia mấy cuộc ác đấu. Nhưng hầu hết chỉ ở xung quanh không đi lang thang sang chỗ ở của phe khác, chẳng may có xô xát thì thế lực của chúng sẽ bị tổn hại mất một phần

Tiểu Thất mặc dù muốn đi xung quanh quan sát lối đi một chút nhưng xem ra hơi khó khăn. Nếu muốn đi thì phải kéo cả đám thuộc hạ cùng đi. Mà như vậy thì lại giống đi khiêu chiến phe khác, và tất nhiên sẽ gây sự chú ý cũng chẳng yên tĩnh để hắn hành sự (bỏ chạy). Một thân một mình thì có khi lại bị thật lúc nào không hay

Điều đáng lo nhất với hắn là ma tính sẽ phát tác, không sớm thì muộn cũng phải đối đầu tham gia lời dãi khiêu chiến, muốn thắng, muốn còn sống thì phải đánh hạ hết kẻ thù, mà đồ máu là việc không thể tránh khỏi. Chỉ sợ lúc đẩy hắn lại hành động theo bản năng không có suy nghĩ thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết...

Thời hạn năm ngày vẫn chưa hết, nhưng đối với hắn việc lo lắng ma tính phát tác làm thời gian trôi rất nhanh. Trong khi đám Man Huyết Từ cũng như bao thế lực khác đều kéo ra hành lang quan sát võ đài, thì hắn lại lui thui một mình ở bên trong, chẳng có tâm trí theo dõi

“Ngươi không ra ngoài theo dõi... mấy thế lực giao đấu ư?”

Băng Yêu thấy hắn thất thần như vậy không khỏi làm lạ, rõ ràng đã nhận lời, đi vào Ma vực chắc chắn không thể chạy, nhưng sao hắn lại ỉu rù mà không ra ngoài quan sát, ít ra cũng sẽ tìm ra một số nhược điểm, cũng như cách chiến đấu. Tương lai chạm trán còn có thể ứng biến biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà

“Ngươi đang lo lắng chuyện gì ư? Có phải hối hận vì nghe lời ta đi xuống Ma Vực. Haiz... ta cũng nói cho ngươi là.. đi vào Ma Vực thì dễ, đi ra ma vực mới khó”

Tiểu Thất không nói gì, chỉ lờ mờ Băng Yêu làm nó có chút không thoải mái

“Đừng nhìn ta như vậy... Ta cũng chỉ xuống ma vực một lần rất lâu rất lâu rồi... khi đó còn đi lại tự do, nơi đây chưa xuất hiện Ma Quân vực chủ. Tuồng chỉ là một vài khảo thí đơn giản, Ta cũng không biết là hấn lại xây dựng một hệ thống sinh tử chiến như vậy”

Về mặt vô tội cũng khiến Tiểu Thất thấy không trách gì thêm được. Hấn còn có một mối lo duy nhất, ánh mắt lơ đã, hấn lạnh lùng nói

“Ta hỏi lại... ngươi có cho ta viên Băng Thạch còn lại hay không?”

Ánh mắt nghiêm túc của Tiểu Thất làm Băng Yêu thấy không thể trêu đùa được nữa, nó trả lời thật

“Ta không thể, viên còn lại gắn với Bản Mệnh của ta... Nếu ngươi phá hủy được nguồn Ma Khí, Yêu Giới thoát được đại nạn, ta sẽ giao cho ngươi... Nhưng hiện giờ ta không tự tin đặt cược vận mệnh lên người của ngươi”

“Không tin tưởng?... Vậy sao lúc đầu còn đưa ra đề nghị với ta... Ngươi không nói tới thì đã không lâm vào cảnh không có đường lui như thế này”

Đây cũng là một việc nghiêm túc, Băng Yêu chậm rãi nói

“Ma Khí tồn tại đã lâu... nhưng từ khi có đám nhân loại các ngươi xuất hiện từ ngàn năm trước, khơi dậy lên thảm họa... vạn vật bị tàn phá, yêu nhân chạy tán loạn tìm cửa sống Yêu giới từ một vùng yên bình này chìm trong tuyết trắng, trời đen... Hơn ngàn năm sau có một tên nhân loại xuất hiện, tuy ngươi có chút đặc biệt nhưng chưa chắc là người khép lại thời kỳ đen tối... Ta đợi ngàn năm còn được, đợi thêm mấy ngàn năm thì có sao?... Người cứu rồi được yêu giới sẽ xuất hiện một ngày nào đó “

“Làm sao ngươi nhận ra được ai là kẻ mà ngươi cần tìm, Nói như người thì, dù là người “ Cứu rồi Yêu Giới” thì ngươi cũng đối xử như với ta hay sao?”

Băng Yêu lắc đầu

“Nếu thực sự ngươi không phải là kẻ cứu rồi... Và ngươi thất bại trong việc phá bỏ pháp bảo ma khí... Ta sẽ coi đây là một bài học để kể cho người đến sau”

Tiểu Thất cười nhạt

“Vậy là ngươi không phải đã chuẩn bị cho việc này từ trước? “

“Ta cũng chỉ là một yêu tinh trong các yêu tinh của Yêu Giới, ta cũng đâu có thần thông gì đó... Gặp được ngươi cũng chỉ là tình cờ nghĩ ra chủ ý... nếu được thì tốt, yêu giới trở lại như xưa, mà không được cũng chẳng sao, một băng yêu như ta cũng không bị chịu ảnh hưởng quá nhiều... “

Băng Yêu dường như đã thay đổi thái độ so với lúc mới gặp, xem ra bên ngoài kia diễn biến khó khăn, hi vọng ban đầu đã bị lung lay đi ít nhiều. Nhưng lời này là khích tướng hay là đang có ý rút lui

“Vậy mà ta cứ nghĩ ngươi là một yêu tinh có thể vì Yêu Giới đại lục mà làm được tất cả mọi chuyện? Bao gồm cả việc hi sinh bản mệnh”

Băng Yêu lắc đầu,

“Vậy chắc là ngươi hiểu nhầm rồi... Ngày đó ta đã thôi ni non, ngươi cũng đã rời đi... nhưng sau đây là ngươi tự quay lại nhận lời với ta đấy chứ?... Một yêu tinh như ta nếu muốn vứt bỏ bản mệnh vì Yêu Giới đại lục thì ta đâu còn tồn tại đến mấy ngàn năm,, còn gặp ngươi cơ chứ”

Trái tim của Tiểu Thất đập thình thịch, không phải hoàn toàn do những lời nói của Băng Yêu... Mà hấn cảm giác được mình không hề thay đổi, vẫn mềm lòng. Tự mình chuốc lấy những rắc rối. Băng Yêu nói đúng, ngày đó nó không cầu xin hấn, chỉ là hấn lại suy nghĩ quá nhiều... cứ nghĩ Băng Yêu có gì khó nói, hấn cự tuyệt làm nó ngồi khóc... Trời ạ đúng là ngốc thật rồi... một yêu tinh sống mấy ngàn năm sao có thể khóc cơ chứ... Mà nó làm gì có nước mắt hay Khóc phát ra tiếng... Là do bản thân nghĩ quá nhiều

Tự cho mình làm việc nghĩa hiệp hóa ra là tự đưa bản thân vào nguy hiểm. ở Bạch Thành đã như vậy, lần này cũng như thế nữa. Không có rút được chút kinh nghiệm nào. Bị một lần là đại mà hai lần cũng phạm một lỗi là ngu chứ không phải là đại nữa

“Ngươi đi đi”

Tiểu Thất Siết chặt đôi tay, Gắn từng chữ dù gì Băng Yêu cũng giúp hấn được một lần... Việc đi vào Ma Vực là do hấn tự làm tự chịu. Nhưng hấn không muốn nhìn thấy nó ở trước mặt nữa

Băng Yêu tuy là thích trêu kẻ khác làm thú vui, nhưng bộ dạng này của Tiểu Thất làm nó không trêu nổi nữa... Tiểu Thất không làm gì được nó, giết nó cũng không thể... nhưng vì nó mà nhận lời xem ra cũng có chút khó xử

Một đạo tuyết trắng bay từ trong hốc đá bay vút ra bên ngoài... rồi khỏi Ma Vực ồn ào... hướng về phía nam

...

Băng Yêu rời đi, Tiểu Thất vẫn còn miên man suy nghĩ “ làm người tốt cũng thật khó” nhưng bây giờ hối hận cũng đã không kịp rồi. Không thể thoát khỏi được nơi này, Vậy thì tranh thủ sống nốt mấy ngày ngắn ngủi này đi

Tiểu Thất uể oải bước ra bên ngoài hành lang dài, nơi đám thuộc hạ và mấy thể lực khác đang tập trung nhìn xuống phía dưới, mà không ngừng gào rú. bọn chúng không phải sợ hãi mà là hưng phấn. Chiến đấu, chém giết và đổ máu thực sự làm bọn chúng phấn khích

Ở đây không có kiểu so đấu một với một giữa các thủ lĩnh, hai thể lực sẽ đấu theo kiểu hỗn chiến, tất cả thành viên đều sẽ đi lên võ đài, đánh cho đến khi chỉ còn lại một phe sống sót, phe kia có thể không nhất thiết phải bị giết chết toàn bộ, chỉ cần không còn sức chiến đấu là được. Không còn sức chiến đấu cũng chính là cái chết ở Ma Vực

Nơi này không có chỗ cho kẻ hèn nhát, kẻ hèn nhát đã không đến Ma Vực, à có đến Ma Vực nhưng chỉ là thức ăn được mang xuống mà thôi, đám người Kha Tu cũng là một trong những kẻ xấu số,

Trong khi sự chú ý đang tập trung ở lối đài, Tiểu Thất đảo mắt sang chỗ của đám yêu nhân lúc này nhận ra hấn. Chậm rãi đi tới mặt không chút cảm xúc, giờ này trong mắt hấn ai ai cũng không thể tin tưởng được

Thấy có người đi tới, mấy yêu nhân bên trong chui rúc vào góc bên trong có vẻ rất sợ hãi. Tiểu Thất cúi người xuống nhìn qua hốc đá dò xét bên trong

“ Là người đã cứu ta lúc trước... Đại nhân người... còn nhớ ta không...”

“Kha Tu... người đang làm gì vậy hả... hấn là tên cầm đầu Man Huyết Tử... hấn sẽ ăn thịt ngươi mất”

Ánh mắt sợ hãi của yêu nhân, bộ dạng thảm hại này tuy còn mơ hồ nhưng hấn cũng lơ mơ nhận ra. Khi bị truy đuổi, phát hiện ra hấn đang trốn trong hốc đá. Tên này không muốn hấn cũng bị phát giác, còn chủ động chạy sang hướng khác thu hút sự chú ý của Man Huyết Tử giúp hấn

“ Ra là ngươi... Sao ngươi lại ở đây?”

Thấy người bên ngoài nhận ra Kha Tu, nhưng cảm giác sợ hãi vẫn còn đó

“ Còn không phải do hấn kêu người đến giải nguy cho ngươi nên mới trễ thời giờ đi đường, bị Tử Giác Đầu bắt đó sao”

Người lên tiếng là Châu Sa... tên này hôm đó nghe nói là người sẽ được gọi đến để giải cứu, nhưng sao lại có vẻ nhát gan và hốt hoảng thế nhỉ. Tiểu Thất lướt qua bên trong thêm một lượt, chỉ còn có vài yêu nhân thôi sao. Chắc là bị bắt được... mà có đi ra ngoài cũng chỉ làm con mồi cho kẻ khác

“ Ngày đó ta có nói không được gọi người đến cứu cơ mà? Là do ngươi tự chuốc lấy đấy chứ”

Thấy vẻ mặt tối sầm của Kha Tu hấn chán nản bỏ đi, giờ thì thân còn lo chưa được, cũng chẳng giúp được đám yêu nhân này... coi như bọn chúng xấu số vậy

“ Đại nhân... Xin người hãy giết chúng tôi đi”

Câu nói của Kha tu làm hấn thấy có chút kỳ lạ, Không phải cứu mà giết hấn ư... chuyện này là sao

Quay lại chỗ hốc đá, thấy khuôn mặt méo máo của Kha Tu, khuôn mặt của kẻ yếu, giống với Tiểu Ngũ bạn cùng phòng của hấn khi ở Bạch Thành

“ Giết... ngươi?”

Tiểu Thất vẫn không tin được những gì mà hấn nghe được. Kha Tu giọng run run

“ Hãy giết tôi đi... làm ơn... Chúng tôi sẽ bị đưa đến tòa tháp bên kia... Thứ bên trong thật sự tôi không muốn nhìn thấy”

Nghe thấy thứ bên trong tòa tháp... mấy yêu nhân đang núp cũng vội nhao nhao ra phía hốc đá

“ Hãy giết cả tôi.. làm ơn”

“ Cả tôi nữa...”

Khuôn mặt khốc lóc này khác hấn với những thứ mà hấn đã gặp qua... không hề giống với hai phụ phụ Dương Hà khi giao con gái cho hấn. Cũng không giống Ứng Mộc khi cầu xin hấn xuống vực tìm em gái... Khuôn mặt này, giọt nước mắt này là sự tuyệt vọng... Đám yêu nhân này chắc chắn là chết... nhưng sao lại bảo hấn ra tay... ở bên trong tháp có thứ gì đó ghê gớm thật sự?

Bạn đang đọc truyện *Thố Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ma Vực Tầng 10 tranh đấu

Cùng là cái chết, bọn họ sẽ biến thành thức ăn cho kẻ khác, Dù hắc có ra thay hay không thì kết quả vẫn là như vậy đâu có gì khác biệt

“Tại sao ...ta phải giết các ngươi, kết quả cuối cùng cũng là chết, thì thể các ngươi vẫn trở thành thức ăn cho ta và những tên đứng ngoài kia ”

Bọn chúng vẫn kêu khóc tu tu... rõ ràng đã có tuổi đầu phải con nít...xen lẫn trong tiếng gào khóc, một giọng nói khàn đặc vang lên

“Đó là cách tạo ra ma khí... chúng tôi không muốn điều đó”

Lời nói này có vẻ thần bí. Tiểu thất chìm vào suy nghĩ “Chẳng phải ma khí tự sinh ra sao? Có thể tạo ra ma khí lại là như thế nào?” Tiểu Thất vội hỏi

“Tòa tháp đó tạo ra ma khí ư?... Trong đó có thứ gì khiến các ngươi sợ hãi đến vậy?”

Yêu nhân này là Cơ Nhĩ Lão Lão hình như biết thứ gì đó thì phải

“bên trong tòa tháp có ...”

Đang nói dở thì chợt mấy yêu nhân lại lui lại chui vào góc, đưa hai tay ôm lấy đầu làm Tiểu Thất cảm thấy khó hiểu, chợt thất mặt đất rung rung... Quay người trở lại thì thấy một Tử Giác đầu đang tiến lại chỗ hắc, tên đằng sau thì to lớn còn to hơn cả cự nhân của Lãnh U, tên này giống một thao thiết được trang bị giáp rất dày đủ, miệng không ngừng gầm gừ như hăm dọa hắc

Tiểu Thất nuốt một ngụm khí, đối với tên này hắc có chút không được thoải mái. Một tử giác đầu ở dưới ma vực tầng 10 đã ghé góm vậy, xuống phía dưới thì như thế nào đây. Hắc quay người đi về khu của Man Huyết Tử, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía bên đó, chờ đợi cơ hội qua hỏi thêm vài điều

Tiểu Thất đoán yêu nhân đó hắc không thể gặp được nữa, bọn họ bị dây xích trói quanh người và bị dẫn đi không ngừng kêu gào, Nếu đã không còn đường sống vậy thì tự sát đi... nói thì dễ nhưng tự sát là thứ khó nhất. Đã có vài yêu nhân có ý định như vậy, nhưng sợi xích dài đã không cho bọn họ cơ hội

Tòa tháp có tác dụng gì? Hắc cũng chưa biết rõ, nhưng chắc hắc là thứ gì đó khủng khiếp lắm. Tiếng hò reo vẫn chưa dứt, Tiểu Thất cũng tiến tới quan sát, võ đài tầng 3 và tầng 8 đang có giao tranh, từ trên cao có thể nhìn thấy hết nhưng ở dưới thì không thể nhìn thấy võ đài phía trên.

Nhưng thế lực mới có thể quan sát cách chiến đấu của thế lực cũ, cho nên những kẻ muốn có được sức mạnh từ ma khí sẽ càng tinh ranh hơn và không chỉ là những tên đầu đất. Việc chọn lựa có chủ đích này chắc không phải do một yêu thú hay yêu nhân làm được. Kẻ đứng sau phải là một yêu tinh hoặc một con người

Giao tranh đã khá lâu võ đài đã nhuộm máu, kẻ gục xuống đã nhiều. Thắng thua phân định đã rõ, nhưng Hồn chiến thể này tổn thất không phải là ít, nếu số lượng của thế lực bị suy giảm chẳng phải sẽ gặp bất lợi sao? Nếu bị khiêu chiến lần nữa thì thua là cái chắc. Thì ra không phải như vậy... những kẻ đó đi xuống tầng dưới sẽ tự tìm và gia nhập một thế lực khác. Và bọn chúng không bao giờ trốn tránh một cuộc chiến,

Những kẻ thua cuộc, dù bị chết hay chưa đều được chuyển tới tòa tháp bị ẩn kia. Khi chúng đi ra thì phần thi thể đã bị phân tách ra hoàn toàn

Giờ ăn lại đến, Như thường lệ hắc không đi vào bên trong mà đứng ở ngoài quan sát, thời điểm này không có ai ở bên ngoài lang thang cả, thời gian này tương đối ít hắc muốn đi tòa tháp một lượt cũng chỉ có một khoảng rất ngắn mà thôi, mà phía cửa vào cũng có hai tên lính gác

“Không thể vào được rồi”

Tiểu thất rất tò mò ở bên trong có gì... Thức ăn từ trong đi ra chắc là một lò mổ, mấy tên phân tách thi thể bọn thua trận mà thôi. Hắc cũng chỉ có thể nghĩ đến như vậy

...

Cuối cùng cũng đến ngày Tiểu thất và đám Man Huyết Tử phải ra võ đài giao chiến, Ngày hắc không muốn đến một chút nào, và cũng chỉ có hắc là suy nghĩ như vậy. Trừ đám yêu nhân bị bắt thì những kẻ còn lại đều là loại ăn thịt, đối với việc chiến đấu thì vô cùng hưng phấn

Đối thủ vòng đầu tiên trông khá cân sức, thân hình và vóc dáng không quá vượt trội so với Man Huyết Tử, thân hình gầy lẻo da màu tím ngắt, đầu và mắt rất to, bọn chúng không có tai, chỉ có những lỗ nhỏ ở trên đầu trắng biết đâu là mũi đâu là tai nữa, bàn tay bốn ngón và cầm mấy cục đá gì đó... vũ khí thật thô sơ ở tầng đầu, xuống tầng dưới thì mới có được vũ khí tốt hơn. Nhưng ít ra bọn chúng còn có mấy hòn đá, trong khi đám Man Huyết Tử chỉ dùng tay có vuốt nhọn mà thôi, bọn chúng không có vũ khí mà có cũng không cầm được

Một tiếng tù và được cất lên... Hai bên nhanh chóng chạy theo từng sợi xích to bản dẫn tới võ đài ở giữa. Bên nào đến trước thì có lợi thế hơn có thể ngăn phe đối phương lên võ đài, Nhưng muốn nhanh cũng đồng nghĩa mạo hiểm, phía bên dưới đầy vực và dòng nham thạch, một mình rơi xuống không đáng nói chỉ sợ kéo theo mấy người đi sau thì tổn thất rất lớn

Hồn chiến thì có chiến thuật gì cơ chứ mà Tiểu Thất cũng đâu giao tiếp được với bọn thuộc hạ, Băng Yêu đã bị hắc đuổi đi rồi. Đùng là giận quá mất khôn “đối phương đưa hắc tới đây” vậy mà hắc không nhờ vả chút nào đã đuổi người ta đi. Nghĩ mà thấy dại đột

Nhưng tình thế này hỗn loạn, hắc cũng chẳng nghĩ ra chiến thuật gì... Muốn thắng thì phải đổ máu thôi. Chỉ sợ chút nữa mất kiểm soát với thân thể thì sẽ thế nào. Nghĩ mấy ngày mà chẳng có phương pháp, Đám Man Huyết tử đã xông lên trước, không phải là bọn chúng chờ thủ lĩnh đi đâu sao? Lần này dường như hơi khác, mà thôi cho bọn chúng lên trước mình đỡ phải tổn sức. Tinh táo lúc nào hay lúc đấy

Mấy tên màu tím được gọi là Huyền Từ Đầu, ngoài làn da màu tím đặc trưng thì mấy lỗ nhỏ trên đầu không phải là trang trí, nó tỏa ra một làn khói màu tím trông rất quý dị thật khó mà nhìn ra được vị trí của bọn chúng, lẫn trong làn khói bọn chúng đã quen thuộc nên rất có lợi thế, liền tiếp giáng mấy hòn đá vào Man Huyết Từ, hòn đá của bọn chúng đâu phải tầm thường, tuy không giết được địch thủ tức thời nhưng đối phó với mấy thân thể gãy nhom trơ xương như Man Huyết Từ thì rất có tác dụng.

Đã là hỗn chiến nên rất hỗn loạn, bất cứ thứ gì có thể gây được tổn hại cho đối phương đều có thể sử dụng, Man Huyết Từ dùng hàm răng của mình cắn lấy đối thủ, đây là chiêu kém hiệu quả nhất vì thân thể cũng gãy nhom y hệt Man Huyết Từ, phần cắn được cũng chỉ là xương cứng nhắc, Móng vuốt của Man Huyết Từ đấu với Huyền Từ Đầu không mấy hiệu quả.

Nên nhớ là Man Huyết Từ với chiến lược bản thân không đi xuống được Ma Vực, lần này dựa vào Tiểu Thất trên người có chiến tích đánh được Từ Giác Đầu mới có thể đi xuống. Bọn chúng sẽ không đánh lại được tộc nào ở dưới này, chỉ có thể dựa vào Tiểu Thất mà đánh một trận thôi, mà lúc này hắn còn đang đứng ở ngoài chưa có đi ra tham chiến.

Giờ hắn mới để ý, ở tầng 10 không có thể lực nào quá cường hãn, chỉ là có nhiều thủ đoạn lạ mắt mà thôi tuyệt chiêu "Xả bom qua đầu" của Huyền Từ Đầu cũng khá ấn tượng đấy chứ, nhưng không biết có độc tố ở trong đấy hay không? Đối với hắn thì độc không có tác dụng rồi.

Hỗn chiến kéo dài một khắc, ưu thế đã nghiêng về bên của Huyền Từ Đầu đây là điều hiển nhiên. Man Huyết Từ một số đã gục xuống. Mới đầu có hơn năm chục, đi theo hắn vài ngày còn bốn chục, giờ chiến đấu đã còn hơn ba chục.

Ánh mắt nhú lại, hắn không thể đứng im được nữa rồi phải ngồi xuống thôi, mỗi chân quá!

Nhưng sau lưng tên phó thủ lĩnh và mấy tên nữa vẫn còn đứng đấy? Gì đây còn đợi hắn ra tay trước sao, thành quả để cho mấy tên này hưởng à? Tiểu Thất đưa tay ra hiệu bọn chúng ra trận trước nhưng dường như tên phó thủ lĩnh còn quái hơn cả hắn, vẫn không có động tĩnh.

Tiểu Thất chưa thu tay về thì cây thiết phù bằng Huyền Thiết đặc biệt được, cán rìu được làm từ xương tay của tên thủ lĩnh cũ được phó thủ lĩnh đặt vào tay hắn.

"Gì đây... ta là thủ lĩnh hay ngươi là thủ lĩnh... Ta mà phải nghe lệnh của ngươi ư?"

Từ lúc gặp tên phó thủ lĩnh, Tiểu Thất đã không ưa rồi. Thấy hắn gặp nạn toàn bỏ chạy, giờ còn bảo hắn ra trận cho mấy tên này à... Đừng có mơ. Ánh mắt hai bên nhìn nhau trừng trừng, Tiểu Thất không hề nhượng bộ. Ngay từ đầu cũng là muốn mượn sức hắn đi xuống ma vực, giờ còn muốn mượn sức hắn lấy được ma khí... Làm gì có chuyện đó chứ... ta đâu nhàn rồi đến thế... giúp ngươi thì ta được cái gì một khối huyền thiết ư? Thôi bỏ đi ta không cần.

Tuy nghĩ vậy nhưng hắn vẫn cầm lấy Thiết phù hùng hăng dọa đánh tên phó thủ lĩnh. Đồng thời chỉ tay vào gã rồi chỉ lên võ đài. Thấy vẫn đứng trơ trơ ra đấy, Tiểu Thất hung hãn đá vào móng găng một cái. Mấy tên Man Huyết từ đứng xung quanh cũng không thoát khỏi số phận.

"Đúng là thân lừa ưa nặng, nói không hiểu thì phải ăn đòn thôi... Đang nóng trong người mà cứ làm hắn phải phát tiết ra..."

Tên phó thủ lĩnh háng giọng một cái rồi lao theo mấy sợi dây xích đi lên võ đài. Hốc đá của hắn giờ chỉ còn lại một mình, tiếp tục nhìn về phía lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Dựa Hơi đi xuống

Tên Phó Thủ lĩnh và đám Man Huyết Từ đi lên, Số lượng hơn hẳn Huyền Từ Đầu thế trận cũng dần đổi chiều, đặc biệt tên phó thủ lĩnh cũng không phải tay vừa. Hắn có thể sống sót lâu như vậy chắc không có đơn giản, Nhìn thủ pháp hắn bề tay kẻ địch khác hẳn với mấy tên còn lại... chỉ một vài đòn cơ bản đã hạ gục được đối thủ, lợi thế nhanh chóng được lấy lại.

Huyền Từ đầu nhân số ít hơn, lần lượt từng tên bị hạ gục, vì không có vũ khí nên đa số chỉ bị gãy tứ chi nhưng chỉ cần như vậy là được rồi.

Tiểu Thất mừng thầm, không ngờ đám Man Huyết Từ này cũng có lúc làm được việc. Hắn không cần động chân tay mà vẫn có thể đi xuống tầng phía dưới. Hắn mừng chưa được bao lâu thì bắt đầu thấy lo sợ. Tên Phó thủ lĩnh rõ ràng là đầu tài, thực lực đó cũng đủ làm thủ lĩnh rồi chứ sao hắn chỉ nhận làm phó...

Đám Huyền Từ Đầu bị lôi đi ngọn tháp không ngừng gào thét. Tuy là thua nhưng dường như không can tâm, liên tục vùng vẫy lăn ra khỏi võ đài rồi xuống dòng nham thạch phía dưới vực sâu.

Tiếng gào rú xông thẳng vào tai của hắn làm Tiểu Thất thấy bất an trong lòng. Hắn ung dung đu theo sợi dây xích đi xuống tầng dưới, Đám Man Huyết từ tổn thất nghiêm trọng, những tên bị thương đã phải đưa đi ngọn tháp, đến đó thì lúc đi ra hiện trạng thể nào ai cũng đã rõ. Giờ chỉ còn hơn mười tên là còn sống và bị thương nhẹ mà thôi.

Việc tiếp theo là gia nhập vào một thế lực, Thăng đứng theo hốc đá ở tầng trên, ở tầng dưới cũng có một hốc đá, và đây là thế lực mà Hắc và Man huyết Từ sẽ sáp nhập vào trước khi trận chiến tiếp theo được diễn ra

Tên phó thủ lĩnh và đám thuộc hạ từ phía lối đi phía trên đã quay lại hành lang và đi xuống tầng dưới bằng những sợi xích được thả từ trên xuống. Đi qua Tiểu Thất chúng có vẻ đi chậm lại, sắc mặt có chút không vui và có phần giận giữ

Tên Phó Thủ lĩnh chậm rãi đi đến trước mặt hắc, miệng khẽ nhả lại. Bằng một cách dứt khoát hắc lấy đi cây Thiết Phủ từ chỗ Tiểu Thất rồi nói mấy câu gì đó... Rồi quay mặt đi tiến vào hốc đá, nơi có một thế lực khác đang chờ sẵn. Bằng một nghi thức giống như lúc trước, hai tay tên phó thủ lĩnh dâng lên tên thủ lĩnh mới cây Thiết Phủ với thành ý từ nay bọn Man Huyết Từ sẽ sáp nhập vào thế lực ở tầng 9

Mấy tên mới thân hình cao lớn hơn gọi là Song Giác Đầu, có hai sừng sừng hai bên, mắt to. Có da có thịt hơn và có thêm đuôi, bàn tay có bốn ngón khá giống bàn tay con người nhưng to hơn và phần móng tròn nhọn hoắt. Móng của chúng giống với hàm răng cũng là sắc nhọn, Cái miệng to và rộng kéo tới mang tai, bộ lông bên ngoài màu lục pha chút màu đen.

Tiểu Thất cười khẩy, Vậy là hắc không còn là thủ lĩnh của bọn này nữa. Việc chọn thủ lĩnh đơn giản lại như vậy. Chỉ cần có kẻ mạnh hơn thì sẽ được tôn làm thủ lĩnh. Mà có khi đây cũng là cách mà tên phó thủ lĩnh lựa chọn để cho tộc của hắc tồn tại. Tuy là phó nhưng hắc mới chính là thủ lĩnh thật sự của Man Huyết Từ. Hắc sẽ tìm đến kẻ mạnh để Man Huyết Từ dựa vào, Lúc trước Tiểu Thất không ra trận coi như đã không còn giá trị trong mắt tên phó thủ lĩnh nữa

Đối với Tiểu Thất tách khỏi đám này là chuyện tốt, chẳng còn lo lắng đến đám này nữa nhưng giờ hắc chính xác là một mình, không còn thuộc hạ. Bản thân hắc cũng là một tên thuộc hạ của kẻ cầm đầu mới ở tầng này, trận tới có thể không tránh được. Điều đáng ngại là khi vừa có thêm thuộc hạ thì Song Giác Đầu sẽ tham gia khiêu chiến để xuống tầng dưới, Mà tình hình này thì chắc là mai hoặc ngày kia.

Khi đi xuống ở nơi này hắc nhận ra, nếu cứ đi xuống thì càng ít bị theo dõi hành tung hơn. Canh gác có phần lỏng lẻo, Tầng 9 đã như vậy thế xuống nữa thì như thế nào? Nhưng tòa tháp thì vẫn có người đứng canh ở lối vào, muốn đi vào trong còn khó khăn bí ẩn bên trong hắc vẫn chưa thể tiếp cận được. Ít nhất là xuống được tầng 5 hay tầng 6 gì đó. Khi đã khuất tầm nhìn của mấy tên Từ Giác Đầu canh gác ở trên nhìn xuống

...

Đúng như dự tính, đám Song Giác Đầu ngay hôm sau đã tiến ra khiêu chiến một thế lực khác. Nhìn như mấy con gấu xám vậy, nhưng phần chân sau khá cao và di chuyển linh hoạt hơn gấu, đôi tay to bản lực lượng phát ra cũng hơn hai nghìn cân, đôi tay cũng chính là vũ khí. Trong khi Song Giác đầu cũng dùng đôi tay và dùng hai cái sừng của mình làm vũ khí. Giống như bò tót đấu với gấu vậy

Không suy tính như hắc cũng như tên phó thủ lĩnh Man Huyết Từ, thấy hỗn chiến là tên thủ lĩnh dẫn đầu nhanh chóng đu theo sợi xích tiến tới võ đài. Bên kia cũng không hề kém cạnh, hai tên thủ lĩnh đều đến đầu tiên, vừa đến là lao vào nhau ngay lập tức. Sức tay của Song Giác Đầu yếu hơn Ngân Hùng Chi Đầu. Nên những cú vạ, cú cào đều như trời giáng, bọn chúng lại không hề né tránh nên bị móng vuốt cào, huyết nhục nhanh chóng bị phơi ra bên ngoài. Thế lực nhanh chóng xuống cấp.

Đổi lại hai chiếc sừng nhọn của Song Giác Đầu mỗi khi húc trúng đều gây nên vết thương chí mạng, lực sát thương còn mạnh hơn vết cào rất nhiều, chỉ cần dính hai húc là có thể bị gục ngay lập tức, chưa hết với phần thân trên to con, Song Giác đầu dễ dàng hất tung Ngân Hùng Chi Đầu ra khỏi lối đi

Nhận thấy ưu thế đã thuộc về Song giác Đầu, Man Huyết Từ theo hiệu lệnh của tên phó thủ lĩnh chạy đi tới lối đi trợ công, tuy thể hình nhỏ nhưng cũng có thêm một phần sức lực, Nhưng khi bị dồn đến đường cùng thường kích phát khả năng tiềm ẩn, đây cũng chính là lý do lối đi được dựng ở một nơi nguy hiểm như vậy.

Tên thủ Lĩnh Ngân Hùng Chi Đầu đã hóa cuồng nộ, hắc bắt chấp thương tổn trên cơ thể, điên cuồng cào xé lung tung

“Hồng “

Hai hàm răng ngoạm lấy một bên vai của Man Huyết Từ xé toạc ra, hung hăng quăng thân hình gầy gò xuống vực như muốn thách thức những gã còn lại. Mấy tên thuộc hạ của chúng như cảm ứng được luồng chiến khí, chỉ công chứ không thủ nữa. Một trận quyết đấu đồng quy vu tận nếu không chết chung thì cũng đại thương. Mà bị thương nặng thì cũng chẳng khác nào là cảm lấy cái chết, có lúc còn thống khổ hơn là chết.

Đứng ở mép vực xem diễn biến, hắc không tham gia vì đã có đồ máu, và hắc rất nhạy cảm với máu. Tiểu Thất thấy thế trận đã xoay chuyển, Bàn tay hắc rút ra ngân hồ phi châm, nhắm vào đôi mắt tên thủ lĩnh. Chỉ cần làm giảm chiến ý kẻ đi đầu, mấy tên thuộc hạ cũng sẽ xuống tinh thần

“Phập.. phập”

Chỉ thấy Ngân Hùng Chi đầu đưa tay ôm lấy đôi mắt mà gào lên trong đau đớn, huyết nhục từ đôi mắt chảy ra. Trước mặt chỉ còn là một màu đen tối, tiếng ồn ào vẫn còn đó. nhưng chẳng thấy gì nữa rồi. Chỉ cảm thấy bụng dưới đau nhói như thứ gì đó ngon hoắt đâm vào. Con đau kéo từ dưới lên và hắc gục ngã mà không hiểu chuyện gì đã diễn ra

Đang từ thế cân bằng và có khí thế lấn lướt, chỉ trong một cái chớp mắt, thủ lĩnh bại trận. Ngân Hùng Chi Đầu đã chịu thua. Thế lực của Song Giác Đầu có thể đi xuống tầng phía dưới

Tiểu Thất ra đòn kín không ai có thể nhận ra, giúp đám này đi xuống cũng là giúp hắc, nếu phe của hắc bị thua thì hắc cũng không thoát khỏi được kết cục của những kẻ thua cuộc. Chạy trốn hiển nhiên sẽ bị phát giác, không chỉ đối với bọn Từ Giác Đầu canh gác, mà mấy thế lực xung quanh cũng chặn đường đi. Việc trốn tránh khỏi một trận chiến là không thể chấp nhận được với những kẻ đã đi xuống Ma Vực.

Tuy đã xuống được tầng dưới nhưng thể lực Từ Giác Đầu đã tổn thương không ít, Những kẻ càng đi xuống dưới số lượng càng ngày càng ít, và thực lực cũng càng mạnh hơn, Cứ xuống một tầng thì sẽ lại có một đầu lĩnh mới. Tiểu Thất cứ dựa hơi mà đi xuống liên tiếp mấy tầng mà chẳng phải bỏ ra quá nhiều sức, Nếu lợi thế không thuộc về phe hần thì có thể dùng Ngân Hồ Phi châm trợ giúp ở bên ngoài, làm mà mấy tên cầm đầu là được.

Nhưng chuyện đi xuống Ma Giới cũng đâu phải dễ dàng như vậy. Hần đi xuống tầng năm đã sử dụng hết ám khí. Tình hình trước mặt mới thực sự là nguy hiểm,

Thành phần một thể lực đã trở nên hỗn tạp, ai cũng muốn mình là kẻ đứng đầu. Thay vì cùng hợp sức cùng tiến xuống phía dưới thì chúng lại tự tàn sát lẫn nhau. Man Huyết từ chỉ còn sống có ba tên, phó thủ lĩnh vẫn còn đó. Nhưng qua mấy trận chiến đã suy nhược đi ít nhiều, liếc qua thấy Tiểu Thất khí sắc vẫn như cũ, trong suốt thời gian khiêu chiến với các thể lực thì hần luôn chỉ ở phía sau, hưởng ké thành quả. Trong lòng bất đầu nảy sinh những ý tứ ghen ghét

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Không thể ngồi yên

Tiểu Thất không biết có người đang nảy sinh chủ ý xấu đối với mình. Tình hình hỗn loạn xét cho cùng cũng có lợi nhiều hơn là có hại, tàn này khuất tầm nhìn của bọn lính gác thuận lợi cho hần đi dò xét xung quanh mà không bị nhiều kẻ để ý. Nhưng việc cùng một phe mà gây chiến với nhau, Huyết nhục vương vãi làm hần khó kiềm chế phải tránh xa một khoảng cách, hô hấp có phần không được thoải mái. Hần biết càng đi xuống dưới thì sẽ càng khó khăn hơn nữa. Cầm cự được đến bây giờ đã ngoài dự liệu của hần từ lâu

Trước khi đánh mất bản thân, hần cũng muốn biết kết cục của những kẻ bại trận là như thế nào? Tiểu Thất nhân lúc những chiếc xe kéo xác kẻ bại trận thu hồi vào trong tháp liền lặng lẽ đi theo và giữ khoảng cách. Hần vẫn giả bộ đi theo vào trong tháp như không để ý hai gã lính gác cửa vào tháp, tất nhiên bọn chúng không cho kẻ lạ mặt đi vào, hai tên Từ Giác đầu to xác tay cầm ngọn đinh ba sắc nhọn chắn ngang lối đi

Tiểu Thất không dám mạnh động xông vào bên trong, nhưng hần cũng kịp liếc qua. Phần bên trong có thiết kế giống như một ngọn hải đăng, một cầu thang hình xoắn ốc dẫn xuống phía dưới. Từ góc độ mà hần nhìn xuống thì vẫn còn sâu lắm mới tới đáy. Nhưng âm thanh vang lên từ dưới đó xem ra lỗ chỗ này không có đơn giản là một lỗ thông thường

Tiểu Thất thờ dãi quay lại hốc đá” chẳng lẽ nơi đó thực sự bí mật đến vậy ư? Chỉ có kẻ thua cuộc sắp chết mới bị đi vào đấy. Mà sao mình lại tò mò về chỗ đó cơ chứ, chẳng lẽ mình đã thầm chấp nhận cái chết rồi? Theo quan sát của hần thì nấy tên thủ lĩnh ngoài thực lực dựa vào nhục thể thì không có gì cao minh cả. Chúng vẫn chưa có được ma khí chưa thành thuộc hạ của Ma Quân nên chưa được trang bị vũ khí cũng như áo giáp. Nhưng thứ dùng được chỉ là nhật lấy, hoặc cướp từ các thể lực khác. Nhưng cách sử dụng cũng chỉ tạo ra công kích giản đơn. . . Điểm mạnh duy nhất là công kích mạnh mẽ và dai sức

Hiện giờ đã hết phi châm, muốn sống sót đi xuống tầng dưới e rằng phải động chân tay thực sự. Thể lực của hần gia nhập đến tầng này đã không còn mạnh mẽ một hơi đi xuống mấy tầng. Thực lực đã yếu hơn thể lực khác lại còn lực đực nội bộ. Không thể dựa hơi đám này mà đi xuống nữa. Nhân số càng ngày càng ít. Sự chú ý lên người hần đã bắt đầu được tăng lên, hần không thể tránh được nữa

...

Tiểu Thất biết vậy cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị ma tính khống chế, điên cuồng mà chém giết, sống sót được hay không chẳng quan trọng nữa. Lý trí đã mất chẳng biết làm thế nào mới có thể khôi phục. Chỉ sợ ngày hần tỉnh táo trở lại thì bản thân đã là thuộc hạ của Vực chủ. Mà cũng có thể là đã chết mất xác

Không phải mấy ngày sau mới có khiêu chiến, Ngay khi hần vừa trở về đã có chút biến đổi. Bên trong không gian đã im ắng,, tên Song Giác Đầu cuối cùng còn sót lại nay đã nằm dài bất động ở ngoài hành lang. Máu chảy lênh láng, tên đó bị một tên yêu nhân bề ngoài giống một loại bò sát rên gọi Phá Thạch Giác, phần đuôi dài và to như đuôi của ngựa ngừ (cá) sấu bàn tay chỉ có ba ngón to và dài với vuốt sắc. Đôi mắt giống như loài rắn, lưỡi cũng thò ra vào.

Thân hình cao lớn, dưới sự chỉ điểm của Man Huyết Từ, tên phó thủ lĩnh cũ chỉ tay vào người tiểu Thất nói vài câu gì đó. Tên thủ lĩnh Phá Thạch Giác đi tới phía hần cước bộ càng ngày càng nhanh, làm Tiểu Thất có chút khó hiểu. Nhưng hần cảm nhận được tên này không phải đến chào hỏi gã. Chiếc lưỡi dài ướt át lướt qua mặt của hần, hơi thở có chút nồng nặc và tanh tưởi. Bàn tay của hần to lớn chỉ dùng hai ngón liền tóm lấy cổ của Tiểu Thất mà nhấc lên không trung

Mấy tên thuộc hạ không ngừng hò reo. Đây cũng là lần đầu bọn chúng để ý đến một gã nhỏ con như hần, mấy trận chiến đã qua hần giúp sức cũng chẳng ai nhận ra. Trong mắt bọn chúng hần chỉ là một kẻ bám theo, hưởng lợi từ bọn chúng mà thôi. Bọn chúng không để ý nhưng hôm nay xem ra có người mách lẻo việc hần ăn ké thành quả bọn chúng

Bị nhấc bổng lên trên không, Tiểu Thất charwrng hề phản kháng, ánh mắt Tiểu Thất quét ngang qua một lượt rồi dừng lại ở tên phó Thủ lĩnh. Tên Man huyết Từ còn sót lại đây sao, sống sót được đến tầng năm xem ra không phải không có suy tính. Việc hần ăn ké xem ra là do tên này nói ra đây mà

Đột nhiên tên thủ lĩnh ném hấn ra lõi đài ở giữa... Tiểu Thất lẳng không vại vòng rồi tiếp đất khá nhẹ nhàng thầm nghĩ” Bọn chúng ném hấn ra có ý gì đây, chẳng phải trước giờ toàn hỗn chiến hay sao... giờ này lại có một mình ta ở ngoài này” Hấn quan sát một lúc thì bắt đầu thấy nhiều tên yêu nhân bắt đầu kéo ra bên ngoài hành lang, và bắt đầu hò hét

“Đây là ... “

Tên thủ lĩnh vút một người lên võ đài... thể lực đó đã loại bỏ hấn... giờ hấn không thuộc phe phái nào cả. Tên nào muốn đánh lấy hấn thì có thể lên lõi đài mà cướp về. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra thêm một người cũng là thêm một phần sức. Nếu đuổi khỏi phe phái chứng tỏ là vô dụng lắm không có tác dụng trong chiến đấu

Một tên vô dụng chỉ biết chạy trốn, bọn họ không giữ lại ăn thịt mà cho lên lõi đài làm trò tiêu khiển. Một phần cũng để ra oai với các phe phái khác, bọn họ đủ mạnh có thể vút đi một tên thuộc hạ mà không có ảnh hưởng gì

Đã có con mồi, giờ đã đến lúc kẻ đi săn xuất hiện. Xen lẫn tiếng hò hét, một con yêu nhân nửa người nửa báo nhanh nhẹn nhảy tới võ đài mà không cần đi qua dây xích, dáng bộ này dường như rất nôn nóng trước món đồ tiêu khiển này a

Tiểu Thất vẫn còn mơ hồ vì sao mình lại bị ném lên lõi đài. Song cái miệng to lớn của tên yêu nhân nửa người nửa báo với cặp răng nanh dài đang lao về phía hấn, khiến hấn không khỏi thấy nguy hiểm. Tốc độ quá nhanh hấn chỉ có thể né tránh sang một bên.

Yêu nhân này vẫn đứng bằng hai chân, di chuyển lúc giống người lúc lại giống báo thật khó mà đoán định được thế công. Liên tiếp mấy hồi hấn chỉ biết né tránh, cứ mỗi lần như vậy, đám yêu nhân lại ồ lên dường như rất chán ghét việc hấn né tránh liên tục mà không trả đòn

Đây đúng là mèo vờn chuột mà, ai là mèo ai là chuột cũng đã thấy rõ rồi. Nhưng con mèo không bắt được đã có phần nôn nóng. Cả người như một con báo lớn vồ lấy tiểu Thất. Vẫn như lần trước hấn lách người né tránh. Nhưng lần này yêu nhân đã có chuẩn bị sẵn, cái đuôi của nó quật sang ngang đập vào mặt của Tiểu Thất làm hấn tối tăm mặt mày một lúc. Nhưng từng đó sơ hở là quá đủ cho yêu nhân tung ra một trào trời trước người Tiểu Thất

Thối lui liền mấy bước. Tiểu Thất đã nhìn lại thấy phần bộ da lông khoác bên ngoài đã bị cào một vết lớn. nhờ có nó mà vết thương hấn nhận phải cũng không lớn... nhưng chỉ cần tằm đầy cũng đủ huyết dịch tuôn ra ngoài

Từ khi hấn xuống tầng này đã phải ngưng khí hô hấp khó khăn nhằm không chế lại mùi của huyết khí vương vãi... Nhưng bị một trào thể này hấn không thể tiếp tục được nữa... hít lấy một hơi thật sâu Huyết khí phảng phất trong không khí theo đó cũng đi vào người hấn. Huyết khí của chính mình

Không gian bắt đầu chuyển dần sang màu đỏ. Âm thanh hai bên tai giờ chỉ nghe được tiếng ù ù. Đang là không khí náo nhiệt, tiếng hò reo không ngớt nhưng hấn lại cảm thấy im lặng một cách lạ thường, cứ như bản thân đang dần thoát khỏi cơ thể này vậy. Hấn nhìn lại đôi bàn tay cảm giác thật xa lạ vẫn chuyển động theo ý nhưng lại có cảm giác lằng lằng mơ hồ

“Ta lại sắp mất đi sự kiểm soát với cơ thể rồi sao”

“Xoạt ... xoạt”

Trước người của hấn lại thêm hai vết cào nữa. Bộ lông của Tử giác đầu đã rơi ra để lộ nhục thể của nhân loại. Lại bị trúng chiêu nhưng sao ta lại không cảm thấy đau chút nào

Huyết dịch bị hai vết cào nữa đã vương vãi ra khán đài. Tiểu Thất mở trừng trừng con mắt, cả người khuyu gối gục xuống nền võ đài. Từng giọt máu chảy ra sàn đấu, cổ họng hấn bắt đầu cảm thấy khô khốc như lần trước

“Không ...xong ...rồi“

Đôi mắt đỏ ngầu hấn lại lạc vào không gian chỉ toàn màu đỏ của máu cố gắng ngoi lên nhưng chẳng bao giờ lên được phía bên trên, không gian này lại giống như một đại dương khổng lồ, còn hấn đang chìm sâu ở dưới và sắp đuối sức

“Có phải khi ta không chịu được nữa thì phần người sẽ bị biến mất mãi mãi... ”

“Không... ta vẫn chịu được... ta vẫn có thể cảm nhận được mà...”

Trong không gian rộng lớn, hấn không bơi lên nữa, càng cố gắng bơi lên hấn càng thấy không gian xung quanh hấn càng rộng hơn và chẳng bao giờ đi lên đến bên trên bề mặt

“Ta còn Thủy Mặc Tâm Pháp nhất định ...có thể tìm thấy lối ra”

Hấn thôi cử động buông người chìm xuống phía dưới không gian đỏ ngầu

...

Tên lõi đài xảy ra dị biến. Tên được dùng làm trò tiêu khiển vốn đã gục ngã dưới sàn đấu. Nay đã đứng dậy ánh mắt đỏ ngầu vô hồn. Vết thương do ba vết cào gây ra nay đã ngừng chảy máu. Sắc mặt bắt đầu nhợt nhạt. Hàm răng nhe ra nghiêng nghe ken két

“ Hồng “

Hắn hồng lên một tiếng nghe vang vọng cả mấy tầng bên dưới và phía trên. Mấy tầng đó cũng bắt đầu kéo nhau ra xem náo nhiệt. Một kẻ bị thể lực buồn bỏ vớt đi làm đồ tiêu khiển giờ này đang phát ra bạo nộ. Hắn sẽ làm gì trước khi bị đem tới tòa tháp

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Tòa Tháp và giếng luyện hồn

Tiểu Thất đứng giữa lối dài hồng xong một tiếng dài,rút từ phía sau lưng Từ Nguyệt Phi Hoàn. Linh hồn hắn đang chìm trong Huyết Hải, những hành động này đều do vô thức như một loại bản năng nhưng bản năng này cũng có suy tính cứ như là một con người khác vậy

Không gian là đồ ngẫu qua đôi mắt của hắn, đôi lại thỉnh giác và khứu giác rất mạnh. Xác định được vị trí của tên yêu nhân lúc này lại đang lao đến chỗ hắn lần nữa. Hai cào vừa rồi gây thương tổn đủ sâu nhưng chưa tổn hại đến tính mạng. Lần này hắn chủ động dùng hàm răng để cắn vào yết hầu Tiểu Thất

Do hai lần công kích không bị phản kháng, lần này yêu nhân nửa người nửa báo có hơi chủ quan vỗ lấy hắn mà không hề lo phòng thủ

“Xoẹtttt...”

Tiểu Thất không né tránh, lẳng không xoay người chém xuống một đường đầy uy lực cắt dọc thân mình tên yêu nhân làm đôi. Đại não yểu nhược rơi vãi ra sàn đầu thành một bãi bầy nhầy. Hắn đưa tay móc lấy tâm mạch của tên yêu nhân rồi ăn mất

Diễn biến thay đổi qua nhanh,một kẻ ra tay như vậy mà lại bị thể lực kia ruồng bỏ đem ra làm tiêu khiển. Yêu nhân chiến đấu đã lâu, xuống được tầng này cũng trqari qua máu tanh chém giết nhưng ra tay đến mức đó thì đúng là thấy lần đầu. Hơn nữa chỉ là một chém đã cắt đôi được địch nhân

Mấy hành lang im lặng một hồi rồi lại ồ lên phản kích. Chỉ có Phá thạch Giác và tên phó thủ lĩnh Man Huyết Từ là có chút không được vui. Tên này mạnh như vậy sao lại ruồng bỏ. Có hắn ở trong thể lực thì chẳng phải là tốt lắm sao?

Thủ lĩnh Phá Thạch Giác lờm tên Man Huyết Từ dường như không hài lòng. Nhưng hắn chẳng thể chút giận lúc này vì phía trên lối dài. Kẻ bị coi là đồ Tiêu Khiển vẫn chưa dùng con bạo nộ, ăn xong tâm mạch của Một Yêu nhân nửa người nửa báo giờ có dấu hiệu càng điên cuồng hơn

Liên Tiếp Mấy Tên Yêu nhân to xác cùng thể lực với tên nửa người nửa báo tthi nhau lao ra vô đài. Đôi chân sau khỏe không cần phải đi qua dây xích, bọn chúng nhảy từ mép vực bay thẳng được đến lối dài. Nhưng chưa kịp chiến đấu thì đã bị Tiểu Thất dùng phi hoàn công kích ngay khi chúng chưa kịp đặt chân lên vô đài, thân thể loạng choạng rơi xuống phía dưới vực

Tiếng hú của chúng bị át lại bởi tiếng hồng của Tiểu Thất

Tiếng Hồng này còn kéo dài hơn cả lần trước. Mấy tên lính gác bắt đầu đề ý và cử vài tên đi xuống tầng dưới

Không đợi có kẻ khiêu chiến lao ra tấn công, Từ Nguyệt Phi hoàn trong tay nay đã nhuộm máu không ít yêu nhân. Minh văn trên đó tỏa ra một luồng tử sắc lập lòe trong không gian sáng và rõ hơn bao giờ hết.

“ Uỳnh... “

“Ầm Ầm Ầm”

Một hốc đá bị phi hoàn đánh sập, yêu nhân xung quanh dưới công kích khủng bố bị đánh bật sang hai bên, đá đổ ngổn ngang làm hành lang lúc này chột trở nên bẽ tắc

Hốc đá vừa im lặng lại rung lên một hồi. Từ trong đồng đồ nát, một đạo ánh sáng màu tím lại lóe lên, bay trở lại tay của Tiểu thất. Hắn tung người bắt lấy rồi nhanh chóng phóng ra một công kích khác, phi hoàn lần này bay tã hành lang với tốc độ cực nhanh, nếu bản thân Tiểu Thất tinh táo cũng không tin được phi hoàn lại có tốc độ nhanh như vậy, lướt qua nhục thể của mấy yêu nhân, các thể lực “ hóng hót” qua hai lượt công kích đi về, khỏi tên đã bị thương, có tên thì bị đứt tay chân, mất đuôi...

Khắp tầng năm bắt đầu nháo nhào lên, không phải là phản kích mà là hoảng loạn. Khi “ kẻ Tiêu Khiển” nhặt lại phi hoàn là một lần họ đối mặt với ác quỷ.. Ánh mắt đồ ngẫu thủ pháp dùng phi hoàn” múa” điên cuồng, hắn chỉ công chứ không có thủ. Đạo quang tử sắc lướt qua chỗ nào chỗ đấy lập tức có vài tên yêu nhân bị hạ gục

Thủ lĩnh Phá Thạch Giác thấy hắn nhỏ con hồi nãy còn có ý khinh thường,nhưng xem hiện trạng này xem ra đã đụng phải nhầm người. Có trách cũng chỉ trách được tên phó thủ lĩnh mách leo chuyện tên này ăn hôi, hắn đâu có ăn hôi. Thực lực của tên này đâu đáng bỏ ra với mấy thể lực tầng trên chứ.. Với chiến lực như này hắn có tư cách đi xuống thêm mấy tầng nữa không có vấn đề

Nhưng hối hận đã muộn, Tiểu thất trong lúc mất đi sự khống chế với thân thể, giờ này đã đánh giết tới đây. Hắn không còn nhận ra kẻ nào nữa, những kẻ cản đường hắn chỉ có một con đường chết thẳm. Tên nào tránh được công kích thì cũng chạy vào trong hốc đá, những tên gan lỳ hơn lao ra đối kháng thì làm gì có cơ hội chạm vào người của hắn

Đa số đã lui vào hốc đá, vừa để tránh đòn công kích vừa nhường đường cho Từ giác đầu đi tới để bắt con quái vật này. Bọn chúng tới nơi, Tiểu Thất đã diệt được mấy thế lực, càng giết càng thấy hăng máu. Lĩnh canh từ giác đầu có giáp và được dùng vũ khí, dường như cũng đã có trường hợp bắt tên điên như thế này

Bọn chúng chạy nhanh xuống Tầng năm mang theo Xích dài to bản chạy hùng hục tới chỗ có náo loạn. Từ chỗ của Tiểu Thất có thể cảm nhận được tiếng bước chân, những con chấn động từ hành lang truyền tới chứng tỏ số lượng Từ Giác đầu đi tới không dưới mười tên. Tên nào tên này đều to xác cả

Hành lang quá nhỏ và hẹp dùng phi hoàng không qua thuật tiện, Tiểu Thất tung người bay ra giữa lối đi. Không ngừng phát ra công kích vào cột đá, cột này đỡ cho nười vô đài, dường như hắn đang muốn phá hủy lối đi từ tầng 5 đến tầng mười. Phi Hoàn rất cứng, lại có vẻ dùng cả nội khí bên trong phi hoàn để công kích. Cột đá dù cứng mấy cũng phải mòn

Từ giác đầu vây hãm ở giữa, bắt đầu quăng dây xích lên bắt Tiểu Thất. Thân hình hắn bé nhỏ nếu bị trúng thì dây xích quá to chuyên dùng đối phó với mấy tên to xác nay cũng chẳng thể quấn nổi thân hình của hắn. Thay vào đó là quấn vào cột đá chỗ dựa của các lối đi

Tiểu Thất mượn lực dây xích đập lùi người về sau, phát ra công kích cực đại lên cột đá. Cộng hưởng với lực của mấy sợi dây xích. Năm lối đi phía bên theo đó mà bị kẹp sập xuống rơi xuống dòng nham thạch

Tiểu Thất cũng rơi từ tầng năm xuống tầng một, hắn đã kịp thoát khỏi dòng dung nham nhưng mấy tên từ giác đầu không kịp rời tay khỏi sợi xích thì không may mắn như vậy

Việc ồn ào không chỉ phải vài tên Từ giác đầu đến tầng 5, mà ở mấy tầng dưới cũng có lính gác đến chỉ viện để không chế bạo loạn.

Ngay khi tiểu thất vừa tiếp đất không lâu thì nhanh chóng bị vây lại” không chỉ là Từ Giác đầu mà còn là mấy tên yêu nhân, yêu thú ở tầng 1, mấy tên này chuẩn bị có được ma khí, chuẩn bị trở thành thuộc hạ của Ma Quân Vực chủ, thực lực đại tăng

Đang trong vòng vây, từ phía tầng hai lại thả xuống một tấm lưới bằng sắt chụp xuống người của hắn. Tiểu Thất có điên loạn vùng vẫy như thế nào cũng không thoát khỏi được tấm lưới này.

Kẻ gây náo loạn đã bị tóm, tổn thất lần này có vẻ lớn, các tầng nhanh chóng ổn định trở lại nhưng vô đài đã mất đi phân nửa, vài ngày sau mới có kiểu thi đấu khác hoặc chờ đợi sự sắp xếp của Ma Quân Vực chủ, còn các tầng còn vô đài thì vẫn tiếp tục như thông thường

Cuối cùng là vào được tòa Tháp chỉ là không phải hắn chủ động đi vào, hắn bị trói chặt bằng dây xích, gấn chạy vào thành của tòa tháp, nơi đây chính là lò mổ mà hắn vẫn tò mò bấy lâu nay. Địa phương làm bao nhiêu kẻ phải khiếp sợ. Bên ngoài giống như một ngọn hải đăng thông lên đến tầng 10, nhưng mọi hoạt động đều được xử lý ở tầng dưới cùng.

Thi thể yêu nhân bại trận chất thành từng đống, bên cạnh là mấy tên đao phủ đang không ngừng phân tách, chia thành từng khối làm đồ ăn cho mấy yêu nhân ở phía trên các tầng. Nhưng những kẻ còn thoi thóp, còn sống thì chỉ bị chặt đứt tứ chi, lưỡi và đôi mắt cũng bị móc ra đem đến một phòng đặc biệt khác. Nó sẽ trở thành thức ăn cho một loại không giống yêu nhân, chúng có nhiều đầu của yêu nhân phần thân thể được ghép lại với nhau thành một

Bọn chúng không có tay không có chân, chỉ được mấy tên từ giác đầu đồ thức ăn vào miệng. Đây là một cỗ máy sinh sản, những tên yêu nhân đấu với nhau để có được Ma Khí nhưng chúng đâu ngờ rằng ma khí sẽ không bao giờ tới tay, mà kẻ thừa hưởng lại là giống nòi của chúng với mớ thịt to lớn bất động ở đây

Sau khi làm xong nhiệm vụ “tế nhị” bọn chúng cũng không thoát khỏi hiểm cảnh, cũng bị chặt đứt chân tay, ném xuống một cái giếng màu đen? Đây là tầng cuối cùng, phía dưới là nham thạch đỏ rực, sao miệng giếng lại màu đen. Nó không phải là giếng thông thường, đây là cánh cửa vào lò luyện hồn.

Những kẻ bị chặt đứt tứ chi, mất đi ngũ quan, chỉ như một khối thịt bất động. Chúng sẽ được vớt xuống phía dưới cái giếng, cảm giác bất lực, không can tâm sẽ làm linh hồn không thể tiêu tán. Mang theo sự oán hận nguyện rửa tất cả những sinh vật chúng gặp phải

....

Đôi mắt, không cả thân người hắn đã bị nhuộm máu của yêu nhân, thân thể đỏ lôm không nhận ra thương tích, Hắn bị treo lên vách của tòa tháp đã lịm đi từ lúc nào. Linh hồn hắn trong huyết hải đã chìm xuống đáy sâu, khoảng không gian vô tận mà hắn nghĩ, bản thân đã rơi xuống bao lâu, không gian từ màu đỏ trở nên tối dần

Trong không gian tối đen, hắn nghe ra được giọng nói của hai nam nhân, phải, là giọng của nhân loại. Ở nơi này vẫn còn có người

“Hắn ta là con người ... Phải xử lý thế nào đây?”

“Một con người... ở trong Ma Vực ư...”

“Tên này đã bị nhiễm tro cốt của Ma Thú trong người... Hắn ta không khống chế được Ma Tính nên phát nộ, làm náo loạn Ma Vực phá hỏng lối đi”

Phía dưới cùng của tòa tháp, không gian đỏ rực của dòng nham thạch, làm hai bóng ánh phàm nhân nửa ẩn nửa hiện trông rất quý dị. Cả hai đều đội mũ chùm đầu chỉ để lộ ra cái miệng dài đến mang tai, nhưng đó không phải là tự nhiên, mà là cố ý làm cái miệng của mình rộng ra

Một thân ảnh cao lớn, một thân ảnh lại gầy gò dường như đã cao tuổi, lưng của hắn hơi gù về phía trước, miệng thì rộng nhưng lại móm mém trông càng quái gở hơn

“Một phàm nhân bị nhiễm ma tính... không có gì lạ. Sức mạnh nhục thể tăng lên vượt xa người thường, nhưng ở ma giới cũng đâu có so sánh được với mấy tên yêu nhân... Không cần giữ lại hắn”

“Nhưng một mình hắn làm rối loạn được cả tầng 5... chắc hắn có gì đặc biệt chứ”

“Đặc biệt... Hừ... chẳng phải vẫn bị chúng ta bắt được đấy sao... so với đám Ma Nhân mới thì cũng đâu đáng là gì cơ chứ. Với nòi giống của những tên yêu nhân mạnh nhất mà chúng ta có được, kết hợp với ma khí trong pháp bảo của Ma Thần... Ma tính của bọn chúng mới là vĩnh cửu... Dưới sự khống chế của Thiêu Hồn Thuật... Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ trở lại bên kia đại lục.”

“Vậy còn tên này?”

“xét cho cùng vẫn là kẻ bại trận, cứ như mọi khi cho hắn vào không gian luyện hồn... Linh hồn của một phàm nhân oán hận không thể siêu thoát, linh hồn bị tra tấn chỉ có thể chui vào pháp bảo của Ma Thần mà trú ẩn, một khi vào sẽ bị giam ở đó vĩnh viễn”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Giếng luyện hồn

Vừa có lại được cảm giác từ đôi tai, hắn cũng không hiểu rõ vì sao lại có thể nghe được. Hay là hắn đang ảo giác tự tưởng tượng ra những lời nói đó. Nhưng nội dung cuộc trò chuyện chẳng làm hắn an tâm chút nào, bản thân bị khóa chặt không thể thoát ra được, mà hai gã vừa nãy là ai, tại sao lại muốn chặt đứt chân tay của hắn, giếng luyện hồn là chỗ nào

“Không được... ta không muốn bị mất đi chân tay... không thể trở thành thức ăn cho kẻ khác được... Vận mệnh phải là do ta làm chủ... dù có chết cũng phải tự mình kết liễu”

Trong lòng hắn chợt nổi lên sự oán hận, trong thoáng chốc hắn muốn giết hết tất cả những tên ở đây. Giống như lần trước, nhưng kẻ mạnh luôn tự cho bản thân mình có quyền tối cao nắm quyền sinh sát người khác. Trốn tránh khỏi thế sự mà cũng không thoát khỏi vận mệnh... Ta mà thoát ra khỏi đây sẽ không để tên nào sống sót... Những kẻ ở trước mặt, Tiêu Dật Phong... Huyết Diện Hắc Y đường... Ma Môn...

Tiêu Thất khuôn mặt nhăn nhọt, đôi mắt đỏ ngầu. Hàm răng không ngừng phát ra nhưng âm thanh đay nghiến, gằn từng chữ

“Ta... Phải... mạnh... hơn”

Linh hồn chìm ở trong huyết hải, nay tự nhiên nổi lên phía trên. Một đại dương rộng lớn chẳng hề có bờ bến, phía bên trên khoảng không một quả cầu màu đen lơ lửng trên đầu của hắn, huyết khí đỏ rực từ huyết hải không ngừng trôi lên như bị nó hút lấy

Một âm thanh vang lên nghe xa xăm như ở một nơi sâu thẳm nào đó truyền về

“Trở thành kẻ mạnh... muốn giết mấy người đó... hãy tìm đến ta.... Ta sẽ ban cho ngươi”

“Ta phải đi đâu mới gặp được ngươi”

Không nghe tiếng trả lời, linh hồn của hắn đã thoát ra khỏi huyết hải, bay lên phía trên quả cầu màu đen một cách vô lực,

Bên trong tòa tháp

“Đem hắn đến chỗ đao phủ, sau đó vứt xuống giếng luyện hồn”

Linh hồn thoát khỏi huyết hải, hắn đã nhìn thấy lại được, nhưng không gian vẫn tràn ngập màu đỏ. Bản thân có thể cử động nhưng cảm giác vẫn rất mờ hồ. Hắn cảm thấy xa lạ với chính thân thể này. Đôi chân chạm nền đá nóng bỏng, tuy mơ màng nhưng hắn vẫn nghe ra được mình đang bị đưa đến chỗ mấy tay đao phủ, sắp tới sẽ bị mất đi chân tay

Tiêu Thất vùng vẫy chạy lao xuống cái giếng đen. Đang từ vô lực lại có thể dùng lại sức, tên từ giắc đầu không kịp ngăn hắn lại. Hai người thần bí cũng không khỏi ngạc nhiên rõ ràng tên kia đã vô lực bị họ treo lên đây nửa ngày, sao tự nhiên lại có thể cử động. Mà hắn lại chủ động nhảy xuống giếng luyện hồn

“Không sao đâu, hần bị trói đi xuống dưới cũng trở thành thức ăn cho đám Ma Nhân... Lòng này sinh oán hận, Linh hồn hần đã bị Pháp Bảo của Ma Thần lôi kéo, nên mới nhảy xuống đây...”

....

Pháp bảo ma thần ở trước mặt nhưng linh hồn của Tiểu thất bay mãi mà vẫn chưa chạm tới. Bên trong cái giếng là một không gian khác, khung cảnh chỉ toàn một màu đen xám. Nhưng qua đôi mắt hần tất cả chỉ là một màu đỏ ngầu không hơn không kém

Hần rơi xuống phía dưới thân thể trượt dài xuống phía dưới, hần đang nằm trên mấy thi thể khác, Mấy yêu nhân này chỉ có miệng là còn hoạt động được, nhưng phần lưỡi đã bị cắt đi, phát ra những âm thanh ừ ừ nghe thật khó hiểu mà không khỏi chua xót

Linh hồn của hần đang lơ lửng thấy cảnh này đột nhiên dừng lại. Đây là những yêu nhân ở phía trên, tứ chi bị chặt hết, phần còn sống được nhúng vào một dung dịch nào đó có thể cầm được máu nhưng chỉ làm bọn chúng khổ sở hơn, muốn chết nhưng không chết được

Chạm một chút nữa thôi thì hần cũng sẽ giống như mấy tên này. Chỉ có cách chờ chết, việc làm này hần đã từng thấy qua ở kiếp trước, hoàng hậu cũng có thủ đoạn tàn độc như vậy khi đối phó với mấy quý phi. Bà ta gọi những người như vậy là người heo. Chỉ có thể lăn lóc lóc. Nhưng ở trong bộ phim đó thi thể lại được cất trong cái chum đầy nấm kín mít, nhìn lại nơi này cũng không khác trong chum là bao, Chỉ là có nhiều “người heo” hơn... thi thể từ trên rơi xuống, chất thành một đồng cao.

Tứ chi bị trói lại bởi dây xích, Khó khăn lắm mới có thể đứng dậy. Thần trí mơ màng hần lao đảo đi về phía trước. Từ khi linh hồn thoát khỏi huyết hải hần không còn bị khống chế hoàn toàn mà lao tới làm những hành động điên dại, Có được nhận thức nhưng cũng chẳng thể dùng được công kích bằng nội khí.

Hần cứ như có hai con người ở trong một thân xác, chỉ khi hoàn toàn là một người thì hần mới phát ra được công kích, chứa ở trạng thái nửa này nửa kia thì còn yếu hơn cả một phạm nhân

Ở đây là một thế giới khác, chưa biết nơi này rộng lớn bao nhiêu, Tiểu Thất bị quả cầu màu đen lơ lửng ở phía xa thu hút sự chú ý. Quả cầu là trung tâm của không gian, Những linh hồn chứa đầy oán hận theo từng dòng chảy từ bên dưới chỗ hần đang đứng không ngừng bay lên bao quanh lấy nó rồi biến mất

Phía bên dưới là những Cự nhân đang xếp thành vòng tròn chờ đợi điều gì đó. Những cự nhân này đã giống với nhân loại dù vẫn còn đặc điểm chung là mọc sừng, cái đuôi đã tiêu biến bàn tay năm ngón, hàm răng vẫn rất đặc trưng, dài đến tận mang tai, làn da tím tái nhưng chẳng có vẻ gì là yếu ớt

Theo tiếng gọi của quả cầu màu đen, Hần đi tới mà chẳng có để ý xung quanh, vấp ngã rồi lại đứng lên đi tiếp. Vượt qua được những “người heo” hần đã tiến lại gần phía quả cầu

Cự nhân xung quanh rống lên vỗ lấy người Tiểu Thất mà giáng mấy quyền vào thân thể yếu nhược của hần. Hần không phòng thủ nên bị mấy quyền đánh cho tơi tả thổ huyết phun ra xung quanh, nhưng lúc này lại có cảm giác. Chẳng phải là thấy máu thì hần bị điên loạn sao. Hay do ta đã thoát khỏi huyết hải nên mới như vậy,

“Nào... hãy để bọn cự nhân giúp ngươi đến gần với ta...”

Âm thanh từ quả cầu phát ra, làm hần ngây người

“Giúp ư, giúp kiểu này thì ta sẽ chết mất”

“Đúng vậy... ngươi chết rồi mới có thể gặp ta? Chết rồi, âm hồn oán hận của ngươi mới có thể trở lại nguyên rủa những kẻ hại ngươi”

“Nguyên rủa... chỉ là nguyên rủa thôi sao... Ta còn chưa muốn chết... Ngươi lừa ta...? Mau cho ta trở về huyết hải...”

Tiểu Thất hét lên giận giữ, Quả cầu vẫn phát ra âm thanh bình ổn

“Nhục thể của ngươi sắp đạt tới cực hạn chịu đựng, không có cơ hội nào cho ngươi đâu, ”

“Hãy cho ta về huyết hải... có chết ta cũng không chết một cách yếu nhược”

Giọng nói vang lên rồi xa dần... Linh hồn hần lần nữa rơi xuống huyết hải. Thân Thể đang chịu xày xéo dưới gót chân đám cự nhân, chợt mở trừng trừng con mắt đỏ ngầu.

Hần chẳng cần cảm giác, chẳng cần nhận thức điều gì xảy ra. Hần phẫn nộ số mệnh cho con người bên kia của hần. con người bị nhiễm ma tính nhưng chiến lược và thủ đoạn ra tay tàn độc hơn,

Bàn Tay Tiểu Thất nắm chặt, đâm mạnh xuống nền đá, cả người hần bay ngược lên phía trên. Hần vận khí vào đôi bàn tay đến cực hạn, giáng một quyền vào đầu tên cự nhân gần đó

“Bịch”

Một âm thanh rõ to, đầu của cự nhân vị vỡ nát, huyết nhục xen lẫn với đại não văng tung tóe bắn lên cả mặt của hần. Đầu của cự nhân đầu phải mềm,

đỉnh một quyền, cánh tay của Tiểu Thất gần như vỡ nát, nhưng bản thân hắn chẳng hề nhận thức được

Mỗi công kích đều phát ra cực hạn, Cự nhân nhục thể cường đại cũng chỉ chịu một kích là gục, một phần vì mấy tên này vẫn chưa trưởng thành, chưa phát triển đến mức cao nhất. Nhưng cũng đủ cứng để hủy Tiểu Thất Tự hủy hoại thân thể của mình

Đôi bàn tay đã nhòe máu và cũng chẳng còn giống cánh tay nữa. Đám cự nhân thấy vậy đã bắt đầu tránh sang một bên, bọn chúng chưa hấp thu được Ma Khí từ quả cầu, chiến ý còn chưa đại định vẫn còn biết dè chừng trước kẻ mạnh

Cự nhân lui ra xa ma khí lần này có thể nhượng bộ cho người đối diện, Tiểu Thất thân tàn ma đại, khắp người chỉ chút vết thương, cơ thể bầm dập, đôi tay coi như đã bị gãy nát, Hắn thở dốc như người sắp tắt thở, ánh mắt đỏ ngầu nhìn lên quả cầu ở phía trên

“Cực... hạn...”

Bên trong quả cầu lại vang lên âm thanh

“Ngươi... ngươi làm như vậy thì được thứ gì cơ chứ...”

Tiểu Thất thờ phỉ phò

“Ta ... chẳng được thứ gì... Không... ta đã có thể tự quyết định mạng sống của mình”

“Thật nhảm nhí... ta nói cho ngươi biết... mạng của ngươi vẫn không do ngươi quyết định... Ngươi chưa đủ mạnh để tự quyết ở thế giới này”

Xung quanh quả cầu không khí ba động càng ngày càng nhanh, cả bầu trời như tạo thành một vòng xoáy ở bên trên quả cầu

“Ừnh...”

Một đạo khí màu đen, nhanh như chớp giáng xuống người của Tiểu Thất tạo thành một vũng lớn. Như bị sét đánh cả người hắn bốc khói đen nghi ngút, kinh mạch trong người hắn đã chuyển sang màu đen, chạy loạn trên khắp cơ thể, trong đôi mắt hắn giờ đã tràn ngập màu đen sâu thẳm, bên trong như có vô số oan hồn không ngừng gào thét

Tiểu Thất nằm đó, bất động trong không gian của Ma quỷ

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ma khí

Hắn đứng ở bên trong sau lưng là huyết hải màu đỏ, trước mặt là một mảng không gian màu đen như một con quái vật không ngừng lớn dần lên, thân hình của nhân loại thật nhỏ bé, có thể bị nó nuốt chửng bất cứ lúc nào

Tiểu Thất nhận thức được, nhục thể của hắn đã tổn thương nặng. Nếu vậy linh hồn của hắn đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết?

Tiểu Thất ngửa mặt lên khoảng không màu đỏ vô tận không khỏi thở dài một hơi, Nhớ lại quãng đường mà hắn đã đi qua trở lại thời điểm xuất phát nơi ban đầu, Xuyên không tới Bạch Thành làm một hạ nhân lặn lội chống rừng sâu, đến vùng tuyết trắng, cuối cùng lại chết ở một nơi chẳng biết là nơi nào

“Ta đã chết rồi sao?”

Từ bên trong không gian màu đen, truyền tới một âm thanh

“Ngươi tiến thêm một bước... ngươi sẽ là người của thiên cổ”

Tiểu Thất ngạc nhiên

“Nếu ta không đi tới... có phải là ta vẫn còn sống?”

“Ngươi không đi tới thì bóng đen sẽ nuốt chửng lấy linh hồn của ngươi, và ngươi cũng chẳng sống nổi”

Tiểu Thất cười buồn

“Đâu có gì khác.. kết quả vẫn là cái chết không thoát được”

Âm thanh lại vang lên

“Đúng vậy...đều là cái chết nhưng ... khác ở một chỗ, là ngươi đi vào hay bị nó nuốt chửng”

“Có điều gì khác biệt?”

Giọng nói xa xăm bắt đầu trầm ổn hơn

“Bóng đen trước mặt cũng giống như ma tính trong con người của ngươi... ngươi trốn tránh thì nó sẽ vồ lấy, khống chế cơ thể của ngươi. Nhưng ngươi chủ động đi vào thì khác, ngươi không phải kẻ bị động, ngươi có thể vùng vẫy, và còn có thể dành được phần thắng. Sử dụng được sức mạnh của bóng đen”

Tiểu Thất ngộ ra chút đạo lý từ những lời nói này

“Vậy ta càng cố gắng chống lại ma tính, càng muốn áp chế càng bị nó siết chặt khống chế hành động của bản thân? Không thể loại bỏ được ma tính trong người ư?”

Không gian chợt im lặng một hồi, nghe rõ từng hơi thở

“Loại bỏ?... Thực ra ma tính trong người ai ai cũng có...có kẻ dấu đi làm người tốt, nhưng ... hừ... tất cả chỉ là giả nhân giả nghĩa... vạn vật Thế gian làm gì phân ra tốt xấu, chỉ có nhân loại mới nghĩ ra thứ gọi là nhân nghĩa, chỉ có những kẻ mạnh tự áp đặt cho người khác... Chống lại hắc thì là xấu... theo hắc thì là người tốt.

Ngươi đừng quá cứng nhắc suy nghĩ việc làm của mình là tốt hay xấu...Ngươi thấy tốt chưa chắc kẻ khác đã nghĩ như ngươi”

Càng nghe càng thấy thâm thúy

“Điều này ta đã nghĩ tới... nhưng những việc mà ta làm. Nó phản ánh đúng con người của ta... Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”

“Khó dời... chứ không phải là không thể... Khi người còn cảm thấy mối nguy hiểm, thì ngươi vẫn chưa phải là ngươi thực sự. Con người của ngươi sẽ không phải vì bảo toàn mạng sống mà chạy đến tận đây”

Điều này không phải không có lý

“Ta chỉ là đi du ngoạn khắp đại lục mà thôi? Đâu phải là trốn chạy”

Không gian vô tận, tiếng cười của nhân vật thần bí làm tiểu Thất cảm thấy có gì đó không đúng

“Du ngoạn?...ta mới nghe thấy lần đầu... Ngươi đã đi được bao xa... ngươi thấy gì và ngộ ra điều gì? Ngươi chỉ biết đi mà không biết ngộ thì có đi khắp đại lục cũng chỉ là dậm chân tại chỗ.”

Tiểu Thất nhớ lại, hắc đã đi du ngoạn thật ư, Sao đi xa như vậy mà chẳng ngộ thấy điều gì? Bản thân ngộ tính quá thấp, hay là sai phương pháp. Không đúng, hắc dùng thủy mặc tâm pháp cảm nhận được khí của vạn vật vậy đâu phải là không ngộ thấy điều gì. Người này là ai sao lại nói những lời này với hắc. Ngh mấy đạo lý sâu xa này chắc cũng không phải nhân vật vô danh

“Người có phải là Ma Thần... Sao lại nói với ta những chuyện này?”

“Chuyện đó đâu có quan trọng... Chỉ là từ khi ta bị vứt bỏ xuống đây... Mới gặp một người biết dùng nội khí,”

Tiểu Thất ngờ vực,

“Thì ra là tàn hồn bên trong pháp bảo của Ma Thần, nhưng Mấy chuyện đó đâu còn ý nghĩa gì với ta nữa cơ chứ? Chẳng phải là cái chết thôi sao?”

“nếu là yêu nhân của đại lục là như vậy, nhưng ngươi có thể tu nội khí thì lại khác... vẫn còn con đường sống cho ngươi”

Tiểu Thất không nghe nhầm đâu chứ

“Ta vẫn còn có cơ hội sống?”

“Vậy ngươi biết phải làm gì rồi chứ?”

Tiểu Thất hít một ngụm khí nhìn vào khoảng không gian tối đen phía trước. Bước chân lên một bước, cả người hắc đi vào không gian tối đen, biến mất giữa Huyết Hải

...

Tiểu Thất mở mắt, đôi mắt hắc đã trở lại bình thường, không gian tối đen không phải do đôi mắt hắc, mà là địa phương này vốn chìm ngập trong bóng tối, Hắc đang nằm vắt vẻo trên một đồng xương của yêu thú,

Khuôn mặt hần nhún nhó, toàn thân truyền lại một cảm giác đau đớn. Hần chỉ cần rằng không hét lên một lời, đôi tay hần đã nhìn không ra hình dạng,

“Đây là đâu...? Ta vẫn còn sống?”

Trong không gian đen mờ, một âm thanh chẳng rõ phương hướng vọng tới

“Người đang ở chiến trường viễn cổ của Ma Thú”

“Chiến trường Viễn Cổ...”

Giọng nói có vẻ cảm khái, như đang hồ tưởng lại

“không phải...Chỉ là một góc của chiến trường... Nơi đây chất đầy thi thể của Ma Thú Viễn cổ... Thuở sơ khai khi đó kẻ thống trị đại lục chính là những yêu thú khổng lồ và Yêu nhân cường hãn. Nhân loại chỉ biết trốn trong hang đá, không dám lộ mặt ra ngoài. Nhưng nhân loại đâu chịu gò bó im như vậy, mấy ngàn năm sau một phạm nhân ngộ ra được pháp tắc dịch chuyển thiên địa học được cách công kích bằng khí súc sát thương còn ghê gớm hơn so với nhục thể của Ma Thú, dần dần càng có nhiều kẻ được truyền thụ loại bản lĩnh đó, liên tục đuổi giết Yêu nhân và Yêu thú về phía bắc, đại lục thuộc về nhân loại

Yêu Thú và Yêu nhân viễn cổ chạy về phía bắc lạnh giá không chịu được khí hậu nên lần lượt chết đi, chỉ còn mấy tộc có nhục thể nhỏ hơn thích nghi được nên mới có được địa phương là Yêu Giới đại lục, từ đó cũng bắt đầu sợ hãi nhân loại không bèn mảng sang bên kia.

Nơi này được Ma Thần thu lại vào không gian kỳ bí, Theo quả cầu chôn vùi tại đây”

Tiểu Thất vẫn có chỗ không hiểu

“Người là thần... sao lại thu không gian chiến trường viễn cổ làm gì cơ chứ?”

“Người không hiểu sao... Người là Ma Thần... Là một yêu nhân tu luyện Ma Khí. Nơi đây có nhiều thi thể phù hợp cho chủ nhân Ngộ ra pháp tắc của riêng mình”

“Vậy sau đó Ma Thần có đánh sang đại lục bên kia”

“có chứ... cũng đã đánh sang một trận, nhưng pháp tắc vận vật tuy có nhiều biến thể nhưng chung quy vẫn là một loại. Trùng hợp thay phía bên kia cũng có một vị đạt cảnh giới hóa thân. Hai bên giằng co mấy năm rồi đâu lại về đấy, kết quả cũng chẳng thay đổi. Sau đại chiến thì người đã phi thăng lên Thần Giới bỏ qua tranh đấu.”

Những lời này hần đã nghe qua, tuy cách diễn đạt khác nhau nhưng đều có ý là bỏ qua chuyện thị phi, bỏ qua thể sự. Tiểu thất như quên đi cơn đau nhức thể, lắc đầu cảm khái

“Cả đời tu luyện cuối cùng lại buông bỏ tất cả... Thần giới có gì thú vị?”

“Thần giới ta chưa có đặt chân đến, nhưng ta có biết... Thần có thể lật bàn tay phát hủy cả đại lục hay không? Nói là buông bỏ nhưng xem ra là bỏ nhỏ tranh lớn... Hỗn Độn giới quá bé nhỏ không đáng để họ tranh đấu”

Không đáng để tranh đấu? đại lục rộng lớn như vậy mà trong mắt bọn họ lại là nhỏ sao. Điều này chưa thể xác minh được thực hư, một phạm nhân như hần vẫn chưa đủ trình độ bàn luận về nó.

“À.. Nơi này bị lãng quên nhưng sao ta không thấy như vậy, phía bên ngoài có rất nhiều yêu nhân biết đến sự tồn tại của pháp bảo Ma Thần, bọn chúng tìm đến sức mạnh từ Ma khí. Tại sao một pháp bảo của thần lại bị vứt bỏ ở một nơi như vậy”

“Người cũng biết đến sự tồn tại của Thần...Chỉ tiếc chủ nhân của ta lại là Ma Thần, pháp bảo mang quá nhiều Ma Khí, khi phi thăng lên thần giới đã vứt bỏ, ta ở nơi này... Ta những tưởng sẽ bị bỏ quên tròn vùi dưới đại lục của Yêu giới, Nhưng lại có người dùng đến, bọn chúng có được bí pháp không chế linh hồn thao túng được đám lâu la đó”

Đám cự nhân đó là đám lâu la ư?

“Bọn chúng có ma khí, thực lực đại tăng... sao lại gọi là đám lâu la được?”

“Ma khí... đó là ma khí ư?... những thứ đi vào cơ thể bọn chúng chỉ là một mớ linh hồn, vì oán hận mà không tiêu tan. Đi vào được bên trong cơ thể sống chỉ là nó hóa điên, hiểu chiến thích phá hoại. đâu có gì đặc biệt”

Tiểu Thất vội nhớ đến khoảng không gian đen tối hần đi vào

“Vậy bên trong cơ thể của ta...”

“Đó không phải là linh hồn... đó là chỗ ma khí còn lại bên trong pháp bảo. Nhục thể của người đã bị hủy hoại, nhờ ma khí nên người mới kéo dài được mạng sống đến bây giờ”

Tiểu thất sờ soạng lại cơ thể, Thân thể tổn thương nặng mà vẫn còn sống khiến hắn không khỏi trợn mắt không tin được, nhưng sao cơ thể hắn không cuồng phát bạo nổ, ngược lại rất tỉnh táo

“Chỉ khi ngươi dùng khí ma tính mới phát tác... còn bình thường thì chẳng đả động gì đến ma khí”

“Ta có thể khống chế được ma khí... Tại sao ngươi lại có ý truyền ma khí vào người của ta, kéo ta về từ cõi chết”

“Ma tính trong người phát tác, xu hướng là hiếu chiến và phá hoại. cũng giống như bóng đen mà ngươi đi vào, chỉ cần trong đầu ngươi cũng nảy sinh sát ý thì tự nhiên sẽ hòa lẫn vào nhau. Linh hồn lực của Ngươi đủ mạnh sẽ không chế được ma tính”

Nảy sinh sát ý... đúng là trước nay hắn ít khi nảy sinh ra sát ý. Khi ma tính bạo phát hắn chỉ muốn áp chế lại. Thì ra càng cố gắng kiềm chế thì hắn lại càng dễ bị ma tính nuốt chửng

“Chỉ cần thuận theo thôi sao...”

“Chính vậy... Ta thấy ngươi có khí chất của một cường giả... nhưng chỉ khi ngươi bị dồn đến đường cùng mới lộ ra. Những kẻ như ngươi sống rất dai, rất phù hợp cho tu luyện Ma Khí”

“Luyện Ma Khí...?”

“phải... ma khí cũng là khí nhưng không được người khác xem trọng, ngược lại còn bị bài xích. Kẻ tu ma khí thường bị săn giết... Nhưng bản chất của Ma Khí lại là nguyên thủy nhất và cường đại nhất. Ngươi ở nhân gian đã lâu chắc có quan sát trời đêm... lưu tinh là linh khí còn xung quanh nền đen lại là Ma Khí. Như vậy ngươi đã hình dung ra rồi chứ”

Tiểu Thất nhìn ra xa, ánh mắt hiện ra vẻ quyết tâm

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tu luyện Ma khí

Tiểu Thất chẳng còn đường lui, hiện giờ hắn đang sống dựa vào ma khí, nếu không có chúng thì hắn đã chết cách đây mấy ngày. Những đường vân màu đen trên khắp cơ thể hắn như những chùm rễ cây, xuất phát từ hình xăm tọa đi khắp cơ thể. Nhưng đối với hắn, hình xăm này không còn gì nguy hại đến hắn nữa, nó cũng từ màu đỏ đã chuyển về màu đen.

Ma khí là khí từ nguyên thủy, đặc điểm ra sao, tu luyện như thế nào. Luyện xong sẽ ra hình dạng gì hắn vẫn chưa rõ

“Cùng là khí nhưng tại sao lại chia ra linh khí và ma khí? Tu luyện ma khí thì phải làm thế nào”

“Linh khí là những khí lấy từ khí của thiên địa nó còn có thể chia theo ngũ hành tùy từng đặc tính, còn ma khí là khí được lấy từ những sinh vật đã chết, Linh khí lấy từ thiên địa là cái hữu hạn, vạn vật sinh sôi và chết đi, ma khí lấy từ chúng là thứ vô hạn”

Nói qua nói lại một hồi, Tiểu Thất thấy khó hiểu

“Ma khí là vô hạn nhưng sao lại ít người tu luyện, vì sao lại coi trọng linh khí hơn là Ma Khí? Có phải tu ma khí thì không khống chế được thân thể”

Tàn hồn bên trong pháp bảo nói

“Đạo cao một thước thì ma cao một trượng... Ngươi cứ hình dung ánh sáng là linh khí, thì bóng tối là ma khí, ánh sáng đi đến đâu ma khí sẽ tàn lụi đến đấy nhưng nó đi qua thì lại khôi phục lại như cũ. Nói như vậy không phải là Ma khí yếu hơn linh khí... Mạnh hay yếu là do người tu luyện. Nó tùy thuộc vào linh hồn của ngươi có đủ mạnh để chiến thắng phần ma tính không bị nó cắn nuốt. Nếu có thì ngươi càng mạnh, nếu không ngươi sẽ biến thành một ác ma chỉ biết tàn sát sinh linh tăng cường ma khí cho cơ thể... Ma khí trong người có thể nhiều nhưng bọn chúng không thể nào đạt đến tầm sức mạnh cao hơn”

Đã có chút thông não, Tiểu thất cảm khái

“Vậy là do những người tu ma khí không làm chủ được bản thân hóa thành ác ma... cho nên nhìn từ bên ngoài mới cho rằng đó là tà đạo”

Ngừng một lúc tiểu thất hỏi

“Vậy ta tu luyện ma khí rồi dừng lại không tu nữa có được hay chẳng?...Hay tu ma khí đều sẽ điên cuồng mà tu luyện đến khi đánh mất bản thân mình”

Tàn Hồn bên trong pháp bảo trả lời

“Như ta đã nói... Việc có chiến thắng được ma tính trong người là linh hồn của người có thắng được ma tính trong người... Tu luyện càng lâu ma tính càng lớn... và nên nhớ khi đó linh hồn của người đã dung nhập vào ma tính, người hãy tự hỏi xem, khi bản thân mình đã động sát ý thì người có cách nào dừng lại...”

“Nhưng không động sát tâm thì chẳng phải sẽ bị ma tính nuốt chửng sao... Chuyện này sao mà khó hiểu vậy?... chẳng lẽ còn có một cách nào khác?”

“Tu luyện ma khí thì dễ... không chế được bản thân mới khó... Có được sức mạnh mà bản thân không thể làm chủ thì tu luyện làm gì... Giờ thì hiểu vì sao ít người tu luyện ma khí chưa?”

Tiểu Thất gật gù đã hiểu những lời nói vừa rồi. Nhưng hiện giờ hắn đã dùng hết linh khí trong khi đánh với đám cự nhân, giờ nơi này chỉ toàn là xác yêu thú lấy đâu ra linh khí

“Liệu một người có thể vừa tu ma khí vừa tu linh khí... nó có bị bài xích hay không?”

“Ý của người là vừa là thần vừa là ma...ta cũng chưa có thấy ai như vậy... nhưng nếu có thì đó không thể là một nhân loại như người... Người đó phải có thân thể rất đặc biệt khác xa nhân loại mới chịu được”

Thân thể khác xa nhân loại?... Tiểu Thất chợt nhớ đến một việc

“Nếu một nhân loại lại có tâm mạch ma thú viễn cổ thì sao?”

Tàn hồn lặp lại một lượt rồi trả lời

“Tâm mạch ma thú viễn cổ trong thân xác của một phạm nhân... Người có tâm mạch ma thú viễn cổ trong người...?”

“Không phải là ta... trước đây có người định dùng thân thể này làm nhục thể để cấy ghép tâm mạch ma thú viễn cổ”

“Vậy sao... tâm mạch ma thú mà ghép vào được nhục thể nhân loại... Thế thì chắc là ma thú vương cấp trở lên thì may ra miễn cưỡng phù hợp... nếu như vậy thì kẻ đó có thể vừa là Thần vừa là Ma như người nói”

Tiểu Thất gắng hỏi

“chẳng phải chiến tranh thần và ma thời viễn cổ đã kết thúc rồi ư? Sao vẫn có được một ma thú viễn cổ xuất hiện được?”

“Vậy là do người không biết được cuộc chiến thời đó như thế nào... người có tin đấu khí giữa Thần và Ma Thú viễn cổ có thể xé rách được cả không gian? Ta nghĩ là có một số ma thú bị cuốn vào lỗ hổng rồi biến mất.. Về sau nếu có cơ duyên sẽ thoát ra được.”

Nửa Thần nửa ma... nếu hắn làm kẻ bị hiến tế và bị tóm được liệu có được như vậy, hay bản thân sẽ chẳng còn là chính mình. Chuyện này đã qua rồi, giờ hắn chỉ biết bản thân sẽ tu luyện Ma khí để sống tiếp mà thôi. Có ra được đây hay không còn chưa biết

Tiểu Thất đảo mắt, quay người nhìn xung quanh chẳng thấy một nơi nào gọi là lối ra ở đây. Tuy đã thoát khỏi dây xích trói nhưng Cơ thể lại bị thương tương đối, tâm trạng có phần đi xuống

“Làm thế nào mới thoát khỏi nơi đây?”

“Đến khi người muốn đi thì đâu đâu cũng là đường đi ra ngoài”

Muốn đi thì đâu đâu cũng là đường đi... câu này nghe quen mà hắn cứ hỏi mãi. Ngồi lại suy nghĩ một hồi dài,

“Cảm ơn đã giữ lại mạng sống cho ta”

Tàn Hồn cười dài nhưng nghe có cảm giác khá buồn

“Cảm ơn... nơi này không có ơn nghĩa... và thế gian cũng chỉ con người mới có khái niệm đó... Ta giúp người đơn giản là ta muốn như vậy... ngàn năm qua đi mới lại nói chuyện với nhân loại. Người là người đầu tiên có thể tu khí mà ta nói chuyện sau khi bị vứt bỏ”

Vậy là hắn lại nghĩ quá nhiều rồi thế giới này đơn giản hơn đại lục bên kia, mạnh được yếu thua, chẳng có nhân nghĩa vì nơi này làm gì có “nhân” chỉ toàn là “yêu” và “thù”. Tiểu Thất cười tự cười chính bản thân mình, có phải vẫn câu nệ tiêu tiết ở một nơi chẳng cần đến nó. Hắn không thể tự do nếu cứ giữ mấy lễ tiết như vậy

“Người có bản lĩnh sao không đi ra ngoài... yêu giới cũng có thể có kẻ biết nói chuyện? Đám cự nhân xuống đây? chẳng lẽ không nói chuyện gì sao?”

“Bọn chúng muốn có ma khí nhưng đâu có biết dùng... lấy oan hồn oán hận thì có vẻ đúng hơn... chúng muốn vậy thì ta cho... trong mắt của ta đám lâu la đó chẳng bao giờ đạt được sức mạnh của ma thú viễn cổ... Nhưng hai tên nhân loại bên trên tồn không ít tâm sức đem lại nhiều oan hồn như vậy ta cũng cho bọn chúng tội tại nguyên”

Nhân loại?... Khả năng thu tóm linh hồn đám cự nhân... xem ra là hậu nhân của huyết tộc. Vốn tưởng tìm được chúng có thể tìm ra cách hóa giải, nhưng

xem ra không tìm được gì rồi. Ma Hấn cũng đâu cần phải loại bỏ ma tính, vốn dĩ nó không thể loại bỏ. Bọn chúng có bí pháp không chế linh hồn, không chế được ma tính. Vậy thì ta cũng có thể

“Làm thế nào để luyện linh hồn để chiến thắng được ma tính”

“Luyện linh hồn... đó là điều hiển nhiên với kẻ tu ma khí... Noi này còn được gọi là giếng luyện hồn... và nơi tu luyện chính là bên trong pháp bảo của Ma Thần... nếu linh hồn của ngươi có thể vào đó chịu tra tấn mà trở ra thì ngươi có thể tiếp cận với thực lực linh hồn của Thần... Nhưng nên tu luyện song song... ngươi tu khí quá hạn mức thì đánh mất kiểm soát thân thể... luyện linh hồn trước trong khi thực lực ngươi không có thì linh hồn ngươi cũng tiêu tan”

Nghe cách tu luyện này sao mà nguy hiểm, cứ sẩy chân là có thể bị vong mạng, mất đi chính mình.

“Linh hồn của ngươi khá mạnh, tạm thời cứ tu ma khí cho đến khi cơ thể hoạt động bình thường. Khi nào muốn luyện linh hồn, hãy tìm đến ta... Giờ ta phải đi truyền “đạo” cho đám lâu la rồi. Quá nhiều oan hồn ta giữ cũng không được”

....

Âm thanh từ đó vắng lặng, Tiểu Thất bắt đầu tu luyện, trước hết là khôi phục được thương thể. Sau đó tìm đường đi ra ngoài, giờ hắn đã biết cách không chế được Ma Tính không còn lo ngại nữa, Linh hồn hắn đã bị kéo ra khỏi huyết hải giờ thấy máu cũng chẳng còn phản ứng. Hắn đi vào khoảng không gian màu đen, từ giờ hắn động sát tâm thì ma tính cũng sẽ phát tác, còn không chế được hay không là do linh hồn của hắn có đủ mạnh để làm chủ không gian màu đen hay không

Nén cơn đau thể xác, hắn miễn cưỡng ngồi xếp bằng trong bóng tối, xung quanh đầy rẫy xác yêu thú, yêu nhân, Ma Thú Viễn cổ, một mùi tanh nồng xông vào người của hắn, nhưng thân thể hắn giờ đã tàn tạ chẳng có thuần khiết gì nữa, những mùi này cũng nhanh chóng quen dần

Ma khí cũng là khí, Tiểu Thất nhắm mắt dưỡng thần... vận dụng Thủy Mặc Tâm pháp cảm nhận và hấp thu luồng khí bên ngoài. Xung quanh hắn toàn là thi thể ma khí bốc lên rất dày đặc, hơn hẳn hẳn lang thang đi thu thập linh khí một năm trời. Từ khi luyện Băng Phong Kết ấn kỹ xảo hấp khí và dẫn khí đã thành thực rất nhiều

Từng luồng khí màu đen cứ như vậy mà nhập vào Thân Thể của Tiểu Thất, chạy qua cơ thể hắn tích tụ ở trong mọi ngóc ngách trong người, cơ thể hắn cũng đã khôi phục dần dần, nhưng phần huyết nhục bị mất thì không có khôi phục lại như cũ, Những chỗ bị thương làn da chuyển sang màu đen, người của hắn khắp nơi đều lấm tấm những vết đen kéo dài chạy theo các mạch máu

...

Tốc độ và số lượng khí đi vào cuộn cuộn làm hắn kinh hãi, cứ ngồi ở đó tu luyện qua mấy ngày, mấy tháng hắn chẳng đếm được thời gian, nhưng cũng rất lâu ngồi bất động ở đó. Núi thi thể của yêu nhân lại được thay mới mỗi ngày, những “người heo” rơi cùng ngày với hắn giờ đã hóa thành xác khô, trở thành thức ăn cho đám cự nhân

Cự nhân nay đã phát triển đầy đủ to hơn trước, nhục thể đã săn chắc rất nhiều. Sau lưng vẫn còn ấn ký mặt quỷ màu xám, “tác phẩm” của hai gã huyết tộc ở trên, nhờ đó chúng mới thu nạp được linh hồn và hành động của cự nhân. Chuẩn bị cho ngày trở lại Băng Phong bên kia đại lục

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Luyện hồn

Tiểu Thất mở mắt thở ra một ngụm khí. Chậm rãi đứng dậy đưa hai bàn tay lên quan sát. Không gian tối đen nhưng hắn vẫn nhận ra thân thể của mình đã phát sinh nhiều dị biến. Một thân thể phạm nhân được chấp vá bởi ma khí

Hấp thu ma khí một thời gian dài nhưng vẫn không cảm thấy cơ thể đã khỏe lại, có phần khỏe hơn lúc trước, Nhưng hắn cảm thấy không gian màu đen bên trong cơ thể đã lớn dần, vì lo ngại vượt qua khả năng kiểm soát của linh hồn nên hắn dừng lại việc hấp thụ ma khí

Hắn muốn kiểm chứng lại sức mạnh của ma khí, cũng như xem cơ thể đã khôi phục hoàn toàn chưa. Tiểu Thất nhắm đôi mắt tập chung thính giác nghe ngóng, thăm xác định vị trí của đám cự nhân.

Thính giác linh mãnh hơn không ít, trước giờ hắn đi lại trên đại lục không sử dụng đến hiệu quả của thủy mặc tâm pháp, vì biết trước sẽ chẳng có thú vị gì nữa. Nhưng sau khi rơi xuống địa phương này hắn đã có nhiều thông tin mới. Và cách nhìn thế giới cũng chẳng còn biết như thế nào là đẹp... là hùng vĩ. Con người của hắn dường như đã thay đổi so với lúc đầu

Tiểu Thất đề khí dùng Thủy Mặc Tâm pháp đập lên những thi thể mà bay đi đến chỗ có cự nhân, tâm nhìn đen và tối nhưng hắn có thể xác định được vị trí

Còn chưa tới nơi hắn đã vận khí vào đôi tay. Cứ dùng khí là trong người hắn nổi lên sát tâm. Và ngược lại nổi sát ý thì ma tính trong người cũng cháy lên. Muốn dừng lại chỉ có cách đánh gục được đối thủ

Hắn hồng lên gây sự chú ý của đám cự nhân và giáng một quyền lên một tên gần nhất

“Bichchchch”

Cự nhân thân thể to lớn trượt dài về phía sau nhưng không bị ngã hay gục xuống sau một quyền. Thân thể của chúng đã phát triển đến trưởng thành nhục thể và gân cốt đã cứng và rất chắc, không còn như thời gian trước một quyền là nát cả đầu

Tiểu Thất không vì thế mà thấy thất vọng, hắn đánh một quyền mạnh cự nhân không chết, nhưng thân thể hắn cũng chẳng xi nhê, Nhục thể của hắn đã hơn hẳn lúc trước, vượt lên một tầng mới. dù sao ta cũng chẳng còn giống nhân loại

Tiểu Thất Cười đắc ý, đối thủ cũng phải mạnh mẽ thì hắn chiến đấu mới có hứng thú chứ. Có Ma khí chiến ý trong người của hắn bấy lâu luôn ở mức thấp nhất chỉ có chạy trốn nay lại dâng lên

Không có phi hoàn, nhưng hắn vẫn có thể ngưng ra khí. Hai tay đưa về trước mặt, lòng bàn tay úp vào nhau, đôi mắt hắn nhìn tên cự nhân khóa vào trong tâm mắt. Bàn tay của hắn bốc lên một làn khói đen chạy dọc từ vai ra đôi bàn tay

Bàn tay tách ra một phi hoàn màu đen không ngừng xoay tròn với tốc độ cực nhanh

“Tử Nguyệt Đoạn Hồn”

Phi hoàn màu đen theo chỉ pháp của hắn phóng nhanh về phía trước. Lâu nay hắn không dùng chiêu này, vì dùng nó sẽ là kích sát, giết đối thủ ngay lập tức. nhưng hắn chỉ luyện ra để phòng vạn nhất bản thân rơi vào hiểm cảnh. Chưa dùng để đối phó với cao nhân bao giờ nên chẳng biết mạnh yếu ra sao? Khi luyện tập thì sức phá hoại không bằng Tam Nguyệt Phá nhưng nó cắt đôi hồn đá mà chẳng làm nó vỡ vụn, công kích sắc bén, tấn công nhanh nên gọi nó là đoạn hồn.

Lần này sát ý nổi lên, hắn cũng đã liệu trước nên dùng luôn sát chiêu

“Xoẹt”

Một âm thanh vang lên rồi tắt ngấm. Thay vào đó là tiếng gào rú của đám cự nhân, Mục tiêu của hắn đã bị cắt đôi, làm hắn không khỏi mỉm cười. Đám cự nhân bạo nộ hắn lại càng thích thú, thoải mái mà tung ra hết ma khí trong người, theo từng đạo công kích

Đám cự nhân không hận mà cùng lao tới chỗ của hắn, thân thể to lớn cộng hưởng với nhau làm mặt đất rung chuyển, thời gian trước chúng còn nhỏ, đã đánh hắn tới tấp không có tàn hồn trong pháp bảo Ma Thần cứu hắn đưa sang nơi khác có lẽ đã thành thức ăn cho chúng, giờ to xác càng không thể tha cho Tiểu Thất

Thay vì bỏ chạy, khoe miệng Tiểu thất cong lên, trái tim hắn rung lên vì hưng phấn

Đôi bàn tay hắn mở ra, mỗi ngón chỉ theo một hướng, theo đó từng đạo khí màu đen ngưng thành hình ngọn lao

“Băng Phong Kết ấn”

Đạo khí vừa rời đi, bàn tay hắn chụp lại, ngọn tay đan chéo theo hình thù kỳ quái, thủ pháp này hắn nhớ lại khi Tuyệt Liên Tiên Tử dùng băng công kích hắn. . . cũng là như vậy thì phải. Thời gian tu ma khí hắn nhớ lại và thầm ngó ra những lời của Băng Phong lão tổ dạy cho hắn, không có hàn khí cũng được chỉ cần khí trong người hắn đủ mạnh ngưng được khí trong thời gian, có thể khóa chân được mục tiêu

Thân thể chấp vá nhưng nhờ đó mà hắn sử dụng khí theo mười ngón tay dễ dàng hơn. Nếu có thêm hàn khí thì hắn cũng có thể hóa băng được kẻ thù

Ngọn lao cắm xuống nhưng chỉ chặn được nhất thời, cự nhân quá đông và hung hãn. Tiểu thất cũng đâu hi vọng dùng chiêu đó để kết liễu, ít ra từ khí tu ma khí, mấy kỹ xảo chiến đấu tự nhiên được học dễ dàng hơn

Ma khí dồi dào, hắn thoải mái dùng mà chẳng lo nghĩ, không có Tử Nguyệt Phi Hoàn, hắn có thể ngưng ra vũ khí để sử dụng. cánh tay duỗi ra làn khói đen theo cánh tay ngưng ra hai phi hoàn màu đen

Song hoàn trên tay, tiểu Thất lao tới đối chiến với mấy tên cự nhân. Dậm chân một cái cả người hắn tung lên trên không, hai phi hoàn theo tay của hắn không ngừng xoay tròn như ốc xoáy lướt qua đám cự nhân

Huyết nhục bị tổn thương, đám cự nhân bạo phát nộ khí vây hắn ở giữa, bắt đầu nắm lấy tất cả mọi thứ có thể ném vào người hắn, Bọn chúng ngoài nhục thể cường hãn thì chẳng có công kích nào đặc biệt, Nhưng đứng ở giữa bị ném trúng cũng rất khó chịu

Tiểu Thất xoay người, phóng ra hai phi hoàn, ngay sau đó hắn ngưng ra ba khí hoàn khác quanh người

“Tam Nguyệt Phá”

Công kích này có sức sát thương trung bình nhưng khả năng phá hoại rất lớn

“Vù Vù”

công kích Tam Nguyệt Phá của hắn lại biến mất trong không trung. Trong một cái chớp mắt toàn bộ cự nhân cứ như vậy mà biến mất

Tiểu Thất đứng đầy đảo mắt nhìn quanh, vẻ mặt có chút khó hiểu. Một đám cự nhân sao cứ như vậy mà biến mất không một dấu vết được. Không có kẻ địch tâm trạng hắn bình ổn trở lại, kỹ xảo dụng khí như vậy tạm ổn nhưng chiêu thức vẫn còn hạn chế

Phi hoàn công kích từ xa, cận chiến không thực sự linh hoạt. Khi chạy trốn dùng thì được. chứ bây giờ đối chiến trực diện thì phải tìm vũ khí khác, hoặc phát triển thêm chiêu thức. Một chiêu thức dùng trong khi bị vây công

...

Tiểu thất thu hồi lại khí lực, đi về phía quả cầu. giờ đã tỉnh táo hắn đã cảm nhận được nơi này trông như thế nào... Giống như một ngôi mộ tập thể vậy đủ loại thành phần, Ma Giới Mộ Địa, chắc hẳn là một cái tên thích hợp

Tàn hồn đã từng nói, muốn luyện linh hồn thì gặp hắn.

Dùng linh hồn?... Có thể dùng phép di hồn bay lên đây? Tiểu Thất ngồi dưỡng thần, Cự nhân đã đi mất hắn không sợ kẻ làm phiền nhưng cũng ngồi ở một góc khuất mà di hồn bay lên phía trên

Càng đi đến gần cảm giác như bị quả cầu hút lại vậy, Đi thêm chút nữa liệu có thể thoát ra bên ngoài hay không, Nếu không thoát được thì hắn đang tự tìm cái chết

Đắn đo một lúc hắn quyết định bay lên thêm chút nữa. Quả cầu nhìn xa thì bé nhưng lúc này lại thấy vô cùng to lớn

Tiểu thất bị hút vào bên trong

“Ngươi đã đến rồi... Ta tưởng ngươi sẽ bỏ đi cơ đấy”

“Ta đến luyện linh hồn”

“Ngươi không sợ không thoát ra khỏi quả cầu ư?”

“Nếu ta nói ta bị hút vào thì sao?... Chẳng phải vẫn có người đi ra được ư”

Tàn hồn ngưng một lúc rồi nói

“Bị hút vào hay tự đi vào cũng vậy? đã đến đây thì linh hồn ngươi sẽ bị tra tấn... Ngươi vượt qua thì ngươi mạnh mẽ mà rời đi, ngươi bị khuất phục không qua được thì sẽ bị cuốn theo những linh hồn oan khuất kia rồi cùng bọn chúng nhập vào một tên lâu la nào đấy”

“Vậy sao... thể đám cự nhân sao lại biến mất rồi, chúng đi đâu?”

“Bọn chúng được đi xuống đây, nhằm lấy được ma khí, nhưng ta chỉ cho chúng âm hồn bắt tấn... giờ có được rồi thì bọn chúng được đưa trở về phía bên trên, chờ ngày trở về đại lục”

Thì ra là được hai tên hậu nhân huyết tộc đem đi rồi... làm thế nào mới ra khỏi đây. Ma thôi lo vấn đề trước mặt đã, linh hồn phải tôi luyện qua thứ gì

“Tu luyện linh hồn phải mất bao lâu mới có thể đi ra”

Tàn hồn lười biếng trả lời

“Ngươi sẽ phải qua tra tấn ngũ hành... đưa qua hỏa ngục, đến đất băng phong, chìm trong Hắc Hải, lôi điện tra tấn... và còn... Ngươi từ từ mà tìm hiểu.”

Xem ra còn nhiều nữa

“Nhưng ta có lời khuyên... đừng cố gắng chống cự, cố mà hưởng thụ đi... có thể giúp ngươi vượt qua. Còn thời gian thì ta không dám nói trước... vài ngày, vài tháng, hoặc là cả năm... Đường ra thì có một nhưng ngươi không nên buông tay mà đi sang hướng khác, lạc hướng coi như là thất bại”

Tiểu thất bước về phía trước chạm tay vào quả cầu. hít một hơi nhắm mắt đưa chân chìm vào bên trong

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Mộng ảo

Bước vào bên trong quả cầu như bước vào một không gian khác. Chẳng phải u ám, chét chóc như Ma Thú Chi Địa, Tiểu Thất bước trên con đường dài không thấy điểm cuối, không gian xung quanh không ngừng thay đổi đến chóng mặt

Một vòng xoay không gian mở ra hút hẳn đi vào bên trong. Tiểu Thất không vùng vẫy kháng cự. Thời khắc hắn bước vào quả cầu luyện hồn đã xác định thuận theo tự nhiên, chỉ có vượt qua được thử thách tối luyện linh hồn hắn mới an tâm được việc không chế ma tính trong người, thoải mái sử dụng ma khí mà không lo sợ bị mất khống chế thân thể.

Từ khi có được ma khí, trong lòng của hắn nổi lên suy nghĩ muốn hấp thụ nhiều hơn, muốn trở nên mạnh hơn. Ngọn lửa tham lam bắt đầu nhe nhóm trong người, thôi thúc hắn bỏ mặc sự nguy hiểm. Chỉ có tăng cường sự cường đại của linh hồn, hắn mới có thể hấp thu nhiều ma khí hơn nữa

Vượt qua vòng xoay không gian, hắn đi đến một khu vực bao quanh bởi những ngọn lửa màu đen, đang cháy nghi ngút ở phía dưới. Còn Tiểu Thất đang đứng xem kẻ với mấy oan hồn của yêu nhân, xếp thành một hàng. Bọn họ đang lần lượt đi qua cây cầu bắc ngang ngọn lửa. Đầu cầu bên kia là một cánh cửa không gian khác.

Những người chưa bước qua cầu thì im lặng không mở lời, chỉ khi đặt chân lên đấy mới bắt đầu nhăn mặt, nhe răng, kêu gào. Bước chân dần dần không vững và nhảy ra khỏi cây cầu, rơi xuống biển lửa ngùn ngụt phía dưới

Ngọn lửa nhân gian màu đỏ rực thiêu cháy thể xác, thì bên trong quả cầu, ngọn lửa màu đen thiêu rụi linh hồn. Từ những linh hồn còn rõ hình dạng khi rơi xuống biển lửa hóa thành đạo khí màu đen bốc lên phía trên. Những tàn hồn đó sẽ không bao giờ được siêu thoát và bị giữ lại bên trong quả cầu và chịu sự không chế của tàn hồn thần bí bên ngoài kia.

Sớm biết tối luyện linh hồn không có đơn giản, và đôi khi chẳng thua kém gì tối luyện thể xác. Nhục thể bị tổn thương có thể khôi phục lại qua vài tháng, nhưng linh hồn có thể là vai năm hoặc cả đời không thể khôi phục được. Tiểu thất nhìn phía trước đã không có bao nhiêu người vượt qua, kẻ đi sang được bên đó cũng chẳng còn đứng được, chỉ lê lét đi tiếp mà thôi

Rồi cũng tới phiên của hắn, đặt chân lên thành cầu, một cảm giác nóng rát ập đến truyền vào đôi chân làm hắn không khỏi nhăn mặt khó chịu. Nhiều lúc chỉ muốn bay qua bên kia, nhưng đây là linh hồn chẳng vận được khí, quả cầu này như có ma lực giữa linh hồn không bay lượn lung tung. Chỉ khi người không chịu được đau đớn, bỏ cuộc giữa chừng

Bước đi càng dài đến giữa cầu, Tiểu Thất nhận ra những người không chịu được lửa đen thiêu đốt đều đã nhảy xuống. Những người qua được đến đây đã quen với sức nóng của cây cầu. Nhưng nói đúng hơn là đôi chân của họ đã không còn cảm giác được. Không thấy nóng nhưng họ đi chuyển càng khó khăn hơn, không giữ được thăng bằng có thể trượt chân ngã xuống dưới.

Hắn là nhân loại, định lực khá hơn yêu nhân. Lại thêm tu luyện Thủy Mặc tâm pháp nên Tiểu Thất qua được cửa ải đầu tiên không mấy khó khăn

...

Bước qua cánh cửa không gian tiếp theo, mọi thương tổn dường như lại biến mất. Vẫn là con đường cũ nhưng xung quanh hắn chẳng còn bao nhiêu linh hồn của yêu nhân. Và thử thách lần này là Băng và Phong... Không rõ nguyên do gì mà lại có cửa ải như thế này. Băng phong ở Yêu giới đâu phải ít, Tiểu Thất đã ở vùng Bắc Phong một thời gian, lại qua Băng Phong Chi Cực nơi lạnh nhất cũng đã đi qua. Cửa ải này không quá khó khăn đối với hắn và các yêu nhân

Thuận lợi vượt qua ải thứ hai, không gian kế tiếp là lôi đình tối luyện. rồi lại bị chìm trong bể nước. Các thử thách chịu thống khổ về thể xác hầu như Tiểu Thất đã chịu qua, lần đầu khổ nhất chính là thiên Phủ Thành, khi hắn được đưa vào bể huyết thạch tối luyện nhục thể, lần đó có mấy con sâu cắn nát thân thể rồi tái tạo lại. Cảm giác như bị xé thịt hẳn còn chịu được nên mấy thử thách này ngoài trừ lửa đen thì hẳn không có chịu thống khổ nào quá sức

Nếu chỉ có từng đấy cửa ải thì có vẻ không ổn, các Yêu nhân không có qua được, chỉ có Tiểu Thất là vượt qua. Nhưng nếu qua lôi luyện mà bản thân chẳng cảm thấy tiến bộ thì linh hồn của hắn không hề mạnh lên so với lúc chưa đi vào

Qua rất nhiều cửa ải chịu tra tấn lần này hẳn, Bước vào không gian cuối cùng. Con đường đến đây là hết, không gian xung quanh lại đảo lộn chóng mặt như hồi hắn mới đi vào

“Đã kết thúc rồi ư?”

Nếu là như vậy thì Tiểu Thất hơi thất vọng, chỉ từng đấy không làm linh hồn của hắn mạnh lên quá nhiều, có chăng chỉ hơn một chút

Không gian xung quanh quay chậm dần rồi dừng hẳn lại

Trước mặt hắn Bạch Thành hiện ra, căn nhà phía dưới không hề xa lạ đối với Tiểu Thất. Đây là ngoại viện của Hắc Hồ Bang

“Chẳng lẽ ta đã trở lại Bạch Thành?”

Tuy trong lòng có chút hoài nghi nhưng miệng của Tiểu Thất khẽ cười, Quả cầu có khả năng đưa hắn về đại lục Quy Nguyên. Việc này làm hắn khó mà tin được, rõ ràng hắn đang ở một đại lục khác và hắn đang ở trong một quả cầu cơ mà

Nụ cười chợt tắt Tiểu Thất lắc đầu xua tan ý nghĩ đó

Đây chẳng phải là ngày đầu tiên hắn đến đại lục này ư. Trước mặt hắn là ... Tiểu Ngũ người ngồi trên giường không ai khác chính là Tiểu Thất của ngày hôm đó. Còn sự xuất hiện của hắn ngay lúc này giống như một linh hồn không ai nhận ra

Những sự việc diễn ra sau đó không hề thay đổi điều gì. Giống như đang xem lại bộ phim kể về chính Tiểu Thất vậy

Trước giờ chỉ hiện lại trong trí nhớ, nay lại nhìn thấy tận mắt, không thiếu sót một chi tiết nào. Mọi thứ rất chân thực, ở đó hắn thấy mình đi mua công pháp, qua hàng quán ăn chực chờ của lão lục, rồi còn Tiểu Hà, nụ cười hồn nhiên vô tư ngày nào giờ nhìn lại hắn vẫn cảm thấy bồi hồi. tự hỏi bây giờ muội ấy ra sao rồi. Có qua được kiếp nạn ngày đó

Tiểu Thất suy nghĩ miên man, rồi lặng im theo dõi tiếp. Vì sau đó có sự việc xảy ra, hắn cùng Ngô Diễm đi săn yêu thú, rồi hắn bị bỏ lại ... Giờ gặp hắc Tinh Báo chắc cho hắn bùng tay một cái cũng hạ được nó mất, nghĩ lại ngày đó cũng chật vật lắm mới giữ được mạng sống. ... Cũng ngay ngày đó gặp được Mộng Lăng

Thân ảnh nữ nhân lẳng không một chiêu giết Từ Phong Điều rồi quay lại xử Hắc Tinh Báo. Mấy ngày ở trong hang có lẽ là lần duy nhất hắn gặp nàng, khi nàng còn lạnh lặn. Ánh mắt của nữ nhân đa sầu đa cảm, nụ cười nhạt nhòa làm hắn động tâm, đây là người con gái hắn cảm thấy rung động cho đến bây giờ nhìn lại vẫn không khỏi bồi hồi. Ngày đó hắn nhìn chăm chú cũng không nhận ra ánh mắt của nàng con mang theo sự hi vọng, một thứ gì đó không dám chắc sẽ xuất hiện. Phải chăng nàng tu luyện để chờ gặp lại gã họ Liễu. Từ khi giảo thủ với nàng ở võ hội Bạch Thành, nàng kìm nén mọi sự đau khổ về thân thể, dung nhan, đan điền tổn thương để giáng cho hắn một đòn đầy uy lực. Một chiêu mạnh như vậy chỉ để thể hiện cầu may lọt vào mắt xanh của đám Trưởng Lão Cửu Huyền Môn, để được hội ngộ cùng gã họ Liễu.

Nàng vẫn còn nặng tình như vậy, tình ý của ta chắc nàng không thể nhận, nếu nàng nhận thì đã chẳng phải là nữ nhân mà ta để ở trong lòng. Ngày đó hắn phé đôi tay người trong mộng của nàng, không biết nàng có hận ta không nữa. Nàng và gã họ Liễu đã là một đôi, một người ngoài cuộc như ta, nàng có nhớ đến thì dù là oán hận, ta cũng chấp nhận

Và sự việc trọng đại làm thay đổi cuộc đời hắn” Nhận nhiệm vụ từ chỗ Tiêu Dật Phong đi thiên phủ Thành mang về hai đồ vật của Huyết Diễm Hắc Y Đường” ... Xem sự việc liên tiếp qua đi hắn không khỏi suy nghĩ, nếu ngày đó hắn không nhận nhiệm vụ thì sao? Nếu hắn không tu luyện công pháp thì sẽ như thế nào?

Tiểu Thất tự đặt ra vô số câu hỏi và xem nó thay đổi như thế nào đến bản thân mình. Thế rồi Tiểu Thất nhìn thấy hắn đi đến đại lục Yêu giới, đi xuống Ma Vực, và lại đi vào quả cầu luyện linh hồn. Qua các cửa ải và lại đến căn phòng này... Hắn bắt gặp chính mình đang nhìn vào không gian.. ở đó cũng lại hiện lên Bạch Thành vẫn là con người đó, nhưng sự việc xảy ra lại theo một hướng khác,

Nhìn theo không gian ấy, hắn thấy mình không tu luyện công pháp sống một cuộc sống của một hạ nhân, cam phận chịu khổ. Mà giờ nhìn lại thì hắn chẳng thấy khổ chút nào

Không gian cứ lặp đi lặp lại, mỗi lần hắn muốn thay đổi như thế nào thì không gian lại hiện ra một cuộc sống với diễn biến khác nhau, Hắn đứng đấy và thử tưởng tượng mình có thể kết duyên với một nữ nhân thì sẽ như thế nào... Vô vàn viễn cảnh mở ra nhưng đều có điểm chung. Dù diễn biến thế nào thì hắn đều gặp quả cầu, pháp bảo của ma thần. Để rồi từ đó lại thấy một số phận khác của mình

Quá trình hắn xuất hiện cho đến khi gặp quả cầu cứ lặp đi lặp lại. mỗi số phận dường như là mong muốn của hắn và qua mỗi lần nó càng táo bạo hơn làm Tiểu Thất vui sướng trong lòng, khi nhìn bản thân mình trong không gian không có thực, tại đó hắn được thỏa mãn mọi thứ

Chẳng biết hắn gặp quả cầu bao nhiêu lần, mà mỗi lần nó càng ngày càng to ra, cảnh vật, con người càng chân thực. Không phải sự thay đổi nào cũng làm hắn vừa ý, số phận hắn làm một quân vương, mỹ nữ tuyệt sắc vây quanh, Tiền Tài, quyền lực không thiếu... Người người kính phục hành lễ... Một cuộc sống hoàn mỹ. Giấc mộng đẹp mà bao gã nam nhân hằng theo đuổi. Nhìn nụ cười thỏa mãn của bản thân trong không gian trước mặt làm Tiểu Thất Tỉnh ngộ, không khỏi nhẩn mặt

Kiếp trước vốn là một người nhu nhược sống khép mình, hắn nhận rõ. Cuộc sống viên mãn này không thể có thật, những thứ này không thuộc về hắn. Một thứ tốt đẹp đến mức giả tạo

Nhìn lại đôi bàn tay chẳng chịt vệt đen, Tiểu Thất tự nhủ Đây mới là thực tại. Một người như hắn có thể có mỹ nữ vây quanh... được người người kính ngưỡng. Không thể đâu, không gian trước mặt là một con mộng ảo chẳng giống với con người của Hắn, Càng cố gắng sửa đổi hắn càng lạc lối trong thế giới mà mình tạo ra, càng sửa đổi hắn càng không nhận ra được con người thật của mình. Gã đang cười bên trong là một ai đó xa lạ... không phải là hắn

Hai tay ôm lấy đầu, Tiểu thất nhắm mắt hít thật sâu và tự nhủ “hắn không muốn thay đổi điều gì nữa”. Nếu cho hắn lựa chọn lại... thì hắn vẫn sẽ làm như vậy, cho dù hắn có trở thành một ác ma đi nữa... thì hắn vẫn là Tiểu Thất

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ma Vực Bỏ hoang

Tiểu Thất mở mắt ra, hần đã đi ra bên ngoài quả cầu

“Người đã qua được luyện hồn”

Giọng nói của Tàn Hồn pháp bảo làm Tiểu Thất cảm khái

“Ta vào đó được bao lâu rồi”

Tàn Hồn trả lời

“Chỉ bằng một cái chớp mắt mà thôi? Ngươi đi ra rất là nhanh đấy”

Ánh mắt đăm buồn Tiểu Thất nói

“Chỉ một cái chớp mắt mà.. ta cứ ngỡ mình sống được bao nhiêu kiếp rồi”

Tiểu Thất nói lần này là thật, tuy không rõ hần đi vào bao lâu, nhưng thời gian hần chìm vào một cảnh do chính mình tạo ra là không thể được, cũng may kiếp trước hần tự kỷ vào bản thân, mọi thứ qua tốt đẹp lại khiến hần không thoải mái, không thì đã chìm trong mộng ảo chẳng muốn thoát ra. Cửa ải cuối cùng là chống lại sự cám dỗ của bản thân, không đau đớn nhưng lại khó thoát.

Xem qua vô vàn mộng cảnh, lúc này Tiểu Thất nghi ngờ chính bản thân mình, có phải là do hần không có lý tưởng rõ ràng nên mới không bị cám dỗ mê hoặc. Vậy hần tu luyện công pháp là mục đích gì? Ngày đầu là để ngao du, nhưng về sau lại bị cuốn vào Ma Môn,. Việc này không phải do hần tự nguyện. Có người lợi dụng hần để sắp xếp một việc gì đó

Muốn thoải mái đi khắp đại lục thì thực lực hần đã có rồi, nhưng những kẻ đã lợi dụng hần, tàn sát Bạch Thành, đẩy hần trở thành kẻ thù chung của mọi người thì không có cách nào bỏ qua được.

Linh hồn Tiểu Thất không còn bị lực hút của quả cầu ảnh hưởng nữa, nên quay lại cơ thể không có trở ngại gì

Đứng dậy đi về phía đông thì thể cao ngút, phía bên trên chắc hẳn là chỗ ra vào. Bàn tay của Tiểu Thất nắm chặt. Ngày mà hần trở về Quy Nguyên Đại lục giải quyết đám người Ma Môn sắp đến rồi

Bước được vài bước hần ngược lên nhìn quả cầu nói lớn

“Ngươi có muốn ra bên ngoài không?”

Tàn Hồn Trả lời

“Chủ nhân để ta ở đây cùng với Ma Thú Viễn Cổ Mộ Địa... ta không có ý rời khỏi đây? Nếu được thì ngươi bảo bọn chúng đừng làm phiền ta nữa”

Tiểu Thất thờ một hơi dài, hiểu ý rồi bỏ đi.

Thượng Thủy Phiêu Vân hành, dùng nó thì Tiểu Thất không khó để đi đến đông thì thể chất thành núi, nhưng xung quanh chẳng có thi thể nào mới cả, hần đi xuống nơi này đã lâu, không lẽ họ đã dừng giết yêu nhân, yêu thú

Vận khí vào đôi chân, Tiểu Thất phi người lên trên, nơi trước đây là miệng giếng

“bịch”

Cảm thấy không ổn, Miệng giếng đã bị che kín lại rồi. Thảo nào không có thi thể nào mới. Đám cự nhân đó là đợt cuối cùng có được oán hồn trong cơ thể...

Tiểu Thất rơi xuống phía dưới, suy nghĩ một chút, rồi quanh chân hấp thu ma khí. Không gian này chỉ có một lối ra, mà nay lại bị chặn rồi. Phía dưới không có đất đá rơi xuống xem ra là bị ai đó bịt lại. Hiện giờ hần phải hấp thu lại một chút ma khí rồi xông thẳng lên trên

Linh Hồn đã qua tôi luyện hiện giờ có thể dùng ma khí thoải mái mà vẫn không lo bị Ma Tinh cắn nuốt

Nơi này nhiều thi thể như vậy không tu luyện thì hơi phí? Ma tranh thủ thời gian này tu luyện lại một số kỹ xảo chiến đấu mới được. Rất nhanh thôi sẽ ác đấu với đám người Ma Môn... Còn Tiên Môn nếu bọn họ xen ngang thì hần cũng không ngại

Từng luồng khí màu đen một lần nữa cuộn cuộn chạy vào trong cơ thể của Tiểu Thất, Một thời gian trước hần hấp thu một lượng lớn ma khí mấy ngày liền, mà giờ đây vẫn có thể hấp thu tiếp dường như chẳng có dấu hiệu chậm lại

Một thời gian sau

“Uỳnh... Uỳnh...”

Tiểu Thất đột lại mấy chiêu thức, những tiếng động hồi này là do hần phát ra công kích đánh lên lối ra. Thu nhiều ma khí như vậy, đánh ra vài đòn thật

khiến hắn cảm thấy thoải mái mà cũng thập phần khó chịu vì chẳng thấy động tĩnh gì

“Ngươi vẫn chưa đi sao?”

Giọng nói của tàn hồn lại vang lên, có lẽ chấn động vừa rồi làm kinh động thì phải

“Lối ra bị người khác che đi, giờ ta phải phá đường ra bên ngoài”

Về Mặt Tiểu Thất hơi đánh lại có phần khó chịu. Hắn không thể bị nhốt ở đây mãi được

“Ngươi không phá được nó phải không?”

Không thể không thừa nhận, hắn liên tục phát ra công kích mà không thể phá được làm hắn hơi buồn bực. Bên trên kia là thứ gì không biết nữa. Sức của hắn có thể đánh tan được một tảng đá cơ mà. Hay là ma khí công kích quá yếu

“Có ma khí trong người cũng phải biết cách sử dụng, mới có thể phát huy ra uy lực thực sự... Thay vì phát ra chương đánh phá... thì ngươi hãy ngưng khí thành một thứ gì đó thật sắc và nhọn... Theo ta quan sát kỹ thuật ngưng khí của ngươi cũng chỉ là biết sơ qua, chưa đạt được sự tinh tế. Ngưng ra được binh khí nhưng binh khí đó lại cũ và nát chẳng khác gì đồ bỏ... đem nó ra công kích nhìn có vẻ màu mè nhưng lại quá tốn sức, hiệu quả không cao”

Tiểu Thất nghe lại những lời này cảm thấy rất hợp lý. Hắn ngưng ra phi hoàn công kích thì chẳng thể chém nổi thân thể cự nhân, không phải nó yếu mà là hình dạng của phi hoàn ngưng khí không được sắc bén như Tử Nguyệt Phi Hoàn hắn vận không ít sức mà chỉ làm tổn thương huyết nhục cự nhân. Đến chiêu Tử Nguyệt Đoạn Hồn tuy cắt được cự nhân ra làm đôi nhưng hắn chẳng dám dùng đến lần thứ hai. Nó tiêu hao quá nhiều sức và ma khí

“Làm thế nào mới phát huy được uy lực tối đa của khí”

Vấn đề này Tiểu Thất cũng chưa từng để tâm, Hắn luyện khí là tự học, bắt trước Tiên Môn ngưng khí thành công kích mà chẳng hiểu rõ nguồn gốc cũng như mục đích thực sự của công kích bằng khí. Nhưng chiêu mà hắn học được để lòn đám yêu nhân hay mấy gã tu vi thấp hơn hắn thì được, chứ đối mặt với cao nhân thì họ chẳng để vào mắt

Tàn Hồn im lặng hồi lâu rồi chậm chậm giải thích

“”Ngươi tu khí để làm gì?”

Câu hỏi này hắn đã tự hỏi và tự trả lời rất nhiều

“Để bản thân mạnh hơn, để ta được tự do”

“Ngươi không hiểu được thế nào là mạnh... chắc hẳn cũng chẳng hiểu vì sao lại có nhiều người tu luyện điên cuồng đến vậy?”

“Mấy chuyện đó cần gì phải quan tâm, ta chỉ cần có bản lĩnh đi đến nơi mà ta muốn, làm những gì mà ta thích”

Tàn hồn cười dài vừa pha lẫn tiểu ý kèm với thương hại

“Phải? cần gì quan tâm cơ chứ... Nhưng thứ mà ngươi muốn, ngươi đâu có làm được. Ngươi làm được đã không đến đây? Đã không gặp được ta?”

“Ngươi nói cũng đúng”

Tàn hồn đắc ý

“Đương nhiên...Ngươi muốn tự do thì ngươi phải đủ mạnh, muốn biết mạnh hay yếu phải xem những kẻ cản đường ngươi là ai, họ mạnh hay là yếu”

Tiểu Thất im lặng lắng nghe lời nói của Tàn Hồn

“Ta không biết thời đại này, tu khí dùng để làm gì... nhưng thời viễn cổ, nhân loại tu khí, yêu nhân tu khí cũng chỉ muốn có được sức mạnh có thể làm biến đổi vận vật. Bản thân họ quá nhỏ bé trước sức mạnh của thiên địa luân chuyển...Pháp tắc mà họ ngộ ra giúp họ có thể dời non, lấp biển. Mới đầu là như vậy và nó rất đơn giản nên có rất nhiều nhân vật đã hóa thần... còn hiện giờ thì

Tiểu Thất tiếp lời

“Thiên địa chỉ có một, mà kẻ thấu hiểu lại càng nhiều”

“Đúng vậy cho nên mấy vị đã hóa thần đã tìm ra thế giới khác rộng lớn hơn... Và họ đã mang đi pháp tắc linh ngộ... để không còn xuất hiện thêm vị thần nào nữa tranh giành với họ.”

Vậy thì làm thần cũng đâu có gì là tốt,

“Thứ mà ngươi học... ngưng khí hóa hình... Công kích của nó so với khí dùng để di dời vận vật cái nào lợi hại hơn”

Chuyện này còn phải nói ư? rõ ràng là muối bỏ biển mà

“Nói vậy cho người biết tầm nhìn của bản thân mình đang ở đâu? Nhìn được càng xa thì người mới có thể tiến xa được”

Nhìn theo chiều hướng này, thế giới còn rộng lớn nhiều lắm.Đại lục mà hắn đang ở lại quá nhỏ bé mất thôi, nhỏ bé đến mức một vị thần chẳng thèm ngó tới

Khi hắn đứng càng cao thì nhìn được càng xa. Nhưng lúc này hắn lại nhìn xuống”Hiện giờ hắn vẫn đang ở ngưng khí giai đoạn, công kích chưa đủ sắc bén vậy thì hãy làm cho nó sắc bén” Với linh hồn đã mạnh mẽ hơn Tiểu Thất tập trung tối đa để ngưng ra một phi hoàn, chỉ cỡ lòng bàn tay nhưng cố gắng làm cho nó sắc bén hết mức có thể

Nhìn phi hoàn lơ lửng giữa lòng bàn tay, Tiểu Thất nhận thấy ngưng khí thành hình thì dễ nhưng làm cho nó đạt mức tinh chuẩn thì rất khó, phải tập trung cường độ cao trong thời gian dài mới tạo ra được. Chỉ có lần đầu là khó khăn, càng về sau khi đã quen với trạng thái đó thì thời gian tạo ra phi hoàn cũng sẽ nhanh hơn

Lại một thời gian nữa qua đi

“Ta đi đây”

Tiểu Thất đứng dưới lối ra, ngoảnh đầu nhìn quả cầu lần cuối

Không ai đáp lại hắn, Tiểu Thất đưa mắt nhìn lên phía trên, khóa chặt miệng giếng vào tầm mắt. Cánh tay phải duỗi ra một phi hoàn nhỏ bằng lòng bàn tay bắt đầu xoay tròn. Tiểu thất xoay người phóng phi hoàn lên trên

Càng tới gần miệng giếng phi hoàn xoay tròn dữ dội rồi to dần ra

“Uỳnh...”

Đất đá vỡ vụn rơi xuống, Tiểu Thất tung người đi lên phía trên. Ma khí trong người dồi dào hắn vận khí vào đôi chân chẳng mấy chốc đã xông ra ngoài trở lại chỗ tòa tháp ở Ma Vực

Nhìn lại miệng giếng, hắn thấy một khối đá lớn, loại đá màu đen nặng và cứng, To gấp hàng chục lần lối vào Ma Thú mộ Địa. Khối này chắc đến năm sáu cự nhân phải dùng sức mới khiêng vào được.

Điều làm hắn ngạc nhiên là tòa Tháp và cả Ma vực đã vắng vẻ đi rất nhiều. chẳng còn thế lực tranh đấu, Ngày hắn bị bắt rồi nhảy xuống giếng còn ồn ào đông đúc, nay chẳng có như vậy nữa. Chỉ còn nghe mấy chi chít của Tiểu Quý đang lang thang khắp các hốc đá tìm kiếm những gì còn sót lại.

“Đám ma thú đi đâu hết rồi, chẳng phải nơi này có ma khí thu hút bọn chúng sao?”

Nhưng phía dưới kia chỉ toàn cự nhân, giờ cũng đã biến mất. Không lẽ chúng nhận ra không hề có ma khí, thứ chúng nhận được chỉ toàn là oán hồn bất tán. Nơi này đã tồn tại gần nghìn năm sao có thể nói bỏ là bỏ đi ngay được

Tiểu thất ở lại dưới tầng một, đi dò xét một lượt. Từ Nguyệt phi hoàn ngày đó đã bị cướp đi mất, giờ này không biết đang ở nơi nào. Thứ đó là vũ khí đầu tiên của hắn không thể bỏ dễ dàng được. Tuy giờ hắn có thể ngưng thành vũ khí, nhưng không sử dụng thuận tay như Từ Nguyệt Phi Hoàn. Thêm nữa nó còn có khả năng hấp thu nội khí sau này còn dùng đến nhiều

Tầng một nhìn qua thì sơ sài nhưng thực chất lại rất rộng lớn. Từ chỗ tòa tháp có rất nhiều lối đi dẫn đến các phòng ốc khác, Tất nhiên không có gì tốt đẹp ở dưới này cả. Phòng gần hắn nhất là bàn mổ, chuyên dùng để “xử” thi thể yêu nhân biến chúng thành “ người heo” chả trách nơi này lại là nơi tạo ra ma khí. Thi thể chất đông đã thành xác khô, Cho thấy bọn họ đã bỏ đi khá lâu, ít nhất cũng chục ngày rồi.

Đi sâu vào bên trong vách vực, hắn nhìn thấy quái vật” cỗ máy sinh sản” họ là yêu nhân nhưng cơ thể lại được khâu lại với nhau thành một khối, tất cả đều là giống cái. Vậy ra đám cự nhân ở giếng luyện hồn lại là từ chỗ này mà ra... nhưng kẻ phía trên không biết sống chết lại thi nhau đi xuống phía dưới hòng có được ma khí, nhưng đâu ngờ bọn họ mãi mãi chẳng có được. Nòi giống của yêu nhân mạnh nhất sẽ có thể đi xuống giếng

Nhưng hồi ời! Làm gì có ma khí cho bọn chúng, tất cả chỉ là oán hồn bất tán mà thôi. Mà dù bọn chúng có mạnh lên thật thì cũng chịu sự khống chế của kẻ khác, hai gã hậu nhân của Huyết Tộc có thể thu tóm, kiểm soát linh hồn oán hận bên trong nhục thể, bắt chúng phục tùng. Tồn bao công sức bọn chúng định làm gì, tại sao lại rời đi, tại sao lại bịt lại miệng giếng không cho hắn thoát ra

Rời sang phòng kế là một lò rèn thô sơ, Huyền Thiết vẫn còn. Đây chắc hẳn là lò luyện vũ khí, giáp ngực. Nơi này là do con người tạo ra, chắc hẳn thời cơ trở về đại lục bên kia đã tới với bọn họ rồi sao? Như vậy là bọn chúng đã lên đường rồi.

Trong đồng nguyên liệu, Tiểu Thất tìm thấy phi hoàn của mình đang nằm đó. Có lẽ đám yêu nhân không biết được sự lợi hại của phi hoàn nên mới đem nó lại đây, định chế lại một bình khí. Cũng may là chưa bị bọn chúng làm nóng chảy, vẫn còn nguyên vẹn

Cầm lấy phi hoàn, Tiểu Thất đi tới căn phòng cuối cùng. Bên ngoài toàn là kho chứa vũ khí. Đa số là Thiết phủ nhưng đã bị chuyển đi gần hết, những thứ đó hắn không có bận tâm, căn phòng cuối cùng mới đang chú ý.

Căn phòng duy nhất có cửa đá. Bên trong là tài liệu một số đồ dùng của hai tên hậu nhân huyết tộc. Nơi này có những ghi chép bằng văn tự cổ mà hắn không thể hiểu được, đoán rằng đó là bí pháp khống chế linh hồn dùng để khống chế cự nhân. Trên đó còn có hình xăm mặt quỷ làm Tiểu Thất chú ý hơn cả

Xâu chuỗi sự việc với nhau, Tiểu Thất cho rằng, Huyết Diện Hắc Y đường của Ma Môn có liên quan đến Huyết Tộc, Có lẽ khi Bắc Phong xưa đuổi Huyết Tộc chạy nạn đi khắp nơi, và một trong số bọn chúng có đã đến Thiên Phủ gia nhập vào Ma Môn

Bên cạnh đó hắn còn thấy vô số Thủy Linh Châu và U Linh Bảo Giám, hai kiện đồ vật mà hắn mạng từ Thiên Phủ về Bạch Thành, tiếp tay cho bọn họ ‘làm càn’ ở Bạch Thành. Ngày đó họ dùng sâu độc, còn ở đây lại dùng oán hồn... xem ra hai đồ vật này có khả năng đặc biệt nào đó

Ngoài ra còn một số đồ vật linh kinh khác, nhưng Tiểu Thất chỉ xem qua rồi thôi, hắn thu lấy quyển bí tịch và hai kiện đồ vật, những thứ còn lại không quan trọng đem thiêu hủy hết.

Ma quân vực chủ có khả năng là một hậu nhân Huyết Tộc, Hắn đã dẫn đám cự nhân bỏ đi, vậy thì nơi này giờ là của Tiểu Thất. Với Thực lực hiện tại hắn đã không còn e ngại thế lực nào ở đây nữa, kẻ mạnh nhất đã rời đi rồi

Hắn sẽ xây lại một Ma Vực mới, Man Hồ nan địch quần hồ, dù hắn có mạnh thì cũng không thể chống lại được cả Tiên Môn hoặc Ma Môn. Đến Ma Thần cũng đánh ngang ngửa với một vị sắp hóa thần, còn Tiểu Thất vẫn chưa đạt đến trình độ như Ma Thần sao có thể chống lại, Tiên Môn chắc hẳn không thiếu cao nhân đệ tử đang ngộ đạo không xuất thế. Còn Ma Môn chắc cũng tồn tại một nhân vật có được Tâm Mạch Ma Thú viễn cổ, Dạng tu luyện nửa Thần nửa Ma chưa từng xuất hiện bao giờ, nếu kẻ đó mạnh lên e rằng sớm muộn cũng chạm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Tu sửa lại Ma Vực

Tiểu Thất kiểm tra lại đồ đạc, rồi một hơi phóng người lên khỏi Ma Vực, lâu ngày chưa ra khỏi bóng tối lần này hắn dùng hết sức tung mình lên không như muốn chạm đến bầu trời. Nhưng vẫn chưa đạt được điều đó, hắn chỉ từ đáy vực một hơi bay đến đỉnh dãy núi là dừng lại. Khoảng cách đó đâu có thấp nhưng Tiểu Thất vẫn thấy chưa vừa ý, hắn muốn một ngày nào đó có thể phá không mà đi, cảm giác đó mới thực sự thoải mái

Đứng im như một pho tượng, Tiểu Thất phóng tầm mắt ra xa tìm một vài yêu nhân xung quanh vực. Từ Giác Đầu, những tên to xác đã rời đi chỉ còn mấy yêu nhân gầy ốm cùng đám Tiểu Quỷ không ngừng đảo bói tìm kiếm mấy thứ đồ lặt vặt còn sót lại

Nhưng loài này không thể giúp được hắn quá nhiều, thứ Hắn Muốn Tìm phải là mấy tên to con có sức lực, mà mấy tên đó đã đi mất rồi, giờ phải đi tìm một tộc nào mới đem về Ma Vực, làm việc cho hắn. Tiểu Thất quay người về phía nam, nơi hắn gặp Băng Yêu... một kẻ sống lâu năm chắc hẳn biết phải tìm mấy yêu nhân to xác ở đâu, Vì nó mà tiểu thất đi xuống Ma Vực chịu khổ không ít, giờ thoát ra cũng phải tìm Băng Yêu “nhờ vả” một chút

Đại nạn không chết ắt có phúc báo, Suýt nữa bỏ mạng ở Ma Vực giờ hắn có trong người Ma Khí hùng hậu, thoải mái thi triển Thượng Thủy phiêu Vân Hành mà đi. Thay vì phải đạp Tuyết giờ này hắn tự ngưng khí làm bàn đạp, nhìn từ bên ngoài cứ như đạp không mà đi, vận nhiều khí như vậy mà hắn vẫn “du xăng” đầy nhanh cước bộ

Mái tóc dài bù xù thổi ngược ra sau hai tay dang rộng ra như tung đôi cánh nhỏ trong không gian mát lạnh, Đây đúng là cảm giác mà hắn mong muốn đạt được bấy lâu, Một mình Bay lượn trong gian rộng lớn. Mỗi tội đôi chân vẫn là đang chạy trên không

Trước đây mắt hai ngày mới đi tới, giờ chỉ dùng chưa đến một canh giờ là đã đến dãy núi cao, nơi Băng Yêu trú ẩn. Hình dạng Băng Yêu ra sao Tiểu Thất cũng chẳng rõ, nó chỉ là một yêu tinh có khả năng biến hóa, Tiểu thất dùng linh hồn nghe mất lướt qua một lượt

Tinh linh là thứ gì mà sao hắn lại không cảm nhận được. Còn Dãy núi này sao lại cao đến vậy, linh hồn hắn cũng không vượt qua được sang bờ bên kia là sao? Tiểu Thất có chút tò mò, tiếp tục tung người chạy dọc theo dãy núi đi lên phía trên đỉnh

Cảm giác như lúc hắn đi lên đỉnh con sóng ngăn cách Giữa Đại lục và Băng Phong Chi Cự vậy, nơi này còn dốc đứng là cao hơn nữa

Ánh sáng dần hiện ra, khoảng khắc hắn thò đầu lên cũng là lúc hắn nhận ra có ánh mặt trời buổi chiều tà. Nhìn xuống phía dưới làm Tiểu Thất không khỏi thốt lên “Dãy núi này như vậy mà lại che được cả ánh nắng của mặt trời, đứng là cao thật”

Điều đặc biệt hơn là phía bên kia của dãy núi, lại có thực vật xanh tốt đến lạ thường, tiếp giáp với biển qua những đụn cát trắng, nghe tiếng sóng rì rào chẳng khác nào một thế giới khác. Ranh rới giữa thiên đàng và địa ngục lại có thể gần cách bởi một dãy núi thôi ư?

Đứng thẳng người nhìn về phía chân trời, xung quanh chỉ là biển cả không thấy bờ. Cả người hắn nhuộm một màu đỏ của ánh chiều tà

“Cảm giác đứng ở đỉnh cao của Đại lục có phải là như vậy”

Tiểu Thất nhìn theo cho đến khi Mặt trời chìm xuống biển xa, trả lại một màn đêm cô tịch. Từ vui sướng Tiểu Thất chợt cảm thấy cô độc, xung quanh hắn

chẳng có một ai. Hắn thích độc hành nhưng không thích sự đơn độc, hắn sợ đơn độc sợ không có ai quan tâm đến hắn ở thế gian này, hắn sợ cho nên mới ở một mình (sao cứ quay vòng vòng vậy nè)

Quay mặt về đại lục Yêu Giới, từ đỉnh dãy núi hắn còn có thể nhìn thấy Ma Vực, nhìn thấy cả đại lục đang chìm trong tuyết trắng, chìm trong giá lạnh. Cái lạnh làm hắn thấy đơn độc

Tiểu Thất nắm chặt phi hoàn, tung người lên rồi bất ngờ giáng xuống dãy núi như trút bỏ mọi sự ưu phiền trong con người của mình. Phi Hoàn phát ra những luồng khí màu đen liên tiếp công kích vào dãy núi. Tuyết Lở cuốn xuống phía dưới để lộ ra vách đá sau thời gian dài bị che phủ

Tiểu Thất thở hổn hển, nhìn lại vết lõm mà mình tạo ra, khi một hắn quên đi cảm giác đơn độc, nhưng lại nhanh chóng chìm vào trong ưu tư khác, công kích này so với khả năng dời non lấp biển chẳng đáng nhắc tới.

Ánh Mắt hiện lên vẻ không can tâm, nếu chỉ có như vậy thì làm sao có thể so với mấy cao nhân hóa Thần, không đạt đến mức đó thì hắn sao có thể “xử đẹp” đám người Ma Môn

Tiểu Thất thờ dãi lấy lại sự tập trung, hắn lùi ra xa rồi ngưng ra một phi hoàn nhỏ cỡ lòng bàn tay. Tuy nhỏ nhưng mà sắc, chiều này hắn từng dùng để khai thông miệng giếng, không nghĩ ngờ gì thì đây là một chiêu mới mà hắn nghĩ ra, uy lực mạnh hơn mấy chiêu trước đây

Hắn dồn khí đến cực hạn cho một chiêu này, cơ thể bắt đầu cứng nhắc co duỗi có phần khó khăn, Phi Hoàn càng lúc càng xoay nhanh và to dần lên

Tiểu Thất cắn răng phóng phi hoàn tới dãy núi.

“Uỳnh..”

Âm thanh chấn động cả một vùng không gian xung quanh, Tiểu Thất khó khăn thở ra một ngụm khí, một chiêu như vậy mà không có cắt được dãy núi, chỉ tạo nên một vách sâu làm hắn không khỏi thất vọng

“Đẳng cấp của Thần rốt cục mạnh đến mức nào...”

Một chiêu này đã làm chấn động cả dãy núi, tuyết trên đỉnh thi nhau sạt lở xuống phía chân núi. Từ trong đó một thân ảnh nhỏ bé chạy ra

“Cứu mạng... Đừng đánh... đừng đánh nữa”

Tiểu Thất nhíu mày nhìn tới, người này chẳng phải là người hắn cần tìm sao. Cuối cùng cũng ra mặt, hắn chỉ có ý “xả stress” “thoai mà koong ngờ lại làm kinh động đến thế

“Ngươi là ai... sao lại phá hoại nhà của ta”

Tiểu Thất đưa ra phi hoàn, nghiêng cái đầu khóe miệng cong lên

“Là Ngươi... ngươi chưa có chết?”

“Ta đã chết rồi... oan hồn của ta đến đòi mạng ngươi đấy. Dám bỏ mặc ta ở trong Ma Vực”

Băng Yêu co rúm người hoảng hốt bỏ chạy, vừa chạy vừa la

“Cứu mạng... đừng giết ta... hu hu”

Tiểu Thất thở ra nụ cười, bàn tay của hắn trong thoáng chốc phóng ra năm đạo khí, phóng tới chặn đường chạy của Băng yêu.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì...”

Hình dạng của Tiểu Thất làm nó hoảng sợ, giọng nói có phần run run. Tiểu Thất chẳng đòi hỏi gì ở Băng Yêu, giờ hắn có Băng thạch cũng chẳng cần thiết nữa

“Ngươi... chỉ đường cho ta đến nơi có các tộc yêu nhân, tộc nào cường đại một chút”

Băng Yêu chỉ tay sang một hướng, nhanh nhẩu đáp

“Ồ Bên kia... ngươi đi sang đó là tới”

Băng Yêu cười hi hi rồi bỏ chạy sang phía ngược lại. Tiểu Thất nhìn theo hướng chỉ tay, đồng thời phóng thêm một đạo khí chặn đường chạy một lần nữa, Liên tiếp chạy mà đều bị chặn lại, Thái độ của Tiểu Thất vẫn dửng dưng, làm Băng Yêu thấy ghét nhưng chỉ thầm nguyền rủa, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tươi cười

“Đường ta đã chỉ rồi... sao ngươi còn chặn đường?”

Tiểu Thất nhún vai bừa bãi làm mặt xấu, đưa tay chỉ chỉ vào hướng mà Băng Yêu nói tới, Có ý nói nó dẫn đường cho hắn

Băng Yêu cười mỉu rồi lon ton chạy đi trước chẳng thèm nhìn Tiểu Thất

Suốt dọc đường nó gỡ hết mấy phép biến hóa, nhưng không qua được mắt của Tiểu Thất, hành động của nó đều bị đạo khí màu đen chặn trước. Khuôn mặt của Tiểu Thất nhìn nó lại cứ như đang trêu đùa, không thể thoải mái, Băng Yêu thâm chủ trong lòng chỉ hận không phát tiết được, vì phạm nhân lúc này chẳng giống người mà nó gặp lúc trước

“Sao lâu vậy, ngươi lại đang toan tính giờ trò gì đây?”

Quang đường đi khá xa lại đi vào trong rừng, mãi mà không thấy, Tiểu Thất đã dùng tâm pháp dò xét qua một lượt, hắn đã nhìn ra được có tộc sống gần chỗ của hắn, Tuy vậy vẫn giả bộ không biết gì, Hắn còn phải dùng Băng Yêu để truyền đạt lời nói của hắn với “người bản địa”

“Trước mặt là tới rồi... Ta đi được chưa?”

Băng Yêu làm vẻ mặt năn nỉ, nhưng Tiểu Thất chỉ lắc đầu. Làm nó khó chịu không thôi

“Tha cho ta đi mà...”

Tiểu Thất lại làm mặt xấu trêu ngươi, bàn tay đưa ra phi hoàn có ngụ ý. Băng Yêu hiểu ra tên này không phải đùa bỡn, nó không thể thoát được a. Ma dù gì tên này cũng thoát rồi sao còn tìm hấn làm gì cơ chứ

“Ngươi tìm đám yêu nhân để làm gì...?”

Tiểu Thất chẳng trả lời thêm câu nào. Hắn đã đến nơi có yêu nhân sinh sống. Đám người này sống trên những căn nhà trên cây, bên ngoài bao phủ bằng tuyết rất khó nhận ra. Thấy có người lạ tới, đám yêu nhân thò đầu ra bên ngoài

Trông thấy bộ dạng ma quái của Tiểu thất một số chui rúc vào bên trong, còn một số yêu nhân cao lớn hơn thì lại ra bên ngoài. Nhìn qua hình dạng thì giống người lai với mấy con sóc, thể trạng không hơn Tiểu Thất mà còn nhỏ hơn cả hấn nữa

Tiểu thất hơi thất vọng, đám người lai sóc này có nhục thể cường đại đây sao? Hấn quay sang chỗ Băng Yêu tỏ ý không vui

“Đám yêu nhân này có nhục thể cường đại sao?”

“Như vậy là lớn rồi, ngươi xem chúng cao hơn ta mấy lần đấy nhé... ngươi tìm bọn chúng để làm gì?”

Băng Yêu còn chưa cao bằng đầu gối của Tiểu thất cao hơn mấy lần mà vẫn thấp hơn hấn nữa. Nhưng thôi kệ có được tộc nào thì hay chỗ đó, Ma vực cần tu sửa thì chắc chắn dùng đến không ít yêu nhân

“Bắt bọn chúng về Ma vực?”

Băng Yêu giật nảy người

“Bắt về Ma vực... Ngươi..”

Về mặt của tiểu Thất chẳng có chút nào là trêu đùa, vung tay phóng ra một đạo khí màu đen phá tan một ngôi nhà trên cây, mấy tên người sóc rơi xuống, lại vội vàng leo lên cây tìm chỗ nấp. Không quên nhìn Tiểu Thất tỏ vẻ lo sợ

“Lần tới không phải là ngôi nhà nữa đâu...”

Băng Yêu tỏ vẻ ái ngại, Tên này đã bị nhiễm ma khí trở thành một ác ma rồi sao?. Tuy vậy nhưng nó vẫn truyền đạt lại ý của Tiểu Thất

Đám yêu nhân thấy bản lĩnh của Tiểu Thất không phải yếu ngay khi Hấn phẩy tay là phá tan ngôi nhà, thì tất cả đã co rút vào bên trong. Nay lại nghe Băng yêu nói vậy càng không dám lộ mặt ra.

Tiểu thất liếc khéo Băng Yêu, không biết nó nói cái gì mà lại chẳng thấy tên nào nữa. Sự sợ hãi của Ma Vực chắc chúng đã nghe qua nên có thái độ như vậy cũng là phải. Hấn phóng ra thêm vài đạo khí phá nốt mấy căn nhà còn lại.

Hấn nhảy tới tóm lấy một người sóc nhỏ con, nhấc bổng lên. Đôi mắt tròn xoe run run nhìn hấn, Tiểu thất nhìn ra sự sợ hãi bên trong ánh mắt đó. Và hơn hết hấn nhìn thấy bộ dạng quái dị của mình. Vẫn là con người nhưng làn da chẳng chịt vệt đen chạy khắp cơ thể, Không nghĩ cả khuôn mặt của hấn cũng không tránh khỏi vệt đen

Tiểu thất chán chường, lông mày khẽ rung lên, hấn quăng người sóc nhỏ con lên nền tuyết, hung hăng đánh một quyền vào thân cây to lớn, làm nó gãy đổ. Rồi đưa tay chỉ hết mấy tên người sóc, ra hiệu bọn chúng đi về Ma Vực nếu không kết cục cũng chỉ giống như thân cây lúc này

Yêu nhân hiểu ý, từng con từng con đi ra, bàn chân run run đi về phía Ma Vực. tiểu thất thấy tên nào đi chậm thì không ngại mà trừ khử ngay tại chỗ, Có như vậy bọn chúng mới đi nhanh chân lên được. som muộn hấn cũng tìm thêm vài tộc khác, những việc như thế này còn xảy ra nhiều lần hơn nữa

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Tu sửa ma vực (2)

Tộc người sóc không có đông về nhân số, chỉ có hơn chục người mà thể trạng lại không thực sự khỏe mạnh. Tộc này không ăn thịt chẳng phải chiến đấu, thay vì đối diện thì họ lại chạy thật nhanh và ẩn nấp ở sâu trong rừng tuyết

Nhìn đám “nô lệ” vờ bắt được, Tiểu Thất thay bản thân hắn và một người sóc có điểm tương đồng. Gặp khó khăn chỉ có chạy giữ lấy mạng nhỏ. Nay nhìn đám người này rơi vào tay hắn, Tiểu Thất có chút cảm ngộ, nếu bản thân hắn mà gặp một kẻ mạnh thực sự thì cũng chỉ có nước phục tùng. Sinh mạng của mình nhưng lại nằm trong tay kẻ khác

Nhìn con sóc nhỏ hồi nãy, hắn đã nổi lên sát tâm... Sát tâm nổi lên khi hắn dùng ma khí quá hạn mức, Cung may đã chuyển mục tiêu sang cái cây gần đó mà phát tiết. Có được lực lượng quá lớn làm hắn thấy bất an hơn. Tuy đã qua luyện hồn song Tiểu Thất vẫn còn cảm giác không nắm chắc được toàn bộ. Phải cần thêm thời gian để làm quen sử dụng ma khí tùy ý mới ổn. Trong thời gian tới Tiểu Thất không thể lạm dụng Ma khí bừa bãi được

Về đến Ma vực

Tiểu Thất bảo Băng Yêu truyền đạt lại lời nói của hắn đến đám Tiểu Quỷ, Theo hắn quan sát thì đây là thành phần còn đông nhất hiện tại ở nơi này, tuy đáng người thấp bé nhưng làm việc rất nhanh. Giống như đám chuột cống ở ma vực, chúng chỉ kiếm thức ăn thừa từ bọn Yêu nhân to lớn và có sở thích “sưu tập rác” rất hay trêu đùa nhau, chẳng có để ý đến mấy tên to xác hung tợn bên ngoài. Gặp nguy hiểm thì chạy rất nhanh, những tộc càng nhỏ thì càng dễ sống ở nơi này

Số lượng nhiều nhưng chỉ có vài Tiểu Quỷ là tò mò đi ra gặp Tiểu Thất, Đám người này làm được việc nên Tiểu Thất không vội ra tay lập uy. Hiện giờ phải phân công một số công việc rồi mới đi tìm thêm yêu nhân ở nơi khác bổ sung nhân lực.

Tiểu Thất dẫn bọn Tiểu Quỷ và đám người sóc đi xuống tầng dưới cùng

Tầng dưới cùng ư, Bọn chúng có vẻ sợ hãi, chân tay bần rùn. Băng yêu cũng hơi lưỡng lự

“Người xuống tầng dưới cùng làm gì?”

Tiểu Thất chẳng quay mặt lại vẫn tiếp tục đi xuống,

“Đi theo ta... tên nào làm trái ý thì tự biết hậu quả rồi đấy”

Tiểu Thất đá một cái xác yêu nhân đã khô héo xuống vực, Và không ai còn ý kiến gì nữa. Tuy Ma Quân Vực chủ và đám thuộc hạ không rõ vì nguyên do gì lại bỏ đi nhưng nơi này vẫn còn đủ khí tức khiến bọn chúng lạnh gáy

Với chục đám thuộc hạ nhỏ con, Tiểu Thất dẫn chúng tới tầng một và dặn dò, đem tất cả xác yêu thú, yêu nhân đã chết quăng xuống dòng nham thạch, còn những đồ đặc bằng huyền thiết, kim loại thì gom lại vào một kho chứa

Còn hắn Tiểu Thất dẫn Băng Yêu và hai tên Tiểu Quỷ đi vào trong lò rèn

Dòng dung nham này cung cấp được một lượt nhiệt rất lớn, Đồ dùng nơi này có phần thô sơ nơi này không có khuôn cát nên chỉ có thể rèn từ nguyên khối thành những hình dạng, mà gia công áp lực lại rất tốn sức, trước mắt cứ dùng lò rèn cũ này đã, sau này chuyển lò rèn lên phía trên vực sẽ thuận tiện hơn

Tiểu Thất kẹp khối tinh tiết vào một thanh dài vào teo nó xuống dưới ngay phía trên dòng nham thạch đang không ngừng sôi sục, khi tinh tiết đã nóng đỏ hắn đem lên và bắt đầu dùng búa không ngừng gõ lên từng hồi nghe vang vọng cả tầng một, Hai Tiểu Quỷ chăm chú nhìn theo

Tiểu Thất rèn ra một cây búa khác, khi đã thành hình, hắn dùng một thanh tinh tiết ngắn hơn, cắm vào khối tinh tiết đang nóng đỏ để làm cán, Vậy là hắn đã có một chiếc búa rèn thứ hai,

Sau đó hắn bảo hai tên Tiểu quỷ làm việc thay cho hắn, một tên cầm búa để rèn còn tên kia thì bỏ chuyển tinh tiết nóng đỏ và giữ chắc cho tên cầm búa gia công. Chúng sẽ dắt mỏng khối tinh tiết, thường ngày hay tinh nghịch nên chúng có vẻ thích điều này

Tiểu Thất quan sát chỉ điểm cho đến khi chúng hoàn thành được một khối, dặn dò chúng rèn hết đồng tinh tiết trong kho rồi mới được đi

Hắn quay sang thì thấy Băng Yêu có vẻ mệt mỏi, nó đang ngấm ngĩa xung quanh cảm giác được điều gì khác lạ

“Người nhìn cái gì, còn không mau đi làm việc..”

“Pháp bảo ma khí ở đâu, người phá bỏ nó rồi chứ?”

Tiểu Thất nhìn bóng dáng nhỏ bé, rồi quay sang chỗ miệng giếng đang bị Hắc Thạch che lấp

“Ta chẳng có lý do gì để phá bỏ nó đi cả?”

“Vậy làm sao ngươi thoát ra được?”

“Chuyện đó mắc mớ gì đến ngươi không? Chuyện này qua rồi ta không muốn nhắc lại”

Băng Yêu im lặng suy nghĩ một chút rồi trả lời

“Ma Quân đã đi đâu mất, ngươi còn tìm yêu nhân về dọn dẹp chỗ này làm gì?... dọn nhà cho Ma quân ư? Đứng là một thuộc hạ trung thành nhĩ”

Tiểu Thất đảo mắt, lạnh nhạt nói

“Ngươi hơi nhiều chuyện rồi đấy... Đừng tưởng là yêu tinh thì ta không có cách trị ngươi”

Tiểu Thất nói vậy để hăm dọa chứ hắn không biết cách trị yêu tinh, Băng Yêu mà biến mất thì hắn cũng khó tìm ra được, chẳng là sắc mặt và thái độ của hắn làm nó không tin cũng thập phần lo ngại, thái độ cũng thay đổi theo

“Chỗ này nóng quá... Ta cảm thấy không khỏe, cho ta lên phía trên được không?”

Băng yêu xuống chỗ này dường như không thích hợp, Tiểu Thất bèn gạt đầu

“Có thể...”

Bước ra bên ngoài, hắn thấy đám người sóc có vẻ chật vật lắm mới đẩy đẩy được xác yêu thú xuống vực để tiêu hủy. đã thế lại là hai người cùng đẩy nữa chứ. Tiểu Thất lại không vừa ý, đám này hiền lành quá thấy thi thể còn có phần lo sợ. lại chẳng có sức khỏe gì cả, xuống nơi này chắc phải cả năm mới dọn dẹp được chỗ này mất,

Tiểu Thất đi đến lò mổ, thấy đồng thi thể gần như chẳng hệt đi chút nào. Hắn có thể dùng khí cách không chuyển nó xuống vực, nhưng tốn nhiều ma khí qua, mà hiện giờ hắn phải kiềm chế không nên lạm dụng quá nhiều. Nhưng nhục thể thì còn thoải mái, Hắn đi tới đôi tay làm việc thoăn thoắt liên tục ném thi thể xuống vực như một cái máy

Lò mổ là chỗ ô uế nhất sau đó mới đến phòng có “cỗ máy sinh sản” nhưng tạm thời tính sau, Cho đám người sóc đi làm việc khác đã, với lại Băng Yêu cũng nên ở mấy tầng cao hơn, tốt nhất là ở trên vực

Khắp các tầng đều là thi thể yêu nhân vương vãi, nằm ngổn ngang, dường như trước khi rời đi đã có một cuộc thảm sát mấy yêu nhân ở tầng trên, Đám Tiểu qý ngoài hai tên ở lò rèn thì những tên còn lại đang dọn dẹp, tuy sức hình thể bị hạn chế nhưng lại khá nhanh trí, không chuyển được xác thì bọn chúng cất nhỏ rồi quăng xuống, không như người sóc dùng sức để đẩy

Tiểu Thất nhìn qua một lượt, tốc độ dọn dẹp còn rất chậm, sau này hắn còn tu sửa nhiều, Phải tìm thêm Yêu nhân về làm việc cho hắn mới được

“Đám người sóc này cho bọn chúng làm gì đây...”

Tiểu Thất nhìn quanh đánh giá một hồi, nơi này chỉ toàn tuyết trắng, thật khó mà cho đám người này làm được việc gì

“Ta giao cho ngươi đám người này... bằng mọi giá dọn dẹp hết chỗ tuyết ở nơi này, gom lại một chỗ cho ta”

Băng Yêu nhảy dựng lên

“Tuyết rơi không ngừng làm sao mà dọn dẹp hết được”

Tiểu thất chẳng bận tâm

“Ngươi chẳng phải là Băng Yêu sao?... Làm tuyết ngừng rơi chắc cũng có thể chứ”

Băng Yêu năn nỉ

“Thôi mà... Hay ta dẫn ngươi đi tìm một tộc khác giúp ngươi làm việc nhé...”

Tiểu Thất hăm hăm

“Lại như đám người sóc này chứ gì?... Vậy thì thôi đi”

‘Lần này chắc chắn là khỏe hơn mà...’

Tiểu Thất nói vậy chứ có thêm yêu nhân là được, dù có là một tộc người sóc nữa thì hắn cũng sẽ tìm cách bố trí làm công việc phù hợp

“Được rồi, ta tin người thêm lần nữa. Nhưng người bảo đảm người sóc này gom tuyết lại thành một đồng cho ta, trước khi ta quay về, ta không muốn thấy tên nào lười biếng. Còn nếu bỏ chạy thì đận chúng chạy cho nhanh, trốn cho kỹ đừng để ta tìm thấy”

Băng Yêu cười khỏ rồi dặn dò lại theo lời của hắn, giọng nói có vẻ danh thép lắm. Đám người sóc bắt đằm dùng đôi bàn tay của mình để vun tuyết thành từng khối

Tiểu Thất lấy tay vỗ lên trán của mình, Hắn ngó nguyên xung quanh rồi tìm mấy miếng mỏng mỏng cứng cứng, to bản. Nhưng chẳng thấy thứ gì cả. Sẵn tiện có khúc gỗ to và dài, Hắn dùng phi hoàn chẻ ra từng miếng, rồi cắt gọt như một chiếc xẻng cầm tay, à nhìn giống mái chèo hơn.

Hắn đi tới dùng miếng gỗ mà mình vừa làm gọt tuyết đi như hướng dẫn đám người sóc. Tuy không bằng được cái xẻng nhưng cũng đỡ hơn là dùng tay... Xong xuôi hắn quăng cho một tên gần đấy, và chúng nhìn với vẻ khó hiểu, rồi dần dần bắt trước hắn

Tiểu Thất làm thêm mấy cái nữa để lại cho đám người sóc, hắn và Băng Yêu rời đi ngay sau đó

Lần này Băng Yêu chỉ hắn đi về phía tây, lần này đường có vẻ xa đấy, vì hắn chẳng thấy dãy núi hay rừng cây nào xung quanh đây cả. ở phía chân trời mới thấy nhô lên vài quả núi, mắt thấy là một chuyện còn đi thì còn lâu mới tới.

Tiểu Thất thúc dục Băng Yêu phải đi nhanh hơn, Hắn dùng Thượng thủy Phiêu Vân Đạp Tuyết mà đi, hắn không dám dùng nhiều ma khí nên chỉ đạp tuyết mà thôi, Băng Yêu thì là một yêu tinh, người thì nhỏ, lại dễ bay lượn. Về mặt tung dung hơn Tiểu Thất nhiều.

“Ngươi rốt cục muốn làm thứ gì mà lại tìm nhiều yêu nhân sửa lại ma vực vậy?”

Tiểu Thất sắc mặt không đổi

“Lo mà dẫn đường đi...”

“Thôi nào ... dù gì cũng quen biết chẳng lẽ ngươi không thể tiết lộ cho ta sao?”

“Một yêu tinh... ta có gì để nói chứ, ngươi cứ làm việc cho ta là được”

“vì là một yêu tinh nên ngươi không thể nói ư?”

Băng yêu im lặng một chút rồi bay vụt lên đi trước mặt Tiểu Thất, nó cười tinh nghịch rồi

“Bùm”

Một đám khói trắng bốc lên, nhanh chóng bay lui lại phía sau, Một thân ảnh già nua hiện ra, cười móm mém sau bộ râu xồm xù. Trông tếu dễ sợ

“Giờ ta là là người rồi nhé... nói cho ta nghe đi”

Tiểu Thất hơi ngạc nhiên với khả năng biến hóa chân thực đến vậy, chỉ một chút thôi. Hắn lại khôi phục vẻ mặt xấu trên người băng yêu, kiểu như hắn sẽ chẳng nói gì đâu

Băng yêu tức giận rồi liên tiếp biến hóa thành nhiều hình dạng. Nhưng Tiểu Thất chẳng hề đổi ý

“Chán ngươi thật đấy... Không nói thì thôi... thế kể chuyện ngươi đi xuống Ma vực như thế nào đi?... sao ngươi lại thoát ra được”

Tiểu Thất cố hình dung mà hắn cũng chẳng nhớ rõ, khi xuống đáy từ tầng năm trở xuống là hắn cảm thấy mơ màng chẳng có chút tỉnh táo... Khi định thần lại thì đã thấy bản thân mình ra tình trạng như thế này, lấm tấm vết đen tử ma khí. Nhờ nó mà hắn mới sống tới tận bây giờ

“Ta không nói đâu... Ngươi đừng hỏi thêm thứ gì cả”

Băng yêu chép miệng thở dài chẳng hỏi han gì nữa. Nếu muốn vậy thì tên này sẽ tự nói với nó

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Xuyên Giác Đầu trong lòng núi

Đi một quãng dài Tiểu Thất và Băng Yêu đã đến nơi

Phía trước mặt là vô số ngọn núi, tất cả đều bao phủ bởi tuyết trắng, rõ ràng hắn không đi lên hướng bắc mà nơi này cảm giác có chút lạ lùng, phía trên

bầu trời những luồng khí đang không ngừng di chuyển tạo thành một vòng xoắn ốc mà một địa điểm nào đó trong mấy ngọn núi ở đây chính là trung tâm, Càng đi sâu vào bên trong Tiểu thất cảm thấy lạnh hơn bên ngoài

Tiểu thất nhìn Băng Yêu quan sát thái độ của nó xem có đang dấu hấn điều gì khi đi đến nơi này

“Nơi này hơi lạnh? Ngươi chắc nơi này có yêu nhân sinh sống?”

Tiểu thất nhấn mạnh chữ “lạnh” vì nơi này lạnh gần giống Băng Phong Chi cực. Nơi đó chỉ có Băng Phong lão tổ đến tu luyện, ngoài ra chẳng có ai là đi đến nơi đó

Băng Yêu trả lời

“Ta cũng không chắc...”

Tiểu Thất liếc khéo, Băng Yêu dụ hấn đi đến nơi này là có ý gì, Nơi này e rằng chẳng có yêu nhân sinh sống. Trời lại lạnh chẳng lẽ có tác động gì đó đến Băng Yêu làm nó khôi phục thực lực, hoặc là có một âm mưu nào đó được giăng ra đang đợi hấn đi vào

“Đừng nhìn ta như vậy... Ta không có ý gì đâu mà... Bên ngoài không có yêu nhân, nhưng bên trong lòng núi lại có Xuyên Giác Đầu... “

Tiểu thất thôi không lờ mờ nữa, đúng là không có nhiều yêu nhân sinh sống ở bên ngoài, lời nói này có thể đúng, ngay cả ở ma vực còn sống trong hốc đá huống chi là những chỗ như thế này? Chắc là hấn lo nghĩ nhiều quá nên trách nhầm Băng Yêu hay chẳng

“ Xuyên Giác đầu?”

Băng Yêu giải thích

“ từ khi yêu giới bị tuyết bao phủ, nhiều yêu nhân, yêu thú đã chọn cách chui vào lòng núi để sinh sống. Trong đó có một tộc là Xuyên Giác Đầu chuyên sinh sống ở bên trong núi đá... khả năng đào đá rất nhanh... ta nghĩ ngươi sẽ cần đến”

Tiểu thất gật gù, đây đúng là tộc mà hấn cần tìm rồi, Sửa lại Ma vực rất cần mấy tộc chuyên đào hang đá như vậy

“Vậy dẫn đường đi chứ... hoặc gọi bọn chúng ra cũng được”

“Gọi thì bọn chúng không ra đâu, với lại ta không nghĩ là chúng sợ ngươi, dù ngươi có mạnh nhưng chúng cứ chui trong hốc đá ngươi cũng đâu có làm gì được”

Tiểu thất lại gật gù, nếu chúng cứ chui rúc trong đấy thì đúng là không có cách nào bắt bọn chúng được, mà sức của hấn cũng chẳng thể phá hoại được cả ngọn núi, Tiểu thất nhìn Băng Yêu dò hỏi phương pháp thu phục Xuyên Giác Đầu

“Ngươi có cao kiến gì không”

Dùng cặp mắt ngây thơ nhìn Tiểu Thất, băng yêu cười hi hi

“Ngươi đoán xem?”

Tiểu Thất quay sang hướng khác hít một hơi dài, chẳng nhìn nổi cái bản mặt đáng ghét của nó nữa

“Lúc đầu ta cũng chỉ nói là dẫn đường cho ngươi thôi mà... giờ đến nơi rồi ngươi tự làm việc còn lại đi chứ”

Tiểu thất lờ mờ thêm một cái để cảnh cáo, Nhưng hấn không quá bận tâm, bước thêm vài bước gần lại vách núi,

Âm thầm sử dụng Thủy Mặc Tâm pháp, Hấn xác định vị trí của cửa hang đang bị tuyết chôn vùi. Hấn cúi người dùng phi hoàn gạt bớt lớp tuyết, tạo thành một hố sâu dẫn xuống phía cửa hang. Tiểu thất không khỏi ngán ngẩm khi cửa hang quá bé, chỉ có thể chui vào, chứ không dùng chân đi lại được, Điều này làm hấn nghi ngại về thể hình của Xuyên Giác Đầu

Từ dưới hố Tuyết Tiểu thất nói vọng lên

“Ngươi chắc là Xuyên giác đầu khỏe hơn đám người sóc chứ”

Băng yêu từ phía trên nhảy xuống nhìn qua cửa hang một lượt.

”Nơi này nhỏ quá.. sợ là ngươi không vào được”

Tiểu Thất nhớ lại hồi mới gặp mặt Băng Yêu bèn nói

“Hay ngươi biến ta nhỏ lại, giống như người làm với con voi đó”

“Ý ngươi là Đại tùng?... nhưng ngươi mạnh hơn ta... phép thuật đấy không có tác dụng đâu... Trừ phi ngươi không vận khí trong người, thì có thể”

Ánh mắt Băng Yêu có vẻ ẩn chứa một tia nham hiểm, Tiểu Thất không khỏi phải suy tính cẩn thận trước lời đề nghị này, Không dùng khí thì sức mạnh hẳn giảm đi rất rất nhiều, còn nhục thể bị thu nhỏ lại thì chẳng phải sẽ càng bị yếu đi ư? Nếu đám Xuyên Giác Đầu to xác hơn thì hẳn làm sao mà đánh lại đây? Thiên thời (thời tiết kiểu này không giống ủng hộ hẳn), địa lợi (đây là lãnh thổ của Xuyên Giác Đầu hẳn không có am hiểu quá nhiều), nhân hòa (Băng Yêu là yêu tinh đầu phải nhân, mà dù có là nhân thì mặt nó gian xảo chẳng thể nào mà tin được), Ba thứ đều không có Tiểu Thất chỉ than dài không quyết định

“Ngươi có đi vào hay không?”

“Ta còn đang mãi suy nghĩ”

Tiểu Thất dùng khí dò xét lại hệ thống lối đi trong lòng núi, linh hồn của hắn phát hiện ra bên trong khá là rộng không có nhỏ và hẹp như bên ngoài. Phía bên dưới còn có một lối đi rộng hơn, xem ra chỗ mà hắn định hui vào chỉ là một lỗ thông gió, hoặc là cửa sổ mà thôi

Nhưng hắn vẫn giả vờ không biết gì

“Ngươi đi vào bên trong đi, xem xét lối đi... khi nào ngươi thông thuộc thì ta sẽ đi vào”

“Được rồi ngươi đợi ta một lúc”

Băng Yêu vui mừng vì tên tên đã đồng ý, đợi lúc nữa thu nhỏ Tiểu Thất sẽ cho hắn một bài học, mấy ngày này dám đe dọa hắn, làm khó dễ đủ đường

Thấy dáng người nhỏ con đã khuất vào trong lối đi tối tăm. Tiểu Thất Thản nhiên vui lấp cửa lối vào, rồi thông dong xuống chân núi tìm lối đi chính ở một phía khác

Trượt dài trên lớp tuyết dày, lối đi đã hiện ra phía trước, Tuy tuyết dày nhưng chưa che đi hoàn toàn cửa hang. Nhìn từ bên ngoài thì là một hốc đá không sâu, nhưng khí đi vào mới phát giác ra phía trên có lối đi thông vào bên trong. Nơi này cũng coi là khó bị phát hiện đi

Cửa hang chỉ như là che mắt yêu nhân bên ngoài, Tiểu Thất leo lên được một quãng, đi vào lòng núi, lối đi lại dốc đi xuống. Hang này không được hình thành tự nhiên, vậy phần đá đã được đào thì mang đi đâu. Từ bên ngoài nhìn qua thì chẳng thấy đồng đá nào chất đồng ở đó

Đường đi càng rộng dần về phía cuối đường hầm, và rồi chia ra thành nhiều nhánh, Tiểu Thất đứng trước một sự lựa chọn phương hướng đều dùng Thủy Mặc Tâm Pháp dò xét một lượt. Để tránh bị lạc giữa vô số lối đi loằng ngoằng này

Với lại không gian tối tăm chẳng có ánh sáng, Phi hoàn của hắn trước giờ phát ra ánh sáng màu tím, sau khi hắn có ma khí thì đã hoàn toàn là màu đen, trong hang sâu không dùng được gì rồi. Ma việc này hắn cũng đầu chuẩn bị trước nên không có mang cái gì tạo ra lửa a

Một khắc sau

Đã đi vào hang được một lúc, Tiểu Thất đi đến một khu tương đối rộng và quan trọng nơi này có ánh sáng, Ngọn lửa màu xanh bốc lên từ những hòn đá làm hắn có cảm giác như đã gặp qua, À đúng rồi, là ở đám cưới của Tam Lang loại đá này là chất đốt ở vùng Bắc Phong, cháy được rất lâu

Xung quanh là mấy tên to béo núc nịch thịt, dáng không cao lớn, tuy hơi thấp nhưng mà rất béo tốt. Giờ này còn đang tập chung ngủ với nhau quanh đồng lửa

Thôi chết hẳn bịt kín lối ra chắc Băng Yêu giận hắn mất, lại thiếu người thông dịch cho hắn rồi. Đúng là trong lúc làm việc thì không nên trêu đùa, giờ lại phải tự mình giải thích cho đám Xuyên Giác Đầu

Đang chìm trong giấc nồng, Tiểu Thất phóng ra phi hoàn phá vỡ vào thành hang, tạo nên âm thanh khô khốc, Nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy Từ Giác Đầu đã tỉnh giấc, Nhận thấy mình vừa làm một hành động vô nghĩa, Hắn bắt lấy phi hoàn tung thêm một chưởng vào đồng lửa, làm mấy hòn đá bắn tung sang các hướng.

Mùi lông bị cháy khét xông vào mũi, Vài tên Từ Giác Đầu chợt rống lên, Tiểu Thất đã chuẩn bị tâm lý mà vẫn bất ngờ với tiếng hét vừa rồi. Bất ngờ hơn là ngọn lửa duy nhất tắt ngóm. Cả hang sâu lại chìm vào bóng tối,

Nhưng cũng may mắn, Từ Giác đầu dường như chưa nhận ra sự có mặt của Tiểu Thất, một lúc sau một ngọn lửa khác lại cháy lên, Lúc này ohash giác Tiểu Thất đang đứng bên đó, ánh mắt phản chiếu ánh lửa đang cháy rực lóe lên, làm bọn chúng giật mình, chen lấn nhau mà chạy vào khắp các ngõ ngách

Thân thể to béo, mỗi bước chạy bụng mỡ không ngừng lun lên theo từng bước chân. Tốc độ này thì Tiểu Thất đi bộ cũng bắt được, Nhưng Hắn cũng nhanh chân chặn đường lấy một tên, Đưa Phi hoàn kề vào cổ của gã

“May quá ... thêm chút nữa là rơi đầu rồi”

Xuyên Giác Đầu giọng run run

“Thờ thờ... tha tha tha mạng..”

Tiểu Thất thở phào, làm vẻ mặt biểu cảm

“Ồ, ngươi biết nói chuyện... Vậy thì chúng ta dễ nói chuyện rồi”

Xuyên giác Đầu vẫn ớn lạnh Phi hoàn dí sát cổ của hắn chẳng thể nuốt nước bọt

“Ngươi... muốn làm gì... Bỏ bỏ thứ này ra đi, nguy hiểm quá”

Tiểu Thất hơi nói tay ra, lạnh lùng nói

“Gọi hết đồng bọn của ngươi ra đây theo ta về Ma Vực”

“Ma Vực... Có chết ta cũng không đi theo ngươi tới đó”

Tiểu thất thấy vậy không ngại dí thêm phi hoàn lại gần, Hắn còn cảm thấy được nhục thể tên kia đang nứt ra dần mới nói tay lại

“Ngươi không sợ chết sao? Ta sẽ phanh thây ngươi sau đó mang về vậy”

Xuyên Giác Đầu chột dạ

“Ta sợ... nhưng người tìm mấy tên khác đi... ta nặng thể này người mang về sẽ mệt lắm”

Tiểu Thất mỉm cười làm bộ mắt xuyết xoa

“ôi... ngươi còn lo lắng cho cả ta nữa... thật cảm động. Ta có chút mùi lòng rồi đây... Ngươi yên tâm, đám thuộc hạ của ta sẽ không để sót một miếng nào đâu”

Xuyên Giác Đầu bắt đầu la ó, nghe mà muốn nhức tai

“Hay là ta mang ngươi cạo sạch lông trên người rồi quăng ngươi ra bên ngoài kia nhì... Bên ngoài khá là lạnh đấy... Ta nghĩ ngươi sẽ co rúm lại rồi ta sẽ tiện mang đi hơn”

“Ngươi bị điên à... ta bị co rúm chứ có nhẹ hơn đâu, mà bị đóng băng thì càng nặng hơn, ngươi còn lâu mới mang đi được”

“Thế à? Thôi kệ ta cứ mang ngươi ra bên ngoài đã rồi tính”

Xuyên Giác Đầu la lên

“Đừng cạo lông của ta... ta... theo ngươi đi tới ma vực...”

“Không phải chỉ có mình ngươi... ta muốn tất cả Xuyên Giác Đầu... Chắc ngươi cũng biết ta nhanh như thế nào rồi chứ”

“Chỉ có ta, đi nhiều sẽ bị phát hiện mất”

Tiểu Thất hơi tò mò

“Ai phát hiện... sao lại không đi được cả lũ... Ta quyết định rồi... tất cả đi theo ta.. hoặc là chết”

“Bên ngoài có một con người tuyệt nó mà phát hiện nhiều yêu nhân bỏ đi thì sẽ đuổi theo đóng băng bọn ta mất”

“Đó là người của ta... Băng Yêu không có làm gì hại các ngươi đâu”

Tiểu Thất cảm thấy không đúng, Băng Yêu có khả năng đóng băng sao chưa thấy dùng bao giờ, hay là nó dấu tài... Nhưng nó vốn sống ở phía nam mà

“Ngươi nói dối... nó ở ngoài đây suốt mà ta có thấy ngươi bao giờ đâu”

Vậy là có sự nhầm lẫn ở đây rồi, Tiểu thất đảo mắt nói băng quơ

“Chắc là ta nhầm...”

Xuyên Giác Đầu vội thêm

“Để trốn tránh nó và Tử giác Đầu của Ma Vực... nên mới phải sống ở một nơi trong hang sâu như thế này... Giờ bị ngươi tìm ra sau này cũng khó mà sống rồi”

Tiểu Thất đổi vẻ mặt nghiêm túc

“Ngươi khỏi lo... ma vực giờ này do ta làm chủ, chỉ cần làm thuộc hạ của ta sau này không có ai dám động đến mấy người...”

Tiểu Thất thu lại phi hoàn,

“Còn tên bên ngoài cứ để... cho ta nói chuyện là được”

Mấy Xuyên giác Đầu núp nghe ngóng câu chuyện thấy vậy lủ lượt kéo ra bên ngoài, da thịt núc nịch dính sát vào nhau như một khối thịt khổng lồ

“Chỉ cần tiêu diệt được tên ngoài kia thì... không chỉ Xuyên Giác đầu, các tộc yêu nhân xung quanh đây sẽ đi theo ngươi”

Tiểu thất cảm thán

“Tên bên ngoài ghê gớm vậy sao... Ta chưa từng nghe qua... Nhưng muốn cản ta thì tên đó đừng nhằm người rồi”

Nghe khẩu khí kiêu ngạo đám Xuyên Giác Đầu hơi lưỡng lự rồi cũng xếp hàng lủ lượt đi theo Tiểu Thất, chủ yếu là hóng hớt xem tên này có bị đóng băng như mấy tên xấu số khác. Nếu quả thực họ có thể rời khỏi đây thì đi theo một thủ lĩnh như vậy cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Tuyết Quái

Rời khỏi Hang, Tiểu Thất cùng với mấy tên Xuyên giác Đầu đi lên phía trên vòng ra sau ngọn núi. Đi qua chỗ hốc nhỏ, Tiểu thất thấy phần tuyết lấp bên ngoài chẳng có động tĩnh chẳng biết Băng Yêu đã thoát ra bên ngoài chưa hay bị lạc giữa vô vàn lối đi. Thời gian hắn ở trong hang đá tối tăm cũng không thấy bóng dáng của nó

Không gian phía đằng sau có phần thoáng đãng, theo cánh tay chỉ dẫn thì ngay ngọn núi trước mặt kể bên chỗ mà hắn đang đứng. Những luồng gió rét thổi không ngừng, càng đi tới gần đỉnh núi gió thổi càng to kéo theo từng cơn lạnh buốt. Nhìn lên bầu trời những đám mây xám tạo thành một vòng xoáy kỳ ảo bao quanh lấy đỉnh núi

Mái tóc phát phơ theo làn gió, Xuyên Giác Đầu đã dừng lại ở phía sau cả người bắt đầu co rúm lại chạy về phía một hốc đá vừa vì lạnh vừa vì sợ hãi thứ xảy ra trước mặt, chỉ có Tiểu Thất vẫn tiếp tục đi về phía ngọn núi vừa đi vừa thận trọng quan sát, Linh hồn của hắn không đi xuyên được qua luồng khí nên hắn không nhận ra ẩn sau làn gió tuyết là thứ gì

Thân thể chấp vá của Tiểu Thất chịu qua bao thống khổ mà đôi chân vẫn có chút run run, càng làm hắn tăng thêm phần cảnh giác. Song luồng khí ba động như một màn chắn, vượt qua được nó lại là một không gian tĩnh lặng. Từ đây Tiểu Thất có thể nhìn thấy phía trên đỉnh núi có người

Đó là một thân thể của nhân loại, là một nam nhân làn da trắng toát như tuyết thoát nhìn qua làm hắn liên tưởng đến Băng Phong lão tổ ở Băng Phong Chi Cực, một thân tuyết trắng, với đôi mắt màu lam nhàn nhạt. Nhưng người trên đó lại có phần trẻ hơn đôi mắt lại có màu đen thăm thẳm. Cả người đang ngồi trên một chiếc ghế bằng băng đá có phần oai nghiêm bề thế, thoát trông như một vị vua đang ngồi trên chiếc ngai vàng của mình

“Cứu ta với...”

Đầu óc đang tập trung đánh giá thiếu niên thì một giọng nói lạnh lạnh thu hút sự chú ý của Tiểu Thất. Ánh mắt di dời xuống phía dưới một chút, Thân hình nhỏ nhắn của Băng Yêu đang đứng giữa một bãi tuyết phẳng. Cả người nó bị khóa lại bởi một vòng tròn màu đen, phía trên nên tuyết lại có một vòng tròn lớn hơn với hoa văn màu đen kỳ quái

Băng Yêu già bộ thân thiết

“Ta biết ngươi sẽ đến cứu ta mà... hu hu”

Tiểu Thất có chút ngoài ý muốn, lúc trước rõ ràng hắn bật lối ra nhốt Băng Yêu ở bên trong hốc đá vì cái tội trêu hắn, Nhưng vì sao nó lại ở đây và bị thứ gì đó giam giữ

Tiểu Thất già bộ

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Tiểu thất nhìn tên thanh niên người trắng như tuyết bất gặp ánh mắt vô hồn đang nhìn hắn, Nếu Người này mạnh như Băng Phong Lão tổ thì hắn có chút e ngại. Ở cấp bậc sắp hóa thân thì hiện giờ hắn không chọc vào được. Tiểu Thất cười mỉa

“Ta chỉ đi lạc thôi... Hai người đừng để ý”

Mất thấy Tiểu Thất có ý lui, Băng Yêu vội gọi lại

“Sao ngươi lại giả bộ không quen biết... chẳng phải ngươi nhận ta làm thông dịch, truyền đạt ý của người đến đám yêu nhân rồi sao?”

Tiểu Thất lại làm bộ làm tịch

“chuyện đó sao ta không nhớ.... Mà nếu có thì từ giờ ngươi bị sa thải”

“Sa Thải?”

“Tức là ta không cần ngươi nữa... ngươi đã được tự do... đúng như ngươi mong muốn rồi nhé”

Bản Thân Băng Yêu đang gặp nguy hiểm, mà Tiểu thất lại nói cứ như chẳng muốn giúp nó, Không rõ là thật hay đùa nhưng Băng Yêu có phần lo lắng nếu Tiểu Thất bỏ đi, giờ này chỉ có hắn mới giúp được. Nhưng trước giờ không có ấn tượng nào tốt cả làm sao hắn mới chịu đây

Băng một giọng gấp gáp, Băng Yêu năn nỉ

“Cứu ta đi mà... Ta sẽ cho ngươi Băng Thạch... Ta giúp ngươi giải trừ ma tính... ngươi muốn gì ta cũng có thể đáp ứng”

Tiểu Thất quay lại nhìn lên Thanh niên kỳ lạ đang ngồi trên ghế, vẫn là ánh mắt đó nhìn vào chẳng thể nào thấu hiểu. Tiểu thất thầm nghĩ sẽ không nhìn vào đôi mắt đó thêm lần nào nữa

Hắn trả lời Băng Yêu nhưng mắt nhìn một hướng khác làm về lo ngại

“Mấy chuyện đó ta đâu còn cần nữa... ngươi ở lại vui vẻ nhà”

Người mà đám Xuyên Giác Đầu sợ hãi chắc là thanh niên ngồi trên đó rồi, Hình như tên đó đang có việc nhân lúc này mình dẫn người rời khỏi đây, Băng yêu đối với hắn cũng chưa thực sự giúp được gì nhiều lại còn thờ ơ bỏ hắn ở lại Ma Vực. Lần này hắn không có ý định xen vào, Ngộ nhờ chộc giận thanh niên kia thì không tốt chút nào, Tiểu Thất lùi lại vài bước định lui ra.

“AI CHO NGƯỜI ĐI!”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, kẻ lặng bấy lâu đã lên tiếng. Tiểu Thất giả bộ giật thót người làm vẻ mặt tươi cười, nhưng bộ mặt của hắn chẳng biết từ khi nào đã không thể làm ai cười nổi

“ĐÃ ĐỂ CHO TA THẤY MẶT, VẬY THÌ CHẾT ĐI”

Tình hình có vẻ căng thẳng, không ngờ một thanh niên có phần lạnh giá lại dễ nóng giận như vậy, mà có khi là máu lạnh thì đúng hơn

Chưa kịp giải thích gì thì một đạo hàn khí có phần hắc ám vụt tới đâm tới phía của Tiểu Thất, Hắn lảng không nhảy về phía trước

Hốt hoảng nhìn lại thì chỗ hắn vừa đứng lúc này, đạo khí biến thành một cục băng màu đen cắm xuống nền tuyết,

“Ngươi là kẻ nào...”

Băng Yêu vội hô lên

“Đó là Tuyết quái, nó chính là ta nhưng đã bị nhiễm ma khí”

Liên Tiếp những đạo hàn khí đồng loạt phóng về phía của Tiểu Thất, Hắn né tránh được nhưng cũng cảm thấy được sự lạnh giá bên trong đạo công kích là như thế nào? Tuyết Quái giống Băng Yêu nhưng đã nhiễm ma khí, vậy bên trong nó là ma khí hay là oán hồn? Nhìn thấy màu đen quen thuộc qua mỗi đạo công kích tiểu Thất Nắm chắc tên này có ma khí chứ không phải là oán hồn. Chắc nó đã có ma khí trước khi đám người Huyết Tộc chiếm hữu Ma Vực, Từ đó đến giờ cũng nghìn năm rồi chứ không ít

“Vùng vẫy trước khi chết sao... Ta không cho ngươi cơ hội đâu”

Thanh niên đã rời ghế lơ lửng phía trên đỉnh núi, bàn tay vẽ ra một hình tròn, theo đó từng mảnh băng nhỏ sắc như dao không ngừng tỏa ra làn khí hắc ám

“Tuyết Vũ”

Băng Yêu phát cánh tay điểm tới Tiểu Thất, những mảnh băng sắc nhọn theo đó mà lao xuống chỗ Tiểu Thất như mưa

Tiểu Thất rút từ sau lưng ra Tử nguyệt phi hoàn, Bàn tay khê động phi hoàn xoay tròn tạo thành một tấm khiên phá đòn công kích. Mảnh băng chạm vào tấm khiên lập tức bị vỡ vụn tạo thành một lớp bụi trắng xóa, luồng khí đen theo đó mà tiêu tan

“Cẩn thận, trúng phải công kích thì cánh tay của ngươi sẽ đóng hóa băng đấy”

Đừng thấy Tiểu Thất hóa giải được công kích mà nghĩ đòn thế vừa rồi là yếu. Đỡ được một đòn mà cánh tay của hắn có hơi cồng, co duỗi hơi khó khăn

một chút, Lại nghe Băng Yêu nói vậy trong lòng Tiểu Thất cả kinh, thanh niên này đều ra sát chiêu, Trong khoảnh khắc lớp bụi tuyết qua đi cũng là lúc hắn nổi lên sát ý. Hắn Thét lớn

“ Công kích mạnh đấy... giờ đến lượt ta”

Tiểu Thất tung người lên phía đỉnh núi, ngưng ra vô số phi hoàn nhỏ màu đen phóng tới thanh niên

“ Từ Nguyệt Loạn phi”

Nhìn thấy công kích cũng mang theo ma khí màu đen kèm theo, ma khí trong đòn công kích còn nặng nề hơn cả “Tuyết Vũ” thanh niên tên Tuyết Quái có chút ngạc nhiên sau đó là sợ hãi. Vội vàng đưa tay về trước ngực thủ thế,

“ Băng Giáp”

Những bông tuyết xung quanh như có ma lực tích tụ, kết thành một tấm khiên chắn trước người tuyết quái. Song Tiểu Thất đã nổi lên sát khí, Công kích so với bình thường có phần mạnh hơn

“ Bùm”

Tấm khiên chắn vỡ ra tạo nên một đám tuyết trắng giữa không trung. Tuyết quái lùi lại phía sau, ánh mắt mở to nhìn người phía trước

“ Khoan đã... chúng ta có thể nói chuyện...”

Tiểu Thất thở ra một ngụm khí màu đen, ma khí hắn vẫn chưa kiểm soát hoàn toàn triệt để, Một khi hắn nổi giận thực sự thì bản tính hiếu chiến của Ma khí khó mà áp chế lại

Khuôn mặt hắn đánh lại, chẳng còn vẻ nham nhở như lúc mới đi vào, giọng nói có chút lạnh lùng

“ Muộn rồi... Giờ ta không muốn nói chuyện... ta muốn ngươi phải chết”

Vừa nói, đôi tay của hắn đưa ra trước mặt, khóa chặt mục tiêu trong tầm mắt, một phi hoàn màu đen xuất hiện không ngừng xoay tròn với tốc độ chóng mặt

Tiểu Thất thét lớn

“ Từ Nguyệt Đoạn Hồn”

Tuyết Quái còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì cảm giác được một đạo khí vừa xuyên qua người của mình, đôi mắt vẫn còn mở to kinh ngạc nhìn Tiểu Thất. Một vết nứt dọc theo thân người dần mở rộng ra. Thân thể cứng đờ cứ như vậy mà bị cắt làm đôi, rơi xuống phía dưới

Tiểu Thất thờ dài

“ Xem ra ta đánh giá ngươi quá cao rồi... hóa ra cũng chỉ một chiêu”

Giết xong một người, sát ý trong người của hắn đã giảm xuống. Vội quay người tìm Băng Yêu

Điều làm hắn cảm thấy khó hiểu là Băng Yêu chẳng hề vui mừng, trái lại còn thập phần lo sợ. Tiểu Thất đi tới nhìn về mặt của nó suy nghĩ một hồi

“ Còn không mau đi...”

Băng Yêu run run không nói nên lời

“ Ta đã giết tên đó rồi, ngươi còn sợ gì nữa... Theo ta về Ma Vực”

“ Ngươi... không giết được hắn đâu...”

Tiểu Thất cười khẩy

“ Ngươi không thấy sao... hắn không chịu được một chiêu... bị ta cắt làm đôi”

Băng Yêu khó khăn lắm mới nói được

“ Chiếc vòng trói ta được làm từ Băng Thạch trong người hắn... nó chưa bị phá bỏ chứng tỏ Tuyết Quái vẫn chưa chết... huống chi...”

Đang nói thì bỏ lửng, Tiểu Thất gặng hỏi

“ Huống chi làm sao?”

Từ Phía sau lưng lại truyền lại một âm thanh lạnh lẽo.

“Nếu ta mà chết thì nó cũng chẳng sống được... Chúng ta tuy hai mà một... Có chung một Băng Thạch bản mệnh”

Tiểu Thất ngoài đầu thì thấy Thanh niên đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, chẳng có một tổn thất gì. Băng yêu cúi đầu xuống nền tuyết tiếp tục giải thích

“Hắn ta là một phần của ta bị nhiễm ma khí mà tách ra... mới đầu là một nửa nhưng càng về sau hắn càng mạnh... và tìm đến ta cướp mất Băng Thạch Bản Mệnh... mười phần thì hắn đã có 8 phần còn ta chỉ còn 2... Giờ mà hắn có thêm một mảnh nữa thì ta sẽ vĩnh viễn biến mất... ở Yêu giới chỉ còn một Tuyệt quái mà thôi”

Tiểu Thất nhớ lại chuyện hồi trước, vì sao Băng Yêu không cho hắn một Băng Thạch còn lại, nếu cho hắn thì bản thân Băng Yêu sẽ biến mất

“Vậy ra thứ mà ngươi cho ta ăn vào là một Băng Thạch, bản mệnh của ngươi ư?”

“nó là một phần nhưng... mảnh lớn hơn là do ta giữ nếu có nó thì ngươi có thể yên ổn thêm vài năm mà không bị ma tính phát tác”

Tiểu Thất liếc nhìn Băng Yêu

“Giờ thì ta đâu cần nữa...”

Tuyệt quái biết rõ được nam nhân trước mặt cũng hấp thu được ma khí, thực lực không phải tay vừa, phải dùng hết sức thậm chí là tổn thương may ra mới hàng phục được tên này. Tốt nhất là không nên gây ra xung đột. Thái độ của Tuyệt Quái chợt hòa hoãn

“Ngươi không cần vậy thì để cho ta... Chỉ cần có được một bản mệnh nữa thì ta sẽ làm chủ sinh mạng của mình, ngươi muốn ta làm gì ta có thể giúp ngươi. Thực lực của ta chắc chắn hơn hẳn Băng Yêu... chắc chắn giúp được ngươi nhiều hơn”

Tiểu Thất nghiêng đầu đảo mắt suy nghĩ

“Ngươi nói cũng hợp lý... Vậy ngươi làm việc cùng mình nhanh lên... giờ ta đang bận chờ ngươi đến giúp”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chiến đấu với Tuyệt Quái trên núi tuyết

Thái độ biến đổi thất thường của Tiểu Thất làm Băng Yêu cảm thấy lo sợ, Từ sau khi trở về từ Ma Vực con người hắn đã thay đổi nhiều, đặc biệt lúc nóng lúc lạnh. Nếu Việc mình có ý trêu đùa làm hắn tức giận thì quả thực có thể bắt tay với Tuyệt Quái

Băng Yêu vội nói

“Đừng bắt tay với hắn... những lời Tuyệt Quái nói, ngươi không được tin”

Câu này thốt ra có thể là lo lắng cho hắn nhưng phần nhiều lo bản thân rơi vào hiểm cảnh tội tệt bị Tuyệt Quái cướp mất bản mệnh cuối cùng

Với Ma Khí trong người Tiểu Thất chẳng hề lo sợ, Từ thần đã từ chối hắn biết bao lần há sợ một tên Tuyệt Quái, Đào mất một cái hắn nói với Băng Yêu

“Vậy lời của ngươi thì đáng tin sao?... Hai người các ngươi tuy hai nhưng lại là một, trong mắt ta cũng chẳng đáng để lo ngại”

Tuyệt Quái đứng cạnh hậm hực chẳng buồn phân bua, nở nụ cười đầy ẩn ý

“Vậy Ngươi không can dự vào chuyện của ta chứ?”

Tiểu Thất hồn nhiên đáp

“Ta Không rảnh rồi đến vậy? Cứ làm việc của mình đi”

Băng Yêu hồi hoàng kêu lên

“Tên kia, ngươi làm vậy là có ý gì hả... Trước đây tuy ta không tin tưởng ngươi nhưng cũng đâu có ý làm tổn hại đến ngươi, chẳng lẽ ngươi lại chấp vật những trò đùa của ta”

Tiểu Thất quệt mũi, rồi nhìn thẳng vào Băng Yêu

“Ngươi nghĩ ta để bụng những chuyện đó ư? Ngươi coi trọng bản thân mình quá đấy... Chuyện đã qua giờ này ta không cần một tiểu yêu tinh như ngươi, Thứ ta cần là sức mạnh của Tuyết Quái!”

Nói xong Tiểu Thất nhón nhơ quay mặt đi chẳng buồn để tâm,

Tuyết Quái liếc xéo một cái rồi tiến lại gần Băng Yêu, Đưa bàn tay túm lấy thân hình bé nhỏ. Miệng của Tuyết quái chọt mở rộng rồi như biến dạng cả khuôn mặt, hút Băng Yêu Vào trong cơ thể

“Tên Phàm nhân kia... ta không tha cho ngươi đâu!”

Giọng nói oán hận nhỏ dần rồi biến mất

Tuyết Quái ngửa mặt lên trời, ngũ quan phát sáng, từ trong miệng Một cột hàn khí phá không phóng lên trên trời

Vòng xoáy trên thiên không đột nhiên lớn dần, mây đen từ đâu kéo đến che kín bầu trời. Một màu đen kịt chưa từng có

Gió xung quanh đỉnh núi đã ngừng thổi, song mang cho người ta cảm giác được sự bất an. Bên ngoài xảy ra dị biến, một số yêu nhân theo đó mà rời khỏi nơi ẩn nấp ra “hóng hót” chuyện gì vừa diễn ra

Tiểu Thất nhìn Tuyết Quái đứng bất động vẫn ngửa mặt lên trời không khỏi tò mò

“Ngươi đã sẵn sàng làm thuộc hạ của ta chưa?”

Yên Lặng hồi lâu, Tuyết Quái cự mình

“Ai làm thuộc hạ của ngươi?...”

Tiểu Thất nhíu mày gặng hỏi

“Ta nói là ngươi đấy, Tuyết Quái! giúp ngươi như vậy chẳng lẽ ta không được gì sao”

Một giọng cười dài lạnh lẽo vang lên, Tuyết Quái trong hình hài của một thiếu niên quay đầu nở nụ cười gian xảo nhìn Tiểu Thất

“Tên phàm nhân khờ khạo! còn dám nán lại đợi ta hấp thu xong bản mệnh... Được... nếu ngươi muốn vậy thì ta sẽ cho ngươi được chết”

Song Thủ Tuyết quái vung về phía Tiểu Thất, Theo đó từ sau lưng của hắn xuất hiện hai móng vuốt kèm theo hàn khí lao vút tới Chop lấy người Tiểu Thất khóa chặt người của hắn vào vách núi

Cảm nhận được hàn khí nhập thể, Tiểu Thất siết chặt Từ Nguyệt Phi Hoàn ánh mắt thập phần ngưng trọng

“Ta sẽ coi như đây là do ngươi phản kích, hành động này có thể bỏ qua... Ngươi mau thả ta ra”

Tuyết Quái cười gằn

“Thật thảm hại, ngươi vẫn chưa biết chuyện gì sao?... Ta có đủ bản mệnh thực lực đại tăng lại thêm sức mạnh từ Ma khí ngươi sao có thể là đối thủ của ta “

Cách Không không vật, Tiểu Thất dùng khí dẫn phi hoàn công kích từ phía ngoài phá tan móng vuốt. giải thoát cho cơ thể, Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tuyết Quái.

“Ta rất buồn... Tuyết quái ạ... Ta đã tin tưởng ngươi có được bản mệnh của Băng Yêu sẽ ngoan ngoãn làm thuộc hạ... Nhưng ngươi đánh giá chủ nhân của mình thấp như vậy làm sao ta không buồn cho được”

Tuyết Quái gằn giọng hét lớn

“Tên Phàm Nhân ngạo mạn... Đi chết đi”

Lời nói chưa dứt một mảnh băng sắc nhọn từ trên đỉnh núi lao xuống quay tròn theo sự điều khiển của tuyết quái lên tiếp vây công Tiểu Thất

Manh băng sắc nhọn lại tựa hồ vô hình bằng mắt thường khó mà nhận ra được vị trí nó tấn công, Sau bao lần bị nó cứa qua da thịt, Huyết dịch pha lẫn Ma Khí chảy ra.

Tiểu Thất thét lớn rồi lao tới chỗ Tuyết Quái

“Tên thuộc hạ hỗn xược... xem ta dạy dỗ mi thế nào đây”

Sát khí đã nổi lên Tiểu Thất chẳng hề né tránh lưỡi đao vô hình công kích vào người, lăm lăm phi hoàn phóng ra một hoạt phi hoàn nhỏ màu đen

“Bùm Bùm Bùm...”

Từ Nguyệt Loạn Phi công kích vô số, va chạm lưỡi đao vô hình ngăn chặn công kích còn dư ra tấn công vào người Tuyết Quái. Nhưng Tiểu Thất cũng không trông chờ quá nhiều vào chiêu này có thể đã thương một yêu tinh như tuyết Quái

“Người nghĩ ta cho người hấp thu bản mệnh là do khờ khạo ư?...Người làm to rồi”

Vừa công kích liên tục ép đối phương vào thế bí mà còn tâm tư để nói chuyện, Tuyết quái giật mình chủ động lùi ra sau một khoảng lớn

“Nhưng công kích này không có tác dụng với người?... Vậy ra ta phải cho người biết bản lĩnh thực sự của Tuyết Quái của Yêu Giới, không hề yếu như người nghĩ đâu”

Tiểu Thất lại thét lớn

“Cho dù người có một trăm bản mệnh cũng không có đánh bại được ta “

Một lời thét ra. Tiểu thất hơi chút chột dạ, với thực lực này hẳn muốn thắng đâu có dễ. Chiến đấu lâu dài thể nào cũng rơi vào thế hạ phong

Tuyết Quái chẳng hề để ý những lời đó. Cả người hóa thành một con quái vật khổng lồ, nhìn giống một người tuyết, Thân cao gần ngọn núi

Miệng Tuyết Quái há to rồi phóng ra một luồng hàn khí lao về phía Tiểu Thất, càng đi xa phạm vi ảnh hưởng càng lớn

Tiểu Tung mình nhưng không thoát ra khỏi công kích, cả người hẳn như bị hóa băng, thân thể cứng đờ trong thế thủ, rơi xuống nền tuyết

Tuyết Quái nhảy dẫm lên người hẳn, thành một hồ lớn... Thân thể sau bao lâu lại chạm đến nền đất. lần dẫm thứ hai chưa đến, Tiểu Thất đã lăn người sang một góc núp vào nền tuyết.

Cả Người choáng váng thổ huyết một bãi lớn, Lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn không ít. Cũng may là nền tuyết đỡ cho hẳn một kháng lớn, đổi lại là nền đất hay đá thì rõ ràng đã bị dẫm nát không thể nghỉ ngơi

Hắn núp phía dưới tuyết, Tuyết quái chẳng hề biết vẫn tiếp tục dẫm chân liên hồi. Làm cả vùng núi rung lên theo từng nhịp

Hơi thở có thể đóng băng cả một phạm vi lớn. đối chiến trực diện là Thất Sách. Thân Thể to lớn như vậy chỉ có thể áp sát tìm sơ hở chỉ mạng mới có cửa thắng

Đó là một cách hay, nhưng Tiểu Thất lại chẳng dùng tới, Ma Khí trong người không muốn cho hẳn trốn tránh. Trực diện đối quyết đó là quyết định của hẳn mặc cho bao nhiêu thương tổn có thể xảy đến với hẳn.

Đưa tay quạt vệt máu đỏ sẫm. Từ dưới nền tuyết trắng Tiểu Thất bay vọt lên thiên không

“Tam Nguyệt Phá”

Đòn công kích bất ngờ, trong khí tuyết Quái vẫn đang say sưa dẫm đạp.

Đạo khí lướt qua cổ của tuyết Quái xuyên ra đằng sau tạo thành một lỗ hổng lớn. Nhưng chỉ một lúc sau Băng Tuyết lại “điền vào chỗ Trống” nhưng đạo công kích liên tục như vậy không thể hạ gục được tên quái vật khó ưa này

Tuyết Quái lại hồng lên, chuẩn bị phóng ra một luồng hàn khí đóng băng diện rộng

Tiểu Thất ăn trọng một đạo công kích nên biết nó lợi hại như thế nào. Tiên Hạ Thủ vì cường, không cho Tuyết Quái phát ra công kích Tiểu Thất lao tới tung pa một chiêu Tam Nguyệt Phá nhằm vào đôi chân

“Oành... Oành”

Hai làm tuyết trắng nổ giữa thiên không, Hai chân Tuyết quái bị chặt đứt, Thân Trên của nó trượt dài theo nhát cát rồi gục xuống nền tuyết, Thân thể tan ra chẳng còn giữ được hình dạng. Duy chỉ còn chân trái là nhìn rõ hình. Phải có thứ gì đó giữ cho nó còn nguyên vẹn như vậy

Tiểu Thất tung người lên, ngưng ra phí hoàn màu đen trước mặt

“Từ Nguyệt Đoạn Hồn”

Đạo khí này lướt nhanh tới bàn chân trái của Tuyết Quái chẻ nó làm đôi

“Bùm...” đạo khí công kích chưa đến nơi chân trái đã nổ tung. Thành một đám tuyết trắng

Từ trong đó một đạo ánh sáng bay vọt đi nơi khác

Trong không gian tuyết trắng không dễ nhận ra nhưng đạo ánh sáng đó lại kéo theo một vệt đen, Mầu đen của Ma Khí... Tiểu thất cảm nhận rất rõ được

luồng này,

“Muốn chạy?... Đâu có dễ thế”

Tiểu thất quát lớn vận khí vào đôi chân vội đuổi theo đạo ánh sáng thần bí mà theo hần chính là Tuyết Quái.

Người tuyết không lồ do Tuyết Quái tạo nên được điều khiển bởi bản mệnh, mà bản mệnh lại dấu ở chân trái, nếu hần không để ý ảm cứ tấn công vào tâm mạch, hay là Thân trên của người tuyết thì chỉ tốn sức rồi bại trận. Tình cờ phá chiêu của đối phương lại tìm ra chỗ bản mệnh ẩn nấp

Tiểu Thất đuổi theo vượt qua bao ngọn núi mà tốc độ vẫn không suy giảm, song khoảng cách chẳng rút ngắn được bao nhiêu, nhưng thực lực của hần chỉ đến vậy, chỉ có thể chạy đến đâu hay đến đó. Tin chắc đối phương còn lo lắng hơn cả hần

Tiểu Thất Phóng Tử thêm một chiêu Tử Nguyệt đoạn hồn hòng quấy rối đối phương, đòn này hần không đỡ nhiều sức chỉ mong đối phương phân tâm

Công kích của hần lướt qua đạo ánh sáng mà chẳng làm nó thương tổn chút nào

Màn rượt đuổi dừng lại sau đó không lâu

“Dừng lại ở đây đi...”

Băng yêu chủ động hòa hoãn. Tiểu Thất nhìn không ra được hình dạng của Tuyết quái là như thế nào, nhưng chí ít cũng đã dừng lại. Mà phần thắng đã nghiêng về bên hần

“Ngươi đã chịu thua rồi chứ?”

Trong hình dạng bất định tuyết quái nói

“Ngươi rất mạnh nhưng chẳng có cách nào công kích vào bản mệnh của ta... và ta cũng chẳng đánh lại ngươi. Trận này coi như chúng hoà đi”

Tiểu Thất cũng thầm cho là đúng, dù chiến lược hần ghê gớm nhưng cũng không có cách nào công kích vào bản mệnh của Tuyết Quái. Tiểu Thất nói cứng

“Ngươi làm thuộc hạ của ta... nếu không chuyện này chưa kết thúc ở đây đâu”

Tuyết Quái im lặng một lúc rồi trả lời

“Ta không bao giờ cúi đầu trước kẻ khác... nhưng hợp tác thì có thể chứ. Nói cho ta biết ngươi định làm gì ta có thể giúp, đôi lại không được truy đuổi ta nữa”

Tiểu Thất giả bộ

“Thôi được ... ta đang có việc không đòi co với ngươi... chỉ cần làm việc giúp ta thì ngươi vẫn là một chủ nhân của Yêu giới”

Tuyết quái không nói thêm gì, đã ngầm đồng ý với thỏa thuận này

Sau một cuộc rượt đuổi cuối cùng đã trở lại hang của Xuyên Giác Đầu. Một người một yêu bắt tay nhau, yêu nhân sống trong lòng núi không muốn cũng phải rời khỏi hang, Theo Tiểu Thất trở về Ma Vực

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Rời khỏi yêu giới

Ngày hần trở về dẫn theo hàng trăm yêu nhân sống trong núi mang theo hàng tá Hỏa Thạch từ trong lòng núi

Ma Vực từ chốn hoang vắng nay lại có tiếng ồn ào của yêu nhân, không còn là tiếng la hét chiến đấu. Chỉ toàn là tiếng của đám Tiểu Quý chí chóe khắp các tầng

Tiểu quý càng ngày càng đông, tập trung lại gần như toàn bộ. Ngoại trừ đám Xuyên Giác Đầu tất cả còn lại đều đi xuống Ma Vực dọn dẹp lại phòng ốc

Tuyết quái theo ý của Tiểu Thất đã cho tuyết ngừng rơi. Trả lại không gian thoáng đãng cho Yêu giới. Một lần nữa có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Có được như vậy Yêu giới sẽ lại có một mùa xuân

Có Hỏa Thạch Tiểu Thất dựng vài lò rèn xung quanh mép vực dựa sát vào dãy núi kế bên, một số tiểu Quý được cắt cử làm thợ rèn. Những đụn tuyết

trắng đục đưa lên ống khói nấu thành nước dẫn xuống dưới Vực rửa lại nhưng vết nhơ, những cuộc chém giết để lại

Tiểu Thất cho đám người dọn dọn dẹp tuyết bởi hẳn muốn bọn chúng học của nhân loại, có thể trồng trọt dự trữ thức ăn.

Việc này còn chưa hình thành ngay được. Yêu nhân đã đông dần lên mà nguồn thức ăn lại hạn chế. Nhớ lại mảng xanh mướt ở bên kia dãy núi phía nam Tiểu Thất dẫn Xuyên Giác Thạch và các Tộc nhân trong hang núi xuyên xuống phía nam mở thông đạo dẫn sang bờ bên kia

Một góc trên dãy núi phía nam

“Một người có ma khí trong người lại đi làm những chuyện tốt đẹp như vậy sao?”

Tuyết Quái ngưng thành bộ dạng của nhân loại, dưới thân thể một thanh niên cả người trắng toát. Đã ở cùng Tiểu Thất nhiều ngày đối với mấy việc kỳ lạ càng ngày càng làm Tuyết Quái khó hiểu

Tiểu Thất nhì về phía dưới, nơi Xuyên Giác Đầu đang cần mẫn đào bới

“Ta có Ma khí trong người nhưng ta có thể kiểm soát được bản thân, không bị ma tính khống chế. Ta vẫn là ta và ta muốn xây dựng lại một yêu giới “

Tuyết quái hỏi thêm

“Ngày trước sao ngươi không ngăn cản ta lấy bản Mệnh của Băng Yêu? Ngươi xây dựng lại yêu giới để làm gì”

Tiểu Thất trước nỗi sát khí thấp phần cuồng sát chẳng khác ma quỷ, chỉ công mà không thủ. Lần này lại có thể suy tư lo nghĩ nhiều làm Băng Yêu tò mò hơn về nhân loại đang đứng cạnh hẳn

“Ta không nói rõ được, chỉ là ngươi lúc này ta có thể hợp tác, còn lúc ngươi chưa hấp thu bản mệnh còn lại của Băng Yêu... thì ta không bao giờ bắt tay với ngươi. Có lẽ ngươi đã thay đổi mà chính mình cũng không nhận ra... Ngươi đã không còn hiếu sát như trước đây”

“Vậy ngươi nhờ ta để xây dựng yêu giới nhằm mục đích gì?”

Tiểu Thất không ngại chia sẻ, đôi mắt nhìn xa xăm cả người chìm vào suy tư

“Yêu giới đơn giản và thoải mái hơn thế giới của nhân loại... Ta muốn sống ở một nơi như vậy. Nơi này sẽ là nhà của ta, cho nên phải xây dựng cho thật tốt”

Tuyết quái hồ nghi lời nói của Tiểu Thất, bèn hỏi lại

“Thế giới yêu giới như vậy mà thoải mái ư?... Không biết thế giới của nhân loại có gì mà không thoải mái, một người như ngươi lại bỏ đến nơi này sinh sống”

Tiểu Thất nhờ lại mọi chuyện xảy ra ở bên kia đại lục cảm khái

“Nó thực sự phức tạp, có rất nhiều kẻ giống như Ma quân Vực chủ vậy? Chỉ hai người mà làm Yêu giới phải tán loạn, mà bên kia người đông không kể siết, ngươi nghĩ có thể sống thoải mái hay chăng?”

Sực nhớ tới một chuyện tiểu Thất vội hỏi thêm

“Ngươi có biết bọn yêu nhân dưới ma vực đã rời đi đâu không?”

Tuyết Quái hơi ngạc nhiên hỏi ngược lại

“Ngươi ở dưới đó mà không biết sao? Hai tên nhân loại đó đã dẫn đám Yêu nhân đi về phía Bắc rồi, lần đầu ta thấy mấy tộc nhân lạ mặt đến vậy. Tên cầm đầu có biện pháp công kích linh hồn, đối với bản mệnh của ta có thể gây tổn hại, bằng không ta đã chiếm lấy Ma Vực làm của mình rồi”

Tiểu Thất hơi nhăn mặt, rồi lại dần ra ngay. Hậu nhân huyết tộc xem ra đi Bắc Phong trả lại mối thù xưa đây mà... Chung quy vẫn là nhân sinh tự giết lẫn nhau. Bọn chúng đem yêu nhân rời khỏi Yêu giới là chuyện tốt. Không bao giờ trở lại thì càng đáng ăn mừng

Thấy Tiểu Thất cười một cách khó hiểu Tuyết quái lại hỏi

“Ngươi có chuyện gì vui sao?”

Tiểu thất xua tay lái sang chuyện khác

“Không có gì... mà yêu giới nhiều yêu tinh sao ta chỉ thấy có một mình ngươi...”

“chuyện này dài lắm khó mà kể cho ngươi hiểu được, ngươi chỉ cần biết là mấy yêu tinh đó đã rời đi xuống phía nam rồi.. ở một vùng đất cách đây rất xa mà Trung hải rộng lớn ngươi không có cách nào vượt qua được. Yêu giới và đại lục kia vốn là một nhưng ngày kia có một vị đại năng lơ tay chia cắt đại lục làm đôi, nơi này lạnh giá chỉ có ta là có thể sống sót”

Tiểu Thất ngạc nhiên

“một vị đại năng lỡ tay chia yêu giới đại lục làm hai ư? Thực lực chắc hẳn đạt đến mức Thần mới có thể làm được như vậy. Mà Ngươi có thuộc tính hàn, sao không đến băng phong chi cực mà tu luyện, ở đó chắc chắn tốt cho ngươi không ít”

Tuyết quái lười nhác trả lời

“Ồ đó hơn một năm thì chán chết, chỉ có đúng một lão già đáng gờm cứ ngồi im thín thít, chẳng vui thú bằng nơi đây”

Tiểu Thất liếc nhìn Tuyết quái cười khẩy, người đó chắc hẳn là Băng Phong Lão tổ

“Ngươi có thân ảnh của nhân loại, chắc hẳn đã gặp một phạm nhân rồi đúng không?”

“Thì là lão già ở băng phong chi cực đó... Ta gặp lão hồi lão còn rất trẻ. Về sau chẳng chịu chơi đùa nên ta chẳng chơi với lão nữa”

Tiểu Thất thân hình này còn khá trẻ, không lẽ Băng Phong lão tổ đã đến đây từ sớm... người đã sống ít nhất nghìn năm sao bây giờ mới lên Thần giới

Chợt nhớ tới một điều cách đây không lâu, Tiểu Thất Thầm suy nghĩ “Lão Tổ lên thần giới và chuyện đám người huyết tộc đi sang Băng Phong có liên quan với nhau hay không? Nếu đúng như vậy thì Băng Nhi đang đối chọi với cả một đoàn yêu nhân. linh hồn của thiếu nữ đối với công kích linh hồn của Huyết Tộc liệu có đối phó được chăng? Tuyết Liên Tiên tử lại đang bế quan chưa rõ đã xuất thế hay chưa... nếu chưa thì Băng Nhi chắc hẳn gặp nguy hiểm không ít”

Đôi mắt giật nhẹ mấy cái, vội vàng nhìn Tuyết Quái

“Ta phải đi Băng Phong Chi Cực”

Tuyết Quái vội hỏi

“Giao chiến với ta ngươi ngay cả một tia sợ hãi cũng không có, giờ thì trái ngược hoàn toàn. Có chuyện gì mà ngươi lại đi vội vàng thế”

“Chuyện riêng của ta... Chỗ này giao cho ngươi, sau khi trở về ta muốn thấy một yêu giới hoàn toàn khác. Ngươi hiểu ý ta chứ”

Tuyết Quái dừng hình một lúc rồi ra quyết định

“Ta sẽ đi cùng ngươi... Càng ngày ta thấy nhân loại rất thú vị”

“Không được, ta không muốn đám yêu nhân không có người cầm đầu... ta muốn mọi thứ phải có trật tự không hỗn loạn trước khi ta trở về”

“Việc đẩy ngươi khỏi lo... ta sẽ để lại năm bản mệnh ở lại nơi này... Công việc không có chậm trễ đâu... Ta cũng muốn đi xem, chuyện gì có thể làm ngươi lo lắng đến vậy”

Tiểu Thất ngưng khí rồi đáp tuyết mà đi theo hướng Bắc, Bên cạnh hắn một thân ảnh kỳ dị màu trắng lao vút theo.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Băng Nhi

Ngày trước, khi mới đến Yêu Giới đại lục, khi ấy hắn còn đang tu luyện linh khí, số lượng không nhiều đều phải cân nhắc kỹ rồi mới sử dụng. Lúc đó đi bộ từ vùng Bắc Phong cũng mất vài tháng mới đến được bên này.

Thời thế đã khác, ma khí trong người hùng hậu, Tiểu Thất thoải mái dùng Thượng Thủy Phiêu Vân hành đến cực đại lao nhanh trên nền tuyết trắng

Sau hai ngày di chuyển đã đi tới Con sông ngăn đôi giữa Băng Phong Chi Cực và đại lục của Yêu Giới

Không gian hùng vĩ ngày nào giờ đây chẳng làm Tiểu Thất cảm khái được. Ngao du thì ngao du nhưng tâm không thoải mái thường thức thì cảnh đẹp đến đâu cũng chẳng nhận ra. Nhiều lúc yêu đòi thì một cảnh vật đơn giản thường ngày cũng thấy thuận mắt vô cùng.

Còn sông cao ngày nào nay đã bị đục vài lỗ lớn đâm thẳng sang bờ bên kia, Nhưng thông đạo này hiển nhiên do đám yêu nhân và người của Huyết Tộc tạo nên

Dừng chân nghỉ ngơi tiện thể thăm dò một chút tình hình xung quanh

“Đám tử giác đầu đường như đã đến đây không dưới một lần”

Tuyết Quái gật đầu

“hơn ngàn năm nay bọn chúng đã bao lần gắng sức vượt qua Vách ngăn này nhưng đều thất bại, chưa đi đến nơi đã bị Băng Phong Kết giới làm đông cứng, Nay bọn chúng đi qua được xem ra lão giả kia gặp nạn rồi”

Nhìn lên nhưng đường hầm đâm thẳng về phía trước Tiểu Thất thầm nhận định

“Xem vết tích chúng để lại số lượng không hề ít, không ngờ một ma vực lại có thể chứa động đảo nhiều ma nhân đến thế, mấy tên ta gặp ở dưới giếng luyện hồn chỉ là một số ít. Tuy không có ma khí thực sự nhưng nhục thể cường đại cùng với vô số oán hồn trong người chúng chỉ sợ người đó gặp chuyện chẳng lành mất”

“Người đó... có phải là lão giả không? bản lĩnh lão ghê gớm chắc sẽ không xảy ra chuyện gì”

Tiểu Thất lắc đầu nhìn về phía xa xăm nơi cuối đường hầm

“Chỉ sợ lão đã đi lên thần giới, người kẻ nghiệm không đủ bản lĩnh chế ngự đám ma nhân đó, người đó còn rất trẻ chỉ sợ hai người hậu nhân huyết tộc giờ trò không chế linh hồn thì nguy to”

Tiểu Thất lại vận khí chạy vọt vào trong đường hầm băng có gắng trở về gặp được Băng Nhi sớm từng nào hay từng đấy

Ma nhân đến đại lục bên kia tàn sát hần không có để tâm, nhưng Băng Nhi vốn là người bất hạnh may mắn gặp được lão tổ đó là duyên của nàng, Tất nhiên có sự giúp đỡ của Tiểu Thất. Nếu lúc này bị hậu nhân huyết tộc vây công, với bản tính của nàng chắc chắn không thể ngăn được

Tình cảm với nữ nhân này hần không đặt quá nhiều, đặc biệt là sau khi lão tổ phó thác vận mệnh cho nàng hần lại chẳng tơ tưởng thêm. Nhưng dẫu sao cũng là người đồng hành theo hần trong phần lớn thời gian Tiểu Thất ở Băng Phong, giờ nàng gặp nạn Tiểu Thất không thể làm ngơ

Lão Tổ từng nói, có hai vị tiên tử và Băng Phong Chi môn tọa chân sẽ ngăn được, Tuyết liên tiên tử cách xa nơi này lại đang bế quan liệu có thể tương cứu, Băng Phong Chi Môn còn không dám đặt chân tới Bưng Phong Chi cực, suy đi tính lại chỉ có Băng Nhi là đơn độc chống cường địch

Càng nghĩ trong lòng tiểu Thất càng nóng hơn, hình ảnh của nữ nhân làm hần đẩy nhanh cước bộ tiến về phía trước

Dọc đường hần chẳng nói câu nào chỉ lo đi thật nhanh, Tuyết quái cũng cảm thấy lạ lùng. Chưa bao giờ thấy người này lo lắng đến như vậy? Tên này dù có chết vẫn hơn nhơ chẳng lo lắng giờ lại vì một người mà chạy đi trên nền tuyết như thể trời sắp sụp xuống đề chết hần.

...

Đi đã lâu ngày, Tiểu Thất chẳng còn nhớ rõ địa điểm của lão tổ gặp hần, chỉ biết nơi đó có núi cao giống như trước mặt, lại thêm mấy chục ma nhân bị đông cứng lơ lửng giữa trời tuyết Tiểu Thất nắm chắc mình đã đến nơi

Đám ma nhân đông như vậy tráf chỉ sót vài chục tên, chắc hần nữ nhân đó đã không cảm cự được

Tiểu Thất thờ dốc, dùng di hồn dò xét không gian xung quanh nhưng tất cả chỉ là khoảng không tĩnh lặng, sự im lặng càng làm Tiểu Thất lo lắng

Trong không gian rộng lớn Tiểu Thất gọi to

“BĂNG Nhi... BĂNG PHONG LÃO TỔ”

Đảo người đưa mắt nhìn quanh hòng tìm kiếm nhân ảnh, nhưng vẫn chỉ là một mảng tuyết trắng. Gọi thêm vài lượt nhưng vẫn chỉ là im lặng

Tuyết Quái từ phía sau đuổi tới nơi

“Đừng gọi nữa, Ngươi thử đến chỗ ở của lão giả xem thế nào?”

Tiểu Thất hét hoảng hỏi lại

“Chỗ đó là ở đâu?”

Tuyết quái vung tay chỉ tới phía đỉnh núi từ đó mở ra một vùng không gian biến ảo lạ thường. Hai người lập tức lẳng không bay vào bên trong

Không gian quen thuộc lại hiện ra trước mặt Tiểu Thất, hướng về phía ngôi nhà nhỏ trắng xóa phía trên, Tiểu Thất vội bay vọt lên

“BĂNG Nhi... LÃO TỔ...”

Đáp lại tiếng gọi, một âm thanh yếu ớt vọng tới

“Thổ Vương...Đại...nhân”

Đảo mắt nhìn một lượt, Tiểu Thất lao tới bên chiếc giường băng nơi nữ nhân đang nằm đó, đôi môi mấp máy khi nhìn nàng nhợt nhạt đến lạ thường, chắc hẳn đã xảy ra một cuộc ác đấu

“Ngươi... Băng Nhi...”

Nữ nhân ho khan một tiếng rồi gượng ngồi dậy, nhìn thấy bộ dạng khác người làm nàng có chút bối rối, song đôi mắt kia có lẽ chẳng thể nào quên được

“Là ngươi đấy ư”

Đôi tay lạnh lẽo run run cố gắng chạm vào người Tiểu Thất, một cảm giác lạnh buốt truyền vào người hắn. Tiểu Thất gượng cười

“Ta quay trở lại rồi đây...”

Gắng nở nụ cười miễn cưỡng, nữ nhân run run nói

“Cuối cùng tiểu nữ đợi đến ngày này, những tưởng kiếp này sẽ không được gặp lại người nữa

Nắm lấy bàn nhỏ nhắn, khỏe mạnh của hắn rung rung khi thấy đôi mắt của nữ nhân đã đục ngầu, vô hồn tự bao giờ

“Ngươi...sao rồi”

Thân thể nữ nhân run lên từng cơn, khắp cơ thể tỏa ra hàn khí

“Tiểu nữ... lạnh quá...”

Tiểu Thất thoáng ngạc nhiên khi hiểu, chẳng phải có băng thạch trong người sẽ không cảm thấy lạnh là gì ư? Sao nữ nhân lại kêu thấy lạnh? Tiểu Thất cười lỏm áo da lông bên ngoài của mình khoác lên người cô gái nhưng cái lạnh vẫn làm nữ nhân run lên từng hồi

Tiểu Thất lại gần nhìn chăm chú hồi lâu rồi ôm nữ nhân vào lòng, cơ thể chạm nhau cái lạnh buổi giá truyền sang người của hắn

“Là đám ma nhân từ yêu giới... Băng phong lão tổ đã đi đâu sao lại để ngươi một mình?”

Nữ nhân cố gắng nở nụ cười nhẹ hơn để luồng hàn khí không phả vào người Tiểu Thất nhưng chẳng đầu được bao nhiêu phần, đôi tay nhỏ nhắn chạm rai ôm lấy người của hắn

“Lão tổ lên thần giới không lâu... thì có đám ma nhân từ đâu kéo đến... Tiểu nữ không tài nào ngăn nổi... nên... khụ khụ”

Lại ho khan một tiếng, Tiểu Thất nhíu mày những phỏng đoán của hắn là đúng, đám người huyết tộc vì lý do nào đó biết được lão tổ đi lên thần giới nên mới dẫn ma nhân đi qua Băng Phong chi cực, Tiểu Thất an ủi

“Có ta ở đây, ngươi sẽ không sao đâu”

Nữ nhân lại nói

“đại nhân.. bọn chúng về Bắc Phong... xin người hãy cứu lấy Phong Tộc, tiểu nữ vô năng không bảo trụ được Bắc Phong... không thực hiện được di nguyện của lão tổ...”

Tiểu Thất vội trấn an

“Ngươi đừng gắng sức, để ta trị thương cho ngươi trước đã”

Nữ nhân ngắt lời

“Đại nhân... tiểu nữ muốn...nói...”

Giọng nói nhỏ dần rồi ngắt quãng. Thân thể nữ nhân vô lực chẳng còn chút hơi thở, cánh tay đang ôm hắn nay đã buông thõng cả người nằm bất động trong lòng của hắn

“Băng nhi... ngươi...”

Tuyệt quái đứng xem từ nãy lúc đầu không thôi, tuy chẳng hiểu nhân loại phức tạp như thế nào, song với một người có băng thạch trong người như nữ nhân trước mặt, nó lại hiểu rõ hiện trạng

“Người đó đã chết được mấy ngày, ngươi đừng gọi nữa... vô ích thôi”

Tiểu Thất nhìn lại khuôn mặt của nữ nhân, lướt qua đôi mắt đục ngầu làm hắn không thể nào chấp nhận được thực tại,

“Người nói sao?”

Tuyết quái vẫn ung dung

“Là công kích linh hồn... linh hồn của nàng bị thiêu rụi gần hết, chỉ lưu lại một chấp niệm ở Băng Thạch trong người, không có linh hồn, người đó không không chế được hàn khí trong người chẳng mấy chốc sẽ hóa thành tảng băng mà chết”

Tiểu thất nhìn nữ nhân bất động, khuôn mặt hần chợt biến đổi không ngừng trong tâm trí chợt thoáng một tia hỗn loạn” Tại sao những nữ nhân mà hần có ấn tượng tốt đẹp lại cứ bỏ hần mà đi, Băng nhi mệnh khổ sống được mấy năm đã ít những tương gặp được lão tổ cuộc sống của nàng sẽ đổi thay, ai ngờ lại ...

Tuyết quái thấy mặt hần biến đổi khó coi như vậy liền nói

“băng thạch trong người chưa tan, người có muốn nghe tâm nguyện cuối của người đó hay không?”

Tiểu Thất đứng dậy nhìn nữ nhân thật lâu như để thu lấy hình bóng cuối cùng này, tuyết quái gọi như vậy hần muốn nghe nhưng lại sợ, hần sợ mình đã bỏ lỡ một thứ gì đó có thể làm hần day dứt. Tiểu Thất lắc đầu

“muộn rồi... những lời đó chắc ta không bao giờ nghe được”

Tiểu Thất để nàng nằm ngay ngắn rồi quay người phóng ra bên ngoài thật nhanh

Tuyết quái nhìn theo cũng chẳng hiểu nổi phản ứng này, Chợt nghe tiếng Hét thật to ở bên ngoài truyền lại, phóng mắt nhìn ra thì chỉ thấy Tiểu Thất ở đó, đang điên cuồng tung chùy loạn xạ phá hủy mấy tiên ma nhân đã đông cứng

Tuyết quái nhìn theo khó hiểu rồi ngoảnh mặt vào chỗ giường băng, nơi thân thể người con gái nằm đó. Tuyết quái nhìn thật lâu chẳng biết nó suy nghĩ thứ gì

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Người dẫn lối

Tiểu Thất trút giận lên đám ma nhân bên ngoài, bọn chúng đã tan xác nhưng cơn giận trong hần chẳng nguôi đi được bao nhiêu

“Nhưng việc này đều do đám người Ma Môn và hậu nhân huyết tộc...”

Tiểu Thất lột một tấm da rách nát mà khoác lên người nhằm về hướng Bắc Phong mà đi, hần không vẫn khí mà đi bộ chậm rãi bởi vì hần biết quãng đường trở về không có ngắn,

Bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó, hần sẽ tìm đường trở về Bạch Thành, nơi bắt nguồn của mọi sự việc. Tất cả những kẻ gây ra chuyện này, hần không tha cho kẻ nào hết.

Nội khí đang dâng thì hần phải hạ nó xuống

Đã đi được mấy ngày và hần đã đến bờ của Băng Phong Chi Cực... Phía trước đã không còn tuyết trắng... mà được bao quanh bởi nước...

Hần rời khỏi đã lâu chắc hẳn đây đang là mùa xuân nên băng mới tan ra như vậy... Vậy là hần phải ở lại đây ba tháng nữa rồi mới được đi

Ánh mắt của hần hướng về phía cuối chân trời lặng nhìn thật lâu

Hần đứng đó chẳng biết thời gian trôi như thế nào cho đến khi có giọng nói từ phía sau vọng tới, giọng nói quen thuộc mà đã lâu hần không được nghe

“Đại nhân...”

Một cánh tay nhỏ nhắn từ phía sau ôm lấy người Tiểu Thất, một cảm giác mát lạnh nhưng hần nhận ra đó là dáng người của ai, người này cả tháng nằm trên lưng hần, dĩ nhiên không quên được

“Người cho tiểu nữ đi cùng người nhé...”

Tiểu Thất im lặng không nói, hần đang cố gắng cảm nhận những khoảnh khắc ngắn ngủi, hần lo sợ mình cất lời thì mọi thứ sẽ biến mất lần nữa

Giọng nói ta thiết nhẹ nhàng cất lên

“từ ngày người đi, Tiểu nữ lúc nào cũng nhớ nhung. . .nhớ lại những ngày được cùng người lang thang giữa trời tuyết. Được người cõng trên lưng thật chẳng muốn rời xa, phải chăng tiểu nữ quá ích kỉ nên người mới bỏ tiểu nữ ở lại chỗ lão tổ rồi không từ mà biệt

Giờ tiểu nữ đã khỏe lại, Nhưng người đã đi xa chẳng thấy bóng hình. Ngày qua ngày tiểu nữ mong ngóng nhìn về phía ma giới đợi người trở về, để nói ra cõi lòng... kiếp này Băng nhi muốn cùng người đi khắp nhân gian. . . không xa nhau nữa. . . người đồng có đồng ý chăng?.

Tiểu Thất nghe lời mũi mẫn cảm giác cay sống mũi, phải chi trước đây dám yêu dám hận thì đâu đến nỗi, Hắn thở hắt ra một hơi ngược mắt lên trời

“Giờ ta đã trở về nhưng, người chẳng giống người, ma chẳng ra ma. Ngươi có còn muốn đi cùng ta?”

Giọng nói lại cất lên

“Cái này ta không biết... chấp niệm của người đó chỉ đến đây thôi. Chắc hẳn tình cảm của người đó với ngươi rất nặng thì phải, bị Ma Quân Vực chủ công kích linh hồn mà không bị tiêu tan”

Tiểu Thất quay người trở lại, người trước mặt thì đúng là nữ nhân ngày đó

“Ngươi không phải là Băng Nhi?”

Nữ nhân trả lời

“Ta là Tuyệt Quái. . . Dùng tạm thân thể của người đó vậy, dấu sao cơ thể này cũng có Băng Thạch trong người rất tốt cho ta”

Tiểu thất quay người sang chỗ khác

“Ngươi mau thoát ra... Rồi trở về Yêu giới đi... Ta sẽ không trở về làm phiền đến ngươi nữa”

Tuyệt quái mừng thầm, nhưng từ khi dung nhập vào cơ thể nhân loại, lại hấp thu băng thạch pha lẫn chấp niệm của nữ nhân kia, nhưng ký ức về nam nhân trước mặt cũng tồn tại trong người của nó, Tuyệt quái cũng hiểu được thế nào là chờ đợi, thế nào là nhớ nhung. Phải chăng những xúc cảm đó làm nên sự khác biệt giữa một yêu tinh và nhân loại.

“Ta không để ngươi được như ý đâu... giờ ta đã biết chuyện của ngươi... Biết rõ nhược điểm tất nhiên không còn lo sợ gì ngươi nữa”

Tiểu Thất không phản búa giữ nguyên sự im lặng, Tuyệt quái tiến tới cạnh hắn

“ngươi Không thể đơn độc chống lại được đám ma nhân ... hãy để ta giúp ngươi”

Tiểu Thất lạnh lùng

“Đây là chuyện của ta... Ngươi ... về đi”

Tuyệt quái đòi giọng điệu

“Để tiểu nữ đi cùng người?”

Tiểu Thất nghiêm mặt nhìn sang

“Ngươi im đi”

Tuyệt quái lại đòi giọng đưa tay ôm lấy tay hắn nhìn trêu mến đủ làm siêu lòng bất cứ gã nam nhân nào

“Tiểu Thất ...hãy để muội giúp huynh”

Tiểu Thất vung tay đẩy mạnh Tuyệt quái ra sau. Những điều bộ đó lúc này lắm hắn khó chịu vô cùng, dường như là đang cố ý trêu chọc hắn.

“Cút đi, đừng để ta thấy mặt “

Tuyệt quái bị đẩy ra sau vẫn tiếp tục

“Phu quân... để thiếp giúp chàng”

Cảm thấy Tuyệt quái trêu đùa hơi quá, lại có người dùng thân thể nữ nhân trêu đùa hắn như vậy, lửa Giận trong người Tiểu thất bốc lên. Phi Hoàn trong tay hắn toát ra luồng khí màu đen, đôi mắt cũng theo đó mà chìm vào một màu đen thăm thẳm

Ma khí là dễ sát sinh trong khi hắn lại đang quá yếu mềm về truyện tình cảm, Kinh lực chưa phát ra, cả người hắn thổ huyết một bãi lớn, Phi hoàn rơi xuống tạo nên âm thanh khô khốc

Tâm trạng hần mấy ngày này hỗn loạn, trước mắt là một khoảng đen tối.

Một thân ảnh bước ra từ đó mỉm cười với Tiểu thất, nụ cười hồn nhiên trước đây mà hần gặp. khi nữ nhân vui sướng vì đôi chân đã đi lại được, nura nhân trước mặt tuy gần nhưng lại mờ ảo

“Đại nhân... người trở về rồi”

Nữ nhân mặc trang phục của Phong Tộc tiến tới nắm lấy tay của hần

“Người cho tiểu nữ đi cùng nhé...”

Khóe mắt cay cay rồi tự nhiên ướt đầm, hần chưa chủ động bày tỏ tình cảm cho ai, nhưng nếu có người đặt tình cảm cho hần thì hần sẽ tốt lại gấp nghìn lần. Tiểu thất ghen ngào.

“Được...”

Hần nghĩ thật nhiều nhưng chỉ nói được một chữ, nắm lấy bàn tay nhỏ, Tiểu cùng với nữ nhân chạy khuất vào không gian màu đen vô tận... Hần là nam nhân nhưng lại có một khoảng yếu đuối trong lòng, cổ dẫu đi chẳng để ai nhìn thấy, người có thể đi tới đồng cảm và nắm lấy tay hần, hần cả đời không thể quên càng không muốn rời xa buông bỏ người đó.

Nam nhân đồ lệ, Tiểu Thất đang khóc, những giọt nước mắt trong sung sướng vì cuối cùng hần cũng gặp được một người quan trọng nhất của đời mình.

Nếu không gian xung quanh là ma đạo thì bóng hình đó là ánh sáng duy nhất dẫn lối cho hần không bị bóng tối bao phủ. Giữ lại chút thiện lương cuối cùng trong con người hần.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Cửu huyền môn đại sự

Gió thổi lá bay.

Một góc dưới Cửu Huyền Môn, trên mỏm đá bên bờ Tây Giang. Có bóng người mình trần thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, Trên tay cầm thanh cổ kiếm không ngừng thi triển chiêu thức. Kiếm thế dứt khoát, bộ pháp phiêu dật. Vô số kiếm ảnh ẩn hiện ba động không ngừng rồi nhẹ nhàng chìm vào hư vô

Thu kiếm về tay, thiếu niên thở dài nở nụ cười.

“Thật thoải mái!”

Từ trên tay, thanh cổ kiếm chọt rung lên rồi lơ lửng vòng quanh thiếu niên

“Ngươi cảm thấy thoải mái ư? Vậy thì tốt quá. Xuyên Vân Tuyệt Ảnh Kiếm là kiếm thuật trấn Tông. Ngươi trong thời gian ngắn đã luyện được đến trình độ này... đúng là thiên tư trăm năm khó gặp”.

Thiếu Niên lại cười đắc ý nói

“Kiếm Hồn, Tiền bối đừng khen những câu thừa thãi như vậy. Với thiên tư bậc này một môn kiếm quyết đâu có làm khó được ta chứ”

Thanh kiếm lại rung lên, tàn hồn bên trong hừ nhẹ

“Đừng vội mừng, về cách thi triển chiêu thức thì ngươi đã nắm rõ, giờ này luyện nữa cũng khó có tiến triển, còn về ý cảnh, Biến chiêu thì phải dựa vào thực chiến mới ngộ ra được”.

Lý hào hỏi lại:

“trước nay ta chưa từng tu luyện, vậy xin hỏi lão tiền bối, với thực lực bậc này thì nên tìm đối thủ để tôi luyện như thế nào”.

Kiếm hồn chậm rãi giải thích

“Vấn đề này ngươi cần phải hiểu rõ một chút: Sự khác nhau giữa Tông môn tu luyện giả, và tu luyện giả tông thường. Tu luyện giả tông thường thì dựa vào lực lượng phân chia làm cấp độ, ngươi nâng được vật càng nặng thì cấp độ của ngươi càng cao. Thấp nhất là võ đồ với 100 cân lực và cao nhất là võ vương là 10.000 cân lực. “

Lý hào nhướng mày trước những thông tin mới này

“Võ Vương? Nâng được 10.000 cân lực”

Kiểm hồn trả lời

“10.000 cân lực chỉ là tương đối, nhưng cũng tầm tầm đó... Đây là giới hạn cực hạn của cơ thể phàm nhân... Và cả đại lực số lượng võ vương cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Thực lực càng cao càng được người kahsc coi trọng và kính nể, với tu vi của một Võ Vương họ có thể là vua một nước.”

Lý hào chìm vào luồng suy nghĩ, xuất thân từ hoàn tộc vậy phụ hoàng của Lý Hào cũng là một Võ Vương, không chỉ có tu vi cao mà phải có tài trí hơn người mới đạt thành tựu như vậy. Thấy thiếu niên im lặng, Kiểm Hồn vội tiếp

“Còn về tông môn vốn chia ra các bậc tu luyện dựa theo” khí”. Về cơ bản người luyện khí thì so đấu khí lực, phần này gồm thuộc tính của khí và số lượng khí có thể tích tụ trong người. Người có thể có ít khí hơn nhưng thuộc tính của khí lại mạnh hơn thì người vẫn có thể đối kháng lại. Trong các cấp bậc thì thấp nhất là Dẫn khí kỳ và cao nhất là Kết Đan kỳ... một vị kết đan không cần dẫn khí nhập thể mà khí có thể tự sinh ra từ trong nội thể lực lượng này là vô hạn.”

Ngừng một lúc kiểm hồn lại tiếp

“một người thuộc Dẫn Khí kỳ có chiến lực với một võ quân khoảng 5000 cân lực, và người đang thuộc dạng này. Nói vậy cho người biết bản thân mình đang nằm ở đâu trong đại lực này a...”

Thiếu niên gặng hỏi

“Vậy kết đan kỳ là tồn tại như thế nào, tại sao trước nay chưa có vị nào xuất thế... với chiến lực của họ thì cả đại lực này sẽ thu vào tay cũng chẳng có vấn đề”

Kiểm Hồn thờ dài

“Đã là Tông môn thì những lợi ích bên ngoài thân không còn quá quan trọng. Thay vào đó là những tài liệu tu luyện có phần thiết yếu hơn? Người có thực lực mạnh thì muốn gì mà chẳng được.”

Lý hào gật gù khen phải, Từ lúc bước chân vào tu luyện quả nhiên có cách nhìn khác, nhưng những sở thích cũ thì nhất thời khó bỏ. Đã một thời gian chuyên tâm tu luyện nay đã có chút thành tựu, Tự nhiên hẳn muốn chia sẻ niềm vui này với ai đó

“Mà ngày hẹn ba tháng quyết đấu trong ngoại Môn đã ở trước mặt, Cơ hội để kiểm chứng thực lực là đây chứ đâu”

Vắt tấm áo lên vai, Lý Hào Ung dung trở về khu vực của Ngoại Môn, Tâm trạng vô cùng cao hứng

Hôm nay không giống mọi hôm

Khu võ trường ngoài chính điện, các đệ tử ngoại môn đang tập trung lại bên tấm bảng thông báo. Tại đó có một chấp sự Trung niên đang đồng dục nói thứ gì đó

Không lẽ việc quyết đấu ngoại môn lại đến tai của cao tăng trong nội môn ư, Họ lại có một chấp sự đến là người phân xử. Lý Hào mỉm cười, từ xa đã nghe loáng thoáng tiếng nói

“Sau một thời gian các người đến Tông Môn, xét thấy các người chăm chỉ tu luyện nên các vị trưởng lão cho tổ chức khảo hạch tấn thăng nội môn sớm. Chiều nay tại võ trường này, sẽ tiến hành khảo hạch, các đệ tử ngoại môn hãy đến đông đủ”

Chấp sự trung niên bỏ đi để lại một màn xao nhậy loạn, nhưng nhìn chung mọi người đều có thái độ hào hứng chờ mong. Nói riêng thì mừng chảy cả nước miếng.

Vừa mới tới đám người đã tản ra. Lý hào thấy bóng dáng quen thuộc vội hú lên một tiếng

“Từ Dũng... Có chuyện gì vậy?”

Thiếu niên dáng người vuông vắn, tên hầu cận ngày nào nghe tiếng gọi, vội chạy tới hầu chuyện ngay

“Lý... đại ca, người đến muộn rồi... vừa nãy lưu chấp sự nói chiều nay sẽ tổ chức khảo hạch tấn thăng ngoại môn lên nội môn?”

“Mới ba tháng mà đã tấn thăng, chẳng phải đợi một năm mới tổ chức sao?”

Từ Dũng cười xuề xòa

“Cái đó đệ đâu có biết... mà tổ chức sớm như vậy chẳng phải đáng mừng sao, nếu qua được khảo hạch thì chúng ta không cần phải làm mấy việc tạp vụ như thế này nữa”

Lý Hào suy tư một lúc rồi nhả mặt đùa dờn

“Người nói cũng phải ... Vào được nội môn biết đâu sẽ gặp lại Lăng Mông tiên tử gì gì đó... mấy ngày nhìn nam nhân mãi ta cảm thấy không thoải mái lắm”

Vừa trở về ngoại môn, Từ Dững vừa hỏi

“Thời gian này người tu luyện như thế nào?... Nhân dịp này mọi người cũng muốn xem kết quả người có thực là thiên tài làm đầu lĩnh hay không... lần này lại còn là tấn thăng mọi người sẽ dồn không ít tâm sức đâu... Đặc biệt sau khi Ngô Diệm nói công pháp mà đại ca luyện vô cùng ghê gớm, ai ai cũng hăng say tu luyện”

Lý Hào có vẻ nhõm nhõm với thông tin này, Công pháp mà hắn tu luyện đâu có gì quá ghê gớm, chỉ là một công pháp bổ trợ mà thôi? Mà nói vậy cũng không phải, không tu luyện nó thì hắn đã không có cơ duyên gặp được trưởng lão của Tuyệt Ảnh Tông, mà công pháp người đó dạy cảm giác không tầm thường

“Lại có chuyện này nữa, có lẽ làm người vui mừng, Ngô Diệm tên khó nhai nhất ngoại môn đã rời Tông Môn rồi. Nghe nói nhà hắn ta có chuyện gì đó thì phải... Nhưng theo đệ thấy thì hắn sợ phải đối đầu với đại ca thì đúng hơn”

Lý Hào lờm lờu Từ Dững một cái, có vẻ rất thích thú. Trầm trở khen

“Người học thói nịnh hót người khác từ khi nào vậy... Nhưng mà ta thích,... hề hề khi nào về nhà ta sẽ ban thưởng thật hậu...”

Từ Dững hí hửng

“Người định về hoàng cung sao?”

Lý Hào nghiêm mặt

“Người không muốn sao? Một nhân tài như ta ở lại một nơi như vậy thật lãng phí... bên ngoài kia còn biết bao tài nữ đang mong ngóng... Cửu Huyền Tông Môn ta đã nhìn đủ rồi à”

Từ Dững vừa mừng vừa lo, dù gì hai người không phải là đến đây ngoạn du, Gã đảo mắt xung quanh rồi thì thầm

“Nhưng lý đại ca, người quên là có người vẫn đang thăm dò tung tích của chúng ta sao... Người của nhị hoàng tử không có ý tốt đâu ạ”

Lý Hào Bìu môi, trước đây hắn lo ngại việc này, nhưng từ khi luyện xong công pháp thực lực của hắn đã ngang với một võ quân, tức là ngang với một thành chủ trong thiên triều. Đối với mấy tên thích khách đi truy sát đã không cảm thấy quá lo lắng. Lần này mạnh dạn trở về hắn cũng không có muốn an phận và một bù nhìn, kế thừa ngôi vị của một võ vương, việc này có sức hấp dẫn rồi đây.

“Ta bỏ đi gần một năm mà không nói câu nào.. quả thật có phần không đúng... Lý Thành có tâm ý mời ta về thì cũng không nên làm đệ ấy thất vọng! Tự nhiên ta cũng thấy nhớ hắn ta lắm”

Từ Dững xuýt xoa trong lòng, nhưng chẳng nói câu nào nữa. Hắn đưa tay làm dấu hiệu nể phục Lý Hào. Vốn chỉ theo hầu một vị hoàng tử không có hậu thuẫn. Người lại chỉ chôn chạy bảo hộ mạng nhỏ.. Hằng ngày tuy đi theo hầu hạ song trong lòng có chút không thoải mái. Giờ này tâm tư người đã khác, cơ hội đi theo kiếm chác đã tới rồi.

Trong lòng mừng thầm Từ Dững lẻo đẻo theo sau, bom thêm vài câu. Đối với hắn tu luyện không còn quan trọng nữa, thành tựu không quá kinh hãi, có vào nội môn cũng chẳng tạo nên điều gì quá đặc biệt. Huống chi chủ nhân đã có ý trở về. Vậy thì buổi khảo hạch chiều nay chẳng còn ý nghĩ gì.

...

Thiên Phủ Thành một buổi nắng oi

Trên một lầu lầu phía Đông Thành, Người qua kẻ lại vốn là đặc trưng của Thiên Phủ, có điều thời gian gần đây có phần náo loạn hơn,

Phía trên lầu hai, là một không gian thoáng đãng, có phần yên tĩnh lạ thường. Không phải không có người, trên này cũng đông không kém ở lầu dưới, song những nhân vật ở trên đây, kẻ nào cũng toát ra khí độ bất thường đến con ruồi cũng không dám bay qua, bọn họ mang đao, kiếm, dùi vũ khí có thừa đủ thấy bản thân họ cũng có một thân công phu, ai ai cũng trầm sắc mặt.

Riêng bàn chính giữa, xen lẫn vô vàn cao thủ giới hắc đạo lại có một người ung dung thong thả, người này nhìn không rõ mặt. Chỉ thấy cánh tay áo rộng thùng thình.

“Thiếu chủ... Người Thiên Sát Môn đã tới”

Từ phía cầu thang, một lão giả lật đật đi lên, cung kính nói nhỏ với người thiếu niên cụt tay. Từ phía dưới 5 người nữa lần lần đi lên lầu hai ăn mặc theo cùng một lối.

Vừa thấy người đi tới, Thiếu niên cụt tay vội đứng lên khễ gật đầu nở nụ cười tà dị cất lời chào hỏi

“Câu Hồn Ngủ Quỷ của Thiên Sát Môn đã tới... Tại hạ Tiêu Dật Phong, thứ lỗi vì đã không đón tiếp từ xa”

Nhưng người có mặt từ trước, nhìn năm người có phần ái ngại, không biết bản lĩnh của họ như thế nào nhưng chắc chắn không phảy tay mơ được Tiêu Dật Phong coi trọng như vậy.

Năm người đi lên đều có vẻ một hình xăm ở mặt, mỗi người một vẻ. Song đều mang lại cảm giác quý dị khó gần. Người đi đầu là một đại hán to mặt vuông, quai hàm bạnh ra toát lên khí thế cao không thể lường. Trên lưng là một đại đao to bản gần che đi cả lưng của hắn.

Đảo mắt qua một lượt các nhân vật trong sảnh không ai có thể làm hắn để tâm quá nhiều, nở một nụ cười chẳng biết có ý gì, hán tử đi tới trước Tiêu Dật Phong chẳng hề kiêng kỵ nói

“Ngươi muốn bàn chuyện cơ mật ở nơi đây thật không phù hợp”

Tiêu Dật Phong lạnh lùng đáp;

“Nếu sợ người khác biết thì đã không làm... nếu đã làm thì sợ gì người khác biết”

Hán tử To lớn gật đầu tán thưởng

“Hay lắm... Quả nhiên tuổi trẻ tài cao, Tiêu lão huynh có bối cảnh phức tạp không ngờ nhi tử cũng hành xử khó đoán như vậy”

Tiêu Dật Phong cười đáp

“Phụ thân của ta vẫn khỏe... Người đừng lo... trên này... đều là người của ta”

Một bàn rộng được xếp ra, mọi người nhanh chóng ngồi vào chỗ, sắc mặt cũng bớt căng thẳng phần nào. Nhưng chỉ những người thực sự quan trọng mới lên tiếng, còn lại chỉ nghe và trả lời nếu cần thiết. Bọn họ tự động ngồi theo thứ tự thực lực từ cao xuống thấp

Tiêu Dật Phong giới thiệu hết một lượt

“Những người này chắc hẳn mọi người đã nhận ra nhau...”

Hán Tử gật đầu coi trọng Tiêu Dật Phong hơn vài phần

“Không ngờ Lục Tú của Huyết Diện Hắc Y Đường cũng đi theo Tiêu thiếu chủ... thật đáng kinh ngạc”

Tiêu Dật phong vẫn ung dung, thờ dãi như chẳng có gì ghê gớm

“Cũng là một chút cố sự, chỉ trách Cha ta dẫu quá khéo lại đến ẩn thân ở một nơi xa xôi hẻo lánh, đến lúc việc vỡ lở thì nhận ra tự mình dẫm vào chân của mình... Lục Tú là một món quà bồi thường vậy”

“Lục Tú có danh tiếng không nhỏ... mỗi người một hung danh. Nhưng thiếu mất một người thì phải”

“Không phải đâu, vẫn đủ sáu đầy chứ”

Tiêu Dật Phong chép miệng, hướng về phía nữ nhân ngồi phía gần cuối. Người này mặc yếm giáp tâm, y phục bên trong màu đỏ, cùng với chỗ đó càng ngày càng đầy đặn trông thực mê người. Song khuôn mặt lại không có thoải mái

“Bạch Thủ Bách Diện... ta không ngờ được Thiêu Hồn Thuật còn có được khả năng đoạt xá người khác.”

Đưa mắt nhìn sang người bên cạnh, Hán tử khễ nhú mày

“Hình như có vài người không thích hợp ngồi ở đây thì phải”

Tiêu Dật Phong lắc đầu cười dài

“Người đó là lý do ta mời ngài đến đây... Hắn tên Ngô Diễm, một thanh đao chưa được mài dũa. Người đó biết tung tích người mà các ngươi đang tìm... Thái tử lý Hào, hiện giờ có thân phận đệ tử Cửu Huyền Môn”

Hán Tử Thoáng ngạc nhiên

“Cửu Huyền Môn? Thảo nào bọn ta tìm mãi không thấy tung tích. Cứ tưởng hắn chết rồi hóa ra là trốn trong Tông Môn... Nhưng mà thiếu chủ chắc chắn tin này là thật chứ, làm sao ngươi biết được”

Tiêu Dật Phong nhoen miệng

“Ta tự có phương pháp... Về tính xác thực thì người hoàn toàn yên tâm. Ta cũng biết sự tồn tại của Lý Hào ảnh hưởng rất lớn đến địa vị của nhị hoàng tử. NHƯNG hẳn lại ở trong Tông Môn, các người không thể ra tay”

Hán tử gật gù

“Cửu Huyền Môn là một tông môn tầm trung, muốn xông vào bắt người thì đúng là khó hơn lên trời. Dù có huy động cả Thiên Sát Môn thì cũng tổn thương nghiêm trọng mà kết quả lại không nắm chắc được có giết được hẳn hay không?”

Tiêu Dật Phong trầm ngâm, đã gọi người ta đến chắc chắn đã có chuẩn bị.

“Mạng của hẳn muốn lấy đi không khó, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc?”

Hán Tử gật đầu khẽ lờm Tiêu Dật Phong, người này tuy hai tay bị phế nhưng không hề yếu nhược, ngược lại còn toát ra một khí tức kỳ lạ, làm người khác thấy bất an. Hán tử hỏi thẳng

“Người gọi Câu Hồn Ngũ Quỷ đến đây có việc gì? Xin cứ nói thẳng?”

Tiêu Dật Phong háng giọng làm không khí lâu hai như bị bóp nghẹt nay lại căng thẳng hơn bao giờ

“Lý Hào giao cho ta... còn các vị tìm cho ta một người khác đang đi về Thiên Triều”

Ghê gật lâu ra hiệu cho lão giả cạnh đó, một lúc sau một tấm hình vẽ được đặt ra trước mặt của Câu Hồn Ngũ Quỷ

“Hắn ta là Liễu Tương Sinh... việc các vị cần làm là... xù xì xùi xùi”

Hán Tử nhăn mặt nhìn Tiêu Dật Phong.

“Chuyện này không hề đơn giản, ta sẽ bố trí người theo sát hẳn”

“Các vị yên tâm, từ bây giờ chúng ta ngồi cùng một thuyền... Ngày Kim Lăng Quốc đại biến cũng là ngày chúng ta tái khởi. Còn hiện giờ chúng ta sẽ đi Tây Du Quốc... Ở đó sẽ có thứ mà các vị mong muốn.

Tất cả nhìn nhau không biểu lộ chút cảm xúc, nhưng Tiêu Dật Phong nhận ra được sự kỳ vọng bên trong bọn họ. Lý do mà họ đi theo người này hiện giờ đang nằm ở Tây Du Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Khảo Hạch đột xuất

Mặt trời đã nghiêng bóng,

Ngoại Môn của Cửu Huyền Môn bắt đầu huyền não, vì cuộc khảo hạch đột xuất này. Dù đây là cơ hội tiến vào nội môn nhưng mới có vài tháng luyện tập thật khó có được hi vọng. Nhưng những đệ tử mới lại vô cùng hưng phấn

“Ây da... lần này tổ chức khảo hạch có phần kỳ lạ à ghen?”

“Kỳ lạ chỗ nào cơ? Ta thấy đây là chuyện tốt đấy chứ, “

Một người khác lại xen vào

“Mọi lần khảo hạch đều có đệ tử nội môn làm đối tượng khiêu chiến. Và có trường lão đến để đánh giá. Vậy mà lần này chẳng có ai hết, Ngoại Môn tự so đấu thì sao chứ, đâu có cơ sở để đánh giá với chuẩn đệ tử nội môn”

“Người nói gì vậy, không có bọn họ chẳng phải chúng ta sẽ thuận lợi đi vào nội môn ư, đúng là không biết đường sướng”

“Người cứ tự ảo tưởng đi... ta thấy có vào nội môn cũng không đến lượt chúng ta, mà chẳng may vào được cũng bị các đệ tử chiếu trên chèn ép thôi. Thà ở ngoại môn là trùm thì hay hơn hà..”

Thấy Lý Hào và Từ Dững đi tới, vài đệ tử bắt đầu bàn tán xì xào. Họ không coi thường mà có phần lo ngại

“Người nói xem cái tên Lý Hào có phải là thiên tài không, nghe nói thời gian vừa rồi hẳn ta tu luyện ghê lắm. Còn cái tên Ngô Diệm dường như biết tin gì đó nên lấy có ra ngoài một thời gian, hẳn bỏ đi đúng vào thời gian ba tháng cá cược. Ta cứ thấy mùi âm mưu quanh đây”

Song vẫn có người hướng tới Lý hào nói lớn

“Vậy thì sao chứ...Không có Ngô Diễm thì vẫn còn Vương Tân lão đầu, Lý Hào người chuẩn bị tinh thần giặt quần áo cho bọn ta đi là vừa?”

Lý Hào làm mặt xấu trên người

“Hạo Đồ bảo lão đầu tương lai đi giặt quần áo cho thuộc hạ, thật chẳng có ý tứ... người sẽ phải hối hận vì dám thách thức ta. Đợi ta hiển lộ Tài năng tuyệt thế, cùng độ soái bá đạo trước đệ tử ngoại môn, người sẽ hiểu vì sao lại có cuộc khảo hạch đột xuất này”

Người thiếu niên tên họ Đồ liếc xéo

“Ý của người là do biểu hiện kinh người của người, được các trưởng lão chú ý”

“Điều đó còn phải nói sao”

“Ta thấy người suốt ngày gây thị phi... làm mọi người để ý đến ngoại môn, cho rằng chúng ta làm biếng tu luyện thì có.”

Từ phía sau đám đệ tử ngoại môn lại ồ lên, không phải vì Lý Hào mà là một người khác. Mọi người tự động dàn ra tạo thành lối đi

Hạo Đồ hí hửng

“Ngô Diễm trở về thật đúng lúc, lần này Lý Hào nhà người chết chắc rồi nhé”

Lý Hào nhìn thấy bóng người đi tới trước mắt, Vương Tân đối với hắn không có ấn tượng gì lắm, chỉ nghe nói hắn ta rất khó mà thôi, Trong ngoại môn không có ai đạt nhục thể cỡ 500 cân lực như hắn cả, huống chi nội lực của hắn cũng không phải vừa.

Trong lòng Lý Hào thầm rủa “Sao người không đi luôn còn quay lại làm gì nữa” tuy vậy hắn vẫn nói cứng

“Người đến thật đúng lúc, không hàng phục được người thì những người khác không có chịu phục, tôn ta làm lão đại a... Mà người tới rồi thì ta đành miễn cưỡng tốn sức một ít vậy”

Đám đệ tử xung quanh há hốc mồm, vốn biết Lý Hào bốn khoa trương nói quá, nhưng khiêu khích trực diện như thế này thật sự là bị điên rồi chăng? Ai chẳng biết Vương Tân thực lực đạt chuẩn nội môn đệ tử, nếu không phải thiên tư không tốt thì hắn đã vào nội môn từ lâu, nhưng hắn có thể kiên trì mấy năm làm đệ tử ngoại môn chờ ngày tấn thăng đủ thấy sức kiên trì với tông môn mạnh cỡ nào

Vương Tân đối với lời khiêu khích lại vô cùng bình thản, đưa mắt nhìn qua đánh giá một hồi rồi quay đi như không có chuyện gì. Trái lại người đi cùng Vương Tân lại có chút kỳ quái, vóc người nhỏ nhắn tuy mặc áo của đệ tử ngoại môn song lại vừa thấy lạ vừa thấy quen. Đi qua người Lý Hào còn nhảy mắt với hắn một cái làm hắn rối da gà

Túm lấy vai Từ Dững như sợ bị ngã ngửa, giọng nói Lý Hào lắp bắp

“Từ Dững, người có thấy chuyện gì vừa xảy ra không”

Từ Dững cũng run không kém

“Cờ cờ ó có có”

Đưa mắt nhìn theo hai người vừa đi qua, sự chú ý lại đặt lên móng to tròn của người lạ mặt

“Tên đó là ai nhỉ sao ta không nhớ có đệ tử ngoại môn như vậy... Cả người lại toát ra mùi hương của nữ tử... Không phải một tên bệnh hoạn nào chứ.”

Từ Dững cười có lệ

“Cũng có thể lắm? Ở đây đa số là nam nhân có lẽ do thiếu thốn tình cảm nên có vài người dị biến đó mà”

Lý Hào méo mặt, chột sồn gai gốc

Mọi người tập trung đông đủ, chấp sự cho bắt đầu buổi khảo hạch kỳ quái này

“Lần khảo hạch nội môn lần này có phần đặc biệt, không phải khảo thí tiến độ tu luyện như thường lệ, cũng không phải so đấu giữa hai đệ tử ngoại môn, mà là hỗn chiến. Trước tình hình ma môn càng ngày càng lộng hành hỗn chiến sẽ giúp các người tiếp cận với chiến đấu thực tế”

Hình thức quái lạ này mới nghe lần đầu làm mọi người ồ lên. Chấp sự cố gắng trấn an rồi giải thích

“Mỗi người sẽ cầm một kiếm thi đấu, trên thanh kiếm có bôi đỏ ai bị kiếm chém trúng người ba lần thì sẽ bị loại, cứ sau một khắc sẽ dừng một lần cho đến khi còn lại tối đa mười người. Những người đó sẽ có tư cách đi vào làm nội môn đệ tử”

Mọi người nhận lấy mộc kiếm rồi đứng tản nhau ra, giờ này người xung quanh đều có thể là địch nhân. Có vài người lại lập thành một nhóm hỗ trợ nhau

Một tiếng Chuông vang lên, tất cả mọi người lao vào nhau một cách hỗn loạn, có người hùng hổ công kích chém tới, có người lại tìm đường né tránh, chỉ cần không bị kiếm chém trúng thì vẫn có thể vào nội môn

....

Tên một góc ở phía trên Chính điện, ba lão giả đang nhìn về hướng cuộc hỗn chiến xảy ra. Họ là trưởng lão của cửu Huyền Môn. Về mặt không thực sự tốt

“Không ngờ Cửu Huyền Tông lại có ngày lựa chọn đệ tử theo cách này... có khác nào một đám du côn ngoài đường có chứ?”

Đại trưởng lão thở dài

“Minh trưởng lão, Hà trưởng lão hai người thấy cách làm này có ổn thỏa hay chẳng?”

Hà trưởng lão đầu trọc lắc đầu

“Không còn cách nào khả dĩ hơn, Bằng Phong chỉ môn gặp nạn, cầu xin sự giúp đỡ. Chúng ta không thể làm ngơ được, nhưng mà đem mấy đệ tử ngoại môn đi chẳng khác nào đưa họ vào chỗ chết”

Minh trưởng lão lại thêm

“Dù không phải đạo, Nhưng chỉ có làm vậy mới tránh được tổn thất cho tông môn. Ma nhân vốn thực lực cường hãn lại hiếu chiến nếu đem đệ tử tinh anh đi chuyến này chỉ sợ Cửu Huyền Môn sẽ như điều đứt dây mất, Huống Hồ Ma Môn vẫn còn đó, chúng ta không thể rời đi quá xa được.”

Đại Trưởng lão trầm ngâm rồi nói

“Chuyến đi Bắc Phong này lành ít dữ nhiều, việc tông môn phải nhờ hai trưởng lão chăm lo rồi”

Hà trưởng lão vội ngăn lại

“Đại trưởng lão, xin nghe ta nói. Chúng ta đều là trưởng lão, nhưng thực lực của ta lại xếp sau hai người, chuyến này để ta dẫn người đi thì hơn. Chương môn đang bế quan cùng với đệ tử thân truyền... Ma Môn lại thường xuyên gây họa, hai vị nên ở lại bảo hộ tông môn mới đúng”

Đại trưởng lão gật gù

“Vậy Hà Trưởng Lão cần phải bảo trọng, sinh mệnh của chúng ta nên chết vì cửu huyền môn, không nên quá cưỡng cầu nơi đất khách. Không cần biết các tông môn khác như thế nào, nhưng lão nhất định phải bình an trở về”

“Ta hiểu rồi...”

Minh trưởng lão đứng ngồi không yên trong lòng cũng có phần không thoải mái

“Các Tông môn đã thống nhất ngày khởi hành chưa?”

Đại trưởng lão vội trả lời

“Mọi người thống nhất 5 này nữa tập trung ở Vân Đài Sơn rồi cùng nhau đi về Bắc Phong... đường đi khá dài nên lần này dùng đến Xuyên Vân Điều”

“Tình hình trước mặt khá nguy cấp, đám đệ tử đi chuyến này sợ rằng khó bảo toàn được tính mạng. Hãy cho bọn họ nghỉ ngơi vài ngày đi”

Ba trưởng lão hội ý một lúc lâu rồi lại đồng thời thở dài, bản lĩnh của họ đã cao thâm nhưng vẫn chưa hoàn toàn khống chế được đại cục, nhưng thứ họ đang làm dù không muốn cũng phải làm

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Khảo hạch đột xuất 2

Trên võ trường, vòng tròn nơi tổ chức khảo thí nay đã bớt đi nhân số. Đệ tử ngoại môn học dẫn khí nhưng lại kiểm tra bằng hỗn chiến. NGầm lại thật không thỏa đáng

Một số người theo như dự đoán có thể vào nội môn lại sẩy chân ở những bước đi đầu tiên. Thực lực của họ có thể cao song không bù lại được sự non kinh nghiệm, mất đi tính cảnh giác với người kẻ bên nên trên y phục của họ đã đủ ba vết đỏ. Tự giác đi ra bên ngoài khu vực khảo thí.

Trước cơ hội vào nội môn, một số đã tụ tập lại tạo thành một nhóm cùng hỗ trợ. Và cách này quả thực hiệu quả có thể lại phát sinh ra ngoài ý muốn, trong một đội có người dính chiêu nhiều, có người lại chẳng có vết tích nào. Dần dần trong lòng nảy sinh nghi kỵ và cảm thấy không công bằng, người trong một nhóm còn tự bài xích nhau, dần dà chẳng còn ai tin tưởng kẻ khác tự mình cánh sinh.

Khảo thí lúc này mới thực sự là bắt đầu, người còn lại trong vòng đã vui đi, mọi người bắt đầu cảnh giác và có chút không gian phô diễn kỹ xảo chiến đấu của riêng mình.

Trong tình hình này thì Lý Hào là người yên tâm hơn cả, hắn dám chắc con người Từ Dững không bao giờ dám lên chủ nhân chỉ vì bước chân vào nội môn. Vượt qua một thời gian dài chạy trốn, chỉ có tên này là tâm phúc cuối cùng còn theo được Lý Hào. Lần này cũng vậy, Từ Dững không ham muốn tu luyện nữa, cho nên hắn sẽ không tiếc bản thân mình mà chần chừ cho Lý Hào trước những đòn hiểm mà chủ nhân không có rảnh tay.

Thực ra Lý Hào hoàn toàn đủ khả năng làm chủ tình hình, Thủy Mặc Tâm pháp giúp ngũ quan của hắn sớm đã minh mẫn hơn nhiều lần, đối với những chuyển động xung quanh nhìn qua rất nhanh và hiểm, nhưng qua đôi mắt hắn lại dễ đoán vô cùng. Có tên hầu cận trung thành bọc lót, Lý Hào còn có dư thời gian để quan sát và đánh giá kỹ xảo của người khác để từ đó rút ra cho chính mình

Nửa buổi trôi qua, cuộc khảo hạch đã đi đến hồi kết

Tiếng chuông lại vang lên, trong vòng tròn chỉ còn có 8 người. trừ hắn ra thì mọi người đã thấm mệt, Đệ tử ngoại môn duy trì được nửa ngày, như vậy cũng tạm ổn.

Chấp sự trung niên đi tới trước bảng thông báo, để công bố kết quả lần cuối. Mặc dù ai có mặt ở đó cũng đã biết hết rồi. Họ chỉ lắc đầu ngoắc ngoải, thoạt nhìn buổi khảo thí có vẻ dễ ăn, nhưng lại có nhiều yếu tố mà họ không lường trước được. Có người bất mãn không phục, cũng có người thờ dài cam chịu. Nếu như đây là thực chiến, vậy thì mạng của họ đã vong.

Không gian đã chìm xuống một chút, chấp sự nói lớn

“Các đệ tử qua buổi khảo hạch gồm có: Vương Tân, Hạo Đô, Vân Phiêu, Vân Nhạc, Lăng Vũ, Hàn Thương, Lý Hào, Từ Dững... Tới nay đến chính điện, trưởng lão có vài điều muốn nói với các ngươi”

Chỉ nói được nhiều đó, vị chấp sự lạnh lùng quay mặt đi vào trong chính điện.

Bên ngoài lại ồ lên chúc mừng, một số khác lại u sầu, lui thui trở về phòng nghỉ.

“Haiz, từ giờ đã là đệ tử nội môn. không còn phải làm tạp vụ nữa rồi, Cảm giác cứ hơi bị thích ý”

“Hạo huynh quả thật có thực tài, không như gã nào đó chỉ là ăn hôi”

Hạo Đô qua được khảo thí trong lòng rất vui nhưng cố gắng làm vẻ điềm tĩnh nhưng không giấu được, thân phận đã khác rồi, chẳng còn kiêng kị những người xung quanh nữa. Mặt vênh lên cao ngạo nói

“Thật tiếc qua không được nhìn thấy bản lĩnh của Lý Hào rồi...ngươi có tên đây tớ trung thành thật, chỉ có một chém nữa thôi là hắn bị loại rồi”.

Từ Dững vội đáp

“Bản lĩnh của Lý đại ca đâu thể tùy tiện thi triển ở một nơi thế này, Đến một thuộc hạ như ta còn vượt qua được khảo thí đột xuất, thì ở cái tầm của người cho dù ngồi ngóay lơ mồi cũng qua mất”

Lý Hào đối với cuộc khảo thí này thu được không ít kinh nghiệm nhưng chưa cảm thấy đủ. Hắn chỉ né chiêu chứ chưa có dịp dùng loại kiếm pháp thất truyền đó, trong lòng đã không có chút vừa ý. Nay lại có Từ Dững thổi mình lên như vậy cũng thấy vui vui, nhìn Từ Dững đầy vẻ tán thưởng

Vốn nghe tên Lý Hào đã ăn nói lung tung như thằng không có não, nay tên thuộc hạ cũng bị lây theo. Không khéo sắp tới lây tới bọn họ mất. Hạo Đô khoanh tay bĩu môi.

“Dù đã là đệ tử nội môn, chuyện so đấu trước đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng ta vẫn để mắt đến Lý Hào nhà ngươi, nhớ đấy “

Lý Hào giả bộ

“ta là nam nhân, Ngươi để ý ta làm gì? Không ngờ ngươi lại có suy nghĩ bệnh hoạn như thế?... Dù nữ nhân trên thế gian này có chết hết ta cũng không nạp ngươi làm thiếp đâu”

Hạo Đô vừa được vào nội môn khí thế đang vượng, lại nghe có người nói đùa làm mấy người xung quanh nhìn hắn cười cợt nhả. nhất thời hung khí trong lòng nổi lên. Hướng nhìn Lý Hào mà hét lớn

“Lý Hào NGƯỜI CHẾT CHẮC RỒI.”

Vừa hét Hạo đồ vừa lao tới tung một cước dẫn mặt Lý Hào.

Đòn thế chẳng có chút nguy hiểm nào, Nhìn bản mặt của Hạo Đồ lúc nóng giận, Lý hào nhin cười không nổi, hấn quai người lại cố ý đưa mông ra đỡ

“Bịch “ một tiếng, Lý Hào kêu la oai oái.

“Tên Hạo Đồ bệnh hoạn, nguoi dám xâm sỡ mông của ta chồn đông người. Ta là nam nhân chân chính, không có hứng thú đùa dờn với nguoi”

Nén một hơi, nói rỗng dạc một câu. Lý Hạo ngay lập tức co chân chạy mất.

Hấn đùa như vậy càng làm mọi người dễ hiểu lầm Hạo Đồ, có mỗi chuyện đánh cược ba tháng mà cứ nhai đi nhai lại sợ người khác quên vậy. Hấn cố ý gây sự với Lý Hào chỉ là vô tình hay là hấn có bệnh thật?

Tiếng cười cợt của đám người càng lớn hơn, Hạo Đồ nhất thời không nói gì, vội giả vờ đuổi theo rồi rẽ sang một hướng khác.

...

Buổi tối hôm đấy

Tại sảnh lớn trong chính điện của Cửu Huyền Môn

Hôm nay, cuộc khảo thí tưởng được tổ chức hoành tráng hóa ra lại sơ sài vô cùng. Hồi chiều chấp sự có nhắc đến tập chung thiết nghĩ sẽ được gặp nhiều nhân vật cao tăng, đem lời hay ý đẹp truyền thụ hóa ra lại vắng ngắt như vậy

Người chủ trì là một trưởng lão đầu trọc, tên gọi Hà Trưởng lão (còn tên thật thì không rõ, tôi không thấy giấy tờ tùy thân của lão) có thể trong ba vị trưởng lão thì Hà trưởng lão có thực lực thấp hơn, nhưng chênh lệch cũng không có sai biệt quá nhiều có chăng là ít tóc hơn hai người còn lại. Nói như vậy chứ lão vẫn là một nhân vật cốt cán trong tông môn đấy nhé.

Ngoài những đệ tử ngoại môn chiều nay mới tấn thăng, mặt mày hơn hở duy chỉ có một là ngoại lệ, ánh mắt hấn lại tập trung sang một đệ tử khác, điệu bộ không quá thân thiện. Những người còn lại là đệ tử nội môn, nói thì xa nhưng trừ mấy ông lạ hoắc thì toàn gương mặt thân quen như Vũ Bằng, Hàn Phong, Hàn Phi nữ đệ tử Lưư Phương xuất thân từ Bích Vân Cốc, những người này đi vào tông môn cùng một đợt với họ. chỉ khác là họ được vào thẳng nội môn từ hồi đầu.

Sau báo thăng chỉ thấy toàn nam nhân, giờ đây có một nữ tử ngay trước mặt dù có xấu đi chawngg nữa cũng thấy đẹp mà thôi. Huống chi Lưư Phương đâu có tệ chút nào, dáng người cân đối, cân nặng vừa phải. Nhìn cũng thuận mắt, nói vậy chứ mấy đệ tử ngoại môn đã nổi mắt cáo rồi

Hà Trưởng lão háng giọng một cái rõ to, định nhổ một bãi nhưng chẳng rõ vì sao lại thôi

“Chúc mừng tám đệ tử vừa mới tiến vào nội môn “

Phải dừng lại một lúc để nghĩ được câu tiếp theo, Hà Trưởng lão khá lúng túng trước đám đông, thực ra chỉ với đợt này thôi. Những lần trước khảo sát đệ tử vào nội môn thì không mất bình tĩnh như bây giờ, vì trước đây toàn là đại trưởng lão nói mấy lời này

“Ta muốn nói một chút về buoir khảo hạch đợt xuất lần này, như các nguoi đã biết, khảo hạch sẽ diễn ra mỗi năm một lần, nhưng lần này tổ chức sớm là có nguyên do”

Hà Trưởng lão lại háng giọng

“Chuyện là Tông Môn cần một số đệ tử cùng ta sẽ đi đến Bắc Phong tôi luyện một chuyến, đồng thời có một số nhiệm vụ nho nhỏ. Các trưởng lão sau thời gian quan sát qua trình tu luyện của các đệ tử và nhận thấy, lớp đệ tử lần này thực lực hơi yếu nếu đem so với các đệ tử đời trước thì còn nhiều hạn chế... Nhưng các đệ tử đừng vội bi quan tương lai không tiến xa được. Sau bao ngày trăn trở trăn trở suy nghĩ các trưởng lão quyết định tạo điều kiện để rèn rũa bản lĩnh của các đệ tử, và ta chính là người đi cùng để giúp đỡ các đệ tử”

Đám đông chột im lặng lắng nghe chăm chú. Hà Trưởng Lão giăn đôi lông mày tiếp tục nói

“Lần này có hai mươi đệ tử sẽ đi cùng ta chuyến này. Đường đến Bắc Phong xa xôi cách trở, núi non hùng vĩ, nguy hiểm trùng trùng. Nhưng các nguoi yên tâm, lần này ngoài tông môn của chúng ta còn có người của Thiên Sơn Kiếm Tông, Linh Âm giáo và Đông Hải sơn Đảo... họ đều là những thiên tài tuyệt thế trong Tiên Môn, đây là một dịp hiếm có các nguoi sẽ được cọ sát, học hỏi ít nhiều từ họ. ”

“Đổi mặt với Tông Môn khác, dù người khác có tài giỏi cỡ nào thì các nguoi cũng không được lung lay ý vào bọn họ. Phải cho các tông môn khác biết Cửu Huyền Môn chúng ta cũng rất có khí thế, không phải dạng vô danh... Đã nhớ chưa”.

Bên dưới đồng thanh

“Chúng đệ tử đã hiểu “

CẢM thấy mọi chuyện đã ổn, Trưởng lão bèn nhấn nhủ thêm

“Thời gian cấp bách, chuyến đi này lại xa xôi. Các đệ tử có thể về quê nhà, hay đi đâu đó vui thú vài ngày cũng được... Bốn ngày sau nhớ trở về tông môn... đệ tử nào về chậm trễ sẽ bị đẩy xuống ngoại môn hoặc trục xuất khỏi tông môn, Các đệ tử chú ý điều này”

Mấy đệ tử đồng thanh thêm lần nữa rồi cuộc gặp kết thúc, tuy có nhiều điểm lạ lùng nhưng không ai quá để tâm, được gặp mấy tông môn khác, lại được đi Bắc Phong, lại có vài ngày nghỉ xả hơi. Quá nhiều điều phải hưởng thụ mấy ngày tới. Mà chỉ nghỉ thôi cũng đã mệt rồi

Bạn đang đọc truyện *Thổ Vương Tiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.